

Giới thiệu Đồi Người Bình Thản

Đồi Người Bình Thản thì ai cũng muốn như vậy nhưng thật ra thì không bao giờ được như thế. Con gái thì có xu hướng an phận thủ thường, nỗ lực tìm kiếm ông xã hiền lành, không những không thực hiện được mà lại còn trọng sinh đầu trí với nam phúc hắc không biết là chuyện nên khóc hay cười.

Hãy cùng xem nữ chính vượt qua mọi chông gai, giành được tình yêu, tài sản, sống một cuộc đời bình yên vui vẻ như thế nào. Trên đường ra sân bay về thăm ba mẹ, biến cố bất ngờ xảy ra khiến Mạnh Yên trọng sinh trở lại năm mười tuổi

Luôn luôn phải đối mặt với ba mẹ suốt ngày tranh cãi, bà nội suốt ngày làm khó dễ, nói xấu mẹ bất hiểu trước mặt ba cũng khó mà thuận chiều...

Bạn đang đọc truyện *Đồi Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Sống lại

Trời tờ mờ sáng, Mạnh Yên mệt mỏi rời khỏi giường, nhớ đến tối qua, mẹ Mạnh Yên gọi điện tới, khóc lóc kể về chồng bà dữ tợn như thế nào, cương quyết ly hôn với ông, cô thở dài, đây đã là lần thứ mấy rồi?

Lần nào bà cũng nói vậy nhưng sau đó không có việc gì xảy ra. Nhưng chuyện này vẫn khiến đêm qua cô ngủ không yên, sáng nay thức dậy cảm thấy đầu đau đến như muốn vỡ ra, suy nghĩ rối loạn, từ nhỏ đến giờ, những lần ba mẹ cô cãi nhau không dứt có khi còn có diễn ra những cảnh đánh nhau, ném chén bát, thượng cẳng tay hạ cẳng chân với nhau là chuyện bình thường như cơm bữa. Họ luôn âm ỉ như thế, khiến cô sợ hãi không muốn ở nhà, cũng khiến cô thấy ác cảm với việc hôn nhân, mỗi khi nghe thấy từ ấy cô luôn tránh xa ba bước.

Bởi thế, thời gian trôi qua, cô cũng bỏ lỡ không biết bao nhiêu cơ hội, bây giờ cô đã 28 tuổi vẫn chưa có mảnh tình vắt vai. Cô vẫn không hiểu một điều, nếu thật sự không thể níu kéo được, sao không dứt khoát ly hôn? Mỗi ngày đều âm ỉ như vậy không thấy phiền sao? Có phải vì cô nên mới miễn cưỡng sống với nhau? Nhưng ba mẹ chưa bao giờ quan tâm cô, chỉ khi có chuyện khóc lóc kể về thì mới nhớ đến đứa con gái này, khiến cô cảm thấy mình giống như là thùng rác chứa tâm sự của ba mẹ vậy.

Cô kéo hành lý, bắt taxi đến sân bay, dù sao cũng phải về xem ba mẹ thế nào, họ đã lớn tuổi mà còn làm âm ỉ. Hạ cửa kính xuống, gió từ bên ngoài thổi vào khoan khoái, làm cô vô thức nhắm mắt nghỉ ngơi. Đột nhiên chiếc xe lắc lư dữ dội, Mạnh Yên giật mình mở to mắt, đã xảy ra chuyện gì?

Không đợi cô hiểu việc gì đang xảy ra, một trận long trời lở đất khiến sắc mặt cô trở nên trắng bệch, chiếc xe bị hất tung khỏi mặt đất, cô chỉ cảm thấy trước mắt một màu đen và rồi ngất đi.

Đến khi cô tỉnh dậy, tay chân tê dại, cả người đau nhức, mí mắt vô lực giật giật.

“Tiểu Yên, con tỉnh rồi ư? Con thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?” Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Mạnh Yên từ từ mở mắt ra, hốt hoảng nhìn thấy một người phụ nữ, cảm thấy như đang mơ, sao mẹ lại trẻ như vậy? Nếp nhăn trên trán sao biến mất rồi? Dáng người cũng thon gọn hơn rất nhiều, không lẽ đã quay lại quá khứ ư?

“Tiểu Yên, Tiểu Yên” Lý Thiên lo lắng gọi khi thấy con gái ngẩn người, chẳng lẽ vẫn còn sốt sao?

“Mẹ” Mạnh Yên nhỏ giọng gọi, nước mắt chảy ra, đã lâu rồi mẹ cũng không quan tâm cô nhiều như vậy.

Cô kiên cường là thế, độc lập là thế, nhưng trong nội tâm vẫn luôn khao khát tình thương của ba mẹ.

“Con sao thế? Đừng khóc mà” Lý Thiên lấy tay lau nước mắt cho con gái, đau lòng hỏi “Con khó chịu chỗ nào sao?”

“Mẹ” Mạnh Yên ôm lấy Lý Thiên khóc to, khóc hết sức lực đang có của mình, hô hấp dồn dập. Giống như sự cô đơn, sự bất lực, nỗi sợ hãi, sự tuyệt vọng bao nhiêu năm nay đều dồn vào việc khóc này.

Lý Thiên ôm lấy con gái, đau lòng như muốn chết đi, nhẹ nhàng vỗ lưng cô. Dỗ hơn nửa ngày Mạnh Yên mới nín. Lý Thiên giúp cô lau hết nước mắt, dịu dàng hỏi “Tiểu Yên, đầu con còn đau không? Mẹ đưa con đến bệnh viện nhé?”

Thấy con gái khóc to như vậy nên bà nghĩ thân thể cô vẫn còn khó chịu.

“Không cần đâu ạ, con không sao hết” Mạnh Yên nghe xong vội lắc đầu, cô rất sợ bệnh viện. Nhưng mà không đúng, tại sao cô lại ở nhà? Không phải lúc này cô ra sân bay thì gặp chuyện sao?

“Không sao là tốt rồi, con sốt hai ngày nay, mẹ sợ con sốt đến hôn mê”.

Sốt? Mạnh Yên cảm thấy như mình đang mơ, giờ tay lên định véo mặt mình thì thấy bàn tay.... bàn tay này...sao lại nhỏ thế?

Lý Thiên thấy con gái ngẩn người, vội vàng kiểm tra cô “Sao thế?”

“Mẹ, con mệt, con muốn ngủ một giấc” Cô cần thời gian để suy nghĩ, nói không chừng, ngủ một giấc có thể trở lại như cũ.

“Được, được, được, con ngủ đi” Lý Thiên đỡ con gái nằm xuống, dùng tay kiểm tra nhiệt độ trên trán cô, khi thấy không còn khả năng sốt nữa mới vừa lòng đi ra.

Chờ Lý Thiên ra ngoài, Mạnh Yên mới mở mắt, đưa tay của mình lên chăm chú quan sát, nhìn hơn nửa ngày thì bật dậy xuống giường, chạy tới trước gương lớn thì thấy trên gương xuất hiện một cô bé xấp xỉ mười tuổi. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của thân thể này có một đôi mắt đen sẫm vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến mức làm cho cô muốn ngất đi.

Trời ạ, cô vẫn còn sống, chỉ có điều cô quay về cô nhiều năm về trước.

Cô ngẩn người trở về giường, nằm im không nhúc nhích. Đầu óc hoạt động lại rất nhanh, trước đây cô từng có lần bị sốt rất cao, chuyện ấy khiến ba mẹ cô vô cùng sợ hãi. Khi đó hình như là 10 tuổi, cô đang học tiểu học năm thứ ba. Cả người cô chấn động, trong lòng xúc động. Lúc ấy tuy ba mẹ vẫn thường xuyên cãi nhau nhưng chưa đến nổi tan vỡ. Mẹ vẫn chưa tuyệt vọng với tất cả, cũng chưa thờ ơ với cô. Cô có thể thay đổi mọi thứ không? Để cho tình cảm của ba mẹ không bị rạn nứt? Để cho bản thân không bị mất đi sự quan tâm của họ?

Đúng, cứ làm thế đi. Nếu ông trời đã cho cô sống lại lần nữa, cô phải thay đổi hết tất cả. Thật ra, ba mẹ vốn do người khác giới thiệu mà thành đôi, nghe nói lúc đầu tình cảm không tệ. Nhưng sau khi sinh cô ra, tình thế thay đổi rất nhiều. Bà nội cô hủ “trọng nam khinh nữ”, đối với đứa cháu gái là cô không vừa mắt, ba tuy thương cô nhưng trong lòng vẫn luôn khao khát một đứa con trai, bên cạnh lại bị bà nội đòi hỏi, vì thế muốn sinh thêm đứa em trai. Mẹ cô thì không đồng ý, vì với bà, nam hay nữ đều như nhau, hưởng hờ, trong thôn đối với việc sinh đứa thứ hai lại vô cùng nghiêm khắc, nếu đẻ thêm đứa nữa không chỉ bị mất việc, mà còn bị phạt tiền.

Mẹ cô làm trong quán doanh, tất nhiên sẽ không từ bỏ chức vị đó. Có lẽ từ lúc đó, ba mẹ cô bắt đầu nảy sinh mâu thuẫn, bức mình nhất là bà nội thường xuyên đổ thêm dầu vào lửa, làm cho ba mẹ luôn cãi và không ngừng. Còn có lúc, trước mặt ba, bà nội bảo mẹ không hiểu thuận với bà, không tôn trọng người già. Việc này làm cho ba – một người mất ba sớm, do một tay bà nội nuôi lớn – nổi giận, mẹ cô giải thích thế nào cũng không tin.

Mạnh Yên nắm chặt bàn tay nhỏ của mình, khuôn mặt ngây ngô của đứa trẻ lộ ra vẻ không phục, cô nhất định phải thay đổi hết tất cả những chuyện đó.

Buổi tối, lúc Mạnh Ngọc Cương đi làm về thì thấy con gái đang ngồi trên ghế, ông cũng thấy Lý Thiên đang vội vàng làm cơm tối.

“Tiểu Yên, con hết sốt rồi sao?” Mạnh Ngọc Cương vừa ôm con gái, vừa sờ trán cô kiểm tra.

“Con đỡ rồi ba”. Mạnh Yên ôm lấy cổ ông, nhẹ giọng làm nũng “Ba có mệt không? Tiểu Yên đảm lưng cho ba nhé”

Mạnh Ngọc Cương làm việc bên ngoài cả ngày, mệt đến nỗi sống lưng muốn gãy rời, nhưng thấy con gái hiếu thuận ngoan ngoãn như vậy, tất cả mệt mỏi của ông đều bị ném sang một bên “Ba không mệt, Tiểu Yên của chúng ta rất ngoan”

“Tiểu yên sẽ cố gắng học giỏi, về sau học đại xong đi làm, sẽ kiếm thật nhiều tiền để nuôi ba, ba sẽ không cần phải vất vả như vậy”.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 1 (tt)

Mạnh Yên ôm lấy ba mình. Mặc dù điều kiện nhà cô không khá giả, tuy là nhà hai tầng nhưng không có tiền trang trí. Mạnh Ngọc Cương lái máy cày trong thôn, mỗi ngày đều đi sớm về muộn. Lý Thiên làm nhân viên bán hàng cho một nhà sách ở trên trấn, công việc tuy nhàn hạ nhưng lương không cao.

Mạnh Ngọc Cương vừa nghe thế đã cười lớn “Con gái ngoan, ba chờ con kiếm tiền về nuôi ba, haha”.

Lý Thiên bụng mâm lên, mỉm cười nhìn họ. Ba người cùng ngồi ăn một bàn, Mạnh Yên nhìn đồ ăn trong mâm, một đĩa rau xào nhưng không có dầu mỡ. Khi đó thật sự rất nghèo, điều kiện vật chất còn kém. Mà ba mẹ cô muốn ăn uống tiết kiệm để trang hoàng lại nhà cửa, làm cho căn nhà chính tề hơn một chút. Khi đó trong thôn chỉ cần có tiền đều thích trang trí nhà cửa, về sau tạo thành một xu thế. Chỉ cần xem cách bài trí trong nhà, từ đó có thể đánh giá kinh tế của nhà đó.

Lý Thiên gấp rau xào cho con gái, xoa đầu cô “Mau ăn đi”.

Mạnh Yên vừa gấp thức ăn, vừa ăn cơm. Trong lòng nhiều cảm xúc ngổn ngang, một bữa ăn đơn giản như thế, so với thịt cá của những ngày sau còn tốt hơn gấp trăm ngàn lần. Vô thức ngẩng đầu nhìn ba mẹ ăn cơm trắng, hai người không ai gấp đồ ăn. Mạnh Yên đau lòng, lấy thìa gấp thức ăn vào bát của ba mẹ, “Ba, mẹ, hai người cũng ăn đi”.

“Tiểu yên nhà chúng ta thật hiểu chuyện”. Trong lòng Mạnh Ngọc Cương vừa hài lòng vừa vui sướng, con gái ông vốn hướng nội ít nói, chưa từng gấp đồ ăn cho bọn họ, cũng không làm nũng với ba mẹ. Lý Thiên ngoài miệng tuy không nói gì, nhưng trong lòng cảm thấy thoải mái vô cùng, con gái thật sự đã lớn, đã hiểu biết rồi.

Một nhà ba người ăn cơm trong không khí hòa hợp, Lý Thiên dọn bàn rồi đi rửa chén bát, Mạnh Yên về phòng soạn sách vở để ngày mai đi học, cô cần phải chuẩn bị tốt bài vở.

“Ngọc Cương, con ăn cơm tối chưa?” Bà nội của Mạnh Yên mang dép lê đi vào, không thèm nhìn con dâu lấy một cái, chỉ quan tâm đến con trai.

Lý Thiên vừa nghe thấy tiếng bà thì quay lại chào bà một tiếng “Mẹ” thì thấy bà nội của Mạnh Yên không thèm để ý.

“Mẹ, con ăn rồi. Mẹ chưa ăn sao?” Mạnh Ngọc Cương vội đỡ bà ngồi xuống. Bà nội họ Mạnh ở nhà bác cả của Mạnh Yên, điều kiện nhà bác cả tốt hơn nhà cô rất nhiều, họ xây được một ngôi nhà nhỏ ba tầng, bà nội Mạnh Yên sinh được ba người con gái, hai người con trai, Mạnh Ngọc Cương là con trai út, nên từ nhỏ đã được bà thương yêu.

“Ăn rồi thì cho con cái này” Bà nội Mạnh Yên lấy hai quả trứng gà từ trong túi đưa cho con trai “Chín rồi đấy, ngày mai mang theo ăn”. Mạnh Ngọc Cương thấy thế bất đắc dĩ nhận lấy, “Mẹ, mẹ không cần mang đồ từ nhà anh đến cho con, chị dâu sẽ không vui”.

Bà nội Mạnh Yên trừng mắt “Có cái gì mà không vui? Đó là đồ của nhà con trai mẹ, mẹ thích cho ai ăn cái gì thì mẹ cho.”

Tuy nói thế, nhưng trong lòng lại trống rỗng vô cùng. Mạnh Ngọc Cương biết mẹ thương ông, nên không nói thêm gì nữa, chỉ qua loa nhắc bà, “Mẹ, làm như thế là không tốt, sẽ khiến anh và chị dâu cãi nhau. Còn nữa, nhà con cũng có trứng gà mà”.

Nhà mẹ đẻ của chị dâu có tiền, chị dâu lại là con một, khi kết hôn mang theo rất nhiều của hồi môn. Vì thế, mẹ ông rất xem trọng chị dâu, hướng chi, chị dâu lại sinh cho bà một đứa cháu trai mập mạp, nó cũng là cháu trai duy nhất của nhà họ Mạnh. Trước mặt chị dâu, mẹ ông nhường nhịn ba phần không dám đắc tội. Lần trước, mẹ ông mắng chị dâu khiến chị tức giận, sau đó lập tức mang theo con trai của mình về nhà mẹ đẻ, khiến bà phải dẹp bỏ sự khó chịu mà nhẫn nhịn. Qua ba ngày không chịu được nữa, cuối cùng cũng cùng anh trai ông đến tận cửa đón về. Từ đó về sau, bà không dám mắng chị dâu của ông nữa đâu.

“Yên tâm đi, đây chính là do mẹ chưa lại, bọn họ không biết đâu”. Bà đối với đứa con trai này hết lòng yêu thương, nhưng đối với vợ của con mình lại không yêu thích, về phần cháu gái còn là một phần lỗ vốn, có ích gì chứ? Mạnh Ngọc Cương vốn không muốn nhận nhưng bà vẫn kiên quyết bắt ông nhận lấy. Hai người đưa qua đưa lại một lúc, cuối cùng Mạnh Ngọc Cương vẫn phải nhận lấy. Tuy nhỏ bé nhưng cũng mang rất nhiều tình thương. Trong lòng ông thật sự biết ơn sự che chở của mẹ.

“Cháu gái của mẹ đâu rồi? Đỡ sốt chưa?”

“Đã đỡ hơn rồi ạ, mẹ không cần phải lo lắng”. Mạnh Ngọc Cương gọi con gái ra chào hỏi.

Thật ra, Mạnh Yên đã sớm nghe thấy tiếng của bà nội nhưng cô không muốn ra. Bởi vì bà nội trước mặt ba thì yêu thương cô, nhưng khi ba không có mặt, mới hoàn toàn lộ ra bản chất, đối xử với cô rất xa cách, lại còn trợn mắt với cô, bà nội nghĩ cô còn nhỏ nên không biết gì sao?

Đối diện với một kẻ hai mặt, mới nghĩ đã khiến cô thấy khó chịu rồi. Những chuyện khiến cho Mạnh Yên hận bà còn nhiều lắm, nhưng quan trọng là chính tay bà đã hủy đi hạnh phúc của gia đình bọn họ, khiến cho mỗi người trong nhà đều bị bức đến bước đường cùng.

“Bà nội” Mạnh Yên vui vẻ gọi bà, cô không còn là Mạnh Yên trước kia, đã từng là người lẩn lộn trong xã hội, có thể đoán được tâm tình của người khác, đối với bà nội, Mạnh Yên vẫn không hề có sự thay đổi nào.

“Ôi, Tiểu Yên, lại đây bà nội xem nào, thật đáng thương, cũng gầy đi mất rồi”. Bà nội cô cố vẻ thân thiện, việc này làm cho Mạnh Yên nuốt không trôi.

“Bà nội, cháu khỏe rồi, đã làm cho bà lo lắng. Về sau cháu nhất định sẽ hiếu thảo với bà”. Mạnh Yên cười ngọt ngào, ai cũng có công phu bên ngoài, dù dàng đối đáp xem ai sợ ai? Chẳng lẽ bạch cốt tinh như cô không thể đối phó với một bà già ở nông thôn sao? Nếu thế thì thật đáng chê cười.

Bà nội Mạnh Yên ngẩn người, đứa cháu gái này hôm nay nói năng thật dễ nghe, trước kia chỉ biết ngậm miệng không nói câu nào.

“Cháu ngoan, ba cháu mới là người vất vả nhất, về sau cháu cần phải hiếu thuận với ba”. Bà nội hí hóp cười hiền lành.

““Đĩ nhiên rồi ạ, cháu sẽ mua cho ba một căn nhà lớn và xe nữa, để cho ba không thể thiếu thứ gì”. Mạnh Yên giương khuôn mặt nhỏ nhắn ra vẻ ngây thơ, trong lòng không khỏi đồ mò hôi, những lời cô nói thật sự rất ngây thơ đó.

Những lời này bay vào lỗ tai Mạnh Ngọc Cương khiến ông giống như Trư Bát Giới được ăn uống thỏa mãn, rất là thoải mái.

Bà nội Mạnh Yên lại sừng sốt thêm lần nữa, chuyện gì thế này? Đứa nhỏ này sao có thể nói được những lời như thế?

Nói chuyện một hồi, bà nội lại quay về nhà con trai cả ngủ. Mạnh Ngọc Cương đưa con gái hai quả trứng gà, “Con cầm mà ăn đi”.

“Con không cần, ba làm việc mệt mỏi rồi, ba ăn đi”. Mạnh Yên cười ngọt ngào, ba cô lúc này vẫn rất yêu thương cô.

“Tiểu Yên đến trường cũng rất vất vả, trẻ con thì phải ăn nhiều, người lớn không cần thế”.

Mạnh Yên lúc đầu không chịu lấy, một lần nữa cảm thán trong lòng, nhà cô rất là nghèo, đến hai quả trứng cũng khiến cô và ba đẩy qua đẩy lại. Trong nhà cô cũng có mấy con gà đẻ trứng, nhưng tất cả đều giữ lại để bán, nhà cô không nỡ ăn.

Trước tiên cô phải thay đổi tình hình kinh tế của nhà mình, nghèo như thế khiến cho cô không thể chấp nhận. Bao lâu nay cô quen sống cuộc sống đầy đủ, gặp tình huống đưa đi đẩy lại quả trứng gà này khiến cô không biết nói gì.

“Hai ba con mỗi người một quả đi”. Lý Thiển cười âm áp, chỉ cần cả nhà có thể sống vui vẻ bên nhau, bà cũng không có đòi hỏi gì.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 2

Ngày thứ hai phải đến trường học, sáng sớm sau khi ngủ dậy Mạnh Yên ăn điểm tâm do mẹ làm, Lý Thiển lột quả trứng hôm qua ra dầm với nước tương làm đồ ăn cho cô.

Sau đó Lâm Phương Phương tới tìm cô, "Tiểu Yên, cậu đã hết bệnh chưa? Có muốn cùng đi học không?"

Mạnh Yên sững sờ nhìn bạn tốt, không khỏi lộ ra khuôn mặt tươi cười, "Tớ khỏe rồi, chờ tớ một chút, tớ đi lấy cặp sách."

"Nhanh lên một chút, không thôi sẽ trễ học." Dung mạo Lâm Phương Phương tương đối thanh tú, khoe miệng có nốt ruồi nhỏ.

"Nhanh mà nhanh mà." Mạnh Yên nhanh chóng cầm chén cháo trắng ăn sạch, đi vào gian phòng ôm cặp sách đi ra ngoài. "Đi thôi."

Lâm Phương Phương vươn tay nhỏ bé ra, "Tớ cầm cặp sách giúp cậu."

"Không cần, Phương Phương, tớ có thể." Mạnh Yên cười rộ lên, trên tâm lý cô là người lớn sao có thể để cho trẻ con giúp mình xách cặp chứ. Nhưng mà Lâm Phương Phương đối xử với cô rất tốt.

"Phương Phương thật ngoan." Lý Thiển nhìn thấy một màn này khen ngợi cô, hai đứa bé này bằng tuổi, nhưng Phương Phương lại hiểu chuyện hơn con gái của bà, quả nhiên là con cái nhà nghèo phải lo liệu việc nhà sớm (thật ra thì nhà họ Mạnh cũng là người nhà nghèo).

Ba của Lâm Phương Phương đi làm ở bên ngoài, chỉ có mẹ sống với cô. Ngày thường mẹ Lâm ở ngoài ruộng, không có thời gian chăm sóc con gái. Lâm Phương Phương tự học cách chăm lo cho bản thân mình, mới 10 tuổi đã có thể tự nấu ăn, chờ mẹ về nhà cùng ăn, đứng rồi còn có thể giặt quần áo.

Lâm Phương Phương được Lý Thiển khen có hơi ngượng ngùng, lẩm bẩm nói, "Tiểu Yên cũng rất ngoan." Cô không theo kịp thành tích của Mạnh Yên.

Lý Thiển cười không nói gì, tuy con gái của mình còn nhiều khuyết điểm, nhưng trong mắt mình vĩnh viễn là tốt nhất.

"Đi nhanh đi, Phương Phương." Mạnh Yên đeo cặp trên lưng, kéo tay bạn tạm biệt mẹ.

Lúc hai cô đến cửa trường học, Mạnh Yên nhìn về phía cửa trường học sững sờ, trường học vừa nhỏ vừa xưa như vậy lại là trường cũ của cô? Đơn giản không thể tin được, ôi chào, lục lại trí nhớ của mình, lúc cô 10 tuổi thật sự học trường cũ nát như vậy, sau này trải qua nhiều lần mở rộng sửa chữa xây mới biến thành to lớn sang trọng.

"Tiểu Yên, sao không đi vào?" Lâm Phương Phương tăng lực trong tay nhắc nhở cô.

Mạnh Yên đã tỉnh hồn lại, nhìn thấy các bạn học làm nhiệm vụ bên cửa bắt đầu kiểm tra, vội vàng đi vào, vô cùng may mắn, thiếu chút nữa thì tới trễ.

Chạy một đoạn đường vào trong lớp, các bạn học cũng đã ngồi rồi, lớp trưởng đứng trên bục chuẩn bị đọc bài, thấy các cô đi vào chào hỏi, "Mạnh Yên cậu đã hết bệnh chưa?"

"Ừ, mình khỏe rồi." Mạnh Yên vừa nói vừa vào ngồi vào chỗ, thành tích của cô rất tốt, tính tình nhã nhặn, quan hệ với mọi người trong lớp không tệ. Chẳng qua tất cả những thứ đó cũng dựa theo thành tích, chỉ cần thành tích học tập tốt, thầy cô và các bạn học cũng sẽ thích mình.

Hai người lấy sách từ trong túi ra, theo sự điều khiển của lớp trưởng bắt đầu đọc chậm, một ngày chính thức bắt đầu.

Nhìn các bạn học xung quanh, những thứ vừa xa lạ vừa quen thuộc khiến cô cảm thấy chút thân thiết, lại thấy được bộ dạng còn bé của bọn họ thật không tệ. Tối thiểu thấy bọn họ trong đầu sẽ hiện ra khuôn mặt khi bọn họ lớn lên, thật là vô cùng thú vị.

Mạnh Yên vừa đọc vừa buồn cười, cô thật sự phải bắt đầu học tập, lại còn học thứ đơn giản như vậy, làm cho cô không biết nói gì.

Cô chủ nhiệm vừa mới bước vào là cô giáo dạy xã hội, tràn đầy nhiệt tình, hòa mình với những học sinh này. Các học sinh cũng không sợ cô, nhưng rất kính trọng cô.

Khiến Mạnh Yên nhức đầu chính là quy định đọc bài sáng sớm mỗi ngày của giáo viên chủ nhiệm, ngày ngày đều phải đọc, còn luân phiên đọc, giống như chơi trò chơi nấu ăn. Quá mức trẻ con, nhưng không có biện pháp nào, bây giờ cô là trẻ con, chỉ có thể chờ lớn lên.

Trong giờ học Tường Thi Vũ mặc một bộ đồ mới màu đỏ chót đã chạy tới nói với cô, "Mạnh Yên, cậu đã khỏe chưa?"

Trong mắt Mạnh Yên hiện lên một tia nghi ngờ, "Mình khỏe rồi, cảm ơn." Trong trí nhớ, bạn học này giống như luôn có địch ý với cô, sao hôm nay đột nhiên có lòng tốt hỏi thăm?

"Thế thì không cần, mình sợ cậu bệnh nặng, không thể thi đấu với mình." Tường Thi Vũ cao ngạo liếc mắt, phui bụi bặm trên tay áo, "Cậu cũng đừng quên ước định của chúng ta."

"Ước định?" Mạnh Yên không rõ.

"Cậu đừng giả vờ không biết, chúng ta hẹn sẽ so thành tích cuối kỳ với nhau."

"À, chuyện này, mình nhớ rồi."

"Vậy thì tốt, đến lúc đó tôi nhất định sẽ hơn cậu." Cô ta kiêu ngạo tự mãn giống như không tước [1] xòe đuôi.

[1] con công

Mạnh Yên nhún bả vai một cái, "Không sao cả."

"Cậu..." Những lời này kích thích cô ta, cô ta đưa ngón trỏ lên nói to, "Cậu đừng nên đắc ý, tôi tuyệt đối sẽ không thua cậu."

"Ừ." Mạnh Yên thản nhiên gạt đầu.

Những lời này lại càng chọc tức cô ta, mặt cô ta đỏ lên, chỉ về phía cô thật lâu, mới dậm chân ném một câu, "Cậu chờ đó."

Wow, như vậy mà cô ta cũng tức giận, Mạnh Yên im lặng nhìn trời, chẳng qua cảm thấy cô ta quá ấu trĩ nên lười nói.

Lâm Phương Phương bên cạnh cười trộm, "Tiểu Yên, cậu lại chọc cậu ta tức học máu rồi."

"Tớ không làm gì hết." Mạnh Yên vô tội chớp mắt.

"Cậu đó." Lâm Phương Phương buồn cười kéo đuôi tóc của cô, "Sau này cậu ít để ý tới cậu ta đi, vẻ kiêu căng của cậu ta càng ngày càng cao rồi."

"Cậu ta thật đúng là nhảm chán, sao lại nhảm vào tớ chứ?" Mạnh Yên thật sự buồn bực không rõ trong lòng, sao không tìm người khác lại rảnh rồi bới lông tìm vết cô chứ? Chẳng lẽ là cô ta có vấn đề?

Nghe nói nhà Tường Thi Vũ rất giàu, ba cô ta là thôn trưởng, có tiền có quyền. Giáo viên trường học và bạn học cũng nể cô ta, cho nên ở trong trường cô ta dương dương tự đắc vô cùng.

"Còn không phải do lần trước giáo viên chủ nhiệm dán bài văn của cậu chứ không có dán bài của cậu ta, cậu ta ghen tị." Lâm Phương Phương biết rõ nội tình, trong lòng có chút bất an.

"Không được người đó ký là kẻ tầm thường, chứng minh tớ không phải là kẻ tầm thường. Cũng được, cứ để cho cậu ta ghen tị với mình." Trong lòng Mạnh Yên lập tức trở nên vui vẻ, không để ý nữa cảm sách. Mùi vị ghen tị này tuy khó chịu, nhưng cứ để cô nàng này hưởng thụ nhiều một chút, ai bảo số mệnh cô tốt như vậy.

Lâm Phương Phương thấy bộ dạng không để tâm của cô, im lặng chăm chú nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 2 (tt)

Buổi trưa Mạnh Yên đến chỗ làm việc của mẹ ăn cơm, khoảng cách rất gần, đi năm phút đồng hồ đã đến. Cửa hàng sách rất yên tĩnh không có người nào, chỉ có hai nhân viên bán hàng ngồi ở chỗ đó đan áo len, cất giọng gọi, "Mẹ, đi Điên."

Di Điền và Lý Thiên là đồng nghiệp, hai người đều biết rõ gia đình của đối phương. "Tiểu Yên tới, hết bệnh rồi sao?"

"Con khỏe rồi, cảm ơn di Điền." Mạnh Yên cười híp mắt trả lời, hôm nay được rất nhiều người hỏi thăm sức khỏe của cô, khiến trong lòng cô cảm thấy thật ấm áp. Lúc này khoảng cách giữa người với người cũng rất gần gũi như người nhà, không giống như cảm giác xa cách như người xa lạ mười mấy năm sau.

Lý Thiên thấy con gái tới, vội vàng lấy hộp cơm to trong tủ ra. Bối nửa chén cơm, đưa cho Mạnh Yên. Thức ăn hôm nay là cà tím kho, là đồ ăn ở nhà.

Mạnh Yên ăn từng muỗng to, đồ ăn lúc đó thơm ngon, tinh chất thiên nhiên, không có bị ô nhiễm thuốc trừ sâu phân hóa học.

"Sao cậu lại làm món này cho con gái mới hết bệnh ăn?" Di Điền gấp miếng thịt mỏng bỏ vào chén của Mạnh Yên, "Cho con." Nhà cha mẹ chồng của di Điền bán thịt heo ở thành phố, trong nhà không...thiếu nhất là thịt.

"A Phen, một mình cậu ăn đi, sao lại cho con bé?" Lý Thiên khách sáo nói.

"Mình vui nên cho." Tính tình di Điền ngay thẳng, bà thật lòng thích đứa nhỏ này, thành tích tốt, tính tình lại lịch sự. Đứa bé nhà bà không giống, suốt ngày náo loạn như khi khiến bà nhức đầu.

Lý Thiên nhìn con gái ăn say sưa, trong lòng êm ả, nếu không thì chờ gần tới mùa một cân thịt, bồi bổ cơ thể cho con gái?

Ăn cơm xong nhìn thời gian còn sớm, Mạnh Yên ghé vào học tủ cửa hàng sách nghỉ ngơi. Đầu óc chuyển động, việc cấp bách chính là kiếm tiền, loại ngày này Thái Thanh khổ rồi. Nhưng cô còn nhỏ như vậy, làm sao bây giờ? Dựa vào cái gì kiếm tiền đây? Cái gì quá dễ dàng sẽ đem tới những phiền toái không cần thiết. Nhưng phương pháp vừa che dấu năng lực vừa kiếm tiền thật khó tìm. Rồi rầm hồi lâu, cũng vẫn chưa nghĩ ra biện pháp tốt.

Nhưng mà sẫm tối tan giờ học lúc đi qua một cái hồ nước cho cô linh cảm, đúng vậy, có thể nuôi cá. Năm đó rất nhiều người dựa vào việc này mà giàu to, nhà trên thôn Tào Đông chính là dựa vào việc kinh doanh này mà phát tài ở trên trấn mua nhà bán hàng hóa.

Buổi tối Lý Thiên hăng hái mua cân thịt, làm thịt kho tàu. Sau khi kho xong cả gian phòng tràn ngập mùi thịt, Mạnh Yên không khỏi hít mũi một cái. .

"Tiểu Yên, đưa cho bà nội ăn." Lý Thiên đựng mấy khối thịt trong chén, đưa tới trong tay Mạnh Yên.

Mạnh Yên liếc nhìn, cúi đầu nhỏ giọng nói, "Bà nội không thích chúng ta, cho dù mẹ có đối xử tốt với bà, bà cũng không thích chúng ta."

Lý Thiên hít mũi chua xót, con gái nhỏ cũng có thể nhìn hiểu những thứ này. Vuốt tóc của cô cười lớn nói, "Bất kể bà có thích chúng ta hay không, bà là bà nội của chúng ta, mẹ chồng của mẹ, chúng ta phải hiếu thảo với bà."

Mạnh Yên không nói thêm lời nào, cầm lấy chén xoay người đến nhà bác cả cách vách. Nhà bác cả với nhà cô nối liền, dùng chung một đường hẻm. Nhưng nói ra có thể không tin, Mạnh Yên đi đến nhà bác cả nhằm mấy lần có thể đếm được, bình thường đều là Lý Thiên mang đồ ăn cho bà nội. Từ trước đến nay không hề có chuyện sang chơi.

Có lẽ người lớn không biết lòng của trẻ con là nhạy cảm nhất, người khác có yêu thương nó hay không, con nít là người biết rõ nhất. Nhà bác cả không hoan nghênh cô, cô cũng không thích đến nhà bọn họ. Bộ dạng cao cao tại thượng của những người ở nhà bác cả đều để lại ấn tượng thật sâu với cô.

Nhà bác cả có 2 đứa con, chị Mạnh Tuệ là con gái lớn, nhưng mà chị ấy là ngoại lệ, bà nội rất thương chị. Chỉ vì chị lớn lên rất giống ông nội, đặc biệt là cặp mắt kia, chỉ cần người nhà họ Mạnh nhìn thấy đều phải kinh thần.

Anh trai Mạnh Quân là bảo bối trong lòng của tất cả mọi người, bà nội ngâm trong miệng sợ tan, bông trên tay sợ té. Bác gái cưng chiều hẳn đến mức không thể tưởng tượng nổi, đã 11 tuổi còn mặc quần áo giúp hân.

"Bà nội, bác cả, bác gái, anh, chị." Mạnh Yên bước vào phòng, người nhà bác cả cũng vây quanh một chỗ ăn cơm, cô quét mắt nhìn trên bàn, một đĩa cá rán, một đĩa đậu cô-ve xào, một tô canh cải bẹ thịt băm.

"Đây là mẹ làm bảo con đưa cho bà nội ăn."

"Chỉ có vậy?" Bà nội ngó chừng trong chén thịt, khoe miệng hếch lên.

"Bà nội, con muốn ăn." Mạnh Quân lớn tiếng nói, thơm quá.

"Được được, Quân Quân nhà chúng ta muốn ăn, bà nội cho con hết." Bà nội đẩy cái chén đến trước mặt cháu trai mập mạp, gấp một miếng đút tới miệng hẳn.

Sắc mặt Mạnh Yên không thay đổi, nhưng đã siết chặt quả đấm trong tay áo, "Nhà chúng ta cũng chỉ có như vậy." Mẹ ơi, một cân thịt bà cho rằng bao nhiêu? Lại còn chê ít.

Bà nội cũng không thêm để ý cô, cho dù cô ngăn người đứng ở góc bàn.

Trong mắt Mạnh Yên mơ hồ có nước mắt, những thứ ẩn sâu trong lòng lần lượt lật ra ngoài, đâm vào trong lòng cô đau nhói. Móng tay bấm vào lòng

bàn tay thấy đau, gượng cười, "Bác gái, con không muốn cầm cái chén này về."

Quý Tú Mai thân nhiên nhìn cô, "Trước làm ra vẻ, nhà chúng tôi sẽ không coi trọng cái chén này." Giọng nói vừa cao ngạo vừa khinh miệt vô cùng.

"Vây cũng được, đến lúc đó để cho ba con mang về cũng được." Mạnh Yên vẫn cười, xoay người rời đi. Đi ra khỏi nhà bác cả, nước mắt ẩn giấu cuối cùng cũng rơi xuống.

Một ngày nào đó, tôi sẽ cho mấy con chó các người phải cúi đầu, cho các người không còn kiêu ngạo nữa, Mạnh Yên tức giận lau nước mắt, vào giờ khắc này vô cùng kiên định hạ quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 3

Mạnh Ngọc Cương ăn cơm tối xong theo thường lệ sẽ đến nhà bác cả nói chuyện với bà nội, điều này đã duy trì thành thói quen.

Mạnh Yên nhanh chóng hoàn thành bài tập, rồi đến bên người Lý Thiên làm như vô ý nói, "Mẹ, hôm nay tan học trên đường về con thấy một ao cá, bên trong có rất nhiều cá. Nếu nhà chúng ta cũng có một ao cá như vậy, có phải mỗi ngày đều có thể ăn cá không?"

Lý Thiên đang dùng vải may dép, nghe lời này, khoe miệng cong lên, "Có phải con muốn ăn cá không? Để ngày mưa mẹ nói ba con đến sông bắt mấy con về."

Mạnh Ngọc Cương lái máy cày trong đội sản xuất, trời còn chưa sáng đã đi ra ngoài làm việc mãi đến khi mặt trời xuống núi mới bước chân dưới ánh chiều tà về nhà, nhưng khi trời mưa có thể không cần ra ngoài. Bởi vì tiền lương cố định nên dù công việc vất vả như vậy có người muốn xin cũng không xin được.

Mạnh Yên nhất thời nghẹn lời, ý của cô không phải như vậy. Trong đầu suy nghĩ thật nhanh, "Nghe nói nhà của Tào Đông muốn nhận thầu ao cá?" Tào Đông là học sinh tiểu học lớp 3 (2), có khi mọi người sẽ họp nhóm cùng nhau học, nhiều người náo nhiệt một chút.

"Tin tức của con cũng thật nhanh nhẹn, quả là có chuyện như vậy." Lý Thiên rất kinh ngạc nhìn con gái, trước kia cô không hề có hứng thú đối với những chuyện này.

"Vây nhà chúng ta cũng nhận một thầu đi, không những được ăn cá, còn có thể kiếm tiền." Mạnh Yên cười đề nghị.

"Chuyện kiếm tiền được hay không khó có thể nói." Lý Thiên hiếm khi nói những chuyện này với con gái, ngừng tay làm việc nói tiếp, "Có thể còn lỗ vốn."

Nhận thầu ao cá không những phải có kinh nghiệm, còn phải có kỹ thuật. Quan trọng nhất chính là tài chính, mà những thứ này gia đình cô đều thiếu, về phần vay tiền đi nhận thầu phải không nghĩ đến. Lại nói nhà bọn họ đều có tiền lương cố định, không cần phải đề phòng gì cả. Cần gì phải làm việc mạo hiểm như vậy chứ!

Nghe vậy Mạnh Yên khẽ xem thường, thật sự là người nhất gan chết đói, kẻ to gan chết no. Chuyện nhận thầu ao cá tuy còn mới mẻ, nhưng kiếm được rất nhiều tiền. Ai mà không đi từ việc không hiểu gì cả chứ? Chờ người khác hiểu rõ, còn có thể kiếm tiền gì nữa?

Nhưng mà cha mẹ cô đều thuộc người cẩn thận nhất gan cho nên cả gia đình mới nghèo như vậy.

Kiếp trước Mạnh Ngọc Cương vĩnh viễn là người đi chậm hơn người khác một bước, thấy người khác kinh doanh lông thỏ cũng làm theo, nhìn người khác nuôi gà trong sân cũng làm như vậy, kết quả lần nào cũng lỗ vốn.

Mạnh Yên khuyên bảo nửa ngày, Lý Thiên đều không nói gì, đem tất cả những lời tâm huyết dâng trào của trẻ con thành nửa điểm cũng không thật. Điều này khiến cho cô bị đá kích, nhìn xem, trở thành trẻ con quả nhiên không được coi trọng.

Nằm trên giường, lật qua lật lại không ngủ được. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Mới chỉ bước đầu tiên mà đã khó khăn như vậy? Nên bắt đầu kiếm tiền như thế nào đây?

Rầu rĩ không vui vài ngày, Mạnh Yên đột nhiên nghĩ thông suốt, về sau sẽ có cơ hội, những thứ rối rắm trong đầu biến mất, tình hình phát triển kinh tế mười tám năm sau như thế nào đều nằm trong đầu cô, tùy tiện tìm một cơ hội cũng có thể phát tài.

Thu lại tất cả suy nghĩ, cô bắt đầu chăm chỉ học tập, một tháng nữa sẽ đến kỳ thi cuối kỳ, cô muốn thi tốt để có thành tích cho cha mẹ nở mày nở mặt. Lúc rảnh rỗi, người trong thôn thích tụ họp một chỗ bàn về con cái nhà mình, thường thích so sánh thành tích học tập nhất. Thật ra điều này không khó đối với cô, dù sao tiểu học rất đơn giản, chẳng qua cô muốn dành thời gian giúp Phương Phương học bổ túc.

Một tháng nữa trôi qua, tâm tình Mạnh Yên thoải mái đi ra từ trong trường. Trong một tháng này cũng khiến cô nghĩ ra không ít ý tưởng thừa dịp hè này có thể thực hiện.

Buổi tối ăn cơm xong, cô xin phép ba mẹ đi tìm Phương Phương.

Phương Phương ở nhà một mình thấy cô đến rất vui mừng, vội vàng kéo tay cô ngồi xuống. Lại vào phòng bếp lấy dưa hấu rửa sạch, "Cậu thi thế nào rồi? Tớ thấy cậu rất nhẹ nhàng." Phương Phương biết cô thích ăn như thế nào, bóc dưa hấu ra làm đôi rồi mỗi người một nửa.

"Cũng được, còn cậu?" Mạnh Yên đang cầm dưa hấu, dùng cái muỗng khoét ruột đỏ lỏm, ừ, vừa ngọt lại nhiều nước, ăn ngon thật.

"Tớ chỉ muốn đạt yêu cầu là được rồi, nếu thi không đạt mẹ tớ sẽ đánh tớ." Lâm Phương Phương ra vẻ bất mãn trừng mắt nhìn cô một cái, nhẹ nhàng kéo tóc của cô, "Sao tớ lại không thể thông minh giống như cậu vậy?"

Thành tích học tập của Lâm Phương Phương không tốt, đều phải dựa vào học bù với Mạnh Yên mới có thể miễn cưỡng đạt yêu cầu. Nhưng tính tình Lâm Phương Phương vui vẻ hào phóng, đối lập rõ ràng với Mạnh Yên hướng nội không nói nhiều. Hai người đều có ưu và khuyết điểm, chẳng qua tình cảm hai người rất tốt, cũng không ghen tị với đối phương, khi đi ra ngoài người khác còn tưởng là chị em ruột.

Mạnh Yên cũng không tỏ ra yếu kém kéo tóc cô, ngoài miệng lại an ủi nói, "cậu biết cách giao tiếp với người khác, trong thôn mọi người nói tính tình cậu rất tốt, vừa biết điều vừa hiểu chuyện còn có thể giúp mẹ làm việc nhà." Trong lòng cô cũng cho rằng như thế, dù sao một đứa trẻ mới 10 tuổi đã biết làm rất nhiều việc nhà rồi, chính cô còn không làm được việc này.

Nghe Mạnh Yên khen ngợi cô như vậy, cô có chút ngượng ngùng cúi đầu, ánh mắt vui mừng híp lại.

"Mẹ cậu đâu?" Mạnh Yên ăn xong dưa hấu rồi rửa tay, nhìn quét qua 1 vòng trong phòng, trời đã trễ thế này, sao mẹ Lâm vẫn còn chưa về nhà?

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 3 (tt)

"Còn ở ngoài ruộng." Về mặt Lâm Phương Phương u sầu, lo lắng nhìn ngoài trời tối đen. "Mấy ngày nay phải trồng cái xanh, nên rất bận."

Mạnh Yên thăm thò dài trong lòng, một người phụ nữ như mẹ Lâm phải làm 10 mẫu ruộng, thật sự không dễ dàng chút nào, ngày thường phải dậy sớm làm việc, đến vụ mùa lại càng bận đến đêm khuya.

"Cậu ăn cơm chưa?"

"Chưa ăn." Phương Phương khuấy trong nồi, "Chờ mẹ trở về cùng ăn." Đồ ăn đã nấu xong rồi nhưng vẫn để trong nồi cho nóng.

"Món gì thế?" Mạnh Yên nhìn cô trên chộc.

Phương Phương nghe xong nhếch môi nhìn cô cười quái dị, "Là món cậu ghét nhất đó."

"Không phải là củ cải kho chứ." Mạnh Yên bĩu môi, trong tất cả các món cô ghét nhất món này.

"Đúng là món này." Ngược lại Phương Phương cười vui vẻ, hiếm khi thấy bộ dạng trẻ con như vậy của bạn.

"Nhà cậu cũng tiết kiệm à, thật là..." Mạnh Yên không nói gì, nghe nói ba Phương Phương công tác bên ngoài, không chừng còn có tiền lương.

"Ba mẹ mình muốn để dành tiền trang trí nhà cửa." Phương Phương nâng cằm, Mạnh Yên theo tầm mắt rồng tuếch của cô do dự một hồi. Cũng chỉ là một vỏ bọc trống rỗng, dưới đất là xi măng trừ một bàn cơm ngoài ra không có gì cả.

Lại là chuyện trang trí nhà cửa, có ý gì chứ? Qua mười mấy năm nữa những thứ này cũng bị loại bỏ. Cực khổ kiếm tiền sử dụng ở phương diện này cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Mạnh Yên nghiêng đầu lôi kéo tay cô, chăm chú nhìn cô, "Phương Phương, chúng ta nghĩ biện pháp kiếm tiền đi."

"Kiếm tiền? Chúng ta? Làm sao có thể?" Lâm Phương Phương không thể tin chỉ ngón tay về cô rồi chỉ mình.

Mạnh Yên tiến đến, nói khẽ bên tai cô, "Không phải trên trần có xưởng may đồng phục sao? Nghe nói có thể xin làm gia công dj3nd4nl3qujd0n đem đồng phục về nhà kết nút áo, cắt vải thừa." Ngó Tiểu Lệ làm kế toán trong thôn các cô, Mạnh Yên đã từng nghe nói qua.

Kiếp trước Mạnh Yên buôn bán đồng phục, rất khéo tay, trước kia còn làm búp bê, bán trên mạng, vậy mà lại thành công, thường xuyên cung không đủ

cầu, một danh sách bình thường phải đợi tới nửa tháng mới có thể chuẩn bị xong.

Mắt Lâm Phuong Phuong sáng lên, "Ý kiến này rất hay, chẳng qua nếu bọn họ không cho chúng ta làm thì sao?" Ai lại tin tưởng trẻ con chứ?

"Đi thử sẽ biết." Mạnh Yên cười, nói một chuyện lớn bên tai cô.

Mắt Lâm Phuong Phuong sáng lên, "Được." Đối với lời nói của bạn tốt, cô ủng hộ và tin tưởng vô điều kiện.

Mạnh Yên và Lâm Phuong Phuong cũng không vội đến chỗ xưởng may mà đến nhà Ngô Tiểu Lệ trước. Nhà Ngô Tiểu Lệ là căn nhà 3 tầng đầu tiên được xây dựng, bên trong trang trí rất đẹp, còn lát gạch bóng loáng, vách tường sơn trắng như tuyết. Ba mẹ cô và em trai đã ra ngoài, chỉ còn mình cô ở nhà.

"Tiểu Yên, Phuong Phuong, sao các em lại đến đây?" Ngô Tiểu Lệ tò mò hỏi, các cô kém nhau tới mấy tuổi, bình thường cũng không chơi đùa với nhau.

"Chị Tiểu Lệ, chúng em có chút việc muốn tìm chị." Lâm Phuong Phuong cười tủm tỉm nói.

"Vây đến phòng chị đi." Về mặt Ngô Tiểu Lệ vui vẻ nhiệt tình tiếp đón, tuy rằng không chơi đùa cùng nhau, nhưng thấy các cô lớn lên, lại là người đồng hương tự nhiên sẽ có tình cảm.

Hai cô bé thấy phòng của cô, rất hâm mộ, bên cạnh giường lớn kiểu dáng Tây phương còn có bàn học tinh xảo, bên cạnh bàn còn có giá sách nhỏ.

"Chị Tiểu Lệ, phòng của chị đẹp quá." Giường ngủ của các cô chỉ là một tấm ván gỗ còn có thể làm bàn com.

Nhà họ Ngô là người giàu nhất trong thôn, nhà cô có người thân làm trong chính phủ, cho nên mọi người mới được người đó sắp xếp công việc tốt.

"Đẹp không? Được rồi, nhà di chị còn đẹp hơn." Ngô Tiểu Lệ lấy một cái hộp nhỏ từ trong ngăn tủ ra, lấy kẹo con thỏ đưa cho các cô ăn.

Đây chính là đồ tốt, Mạnh Yên cảm ơn Ngô Tiểu Lệ rồi mới ăn. Hương vị ngọt ngào làm cho cô không khỏi nheo mắt lại, chờ sau khi cô trưởng thành có khả năng tài chính sẽ không còn được thưởng thức hương vị này nữa. Về sau rõ ràng kẹo con thỏ đã thay đổi mùi vị, không còn mùi vị như thời thơ ấu nữa.

"Nói đi, chuyện gì?" Ngô Tiểu Lệ biết các cô không vô duyên vô cớ đến đây thăm mình.

Đến phiên Mạnh Yên nói, về mặt ước ao chăm chú nhìn cô, "Chị Tiểu Lệ, nghe nói xưởng may của nhà chị có thể mang quần áo về gia công?"

"Đúng là có chuyện này." Ngô Tiểu Lệ mỉm cười gật đầu, "Mẹ các em muốn làm sao?"

"Dạ nên để cho tụi em đến hỏi thăm." Mạnh Yên phấn khích một hồi, chân thành nói, "Nếu có thể, mẹ em cũng muốn làm."

"Không thành vấn đề, nhân công của xưởng may không đủ, thường xuyên phải tìm thêm người gia công." Ngô Tiểu Lệ sáng khoái đáp ứng, "Nói mẹ các em đến xưởng may lấy đi." Cũng giống như cho người khác làm, không bằng để cho người quen làm tốt hơn.

"Cám ơn chị Tiểu Lệ, chẳng qua mẹ em bận bịu nhiều việc, có thể để chúng em đến lấy thay không?" Lâm Phuong Phuong hỏi.

Mẹ Lâm suốt ngày làm việc ở ngoài đồng ruộng, phải đến trời tối mới về nhà. Mà lúc mẹ Mạnh tan tầm trở về còn phải nấu cơm, cho gà ăn, rửa chén, giặt quần áo, quét dọn nhà cửa, bình thường phải bận đến hơn 11 giờ.

Ngô Tiểu Lệ cũng hiểu rõ tình hình của hai nhà, biết không dễ dàng, "Được rồi, các em thật hiểu chuyện. Chị sẽ nói với bác gác cổng cho các em đi vào."

Hai người liếc mắt nhìn nhau, a vậy thành công rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 4

Ngày hôm sau Mạnh Yên nói với mẹ cô sẽ không đến cửa hàng sách ăn com. Lý Thiên suy nghĩ trời đang nóng để con gái đi tới đi lui không được gì nên chuẩn bị nhiều com để trưa con gái dùng nước sôi nấu ăn.

Mạnh Yên vui vẻ đáp ứng, chờ sau khi bà rời khỏi nhà, liền đi tìm Phuong Phuong, hai người tay nắm tay đi đến xưởng may.

Quả nhiên Ngô Tiểu Lệ đã thông báo nên người gác cổng để hai cô đi vào trong, trước hai người đi tìm Ngô Tiểu Lệ. Ngô Tiểu Lệ cực kỳ nhiệt tình dẫn

hai người đến kho hàng, giới thiệu di Chu quản lý kho hàng cho hai cô biết.

Di Chu nghe nói này hai cô bé đến đây cầm quần áo gia công về giúp mẹ nẩy sinh tình thương với hai đứa trẻ hiểu chuyện.

Bà kiên nhẫn giải thích cho hai cô bé, xác định các cô đã hiểu mới nhanh chóng lấy 10 bộ đồng phục bỏ vào trong túi nhựa đen.

"Di Chu, ngày mai chúng con sẽ đem tới đây." Lâm Phuong Phuong ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn, cười tùm tùm nói.

"Được, cẩn thận một chút." Di Chu vuốt đầu cô, dặn dò vài câu.

Nói lời tạm biệt với Ngô Tiểu Lệ xong, hai người vội vàng cầm túi về nhà, đem đồng phục để ở nhà Phuong Phuong. Mẹ Lâm quá bận, nên không có thời gian thu dọn phòng giúp con gái. Cho nên đây là chỗ giấu đồ tốt nhất.

Ngồi ở trên giường nhỏ trong phòng của Lâm Phuong Phuong, Mạnh Yên lấy ra bộ trang phục mẫu mà di Chu nói, nhìn theo nhanh tay nhanh chân gia công. Trong lòng mừng thầm, tuy rằng tuổi nhỏ lại nhưng tay nghề không hề mất đi. Không tệ không tệ vẫn linh hoạt như vậy.

"Tiểu Yên, tớ phải làm sao mới đúng đây?" Lâm Phuong Phuong cầm quần áo bị mình vo tròn lại, vẻ mặt hăm mộ nhìn cô, mặc dù Tiểu Yên ở trong nhà không làm gì, mẹ Mạnh chỉ cho cô chuyên tâm đi học, nhưng tài thừa lại rất tốt.

"Là như vậy." Mạnh Yên lấy quần áo trong tay cô, kiên nhẫn chỉ cho cô, qua vài phần, cuối cùng Lâm Phuong Phuong cũng học xong.

Nhìn bộ dạng bạn tốt cúi đầu làm việc, trong lòng Mạnh Yên hơi buồn bã, người con gái tốt như vậy, vì sao số mệnh lại lận đận, không công bằng chứ ?

Hằng năm ba của Lâm Phuong Phuong đều ở bên ngoài, sau lại ngoại tình, cãi nhau với mẹ Lâm rồi đòi ly hôn, làm mọi cách mẹ Lâm cũng không đồng ý, đi khắp nơi xin người khác khuyên bảo ba Lâm, làm sao có thể khiến người đàn ông thay đổi chứ? Huống chi tình nhân của ông đã có thai, đương nhiên ông sống chết muốn ly hôn, cũng không muốn quyền nuôi dưỡng con gái.

Đến cuối cùng ba mẹ cô vẫn ly hôn, trừ căn nhà cũ này cho mẹ Lâm, còn để lại Phuong Phuong cho bà. Một người phụ nữ mang theo một đứa bé, trong nhà lại không có tài chính, cả ngày cầm mặt ngoài đồng ruộng cũng không kiếm được bao nhiêu tiền.

Đáng thương nhất là Lâm Phuong Phuong, học phí hằng năm đều phải đến xin ba, mẹ kế không cho cô vào nhà, chế giễu đủ điều, khiến cho Phuong Phuong không khác gì đứa ăn mày đáng thương. Ba Lâm cũng không dễ chịu đưa tiền, cứ kỳ kèo, ngoài miệng than nghèo nói còn phải nuôi mẹ kế và đứa con. Cô chỉ đi cùng Phuong Phuong một lần sang nhà mới của ba Lâm, từ đó về sau không bao giờ đi theo cô nữa. Loại trường hợp này khiến cô cảm thấy tuyệt vọng không thể giúp càng bị đè nén thật sâu, nếu chưa từng trải qua cũng không biết tư vị này như thế nào.

Sau này Lâm Phuong Phuong học qua loa, tùy tiện tìm công việc, mười tám tuổi năm ấy có con nên kết hôn sớm. Chồng cô trong lúc cô mang thai lại có người phụ nữ khác, mê một cô ta, không để ý đứa con trong bụng mà bỏ cô đi. Đáng thương thay, cô chưa tới tuổi kết hôn nên không có đăng ký kết hôn, gặp chuyện như vậy, ngay cả nơi xin giúp đỡ cũng không có.

Cô mãi suy nghĩ, bị tiếng gọi của Phuong Phuong cắt đứt, "Sao vậy ? Tiểu Yên ? "

"Không có gì." Mạnh Yên lắc đầu dùng hết sức ném tất cả chuyện không vui, "Tớ đang nghĩ có thể kiếm bao nhiêu tiền?"

"10 bộ quần áo có thể kiếm 5 đồng." Lâm Phuong Phuong vui vẻ tính toán, "Cậu xem, 1 cân thịt 5 đồng, vậy chúng ta chỉ cần làm mười ngày là có thể kiếm được một cân thịt."

"Cậu chỉ nghĩ đến một cân thịt?" Mạnh Yên giễu cợt cô, tính toán vậy cũng không đúng, mỗi người một nửa chỉ có thể là nửa cân thịt thôi.

"Nhà tớ đã lâu không mua thịt ăn, mẹ tớ rất vất vả, tớ phải cho mẹ bồi bổ." Lâm Phuong Phuong nói xong quyết định của mình.

Nhìn bạn tốt hiểu biết hiểu thảo như vậy, ngực Mạnh Yên mơ hồ khó chịu, vì sao người tốt luôn không gặp may?

"Như vậy cũng tốt, nhất định mẹ cậu rất vui."

"Ừ, chờ tớ có thể kiếm nhiều tiền, tớ có thể cho mẹ ăn ngon một chút."

Mũi Mạnh Yên đau xót, nguyện vọng hèn mọn biết bao.

"Vội mau làm việc đi, sau này thuận thực có thể kiếm nhiều hơn."

"Ừ."

Ngày hôm sau, hai người đem quần áo đưa đến cho di Chu, bà cẩn thận kiểm tra rồi hài lòng gật đầu, "Làm không tệ, cứ dựa vào bộ mẫu mà làm."

"Cám ơn di Chu."

Mỗi ngày đều thanh toán tiền, hai người lấy được 5 đồng tiền xúc động một hồi, trong lòng hồi hộp, đây là tiền các cô tự tay kiếm lần đầu tiên.

Từng ngày kế tiếp lại bận rộn gia công trang phục, càng ngày càng thuận thực, di Chu cực kỳ hài lòng với các cô, sau đó quen thuộc, có khi sẽ chủ động ở lại đợi các cô đến lấy quần áo.

Đến ngày biết thành tích, sáng sớm Mạnh Yên thức dậy thay quần áo, ăn điểm tâm chờ Phương Phương đến.

"Tiểu Yên, hôm nay biết điểm nên lo lắng sao?" Lý Thiển hỏi con gái.

Mạnh Yên lắc đầu, cười tủm tỉm nói, "Không lo lắng." Có gì phải lo lắng, chuyện con nít. Chẳng qua cô lo lắng thay Lâm Phương Phương.

Lý Thiển tự hào sờ đầu cô, thành tích của con gái luôn không khiến bà phải bận tâm.

"Những ngày qua con đều ở nhà Phương Phương, chơi trò gì vậy?" Có khi đến tối cũng không thấy cô trở lại.

"Chờ con trở về nói cho mẹ nghe."

"A, vẫn còn nửa chén cơm."

Mạnh Yên mỉm cười nhìn bà, cúi đầu ăn cơm.

Chờ cô ăn cơm xong, Lâm Phương Phương cũng đã đến.

Hai người nói tạm biệt Lý Thiển, đến trường học lấy phiếu điểm, mắt Mạnh Yên nhìn thành tích, khoe miệng cong lên. Chủ nhiệm lớp cười nhìn cô, "Mạnh Yên, kỳ thi lần này rất ổn định, lần sau lại giữ vững thành tích tốt nữa nhé."

"Cám ơn cô."

Trở lại chỗ ngồi, Lâm Phương Phương kéo phiếu điểm của cô, "Tiểu Yên, thành tích của cậu vẫn tốt như vậy."

"Của cậu đâu?"

"Tạm tạm." Cầm phiếu điểm trong tay đưa Mạnh Yên xem, Mạnh Yên nhìn, đa phần đều là sáu mươi, nhìn chung là suýt thấp hơn quy định rồi, nguy hiểm thật.

Yêu cầu của mẹ Lâm với con gái là mỗi môn đều phải đạt chuẩn, về phần cụ thể mấy phần thi bà không có ý kiến.

Mạnh Yên hiếm khi nói lời sâu xa khuyên cô, "Phương Phương à, hay là cố gắng một chút nữa đi, nói như thế nào, đọc sách cũng rất quan trọng." Cô luôn luôn không thích nói những lời này với người khác, cảm giác rất quái lạ. Nhưng lần này là ngoại lệ, nên nói với Phương Phương.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 4 (tt)

"Nhưng mà tớ đọc không được, cậu chỉ cần đọc sách hai lần đã có thể nhớ kỹ, đối với người đọc hơn 10 lần cũng không nhớ được, đầu óc đúng là ngu dốt, tớ không có biện pháp gì." Lâm Phương Phương tủi thân bĩu môi, cô cũng muốn thành tích tốt, được thầy cô và bạn học thích, nhưng làm không được.

"Vậy lại đọc thêm nhiều lần nữa." Mạnh Yên trầm nghĩ, như vậy sẽ càng nhớ kỹ.

"Vô dụng thôi, lần trước đọc bài văn cả một buổi tối, buổi sáng ngủ dậy cũng không nhớ được cái gì." Lâm Phương Phương nản lòng gục trên ghế, "Tớ cũng không biết đầu óc này sao lớn lên lại càng trống rỗng."

Mạnh Yên hoàn toàn không biết nói gì, phần lớn nội dung của tiểu học đều dựa vào trí nhớ. Không nhớ được thì làm sao giờ? Chẳng lẽ dùng thuốc quý để hỗ trợ? Vấn đề là hiện tại cũng không có.

Lâm Phương Phương hoàn toàn tuyệt vọng, "Quên đi, tớ chỉ muốn đạt tiêu chuẩn là đủ. Ba mẹ cũng không trông cậy vào tương lai tớ thi đại học."

Mạnh Yên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép [1], hung hăng đâm gậy của cô, "Thi đại học tương lai mới có thể có con đường tốt."

[1] ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn

"Bản thân tớ cũng muốn thi đại học nhưng nó không thực tế." Lâm Phương Phương là lợn chết không sợ nóng, cho dù cô đâm cũng không chịu tránh. Trong lòng cô cũng biết Mạnh Yên muốn tốt cho cô. Trên đời này trừ ba mẹ cô ra, thì Mạnh Yên là người đối xử với cô tốt nhất.

Mạnh Yên đâm cũng mồi tay, rút ngón tay về nói, "Vậy tương lai cậu tính làm gì?"

Lâm Phương Phương nhẹ nhàng, "Tớ chỉ muốn tìm công việc có lương cao một chút để cho ba mẹ không cực khổ như vậy nữa."

Mạnh Yên xoa bóp trán bình tĩnh suy nghĩ, một lần nữa sửa sang lại lời nói, tầy nảo cô, "Phương Phương, chẳng lẽ cậu không muốn mua nhà cao cửa rộng thoải mái, mua xe hơi đi dạo?"

"Không có nghĩ tới." Trong lời nói Lâm Phương Phương dứt khoát.

Mạnh Yên cảm thấy đầu đầy hắc tuyến, nè nha , đúng là đầu óc đơn giản. Nhưng có biện pháp gì đây? Ai bảo cô là bạn tốt của mình? Vì tương lai không còn bí hiểm, dù sao cũng phải làm chút chuyện. Tiếp tục thay đổi phương pháp khuyên bảo, "Vậy bây giờ suy nghĩ một chút, cậu muốn có tiền mua cái gì?"

Mắt cô sáng lên, "Mua thật nhiều đồ ăn ngon, thịt cá, cái gì cũng ăn hết."

Này... Này... Khóe miệng Mạnh Yên co quắp lại, ngón tay cái vênh lên cười nói, "Ý tưởng hay."

"Đáng tiếc không có khả năng." Lâm Phương Phương than nhẹ một tiếng.

"Sao lại không có khả năng? Chỉ cần bây giờ cậu cố gắng, một ngày nào đó sẽ thực hiện được."

"Thật sự có thể chứ? Nhưng phải cần rất nhiều tiền."

"Tớ nói có thể là có thể, Phương Phương." Khuôn mặt Mạnh Yên tươi cười, chắc chắn như đinh đóng cột nói, "Từ giờ trở đi chúng ta bắt đầu kiếm tiền, tương lai muốn ăn cái gì có thể ăn cái đó ." Chỉ có thể bắt tay vào làm việc gì đó hứng thú, khiến cô nhận ra tầm quang trọng của tiền, giúp cô cố gắng kiếm tiền.

"Tiểu Yên luôn thông minh hơn tớ, nghe lời cậu sẽ không sai." Lâm Phương Phương cười híp mắt gật đầu.

Mạnh Yên lớn tuổi sao có cảm giác như lừa gạt trẻ con vậy? Chẳng qua nghĩ đến Phương Phương từ nhỏ tính tình thẳng thắn, không có phòng bị với người khác. Cho nên tương lai mới có thể bị người ta lừa thăm như vậy. Mà khi đó cô cũng đã đi học ở nơi khác không có ở bên cạnh Phương Phương nữa.

Nhưng lúc này đây, tuyệt đối không thể để cô ấy rơi vào tình trạng bi thảm như vậy. Mạnh Yên nghiêm túc thề trong lòng. Cái gì có thể không có, chỉ là không thể không có tiền, tối thiểu phải có tiền phòng thân, Phương Phương không cần tìm người dựa vào, rồi lại kết hôn sớm với người khác. Đúng, cứ làm như thế, phải dẫn dắt cô ấy đi theo con đường này.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 5

Đến tối Lý Thiển trở về nhìn thấy thịt để trên bàn, khó hiểu hỏi con gái, "Ồ đâu mà có?"

"Là con mua."

"Lấy tiền ở đâu?" Lý Thiển hơi tức giận, đứa nhỏ này sẽ không nói dối chứ ?

Mạnh Yên thành thật kể hết, lòng Lý Thiển không ngừng chua xót, con gái còn nhỏ tuổi đã nghĩ cách kiếm tiền, là bọn họ làm cha mẹ không tốt.

Thấy vẻ mặt bà phức tạp không nói lời nào, Mạnh Yên kéo kéo ống tay áo, "Mẹ, mẹ làm sao vậy?"

Lý Thiển sờ sờ đầu nhỏ của cô, giọng nói nặng nề, "Tiểu Yên, trách ba mẹ sao? Là ba mẹ không cho con cuộc sống sung sướng."

"Mẹ, sao con có thể trách ba mẹ chứ, hai người sinh con ra, còn cho con ăn học đầy đủ, con đã cảm thấy rất hạnh phúc." Mạnh Yên cười vô cùng thỏa mãn, có cha mẹ ở bên cạnh là hạnh phúc lớn nhất rồi.

"Về phần tiền này, chúng ta có thể dùng hai tay kiếm."

Trong lòng Lý Thiển có chút an ủi, "Nhiệm vụ của con là học tập thật tốt, kiếm tiền là chuyện của người lớn phụ trách."

"Mẹ, mẹ yên tâm, con cam đoan thành tích của con sẽ không thụt lùi." Mạnh Yên hơi gấp, hiếm khi tìm được cách kiếm tiền, tuy rằng tiền kiếm không

nhieu lắm, nhưng có thể tích tiểu thành đại.

"Nhưng mà..."

"Mẹ, tin tưởng con đi, nếu sau khi khai giảng thành tích giảm xuống, con sẽ không tốn công kiếm tiền nữa." Mạnh Yên nghiêm túc cam đoan nói, cô phân biệt rõ ràng chuyện chủ yếu và chuyện thứ yếu.

"Đó là con nói nhé, đến lúc đó cũng không được đổi ý." Thấy con gái kiên quyết như vậy, Lý Thiển chỉ có thể đồng ý.

"Dạ." Mạnh Yên hé ra khuôn mặt tươi cười lấy lòng, "Con nói với người ngoài là mẹ gia công."

Lý Thiển hiểu rõ gật đầu nói, "Cứ nói như vậy, miễn cho người ngoài suy nghĩ nhiều." Chẳng qua sao suy nghĩ của đứa nhỏ này lại sâu sắc như thế? Ngay cả chuyện như vậy cũng cân nhắc.

Thu phục được mẹ rồi Mạnh Yên nhẹ nhàng thở ra, từ nay về sau có thể ở nhà quang minh chính đại gia công trang phục, không cần lén lút.

Mẹ Lâm cũng không nói gì với Lâm Phương Phương, chỉ lập lại yêu cầu trước sau như một của bà. Lúc đó cha mẹ đều áp dụng phương pháp buông thả, già trẻ đều học cách làm việc như nhau, không có người quản cũng không có người giám sát. Giống như hiện tại có cha mẹ nào canh giữ chặt chẽ bên cạnh con cái học hành chứ.

Một tháng sau, Mạnh Yên đếm tiền vụn vặt, mới mười lăm đồng, ít đến đáng thương. Như vậy không đủ để làm chuyện lớn rồi. Làm thế nào để kiếm được đệ nhất dũng kim [1] đây?"

[1] First pot of gold : Là khái niệm xây dựng sự nghiệp. Cũng chỉ lần đầu tiên kiếm được thù lao hậu hĩnh hoặc bắt tay vào làm 1 hạng mục kinh tế nào đó và kiếm được tiền lời.

Nếu như lần đầu xây dựng sự nghiệp mà không có duyên thì rất có thể sẽ đổi lấy kết cục thất bại.

Trong đầu bỗng nhiên lóe lên ánh sáng, kéo Lý Thiển vừa về nhà nói hồi lâu, rốt cục thuyết phục được bà.

Chờ Lý Thiển nghỉ ngơi hôm nay, sáng sớm đất Mạnh Yên đến xưởng may tìm di Ngô.

Mấy ngày nay, Mạnh Yên đã sớm thăm dò tình hình ở chỗ di Ngô, đừng nhìn bà chỉ là quản lý kho hàng, nhưng bà lại là một trong những người quản đốc đứng đầu của xưởng may, người có quyền lực lớn nhất cũng có thể xem như người nhà.

Di Ngô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Lý Thiển, khen ngợi hai mẹ con không thôi. Lý Thiển ngoài miệng cũng rất khiêm tốn nhưng cũng đắc ý trong lòng. Hai người nói chuyện qua lại rất hợp ý.

Nói hồi lâu, Lý Thiển mới nói vào chủ đề chính, đó là muốn xem đồng phục thứ phẩm tồn kho. Bình thường quần áo dư cũng có, nhưng không nhiều. Có chuyện công nhân làm ra thứ phẩm thì lại dư khá nhiều.

Di Ngô rất kinh ngạc, "Em Lý, cái này có gì đẹp chứ, không ai muốn nên đều vứt ở trong kho hàng."

"Em muốn tìm một ít để sửa đổi cho con gái mặc." Lý Thiển có chút ngượng ngùng cúi đầu, người thành thật mà nói dối thì mặt còn đỏ hơn.

Di Ngô vừa nghe vỗ đùi cười nói, "Em gái, em thật là khéo. Được, chị dắt hai người đi xem, chọn vài thứ không thu tiền của em."

"Cám ơn chị." Lý Thiển thấy thuận lợi như vậy, trong lòng rất vui mừng.

Di Ngô dẫn hai người vào sâu trong kho hàng, vừa thấy, wow, rất nhiều hàng tồn kho, đều ném ngổn ngang ở trong góc, nhìn qua giống như đồng rác.

Mạnh Yên tiện tay cầm lấy vài món, nhìn nhìn sờ sờ chất liệu vải, mắt sáng lên, những thứ này có chất liệu không tệ, có cả chỗ bị tróc, có chỗ bị rách.

Lý Thiển nhìn con gái, thấy cô tràn trề hứng thú vừa chọn vừa kiểm tra, lập tức chọn lấy hai mươi ba món rồi đi ra ngoài.

"Những thứ này con cũng muốn?"

"Đúng mẹ, mẹ mau nói với di Ngô, chúng ta sẽ đưa tiền cho xưởng." Mạnh Yên hết sức phấn khởi gật đầu, những thứ này trong mắt cô đều là đồ tốt.

Lý Thiển đành gật đầu, xoay người nói chuyện với di Ngô. Di Ngô vừa nghe, nhanh chóng đồng ý, cũng không cần tự mình đi nói với quản đốc của xưởng may. Những hàng này bán không được, để trong này còn chiếm chỗ, nhìn còn khiến cho người ta phiền lòng. Thêm một thời gian nữa thì vật liệu may mặc cũng bị nấm mốc làm hư hết.

Cuối cùng lấy cùng một giá tiền bán cho mẹ con Lý Thiển, ước chừng lấy bốn mươi bộ. Trước khi đi di Ngô còn nhiệt tình đóng gói lại để sau yên xe đạp giúp mẹ con cô, "Em gái, xung quanh em nếu có người nào muốn mua thì giới thiệu tới đây, bọn chị thanh lý hàng tồn kho cũng tốt."

Lý Thiển đồng ý, liên tục tạm biệt rồi đặt con gái trên yên xe rồi đạp về nhà.

Về đến nhà, bỏ đồ vào trong phòng, Lý Thiển nhìn một đồng quần áo có chút lo lắng, "Lấy nhiều như vậy có ích lợi gì?"

Mạnh Yên cũng không nói nhiều, cầm lấy một bộ quần áo nhìn mấy lần, ở ngực trái có một vết rách nhỏ như ngón tay. Cô cầm kéo cắt hết quần áo cũ trong nhà không mặc nữa thành hình tròn, tiếp tục may từng nút áo ở giữa trở thành hình dáng một bông hoa nhỏ xinh xắn, sau đó dán đóa hoa này lên vết rách nhỏ lúc này. Vốn quần áo bình thường không có gì lạ lập tức nhìn có phong cách đẹp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 5 (tt)

Lý Thiển giương mắt nhìn chăm chú nhất cử nhất động của con gái, chờ quần áo được sửa xong, mới nói, "Tiểu Yên, lúc nào mà con biết những việc này, mẹ chưa từng thấy con..."

"Việc này có gì đâu." Mạnh Yên ngẩng đầu, nheo lại mắt cười nói, "Một tháng nay con nhìn thấy những quần áo kia luôn nghĩ ngợi cách nào có thể làm ra nhìn đẹp mắt một chút."

Lý Thiển dễ dàng tiếp thu lời nói của cô, cầm lấy bộ quần áo nhìn tới nhìn lui, "Con gái của mẹ thật biết nhìn xa trông rộng."

Kế tiếp hai mẹ con phân công làm việc. trước giặt rồi phơi khô những quần áo này, sau đó Mạnh Yên sửa lại, tiếp theo Lý Thiển dùng nước nóng ủi chỉnh tề lại.

Nhìn những bộ quần áo thay đổi hình thức trong nhà, Lý Thiển cũng phấn khởi, thì ra sửa quần áo lại một chút cũng có thể trở thành nhìn đẹp mắt như vậy. Bà tràn đầy lòng tin với kế hoạch ngày mai.

Sáng sớm Lý Thiển mang theo những bộ quần áo chỉnh tề đi cùng Mạnh Yên đến thị trấn, chọn chỗ náo nhiệt nhất quan sát mười mấy phút. Sau đó bắt đầu bày trên mặt đất, chờ người khác đi đến hỏi giá.

Mạnh Yên có ý để mẹ cô mặc quần áo đã sửa vào, nhìn qua rất có khí chất. Bắt đầu không có người nào đi tới hỏi, Mạnh Yên nghĩ không được, phải mở miệng rao thật to, mẹ là người lớn có hơi ngượng ngùng, cô là trẻ con không sao, không lo mất mặt mũi. Chi cần có thể bán hết số quần áo này, cô cũng không để tâm mình mặt dày thế nào.

Vừa hô hào mấy tiếng thì có mấy người phụ nữ hơn 30 tuổi có vẻ thời thượng đi đến hỏi, "Chị à, quần áo này của chị nhìn không tệ, còn gì nữa không?"

Lý Thiển cầm một bộ lên, đưa cho người phụ nữ đó, "Chị xem, cái này nhìn đẹp hơn. Chị mặc vào sẽ rất tôn dáng người."

"Để tôi xem." Người phụ nữ nhìn nửa ngày, so sánh trên người, "Hình như đồ này hợp với người trẻ tuổi mặc."

Mạnh Yên lặng lẽ quan sát hồi lâu, nhìn thấy người phụ nữ rất thích bộ quần áo này, "Dì à, nhìn dì cũng rất trẻ, năm nay dì mới hơn hai mươi tuổi sao?"

Trên đời này có người phụ nữ nào không thích nghe người khác khen mình trẻ tuổi xinh đẹp. Người phụ nữ vuốt mặt cười đắc ý, "Không phải, lớn tuổi rồi."

"Sao lại nói thế? Dì mặc bộ quần áo này vào người khác nhìn chỉ có 20 tuổi, hơn nữa có thể nói bộ này là độc nhất vô nhị, trên thế giới cũng chỉ có một bộ, dĩ nhiên sẽ khiến cho người ta ước ao, nhưng không có chỗ nào khác bán." Mạnh Yên liên tục rót lời đường mật, nhất định phải làm cho người phụ nữ kia mua bộ quần áo đó.

Kiếp trước Mạnh Yên làm sản xuất trang phục, đối với giá cả, chất liệu nắm rõ trong lòng bàn tay, cô lại nhắm vào dáng người dung mạo người nọ giới thiệu vài bộ quần áo rất phù hợp với trang phục của người đó.

Người phụ nữ kia nghe Mạnh Yên nói đến đầu óc rối mù, một hơi chọn ba bộ, cò kè mặc cả bán được 60 đồng. Mọi người đứng bên cạnh nhìn nhìn rồi xông tới lựa chọn, có người thích náo nhiệt chen chúc vào. Lúc mới bắt đầu không có người tiến lên xem, nay thấy người khác chọn, mọi người chen vào nhìn, vừa thấy, à, quần áo này rất có phong cách thời thượng, làm cho người ta cũng muốn mua.

Hiện nay là thời đại cải cách mở cửa, mọi người đều d/d/v/q/v/d cảm thấy hứng thú với những thứ mới mẻ, chị em phụ nữ thì bắt đầu thích ăn diện cho bản thân, thích quần áo kiểu mới nhất.

Trong lúc nhất thời cực kỳ náo nhiệt, càng về sau, có người sợ bị người khác lấy hết đồ, vội vàng chọn cách không trả giá, thanh toán nhanh rồi đi. Song, Lý Thiển ra giá quần áo không đắt, một bộ đồ 25 đồng.

Mới hơn một giờ, những bộ quần áo dư lại cũng đã bán sạch, có người mua không được thất vọng chỉ vào bộ quần áo Lý Thiển mặc trên người đòi mua.

Trong lòng Lý Thiển rất muốn bán cho người đó, nhưng đang mùa hè lại mặc rất mỏng, làm sao có thể cởi ra. đành phải nói, "Tuần sau mọi người đến,

lúc đó sẽ càng có nhiều đồ đẹp hơn."

Lý Thiên được con gái thuyết phục định thử một lần, không ngờ hiệu quả lại tốt như vậy, không cần con gái khuyên nữa. Bà chủ động quyết định nghỉ ngơi rồi bán lại sau.

Lúc này mấy người kia mới thỏa mãn rồi đi, trước khi đi còn nhắc lại phải nhớ giữ lời.

Lý Thiên cẩn thận ôm ví tiền, giống như mang theo lựu đạn, vừa hưng phấn vừa khẩn trương dẫn con gái về.

Về đến nhà, đóng cửa lại, ngồi trong phòng đêm tiền. Đếm hồi lâu, tay run run, tổng số tiền cộng lại có 815 đồng, điều này khiến bà hưng phấn đến mức nói không nên lời.

Một tháng tiền lương của bà cũng chỉ có 200 đồng, không ngờ hôm nay chỉ có mấy giờ buôn bán lời được 815 đồng. Không đúng, trừ tiền vốn còn có hơn 700 đồng. Trời ạ, phát tài.

"Tiểu Yên, cái này quá tốt buôn bán lời." Bà vui vẻ ôm nữ nhi nói năng lộn xộn.

Mạnh Yên bình tĩnh nhìn tiền trên giường, "Mẹ, đây mới chỉ là bắt đầu, không cần vui vẻ như vậy, về sau chỉ biết càng ngày càng nhiều."

"Đúng vậy đúng vậy, đây chỉ mới là bắt đầu, ha ha."

Nhìn mẹ cười tươi như hoa, trong lòng [lam.lam.dj3nd4n3qujd0n] Mạnh Yên cũng vui vẻ vô cùng. Muốn thoát khỏi nghèo khó làm giàu còn phải dựa vào người lớn, mẹ đã nghĩ thông suốt về sau có thể bắt đầu kiếm tiền.

Giống như hôm nay bày bán trên vỉa hè, nếu như một cô bé 10 tuổi đi bán, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì? Dù cho an ninh tốt cũng khó chống lại người có lòng tham.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 6

Cười hồi lâu, đầu óc Lý Thiên mới thanh tỉnh lại, suy nghĩ một chút, "Cuối tuần chúng ta còn phải đi sao?" Bà không nhận ra rằng lời mình nói với con gái không phải là hỏi thăm bình thường mà hoàn toàn xem cô như người ngang hàng để thương lượng.

"Đương nhiên rồi, mẹ không muốn kiếm tiền sao?" Mạnh Yên khó hiểu nhìn bà, mới vừa rồi còn bộ dạng tràn đầy tự tin, sao đột nhiên lại có ý muốn rút lui?

"Không phải, chẳng qua lại làm phiền dì Ngô, này..." Lý Thiên nói ra băn khoăn trong lòng, vốn nói muốn sửa quần áo cho con gái mặc, nhưng hôm nay...

Mạnh Yên không khỏi cười nói, "Dì ấy ước gì chúng ta mua hết đó chứ." Ném ở trong góc cũng là gánh nặng, có người muốn mua các đi ấy cầu còn không được.

"Tất cả quần áo?" Lý Thiên hoảng sợ, lắc đầu nói, "Số lượng quá nhiều, chúng ta bán không hết. Hay là từ từ sẽ tốt hơn."

"Được rồi, như vậy cũng khiến người khác không chú ý." Lắm thầy nhiều ma, người trong thôn hay để ý chuyện, tốt nhất nên từ từ.

Lý Thiên chần chờ hồi lâu, "Tiểu Yên, chuyện này trước hết khoan hãy nói với ba của con."

"Con biết rồi mẹ." Mạnh Yên không chút do dự nói.

Lý Thiên nhìn con gái hiểu chuyện, ngực chỉ cảm thấy rầu rĩ.

Không phải bà muốn giấu diếm, mà không có cách nào. Nhà họ không có điều kiện, đến việc ăn thịt cũng phải suy nghĩ rất lâu. Nhưng mẹ chồng nàng ăn tết hằng năm cũng phải tốn hơn mấy trăm đồng. Mạnh Ngọc Cương nửa điểm cũng không chậm trễ, lập tức lấy tất cả tiền cho mẹ ông. Không suy nghĩ những ngày kế tiếp như thế nào, lại càng không cân nhắc số tiền này do bọn họ khổ cực kiếm để mua củi.

Những năm nay bọn họ không có nhiều tiền, mà mẹ chồng bà có khi yêu cầu, bà mới nói mấy câu đã bị ông xã trừng mắt cả buổi. Đối với việc hiếu thảo với mẹ chồng, bà có thể hiểu được, nhưng cũng không thể cứ răm rắp nghe theo. Trong nhà khó khăn như vậy, con cái lại lớn, còn bao nhiêu việc phải dùng tiền, sao có thể đưa hết cho mẹ chồng.

Lý Thiên đến nhà dì Ngô, tặng mấy cân thịt, mấy bình rượu. Được Dì Ngô đồng ý, bất cứ lúc nào hai mẹ con cũng có thể đến xưởng mua những đồ tồn

kho.

Những ngày kế tiếp, ngày thường hai mẹ con sửa quần áo, có ngày nghỉ ngơi, lại đi xe đạp hơn một tiếng đồng hồ lên thị trấn bán quần áo. Bởi vì quần áo rất khác biệt, mới mẻ độc đáo, tiêu thụ rất tốt, qua một thời gian, cũng có vài khách quen. Giống như có một người phụ nữ thường xuyên đến mua hàng, còn dẫn theo vài người bạn đến mua cùng. Sau đó quen thuộc sẽ tìm mặt tiền cửa hàng trong thị trấn giúp Lý Thiển để buôn bán lớn hơn.

Chẳng qua tính tình Lý Thiển cẩn thận, không muốn bỏ công việc tiền lương cố định, tuy không bao nhiêu tiền, nhưng làm việc cho nhà nước, người khác thấy mà thêm, bà thật sự không nỡ bỏ công việc này.

Đối với chuyện này, Mạnh Yên cũng không nói nhiều, lực chú ý của cô chia làm hai. Một nửa ở việc học tập và làm sao để khiến quần áo nhìn đẹp hơn, còn có một nửa cả ngày lo lắng nghĩ cách ứng phó với một loạt bão táp sắp tới.

Quả nhiên chuyện xảy ra như trong trí nhớ của Mạnh Yên, lúc Lý Thiển đi làm bị ngã xiêu đưa đến bệnh viện kiểm tra, mới biết được là thai ngoài tử cung bị xuất huyết, lập tức phẫu thuật, nhưng bác sĩ cũng thông báo sau này không có khả năng sinh đẻ nữa.

Việc này như trái bom bùng nổ, bà nội ở trong bệnh viện ồn ào, cái gì không biết đề trứng gà, nhà họ Mạnh không thể nhận loại vợ không biết sinh con... Nói cực kỳ khó nghe, khiến tất cả mọi người ở chỗ này cũng nhìn bọn họ chằm chằm.

Mạnh Ngọc Cương vừa bối rối vừa kéo mẹ của ông, nhưng mẹ của ông vạm vỡ không phải dễ kéo. Càng nói càng dùng sức, càng nói càng khó nghe, cuối cùng âm ỉ cả bệnh viện khiến mọi người chạy đến xem náo nhiệt.

Mạnh Yên vẫn ở bên cạnh mẹ, từng câu từng chữ bà nội nói đều lọt vào tai. Cô cắn môi dưới chảy máu, đi Lý Mai kéo tay cô, nhìn cô lắc đầu.

Nhìn Lý Thiển đang hôn mê, Mạnh Yên chảy nước mắt, mẹ của cô gặp chuyện lớn như vậy, nhưng còn bị chà đạp trong tình trạng này. Thật sự nhẫn nhịn không được, hung hăng hất tay của đi ra, cầm một cái chén xông ra ngoài.

Mạnh Yên ném chén thủy tinh xuống đất, âm thanh dữ dội khiến mọi người chú ý, "Bà nội, bà nói người nào không biết đề trứng gà? Ai không thể sinh con?"

Bà nội sững sốt, có chút không nhận ra cháu gái trước mắt, trong ấn tượng của bà ta vẫn là đứa cháu hướng nội tâm thường, bây giờ lại to gan như vậy, hừ, nha đầu chết tiệt kia. Bà nội chịu không nổi chất vấn của cô, ngước mắt lên trời, "Nói mẹ cháu đó, cháu không nghe thấy lời của bác sĩ sao?"

"Bà nội, bà lớn tuổi rồi, có thể không nhớ được con cũng họ Mạnh vậy." Mạnh Yên lạnh lùng ném ra một câu, trường bối sẽ thông cảm, yêu thương tiểu bối, chưa từng thấy một trường bối tàn nhẫn như vậy. Cảm giác như bị đâm một dao mạnh mẽ vào vết thương.

Mạnh Ngọc Cương sốt ruột thay mẹ, "Tiểu Yên, sao có thể nói chuyện như vậy, sao có thể không lễ phép với bà nội như vậy, mau xin lỗi bà nội."

"Ba, người đang hôn mê trong phòng bệnh là vợ của ba đó, là người chịu nhiều khổ cực chăm sóc cái nhà này đó." Mạnh Yên tức giận vô cùng đến mức trắng bệch, "Cho dù ba không thể bảo vệ mẹ, cũng không nên ngăn cản người khác bảo vệ bà ấy."

"Tiểu Yên." Mạnh Ngọc Cương mất hứng xụ mặt, đứa nhỏ này sao có thể không biết điều như vậy ?

"Ba, con nói lần này, có thể con sẽ không bao giờ... nói nữa. Con chỉ muốn biết, con có phải họ Mạnh hay không, có phải con gái ruột thịt của ba không ?"

Nhìn con gái rung rung nước mắt, Mạnh Ngọc Cương đau lòng, giọng nói yếu đuối, "Con đương nhiên là con gái ruột của ba rồi. Con là người họ Mạnh."

"Vậy tại sao bà nội nói như vậy? Ý của bà nói con không phải họ Mạnh sao?" Mạnh Yên thật sự bị chọc tức, chỉ cần nghĩ tới mẹ, cô đau lòng phát điên. Uống phí mẹ lúc nào cũng nghĩ tới bà ta, có ăn ngon cũng sẽ đưa một phần qua. Nhưng bà ta trả ơn như vậy? Trước mặt mọi người, nhục mạ mẹ đủ điều, người như thế thật khiến cho người ta giận sôi máu !

"Ý của bà nội không phải như vậy." Mạnh Ngọc Cương giải thích, mặc dù mẹ của ông nói chuyện hơi nặng lời nhưng xuôi theo người già một chút thì có sao.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 6 (tt)

"Vậy thì có ý gì?" Mạnh Yên không thuận . theo hỏi, cô muốn xác định rõ ràng câu trả lời, ai mà chịu nổi việc bị bà nội họ Mạnh ngày ngày chỉ trích nói như vậy chứ ?

Mạnh Ngọc Cương cứng họng, bà nội ở bên cạnh nói, "Con nhóc này, mới tí tuổi đã không biết người trên kẻ dưới, lớn lên chắc chắn là kẻ hư hỏng."

Thốt ra lời này xong, những người xung quanh bàn tán, "Bà già này có phải đầu bị hỏng rồi không, sao lại nói như vậy với cháu gái?"

"Rõ ràng là bị hỏng, nếu không sẽ không đứng đây làm náo loạn?"

"Đưa con trai này thật vô dụng, nghe thấy lời của mẹ mình mà cũng không biết đúng hay không."

"Có người nhà như thế, người nào gặp phải thật xui xẻo."

...

"Con là kẻ hư hỏng, vậy bà nội có gì tốt? Con là dạng người gì cũng là người họ Mạnh." Mạnh Yên tức cả người phát run, đây là bà nội gì chứ!

"Nha đầu chết tiệt kia, lại còn dám mạnh miệng." Bà nội bị người khác bàn luận thẹn quá thành giận, không kịp giả vờ bình tĩnh trước mặt con trai. Một cái tát giáng xuống, Mạnh Yên mở mắt trừng trừng không tránh.

Cô muốn mở mắt nhìn kỹ, nhìn xem cô hồ đồ đến mức nào? Thật sự là đủ rồi, làm trưởng bối mà không nên nét, vậy làm sao tiểu bối tôn trọng chứ? Cô muốn để cho Mạnh Ngọc Cương xem mẹ ông ta yêu thương cháu của mình như thế nào? Ngoài miệng cay nghiệt không tính, còn động thủ rồi. Mau nhìn thấy rõ ràng tất cả, không nên bị che mắt.

Đánh một bạt tai lên mặt Mạnh Yên khiến má cô nhanh chóng sưng đỏ, Mạnh Ngọc Cương đau lòng, "Mẹ, mẹ làm gì vậy? Có gì từ từ nói, nó chỉ là một đứa trẻ, làm sai chuyện gì từ từ dạy." Dù nói thế nào, Mạnh Yên cũng là con của ông.

Bà nội ác độc nhìn chằm chằm Mạnh Yên, trong mắt không che dấu chán ghét chút nào, một món hàng lỗi vốn còn dám mạnh miệng "Tao ở đây thay thế mây dạy con mày, mày xem mày nuông chiều nó quen thói, nếu không dạy, sau này không chừng cũng giết người phóng hỏa."

Giết người phóng hỏa? Thật là đề cao cô quá, cô cũng không có bản lĩnh này. Chẳng qua Mạnh Quân được bà nội cưng như trân bảo lớn lên ban đêm chặn đường cướp bóc, sau này bị bắt phải ăn cơm tù mấy năm.

Mạnh Ngọc Cương vì nữ nhi tranh cãi mấy câu, "Mẹ, lời này thật quá đáng, nó chỉ là một đứa bé..."

"Tốt, con trai giỏi lắm, một mình mẹ mày đẻ rồi cực khổ nuôi 5 anh em mày khôn lớn, mồ hôi cha cực khổ thế nào, mày có biết không? Mày lại nói mẹ như vậy, mẹ không muốn sống nữa, mẹ đi chết..." Bà nội chịu không được con trai bảo vệ cháu gái, bắt đầu té trên mặt đất lăn lộn khóc thét, tìm cái chết.

"Mẹ, mẹ đừng như vậy, con sai rồi, con sai rồi, con không nên nói vậy, con không nên đau lòng." Mạnh Ngọc Cương bận rộn đỡ bà ta dậy, miệng liên tục cầu xin tha thứ.

Người xem náo nhiệt chỉ tro. Bàn luận rối rít còn bắt chọt cười châm biếm.

Nhìn trò khôi hài trước mặt, Mạnh Yên nheo mắt lại, thật là tình mẹ con sâu sắc, nếu như vậy, còn vợ gì, sinh con gái gì, giờ khắc này Mạnh Yên khinh bỉ ba mình vô cùng.

Không hề nhìn mẹ con bọn họ nữa, cô xoay người rời khỏi đám người, lúc này một ý tưởng chôn sâu trong lòng đã hiện lên.

"Tiểu Yên, con không sao chứ." Lý Mai không nghĩ là mặt Mạnh Yên sưng đỏ vậy, "Trời ạ, lòng dạ bà già này cũng thật ác độc, sao lại nặng tay với cháu gái mình như vậy!"

"Con không sao." Mạnh Yên ngồi ở trên giường bệnh, vẻ mặt lạnh nhạt, không giống đứa trẻ 10 tuổi.

Lý Mai cũng nuốt xuống lời trong lòng, ai bảo chị em bà đều nghèo chứ? Ngay cả câu bảo vệ người thân của mình cũng không nói được.

Mạnh Yên quay đầu liếc nhìn Lý Mai lo lắng, "Di, đi về trước đi, ở đây có con được rồi."

Lý Mai nhìn sắc trời bên ngoài, lo lắng nhìn cô, "Tiểu Yên, chờ đi giải quyết chuyện trong nhà, đi sẽ tới đây với hai người."

"Không cần đâu, có con ở đây." Mạnh Yên hỏi thúc đi rồi đi, mà số mệnh đi cũng không tốt, một người chồng bại liệt nằm trên giường, một người con trai học trung học, còn có một người cha chồng mù mắt. Cả gia đình này, hằng năm đều rước lấy những ánh mắt khinh thường, ngay cả tâm sự cũng không dám nói với người khác. Thật không dễ dàng, vì sao sống lại khổ cực như vậy chứ?

Sau khi Lý Mai rời đi, Mạnh Yên ngơ ngác nhìn sắc mặt mẹ tái nhợt, đột nhiên hiểu rõ tại sao sau này mẹ mình lại mất hết hy vọng, tại sao bất cứ chuyện gì cũng để ở trong lòng, gặp loại mẹ chồng tốt này còn có cả người chồng sốt ruột thay mẹ vứt bỏ vợ mình một bên, người bình thường cũng sẽ nổi điên, không muốn nổi điên thì cuối cùng cũng chỉ có lạnh nhạt.

Cô âm thầm hạ quyết tâm, mẹ, lần này con sẽ bảo vệ mẹ, không để cho mẹ tủi thân, nếu quả thật không có biện pháp, cùng lắm thì chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi đây, sống nương tựa vào nhau.

Chương 13: Chương 7

"Tiểu Yên."

Mạnh Yên thân nhiên quay đầu, "Ba, bà nội đi rồi?" Rốt cuộc cũng đỡ dành bà ta xong giờ nhớ đến mẹ con hai người rồi hả ?

"Tiểu Yên, con không nên trách bà nội con, chẳng qua bà con nhất thời hồ đồ, không phải có ý muốn đánh con." Mạnh Ngọc Cương chột dạ vô cùng nhưng lại không thể nói khác.

"Không sao, con đã quen rồi, ngày thường bà không thích con, bây giờ lại càng ghét con." Mạnh Yên càng thêm lạnh nhạt, cố ý nói, "Cho dù bà ấy muốn giết con thì con vẫn để bà ấy giết, ai bảo bà là bà nội con? !" Trong giọng nói bi thương ủy khuất làm cho người ta nghe xong ớn lạnh.

Mạnh Ngọc Cương giật mình vì lời nói của cô, "Tiểu Yên, con không nên nói như vậy, trong lòng bà vẫn rất thương con." Nhưng ông cũng không tin lời mình nói.

Trước kia ông luôn cho rằng vợ mình suy nghĩ nhiều, sao bà nội có thể không thích cháu gái của mình, A Tuệ nhà anh trai rất được cưng chiều. Nhưng hôm nay ánh mắt mẹ chán ghét, ra tay không chút lưu tình, trong thời khắc ngắn ngủi đó, không ai nói ông cũng biết, mẹ ông thật sự chán ghét con gái của ông. Mà sự thật này khiến ông vừa đau lòng vừa khó xử.

"Đúng vậy, bà thương con, chẳng qua sau lưng nói con là món hàng lỗi vốn, chẳng qua nhìn thấy con thì thu đồ ăn lại, chẳng qua nói với người khác con là đứa vô dụng, chẳng qua..." Mạnh Yên thân nhiên nói hết thái độ thường ngày của bà nội đối với cô.

"Không thể nào, bà nội con sẽ không đối xử với con như vậy." Mạnh Ngọc Cương chỉ cảm thấy từng con đau thắt lại trong ngực, lần này ông không nghi ngờ lời nói của con gái. Sự thật đã xảy ra trước mắt, so với một cái tát thì những chuyện này chỉ là trò trẻ con. Thì ra con gái của ông bị ủy khuất như vậy mà ông không biết, nhưng cho tới bây giờ cô cũng không nói ra, có phải cảm thấy ông vô dụng lắm không ?

"Ba tin cũng được, không tin cũng được, con cũng không hề gì." Hôm nay Mạnh Yên hoàn toàn hết hy vọng, cần gì tiếp tục cố gắng thay đổi để bà nội yêu thương cô, cần gì chứ ?

"Tiểu Yên, có phải con hiểu lầm không, bà nội thương con rất nhiều, mỗi lần đều kêu ba mua đồ ăn ngon cho con, không để con tủi thân, còn thường thường đem đồ ăn đến đây, con không nên nghĩ xấu về bà nội như thế." Mạnh Ngọc Cương nói lời giả dối này lừa gạt con gái mình cũng như tự lừa chính bản thân ông.

Mạnh Yên không nhịn được cười lạnh một tiếng, "Ba, ba không để ý đồ ăn đem đến là cho ba, không phải cho con ăn."

"Có gì khác nhau sao? Đều giống nhau, cho ba cũng là cho con."

Mạnh Yên không nói gì nhìn ông, ông khờ thật hay giả khờ? Thu hồi suy nghĩ trong lòng, gương mặt không chút thay đổi nói, "Nếu ba đã nói như vậy, con không có gì để nói nữa." Hóa ra đây là cảm giác mất hết ý chí, thật khiến cho người ta thất vọng.

Mạnh Ngọc Cương im lặng hồi lâu, vẫn mở miệng nói, "Tiểu Yên, ngày mai con đến xin lỗi bà nội đi, hôm nay bà bị tổn thương bởi lời nói của con đó."

Tổn thương ? Mạnh Yên đột nhiên muốn cười, cô thật sự nở nụ cười, "Nếu ba đã nói vậy thì con đương nhiên phải làm theo rồi." Chỉ là vẻ lạnh lùng khác sâu trong ánh mắt, vẻ mặt càng thêm lạnh nhạt.

Nhìn bộ dạng con gái mình, Mạnh Ngọc Cương đau lòng, mắt không dám nhìn con gái. Có phải ông làm vậy là sai không ? Nhưng đó là mẹ ông, dù bà làm gì, ông cũng phải bảo vệ mẹ của mình.

Sau khi Lý Thiên tỉnh lại, Mạnh Yên lo tất cả việc trong ngoài, nấu cơm hâm canh giặt quần áo, tất cả việc trong nhà đều do một tay cô làm. Về phần Mạnh Ngọc Cương vẫn như cũ đi sớm về trễ, không biết có phải do chột dạ không, mấy ngày này đều tránh mặt Mạnh Yên, đã vài ngày cô không gặp ông. Ông không lo lắng con mình sẽ chết đói sao? Ông không lo lắng vợ mình ở bệnh viện không ai chăm sóc sao ? Mạnh Yên không biết xử trí thế nào.

Lần đầu tiên Lý Thiên ăn thức ăn do con gái làm, kinh ngạc cười toe toét, "Tiểu Yên, những món này đều do con làm ?"

Về mặt Mạnh Yên càng bình thản, "Dạ, mẹ biết ba không biết nấu ăn mà." Trước kia việc nhà đều do một mình Lý Thiên làm, Mạnh Ngọc Cương vừa làm việc trở về thì tắm rửa rồi ăn cơm, cơm nước xong phải đi thăm mẹ của ông, đến nửa đêm mới về nhà ngủ.

"Nhưng con cũng không biết." Nhìn tay nhỏ bé của con gái đỏ hồng, trong lòng Lý Thiên khó chịu kinh khủng.

Thấy mẹ cô không vui, Mạnh Yên nghịch ngợm cười nói, "Con gái của mẹ thông minh, mấy năm nay nhìn mẹ nấu cơm, con ở bên cạnh cũng học được."

Lý Thiến không khỏi sờ tóc của cô, "Tiểu Yên thật lợi hại." Đứa nhỏ hiểu chuyện như vậy tại sao có người muốn làm tổn thương con bé chứ ?

"Mẹ ăn nhiều một chút, khỏe lại có thể về nhà sớm."

Sắc mặt Lý Thiến buồn bã, "Mấy ngày nay ba con bận nhiều việc lắm sao?" Bận đến mấy cũng không thể ghé thăm bà một chút được sao?

"Rất bận, trong thôn mọi người tìm ba, có khi ba làm việc đến nửa đêm." Sắc mặt Mạnh Yên bình thản, khiến Lý Thiến thở phào nhẹ nhõm. Trách bà suy nghĩ nhiều rồi, đã sớm biết công việc của chồng mình khi người ta gọi là phải đến, không có thời gian rảnh.

Làm gì có chuyện bận rộn, chẳng qua mỗi ngày bà nội kêu Mạnh Ngọc Cương đến nhà anh trai ăn cơm, ăn xong lôi kéo ông cho tới nửa đêm. Chỉ cần ông nói phải đi, lập tức mặt bà ta biến sắc. Nhớ kỹ, chỉ kêu một mình Mạnh Ngọc Cương, cũng không gọi Mạnh Yên đến ăn cơm.

Từ lần bị vạch mặt ở bệnh viện, bà nội bày tỏ vẻ chán ghét trên mặt, không cần phải ra vẻ nữa. Chỉ cần Mạnh Ngọc Cương vừa nhắc tới con gái, bà ta liền mất hứng. Cho nên mọi người trong nhà không hề nhắc tới mẹ con Mạnh Yên, coi mẹ con hai người như người tàng hình.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 7 (tt)

Lần đó Mạnh Yên đến xin lỗi bà nội, trong đầu Mạnh Yên vẫn còn nhớ khuôn mặt bà ta cười đắc ý. Không sao, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, cô nhẫn nại. Không bùng nổ lúc này, im lặng dập tắt hết những bức tức trong lòng, lúc này phải bình tĩnh vì lần bùng nổ cuối cùng.

Nếu bà ta có thể giống như những người khác, yêu thương con cháu, Mạnh Yên tự nhiên sẽ tôn kính hiếu thảo với bà ta. Nhưng lúc nào cũng làm khó mẹ con cô, sợ cướp đi con trai của bà ta, Mạnh Yên thật sự không thể sinh ra cảm tình. Trong lòng suy nghĩ kia càng ngày càng mãnh liệt, chờ lần đánh cược cuối cùng.

Nghĩ đến ngày mai mẹ có thể xuất viện, Mạnh Yên hưng phấn dọn dẹp trong nhà, muốn để mẹ thấy nhà sạch sẽ vậy thì tâm tình cũng phần chẵn hơn.

Dọn dẹp hồi lâu, đột nhiên nhớ tới muốn hỏi khi nào Mạnh Ngọc Cương đi đón, nhìn phòng bên cạnh vẫn tối om, Mạnh Yên khó xử nhíu mày, đã bảy giờ mà vẫn chưa cho ông về nhà ?

Không được, không thể đợi thêm nữa. Những ngày này Mạnh Ngọc Cương đều chờ cô ngủ mới trở về, sáng sớm đã đi ra ngoài làm việc, hai người không hề chạm mặt.

Mạnh Yên khẽ cắn môi, đứng dậy đi đến cách vách. Tuy rằng trong nhà mở đèn, nhưng không có ai. Cô nhíu mày, quay đầu đến phòng bà nội, ánh đèn ố vàng hắt ra ngoài, mới vừa đến gần chợt nghe được lời nói khiến cả người cô phát lạnh cả đời cũng không quên được.

"Mạnh Ngọc Cương, mẹ nói với con bảy giờ mà con vẫn để ngoài tai sao." Giọng bà nội tức giận truyền đến.

"Mẹ, mẹ làm vậy không công bằng với Lý Thiến." Giọng Mạnh Ngọc Cương vừa không biết làm sao vừa bất lực, làm cho cả người Mạnh Yên run lên. Có chuyện gì ? Chuyện gì liên quan tới mẹ cô ?

"Công bằng? Một người phụ nữ không sinh được con mà còn muốn công bằng?" Giọng bà nội cười nhạo.

"Mẹ, con đã có Tiểu Yên, có con hay không cũng không quan trọng." Mạnh Ngọc Cương không dám nói nhiều sợ mẹ ông lại tức giận sinh bệnh.

"Con nói bảy giờ đó? Con cái mới là quan trọng nhất. Tương lai sau này con không phải lo lắng, còn có người có thể chăm sóc con lúc về già. Con gái có gì tốt, gả ra ngoài cũng như giọt nước ra ngoài." Giọng bà càng lúc càng chua ngoa.

"Tiểu Yên rất nghe lời, hiếu thảo ."

"Nghe lời hiếu thảo? Nhớ tới đức hạnh lần trước, mẹ đã muốn nổi giận." Bây giờ bà ta vẫn còn nhớ, cảm thấy phần nộ vô cùng. Cảm thấy đứa cháu gái này là tai họa muốn cướp đi con trai của bà. (thật sự là một bà già biến thái)

"Mẹ." Mạnh Ngọc Cương càng nói càng không biết làm sao, vì sao mẹ lại chán ghét Tiểu Yên? Sự việc đã qua lâu như vậy, hơn nữa dù trong lòng Tiểu Yên không muốn cũng đã đến đây xin lỗi. Mẹ ông vẫn còn nhớ rõ vậy sao? Đó là cháu gái của bà, không phải kẻ thù. Cần phải thù hận vậy sao? Chẳng qua những lời này ông chỉ dám nói trong lòng.

"Quên đi, không đề cập tới chuyện này. Chị dâu con có một người em gái không tệ, cũng là một người chưa có gia đình, điều kiện trong nhà cũng tốt, quan trọng nhất còn có thể sinh con trai cho con." Bà nội khuyên bảo ông, bà phải sớm nhờ cái gai trong mắt. Lý Thiến vừa không có tiền, cũng không biết con trai bà nhìn trúng cô ta điểm nào, dám không để ý phản đối của bà cười vào cửa.

Thật sự là sao chổi, không thể sinh cháu trai cho nhà họ Mạnh còn không biết giúp đỡ con trai bà thoát nghèo. Hiện tại lại không thể sinh con, loại phụ nữ này còn dùng tới làm gì nữa ?

"Mẹ, Lý Thiên theo con nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, làm sao con lại làm ra chuyện vứt bỏ vợ con này?"

"Có ích lợi gì, cô ta không thể sinh con." Bà ta nắm lấy điểm này không từ bỏ, liên tục nói cho con trai nghe không có điểm gì tốt, nói hơn một tiếng cũng không chịu dừng lại nghỉ ngơi.

Mạnh Ngọc Cương dường như cũng bị thuyết phục, giọng nói hơi chần chừ, "Chuyện này con phải suy nghĩ cẩn thận."

"Đó là một cơ hội tốt, con cũng không nên bỏ lỡ." Giọng bà ta tràn đầy đắc ý không sót một chữ truyền vào trong tai của Mạnh Yên.

Đầu óc Mạnh Yên ong ong lên, nghe đến đó cũng không nghe nổi nữa, cô sợ nhện không được chạy vào chửi ầm lên. Sắc mặt xanh mét, nắm chặt quyền trở về nhà, cuộn mình trong chăn bình tĩnh, trong lòng tức muốn học máu. Có làm hay không, có người mẹ nào lại làm mai cho con, mà không để ý con mình còn có vợ con, thật sự làm người quá uổng phí.

Cô còn nhớ rõ sau này mẹ cô bắt gian người phụ nữ kia tại giường chính là người bà nội nói hôm nay, em gái bà con xa của bác gái. Cô chỉ biết chuyện này bà nội và bác trai bác gái không thoát được sự liên quan, nhưng không nghĩ tới lúc mẹ cô nằm viện đã làm mai, điều này khiến cô không thể nhận được nữa.

Một người phụ nữ không thể sinh con được nữa còn đang đau đớn ở trong bệnh viện. Tuy Lý Thiên không muốn sinh con nữa, nhưng không thể sinh và không muốn sinh rất khác nhau. Bất kỳ người phụ nữ nào nghe tin mình không thể sinh nữa cũng đau khổ trong lòng. Mà bọn họ không an ủi câu nào, bây giờ còn nghĩ đến chuyện muốn vứt bỏ bà, vậy được coi là gì ? Quả thật không phải là người.

Tốt lắm tốt lắm, Mạnh Yên ôm ngực đau đớn không ngừng cười lạnh trong lòng. Một khi đã như vậy, cô cũng không còn phải cố kỵ nữa mà áp dụng kế hoạch của mình rồi. Bọn họ đã bắt nhân thì không nên trách cô bất nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 8

Hôm nay xuất viện, Mạnh Ngọc Cương mượn xe của người khác đón vợ về nhà, vào nhà chưa kịp ngồi xuống, lập tức ông bị bà nội gọi đi rồi.

Lý Thiên ngờ ngác nhìn chăm chú vào bóng dáng của ông, trong mắt mờ hồ có nước mắt.

Mạnh Yên nhìn hồi lâu dìu mẹ nằm trên giường nghỉ ngơi, thu dọn đồ mang về.

"Tiểu Yên, con nghỉ ngơi đi, chờ vài ngày nữa mẹ sẽ dọn dẹp." Nhìn con gái ngoan ngoãn, trong lòng Lý Thiên có chút an ủi. Dù chồng mình không đáng tin cậy, thì bà vẫn còn con gái.

"Không sao, nhanh mà."

Mạnh Yên dọn dẹp xong đi đến bên cạnh mẹ, "Mẹ, mẹ vẫn nên từ chức đi."

"Từ chức ?" Lý Thiên cười khổ không thôi, "Con muốn mẹ chuyên tâm bán quần áo? Tuy bán quần áo có thể kiếm tiền, nhưng không được đảm bảo về bảo hiểm lúc về già, sau này già rồi biết làm sao?" Mọi người đều thích yên ổn, không có dũng khí làm khác đi.

"Mẹ, có tiền thì sợ gì?" Mạnh Yên hạ quyết tâm muốn thuyết phục bà, "Mẹ có thể bỏ tiền bảo hiểm, cũng có thể có tiền dưỡng già để trong ngân hàng."

"Nhưng mà..." Lý Thiên vẫn không chịu gật đầu.

Về mặt Mạnh Yên phức tạp cắt đứt lời của bà, "Quan trọng nhất là chúng ta có thể chuyển đi xa." Cô đã sớm nghĩ tới, lập tức làm cho Mạnh Ngọc Cương thay đổi là không có khả năng, chỉ có thể tiến triển rất chậm, hơn nữa không muốn bị bà già kia làm ảnh hưởng. Ở xa ngoài tầm tay với, cho dù bà ta luyến tiếc con trai bảo bối như vàng, cũng không đi theo được. Đến lúc đó cô có thời gian, có thể thay đổi mọi chuyện được, cô cũng không muốn từ bỏ, cô muốn cha mẹ ở cùng với mình mãi mãi.

Lý Thiên mạnh mẽ ngăn đầu, "Tiểu Yên, con..."

"Mẹ, con rất khó chịu." Mạnh Yên ôm tay của bà, trong giọng nói có hơi ghen ngào.

Nước mắt Lý Thiên ầm ầm lâu nay cuối cùng cũng rơi xuống, bà đã sớm nghe chuyện xảy ra ở bệnh viện, chỉ cảm thấy trái tim như bị dao sắc bén đâm

vô số lần vào tim, đau lòng muốn vỡ nát. Nhìn con gái ở trước mặt giả vờ không có chuyện gì, đứa nhỏ hiểu biết này, lúc nào cũng gạt bà, sợ bà bị tổn thương, bà chỉ có thể phôi hợp không nói gì hết. Chỉ là mỗi khi đêm khuya yên tĩnh mới khóc không thành tiếng vì con gái bị ủy khuất mà bản thân cũng đau lòng.

"Được, chúng ta chuyển đi." Giờ khắc này, Lý Thiên quyết tâm ra quyết định, mặc kệ nói thế nào cũng phải chuyển đi, ai biết thừa dịp bà không chú ý, đứa nhỏ này còn phải chịu tổn thương gì nữa? Minh bị ủy khuất cũng có thể chịu đựng nhưng không thể nhẫn nhịn khi con gái của mình bị một tia tổn thương.

Mẹ con thương lượng thỏa đáng, chuẩn bị tìm thời cơ thích hợp nói với Mạnh Ngọc Cương. Cũng có khả năng ông không đồng ý, không cho hai người đi. Đây cũng là trường hợp xấu nhất.

Mấy ngày nữa chính là sinh nhật của thái tử Mạnh Quân nhà họ Mạnh, đúng lúc hôm đó là Chủ nhật, bác gái và chồng của các bà cũng đến mừng sinh nhật hẳn, cũng mang rất nhiều quà và thức ăn tới đây.

Mạnh Yên cũng sớm bị gọi đến cách vách hồ trợ, Lý Thiên phải đi làm không thể tham gia, nhưng đã gửi quà từ sớm. Mà Mạnh Ngọc Cương trốn thoát để đi làm, tới giữa trưa mới có thể trở về.

Lúc này Mạnh Quân mặc một bộ đồ giả lam cao bồi màu xanh, do dựng ba đi nước ngoài mua về, hẳn hết sức phấn khởi khoe quần áo mới cho mọi người xem, ngóc nghếch trèo lên trèo xuống, đi tới đi lui để cho tất cả mọi người có thể thấy quần áo mới của hắn.

Mọi người vây quanh hắn khen, giống như một vị vua nhỏ. Bộ mặt hờ hờ của hắn khiến Mạnh Yên rất chán ghét.

"Mạnh Yên, em thấy bộ quần áo này của anh đẹp không?" đứa nhỏ chán ghét này đi tới trước mặt cô. Tuy cô đã sống lại một lần, nhưng trong lòng trước sau như một vẫn bài xích với Mạnh Quân. Thật sự là đứa nhỏ này rất đáng đánh đòn, hắn được cưng chiều quá đáng, còn thích khoe khoang để người khác phải vuốt mông ngựa cho hắn.

"Cũng được." Mạnh Yên lạnh nhạt nhìn hắn. Theo ánh mắt của cô thì khá là quê mùa. Chẳng qua đối với thời kỳ này thì cũng mang phong cách Tây phương mới nhất.

"Cái gì cũng được? Bộ quần áo này không thể mua được trong nước." Mạnh Quân trừng mắt to tức giận nhìn cô, đột nhiên rất đặc ý ngẩng đầu lên, "Có phải mày ghen tỵ với tao, tao có quần áo mới, mày không có, đúng không." Giọng nói như đòi nợ khiến người khác nghe thấy muốn nghiêng răng.

"Tùy anh nói thế nào cũng được." Mạnh Yên lười để ý đến hắn cúi đầu làm tiếp việc được phân công, nhặt lông gà. Hơn nữa, một đám người lớn vây quanh khen ngợi một đứa bé lại để cho cô làm việc. Thật sự là...

"Mày ngẩng đầu lên." Giọng Mạnh Yên lạnh nhạt hoàn toàn chọc giận tiểu thái tử, hắn nắm lấy bím tóc của cô, bắt buộc cô ngẩng đầu lên, "Mau khen bộ quần áo này của tao đẹp."

Thật sự cho mình là nhân vật chính? Mạnh Yên bảo vệ tóc lạnh lùng nhìn hắn không nói một lời.

Mạnh Quân càng tức giận, ngày thường người trong nhà đều dễ dàng nhường, hắn muốn cái gì sẽ được cái đó, hôm nay lại để nha đầu này coi thường, hắn cảm thấy bị sỉ nhục rất lớn, tay dùng thêm sức, túm tóc làm Mạnh Yên đau. "Nói mau."

Nhóm thân thích xem náo nhiệt tràn đầy ý cười, không có một ai đi ra ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 8 (tt)

Được rồi, đó là do hắn muốn ăn đòn. Mạnh Yên rốt cuộc không thể nhịn được nữa đá tiểu mập mạp này một đá. Hắn đang đắc ý thì bị đá một cái bất ngờ, té trên mặt đất gào khóc.

Chuyện này như bùng nổ, người nhà bốn phía nổi giận, bà nội mặc kệ, xông lên đẩy cô, "Mày dám đánh nó?"

Mạnh Yên thân nhiên nói, "Vì sao không dám?" Tiểu tử này khi dễ cô, những người này cho là bình thường. Cô đá một đá thì phạm vào mười tội lớn chắc? Thật sự là buồn cười đến cực điểm.

"Mạnh Yên, thái độ của con là gì thế? Con dám vô lễ như vậy, không chỉ đá anh con, còn dám cãi lại với bà nội." Cô cả nhà họ Mạnh đau lòng ôm lấy cháu, trừng mắt nhìn Mạnh Yên. Bà ta còn là người trí thức đó! ? Còn không biết xấu hổ đeo mắt kính làm cô giáo mầm non, sợ rằng bà ta sẽ dạy hư những đứa trẻ kia.

Mạnh Yên đã sớm quen với thái độ của bọn họ, những người này chịu ảnh hưởng không ít từ bà nội, cho tới bây giờ đều không xem cô là gì. Mỗi lần đến

thăm mẹ mình đều túi lớn túi nhỏ, chỉ biết tặng quà cho anh em Mạnh Quân, mà cô ngay cả cọng lông cũng không có. Quên đi, cô cũng không thèm để ý. Các bà còn luôn cười nhạo nhà cô nghèo trước mặt cô. Có khi cô thật sự không rõ, đầu óc những người này có phải có vấn đề không? Nghèo có gì sai? Cũng không hề vi phạm pháp luật.

Mạnh Yên buông tay ra, "Con cũng không sai, sai là Mạnh Quân." Thầm nghĩ hấn giật tóc cô, các người xem rất hăng say, không hề đến nói một câu công đạo, nay lại gào thét với cô, cho dù thiên vị, cũng không biết phân biệt đúng sai như thế. Thật sự quá vô vị.

"Nó là anh của mày, mày luôn mồm gọi tên nó." Cô hai chỉ tay vào mặt cô. Bà ta không có văn hóa, cứ mắng người là không để ý chút thô tục nào.

Bà ta vốn là người ở nông thôn, nổi tiếng là người dân bà chanh chua, người khác cũng không dám chọc. Bà ta lấy mình thủ tiết bức mẹ chồng để ở đây, chẳng qua đối với mẹ cô cũng rất tốt, thỉnh thoảng đưa chút đồ ăn đến đây.

Mạnh Yên nghe miệng bà ta tràn đầy lời thô tục cũng không cãi lại, trong lòng cảm thấy buồn cười, cái gì 18 đời tổ tông cũng đem ra mắng, cũng không ngăn lại bà ta với cô cùng một tổ tông, thật sự là không có não. Chẳng qua các bà đúng là người một nhà, cứ chỉ lời nói giống bà nội như đúc, một khuôn copy ra không sai lệch.

"Mày còn cười, đánh người rồi còn cười?" Bà nội càng thêm tức giận nhìn cô điên cuồng hét lên, "Đây là bảo bối của nhà họ Mạnh, mày dám động tay, có phải mày muốn tìm cái chết không?"

Một đám người điên, trong lòng Mạnh Yên định vị những người này, không thể nói đạo lý. Cô không muốn dây dưa nữa xoay người rời đi.

Bà nội giận không kềm được, cầm lấy cây chổi trên vách tường quét về phía cô. Đứng nhìn bà lớn tuổi, phụ nữ nông thôn có thói quen làm việc nặng nên sức lực rất mạnh, lần lượt quét tới rất đau.

Mạnh Yên vốn định trốn, nhưng đi ba đã kéo tay cô ngăn chặn đường đi của cô, khước mắt cô quét nhìn một bóng người quen thuộc, định trốn, dùng một tay khác ôm đầu cho dù bị đánh.

"Mẹ, mấy người làm gì vậy?" Mạnh Ngọc Cương vừa mới về nhà thấy một màn như vậy đưa tay ra cản lại.

Bà nội không nỡ đánh con trai, ngừng tay quét, "Mạnh Ngọc Cương, con tránh ra, hôm nay không đánh chết nó không được."

"Mẹ, rốt cuộc lại làm sao vậy?" Mạnh Ngọc Cương vừa vừa mệt vừa đói, nhìn tay con gái sưng đỏ lên mà đau lòng.

"Nha đầu chết tiết kia đá Mạnh Quân?" Bà nội thở hắt ra chỉ vào Mạnh Yên, "Quân Quân nhà chúng ta bị ủy khuất, mẹ cần phải đánh nó để lần sau không dám nữa."

"Mẹ, con nít cãi nhau là chuyện bình thường, có gì đâu." Mạnh Ngọc Cương rơi vào thế khó xử chỉ có thể ba phải, "Cùng lắm thì cho Tiểu Yên nói xin lỗi Quân Quân là được." Trước kia ông đều làm như vậy.

"Không được, mẹ phải đánh để nó ghi nhớ thật lâu, ngày thường không ai nỡ động một đầu ngón tay đến Quân Quân, nhưng nha đầu chết tiết kia..." Bà còn không dám la mắng hay đánh cháu của bà, bà cần phải đánh cô. (bà à, đó cũng là cháu gái của bà)

"Mẹ." Mạnh Ngọc Cương cắt đứt lời bà nội dài dòng, "Tiểu Yên, mau xin lỗi bà nội."

"Ba, lần này con sẽ không xin lỗi." Mạnh Yên vẫn thờ ơ lạnh nhạt, đây chính là cái cơ hội tốt. "Nếu lần này bà muốn đánh con thì cứ đánh, con không quan tâm."

"Tiểu Yên." Mạnh Ngọc Cương tức giận kêu lên. Đứa nhỏ này sao lại không nghe lời? Chỉ cần dễ dàng nói lời xin lỗi, việc này có thể lắng xuống.

"Mạnh Ngọc Cương, con có nghe không, nha đầu chết tiết kia..." Sở trường của bà ta là thêm dầu vào lửa.

"Ba, con cũng không có làm sai, là Mạnh Quân túm tóc con trước, con mới đá anh. Nếu anh không động tay trước, con cũng không thèm để ý." Mạnh Yên hùng hồn nhìn ba, gặp chuyện như vậy cứ phải xin lỗi, cũng không quản ai đúng ai sai. Sao có thể được? Lui một lần lại một lần, ngược lại bọn họ càng làm tới.

"Con..." Mạnh Ngọc Cương khó xử nhủ mày, nhìn mẹ nghiêm mặt tức giận, lại nhìn con gái ủy khuất, bức bối trong lòng.

Bỗng nhiên một bàn tay hướng về phía mặt Mạnh Yên rơi xuống, dựa vào cái gì mà đánh một cái rồi muốn đánh lần nữa, bị nghiền sao? Muốn mắng cứ mắng, muốn đánh cứ đánh. Các người nghĩ cô là bùn đất không biết tức giận sao?

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 9

Cô đảo mắt thật nhanh xoay người núp sau Mạnh Ngọc Cương, "Ba" một tiếng bật tai vang lên.

"A Yến, con làm gì vậy ? Sao có thể đánh em trai con?" Bà nội đau lòng vuốt mặt Mạnh Ngọc Cương, bắt mắt trừng mắt nhìn cô hai.

Cô hai sừng sốt hồi lâu nói, "Mẹ, em trai, không phải con muốn đánh em trai, con muốn đánh nha đầu chết tiết kia."

"Chị hai, chị hồ đồ rồi, đang yên đang lành động tay." Mạnh Ngọc Cương tức giận trừng to mắt, từ nhỏ ông cũng được cưng chiều nhất, trong nhà ba người chị có gì cũng cho ông, đừng nói đánh, có mắng cũng không dám. Lần này ở trước mắt bao người, đánh một bạt tai như vậy, để ông còn làm người thế nào nữa? Còn luôn mồm mắng con gái ông, muốn đánh là đánh thẳng tay, điều này khiến ông tức sùi bọt mép.

Mạnh Yên mấp máy miệng, có trò vui rồi, chủ nghĩa đàn ông của Mạnh Ngọc Cương là tuyệt đối không chịu được người khác đánh ông, đặc biệt là phụ nữ. Đương nhiên trừ mẹ ông ra, còn lại những người khác đều không được.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, lập tức tình hình được khống chế, cô hai ấp úng xin lỗi, dượng hai cũng xin tha thứ, nhưng Mạnh Ngọc Cương không hề tha thứ, bà nội giúp đỡ con mình. Không tệ không tệ, nên đổ thêm dầu vào lửa mới phải.

"Cô hai, con biết cô chê nhà con nghèo, xem thường gia đình con." Mạnh Yên rụt rè xoắn quần áo, giọng nói không cao không thấp vừa vặn làm cho tất cả mọi người nghe được. "Nhưng cũng không thể đánh ba con."

"Mày câm miệng cho tao." Bà ta tức giận nhìn chằm chằm cô. Nha đầu chết tiết kia, còn dám trốn?

"Cô hai, cô không cần hung dữ như vậy, con chỉ nói sự thật." Mạnh Yên hí mắt, "Con biết cô xem thường nhà con, trước mặt mọi người đều nói xấu nhà của con. Nói nhà con không bao giờ thoát khỏi cái nghèo..."

Những lời này cô ngẫu nhiên nghe được, ba cô sáu bà ở chung một chỗ nói chuyện phiếm sẽ bình luận. Chẳng qua, cô hai nói em dâu không dùng được, em trai cũng không biết nói thế nào. Chẳng qua, bọn họ là người cùng một nhà, trong mắt người ngoài không phải cũng giống nhau sao ?

"Mày đừng nói lung tung." Bà ta không nghĩ tới những lời này sẽ bị cô nghe được, trong lòng khản trương tới mức mặt đỏ bừng gào lên.

"Con đâu có nói lung tung, tất cả đều do cô nói, mọi người trong thôn đều từng nghe." Mạnh Yên lại tiếp tục roi lệ, mục đích muốn cho Mạnh Ngọc Cương thấy rõ ràng khuôn mặt thật của những người thân nhất. "Cô không để nhà con vào trong mắt, cũng không để ba con vào trong mắt, cho nên cũng mặc kệ lời nói của ba con."

"Nha đầu chết tiết kia, mày muốn ăn đòn." Bà ta then quá thành giận, tay lại giơ cao lên.

Mạnh Ngọc Cương đưa tay ngăn cản, trong mắt đều là vẻ đau đớn, "Chị, chị không cần như vậy, Tiểu Yên chưa bao giờ nói sai, lần trước rõ ràng em nhờ chị giúp chăm sóc mẹ con Lý Thiển, nhưng chị có làm không ? Chuyện đã qua em không muốn nhắc lại, nhưng chị thật sự khiến em đau lòng. Mấy người đã xem thường tôi thì sau này không cần đến nhà chúng tôi nữa."

Trước đó vài ngày Lý Thiển nằm viện, ông không thể phân thân nên đã tìm người khác để chăm sóc mẹ con hai người. Cô hai vỗ ngực đồng ý, còn nói bà sẽ ngày ngày đến bệnh viện chăm sóc Lý Thiển, giúp đỡ nấu cơm giặt giũ trong nhà không cần ông lo lắng. Ông còn cảm ơn rất lâu, nghĩ rằng có chị thật tốt.

Nhưng ai biết, bà... Bà ta không hề làm gì cả, đừng nói chăm sóc Lý Thiển, cả một bữa cơm cho Mạnh Yên cũng không có. Nếu Lâm Phương Phương không khóc suốt mướt tìm đến ông, ông còn không biết vợ con ông bị đối xử như vậy. Nhìn tay Mạnh Yên bị chảy máu, ông chỉ cảm thấy mình là thằng ngốc nhất thiên hạ.

"Không phải, em trai, chị không có khinh thường em." Cô hai lôi kéo quần áo ông giải thích. Trong khoảng thời gian ngắn bà không nghĩ ra được câu gì để nói.

"Cô hai, cô cần gì nói dối? Rõ ràng mỗi lần cô nói với con, trời sinh nghèo kiết xác, cả đời cũng không có tương lai." Mạnh Yên rơi nước mắt tủi thân.

"Mạnh Yên, mày..." Cô hai tức giận, tay muốn che miệng cô.

"Chị hai, chị từng nói vậy?" Mạnh Ngọc Cương ôm con gái vào lòng, sắc mặt càng khó coi.

"Em trai, em hãy nghe chị nói, lời một đứa nhỏ làm sao có thể tin là thật?" Cô cả khéo ăn nói đi ra khuyên can, còn trừng mắt nhìn Mạnh Yên, ý muốn nằng nói chuyện cần thận.

"Bởi vì là con nít sẽ không nói dối." Sắc mặt Mạnh Ngọc Cương trắng bệch, xem ra việc này có vài phần thật sự, chị ông cũng nghĩ như vậy ? Các chị thật sự đối xử với con gái ông như vậy sao ?

"Mạnh Ngọc Cương, đừng nghe nha đầu kia nói lung tung, chị hai rất thương con, sao có thể nói xấu sau lưng con được chứ?" Bà nội thấy tình thế không ổn quay qua nói chuyện giúp con gái. "Khăng định là nha đầu chết tiết kia nói dối." Đến lúc này, bà ta vẫn đổ mọi lỗi lầm lên đầu cô.

Thần sắc ông hoảng hốt, Mạnh Yên vội hỏi, "Vậy cô hai có dám thề trước ông nội?" Không phải cô bất hiểu, chỉ có dùng chiêu này mới có thể kiểm soát. Thề bất cứ điều gì, người trong thôn rất kiêng kị, huống chi là thề trước cha ruột của mình, bà ta có chua ngoa cũng ngần lẩn không dám.

Môi bà ta giật giật, không lên tiếng.

Mạnh Ngọc Cương thấy thế đã hoàn toàn tin tưởng lời nói của con gái, hung tợn trừng mắt nhìn, kéo tay con gái đi.

"Mạnh Ngọc Cương, con làm gì vậy? Mau ăn cơm, con đi đâu vậy?" Bà nội đuổi theo phía sau gọi. Lúc này bà ta còn nhắc đến ăn cơm, ai mà nuốt nổi chứ ?

"Chúng tôi là người nghèo sao dám ngồi ăn với mấy người, mấy người cứ ăn đi." Mạnh Ngọc Cương tức giận nói. Không hề nhìn các bà mà quay đầu đi. Người khác nói những lời này ông còn có thể nhẫn nhịn, nhưng người nhà của ông mà còn nói vậy, ông thật sự chịu không nổi. Chẳng lẽ người nghèo kém một bậc? Huống chi các bà lại có thái độ với con gái ông như thế, xem thường con của ông chính là xem thường ông.

Bà nội gọi bọn họ hồi lâu, nhưng lần này Mạnh Ngọc Cương thật sự bị tổn thương, không để ý tới, lấy xe đạp ra, ôm con gái lên rồi đạp đi không hề quay đầu lại.

Đến trấn trên, Mạnh Ngọc Cương mua vài cái bánh bao, tìm chỗ sạch sẽ ngồi xuống, cho con gái hai cái bánh bao, "Ăn đi."

Mạnh Yên cắn, do dự một lát, "Ba ba, ba không cần khó chịu." Tuy kết quả cô muốn là thế này nhưng nhìn ông uể oải như vậy, trong lòng cô cũng rất bức bối.

"Tiểu Yên, có phải con cũng xem thường ba?" Mạnh Ngọc Cương nặn ra một nụ cười khổ, "Ba thật sự rất vô dụng, không thể cho con cuộc sống sung sướng, còn để người khác cười nhạo."

"Ba, Tiểu Yên thích ba ba nhất." Mạnh Yên nghiêm túc nhìn ông, "Mặc kệ ba thế nào, Tiểu Yên cũng không xem thường ba."

Trong lòng Mạnh Ngọc Cương có chút an ủi, dù người khác thấy ông thế nào, nhưng con gái vĩnh viễn sẽ không ghét ông. Lắc đầu vứt đi tức giận trong lòng hăng hái cắn bánh bao.

Mạnh Yên ăn bánh bao xong, ra về ngậy thơ hồn nhiên mở miệng, "Ba ba, ba có muốn kiếm nhiều tiền không?"

Mạnh Ngọc Cương nói, "Sao lại không nghĩ tới, chẳng qua kiếm tiền quá khó khăn, chỉ dựa vào tiền lương hiện tại không có cách phát tài." Ông cũng muốn kiếm nhiều tiền để cho người nhà được sống tốt hơn, nhưng ông không tìm được biện pháp thì có ích lợi gì ?

"Con nghĩ ra 1 cách."

"Ừa." Mạnh Ngọc Cương sờ đầu cô, cũng cho là thật, "Nói ba nghe một chút."

"Không phải ông chủ Tào nhận thầu ao cá sao?" Ánh mắt Mạnh Yên nhanh chóng chuyển động.

"Nhà chúng ta không có tiền." Trong giọng nói của Mạnh Ngọc Cương có chút chua xót.

"Không phải con nói ba đi nhận thầu ao cá, mà đến nhà bọn họ lấy cá bán trên chợ huyện, lần trước con ở trong thị trấn nghe được, việc buôn bán này nhỏ, nhưng kiếm lời rất nhiều, lại không cần vốn. Ba có thể lấy cá sau đó lại bán cho họ." Mạnh Yên lên nhìn sắc mặt ba, "Con cảm thấy rất tốt, ba ba thấy sao?"

Lúc mới bắt đầu Mạnh Ngọc Cương giả vờ hưởng ứng để con gái quên đi chuyện lúc nãy, nhưng nghe xong thì mắt sáng lên, đó là một ý kiến hay, lại không có gì mạo hiểm. Trong đầu vòng vo vài vòng, "Tiểu Yên nhà chúng ta thật thông minh, quả nhiên là một cách rất hay."

"Con tình cờ nghe được thôi, ba ba có làm được không?"

"Có thể, trước tiên ba đến chợ tìm hiểu, sau đó sẽ tìm ông chủ Tào, chờ trời mưa xuống sẽ đi thử, nếu không thể thực hiện được cũng không sợ lỗ vốn." Lúc này Mạnh Ngọc Cương còn u ám bây giờ đã mỉm cười, ông nhất định phải tranh khẩu khí, tuyệt đối không thể để cho người ta xem thường.

Ba Mạnh tính bản tính, vậy thì vừa có thể tìm kiếm giá thị trường, vừa không cần vứt bỏ công việc kia. Nói cho cùng ông vẫn là người bảo thủ.

"Đúng vậy, vẫn là ba ba chu đáo." Mạnh Yên không khỏi mừng rỡ, rốt cục có thể lay động ông. Chỉ cần có thể đi bước đầu tiên, tiếp theo sẽ tốt hơn. Chuyện lần này kích động Mạnh Ngọc Cương rất nhiều, xem ra có khi chuyện xấu cũng có thể biến thành chuyện tốt.

Nói là làm, Mạnh Ngọc Cương quả nhiên quyết định buôn bán, đến thị trấn nửa ngày rồi qua nhà ông chủ Tào xem ao cá.

Nhắc tới cũng đúng dịp, ba ngày trời qua trời đều mưa, Mạnh Ngọc Cương chất lên xe một thùng cá lớn rồi đến thị trấn. Chưa tới xế chiều đã đạp xe trở về.

"Lý Thiên, Lý Thiên."

Lý Thiên đi ra thấy, ông hôn hờ giờ thùng lên, "Thế nào?"

"Đều bán hết." Mạnh Ngọc Cương cười toe toét. Mọi người trong thị trấn thích ăn cá, nói ăn cá sẽ thông minh hơn.

"Thật sự bán được sao?" Lý Thiển cười hỏi.

"Ha ha, buôn bán lời, anh tính rồi, trừ tiền mua cá ở nhà ông chủ Tào, anh còn một nửa tiền lời."

Trong phòng, Mạnh Ngọc Cương cầm một xấp tiền đếm, hưng phấn mặt đỏ lên.

Lý Thiển cũng rất vui mừng, không phải vì kiếm được số tiền này mà vui vì rốt cuộc có thể khiến ông xã phần chẵn lên.

"Vậy ngày mai anh có đi không?"

"Đi, nơi đó mọi người đều có tiền, thích ăn ngon, cũng không giống nông dân chúng ta tiếc rẻ."

"Vậy việc làm kia của anh thì sao?" Lý Thiển cố ý hỏi. Bà không tin đã có cách kiếm tiền mà ông còn không động tâm?

Mạnh Ngọc Cương cắn chặt răng, "Từ chức. Nếu về sau làm không tốt thì trở về xin thôn trưởng, cầu xin ông ấy lại cho anh làm lái máy cày." Cùng lắm thì đưa quà, thôn trưởng là người họ nội, sẽ nể mặt ông.

"Nếu như vậy, nhà chúng ta chuyển đến thị trấn ở đi." Giương mặt Lý Thiển hờn hờ nói ra quyết định của bà.

"Cái gì? Chuyển đi?" Ông còn tính mỗi ngày buổi sáng đi ra ngoài buổi tối trở về.

"Đúng vậy, mấy ngày nay em nghe Tiểu Yên nói, cũng muốn kiếm nhiều tiền một chút, không thể để cho người khác chê cười chúng ta." Lý Thiển nắm tay lại thành nắm đấm, lần này nhất định phải thuyết phục ông. "Anh đi sớm về trễ rất mệt mỏi, nếu buôn bán tốt, có thể cho người bên Tào Đông đưa cá tới đây. Hơn nữa, trường học trong thị trấn rất tốt, giáo viên của Tiểu Yên cũng nói con bé có hi vọng, tương lai sáng lạn. Dù sao chúng ta cũng nên tính toán cho nó."

Mạnh Ngọc Cương suy nghĩ hồi lâu, vẫn quyết định vì lo lắng cho tương lai của con gái. Ngày đó lời nói của chị hai khiến ông rất đau lòng, ông quyết tâm dạy con gái thật tốt, tương lai cô có bản lĩnh, ông cũng được thơm lây, cũng sẽ không có người khinh thường bọn họ. "Nhưng em sẽ bỏ công việc của em, không cảm thấy tiếc sao?"

"Đáng tiếc, nhưng không có cách nào, mỗi tháng 200 đồng sao có thể đủ dùng." Thấy ông nói vậy, Lý Thiển cười thật tình.

Hai vợ chồng thương lượng hồi lâu, quyết định đến thị trấn thuê 1 căn nhà nhỏ, lại đến chợ mướn quầy hàng làm chuyện lớn.

Sau khi Mạnh Yên về nhà, nghe được chuyện kia, vui mừng ôm cha mẹ. Vợ chồng Mạnh Ngọc Cương thấy con gái vui vẻ như vậy càng vững vàng quyết tâm.

Chẳng qua bà nội không chịu để con trai rời đi, nhưng lần này Mạnh Ngọc Cương quyết tâm muốn kiếm tiền tranh khẩu khí, cứng rắn mặc kệ bà làm ầm ĩ, cũng không phục tùng mệnh lệnh của bà.

Ngày đó rời đi, trong lòng Mạnh Yên cuối cùng cũng thờ phào, rốt cục cô đã đi được bước đầu tiên, cách ly yếu tố bất an là bà nội kia đi.

Người duy nhất khiến cô không nở là Lâm Phương Phương, Phương Phương khóc nức nở, khiến cô cũng đau lòng ôm Phương Phương khóc lớn một trận.

Mà Mạnh Ngọc Cương bứt rứt nhìn nhà anh trai đóng cửa, trong lòng lo lắng, mẹ vẫn giận ông, cũng không chịu ra đưa tiễn ông. Chẳng qua không sao, chờ ông kiếm được tiền mua đồ ngon cho bà, nhất định bà sẽ chịu chấp nhận sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 10

Nhà mới nằm trên một con đường náo nhiệt, phía trước là một cửa hàng, phía sau có phòng nhỏ, phòng này thuê một tháng một ngàn đồng. Nếu không nhờ tiền lời lúc trước bán quần áo, thì đúng là không thuê nổi phòng này. Mạnh Ngọc Cương cũng bị dọa sợ, không nhờ vợ ông lấy tiền ra thì cũng không dám mướn.

Phía sau chỉ có 2 phòng nhỏ, ở bên ngoài có một phòng bếp đơn giản, người một nhà bắt đầu cuộc sống mới như vậy.

Lý Thiển dùng tiền lời bán quần áo sửa sang lại mặt tiền một chút, nếu đã quyết định làm, bà mua hết tất cả quần áo tồn kho trong xưởng, như vậy cũng

thuận tiện hơn. Quán đồc xường may gặp cơ hội tốt như vậy, thuyết phục Lý Thiển, còn giao ước sau này có hàng tồn kho sẽ bán hết cho Lý Thiển, sợ Lý Thiển đổi ý còn đề nghị ký hợp đồng. Lần đầu tiên gặp tình huống này Lý Thiển có hơi lúng túng, may mắn có Mạnh Yên nghĩ cách giúp bà, liệt kê thêm vài điều khoản có lợi cho mình.

Quán đồc rất hài lòng với chuyện lần này, cho người lái xe đưa hàng tới cửa, tiết kiệm giúp Lý Thiển không ít việc. Kể từ ngày bà bận rộn chỉnh lý quần áo, Mạnh Yên còn đề nghị tìm thêm hai xường may để bảo đảm nguồn cung cấp. Cả ngày bận rộn công việc, dù có mệt mỏi nhưng trong lòng lại rất vui vẻ.

Bên cạnh là tiệm vải, làm ăn lâu năm. Do một cặp vợ chồng họ Giang mở ra, trong nhà chỉ có một đứa cháu trai. Con trai hằng năm làm việc ở bên ngoài, mấy năm trước con dâu vì bất mãn chồng không quan tâm việc trong nhà, tức giận đòi ly hôn.

Mặc dù trong nhà có tiền nhưng lại vắng ngắt. Cũng may là cháu trai hiểu chuyện, ngoan ngoãn hiếu thảo.

Thật khéo là cháu trai nhà họ Giang – Giang Vũ lại cùng tuổi với Mạnh Yên, Mạnh Ngọc Cương cho con gái chuyển đến trường tiểu học chung với Giang Vũ. Vợ chồng nhà họ Mạnh tới cửa hỏi thăm, xin Giang Vũ giúp đỡ cho Mạnh Yên.

Nhà họ Giang vui vẻ đồng ý, hàng xóm mà, vừa vặn có thể quan tâm lẫn nhau, dặn dò Giang Vũ vài tiếng. Hai đứa bé quan sát nhau hồi lâu, Mạnh Yên thấy đứa bé kia đáng đáp sạch sẽ, nhỏ bé, nhìn bộ dạng có thiện cảm, cười cười nhìn hân. Giang Vũ cũng nở nụ cười, hai người tiến tới nói chuyện với nhau một chút đã trở nên quen thân.

Trường tiểu học ở trung tâm cách nhà bọn họ chỉ 5-6 phút đi bộ, mỗi buổi sáng Giang Vũ và Mạnh Yên cùng nhau đến trường, cũng không cần người lớn đưa đón. Điều này làm cho vợ chồng nhà họ Mạnh thoải mái hơn rất nhiều, bọn họ lo lắng thay đổi môi trường, Mạnh Yên sẽ không thích ứng, không nghĩ cô còn dễ dàng thích ứng hơn bọn họ. Không quá lâu, trong trường học, giáo viên và bạn bè cũng có ấn tượng không tệ với người bạn học mới này.

Hai vợ chồng họ Mạnh bắt đầu thi triển quyền cước, cửa hàng quần áo của Lý Thiển nhờ quần áo mới mẻ độc đáo còn có thái độ phục vụ khách hàng nhẹ nhàng, nhiệt tình mà khách quen cũ ùn ùn đến ủng hộ. Còn Mạnh Ngọc Cương tuy rằng sáng sớm bán cả vất vả, nhưng từng ngày từng ngày tiền buôn bán lời không ít. Không tới ba tháng đã có hơn 10.000 đồng gửi ngân hàng, điều này khiến cho bọn họ vô cùng vui mừng, dù sao đối với bọn họ mà nói điều này quả là một kỳ tích. Có thành quả lại càng hăng hái hơn, mỗi ngày dậy sớm bận rộn đến mức không kịp mang giày.

Mỗi ngày sau khi Mạnh Yên làm xong bài tập cũng giúp mẹ một tay, tuy Lý Thiển lo lắng sẽ ảnh hưởng đến việc học tập của cô, nhưng thiết kế của cô thật sự rất khác biệt, bình thường chỉ cần treo tác phẩm của cô lên, lập tức sẽ được bán đi. Cho nên Mạnh Yên lại cam đoan lần nữa, hãy để cho cô giúp một tay. Người một nhà tuy rằng vất vả, nhưng trong lòng cũng rất kiên định.

Nhà họ Mạnh và nhà họ Giang chung sống rất hòa hợp, hai nhà có gì tốt cũng sẽ bùng một chén qua. Mạnh Yên vừa khéo léo lại nghe lời, một tiếng ông nội Giang, bà nội Giang cũng khiến hai ông bà xem cô như cháu gái mà yêu thương. Cha mẹ nhà họ Mạnh cũng rất yêu quý Giang Vũ, hai nhà gần gũi giống như người cùng một nhà.

Lễ mừng năm mới lúc nhà họ Giang tặng vài vật liệu may mặc, nhà họ Mạnh cũng bánh ít đi, bánh quy lại tặng ba bộ quần áo hợp thời. Đừng nói bà nội Giang chỉ vui mừng, mà cả ngày mặc đi khoe cho mọi người.

Năm mới mặc dù Mạnh Yên không muốn về nhà nhưng không chịu nổi yêu cầu của ba mẹ nên đành trở về một chuyến. Bà nội vẫn lạnh lùng với cô như trước, cô cũng lười không để ý tới.

Mạnh Ngọc Cương thấy khó chịu trong lòng, mấy tháng đã trôi qua, bà nội cũng đã tha thứ cho ông nhưng vẫn lạnh nhạt với vợ con ông, điều này khiến cho ông càng thêm đau lòng cho bọn họ.

May mắn bọn họ chỉ ở lại ba ngày rồi trở về thị trấn, không thể vì lễ mừng năm mới mà ngừng buôn bán, sau lễ mừng năm mới, ngược lại buôn bán còn tốt hơn ngày thường.

Chuyển tới trường học mới sau kỳ thi học kỳ lần I, nhìn phiếu điểm xuất sắc của Mạnh Yên, ba mẹ rất hài lòng, con gái mình thông minh, khéo léo ngoan ngoãn không nói, mà thành tích học tập lại rất tốt, còn có thể thiết kế quần áo, còn biết nghĩ ra cách kiếm tiền. Bọn họ càng yêu thương con gái mình hơn, chỉ cần cô muốn thứ gì lập tức mua cho cô. Dĩ nhiên đó cũng nhờ sinh hoạt được nâng cao, có tiền có của.

Một năm có 3 tháng nóng nhất, bên ngoài nắng gắt như lửa. Lý Thiển nhìn con gái ngoan ngoãn canh giữ cửa hàng quần áo không khỏi nói, "Tiểu Yên, nghỉ hè rồi đi ra ngoài chơi với các bạn học một chút hay tìm Giang Vũ chơi đi, không cần đứng lâu trong tiệm quần áo."

Mạnh Yên nâng khuôn mặt tươi cười lên. "Không sao, bên ngoài nóng như vậy, con cũng không thích ra ngoài chơi."

"Vậy con vào trong nghỉ ngơi đi."

"Không cần, mẹ, mẹ đi nghỉ trước đi, con ở đây coi chừng." Mạnh Yên biết mấy ngày nay mẹ bận rộn sửa sang lại quần áo, buổi tối chắc chắn không có thời gian nghỉ ngơi.

"Này..." Quả thật Lý Thiển rất buồn ngủ, nhìn cửa hàng, còn có chút lo lắng.

"Nếu có người đến mua quần áo con gọi mẹ."

"Vậy được rồi." Lý Thiển nhìn bên ngoài, lại nhìn trên đường không có người qua lại, gật đầu cười.

Mạnh Yên cầm bản thơ Đường, dựa trên ghế, gần quạt máy thổi, nhàn nhã gác hai chân lên. Đang xem hăng say, cửa tiệm bị đẩy ra, "Tiểu Yên."

"Phương Phương? Sao cậu lại tới đây?" Mạnh Yên giật mình, cả người cô ướt đầm như mới rút xuống sông. Mặt bị phơi nắng đỏ bừng, sao lại tới lúc nào ?

"Cậu đến một mình sao?"

Sau khi nhà họ Mạnh chuyển đến thị trấn, Phương Phương có tới chơi hai lần. Mỗi lần đều do ba Mạnh đưa cô tới, còn chuyện cô tự tới một mình thì đây là lần đầu tiên.

"Tiểu Yên." Lâm Phương Phương chạy lại ôm lấy Mạnh Yên khóc lớn.

"Xảy ra chuyện gì? Đừng khóc, mau nói cho tớ nghe." Mạnh Yên vỗ phía sau lưng cô an ủi.

"Tiểu Yên, ba tớ không cần mẹ tớ nữa." Phương Phương khóc thở hổn hển.

Lòng Mạnh Yên khẽ chấn động, không ngờ chuyện này vẫn diễn ra?

Qua hồi lâu, tiếng khóc Phương Phương nhỏ dần. Mạnh Yên lấy ghế cho cô ngồi, "Mau ngồi xuống, tớ lấy nước cho cậu." Chạy vội xuống phía sau, lấy chậu nước rửa mặt.

"Tiểu Yên, phía trước có chuyện gì vậy?" Lý Thiển đẩy cửa phòng ra hỏi, sao bà lại nghe tiếng khóc trong giấc ngủ nhỉ ? Nghe tiếng không phải là Tiểu Yên nhà bà nhưng mà âm thanh lại truyền tới từ trong tiệm quần áo..

"Mẹ, Phương Phương đến đây, nhà bọn họ đã xảy ra chuyện."

"Sao lại thế này?" Trong lòng Lý Thiển quỳnh lên.

Mạnh Yên không kịp nói chi tiết, Phương Phương ngồi một mình trong tiệm quần áo, cô lo lắng, "Mẹ, mẹ đi hỏi thăm Phương Phương đi, con chuẩn bị nước cho Phương Phương lau mặt.

Lý Thiển vội vàng đi đến phía trước, bà thật sự rất thích Phương Phương.

Mạnh Yên cầm chậu nước tới, Phương Phương đã kể cho Lý Thiển nghe, Lý Thiển tức giận mắng người đàn ông bội bạc kia, có làm không ? Vợ phải khổ cực trồng trọt, con gái ở nhà làm việc nhà, người đàn ông đó ở bên ngoài ngoại tình, ngay cả con cũng đuổi đi, thật là lòng lang dạ sói, lương tâm bị chó tha đi.

Để Phương Phương lau mặt xong, đưa nước đá cho cô, thấy cô khát khô uống hết một hơi mà hai mẹ con Lý Thiển không ngừng chua xót, trời nắng nóng, đi một hồi lâu mới tới đây. Ngay cả tiền xe cũng tiếc rẻ, thật sự là một đứa ngốc.

"Vậy bây giờ sao ? Mẹ con đâu?" Lý Thiển hỏi.

Phương Phương bình tĩnh lại, roi lệ nói, "Ba mẹ còn đang cãi nhau, con sợ nên chạy đến đây." Trong giọng nói Phương Phương vẫn còn vẻ sợ hãi.

"Lần sau không nên tự ý đi như vậy, trên đường rất nguy hiểm" Lý Thiển sờ đầu tóc ướt đầm của cô, trong lòng lo lắng. Vì sao lỗi của người lớn lại để trẻ con gánh lấy.

"Thím ơi, làm sao bây giờ?" Phương Phương ở trong này được an ủi một chút, ngẩng đầu lên xin giúp đỡ.

"Đừng sợ, chú và thím đi trước xem sao, con ở đây với Tiểu Yên nha." Lý Thiển là một người nhiệt tình, rất thông cảm cho mẹ con Phương Phương, muốn giúp hai người một tay.

"Tiểu Yên, mẹ ra ngoài có việc, các con cứ đợi trong này."

Bà lo lắng cho hai cô bé nhưng không thể dẫn theo, không thể làm gì khác hơn.

"Dạ, mẹ." Mạnh Yên gật đầu.

Lý Thiển ở chợ tìm Mạnh Ngọc Cường, Mạnh Ngọc Cường vừa nghe việc này, cũng gấp gấp nhảy dựng lên, thu dọn đồ đạc, đi cùng Lý Thiển về nhà, mấy năm làm hàng xóm, cũng có tình nghĩa, sao có thể nhìn thấy chuyện bất bình mà không quan tâm chứ ? Cho nên có thể nói mọi người rất nhiệt tình.

Trở lại trong thôn đã thấy, tất cả mọi người vây quanh nhà họ Lâm, ba Lâm quần áo rách nát ngồi trên băng đá bên ngoài, bên cạnh có mấy người đàn ông khuyên giải, trên đất tất cả đều là mảnh vụn chén bể, bình thủy bừa bãi.

Mặt mũi mẹ Lâm đầy nước mắt khóc to, trong miệng còn chửi đồ không có lương tâm, cầu nam nữ. Có mấy cô đi an ủi bà, có mấy người còn xúc động khóc.

Hai vợ chồng nhà họ Mạnh nhìn cảnh này đau đầu, nhìn nhau, tiến đến khuyên nhủ.

Mạnh Ngọc Cương phản đối, ba Lâm quyết tâm muốn ly hôn, còn nói vợ mình lười thôi, không có tình thú, không sinh con trai cho ông.

Mạnh Ngọc Cương tức giận, người này cũng không nhớ lại năm đó mặt dày mày dạn quần quít lấy vợ mình thế nào, cưới vào cửa, liều mạng ra ngoài làm ăn, bây giờ lại nói khác, còn muốn ly hôn. Lúc trước làm gì có nói lời thôi gì? Không sinh con trai gì chứ?

Ba Lâm cắt đứt lời của những người bên cạnh, "Mấy người không cần khuyên nữa, tôi đã quyết tâm, ly hôn."

Mạnh Ngọc Cương tức giận trừng mắt, "Vậy con gái anh thì sao?"

"Cho cô ta." Ba Lâm không hề do dự mà nhanh chóng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 11

Mạnh Ngọc Cương chết lặng nhìn ông ta, "Anh...anh điên rồi? Đó là con gái ruột thịt của anh, anh cũng không cần sao?" Người này sao có thể trở thành như vậy? Giống như đã thay đổi hoàn toàn, trở nên máu lạnh khiến người ta giận sôi máu.

"Tôi cũng không thiếu." Ba Lâm lạnh nhạt nói ra những lời này, đúng là ông ta đang vui mừng ôm con của tình nhân, nói không chừng còn là một đứa con trai.

Mạnh Ngọc Cương nín cổ áo của ông ta, "Anh còn là người sao? Sao có thể nói những lời này, để con gái ông nghe được sẽ rất đau lòng."

"Đứa bé kia, giống như mẹ của nó, không đáng để tâm." Ba Lâm không quan tâm khua tay, "Tóm lại là con ruột của tôi, sau này cũng sẽ chấp nhận tôi."

Đây đúng là lời nói quá mức chấn động, thật sự rất buồn cười. Làm cha bỏ rơi con gái ruột thịt của mình đi ngênh đón con của người khác lại nghĩ rằng đứa con gái mình vứt bỏ sau này sẽ chấp nhận, chăm sóc ông ta. Trên đời cũng có chuyện vô lý này sao?

Mạnh Ngọc Cương thật sự không biết nên khuyên như thế nào, ngay cả lời này cũng dám nói ra, xem ra ông ta không hề hối lỗi.

Mà mẹ Lâm bên kia tóc tai bù xù khóc lóc nỉ non mắng gãi đàn ông phụ bạc, mắng hồ ly tinh, cả người nhếch nhác kinh khủng.

Lý Thiên khuyên nửa ngày cũng không thấy hiệu quả, bất đắc dĩ thở dài, "Ngân Hoa, mặc kệ thế nào, chị cũng nên nghĩ thoáng một chút cho đứa nhỏ."

"Đứa nhỏ? Phương Phương đâu?" Lúc này mẹ Lâm mới nhớ tới con gái, lão đảo xiêu vẹo đứng lên, hốt hoảng phóng tầm mắt nhìn trong đám người tìm kiếm.

Lý Thiên đỡ lấy bà, "Đừng lo lắng, nó đang ở nhà chúng tôi."

"Con bé... Làm thế nào mà nó có thể chạy đến nhà hai người chứ?" Mẹ Lâm ngậy ngậy cả người.

"Đứa nhỏ kia thấy hai người ảm ỉ nên sợ hãi." Trên mặt Lý Thiên toát ra một tia thương xót, "Con bé đáng thương còn nhỏ tuổi đã đi một quãng đường dài như vậy đến tìm nhà của chúng tôi."

Mẹ Lâm đau lòng khóc to, sao số bà khổ như vậy, gặp phải chuyện thế này? Còn để cho con mình bị tổn thương, bà...bà thật sự không muốn sống nữa nhưng vì con mình, bà nhất định phải sống.

"Khóc đi, khóc là tốt rồi. Con đường sau này dự định đi như thế nào?"

"Đi như thế nào? Chị tuyệt đối sẽ không ly hôn, tuyệt đối không có khả năng." Sắc mặt mẹ Lâm xanh mét, kiên quyết nói, "Ly hôn, đứa nhỏ làm sao bây giờ? Chẳng lẽ để cho nó không có ba sao? Không được, cho dù vì Phương Phương, chị cũng không thể ly hôn."

Tâm tình Lý Thiên càng trầm trọng, tính mở miệng vài lần nhưng nói không nên lời. Nếu đổi thành bà, bà cũng tuyệt đối không ly hôn, không cho hồ ly tinh kia chiếm tiện nghi. Bà đau lòng thay mẹ Lâm, từng tuổi này còn bị người đàn ông kia vứt bỏ, vô cùng đáng thương. Dù đặt tình huống này trên bất cứ ai cũng không chịu nổi, huống chi những năm gần đây bà ấy toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho gia đình, lại đổi lấy kết quả bi thảm này, làm cho người ta thốn thức không thôi.

Sắc mặt vợ chồng Mạnh Ngọc Cương khó coi trở về nhà, Lâm Phương Phương nghe tiếng chạy ra, "Chú, thím, ba mẹ con thế nào?" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng, sốt ruột.

"Hiện tại không sao." Lý Thiên sờ đầu cô an ủi, "Mẹ con nói, tạm thời để con ở lại đây, mấy ngày nữa đến đón con về nhà."

Thật ra hoàn toàn không có biện pháp gì, một người kiên quyết ly hôn một người không chịu, giằng co mãi. Mẹ Lâm lo lắng con gái bị ảnh hưởng nên nhờ cậy nhà họ Mạnh.

"Nhưng mẹ con..."

"Không sao, mẹ của con sẽ chăm sóc." Mẹ Lâm có một người anh trai chẳng qua không dám ra mặt, tính tình hướng nội, yếu ớt. Mặc dù em gái mình gặp chuyện, ông cũng không dám lên tiếng, nhưng mà để cho vợ của mình đến chăm sóc. Đây cũng là nguyên nhân ba Lâm không chút kiêng nể.

Lâm Phương Phương do dự, lo lắng ba mẹ trong nhà, nhưng lại không dám về nhà. Cha mẹ âm ỹ mặt đỏ tới mang tai, ánh mắt dữ tợn đầy đe dọa khiến cô bị dọa sợ.

Trong lòng Mạnh Yên buồn bực thay cô tiến lên vỗ tay, "Phương Phương, bây giờ đúng lúc nghỉ hè, cậu ở lại vài ngày với tớ đi."

Lâm Phương Phương nghe lời nói của bạn tốt, chẳng qua nhút nhát nhìn vợ chồng Mạnh Ngọc Cương, "Tớ ở đây có làm phiền mọi người không? Nếu như không tiện..." Trẻ con bị tổn thương rất nhạy cảm.

Lý Thiên cười nói, "Nói vớ vẩn gì vậy, thím còn muốn con giúp một tay đây."

Mắt Lâm Phương Phương sáng lên, "Thật không? Muốn con giúp việc gì? Con nhất định có thể." Như vậy cô cũng không cần ăn không ở không khiến người khác phiền toái.

"Gần đây thím bận buôn bán làm không xuể, con có thể giúp việc giặt quần áo, nhặt vải vụn được không?". Lý Thiên đã sớm suy nghĩ, thứ nhất để cho cô an tâm ở lại, thứ hai muốn tìm lý do cho cô kiếm chút tiền tiêu vặt.

Kể từ lúc nhà họ Mạnh rời khỏi thôn, Lâm Phương Phương không có đến xưởng may cảm y phục về gia công. Không có bạn tốt bên cạnh, cô cảm giác không được tự nhiên, không có hưng phấn làm việc.

"Dạ được, những việc này con biết." Lời Lý Thiên nói khiến Phương Phương cảm thấy rất thỏa mãn, lòng của cô cũng kiên định hơn rất nhiều.

"Vây là tốt rồi, Tiểu Yên, con dọn dẹp phòng một chút, sau này Phương Phương sẽ ngủ cùng giường với con." Lý Thiên đưa quần áo trong túi cho Phương Phương, "Đây là đồ mẹ con nhờ cô đưa cho con."

Lâm Phương Phương yên lặng nhận lấy, lật quần áo trong túi, trong mắt tràn ngập nước mắt.

"Phương Phương, đi, chúng ta đi dọn dẹp phòng." Mạnh Yên kéo tay cô, phân tán lực chú ý không cho cô có thời gian đau lòng.

Chờ hai đứa bé vào phòng, Mạnh Ngọc Cương mới nói, "Mua nhiều thức ăn ngon một chút bồi bổ cho con bé, thật là đáng thương." Trong lòng ông rất xấu hổ thay hành động không chịu trách nhiệm của ba Lâm, nhưng trong lòng lại có chút khinh bỉ.

Lý Thiên gật đầu, "Em biết rồi, anh thấy ba mẹ con bé sẽ ly hôn sao?" Dọc đường đi tâm tình hai người cũng rất khó chịu, nhớ lại trò chuyện với nhau.

Mạnh Ngọc Cương thờ dãi, "Chắc chắn là ly hôn rồi." Nhìn tình hình ba Lâm đã tính toán quyết đánh đến cùng.

Lý Thiên trừng to mắt không tin, "Không có khả năng đi, mẹ con bé sẽ không đồng ý."

"Không đồng ý cũng vậy thôi." Mạnh Ngọc Cương cũng đã dự đoán trước tương lai với chuyện này nhưng đây là chuyện nhà người ta quyết định còn mình là người ngoài cuộc đành chịu bó tay.

"Sau này ở nhà không nên nói những chuyện này."

Lý Thiên hiểu rõ gặt đầu, đứa nhỏ Phương Phương kia rất nhạy cảm, không thể lại để cho cô bị tổn thương.

Lý Thiên làm một bàn thức ăn ngon, thỉnh thoảng gấp cho Phương Phương, Phương Phương không hé răng cúi đầu ăn.

Ăn cơm chiều xong, nhà Giang Vũ lại sang chơi.

"Ồ, đây là?" Bà nội Giang tò mò nhìn Phương Phương, sao lại có thêm một cô bé nữa?

Lý Thiên cười nói, "Đây là con của người bạn cùng quê cháu, nghỉ hè đến đây chơi vài ngày".

Bà nội Giang vỗ tay, "Bé con tới đây, để cho bà nội nhìn con một chút".

Mạnh Yên kéo Phương Phương đến gần, ngẩng đầu lên cười nói, "Bà nội, Phương Phương hơi sợ người lạ, nhưng mà bạn ấy cũng rất thích trò chuyện."

Về mặt bà nội Giang hiền lành kéo tay cô nhìn kỹ, "Là Phương Phương à, thật đáng yêu. Sau này cùng Tiểu Yên tới nhà bà chơi, bà nội mời cháu ăn kem."

Lâm Phương Phương then thừng cười, nhìn bà nội ôn hòa trước mặt rất có thiện cảm. Cô không có bà nội cũng không có bà ngoại, đối với gia đình khác có bà nội rất hâm mộ. Nhưng mà kể từ khi thái độ của bà nội nhà họ Mạnh đối với Tiểu Yên thì không thích nữa. Nhưng bà lão trước mắt lại gọi lại tình cảm chôn sâu trong lòng, còn là lần đầu tiên cô được người ta khen đáng yêu.

Nhóm người lớn ở trong sân nói chuyện, Mạnh Yên dẫn Giang Vũ và Phương Phương vào phòng xem tivi, lúc này không có quá nhiều lựa chọn, vừa lúc tivi có chiếu truyền kỳ Bạch nương tử. Tất cả mọi người đều thích xem bộ phim này, trước đây Mạnh Yên cũng từng xem qua, nhiều năm sau coi lại vẫn thấy tác phẩm kinh điển này rất hay, đặc biệt thích xem dáng vẻ phong nhã tài hoa của Triệu Nhã Chi đóng Bạch nương tử, ba đứa bé chăm chú xem không chớp mắt.

Đến khúc Bạch Tô Trinh hóa thành nguyên hình, đột nhiên Phương Phương hỏi, "Tiểu Yên, yêu tinh cũng có người tốt sao ?"

Mạnh Yên đang đắm chìm trong khúc kịch tính kia, không ngẩng đầu.

"Đương nhiên, yêu tinh cũng có tốt, xấu, cũng giống con người".

Lâm Phương Phương thờ hồng học nói, "Chắc chắn tất cả hồ ly tinh đều xấu xa".

Mạnh Yên ngẩn ngơ, xoay đầu lại, "Phương Phương."

"Tớ hận hồ ly tinh nhất." Lâm Phương Phương luôn luôn dịu dàng dùng từ hận để biểu tả ý mãnh liệt khiến cho Mạnh Yên vô cùng kinh ngạc.

Mạnh Yên há miệng nhưng không biết khuyên thế nào, chỉ cảm thấy nói điều gì cũng không đúng. Cha mẹ ly hôn người bị tổn thương nhất là con cái, nhưng cho dù không ly hôn thì ngày ngày cũng sẽ cãi vã đánh nhau, con cái cũng bị ảnh hưởng. Cho nên, trước khi quyết định người lớn nên suy nghĩ kỹ có muốn con của mình không. Nếu các người không nỡ tổn thương chúng thì xin hãy xem lại việc làm của mình.

"Hồ ly tinh cũng có người tốt." Đột nhiên Giang Vũ mở miệng, hẳn từng xem Liêu Trai thấy hồ tiên cũng rất tốt.

Lâm Phương Phương giận dữ nói, "Nói vậy, có chỗ nào tốt, đều là phụ nữ xấu xa, phá hủy gia đình người khác đều là hồ ly tinh".

Giang Vũ hơi sững sờ không hiểu, choáng váng như lọt vào sương mù, "Có liên quan gì sao ?". Hồ ly tinh và phụ nữ xấu xa, hai người này chuyển biến quá nhanh.

Mạnh Yên lấp bắp kinh hãi, những lời này nghe được ở đâu, không phải do Phương Phương nghĩ ra. Chẳng lẽ là nghe lúc người lớn cãi nhau mới ghi nhớ ?

Trong mắt Lâm Phương Phương tràn ngập nước mắt tiếp tục nói, "Người không cần con ruột của mình cũng không phải là người tốt".

Nghe xong lời này, sắc mặt Giang Vũ thay đổi, từ từ đứng lên, "Cậu nói vậy ư ?". Hẳn bị những lời này đâm vào nỗi đau thầm kín.

Lúc mẹ hán ly hôn cũng không cần hán, hoàn toàn không để ý tới con trai mình khổ sở cầu xin, một mình thu dọn hết đồ đạc rồi bỏ đi.

Lâm Phương Phương gào to nói, "Tớ nói sai sao ? Người không muốn con của mình đều không phải là người tốt".

"Cậu..." Giang Vũ tức giận nắm chặt thành quả đám, nếu không phải cô là con gái, hẳn đã sớm xông lên đánh rồi.

Mạnh Yên nhảy dựng lên đưa tay ngăn cản, "Đang yên lành xem tivi, sao lại cãi nhau ? Đừng làm rộn". Mỗi nhà đều có một nỗi niềm riêng.

"Tiểu Yên, ba tớ không cần tớ." Lâm Phương Phương lập tức trút ra ôm đầu gào khóc.

"Không đâu." Khóe mắt Mạnh Yên ẩm ướt, nắm bả vai cô, "Ba cậu chỉ có mình cậu sao lại không cần cậu chứ ?". Cô có thể hiểu được tâm trạng giờ phút này của Phương Phương, bởi vì kiếp trước cô cũng từng trải qua như vậy.

"Ông ấy mới không cần tớ, ông ấy đã có con. Tớ hận ông ấy, tớ hận ông ấy."

Một bên Lâm Phương Phương gào lên, về bình thân dịu dàng từ trước đến nay giờ thành một mảnh xanh mét.

Nước mắt Mạnh Yên cũng rơi xuống, trong lòng rất đau đớn, cô cũng từng nói những lời như vậy, nhưng ý nghĩa ẩn sâu cũng là 'con thương ba, ba đừng bỏ con'.

Giang Vũ đang tức giận thấy một màn xúc động này cũng khóc rống lên.

Tiếng khóc ba đứa nhỏ đau lòng vang lên trong phòng, khiến cho nhóm người lớn nghe được cũng đỏ mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 12

Kể từ lần Phuong Phuong khóc hôm đó, Mạnh Yên quyết tâm an ủi khiến cô bình tĩnh lại, cũng thích ứng với việc sống ở nhà họ Mạnh. Chẳng qua mỗi sáng sớm đã giành làm việc, Lý Thiên bắt đầu đi thờ dài để cho Mạnh Yên dẫn cô ra ngoài chơi.

Cô cũng không chịu đi ra ngoài, chẳng qua thỉnh thoảng có sang nhà họ Giang cách vách chơi, ông nội và bà nội Giang đau lòng vì đứa bé này nên cũng rất quan tâm cô. Từ chuyện lần trước Giang Vũ cũng không sinh ra thành kiến với Phuong Phuong, ngược lại có cảm giác đồng bệnh tương lân, đối xử với cô rất tốt, có đồ ngon gì trước hết cũng nghĩ đến hai người bọn họ.

Chuyện của cha mẹ Lâm kéo dài rất lâu, người phụ nữ kia vui mừng ưỡn bụng bự đi vào cửa. Không biết thuyết phục thế nào, mẹ Lâm đồng ý ly hôn, nhưng tất cả đồ đạc trong nhà thuộc về bà, tất nhiên con cũng thuộc về bà. Phí nuôi dưỡng con cái cũng do ba Lâm bỏ tiền, ba Lâm vì muốn nhanh chóng ly hôn nên đồng ý. Chuyện đó sau này hãy bàn.

Kỳ nghỉ hè trôi qua, Phuong Phuong không đợi được cha mẹ tới đón cô, tâm tình của cô rất tệ, Mạnh Yên dẫn cô đến nhà họ Giang chơi.

Nói chuyện với ông nội, bà nội Giang một lát rồi đi tới sau vườn.

Vừa vào sân thì thấy một bé trai xa lạ tầm 13, 14 tuổi đang đi quyền, rất rõ ràng, có trình tự. Hai mắt Giang Vũ sáng lên nhìn bên cạnh.

“Giang Vũ, người kia là ai vậy?” Mạnh Yên kéo Phuong Phuong cẩn thận tránh khỏi nắm đấm của người đó rồi đi vòng qua.

“Anh họ tớ.” Về mặt Giang Vũ tự hào ngẩng đầu lên, vô cùng kiêu ngạo.

“Sao chưa bao giờ thấy anh ấy?” Mạnh Yên đảo mắt nhìn về mặt Giang Vũ. “Giống như anh ấy chưa từng đến đây.”

“Anh ấy là người ở thành phố J, đúng là rất lâu rồi không tới.” Giang Vũ cười nói.

“Thành phố J? Xa thật.” Địa phương thần kỳ đó Mạnh Yên đã nghe vô số lần nhưng chưa từng đến.

“Anh ấy đến đây làm khách sao?” Chẳng qua lúc này đang vào học, chắc là không phải.

“Không phải, anh ấy đến học trường trung học ở đây.” Về mặt Giang Vũ tươi cười không ngừng nhảy cẫng, dù có em gái thì hẳn cũng sẵn sàng chơi cùng, huống chi anh họ của hắn rất lợi hại. “Sau này sẽ ở lại nhà của tớ.”

“Ồ.” Mạnh Yên gật đầu, thì ra là như vậy.

“Giang Vũ, họ là...” Bé trai kia đánh xong quyền đi tới, mồ hôi trên trán chảy xuống, tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

“Anh họ, bọn họ chính là người hôm qua em kể đó, Mạnh Yên và Lâm Phuong Phuong, ở cách vách với chúng ta.” Giang Vũ cười híp mắt giới thiệu bọn họ, “Mạnh Yên học cùng trường với em.”

“Thì ra là bọn họ.” Về mặt đứa bé kia lạnh nhạt xoay người qua, khẽ gật đầu, lễ phép không chê vào đâu được, “Chào hai đứa, anh là Diệp Thiên Nhiên.”

Mạnh Yên cẩn thận đánh giá anh, môi đỏ răng trắng, mày kiếm, sau khi lớn lên nhất định là một yêu nghiệt. Trong lòng thầm đánh giá, tự nhiên hào phóng vươn tay ra, “Chào anh, em là Mạnh Yên.” Cô xem anh như người lớn.

Diệp Thiên Nhiên khẽ nhếch mày kinh ngạc, cô gái nhỏ này lại hào phóng lễ độ đúng mực, nắm lấy tay của cô, “Chào em.”

Hai tay nắm lấy, Mạnh Yên ngạc nhiên, không ngờ anh lại thành thực hơn tuổi của mình, phong độ lễ phép không hề tầm thường, bối cảnh gia đình chắc chắn không kém.

Hai người nhìn nhau đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương, không khỏi ăn ý cười một tiếng.

Hai người còn lại không giải thích được chỉ đứng nhìn, có chuyện gì đáng cười?

Giang Vũ dẫn hai cô vào nhà, lấy rất nhiều đồ ăn để trên bàn, nhiệt tình gọi các cô, “Đây là đặc sản anh họ tớ mang tới, ăn rất ngon.” Vừa nói vừa lần lượt đưa cho các cô.

Mạnh Yên lượm mấy viên nho khô ăn thử, ánh mắt có vẻ hưởng thụ, hương vị rất ngọt không hổ danh là đặc sản ngon nhất cả nước.

“Thế nào?” Diệp Thiên Nhiên thấy về mặt cô cảm thấy cực kỳ thú vị, giống như con mèo con.

“Thật sự rất ngon, cảm ơn anh họ.” Mạnh Yên lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Diệp Thiên Nhiên nghe cách gọi ‘anh họ’ chán động, hồi lâu mới nói, “Thích là tốt rồi. ”. Cô bé này cũng quá tự nhiên, nhưng mà rất đáng yêu. Anh chỉ có một em trai, bỗng nhiên nhìn thấy một cô bé ngoan ngoãn như vậy, trong lòng cũng hơi xúc động, cảm giác rất thân thiết, bất tri bất giác xem cô như em gái.

“Anh họ, sao anh biết võ ? ” Mạnh Yên vừa ăn vừa nói, cô rất hứng thú với người này, bình thường sẽ không thấy vậy.

“Người nhà cho anh đi học. ” Diệp Thiên Nhiên hỏi hột kê, cũng không giải thích chi tiết.

“Anh họ vậy sao người nhà lại để anh đi học ở chỗ xa như vậy ? ”

“Trường học ở đây tốt hơn. ”

Tuy là như vậy, nhưng Mạnh Yên cảm thấy có điểm kỳ quái. Lại thuận miệng hỏi thêm mấy vấn đề, cứ một hỏi một đáp, sau đó cô phát hiện người này vòng tới vòng lui, gần như giấu kín hoàn cảnh của mình. Cô im lặng liếc nhìn anh, anh vẫn lạnh nhạt cười không nói, trong lòng âm thầm nhắc nhở mình, người này bụng dạ quá sâu, sau này phải nhớ ngàn vạn lần không nên đắc tội anh. Người như vậy làm bạn không tệ, làm kẻ thù lại rất đáng sợ. Chẳng qua cứ nghiêm túc bó chặt bản thân mình thật sự rất khó làm bạn bè, sau này nên cố gắng cách xa một chút.

Ăn cơm trưa xong, ông nội Giang đề cho bốn đứa nhỏ đi ra ngoài chơi, đồng thời cũng cho Diệp Thiên Nhiên sớm quen thuộc với hoàn cảnh ở đây.

Đầu tiên bọn họ đi dạo một lần trên đường, giới thiệu tên phố và cửa hàng nổi tiếng. Thỉnh thoảng Diệp Thiên Nhiên khẽ gật đầu, không biết anh có nhớ hay không.

Sau đó lại đi dạo trường học một vòng, tiểu học độc lập, còn trung học và cao trung lại đặt chung một chỗ. Hai trường học dùng chung một bức tường, hai ngôi trường tuy kế nhau nhưng không thông nhau.

Vốn tưởng rằng có thể đứng ở bên ngoài nhìn một chút, không ngờ lại không thấy bảo vệ canh chừng, có thể do thời tiết nóng bức nên đã đi ngủ trưa nên bọn họ lên vào.

Đi trong sân trường xi măng, Mạnh Yên ngoảnh đầu nhìn trái, nhìn phải, so với trường tiểu học của cô thì khung cảnh trung học đẹp hơn, cây xanh cũng tươi tốt, rậm rạp hơn, trong bồn hoa còn có nhiều hoa đang nở rộ.

"O, đây là hoa gì vậy?" Lâm Phương Phương chỉ vào một gốc cây nở đầy hoa màu trắng, những nụ hoa đang nở rộ chuyển động.

Mạnh Yên không khỏi cười nói, "Mùi hoa quế tháng tám." Cô nhớ có một bộ phim tên như thế, cho nên cũng hiểu rõ hoa quế.

"Thì ra đây là hoa quế, tớ cần phải nhìn kỹ một chút." Lâm Phương Phương chưa từng thấy loại hoa này, lòng hiếu kỳ chạy tới.

“Thơm quá, mọi người mau tới đây.” Bộ dạng líu ríu lộ vẻ rất vui vẻ.

Mạnh Yên và anh họ của Giang Vũ cũng vội vàng đi theo, mọi người ngược đầu thưởng thức mùi thơm.

Mạnh Yên hơi mệt mỏi, xoa cổ đau nhức, vòng vo đảo mắt, "Nghe nói trà hoa quế uống ngon lắm." Cô rất muốn thử ướp hoa trà. Chẳng qua quanh cô không có hoa gì có thể hái làm thử.

"Thật sao? Làm như thế nào?" Giang Vũ rất hứng thú với chuyện ăn uống, "Muốn hái hoa đó xuống sao?"

"Đúng vậy." Mạnh Yên cười nhìn chăm chăm cây kia.

Phương Phương nghe xong lời cô nói, khẩn trương, "Không được đâu, sẽ bị người ta bắt được."

"Bây giờ không có ai thấy, chúng ta hái một chút cũng không sao." Giang Vũ vươn tay muốn hái, đáng tiếc không tới, quay đầu nói, "Anh họ, em muốn leo lên, anh đứng dưới đất đỡ giùm em."

Diệp Thiên Nhiên vẫn im lặng không lên tiếng, lúc này mới nói, "Quá nguy hiểm, không nên." Trà hoa gì chứ? Anh không hề có hứng thú với việc này.

"Không sao, em thường xuyên trèo cây ." Giang Vũ vỗ vỗ ngực.

Diệp Thiên Nhiên nheo lại mắt nhìn thân thể nhỏ bé của em trai, cười khỏ nói, "Được rồi, để anh làm cho, em trông chừng đi." Anh đẩy Giang Vũ ra, tay chân linh hoạt trèo lên cây, quan sát mấy giây chọn được vài nhánh.

“Đủ chưa?”

"Đủ rồi, xuống đây đi." Mạnh Yên vừa lòng nhìn chăm chăm cành hoa, vị anh họ này thật sự rất khỏe.

Nhanh như chớp anh trèo xuống, chưa kịp đứng vững, đã nghe tiếng la xa xa truyền tới, "Mấy đứa đang làm gì đó? Không được hái hoa."

Bọn họ khẩn trương trong lòng, không dám quay đầu lại nhìn, nhanh chóng chạy về phía cổng trường. Mạnh Yên còn không quên lượm hoa, vắt và mới

hái được ném lại rất tiếc.

Mãi cho đến khi tiếng la bị bỏ xa, mọi người mới dừng lại thở hổn hển.

"Tiểu Yên, quả nhiên cậu không ném." Về mặt Phương Phương tươi cười, thật tốt quá, cô còn tưởng rằng không mang theo.

Mạnh Yên tiện tay đưa cho cô, "Trở về ướp hoa trà, sau đó pha trà cho mọi người uống."

"Dù sao cũng đừng quên phần của tôi." Giang Vũ vội vàng nói, đây chính là trăm cay ngàn đắng mới có, nhất định phải uống mới được.

Mạnh Yên cười tủm tỉm đồng ý nhìn xung quanh. Mới hoảng hốt nhìn con đường, không biết đã chạy tới nơi nào. Ồ, con đường này rất quen thuộc, chẳng qua nhìn con đường đầy cát vàng, xi măng, cốt thép này lại không nhớ nổi tên.

"Đây là đường Hường Dương, bình thường chúng ta không đến đây." Giang Vũ nhìn thấy cô nghi ngờ, chủ động giải thích cho cô.

"Bên này đang xây dựng cao ốc, quá nguy hiểm. Chúng ta đi nhanh đi."

"Chờ một chút, để tôi nhìn." Mắt Mạnh Yên sáng lên, quả nhiên là đường Hường Dương, về sau là khu vực phồn hoa nhất trong thị trấn. Lúc này đang xây dựng cao ốc, chẳng qua con đường này hơi hẻo lánh, rất nhiều người không thích nơi này, sau khi xây dựng xong ồ ồ uống phí nhiều năm đến 3 năm sau do kế hoạch của chính phủ mới hoàn thành con đường này để dành riêng cho người đi bộ, trong lúc nhất thời khu vực này giá trị gấp trăm lần, tất cả nhà đầu tư đều đổ xô vào đầu tư.

"Sao vậy? Có gì đẹp để nhìn chứ? Nơi này vừa hỗn loạn vừa vắng vẻ." Lâm Phương Phương kéo tay cô, "Chúng ta đi thôi, coi chừng bị bụi bay vào mắt."

"Được." Mạnh Yên bị dắt đi, cuối cùng như có điều gì suy nghĩ quay đầu lại liếc nhìn. Cô không biết Diệp Thiên Nhiên ở bên cạnh im lặng đã thu hết tất cả vào trong mắt.

Sắp tới khai giảng, Phương Phương được mẹ đưa về, lúc gần đi, Mạnh Yên nói với cô, có chuyện gì cứ tới tìm, bất kể thế nào, cô cũng sẽ giúp đỡ.

Phương Phương nước mắt lưng tròng lưu luyến không rời tạm biệt họ, Lý Thiển cho Phương Phương ba trăm đồng tiền vặt. Mẹ Lâm sống chết không chịu nhận, đã ăn nhờ ở đậu nhà người khác, sao lại có thể nhận tiền của người ta nữa?

Lý Thiển liên tục thuyết phục, có đứa bé này ở đây giúp không ít chuyện, huống chi sau này có nhiều việc phải cần tiền, mẹ Lâm nghe vậy mới chịu bỏ qua.

Nhìn bóng lưng mẹ con cô rời đi, Mạnh Yên lo lắng không thôi, tương lai mờ mịt không có đường đi, mẹ con họ nên làm thế nào?"

"Tiểu Yên, mẹ biết con lo lắng cho Phương Phương, chuyện này thật sự đành chịu bó tay." Lý Thiển vuốt tóc cô trong lòng cũng hết sức buồn rầu.

"Con biết, nhưng mà con vẫn rất lo."

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chương 13

Mạnh Yên suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định nên nói chuyện với ba mẹ.

"Tiểu Yên, sao con không ngủ?" Mạnh Ngọc Cương đang uống rượu, sau khi ăn xong ông thích rót một chén chậm rãi uống. Lý Thiển ngồi ở một bên đang sửa sang quần áo cầm trong tay.

"Ba mẹ, hai người bận rộn lâu như vậy, trong nhà mình đã gửi bao nhiêu tiền vào ngân hàng rồi?" Mạnh Yên cười hi hi cầm một cái chân gà lên gặm.

"Sao đột nhiên lại quan tâm tới chuyện này? Không nhiều, đủ để dùng." Mạnh Ngọc Cương cười híp mắt, "Muốn mua cái gì? Nói đi, ba ba sẽ mua cho con."

"Con muốn mua một ngôi nhà." Mạnh Yên không hề để ý mà ném một câu, khiến vợ chồng Mạnh Ngọc Cương chấn động trợn mắt. Cảm giác đứa bé này muốn mua một ngôi nhà dễ dàng như mua một bộ quần áo bình thường vậy?

"Nhà? Chúng ta đâu có thiếu nhà ở." Mạnh Ngọc Cương không hiểu hỏi ngược lại,

Con muốn làm gì?"

Quan niệm cả đời này của bọn họ là chỉ cần một ngôi nhà để ở là đủ, kiếm tiền trang hoàng nhà cửa ở quê nhà đổi mới hoàn toàn, trước có thể khoe khoang với mọi người trong thôn. (đúng là tầm nhìn từ nhà bếp ra toilet =.=)

Mạnh Yên bĩu môi nói, "Nhiều một chút cũng chẳng sao." Ý tưởng của bọn họ quá mức lạc hậu, có chút tiền hoặc để trong ngân hàng hoặc sửa sang nhà cửa, quyết không đầu tư vào những vấn đề khác.

Mạnh Ngọc Cương cười to, "Đứa nhỏ ngốc, chúng ta không thể, mua thêm cũng vô ích, không có nghĩa gì."

Mạnh Yên khẽ buông tay im lặng, "Nhưng để tiền trong ngân hàng cũng không có ý nghĩa gì."

"Đã nói con không hiểu, vậy có thể hưởng lãi suất, bây giờ còn rất cao."

Cao thế nào chứ, có thể so sánh được với đầu tư bất động sản sao? Đầu óc Mạnh Yên suy nghĩ thật nhanh, "Gia đình chúng ta muốn buôn bán, có một cửa hàng rất tốt, cũng không cần tốn tiền cho người ta mượn, lại hưởng lợi."

Lý Thiên nghe xong, trong lòng tính toán. "Ông xã, con gái anh nói không sai, mỗi tháng chúng ta đóng tiền thuê nhà không bằng mua một cửa hiệu."

Mạnh Ngọc Cương suy nghĩ hồi lâu. "Tốt thì tốt, chẳng qua sau này gia đình chúng ta cũng không kinh doanh mãi, sau này không có cửa hàng thì làm sao?"

"Cho người ta thuê nhà." Lý Thiên thốt ra, đầu óc của bà còn nhanh nhạy hơn Mạnh Ngọc Cương.

Mạnh Ngọc Cương cười nói, "Ra là vậy nhưng mà đất quá."

Mạnh Yên thấy chuyện này đã được mở ra, trong lòng mừng rỡ, "Không đất, nghe nói cao ốc bên đường Hường Dương chỉ có 2000 đồng/mét vuông."

"2000 đồng? Rất đắt đó." Mạnh Ngọc Cương do dự, "Mà nghe đâu chỗ đó không tốt, cũng không hề đông đúc."

Mạnh Yên kéo tay ông lay động, "Ba ba, bây giờ không tốt cũng chưa chắc sau này không tốt." Nếu như không phải lo sợ ba mẹ hoài nghi, cô rất muốn nói cho bọn họ biết nơi đó chính là vùng đất trù phú.

"Không được, đường Hường Dương không bao giờ có thể náo nhiệt, chúng ta chỉ tốn tiền vô ích thôi." Đó cũng không phải là một con số đáng kể nhưng đối với việc Mạnh Ngọc Cương cực khổ kiếm tiền thì quá nguy hiểm.

Về mặt Mạnh Yên gấp đến độ bưng, chuyện này không thể thất bại, cơ hội ngàn năm có một cứ như vậy mà trôi qua trước mắt cô, thế nào cô cũng phải sống chết. "Đầu tư có hơi nguy hiểm nhưng lợi nhuận kiếm được không nhỏ."

Mạnh Ngọc Cương vỗ vỗ tay của con gái nói, "Tiểu Yên, cuộc sống hiện tại của gia đình ta trôi qua rất yên ổn, cũng không cần phải liều mạng như vậy."

Mạnh Yên nhũn mày lại, cô biết ba cô nhất gan, không nghĩ tới lại bảo thủ như vậy. Nhưng nếu thật sự bỏ qua cơ hội này thật sự sẽ khiến cho người ta tức chết.

Mạnh Yên đảo mắt. "Nếu không thì vậy đi, ba, coi như ba cho con mượn tiền. Nếu quả thật lỗ vốn, sau này con sẽ kiếm trả lại cho ba."

Mạnh Ngọc Cương không biết nên khóc hay cười lắc đầu, đứa nhỏ này lại có chấp như vậy? Thế nào cũng phải mua cho bằng được nơi đó?

Lý Thiên thấy con gái gấp gấp đến mức muốn giẫm chân, không đành lòng. "Mạnh Ngọc Cương, nếu bỏ tiền vô ích thì thôi, đầu phải anh không biết tính tình con bé, không cho nó làm như ý muốn, nó sẽ rất khó chịu."

Mạnh Ngọc Cương đau đầu, "Em đó, cứng chiều con bé như vậy. Con bé nó nhỏ như vậy thì biết gì." Vậy thì chuyện bà giúp con bé như vậy không đáng tin.

Lý Thiên không phục nói, "Sao nó lại không hiểu? Chú ý mở tiệm quần áo là của con bé, Tiểu Yên đã suy nghĩ ra cách đó." Kể từ lúc con gái giúp bà buôn bán, bà phát hiện con gái bà rất có khiếu kinh doanh, cảm giác nhạy bén. Có thể nói là thiên phú, trời sinh đã có khả năng.

"Ba ba, lúc này ba nghe con một lần đi, được không?" Mạnh Yên bắt đầu làm nũng, không thể nói bằng lời, chỉ có thể dùng chiêu này.

Mạnh Ngọc Cương do dự hồi lâu, ông nhìn con gái cầu xin, ông khẽ cắn răng. "Được rồi, chỉ lần này thôi nhé, lần sau không được nói lý lẽ này nữa."

"Dạ, ba ba tốt nhất trên đời này." Mạnh Yên thuyết phục ông, trong lòng vô cùng vui vẻ, kéo tay ông nịnh hót.

Dù Mạnh Ngọc Cương có luyến tiếc cũng đành bỏ qua, có thể thấy gương mặt con gái hớn hở như vậy thì cũng liều mạng đánh cược lần này.

Ngày hôm sau ăn cơm trưa xong, Mạnh Ngọc Cương liền bị Mạnh Yên lôi kéo đi xem nhà, tranh thủ rèn sắt khi còn nóng tránh để ông lại đổi ý. Lý Thiên dứt khoát đóng cửa tiệm để cùng người nhà đi xem nhà.

Người phụ trách công trình nghe nói bọn họ muốn mua nhà, ánh mắt giống như sói đói thấy mồi, rất nhiệt tình tiếp đãi cả nhà. Nhà này được xây dựng rất đẹp, nhưng vẫn chưa bán được căn nào, thật là sầu não.

Ông chủ dẫn bọn họ đến xem, lại tính giá gốc cho bọn họ nghe. Mặt tiền nhà này từng là tiệm mì, có hai tầng. Cả ngôi nhà khoảng 80 mét vuông, chẳng qua phía dưới là 2000 đồng/mét vuông, nhưng phía trên chỉ có nửa giá. Tính tổng cộng là 12 vạn.

Mạnh Yên cười tủm tỉm nói, "Ba ba, thấy thế nào?"

Mạnh Ngọc Cương khó xử nhún mày, "Hơi đắt, nhà chúng ta..." Tuy nói một năm nay bọn họ kiếm được chút tiền nhưng không có nhiều như vậy.

"Ông Mạnh, ông đừng thấy tình hình hiện nay không tốt mà bỏ qua, qua mấy năm nữa chắc chắn rất đông đúc. Đến lúc đó ông muốn mua cũng không được. Ngàn vạn lần không nên bỏ qua cơ hội này..." Người phụ trách thấy tình hình không ổn tho tho bắt tuyệt giới thiệu viên cảnh tượng lại tốt đẹp, xuất thủ đoạn thuyết phục ra để bán nhà. Cứ tiếp tục như vậy nữa tiền lương công nhân cũng không được phát, ông ta cũng đau đầu muốn chết.

Mạnh Ngọc Cương nghe vậy cảm thấy êm tai, nghe ông ta giới thiệu, trong lòng lay động, đầu óc nóng lên, đã muốn tiến vào.

Mạnh Yên thấy vậy mỉm cười, thầm nghĩ bản lĩnh khoe khoang lung tung của ông chủ này cũng giỏi thật, có điều vài năm sau không biết người này có hối hận không.

Mạnh Ngọc Cương nghe xong hồi lâu, rốt cục quyết định muốn mua ngôi nhà. Ông chủ kia nói có thể ứng trước một số tiền, sau này từ từ trả hết. Chuyện tốt như thế có thể tìm ở đâu, Mạnh Ngọc Cương không nói hai lời, đặt cọc hai căn. Lý Thiên há mồm muốn khuyên can lại bị Mạnh Yên kéo tay bà cản lại.

Lý Thiên thở dài trong lòng, nếu sau này ngôi nhà này không kinh doanh được thì mình sẽ cố gắng từ từ kiếm nhiều tiền hơn.

Một nhà ba người ký hợp đồng, đặt trước một cọc, hẹn mấy ngày nữa đến làm thủ tục rồi trở về nhà.

Mạnh Ngọc Cương nhanh chóng ra chợ đến chiều, Mạnh Yên vào phía trong nghỉ ngơi.

Lý Thiên vừa thu dọn quần áo thì bà nội Giang đi vào cười nói, "Cả nhà đi đâu lâu vậy? Có mấy khách hàng tới tìm, bà có dặn họ chiều hẵn tới."

"Cám ơn bà nội, chúng con đi mua nhà." Lý Thiên không nói dối bà, một năm này sống với nhau cũng như người nhà, không cần phải giấu.

Bà nội Giang thấy lạ hỏi, "Nhà? Nhà gì?"

Lý Thiên kéo bà nội Giang ngồi xuống, chậm rãi kể chuyện.

Sau khi nghe xong, bà nội Giang nói, "Nhà bà mặc dù không thiếu mặt tiền chẳng qua nghe cũng không tệ, cũng nên mua một căn để dành." Có thể mở tiệm vải nhà họ Giang không thì cho thuê.

Lý Thiên vội vàng giải thích, "Bà nội Giang, bà phải suy nghĩ cho kỹ, khu vực kia thật sự không được." Mặc dù mình mua nhưng thật sự không vừa ý.

"Không sao, tiền để trong ngân hàng cũng được nhưng không có nhiều lãi suất." Bà nội Giang nhiều năm buôn bán, đầu óc cũng rất linh hoạt, đối với chuyện đầu tư cũng có rất nhiều kinh nghiệm.

"Bà thấy có vấn đề gì không?" Trong lòng Lý Thiên thấp thòm bất an. Việc này tiêu tốn rất nhiều tiền, trước đây những con số này đối với bà là rất lớn.

"Sợ cái gì chứ? Mặt tiền làm cửa hàng không lẽ còn sợ có người không thuê?" Bà nội cười gạt đầu, "Phong thủy luận chuyện, nói không chừng mấy năm sau bên kia lại đột nhiên trở nên đông đúc."

"Hy vọng là vậy." Lý Thiên có chút an ủi, bà nội quen buôn bán khẳng định như vậy, chắc chắn sẽ không sai rồi.

"Cứ thoải mái đi, con làm việc đi." Bà nội Giang tính toán trong lòng, ngồi không yên đứng lên, "Bà trở về nói chuyện với ông nó một chút."

Lý Thiên muốn tiến, bà cười phát tay, vội vàng rời đi.

Quả nhiên ngày hôm sau nhà họ Giang cũng đi mua một căn, người nhà họ Mạnh nghe cũng yên lòng. Khả năng quan sát của người nhà họ Giang cũng rất tinh tường, nếu không thì cũng không nghe theo lời của nhà bên cạnh mà mua một căn nhà rồi.

Qua vài ngày sau khai giảng, Mạnh Yên vào lớp mới phát hiện một chuyện khiến cô đau đầu. Tưởng Thi Vũ kia cũng chuyển trường, hơn nữa còn là bạn học của cô, thật sự là oan gia.

"Mạnh Yên, tôi cũng học ở đây, về sau, chúng ta lại có thể tiếp tục tranh hạng." Bộ dạng Tưởng Thi Vũ vẫn vô cùng cao ngạo như cũ.

Ai muốn tranh hạng với cô ta? Thật sự là một người quá nhàm chán. Mạnh Yên đau đầu hỏi, "Không phải là cậu chuyển trường theo tôi chứ?" Nếu thật sự như vậy thì em gái này cũng rất cố chấp, sau này cô sẽ phải tránh đi.

"Cậu làm gì có mặt mũi lớn như vậy." Tưởng Thi Vũ châm biếm vài tiếng, "Ba tôi cho rằng trường này tốt nên mới chuyển đến đây học."

Vậy là tốt rồi, bộ dạng của em gái này còn chưa đến nỗi biến thái. Mạnh Yên nhẹ nhàng thở ra bắt đầu đuổi người, "Tuông Thi Vũ, mau về chỗ ngồi đi, giáo viên sắp tới rồi."

Tuông Thi Vũ quan sát cô vài lần, kỳ quái cười cười, "Mạnh Yên, có phải thành tích của cậu giảm xuống không?"

Mạnh Yên vỗ về cái trán, thật sự là quá cố chấp, trong miệng toàn là thành tích học tập, "Không có rớt mà còn thẳng hạng, cảm ơn đã quan tâm." Người nọ luôn ước gì cô không tốt.

"Hừ, cậu chờ đó, tôi sẽ đánh bại cậu." Tuông Thi Vũ bủi môi trở về chỗ ngồi.

Phuong Linh ngồi cùng bàn lặng lẽ hỏi, "Đây là bạn học trước kia của cậu?" Cô là một nữ sinh rất tốt bụng, thành tích trung bình, lâu ngày Mạnh Yên và cô qua lại không tệ.

Sao phải thần bí như vậy, có việc gì sao? Mạnh Yên nhìn cô nói, "Đúng vậy, sao thế?"

Phuong Linh tiến đến nói nhỏ bên tai cô, "Tớ nghe nói người nhà cậu ta toàn tai to mắt lớn, cậu đừng chấp nhặt với cậu ta."

"Tớ sẽ không nhàm chán như vậy." Mạnh Yên cười nói, trong lòng thật sự không để ý đến chuyện đó, cô ta muốn so sánh với mình thì cứ so. Chẳng lẽ còn sợ cô không thể? Chẳng qua cô bé này cũng rất buồn cười, cho là tất cả mọi người đều vây quanh mình, điển hình của căn bệnh công chúa. Đến đâu cũng có người như thế, thật là không biết làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 14

Ở trong trường học trừ Tuông Thi Vũ khắp nơi bám lấy cô đòi tranh cao thấp, các bạn học khác cũng không tệ lắm. Mạnh Yên trước sau như một vẫn tuân theo tác phong làm việc riêng, không nghe không thấy không nói, chẳng qua miệt mài đi học với các bạn cũng khá hòa thuận. Thành tích học tập trong cuộc thi luôn xếp hạng trong mười người trước trường, điều này khiến cho lúc Mạnh Ngọc Cương tới trường học hợp phụ huynh cảm thấy rất hạnh diện, những phụ huynh khác cũng đầy hứng thú khiến ông cảm thấy cả nhà chuyển đến đây là quyết định đúng đắn.

Mạnh Yên vẫn đi học cùng Giang Vũ và Diệp Thiên Nhiên như trước, chẳng qua khi về nhà lại tách ra. Quan hệ giữa cô và Giang Vũ càng thân thiết nhưng với Diệp Thiên Nhiên vẫn nhàn nhạt duy trì mối quan hệ không xa không gần.

Giang Vũ từng hỏi cô một lần, "Tiểu Yên, có phải cậu không thích anh họ của mình?"

"Sao lại hỏi như vậy?" Mạnh Yên hết hồn, sao hắn lại đưa ra kết luận này?

"Tớ thật sự rất thích anh ấy." Tuy rằng có hơi lạnh nhạt, nhưng tuyệt đối không có chán ghét anh.

"Nhưng cậu không có chủ động nói chuyện với anh ấy."

Điều này có thể trách cô sao? Mạnh Yên bủi môi, "Giang Vũ, cậu nói ngược rồi, là anh cậu không chủ động nói chuyện với tớ."

"Phải không? Dù sao tớ thấy hai người rất giống nhau, thật là kỳ lạ tại sao hai người lại không hợp nhĩ?"

Mạnh Yên nghe lời nói của hắn mà chấn động, trời ạ, cô và anh giống nhau, đùa kiểu gì thế?

"Tớ và hồ ly kia không có gì giống nhau hết." Lời vừa nói ra khỏi miệng đã hối hận muốn chết.

"Hồ ly, quả nhiên cậu...cậu dám đặt biệt danh cho anh họ..." Giang Vũ chỉ tay về phía cô cười to. "Hồ ly, ha ha ha."

Mạnh Yên chán nản không thôi, làm sao cô lại nói ra biệt hiệu vậy chứ? Thật là hồng bét.

"Giang Vũ, tớ cảnh cáo cậu, không được nói ra ngoài, không được nói với ai hết, đặc biệt là anh họ của cậu, nếu không cậu sẽ tiêu đời."

"Tớ không nói đâu, yên tâm." Thấy bộ dạng cô như hung thần, Giang Vũ vội vàng vỗ lồng ngực bảo đảm.

Mạnh Yên tin tưởng hắn, nhưng vì sao qua mấy ngày, về mặt Diệp Thiên Nhiên nửa cười nửa không lại cứ đến gần chứ? Khiến cô sợ hãi trong lòng, cứ cảm thấy giống như anh đã biết.

Trải qua mấy ngày đấu tranh, cha mẹ Lâm Phuong Phuong vẫn ly hôn, dù cho mẹ Lâm âm ỉ mọi cách cũng vô dụng, cuối cùng thất vọng, chết tâm nói

với ba Lâm đáp ứng điều kiện sẽ làm thủ tục. Sau khi ly hôn một tháng, đứa trẻ thứ hai của ba Lâm được sinh ra nhưng vẫn là con gái, điều này khiến cho ba Lâm rất thất vọng.

Sau khi Mạnh Yên biết cảm thấy có chút hả hê, đáng đời, để cho ông ta muốn con trai, hết lần này tới lần khác ông trời sẽ cho ông con gái, xem ông ta mãi mãi cũng không thể đổi lại vợ của mình.

Hôm nay là Chủ nhật, Mạnh Yên nghỉ ngơi ở nhà. Bà nội lại cho người nhàn nói bà ta bị bệnh muốn Mạnh Ngọc Cương trở về, chẳng qua không muốn gặp Lý Thiển. Lòng Mạnh Ngọc Cương như lửa đốt, thu dọn đồ đạc rồi trở về, Mạnh Yên vì muốn gặp Phương Phương nên đi theo. Trong lòng Lý Thiển vừa khổ sở vừa ủy khuất nhưng không ngăn cản ông xã về với bà.

Trở lại trong thôn, người nhà bác cả chào hỏi, trừ bác trai đang còn đi làm bên ngoài thì Quý Tú Mai và hai đứa bé đều ở nhà. Dù thế nào, hai bên còn chưa xé rách da mặt cô mà còn muốn khuyên răn cô.

Mà bà nội trong truyền thuyết giờ phút này lại tinh thần phấn chấn kéo con trai nhìn tới nhìn lui, nói nhìn gầy đi, Lý Thiển chưa cho ăn cơm thế nào...

Mạnh Ngọc Cương dờ khóc dờ cười, gấp gấp trở về như vậy, lại... Chẳng qua không bị bệnh là tốt rồi, có thể bà muốn gặp con trai nên mới dụ ông về nhà. Thật ra không cần như vậy, chỉ cần bà nói một tiếng thì ông sẽ lập tức trở lại.

Trong lòng Mạnh Yên vẫn cảm thấy là lạ, nhưng trên khuôn mặt vẫn tràn đầy vẻ tươi cười, "Bà nội."

Bà nội phát hiện cô, cup mắt, xa cách nhìn Mạnh Yên, oán trách nói, "Mạnh Ngọc Cương, sao con lại đưa nó về?"

Mạnh Ngọc Cương thay con gái nói ngọt, "Mẹ, Tiểu Yên nghe mẹ bệnh nên lo lắng không thôi nên muốn về thăm mẹ, cho nên con mới dẫn nó về."

Lời nói bà ta lạnh nhạt, "Thật sao? Không chừng nó ước mẹ ngã bệnh chết trong lòng nó sẽ rất vui mừng."

Trong lòng Mạnh Yên giận dữ, dù cô không thích bà nội thế nào đi nữa cũng không hy vọng bà ta ngã bệnh, lại càng không hy vọng bà ta chết. Trong lòng bà ta nghĩ cháu gái của mình như vậy? Trong mắt bà ta, ngay cả người xa lạ Mạnh Yên cũng không bằng, chỉ sợ là như kẻ thù. Lòng Mạnh Yên tràn đầy bi thương, vì sao bà nội Giang lại hiền lành, yêu thương mình như vậy? Còn bà nội ruột thịt lại đối xử với mình như vậy. Dù là người nào khi bị người thân ghét bỏ cũng sẽ rất khó chịu.

"Mẹ, mẹ nói vậy bực gì vậy, con bé còn nhỏ, mẹ..." Mạnh Ngọc Cương thấy vẻ mặt con gái tái nhợt mà đau lòng.

"Con nít, hừ..." Sắc mặt bà ta không vui, nhưng nhớ tới chuyện chính hôm nay nên nhịn sự chán ghét trong lòng. "Quên đi, để cho con bé đi chơi đi, mẹ có việc muốn nói với con."

Mạnh Ngọc Cương sờ sờ đầu cô. "Tiểu Yên, con đi tìm Phương Phương trước đi, chờ ba gọi con về."

Mạnh Yên gật gật đầu xoay người rời đi, trong lòng lại nghi ngờ vô căn cứ, chuyện gì xảy ra vậy? Sắc mặt bà ta lại là lạ như thế? Giống như vừa vui vẻ lại vừa khản trương, tại sao? Vì sao bà ta phải giả bệnh để lừa ba trở về chứ? Từng vấn đề đặt đầu chấm hỏi lay động trong đầu cô.

"Phương Phương, sao cậu lại ngăn người ở đây?" Mạnh Yên thấy Phương Phương ngồi ngăn người trong sân, trong lòng chua xót. Mấy ngày không gặp, cả người cô gầy đi rất nhiều, đặc biệt đáng về cau mày ủ dột hết sức đáng thương.

"Tiểu Yên, cậu đã đến rồi." Lâm Phương Phương nghe thấy, giọng nói mừng rỡ, nhảy lên. "Sao cậu lại tới đây?"

"Đến thăm cậu." Mạnh Yên nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cô, "Cậu có khỏe không?"

"Tiểu Yên, cậu giúp tớ đi." Về mặt Phương Phương khẩn cầu, một phen giữ chặt tay cô.

Mạnh Yên lo lắng nhìn cô, "Sao vậy? Chỉ cần tớ có thể giúp thì tớ sẽ làm." Lại xảy ra chuyện gì?

Phương Phương cắn môi dưới trắng bệch, "Tiểu Yên, buổi chiều cậu đi theo tớ một chuyến đi... đến nhà ba tớ."

Ba Lâm đã không còn làm việc ở bên ngoài mà tìm công việc lái xe ở chỗ này. Một tháng tiền lương là 500 đồng. Đối với người trong thôn mà nói tiền lương như vậy đã rất cao.

"Cái gì?" Lòng Mạnh Yên căng thẳng, "Đến đó để làm gì?"

Sắc mặt Phương Phương trắng bệch, "Tớ... tớ muốn đến gặp ba xin học phí."

Mạnh Yên dè dặt hỏi, "Cậu muốn đi sao?"

"Phải đi." Về mặt Phương Phương ảm đạm, sắc mặt càng khó coi, "Lần trước đi tới xin phí sinh hoạt, chẳng qua... ông..."

Thấy cô muốn nói lại thôi, Mạnh Yên cười khổ nói, "Chưa đưa sao?"

"Ừa." Giọng nói Phương Phương rầu rĩ.

Mạnh Yên tức giận nói, "Không phải nói sẽ cung cấp phí sinh hoạt và học phí cho cậu sao ? Tại sao ông ta không cho ?" Loại người vì chuyện gì cũng đồng ý để ly hôn nhưng ly hôn rồi lại đổi ý. Thật sự là quá thối nát.

"Ông ấy nói..Con gái của ông ấy muốn uống sữa bột, không có dư tiền cho tó. " Giọng Phuong Phuong hơi nghẹn ngào.

Mạnh Yên nghe thấy hai chữ 'con gái', không khỏi vừa đau lòng vừa căm phẫn vì Phuong Phuong, ngay cả con gái của mình cũng không cho phí sinh hoạt. Cùng là con gái sao lại có loại thiên vị này ?

"Tiểu Yên, cậu đi cùng tó được không ? " Nước mắt Phuong Phuong rơi xuống, trong mắt đều là đau đớn và hốt hoảng, "Tó không dám đi một mình. " Cô chỉ là một cô bé mười mấy tuổi, lại phải chịu đựng tổn thương quá lớn. Cha mẹ ruột thịt ly dị khiến cô bị ảnh hưởng quá lớn, thay đổi cả tính hướng nội nhạy cảm của cô.

"Được, tó đi cùng cậu." Mạnh Yên khẽ cắn răng."Đừng sợ, buổi chiều tó sẽ nói ba tó cùng đi. " Thật ra thì cô cũng sợ, sợ phải đè nén cảm xúc đến mức điên lên. Chẳng qua nếu có Mạnh Ngọc Cương đi cùng sẽ tốt hơn rất nhiều.

Phuong Phuong nghe xong, cảm thấy tảng đá lớn trong lòng cũng được đặt xuống. Có chú đi cùng, ba cô sẽ phải đưa tiền cho cô chứ không lạnh nhạt kiểm soát. " Cảm ơn Tiểu Yên. "

Mạnh Yên giúp cô lau đi nước mắt, "Đừng khóc, mẹ cậu đâu?"

"Làm việc ngoài đồng. "

Mạnh Yên kinh ngạc không thôi, "Bà...bà ấy không nghỉ ngơi sao ?" Gặp chuyện như vậy mà còn có thể kiên trì làm việc, cũng có thể coi là rất kiên cường.

"Không, mẹ nói sau này phải siêng năng làm việc bởi vì phải nuôi tó." Mặt Phuong Phuong đỏ hoe, khóc thút thít. " Nhưng tối nào mẹ tó cũng khóc, tó thấy cũng không dám khuyên chỉ có thể làm như không biết. "

Mạnh Yên cau mày thờ dãi, cô còn có biện pháp gì ? Cô chỉ là người phạm, làm gì có năng lực thay đổi cuộc sống của người khác. Hai người ngồi đối diện rầu rĩ, cô chỉ có thể bất đắc dĩ nói, "Tốt nhất là cậu nên an ủi mẹ, khuyên mẹ, qua một thời gian sẽ ổn. "

Thời gian là phương thuốc chữa lành vết thương tốt nhất, dù tuyệt vọng đau khổ mức nào cũng sẽ có lúc thay đổi hết.

"Ừ." Trên gương mặt cô bạn cùng tuổi Lâm Phuong Phuong lại có vẻ nặng nề già dặn, "Nhưng tó mệt mỏi quá. "

"Phuong Phuong." Mạnh Yên nghe cô nói như vậy, trong lòng đau xót, "Chúng ta đừng nói chuyện không vui nữa, tó giúp cậu học nhé ? Cùng học được không ? Tó sẽ giúp cậu học bổ túc. "

"Không cần phí sức vào việc này nữa, tó vốn học không giỏi, trước kia còn có cậu giúp đỡ, bây giờ cậu ở xa tó, tó cũng không có tâm trạng." Về mặt Phuong Phuong lạnh nhạt, dường như đều thờ ơ với tất cả mọi việc, "Thật không có gì thú vị, đi học được lợi ích gì ? Nhà tó không có tiền. "

Mạnh Yên nhìn hồi lâu, nước mắt từ từ rơi xuống, trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi, loại người như vậy không đáng làm cha, ông ta khiến con mình trở thành dạng gì ? Thật hy vọng tương lai ông ta gặp báo ứng.

Ngược lại Lâm Phuong Phuong không khóc, nói đúng hơn là nước mắt của cô sớm đã cạn, ánh mắt trống rỗng, khuôn mặt cứng đờ. Toàn bộ những điều này khiến cho Mạnh Yên vô cùng đau lòng. Phải bị tổn thương đến cỡ nào mới biến thành bộ dạng này ? Cô tự lẩm bầm, "Tiểu Yên, tó thật sự rất hâm mộ cậu, cậu có một người cha tốt, ông ấy rất thương cậu, tại sao đối với cậu cái gì cũng tốt ? "

"Phuong Phuong." Mạnh Yên kéo tay cô khóc lóc.

Mạnh Yên khóc hồi lâu rồi cuộc cũng không ngăn người nữa, an ủi cô mấy câu rồi hẹn một giờ chiều đến nhà ba Lâm, ngồi một hồi xoay người rồi đi, lòng của cô khó chịu muốn chết.

Lòng không yên trở về nhà bác cả, mới vừa đến đã cảm thấy không khí có gì không ổn, cô nhìn chung quanh bốn phía một vòng, lập tức khẩn trương. Đây là tình huống gì ? Người phụ nữ kia sao lại ở đây ? Tiểu tam kiếp trước của ba ? Chẳng lẽ bọn họ vẫn còn ý nghĩ thông đồng ?

Về mặt bà nội khẩn trương, Quý Tú Mai giễu cợt nhìn cô, mà sắc mặt Mạnh Ngọc Cương lại kỳ lạ nói không nên lời. Đáng về tiểu tam đỏ mặt ngượng ngùng lại rơi vào trong mắt cô rất đáng giận. Không phải là bọn họ lại sắp xếp xem mắt chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 15

Trong lòng Mạnh Yên bốc lửa ngàn ngút, hai tay nắm chặt đặt ở phía sau lưng kiềm chế cảm xúc của mình, nâng khuôn mặt ngây thơ lên, “Ba, chị này là ai vậy ? ”

Mạnh Ngọc Cương có hơi hoảng hốt chân chừ, “Đây là họ hàng của bác gái, đúng lúc tới nhà chơi. ”

Mạnh Yên cẩn thận đánh giá tiểu tam, khoảng gần 30 tuổi, da trắng nõn, tóc xoăn, dáng dấp cũng rất xinh đẹp. Cô càng cười rực rỡ, “Chị này thật là xinh đẹp. ”

Vị tiểu tam kia nghe xong mặt đỏ lên, tin là thật, vui vẻ cười nói, “Là Tiểu Yên phải không, nghe bà nội nói con rất ngoan, thành tích học tập cũng tốt. ” Đứa nhỏ này không tệ, miệng cũng ngọt, không có gọi bà là dì mà là chị ! Tiểu tam đã không còn trẻ sợ nhất người khác gọi mình là dì, thím, mẹ...

Trong mắt Mạnh Yên nhanh chóng lướt qua một tia lạnh, bà nội cô ? Từ trong miệng bà ta nói ra những lời này chỉ sợ là không thanh thản đó ?

“Ba, sao con chưa từng gặp chị này ? Ba gặp chưa ? ” Cô quyết định thám thính tình huống trước rồi quyết định bước kế tiếp. Phải tìm hiểu rõ cẩn thận, biết địch biết ta thì mới trăm trận trăm thắng.

“Ừ...Ừ, ba cũng mới gặp lần đầu tiên. ” Mạnh Ngọc Cương thăm thò dài trong lòng, chuyện này là sao chứ ? Tình huống này cũng thật lúng túng, chẳng qua con gái còn nhỏ cũng không hiểu rõ chuyện như vậy.

“Phải không?” Trong lòng Mạnh Yên thoáng thở phào nhẹ nhõm, xem ra là lần đầu tiên gặp mặt, cũng còn chưa đến mức nghiêm trọng. “Chị ơi, chị thật đẹp, chắc chồng chị cũng rất đẹp trai. ”

Người trong phòng cứng đờ, tiểu tam kia sững sốt, miễn cưỡng cười nói, “Chị chưa kết hôn. ”

“A?” Mạnh Yên lấy tay che cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt chớp chớp, “Xin lỗi chị ạ, em không biết. Nhưng mà chị xinh đẹp như vậy chắc hẳn sẽ có người thích. ”

“Tiểu yên thật ngoan. ” Trong lòng tiểu tam kia càng thêm ngọt ngào, xem ra đứa bé này rất thích bà.

Quý Tú Mai thân thiết cười với cô, “Tiểu Yên thích chị này sao ? ” Đây là lần đầu tiên bà ta thân thiết với Mạnh Yên như vậy !

Nụ cười thân thiết khiến cho Mạnh Yên buồn nôn, nhưng trên mặt không lộ bất kỳ biểu hiện gì, cười ngọt ngào, “Thích, con là con một không có anh chị em, nếu chị làm chị ruột của con thì tốt quá. Ba, ba xem chị này, nếu chúng ta cùng đi ra ngoài, người khác không biết còn tưởng rằng là con gái lớn của ba đó ! ” Tôi cũng không tin ông nghe lời này còn có thể trâu già muốn gặm cỏ non, Mạnh Yên thầm nghĩ trong lòng.

Thật ra cũng không đến nỗi khoa trương như vậy, người phụ nữ kia có giữ gìn bản thân tốt nhưng dù sao cũng là người gần 30 tuổi, sao có thể nhìn giống chị của Mạnh Yên chứ.

Lời này vừa nói ra, mặt mọi người lại chuyển từ xanh sang trắng, khuôn mặt bà nội đặc sắc nhất, từ màu đỏ sang màu xanh đều có. Mạnh Ngọc Cương thì cực kỳ lúng túng, gương mặt tiểu tam kia cũng rất phức tạp. Muốn làm vợ là một chuyện nhưng bị người khác nói thành con gái của người ta thì lại không ổn.

Mặt Quý Tú Mai có hơi vắn vẹo, không vui nói, “Tiểu Yên, con nói quá rồi, làm sao lại giống cha con ? Con còn nhỏ không hiểu chuyện không rõ vai vế. Dì ấy là em họ bà con xa của bác, con phải gọi là dì. ” Bà thật vất vả thuyết phục em gái tới đây xem mắt, quyết không thể để cho người khác phá hoại.

“Dì ? ” Mạnh Yên kinh ngạc há to mồm lác đác, “Không được, vậy quá già rồi, nên gọi là chị mới đúng. ”

Quý Tú Mai lấy tay chỉ vào cô, lại ngại trong tình huống này không dám nổi giận, “Con... ”

“Ba, Phương Phương nói chúng ta đi cùng một chuyến đến nhà mới của ba Lâm, con tới nhắc ba. ” Mạnh Yên không để ý, tới kéo tay Mạnh Ngọc Cương muốn đi, “Đi nhanh đi, đừng để Phương Phương sốt ruột. ”

Bà nội lại nóng nảy, một tay ngăn lại cha con bọn họ, “Gấp cái gì, Mạnh Ngọc Cương đừng để ý tới nó, ngồi xuống đi, người ta tới đây một chuyến không dễ dàng gì. ”

“Mẹ, con... ” Mạnh Ngọc Cương đã muốn đi, bị con gái chứng kiến tình huống này, ông cảm thấy rất mất mặt.

“Bà nội, bà nội nói vậy là có ý gì ? ” Mạnh Yên vốn muốn kéo ba đi nhưng bà ta cứ lẩn lút, thế nào cũng phải cho bà ta biết tay, “Chị tới đây làm khách liên quan gì đến ba ? ”

“Đương nhiên không có việc gì, Tiểu Yên, chúng ta đi thôi. ” Mạnh Ngọc Cương hoảng hốt, ông cảm thấy con gái đang tức giận.

“Mạnh Ngọc Cương, nói vậy sao được ? ” Bà nội giận trách móc, bà mới không thèm đếm xỉa tới Mạnh Yên. Trong mắt bà, đó là trở ngại lớn nhất khiến bà không thể ôm cháu trai, “Người ta hiếm khi tới một lần, tại sao có thể để người ta chờ như vậy, không lễ phép ra thể thống gì nữa. ”

“Đúng vậy, chú à, em họ chị ở rất xa, một lần tới không tiện, chú còn...” Quý Tú Mai cố ý muốn đổ thêm dầu vào lửa.

“Bác gái à, bác thật kỳ lạ, em họ bác liên quan gì đến ba con, chẳng lẽ còn muốn ba tiếp khách sao?” Mạnh Yên cắt đứt lời bà, không khách khí nói, “Nếu em của bác là đàn ông thì con sẽ để ba con tiếp khách còn hôm nay...”

“Im miệng, nơi này không có chỗ cho mày nói chuyện.” Bà nội nhin đã lâu, rốt cục nhin không được.

“Bà nội, bà hung dữ làm gì?” Mạnh Yên quyết định làm chuyện này rồi lên, dám giới thiệu đối tượng khác cho ba cô. Thật sự coi mẹ con cô là người chết sao?

Bà nội lấy tay chỉ vào ngoài cửa quát, “Mạnh Yên, mày cút ra ngoài cho tao.”

Mạnh Yên nửa điểm không từ chối, “Con tự nhiên sẽ đi, ba, bà nội không hoan nghênh chúng ta, chúng ta đi thôi.” Hừ, bà ta càng hung dữ càng tốt, chuyện mới có thể dễ dàng giải quyết.

Bà nội có chút mất khống chế kéo tay con trai, hung hăng đẩy Mạnh Yên một phen...” Mạnh Ngọc Cương ở lại, để con nhỏ đó cút đi.”

“Bà nội, bà không cần cho là con gái vô dụng, chuyện tương lai ai mà nói chính xác được?” Mạnh Yên không giận, kéo tay Mạnh Ngọc Cương như cũ, “Bà nội nhà ai lại mắng cháu gái của mình, cút đi chứ? Thật là khó nghe.”

“Tao mắng thì thế nào? Tao còn muốn đánh mày...”

Quý Tú Mai đau đầu nhìn mẹ chồng, tiến lên giữ chặt bà, nháy mắt nhẹ giọng nói, “Mẹ, hôm nay không phải có khách sao? Ít nói mấy câu, sẽ hù dọa người ta đó.”

“Con... Mẹ.” Lúc này bà ta mới nhớ tới người ta còn ở một bên, đành miễn cưỡng nở nụ cười giải thích nói, “Cháu gái ta là một...”

Mạnh Yên buông tay ba Mạnh ra, chạy đến bên cạnh tiểu tam gượng cười nói, “Chị, thật ngại quá để chị chê cười rồi, tại chị không biết đó, bà nội em rất khó tính, luôn luôn không vừa mắt cháu gái và vợ, không phải mắng thì đánh, chẳng qua thành thói quen rồi.” Nói xong lời này, nước mắt theo khóe mắt rơi xuống.

Sắc mặt tiểu tam kia tái nhợt, sao bà lại nghe chị bà nói khác, nói mẹ chồng rất dễ nói chuyện, đối với con cháu rất tốt, còn nói gần đây Mạnh Ngọc Cương kiếm ra tiền, trong nhà con cái lại ngoan ngoãn, tương lai vào cửa chỉ hưởng phúc thôi không sợ khổ.

Trước kia bà cao ngạo bỏ lỡ không ít cơ hội, bây giờ lớn tuổi bắt đầu hoảng hốt, yêu cầu thấp cũng không sao. Chỉ cần đối phương có tiền, yêu thương bà thì cô thế sống qua ngày là được. Lần này chị họ khen ngợi chú, khiến bà không ngớt chân động hoàn toàn quên chuyện đối phương còn có vợ con.

“Mạnh Yên, mày lại muốn bị đánh phải không?” Bà nội vì tức giận mà bốc lửa, không nhin được xông lên muốn đánh Mạnh Yên, lần này Mạnh Yên cũng không ngốc như vậy, vội vàng trốn sau lưng tiểu tam.

“Bà, bà đừng đánh cháu.” Mạnh Yên tội nghiệp nhìn bà, trong miệng cầu xin tha thứ, “Mặc dù bà đánh quen tay, mỗi lần bị bà đánh rất đau. Lần trước bị bà đánh, ba ngày sau cũng không thể xuống giường...” Càng nói càng thêm thâm.

“Mày câm miệng cho tao.” Bà nội vừa tức vừa gấp, vất vả tìm giúp con trai một người tốt như vậy không thể để nha đầu chết tiết kia quấy nhiễu. “Mạnh Ngọc Cương, con còn không giúp mẹ bắt nó lại.”

“Mẹ, không nên làm ầm ĩ.” Mạnh Ngọc Cương vừa ngăn lại mẹ ông vừa khuyên nhủ.

“Đồ nghiệt tử, không giúp mẹ lại giúp nha đầu chết tiết kia, tao không muốn sống nữa.” Bà nội nghe con trai nói thế cảm thấy bị ủy khuất, không nhớ nổi những chuyện khác, lại dùng phương thức lần trước lần lộn khóc um sùm trên mặt đất.

Mạnh Ngọc Cương nhức đầu, đây là gì chứ? Giả vờ bị bệnh gọi ông tới để cho ông xem mắt. Bây giờ ông có vợ con, tại sao có thể khiến ông làm chuyện như vậy? Mẹ ông sao lại không hiểu ông chứ? Nhìn bà thương tâm như vậy lại cảm thấy mình không có hiểu.

“Chú à, chú xem chú đã khiến mẹ tức giận thành dạng gì rồi, mau nhận lỗi đi.” Nói xong Quý Tú Mai ngồi xổm xuống, không khuyên được bà nội, bà ta lại càng ầm ĩ lên. Mạnh Ngọc Cương thấy vậy đau lòng bèn quỳ xuống nhận lỗi.

Mạnh Yên thấy vậy đi ra, thấy sắc mặt tiểu tam trắng bệch, thân thể lão đảo sắp ngã, vịn bà lại, đáng vẻ quá quen, “Chị à, chị không cần sợ hãi, bà nội em thường như vậy, một khi bà ấy mất hứng sẽ làm ầm ĩ như thế, chuyện như vậy như cơm bữa.”

“Thường xuyên như vậy?” Giọng nói tiểu tam run rẩy, trời ạ, bà còn chưa từng thấy người nào lại lăn lộn dưới đất như vậy.

“Đúng vậy, lần trước ở trước mặt người ta cũng ầm ĩ một lần, lúc ấy rất nhiều người vây quanh.” Mạnh Yên thờ dãi nói, “Tuy là bà nội ruột, nhưng mỗi ngày ầm ĩ ở nhà không nói, bên ngoài cũng như thế rất mất mặt.” Cô không tin dùng chiêu này không thể ép được người phụ nữ này phải lui lại.

Chẳng qua không chỉ mất mặt mà còn làm mất hết thể diện mười tám đời tổ tông, tiểu tam nghĩ tới cảnh tượng đó trong lòng sợ hãi.

“Chị à, chị không biết, bà nội em thích nhất dùng chiêu này đối phó với ba em, đặc biệt rất hiệu nghiệm.” Mạnh Yên đảo mắt, cắn môi dưới. “Ba em cái

gì cũng nghe bà ấy, nếu muốn ông ấy bỏ vợ con ông ấy cũng làm.”

"Cái gì? Con... " Tiểu tam vốn thấp thỏm bất an, nghe lời này xong trong lòng càng thêm kinh hoàng.

"Em cũng quen rồi, trong lòng ba em vĩnh viễn là bà nội quan trọng nhất, vợ con cũng không bao giờ đứng thứ nhất." Sắc mặt Mạnh Yên nặng nề thở dài một tiếng, "Ông ấy vĩnh viễn không đổi được."

"Vĩnh viễn không đổi được?" Tiểu tam lặp lại, sắc mặt cực kỳ khó coi.

"Đúng vậy, lần trước em không có làm lỗi gì, bà nội vô có tát em trước mặt mọi người, ba em cũng không dám nhìn em, chỉ chấp nhận để bà nội làm vậy." Mạnh Yên vừa nói, lời nói nửa thật nửa giả, đưa tay lau nước mắt đau khổ, mắt len lén liếc nhìn tiểu tam.

"A..." Mặt của tiểu tam giống như trong nhà có tang, càng lúc càng khó coi, trời ạ, còn có chuyện như vậy! Sao lại có loại người như vậy trong nhà? Chẳng qua giới thiệu đối tượng kết hôn cho mình đúng là không giống người bình thường. Vốn nghe lời nói của chị họ xong đầu óc không bình tĩnh, bây giờ nhìn thấy một màn kinh khủng mà có phần tỉnh táo lại.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 16

Mạnh Yên thừa dịp tinh thần bà ta hoảng hốt, thừa thắng xông lên, thần bí sát lại gần nói, "Chị à, em nói cho chị nghe bí mật này, chị không thể nói cho người khác nha."

Trong lòng tiểu tam cực kỳ kinh ngạc, ngây ngẩn gật đầu, "Được, không nói với người khác."

"Em nghe nói bà nội để cho ba em ly hôn cưới người khác, bà ta một lòng một dạ muốn có cháu trai. Còn nữa sau khi cưới vào cửa nếu lại sinh con gái sẽ bắt ly hôn. Tiếp tục kết hôn với người khác, chừng nào sinh được con trai mới thôi." Mạnh Yên dừng một chút, nhỏ giọng nói, "Còn có, sau khi vào cửa thì suốt ngày gây sức ép với con dâu, nói vợ là mấy mớ sinh con, cho dù bà nội em nói như vậy, ba em cũng không dám trả lời lại câu nào."

"A..." Lần này mặt tiểu tam trắng bệch muốn té xỉu, "Nhưng mà chị họ..." Chuyện sinh con trai con gái người nào có thể khống chế chứ!

"Bác gái sinh được con trai, trong nhà còn có tiền, nên bà nội em mong chờ về già sẽ có người chăm sóc. Chẳng qua đã là như thế, còn nói xấu sau lưng bác gái không biết bao nhiêu lần khiến cho người trong thôn đều chỉ vào lưng bác gái mà nói." Mạnh Yên hiểu ý của bà ta, nhân nhạ giải thích.

Tiểu tam há miệng thật to, nhìn lại bà nội Mạnh đang lẫn lộn trên đất cùng về mặt Mạnh Ngọc Cương lo lắng, cầu xin tha thứ, hai chân run rẩy đi ra khỏi cửa nhà bác cả. Loại người như thế có đánh chết bà cũng không thể gả vào đây, đây không phải là muốn mạng của bà sao? Một mẹ chồng khóc lóc om sòm, một đứa con trai có hiếu với mẹ như vậy, nếu bà gả đến đây thì những ngày sau của bà còn tốt đẹp sao?

Mạnh Yên đưa mắt nhìn bà ta rồi đi, giải quyết được mối nguy trước mắt, cảm giác rất sung sướng. Cho dù thấy một màn trên đất kia, cô cũng cảm thấy trò vui này rất đáng để thưởng thức.

Chờ Mạnh Ngọc Cương an ủi bà ta xong thấy con gái không có ở đây, bèn đến nhà Phương Phương. Vừa rồi, Mạnh Yên xem xong trò vui kia cũng chán rồi, phải đến nhà bạn tốt.

"Tiểu Yên." Mạnh Ngọc Cương vừa muốn nói lại thôi, bây giờ không có cách nào đối mặt với vẻ mặt bình tĩnh của cô.

Mạnh Yên nhìn ông một cái thần nhiên nói, "Ba ba, thời gian không còn sớm, chúng ta nên giúp Phương Phương làm xong chuyện đi."

Mạnh Ngọc Cương thờ phào nhẹ nhõm trong lòng, vội vàng gật đầu đồng ý.

Hai đứa bé một trước một sau ngồi trên xe đạp, Mạnh Ngọc Cương chở hai cô bé đến nhà ba Lâm.

Vừa đến đó đã thấy Mỹ Ngọc – vợ sau của ba Lâm đang ôm con gái ra sân phơi nắng. Thấy người tới, sắc mặt bà ta trở nên khó coi, "Tại sao lại tới đây?"

Mạnh Ngọc Cương cười trừ nói, "Chị, anh Lâm có ở đây không?"

"Ông ấy không có ở đây, có chuyện gì?" Gương mặt Mỹ Ngọc cứng nhắc, không có ký mà nhìn chăm chăm bọn họ.

Mạnh Ngọc Cương đẩy Phương Phương tiến lên, Phương Phương do dự hồi lâu, mới nhỏ giọng hỏi, "Lúc nào ba con trở về?"

Bà ta ngẩng đầu, thái độ căm ghét, thô lỗ nói, "Làm sao tôi biết?"

"Nhưng mà..." Toàn thân Phương Phương run lên, sợ hãi lùi về sau từng bước.

"Không có chuyện gì thì về đi." Mỹ Ngọc nhìn cửa, "Chờ đến nhà chúng tôi, vừa thấy đã đủ phiền rồi."

Mạnh Ngọc Cương có hơi tức giận, "Chị, sao lại nói chuyện như vậy, con bé vẫn còn nhỏ." Anh Lâm thật là có mắt như mù, sao lại đi chọn người phụ nữ này...

Mỹ Ngọc lạnh nhạt nhìn lướt qua, "Anh có quan hệ gì không, tự nhiên lại đi xen vào chuyện của nhà người khác, ăn no rảnh hơi?"

Mạnh Ngọc Cương bị bà ta nói vậy, lại ngượng ngùng không muốn tranh cãi ồn ào với người phụ nữ này, ngay người đứng một bên không nói ra lời.

Mạnh Yên kéo kéo tay áo Phương Phương, ý muốn cô nói rõ ràng. Nhưng cô bé lại sợ hãi, không dám mở miệng. Xem ra thua thiệt không ít vào tay người phụ nữ này.

Lúc mọi người đang im lặng, phía sau cửa có một người đàn ông đầu đầy mồ hôi đang xoắn tay áo, "Mỹ Ngọc, con đâu? Bé ở bên ngoài có nóng không?"

"Anh Lâm." Mạnh Ngọc Cương gọi. Rõ ràng ở nhà? Ngay cả việc này cũng gạt người, thật không biết người phụ nữ này nghĩ thế nào?

Ba Lâm quay đầu lại, sừng sốt mấy giây, miễn cưỡng cười nói, "Mạnh Ngọc Cương, sao anh lại tới đây? Mau vào bên trong ngồi."

Mỹ Ngọc nhét con vào trong ngực ông ta, la âm lên, "Ngồi cái gì mà ngồi? Việc nhà làm xong chưa?"

Mặt ba Lâm đỏ tới mang tai, "Em nhỏ giọng chút, có bạn anh ở đây."

"Bạn bè cái gì?" Mỹ Ngọc như đòi nợ, trợn to hai mắt quát, "Anh lo tiếp đón bạn bè cũng không để ý mẹ con tôi?"

"Nói nhảm gì đấy?"

"Chẳng lẽ không đúng sao? Tôi khổ cực mới có thể ở cùng anh, anh lại nói vậy, lại bỏ mặc mẹ con chúng tôi." Mỹ Ngọc làm bộ muốn giành lại con, "Được lắm, chúng tôi lập tức đi, tuyệt đối sẽ không làm vương mắt anh."

"Anh làm sao lại bỏ mặc mẹ con em chứ, em và con đều là người quan trọng nhất của anh mà." Ba Lâm kéo bà ta lại nhỏ giọng an ủi.

...

Hai người này lời qua tiếng lại, mặt Mạnh Ngọc Cương chuyển từ trắng thành xanh, gương mặt Mạnh Yên tức giận, Lâm Phương Phương lại nâng khuôn mặt thương tâm khổ sở lên.

Bây giờ Mạnh Yên không nhìn được thốt ra, "Bác Lâm, hai người có gì muốn nói thì hãy nói sau đi, trước hết để cho Phương Phương nói hết đã." Để cho đôi câu nam nữ này thân mật không biết phải đợi tới khi nào? Cô cũng không có kiên nhẫn xem màn biểu diễn buồn nôn của họ.

Ba Lâm nghe thấy toàn thân cứng nhắc, quay đầu lạnh nhạt liếc nhìn con gái, "Chuyện gì?"

"Ba ba, Con... Con... Học phí..." Phương Phương thật sự rất muốn rời đi, nhưng nghĩ đến không có tiền học phí, bước chân của cô lại nặng nề.

"Cái gì? Lại muốn tiền? Lần trước không phải đã cho con 100 đồng sao? Sao còn xin nữa?" Ba Lâm trừng mắt, nhàu lông mày lại, "Hay con xài tiền lung tung?"

Phương Phương sợ hãi, toàn thân run rẩy đáp ứng, "Con không có, tiền đó... Nộp tiền học chính còn có phụ thu..." Cái gì cũng cần tiền, 100 đồng có thể sử dụng được bao nhiêu!

"Được rồi, được rồi, không cần dài dòng nữa." Gương mặt ba Lâm không nhìn được, "Ba không có tiền, cho con 20 đồng."

Khóe mắt Phương Phương chưa xốt, chất lỏng ẩm ẩm sắp chảy xuống, "Ba, học phí cần 260 đồng." Tại sao mỗi lần cô xin tiền cũng đều đáng thương như vậy?

"Cái gì?" Mỹ Ngọc hung dữ kêu lên, "260 đồng, mày nghĩ ba mày mở ngân hàng à? Không có, chúng tao không có tiền."

"Ba ba."

"Phương Phương, ba đúng là không có tiền, sữa bột cho em con một tháng phải hơn 50 đồng." Ba Lâm không thêm để ý tới, mắt thấy ba con Mạnh Ngọc Cương mới miễn cưỡng đề xuống lửa giận, "Một nhà ba người chúng ta còn phải dùng tiền để ăn cơm, mua quần áo, thật sự ba không có tiền."

"Đối với chuyện học phí của con..." Phương Phương khó chịu cực kỳ, cùng là con gái nhưng đối xử lại khác nhau như vậy.

Mỹ Ngọc cười lạnh nói, "Không phải mày còn mẹ mày sao? Tại sao phải bắt ông ấy chi tiền? Không có chuyện đó đâu."

Chương 25: Chương 16.2

Ba Lâm ở một bên không giúp, "Di của con nói không sai, để cho mẹ con trả tiền, mau trở về đi."

Ánh mắt Lâm Phuong Phuong đỏ hoe, mở miệng nhưng cũng không nói nên lời. Trong mắt cô, người đàn ông vô tình vô nghĩa kia chính là ba ruột của mình, cô thật sự không còn lời nào để nói.

Mạnh Ngọc Cương nãy giờ cứng nhắc không chịu được nữa đứng ra, "Anh Lâm, ban đầu không phải đã thỏa thuận sao? Quyết định học phí của con gái là anh trả!"

Ba Lâm không vui giải thích, "Khi đó tình huống khác chứ, hôm nay nhà tôi lại thêm miệng ăn, ở đâu ra có nhiều tiền dư dả như vậy?" Ban đầu là vì sớm muốn đạt mục đích ly hôn, mới bất chấp tất cả đồng ý mọi thứ.

"Anh Lâm, không nên nói như vậy, đứa bé này cũng là con gái của anh."

Mỹ Ngọc khí thế hung hăng xông lại, "Ai ai, người này thật buồn cười, rảnh rồi nhiều chuyện xen vào, mắc mớ gì tới anh?"

Mạnh Ngọc Cương lui từng bước, "Là chuyện không liên quan đến tôi, nhưng tôi thấy không được. Các người..."

Gương mặt Mỹ Ngọc không phân rõ đúng sai cười lạnh nói, "Thấy không được? Vậy anh đưa tiền cho nó đi, có phải tốt hơn không?"

Mạnh Ngọc Cương tức giận muốn sôi máu, "Cô... cô nói chuyện có biết đạo lý hay không."

"Thế nào không biết đạo lý? Anh là người ngoài còn nhiều chuyện để ý chuyện của người khác?" Mỹ Ngọc đưa hai tay muốn đẩy Mạnh Ngọc Cương, "Đi mau, nhà chúng tôi không hoan nghênh các người."

Mạnh Ngọc Cương nhủ chặt mày, nhìn ba Lâm nói to, "Anh Lâm, thật sự anh không đóng học phí? Anh nói đứa nhỏ này phải làm sao bây giờ?" Với loại phụ nữ này không có biện pháp nói rõ lí lẽ.

Mỹ Ngọc càng tức giận thở hồng hộc, "Chuyện gì xảy ra thì sao? Anh Lâm, đừng để ý tới loại người không rõ ràng này."

Phuong Phuong thấy thế vội vàng kêu lên, "Ba ba, mẹ không có nhiều tiền như vậy, nếu như không có tiền thì trong trường liên..."

"Bà ta không có tiền là do bà ta không có bản lĩnh, còn mày muốn đến tìm ba mày lấy tiền thì cứ nằm mơ đi." Mỹ Ngọc hả giận, bộ dạng kiêu ngạo trên mặt ngất trời, "Tao đã nói với mày, sau này không bao giờ... được lên nhà chúng tao nữa, mày tới một lần tao đuổi một lần, nghe rõ chưa?"

Phuong Phuong tức giận tay phát run, "Bà... Bà... Người đàn bà xấu xa...".

"Bốp." Một bạt tai đánh vào trên mặt Lâm Phuong Phuong, ba Lâm giờ cao tay lại muốn vung xuống, bị Mạnh Ngọc Cương ngăn lại. "Anh điên rồi, sao lại đánh con mình?"

"Anh à, em không sống nổi nữa!" Mỹ Ngọc sừng sốt hai giây bắt đầu kêu trời trách đất, "Không ngờ lại bị con nha đầu chết tiệt kia chỉ vào lỗ mũi mắng, trời à..."

"Ba ba." Trong đôi mắt Lâm Phuong Phuong ngần ngại nước mắt, không dám tin nhìn về mặt ba Lâm như hung thần.

Ba Lâm che chở bà ta, "Mẹ mày dạy mày thế nào? Lại còn mắng chửi người? Mày..."

Lâm Phuong Phuong đứng hình như cây, không nhúc nhích.

Mạnh Yên tiến lên từng bước che chở bạn mình ở phía sau, ngửa mặt cười lạnh nói, "Đúng vậy, mẹ Lâm sẽ không dạy, còn bác Lâm thì sao? Phuong Phuong thật đáng thương, không có ba dạy dỗ."

"Mày..." Ba Lâm hung dữ nhìn chằm chằm Mạnh Yên, hận không thể trút xuống mấy bạt tai.

"Bác Lâm, vì nể mặt Phuong Phuong con mới gọi bác một tiếng như vậy." Mạnh Yên kim nén rất lâu, một hơi ở ngực sôi trào, nếu không nói ra chắc chắn cô sẽ chết vì ngột ngạt. "Thật ra con cảm thấy bác chính là căn bã, người xưa nói vợ con của căn bã cũng là đồ bỏ đi, bác thật đúng là Trần Thế Mỹ[*]. Chẳng qua kết quả của Trần Thế Mỹ rất thâm, không biết kết quả của bác sẽ thế nào? Người đang làm trời đang nhìn, đừng tưởng rằng hôm nay sẽ chậm rãi trôi qua, cuối cùng sẽ có một ngày có báo ứng."

[*] Ở trong kịch là nhân vật phản diện, vong ân phụ nghĩa, vứt bỏ vợ con, sau bị trói lại chém. Sau này trở thành cách gọi đại diện những người thay lòng đổi dạ.

Ba Lâm then quá thành giận, khuôn mặt sưng to như heo, "Mẹ mày, một con nha đầu lại lại dám dạy dỗ tao, mày..."

"Đủ rồi, anh Lâm, Tiểu Yên là con gái của tôi, chưa đến phiên anh dạy dỗ." Mạnh Ngọc Cương cảm tức nhìn ông ta, bảo vệ con gái lại còn muốn đánh con của ông, thật sự là quá đáng. "Thật ra thì con bé nói không sai, loại hành vi của anh khiến cho tôi cũng xem thường, ở trong mắt người khác anh chính là loại người như thế."

Ba Lâm tức giận đến cổ cũng đỏ, "Mạnh Ngọc Cương, anh cũng nói như vậy."

Mạnh Ngọc Cương lấy tay đánh một vòng, "Anh đi hỏi thử người ngoài, xem có phải như vậy không?"

"Ồ, người khác nghĩ như thế nào mặc mớ gì chúng tôi, chúng tôi sống thế nào kệ chúng tôi, lời của người khác đều là nói láo." Gương mặt Mỹ Ngọc tràn đầy không quan tâm, loại phụ nữ da mặt dày đi giành chồng người khác này tính tình hung dữ, "Đúng rồi, không phải anh rất thông cảm với nha đầu này sao? Sau này để coi nó xin anh tiền, xem anh có bao nhiêu lòng từ bi?"

"Anh Lâm, anh nghĩ thế nào?" Mạnh Ngọc Cương không hề muốn đề ý tới bà ta, loại phụ nữ này thật khiến cho người ta không chịu nổi.

Gương mặt Mỹ Ngọc đắc ý, "Lời của tôi có thể thay lời của ông ấy, ông ấy không cần lên tiếng."

Mạnh Ngọc Cương nhìn ba Lâm hồi lâu, ông ta thủy chung ngửa đầu nhìn trời không nói lời nào. Mạnh Ngọc Cương thở dài một tiếng, hoàn toàn thất vọng với người này, "Đã như vậy, tôi cũng không còn gì để nói, sau này học phí của đứa nhỏ này tôi sẽ lo, con bé cũng không cần trở lại đây thăm dò sắc mặt của anh để sống qua ngày, anh Lâm, anh... anh tự giải quyết cho ổn thỏa đi."

Nói xong, lời kéo hai đứa bé đi, sau lưng chỉ nghe được tiếng cười lớn đắc ý của người phụ nữ kia, "Thật sự là quá tốt, cuối cùng cũng vứt bỏ được gánh nặng."

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương 17

Trên đường trở về, hai ba con không nói tiếng nào đều có cùng dáng vẻ đang suy nghĩ điều gì. Chuyện xảy ra trong hôm nay quá nhiều, khiến trong khoảng thời gian ngắn không cách nào có thể tiêu hóa hết được.

"Tiểu Yên, vừa rồi thái độ nói chuyện với bà nội của con không đúng, biết không?" Về mặt Mạnh Ngọc Cương đột nhiên nghiêm túc, "Về sau không nên nói chuyện với bà nội như vậy."

Sắc mặt Mạnh Yên trầm xuống, "Con nói sai gì sao? Lời con nói đều là sự thật, ba, ba hiểu thảo với bà là chuyện tốt nhưng tuyệt đối không thể cứ ngốc nghếch nghe theo sự sắp đặt của bà." Đến bây giờ cô vẫn còn tức giận, có làm không? Để cho con trai đã có gia đình đi xem mắt? Loại chuyện ngoại tình như vậy bà ta cũng làm được? Ông lại còn đề cập chuyện này, thật là khiến cô tức chết nà.

Mạnh Ngọc Cương nhíu mày, "Cái gì sắp đặt, con nói vậy gì đó?" Trong lòng thầm nghĩ: đứa nhỏ này sẽ không hiểu chuyện kia chứ? Đây, nhưng... nhưng...

Lừa giận trong lòng Mạnh Yên bùng lên, cứng rắn nói, "Dừng xe, ba ba, chúng ta cần nói chuyện một chút." Cô quyết định không thể để mặc ông cứ tiếp tục như vậy, nếu không sớm muộn thì cũng kết thúc. Nếu muốn lâu dài thì nhất định phải dọn sạch những yếu tố bất ổn. Cô có thể đuổi đi một tiểu tam, còn có thể xuất hiện vô số tiểu tam khác tới, chẳng lẽ lúc nào cô cũng có thể bên cạnh ông sao? Nếu như lòng của ông không rõ ràng thì dù cô có đuổi cách mấy cũng không được.

Mạnh Ngọc Cương bất đắc dĩ dừng xe lại, "Con muốn nói gì?" Sao đứa nhỏ này lại trưởng thành sớm như vậy chứ? Cái gì cũng biết, để cho người làm ba như ông cũng đau đầu. +d^d&l*q(d)+

Mạnh Yên vẫn nhìn chằm chằm ông, cho đến khi ông dời ánh mắt đi, mới lạnh lùng mở miệng, "Chuyện họ hàng nhà bác gái rất cuộc là chuyện gì?"

"Cái gì?" Mạnh Ngọc Cương vô cùng chột dạ, cố gắng qua loa làm lệ để che giấu, "Biết nói sao đây? Thì đi ấy chỉ đến để làm khách, không có gì..."

"Con không có nói vậy, trong lòng ba tự rõ nhất." Mạnh Yên quyết định ngả bài, khí thế bức người hỏi, "Bà nội nghĩ thế nào, lại muốn tìm mẹ kế cho con? Có phải bà ấy hồ đồ rồi không?"

"Tiểu Yên, con..." Mạnh Ngọc Cương chấn động, con bé nhìn ra được? Lần này dù Mạnh Yên có nói lời không lễ phép thì ông cũng không dám

mắng

"Ba ba, ba nghĩ thế nào ? Trong lòng rất vui sao ? " Mạnh Yên mở to hai mắt nhìn, hôm nay thế nào cũng phải nói rõ ràng ra. Nếu ông thật sự khẳng một mực, cô sẽ nghĩ cách khác. Hoặc mẹ con các cô sẽ rời đi là phương pháp tốt nhất, chỉ có thể đề phòng nhất thời, làm sao có thể lúc nào cũng đề phòng, nếu chuyện đã xảy ra thì còn có thể cứu vãn sao?

Mạnh Ngọc Cương có chút thẹn quá thành giận, "Nói vậy, ba vui về gì chứ ?" Đứa nhỏ này sao lại nói vậy?

"Có một người phụ nữ có thể sinh con trai cho ba, còn là một người con gái nhà giàu." Nói xong lời cuối cùng, Mạnh Yên nhấn mạnh, giọng nói tràn đầy chế nhạo.

"Không thể nào, ba..." Mạnh Ngọc Cương xấu hổ trong lòng không dứt, loại chuyện này cô cũng biết rõ.

"Chuyện lần này đến đây chấm dứt." Mạnh Yên lạnh lùng chậm rãi nói từng câu từng chữ, "Ba ba, con đã nói với ba, nếu sau này còn có chuyện thế này, con sẽ không dễ dàng như vậy."

"Tiểu Yên, ba... Bà nội con..." Đầu óc Mạnh Ngọc Cương rối loạn, không biết muốn nói gì.

Mạnh Yên chất vấn, "Bà ấy chê con là con gái, ba cũng nghĩ như vậy sao? Con gái thật vô dụng sao? Trong lòng ba cũng không thích con sao?"

Lần này ông phản ứng rất nhanh chóng, "Không có, ba không nghĩ như vậy." Mạnh Yên vẫn là niềm kiêu ngạo của ông, cho dù ông muốn con trai cũng không có ghét bỏ con gái mình.

"Ba ba, nếu ba muốn tìm người để sinh con." Mạnh Yên không bao giờ... có thể để chuyện như ngày hôm nay xảy ra nữa, nếu như vậy cô thật sự muốn giết người, "Đời này sẽ mất đi con, ba nên suy nghĩ thật kỹ." Giữa hai vấn đề chọn một, rất đơn giản, hoặc ông muốn con trai thì từ nay về sau mất đi con gái mình, hoặc vĩnh viễn từ bỏ suy nghĩ kia.

"Ba không có nghĩ như vậy." Cho dù có nghĩ đến ý tưởng này, nhưng đối mặt với ánh mắt trong suốt như nước của con gái, ông cũng không dám nói.

"Tốt nhất là như vậy, nếu như ba muốn có con trai thì nhớ lại chuyện ngày hôm nay đi, ba muốn để con giống như Phương Phương bị mọi người làm nhục đủ điều sao?" Cô không tin ông đối mặt với một màn kia mà không có nửa điểm dao động.

Mạnh Ngọc Cương đau nhói trong lòng ôm chặt con gái, "Tiểu Yên, ba ba sẽ không như vậy, tuyệt đối sẽ không đối xử với con như vậy." Một màn kia ngay cả ông là người lớn cũng cảm thấy nhần tâm vô cùng, huống chi là một đứa con nít. Đối với ông mà nói, đó là bài học.

"Nếu quả thật đến bước kia, con tuyệt đối sẽ không ngốc nghếch giống Phương Phương bị người ta bắt nạt." Mạnh Yên cổ quái cười, "Con tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ ai bắt nạt, cho dù là ba ruột của con."

Trong lòng Mạnh Ngọc Cương có loại cảm giác không nói nên lời, thân bất do kỷ[*] hỏi, "Con sẽ thế nào?"

[*]ý nói mình phải làm những việc không theo ý mình muốn.

"Con sẽ không làm gì, dù sao ba là ba của con, con không thể đánh hay mắng ba, nhưng cả đời này cũng sẽ không nhìn mặt ba, không bao giờ... gọi một tiếng ba, sau này kết hôn cũng sẽ không mời ba đến dự đám cưới đâu." Giọng mặt Mạnh Yên cười rục rịch, giống như đang kể chuyện cười, "Xem như không khéo gặp mặt nhau con cũng sẽ làm như người xa lạ đi qua đường mà thôi, tuyệt đối sẽ không nhìn ba."

Trong lòng Mạnh Ngọc Cương kinh ngạc sâu sắc, ông biết rõ con gái không phải đang hù dọa ông. Nếu ông thật sự làm ra chuyện gì, tất cả những gì cô nói đều sẽ trở thành sự thật. Nếu quả thật như thế thì ông sẽ mất đi đứa con gái này. Mặc dù cô không có thù đoạn trả thù đáng sợ gì nhưng phương pháp này so với trả thù còn tàn nhẫn hơn gấp trăm lần. Thử nghĩ người làm ba bị con gái ruột của mình xem như người xa lạ, chỉ nghĩ đến tình cảnh đó thôi cũng khiến cho lòng người ta đau xót.

Mạnh Ngọc Cương vô cùng nghiêm túc nhìn con gái, "Tiểu Yên, ba ba sẽ không làm chuyện tổn thương con và mẹ."

"Thật sao?" Mạnh Yên không chớp mắt nhìn chăm chú vào ông.

"Thật sự, ba bảo đảm." Giờ phút này Mạnh Ngọc Cương hoàn toàn hiểu rõ, chỉ cần vừa nghĩ tới lời nói của con gái, ông cũng có cảm giác đau lòng không chịu nổi. Đứa nhỏ này nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng lại cứng rắn, quyết tâm, ông tuyệt đối không thể để cho chuyện gì xảy ra. -lamlam lqđ-

"Nếu bà nội lại ép ba ? " Mạnh Yên hỏi, "Ba làm sao bây giờ ? " Con trai hiếu thảo là chuyện tốt nhưng ngu ngốc nghe theo thì không nên.

Mạnh Ngọc Cương do dự một chút, "Ba sẽ giải thích với bà ấy."

Mạnh Yên nửa cười nửa không, "Có tác dụng không ? "

Ông khế cắn môi, "Dù bà ấy nói thế nào, ba sẽ không đồng ý, bà ấy cũng sẽ không có cách nào nữa."

Cuối cùng có chút quyết tâm, "Tốt lắm." Mạnh Yên gật đầu nhận lấy kết quả, hôm nay đã cho ông rất nhiều áp lực, ông sẽ tính ngộ. Sẽ không nghe theo bà nội Mạnh nữa.

Hai ba con ăn ý về nhà không nhắc chuyện đã xảy ra, Lý Thiến quan tâm hỏi bệnh của bà nội.

Mạnh Yên liếc Mạnh Ngọc Cương cười rồi nói, "Không có bệnh gì nặng, cũng không có bị cảm, chỉ là nhớ ba nên mượn có để ba trở về."

Lý Thiến nhẹ nhàng thở phào, "Không có bệnh là tốt rồi, mẹ đã lớn tuổi, không có bệnh là tốt rồi." Dù mẹ chồng đối với bà không tốt nhưng bà vẫn thủy chung nghĩ cho mẹ chồng, vẫn hiếu thảo với bà.

Chẳng qua Mạnh Yên chỉ cười cười, không nói thêm gì nữa, trong lòng cô biểu đạt sự căm phẫn, mẹ cô lương thiện như vậy, nhưng mẹ chồng bà trăm phương ngàn kế chia rẽ gia đình của bà, phá hỏng hôn nhân của bà. Đều là người nhưng sao lại có sự chênh lệch lớn như vậy?

Mạnh Ngọc Cương vừa đau lòng vừa bất an trong lòng, có vợ con tốt như vậy ông cũng không cầu mong gì thêm, mẹ ông lại không biết quý trọng, còn ông phải quý trọng. Con người phải biết bao nhiêu là đủ mới có thể vui vẻ, ngược lại tham lam quá sẽ mất đi rất nhiều thứ.

Lúc ăn cơm chiều, Mạnh Ngọc Cương đột nhiên nghĩ đến một chuyện bèn dừng lại, "Đúng rồi, đứa bé ở nhà họ Lâm kia anh đã quyết nhận nó đưa đến đây ở, dứt khoát để cho nó đi học với Tiểu Yên."

Lý Thiến thấy kỳ quái, "Tại sao?" Đang yên đang lành sao lại nghĩ ra chuyện này?

Mạnh Ngọc Cương tức giận kể chuyện xảy ra hôm nay, còn có quyết định của ông trong con tức giận.

Lý Thiến nghe vậy, nước mắt chảy ròng, không nhịn được thở dài, "Em không có ý kiến, em cũng rất thích đứa bé Phương Phương kia. Nhưng mà mẹ con bé thì sao?" Đây là một vấn đề, không để mẹ con họ tách ra.

"Anh cũng đang đau đầu chuyện này." Mạnh Ngọc Cương vừa suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được biện pháp giải quyết.

Lý Thiến cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên cười nói, "Không bằng như vậy đi, để cho mẹ con họ đến đây đi."

Mạnh Yên rốt cuộc không nhịn được chen vào, "Hà?"

"Cửa tiệm buôn bán càng ngày càng tốt, một mình em làm không xuể, vốn định tuyển thêm người giúp em quản lý." Lý Thiến gấp đùi gà cho con gái, "Nếu mẹ con Ngân Hoa đã gặp phải cảnh khó khăn như vậy, không bằng chúng ta cũng giúp một tay."

Buôn bán càng ngày càng tốt nên bà thường xuyên bận luôn tay luôn chân, cũng không chịu để cho Mạnh Yên giúp một tay, bài vở và bài tập mới là chuyện quan trọng nhất của con gái. Bà hay mềm lòng khi thấy phụ nữ chịu khổ, huống chi là hàng xóm đã nhiều năm, mẹ Lâm cũng đối xử tốt với mẹ con Mạnh Yên, có đưa hầu trái cả chưa hay linh tính gì cũng tiếc rẻ nhưng sẵn sàng cho Tiểu Yên sang chơi ăn. Còn mỗi lần có rau cải tươi cũng đưa cho bà. Những điều này bà đều ghi tạc trong lòng.

"Nhưng thích hợp sao?" Mạnh Ngọc Cương do dự, mẹ Lâm hằng năm làm việc ngoài đồng ruộng có thể đảm nhiệm việc này không?

"Đừng lo, mới bắt đầu chị ấy sẽ không buôn bán, có thể để cho chị ấy giúp đỡ sửa sang quần áo trước, những việc này không đòi hỏi kỹ thuật gì nhiều." Bà cũng đã nghĩ xong, từ từ dạy. Dù sao cũng phải giúp cho mẹ con họ có đường sống.

"Như vậy cũng được, chẳng qua ở đâu đây?" Mạnh Ngọc Cương nhìn trong nhà, chỉ có 2 gian phòng nhưng mà không đủ chỗ.

"Để cho mẹ con Phương Phương ở phòng con đi." Mạnh Yên nghĩ ra cách giải quyết, "Ba ba, ba có thể mua giường tầng, như vậy con và Phương Phương đều có thể ở, lại tiết kiệm chỗ." Như vậy ba người cũng có thể ở một phòng.

Mạnh Ngọc Cương cười nói, "Chủ ý này rất hay, cứ làm như thế." Đúng là con gái thông minh, đầu óc nhanh nhạy.

Lý Thiến trêu mếu nhìn con gái, "Ngày mai mẹ sẽ nói chuyện với Ngân Hoa, nếu đi ấy đồng ý thì cứ làm như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 18

Lý Thiến đóng cửa tiệm chuẩn bị về nhà tìm mẹ Lâm nói chuyện, Mạnh Yên ở nhà học bài. Tuy nhiên trong lòng vẫn buồn bực không vui, không có tinh thần làm bài tập, có cố gắng cách mấy cũng không được. Ở nhà đợi mãi đành mở cửa chạy sang nhà họ Giang chơi để vui bớt lo lắng trong lòng. Lâm

Thật là không khéo, ông nội Giang đưa Giang Vũ ra ngoài ăn mừng, chỉ còn lại bà nội Giang và Diệp Thiên Nhiên đang trông coi cửa tiệm. Trong tiệm có mấy người khách đang chọn lựa vài vóc, bà nội Giang bận rộn liên tục.

Bà nội Giang lo bận rộn nên đẩy cháu ngoại ra, "A Nhiên, đưa Tiểu Yên vào trong chơi đi, chỗ này đang có việc. " Lam

"Không cần đâu, bà nội Giang cứ làm việc đi, con đi ra ngoài dạo một chút. " Mạnh Yên thấy bà bận như vậy, ngượng ngùng sợ quấy rầy nên lên tiếng chào hỏi vội vã ra ngoài. Tâm trạng buồn chán không có hứng đi dạo chút nào.

Đi một hồi lâu thì tâm tình hơi khá lên. Lúc này mới phát hiện Diệp Thiên Nhiên im lặng đi theo bên cạnh. "Sao anh lại ở đây ? "

"Bà ngoại nói anh đi theo em. " Diệp Thiên Nhiên vẫn giữ dáng vẻ nhàn nhạt như cũ, vẻ mặt không thay đổi, mắt nhìn thẳng. Lam

Mạnh Yên biết là bà nội Giang lo lắng cho cô, trong lòng có chút cảm kích cười nói, "Em không có chuyện gì, anh cứ lo việc của mình đi. " Bộ dạng người này cứng đờ giống như ai thiếu nợ anh, tâm trạng cô không tốt, không rảnh để ý anh.

Diệp Thiên Nhiên không lên tiếng như cũ, chỉ là yên lặng đi theo cô.

Mạnh Yên nhìn anh, biết tính khí người này không thích nghe lời của người ta cũng không để ý tới anh nữa, xem anh như người vô hình là được.

Rót cuộc đi một hồi mệt, Mạnh Yên tìm một băng đá bên đường ngồi xuống, tay nâng cằm ngẩn người. Lam

"Có chuyện gì không vui ? " Diệp Thiên Nhiên ngồi bên cạnh cô mở miệng, đi suốt một buổi chiều, nhìn bộ dạng cô buồn bã giống như trong lòng có điều gì đó khó chịu, nhá đầu này ngày thường lạnh lợi, hôm nay giống như quả bóng bị xẹp, nhìn đáng thương không phải nói.

Mạnh Yên nghẹn một bụng lời nói không biết chia sẻ với ai, không thể nói với mẹ, ông nội Giang, bà nội Giang đều không thể nói, nhưng cô thật sự nghẹn đến mức khó chịu. Cô liếc mắt nhìn người không có biểu tình gì, đột nhiên bị kích động muốn trút ra. Anh quả là một đối tượng tốt để tâm sự, bởi vì anh thận trọng và kín miệng chắc chắn sẽ không đi nói lung tung.

Cô suy nghĩ nên nói thế nào, suy nghĩ hồi lâu nói, "Anh họ, nếu như có người giới thiệu nhân tình cho ba của anh, anh sẽ làm sao ? " Lam

Diệp Thiên Nhiên đợi hồi lâu không nghĩ tới lại nghe thấy lời nói như vậy, vẻ mặt bình tĩnh nói, "Không có chuyện như vậy." Trong nhà anh nhất định sẽ không xuất hiện chuyện như vậy, cho nên loại vấn đề này cho tới bây giờ anh chưa từng gặp phải.

"Nếu có?" Cô không chịu buông tha mà tiếp tục hỏi, cô muốn biết ý kiến của người khác về vấn đề này thế nào ? Giải quyết thế nào ?

Diệp Thiên Nhiên nhấp môi, giọng nói lạnh lùng, "Nghĩ cách đuổi người phụ nữ kia đi. "

"Ai" Mạnh Yên buồn rầu buông tiếng thở dài, "Vậy nếu về sau này còn có chuyện như vậy nữa, làm sao bây giờ ? " Cô đang phiền nhất chính là vấn đề này. Chưa kịp dập lửa, gió lại thổi bùng lên rồi. Lam

Diệp Thiên Nhiên lặng im hồi lâu, "Chuyện như vậy không thể kiểm soát được, vậy phải xem. . người đàn ông kia nghĩ như thế nào ? " Anh có chút hiểu lời cô, người đó là ai, không khỏi dâng lên cảm giác thông cảm.

Đúng vậy, Mạnh Yên lại thở dài, cô có thể đuổi một người nhưng có thể đuổi hết tất cả sao ? Chỉ cần 1 ngày bà nội cô chưa từ bỏ ý định thì sẽ còn xảy ra chuyện như vậy, bà ta có thể lại dùng cách gạt Mạnh Ngọc Cương không rõ chuyện đến, sẽ lại xảy ra chuyện tương tự. Mạnh Ngọc Cương mềm lòng lại nghe lời bà ta nói. Tuy nói hôm qua lời của cô khiến ông xúc động nhưng chỉ cần bị bà nội gián đoạn lái nhai sẽ lại rơi tay đầu hàng. Trên đời này không có chuyện gì tuyệt đối, tùy thời điểm cũng sẽ xảy ra. Lam

Thấy vẻ mặt cô ngẩn ngơ, mờ mịt, anh có chút không đành lòng, một đứa trẻ mười mấy tuổi phải suy nghĩ chuyện trầm trọng như vậy, bây giờ có hơi khó khăn cho cô, "Có gì phải suy nghĩ nhiều chứ, bình đến tướng chặn, cần gì phải buồn bực vì chuyện chưa xảy ra chứ ? "

Mạnh Yên ngẩn ngơ, đúng vậy, cần gì phải buồn rầu lo lắng chứ ? Cô không thể lúc nào cũng đi theo bên người Mạnh Ngọc Cương để kiểm soát ông, nếu như trong lòng ông có ai khác thì cũng không còn cách nào khác. Trừ cẩn thận đề phòng bên ngoài cô cũng không thể làm gì khác. Tính toán nhiều, suy nghĩ nhiều cũng vô ích. Tốt nhất nên sống thật tốt, không nên để những thứ tiêu cực này ảnh hưởng đến cuộc sống của mình. Mặc dù sau này có xuất hiện chuyện cô không muốn thấy thì vẫn còn có con đường khác để đi. Lập tức trong lòng sáng tỏ, "Em hiểu rồi, cảm ơn anh họ. " Lam

Thấy trên mặt cô lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, anh cũng yên lòng hơn, "Nếu đã nghĩ thông suốt rồi, chúng ta có thể trở về chưa ? "

"Ai da." Mạnh Yên vừa nhìn bầu trời vừa kinh ngạc kêu lên thành tiếng, "Trời sắp tối rồi, anh họ, anh cũng không nhắc nhở em một tiếng. "

Diệp Thiên Nhiên bất đắc dĩ liếc mắt, con gái thật là phiền toái.

"Đi nhanh đi." Mạnh Yên chủ động kéo tay hắn, "Về trễ sẽ khiến bà nội lo lắng. "

Lúc này chỉ sợ đã lo lắng, Diệp Thiên Nhiên trầm nghĩ trong lòng. Không khỏi bước nhanh hơn, cũng kéo Mạnh Yên nhanh chân. Lam

"Anh họ, anh luôn không thường nói chuyện mà ? Không lẽ thích nói chuyện với em ? " Mạnh Yên nghĩ thông suốt nên bắt đầu nói đùa, "Chẳng qua tình cờ nói một câu, còn rất có đạo lý. "

"Em nói xem ? " Diệp Thiên Nhiên nhàn nhạt nói những lời này, khiến cho Mạnh Yên cảm thấy nản lòng.

Không ngại khích lệ bản thân, một ngày nào đó sẽ đánh vỡ mặt nạ trên mặt anh, ”Anh họ, bộ dạng này của anh được các bạn học nữ hoan nghênh sao ? ” Mạnh Yên nháy mắt hỏi, nghĩ thầm chắc anh cũng khá nổi tiếng. Lam.

Diệp Thiên Nhiên ném cái liếc mắt, nha đầu này lúc này còn buồn bã, thế mà bây giờ lại tràn trề hào hứng. Tâm tình cũng thật là cứng cỏi.

Được rồi, lại đổi đề tài khác, Mạnh Yên nhớ tới một vấn đề, ”Anh họ, anh nói tiếng phổ thông rất chuẩn, sao có thể không nghe thấy một chút giọng địa phương nào thế ? ” Nói như vậy, mọi người sẽ không cảm thấy người đó mang chút giọng nói quê hương. Đặc biệt là bọn họ ở thành phố J trong ngày thường đều không dùng tiếng Hoa, chỉ dùng tiếng dân tộc để trao đổi, cho nên có lúc nói tiếng phổ thông thì có người nghe sẽ không hiểu. Nhưng kỳ lạ là Diệp Thiên Nhiên lại nói tiếng phổ thông rất lưu loát. Lam.

Đáp lại lời cô vẫn là sự im lặng, cô cũng chán nản không muốn tự độc thoại nữa. Chẳng qua anh chỉ đi cùng cô, lại không có ý muốn nói chuyện với cô. Chỉ là trải qua chuyện vừa rồi, Mạnh Yên cảm giác được sự gần gũi. Mặc dù người này lạnh lùng, nhưng cũng không phải là không có tình người. . .

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 18.2

Mới vừa đến cửa tiệm nhà họ Giang, đã nhìn thấy bà nội Giang nước mắt ròng ròng kéo một người đàn ông đầy râu ria nhìn có vẻ phong trần mệt mỏi vừa khóc vừa đánh, mà người đàn ông kia cúi đầu không nói tiếng nào. Hai người thấy kỳ lạ liếc mắt nhìn nhau đi vào. Lam.

Diệp Thiên Nhiên lo lắng hỏi, ”Bà ngoại, sao vậy?”

Về mặt bà nội Giang kích động, ”A Nhiên, mau gọi cậu, đây là cậu của con. ”

”Cậu khỏe. ” Diệp Thiên Nhiên lễ phép chào hỏi. Từ nhỏ anh đã gặp qua người cậu này mấy lần, không có ấn tượng gì.

Mạnh Yên ở bên cạnh nhận ra, đây là Giang Hải Thiên – ba của Giang Vũ đã trở về, cô cũng từng nghe kể qua nhưng chưa bao giờ thấy ông, nghe nói làm ăn ở bên ngoài, ngay cả nghỉ Tết cũng không trở về nhà. Lam.

Giang Hải Thiên quan sát cháu ngoại của mình, gương mặt có mấy phần giống em gái, không khỏi cảm thấy thân thiết, hỏi han rất nhiệt tình.

Bà nội Giang vẫy tay kêu Mạnh Yên đến, giới thiệu hai người.

Giang Hải Thiên nghe nói là bạn học của con trai lại ở cách vách, thái độ với cô rất ôn hòa, còn đưa mấy túi kẹo mang từ bên ngoài về cho cô. Mạnh Yên cười híp mắt cảm ơn ông, khiến ông có ấn tượng tốt, cảm thấy cô bé rất lễ phép. Lam.

Bà nội Giang rót cuộc cũng bình tĩnh lại, ”Hải Thiên, lần này sao lại trở về ? Không phải nói gần đây bận bịu nhiều việc sao ? ” Bà vừa thương vừa giận con trai, giận ông chỉ lo làm ăn chưa bao giờ lo chuyện nhà, nhưng mà ông lại là con trai duy nhất của bọn họ, làm sao bọn họ có thể không thương ông chứ ?

”Con ở bên ngoài trải qua rất nhiều chuyện, quá mệt mỏi không muốn phải cô đơn ở bên ngoài nữa, muốn về nhà. ” Trong giọng nói của ông tràn đầy mệt mỏi.

Bà nội vừa mừng vừa lo, giọng nói cũng run rẩy, ”Con nói sẽ không bao giờ... đi nữa ? ”

”Dạ, không bao giờ... đi nữa. ” Gương mặt Giang Hải Thiên đau lòng và xấu hổ, ”Mẹ, thật xin lỗi, khiến mẹ phải lo lắng cho con. ” Biết rõ cha mẹ đã lớn tuổi, em gái duy nhất của ông lại gả đi xa, nhưng ông lại không từ bỏ được giấc mơ của mình. Chỉ có khi đầu rơi máu chảy mới nhớ tới cha mẹ và nhà luôn rộng mở cánh tay cho ông. Lam.

”Đưa con ngồi ghế, sao lại nói thế ? Chỉ cần không đi là tốt rồi, không đi là tốt rồi. ” Bà nội vui vẻ, khuôn mặt cũng sáng bừng lên, ”Ba con và Tiểu Vũ biết được chắc chắn rất vui. ”

Nhắc tới con trai, Giang Hải Thiên càng áy náy, ”Những năm nay con không có làm tốt trách nhiệm làm con, cũng không làm một người cha tốt. Nhưng sau này con sẽ cố hết sức bù đắp. ”

Bà nội cuối cùng cũng đợi được con trai trở về, đã sớm cười híp mắt, ”Con có suy nghĩ như vậy, mẹ rất vui mừng. ”

Mẹ con hai người nói chuyện nhiệt tình, Mạnh Yên thấy không nên ở lâu nên liền xin phép về nhà. Lam.

Đêm đó nhà họ Giang làm rất nhiều thức ăn ngon mời cả nhà ba người nhà họ Mạnh sang cùng ăn cơm tối. Mấy ngày nay hai nhà ăn cơm chung cũng là chuyện thường xảy ra, điều này cũng khiến hai nhà tăng thêm tình cảm.

Mạnh Ngọc Cương và Giang Hải Thiên mới gặp lần đầu như đã quen thân, mặc dù tính tình khác nhau nhưng không cản trở bọn họ nói chuyện sôi nổi. Khiến Mạnh Ngọc Cương càng vui vẻ là Giang Hải Thiên cũng rất thích uống rượu hơn nữa sau này cũng có người ngồi uống chung với ông. Cảm giác có người cùng uống rượu và không có ai uống cùng lại hoàn toàn khác, điều này khiến cho ông vô cùng vui vẻ. Lam.

Mà Giang Hải Thiên nghe cha mẹ kể lại nhà họ Mạnh cũng giúp đỡ người nhà họ Giang rất nhiều. Đặc biệt là lần trước Giang Vũ ngã bệnh đều do Mạnh Ngọc Cương đưa đến bệnh viện, cũng là ông ở trong bệnh viện chăm sóc một đêm. Trong lòng ông cảm kích vô cùng, vốn trong nhà có người già trẻ em cần có ông chăm sóc, mà ông lại ở xa đành phải để người ngoài làm thay, thật là quá tốt bụng. Vì vậy, hai người càng nói càng thêm thân thiết, chỉ chốc lát sau giống như hai anh em ruột thịt mời rượu lẫn nhau.

Mà bà nội thấy hôm nay Lý Thiên đóng cửa tiệm sớm đã kéo bà hỏi thăm để biết rõ ngọn ngành, bà đã gặp qua Phương Phương, cũng rất thích cô bé... Lam.

Khi nghe kể chuyện Phương Phương chịu oan ức bên nhà ba Lâm, bà vỗ bàn kêu lên, "Trên đời này tại sao lại có người nhẫn tâm thế? Đối xử với con mình như vậy, mà cũng là con người sao?" Giọng nói lớn đến mức khiến người bên cạnh cũng giật mình.

Giang Hải Thiên thấy vậy bèn khuyên nhủ, "Mẹ, chuyện gì khiến mẹ tức giận như vậy? Coi chừng sức khỏe, đừng vì chuyện không đáng mà giận quá sinh bệnh." Lam.

Bà nội Giang lòng đầy căm phẫn nói với bọn họ, "Cái gì mà chuyện không đáng, mẹ nói cho con nghe, làm người phải có lương tâm, quyết không thể phụ bạc rồi vứt bỏ vợ con."

Giang Hải Thiên không hiểu vô đầu, là sao? Không phải đang nói ông chứ? Nhưng... Mạnh Ngọc Cương nghe vậy tiến đến kể rõ cho ông nghe mọi chuyện. Ông nghe xong cũng không chịu được mà giận dữ, "Loại đàn ông như ông ta thật đúng là đồ bỏ đi, thật không xứng là đàn ông." Mặc dù ông cũng lý hôn nhưng do vợ ông chủ động đề nghị.

"Ai nói là đúng chứ? Đáng thương nhất là đứa nhỏ, cháu đã chuẩn bị cho mẹ con họ đến ở, giúp đỡ họ một tay." Mạnh Ngọc Cương đột nhiên nhớ tới còn chưa hỏi Lý Thiên kết quả hôm nay. "Thế nào? Chị ấy đồng ý không?"

"Lúc đầu chị ấy không đồng ý, nhưng mà khi em nhắc tới chuyện Phương Phương đi học, chị ấy mới miễn cưỡng đồng ý." Lý Thiên thăm thò dài, con gái là bảo vật trong lòng mẹ, chỉ cần nghĩ đến con thì làm gì cũng được. "Chẳng qua trước mắt phải đợi thu hoạch xong rồi mới có thể tới đây, nhưng trước mắt có thể chuyển trường cho đứa nhỏ." Lam.

Mạnh Ngọc Cương nghe xong rất đồng ý, "Chị ấy nói cũng có lý, dù sao đã khổ cực trông rọt cũng không thể lãng phí được."

Lý Thiên cười dạn dò nói, "Em cũng hiểu mà, nên trước mắt làm thủ tục chuyển trường cho con bé." Lam.

Mạnh Yên ở bên cạnh chậm rãi ăn cơm, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía họ. Chẳng qua lúc nhìn lên bà nội Giang không khỏi sửng sốt, đây là vẻ mặt đang đắm chìm suy nghĩ chuyện gì đó, không biết chuyện này có vấn đề gì không? Bà ấy đang suy nghĩ gì nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 19

Vài ngày sau, Mạnh Ngọc Cương đã làm xong thủ tục chuyển trường cho Phương Phương.

Thẩm Ngân Hoa thu dọn hành lý xong đưa con gái tới nhà họ Mạnh ở, vẫn còn vòng vo hồi lâu trong cửa tiệm, Lý Thiên không ngừng chỉ bà chú ý những thứ gì. Thỉnh thoảng bà khiêm tốn gật đầu xin chỉ bảo, nhưng trong lòng không ngừng bồn chồn, bà có thể làm tốt công việc này sao?

Lý Thiên lấy trên kệ xuống một cái áo sơ mi màu xanh lá cây nhạt cùng với một cái váy đen nhiều nếp gấp, đưa cho bà, "Đi thay thử đi."

Về mặt Thẩm Ngân Hoa khó hiểu, "Không nên, sẽ làm bẩn quần áo."

Lý Thiên giải thích, "Chị vào thay quần áo đi, em tặng chị đó."

"Không không không, em à." Khuôn mặt Thẩm Ngân Hoa đầy bất an, lắc đầu từ chối, "Em đã giúp mẹ con chị quá nhiều rồi, làm sao chị còn có thể lấy thêm quần áo trong cửa tiệm của em?"

"Cần gì khách khí như vậy, sau này chị phải giúp em trông coi cửa tiệm, đây coi như là đồng phục làm việc đi." Lý Thiên nhấn mạnh điểm quan trọng, "Mặc vào mới thu hút người khác mới có thể chào mời khách hàng."

Đây là lời Mạnh Yên nói với bà, lúc ấy bà cũng chấp nhận. Bởi vì bà nhớ lần đầu tiên bày bán trên mặt đất có rất nhiều người thấy quần áo của bà mà tới.

Thắm Ngân Hoa cũng không rõ lời này, nhưng thấy bà kiên trì như vậy có hơi khó tin, nhận lấy quần áo rồi vào phòng thay đồ.

Mạnh Yên và Lâm Phương Phương đứng lúc thu dọn xong đồ đi lên từ sân sau, thấy Thắm Ngân Hoa mặc một bộ quần áo mới không khỏi ngẩn người.

Phương Phương nhào tới kêu lên, "Mẹ mẹ, mẹ mặc bộ này đẹp lắm."

Thắm Ngân Hoa bất an nắm vạt áo, trên mặt có chút ngượng ngùng, "Em gái, em cảm thấy nhìn được sao?"

"Rất đẹp, chị đừng còi ra, cứ mặc đi." Lý Thiên vòng đi quanh bà một vòng, "Nếu mà uốn tóc nữa thì sẽ càng thời thượng."

Hằng năm Thắm Ngân Hoa đều phơi mặt đen kịt ngoài đồng ruộng, ngày thường lại mặc những bộ quần áo cũ lại không hợp lộ về hoa tàn ít bướm[*]. Nhưng chỉ cần đổi một bộ quần áo mới vào, cả người rực rỡ và trẻ lại không ít. Cho nên mới nói quần áo là bạn tốt nhất của phụ nữ, quả là không sai.

[*] ví với người phụ nữ già bị ruộng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá

Bà nội Giang cầm giỏ đi chợ đi tối, "Trưa mọi người sang nhà bà ăn cơm, bà có mua ít thức ăn, Tiểu Yên, Phương Phương lát nữa cứ tới đây." Ánh mắt bà nhìn một vòng trên người Thắm Ngân Hoa, trong lòng thầm gật đầu, không tệ không tệ.

"Bà nội Giang, không cần, chút nữa bọn con sẽ ra bên ngoài buôn bán." Lý Thiên kinh ngạc, bình thường đều mời khách ăn cơm buổi tối. Sao hôm nay lại mời mọi người buổi trưa chứ?

"Không được, hiếm khi người ta đến, cần phải tiếp đãi thật tốt." Bà nội Giang lưu loát khoát tay, "Con cũng không rảnh nấu cơm, bà lại rảnh rồi. Cứ như vậy tiện hơn." Nói xong đi chợ mua rau...

"Bà nội..." Lý Thiên chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng bà rời đi...

Thắm Ngân Hoa không khỏi cười nói, "Lý Thiên, bà nội nhà này lại là người nhiệt tình, thật tốt bụng."

Lý Thiên thu hồi tầm mắt gật gật đầu, "Tất nhiên rồi, lần nào cũng nhiệt tình mời nhà em ăn cơm, buổi trưa em không có thời gian, bà còn đem thức ăn sang đây."

Thắm Ngân Hoa nghe xong có chút xúc động, "Con dâu nhà bà thật có phúc, tuyệt đối sẽ không bị ủy khuất giống chị..." Sao bà lại không thể may mắn gặp mẹ chồng như bà ấy chứ? Trước kia cha mẹ chồng bà rất khó sống chung. Lời còn chưa nói hết đã bị Phương Phương kéo.

"Ai." Lý Thiên cắt đứt lời của bà, "Lời này không nên nói trước mặt bọn họ."

Bà cảm thấy mơ hồ, bà không có nói xấu người khác. "Sao vậy?"

Lý Thiên nghĩ rồi kể tình hình nhà họ Giang cho bà nghe, bà nghe xong cũng bị dọa sợ, "May mà em nhắc chị một tiếng, đến lúc đó nói chuyện như vậy thì không ổn chút nào." Đây không phải là xát muối lên vết thương của người khác sao?

"Mẹ, đặc biệt là không nên nói trước mặt Giang Vũ." Phương Phương nhắc nhở, còn nhớ rõ bộ dạng đêm đó khóc chảy nước mắt nước mũi của Giang Vũ.

"Đã biết rồi con gái." Thắm Ngân Hoa xoa đầu con, trong lòng có chút an ủi. Rốt cuộc đứa nhỏ này cũng không còn buồn bã nữa, đã cười như trước. Xem ra quyết định của bà không sai, thay đổi hoàn cảnh cũng tốt với con gái.

Lúc ăn cơm trưa, hai nhà họ Giang, Mạnh đều đầy đủ hết, Giang Hải Thiên cũng ngồi ăn cùng. Sau khi giới thiệu mọi người biết nhau xong thì ngồi xuống ăn cơm, món ăn cũng rất nhiều, phong phú, có 8 món ăn, 1 món canh, đây là thành quả bận rộn từ trưa của bà nội Giang.

Mạnh Yên nhìn bà nội Giang không ngừng gấp đồ ăn cho mẹ con Phương Phương, lại thỉnh thoảng khen con trai mình mấy câu. Đột nhiên cô ngẫm nghĩ ra về mặt của bà nội Giang. Bà muốn tác hợp cho Giang Hải Thiên và Thắm Ngân Hoa! Trong lòng cực kỳ vui vẻ, đây là chuyện tốt, hai nhà cũng thành một nhà, có thể chăm sóc lẫn nhau. Phương Phương cũng có thể có một gia đình bình thường, lớn lên cũng không thua thiệt người khác. Hơn nữa mẹ Phương Phương lại là người hiểu thảo, trước kia ông bà nội của Phương Phương đều do một tay bà chăm sóc, đám tang cũng do bà thu xếp. Nếu như gả vào nhà họ Giang thì ông bà nội Giang cũng có thể yên tâm, có thể ngăn cản con trai đi ra ngoài. Một công mà lời được nhiều việc, là chuyện tốt. Nhưng mà không biết chuyện này có thể thành hay không?

Càng nghĩ càng vui, không khỏi hé miệng cười trộm, lại phát hiện người bên cạnh nhìn cô, "Sao vậy?"

Diệp Thiên Nhiên cười nhạo nói, "Ăn cơm mà cười ngây ngốc cái gì? Thật là một đứa ngốc!"

"Anh mới là đồ ngốc!" Mạnh Yên liếc mắt nhìn anh. Chỉ lớn hơn cô có 3 tuổi mà cứ cho mình là người lớn.

Diệp Thiên Nhiên không hề để ý cô, cúi đầu ăn cơm.

Bởi vì vừa có khách lại là buổi trưa nên Mạnh Ngọc Cương và Giang Hải Thiên không uống rượu, hai người nói chuyện làm ăn, cũng vừa nói vừa cười rất hợp ý.

Cơm nước xong, vợ chồng Lý Thiên đi làm việc, Thẩm Ngân Hoa lại bị bà nội Giang kéo lại hỏi han. Dường như bà hiểu tâm ý của bà nội Giang, gương mặt có hơi đỏ ửng, lúng túng. Giang Hải Thiên vẫn xoa xoa tay, cúi đầu không nói.

Mạnh Yên nhìn thoáng qua, kéo mấy người Phương Phương ra ngoài, để cho bọn họ có không gian riêng.

"Tiểu Yên, sao lại kéo bọn mình ra ngoài ? " Giang Vũ không hiểu nhủ mày, "Tớ còn muốn xem TV. " Thật vất vả chờ đến chủ nhật, phải xem cho thật đã. Trừ ngày chủ nhật, các ngày còn lại ông nội Giang không cho cậu xem TV.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chương 19.2

"Có cái gì hay ho mà xem chứ ?" Mạnh Yên hung dữ tròn mắt nhìn cậu, "Cơm nước xong nên đi tản bộ cho tiêu thức ăn. "

Giang Vũ nghe xong lời này, bĩu môi nhưng không cãi lại.

Diệp Thiên Nhiên hơi hiểu ra, không nhịn được thở than trong lòng, nha đầu này quá tinh ranh, ngay cả chuyện như vậy cũng nhìn ra. Chỉ có em họ của anh ngốc nghếch thôi. . .

Đi được một đoạn, Mạnh Yên bỗng nhiên cười nói, "Giang Vũ, nếu ba cậu kết hôn lần nữa, cậu sẽ làm sao ? Cậu có ngăn cản không ? "

Bước chân Giang Vũ chậm lại, "Ba tớ kết hôn ? Không thể nào."

"Tớ chỉ ví dụ thôi. " Mạnh Yên không nói thẳng, chỉ có thể khéo léo dò hỏi thử xem, "Cậu có ý kiến gì không ? "

"Tớ không có ý kiến gì, chỉ cần ba sống vui vẻ là được. " Giang Vũ không có ghét chuyện này, mẹ cậu đã sớm kết hôn với người khác rồi, cuộc sống mới cũng không tệ. Không có chuyện để ba cậu vĩnh viễn độc thân chứ ?

Mạnh Yên nhẹ nhàng thở phào, đây là tin tốt. "Phương Phương, còn cậu ? Nếu mẹ cậu tái hôn, cậu sẽ thế nào ? " Vấn đề gia đình tái hôn lớn nhất là liệu con cái có thể sống chung hay không ? \laml3qujd0n|

"Có người có thể chăm sóc mẹ, tớ vui còn không kịp nữa. " Rõ ràng Phương Phương đã tích cực hơn, suy nghĩ vì mẹ khổ cực mà cũng nhìn thấy mẹ đau lòng.

Diệp Thiên Nhiên nửa cười nửa không nhìn cô, bị cô đáp trả lại. Đáng ghét, luôn dùng vẻ mặt thấy rõ nhìn cô, khiến trong lòng cô cảm thấy áp lực. Chẳng qua người này để ý quá nhiều, Phương Phương là bạn tốt của cô, đương nhiên cô phải giúp bạn rồi. \laml3qujd0n|

"O, chỗ này sắp xây nhà xong rồi. " Giang Vũ nhìn chằm chằm những ngôi nhà, ánh mắt sáng lên. Cậu biết gia đình cậu cũng mua nhà ở đây.

Lúc này Mạnh Yên mới phát hiện bọn họ vô tình đi dạo đến đường Hướng Dương, công nhân của nơi này đều đang dọn dẹp, quét dọn. " Tớ nghe nói một tháng nữa là có thể lấy được chìa khóa nhà. " \laml3qujd0n|

Diệp Thiên Nhiên nhìn xung quanh, "Người ở đây không đông, cửa tiệm nhà em sẽ không chuyển đến chứ. " Anh biết rất nhiều, còn rõ cả chuyện này.

"Không có, mẹ em không định vậy. " Mạnh Yên nhìn chòng chọc căn nhà kia hồi lâu, đột nhiên cười, "Chẳng qua vẫn có thể ở được. " Có thể cho người ngoài mượn, nhà cũ của nhà họ Giang cũng chia thành từng gian phòng nhỏ cho mượn hết, 1 năm cũng thu được khoảng chừng 5000 đồng tiền thuê nhà.

Nhưng cô lại cảm thấy tình hình tài chính không có gì tiến triển, tiền của nhà họ Mạnh đều dùng vào hai cửa hàng, còn thiếu rất nhiều, sau 3 năm mới có thể trả hoàn toàn.

Có cách nào tốt hơn đây ? Cô vắt óc suy nghĩ tìm biện pháp thỏa đáng nhất. Đột nhiên trong mắt chợt lóe lên, cô có thể mua chứng khoán, sao cô lại quên chuyện này chứ ? Trong lòng vui mừng như điên, lại có thể nghĩ tới biện pháp vừa kiếm tiền vừa ổn thỏa nhất. Cô tính toán thời gian một chút, một năm sau sẽ bắt đầu bán chứng khoán, nghe nói mới đầu không ai mua. Cô có thể bỏ tiền để mua nhiều chút, chẳng qua tiền này từ đâu ra ? Trong nhà, tiền đều do Lý Thiên giữ, hơn nữa vì việc mua nhà mà đã tiết kiệm bớt rồi. Nếu như lần này cô lại nói thẳng sợ rằng mẹ cô sẽ không đồng ý lấy tiền nữa, vậy phải làm sao bây giờ ? Chẳng qua không sao, chỉ cần muốn là sẽ tìm ra cách để làm được.

Đang lúc cô suy nghĩ nhập thần, tay bị người khác nắm chặt. " Sao vậy, Phương Phương ? "

"Tiểu Yên, thành tích của tớ có thể khá lên không ? " Phương Phương tương đối lo lắng chuyện này, từ trưa đến giờ cứ suy nghĩ chuyện này mãi. Thành tích của cô vốn không tốt, thay đổi trường học càng sợ không được. Nhưng được tiếp tục học cùng bạn tốt lại khiến cô bé cảm thấy rất vui vẻ.

"Đừng lo lắng, chúng tớ đều có thể giúp cậu học bỏ túi. " Mạnh Yên biết lúc này cô bé cần nhất là động viên, "Giang Vũ học khoa học tự nhiên không

tệ, để cho cậu ấy dạy, còn môn xã hội thì tớ có thể chỉ cậu học thêm. "Như vậy cũng có thể để cho bọn họ bồi dưỡng tình cảm anh em, một công đôi việc.

Phuong Phuong rõ ràng không đủ lòng tin, "Nhưng mà tớ sợ..."

Giang Vũ xen mồm nói, "Đừng sợ, có tớ và Tiểu Yên giúp cậu, nhất định không thành vấn đề." Cậu thật sự muốn giúp, Phuong Phuong khiến cậu có cảm giác đồng bệnh tương lân, hơn nữa so với cậu còn thê lương hơn. Điều này khiến cho cậu tràn đầy thông cảm.

Phuong Phuong nhìn thấy khuôn mặt tươi cười chân thành của bạn bè, trong lòng thở phào nhẹ nhõm kiên định gặt đầu, "Tớ sẽ cố hết sức."

Mạnh Yên cười cười, "Vậy là được rồi, bản thân muốn có lòng tin thì phải tin tưởng chúng tớ chứ."

Diệp Thiên Nhiên nhìn ba đứa bé, trong lòng có hơi cảm động. (đỏ mồ hôi, hơn có 3 tuổi đã kêu người khác là trẻ con). Trên thế giới này chân thật nhất chính là tình bạn, chẳng qua anh ở đây lại không kết giao bạn bè, nghĩ lại cảm thấy thật cô đơn...

"Anh họ, anh sao vậy?" Mạnh Yên nhảy cảm nhận ra sự buồn bã của anh. "Nhớ nhà sao?"

"Không... Hơi nhớ nhà với bạn bè." Diệp Thiên Nhiên vốn không muốn nói thật, không biết thế nào lại sửa miệng.

"Nhớ nhà thì chờ lúc nghỉ hè có thể về nhà rồi." Mạnh Yên lộ ra nụ cười xán lạn, "Ở đây anh cũng có thể kết bạn, có bạn bè thì sẽ vui hơn." Cô vẫn cho rằng anh lạnh nhạt không nhớ nhà, xem ra người ta cũng là người phạm thôi. (hừ, vì sao lại nói thế)

Diệp Thiên Nhiên kỳ quái nhìn thoáng qua, sao lại cảm thấy nha đầu kia rất muốn cách xa chứ? Còn có chút hả hê nữa?

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chương 20

"Mẹ, có được không?" Mạnh Yên cứ quẩn lấy phía sau mẹ cô. Lý Thiên đi đến đâu, cô liền đi theo.

"Tiểu Yên, đừng quấy rối nữa." Đầu Lý Thiên có hơi choáng váng, đứa nhỏ này quẩn bà hồi lâu cũng thật nhẫn nại.

"Mẹ, cho con lần này đi." Mạnh Yên khề lay động ngón tay, "Mẹ cứ coi như cho con tiền tiêu vặt, con thật sự cần dùng gấp."

Đầu Lý Thiên đầy hắc tuyến, còn tiền tiêu vặt nữa chứ? Ai lại lấy nhiều tiền tiêu vặt như vậy chứ? "Tiểu Yên, mẹ kiếm tiền không dễ dàng, không thể phung phí."

"Con biết, con sẽ không phung phí." Mạnh Yên cũng rất bất đắc dĩ, nói lâu như vậy cũng chưa thông qua được cửa của mẹ cô, quá lãng phí thời gian và sức lực. "Thật sự có việc phải dùng, qua mấy tháng nữa con trả mẹ cả tiền vốn lẫn tiền lãi, được không?"

"Nhưng đây không phải số tiền nhỏ, con muốn 10.000 đồng..." Lý Thiên không hiểu được vì sao con gái bà cứ mở miệng là dùng số tiền lớn như vậy? Bình thường cũng không thấy con bé xài tiền phung phí...

"Con sẽ trả, con thề đó." Mạnh Yên nhào tới ôm thắt lưng mẹ làm nũng, "Mẹ ơi mẹ à, lần này mẹ cho con mượn tiền đi."

"Đứa nhỏ này, đừng có quẩn lấy mẹ nữa." Lý Thiên vỗ vỗ tay nhỏ bé đặt bên hông bà, "Đến nhà bà nội Giang tìm Phuong Phuong chơi đi."

Lúc trước Mạnh Yên đoán được tâm ý của bà nội Giang, nhưng không nghĩ tới chuyện lại phát triển cực kỳ nhanh chóng. Chỉ trong 3 tháng ngắn ngủi mà Giang Hải Thiên và Thẩm Ngân Hoa đã kết hôn, Phuong Phuong theo mẹ đến ở nhà họ Giang.

Nhà họ Giang thu hồi lại nhà cũ, lại có thêm một nhà, cả nhà náo nhiệt dọn vào. Thẩm Ngân Hoa rất quý trọng cuộc sống mới không dễ dàng này, không chỉ hiếu thảo với ba mẹ chồng mà còn quan tâm chăm sóc ông xã, còn trông nom anh họ của Giang Vũ...

Điều này khiến cho người nhà họ Giang rất vui mừng, trong nhà có bà chủ khác biệt hẳn, nhà cửa được dọn dẹp sạch sẽ. Mỗi người đều cảm thấy thoải mái, nhất là Lâm Phuong Phuong đột nhiên có nhiều người thân như vậy, tất cả đều rất quan tâm cô, điều này khiến cho gương mặt cô lúc nào cũng nở nụ cười vui vẻ.

Chẳng qua nhà họ Mạnh lập tức cảm thấy trống vắng, trước kia đến buổi tối có thể đi qua nhưng bây giờ lại không được. Tuy nói cách nhà cũ nhà họ Giang không xa nhưng mà cũng phải mất thời gian đi xe đến. Mùa hè không nói nhưng mùa đông thì không muốn ra ngoài.

"Không muốn đâu, mẹ." Mạnh Yên quyết định phải lấy được số tiền kia, trẻ hơn nữa sẽ không mua được. "Con sẽ trả lại cho mẹ, nếu như không trả...Sau này mẹ cũng không cần chuẩn bị của hồi môn cho con." Hôm qua đã bắt đầu bán chứng khoán, trẻ hơn nữa thì không còn kịp rồi.

Lý Thiến không khỏi bật cười, đứa nhỏ này lại như thế ? “ Còn cả của hồi môn ? Con mới có mấy tuổi đã lo xa như vậy ! ”

Nghe bà kéo dài giọng nói cười cợt, Mạnh Yên nhanh chóng xoay chuyển, ai bảo cô không có cách chứ ? “ Mẹ, mẹ hiểu rõ con nhất nên đồng ý với con đi. ” Cô biết nếu không nói rõ ràng, mẹ cô sẽ tuyệt đối không cho cô tiền. Không thể làm gì khác hơn là phải nói qua chuyện nàng sắp mua chứng khoán.

"Tiểu Yên, đây là đánh bạc. Không được tuyệt đối không được." Lý Thiến vừa nghe xong lắc đầu, rùi ro quá lớn chắc chắn không thể lấy được tiền vốn. “ Chỉ cần là đánh bạc sẽ thua, con bỏ suy nghĩ đó đi. ”

"Mẹ, sẽ không." Mạnh Yên gấp đến mức muốn nhảy lên, "Con có cảm giác sẽ kiếm được tiền, hơn nữa lại kiếm rất nhiều tiền." Cô không thể nói thẳng đây là chuyện tốt một vốn bốn lời, nếu không sẽ đưa tới nhiều nghi ngờ, mất nhiều hơn được.

"Cảm giác ? " Lý Thiến không hề tin tưởng câu thuyết phục này, thể hệ của bà chỉ tin việc làm đến nơi đến chốn. “ Đứa nhỏ ngốc nghếch này, chuyện như vậy sao có thể dựa vào cảm giác ? ”

Mạnh Yên thấy nói không thông, bắt đầu kiên quyết, "Mẹ, mẹ nên đồng ý với con đi. ”

Thấy con gái buồn bực như vậy, Lý Thiến có hơi đau lòng, gỡ rối giúp con, "Tiểu Yên à, coi như mẹ đồng ý thì ba con cũng không đồng ý. ”

"Vậy đừng nói với ba." Mạnh Yên kéo tay của bà, cô chỉ cần 10.000 đồng để suy tính vấn đề kia, số tiền này Lý Thiến có thể lấy ra. Nhiều hơn nữa thì không được, Mạnh Ngọc Cương làm ăn còn bảo thủ hơn Lý Thiến, thuyết phục ông chịu bỏ ra số tiền đó còn khó hơn lên trời.

"Chuyện này sao có thể giấu chứ ? " Lý Thiến khó xử nhíu mày.

Mạnh Yên chớp mắt lộ vẻ ngây thơ, "Tất cả tiền không phải do mẹ quản lý sao ? ”

"Đứa nhỏ này..." Lý Thiến suy nghĩ hồi lâu lắc đầu, "Con gái à..." Bà thật không yên lòng lấy số tiền này ra ném vào trong nước.

Mạnh Yên không có biện pháp chỉ có thể dùng cách cuối cùng, chớp chớp mắt dùng sức bức ra những giọt nước mắt, ôm tay mẹ cô bắt đầu giả khóc, vừa khóc vừa hỏi, "Mẹ, không được sao ? ”

"Ai, khóc cái gì?" Lý Thiến luống cuống tay chân, chưa từng thấy con gái quật cường khóc, bỗng nhiên nhìn thấy đau lòng. “ Đừng khóc, ngoan, mẹ dẫn con đi mua đồ ăn vặt. ”

"Mẹ, con không cần đồ ăn vặt." Mạnh Yên thấy cách này hiệu quả càng khóc to hơn.

"Tiểu Yên..." Lý Thiến khó xử nhíu mày.

Mạnh Yên khóc lớn lên, Lý Thiến không cách nào dỗ được, cô khóc hồi lâu đến mức giọng khàn đi, hơi thở cũng bất ổn, đến cuối cùng thì không chịu được mà nôn mửa.

Lý Thiến đau lòng vỗ lưng giúp cô dễ thở, "Được rồi, đừng khóc, con muốn cái gì mẹ đồng ý với con. ” Nghĩ lại, tiền bà kiếm được sau này cũng cho con gái, nếu con gái phung phí thì sau này không có gì cho con...

Mạnh Yên thấy đạt được mục đích bèn dừng khóc, lén nhìn mẹ, thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nếu chiêu này không hiệu quả thì cô cũng không còn cách nào...

Lý Thiến giận chọt vào gáy của cô, "Mẹ không biết con giống ai chứ ? Cứng đầu như vậy không giống ba mẹ. ” Hơn nữa nói khóc liền khóc, nói dừng là dừng, thật là khiến bà không biết nên nói sao.

"Chẳng lẽ con là con nuôi ?" Mạnh Yên mở to hai mắt ra về kinh ngạc.

"Đúng vậy, là mẹ nhặt được con trong đồng rác." Lý Thiến cố ý hù dọa cô.

Mạnh Yên cảm thấy đầu đầy hắc tuyến, lời Lý Thiến nói như vậy không ít lần, lúc cô còn bé thật sự tin, có lúc còn mong chờ cha mẹ ruột xuất hiện. (đồ mồ hôi).

"Mẹ." Mạnh Yên ôm tay bà cọ cọ, nhìn bà cười lấy lòng.

"Đứa nhỏ này, kiếp trước đúng là mẹ thiếu nợ con mà. ” Lý Thiến vừa bực mình vừa buồn cười, trên mặt đứa nhỏ này vừa khóc vừa nở nụ cười giống như con mèo nhỏ, "Tiền này mẹ cho con, chẳng qua gạt ba con, nếu ông ấy biết sẽ tức giận. ”

Mạnh Yên phát ra một tiếng hoan hô, "Con biết mẹ hiểu con rõ nhất mà. ” Còn không quên nịnh hót.

Lý Thiến bị cô quần lấy không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là mở giúp cô một tài khoản rồi chuyển 10.000 vào.

Lúc này đầu óc kinh doanh của Mạnh Yên bắt đầu, chuẩn bị đi mua, nhưng nơi này không có bán. Chẳng qua đi một mình không được, làm sao bây giờ ? Nếu không...

Vòng vo đảo mắt, nói với Lý Thiên muốn đến nhà họ Giang, nên thay quần áo rồi ra ngoài. lq/d

Đi qua tiệm vải cách vách, cô quét mắt thấy vợ chồng Giang Hải Thiên đang bề bộn công việc luôn tay luôn chân, nghe nói tiệm này buôn bán rất tốt, có rất nhiều khách quen cũ trung thành. Mỗi khi đến ngày lễ, đến Tết thì buôn bán càng đắt.

Cô chậm rãi đi đến nhà cũ của nhà họ Giang, đây là nhà có hai tầng lầu, có một sân, bên trong có cây nho, trên tường có dây mướp màu xanh treo lên.

Đang chuẩn bị đẩy cửa sắt, thì Lâm Phuong Phuong đi ra, "Tiểu Yên, cậu đã đến rồi ? Tớ đang muốn tìm cậu. "

"Tìm tớ làm gì?" Mạnh Yên có chút kỳ lạ, không có giao ước trước.

"Bà nội muốn làm sủi cảo cho chúng ta ăn. " Lâm Phuong Phuong cười rất vui vẻ, mấy tháng nay cô sống rất thư thái. Ăn ngon mặc đẹp, còn có rất nhiều người quan tâm cô. Cô không cần mỗi ngày phải vội vàng làm việc nhà còn phải lo lắng cho mẹ cô. " Để tớ đến gọi cậu sang. "

"Thật sao ? Tớ thích ăn lắm. " Mạnh Yên rất thích thú với việc ăn uống, nhất là khi bà nội Giang làm điểm tâm.

Mới vừa đến gần nhà bếp nhà họ Giang chỉ thấy ông nội Giang đang cán vò, Giang Vũ và bà nội đang làm rau, Diệp Thiên Nhiên đang băm thịt, quả là một hình ảnh bận rộn náo nhiệt. Phòng bếp này cũng khá lớn nếu không nhiều người chen vào như vậy sẽ rất chật.

Mạnh Yên thấy một màn như vậy chỉ cảm thấy ấm áp trong lòng, "Ông nội, bà nội Giang. " Nhà họ Giang rốt cuộc cũng giống như gia đình bình thường.

Ông nội Giang cười nói, "Tiểu Yên, mau vào ngồi chờ, lát nữa sẽ có thể ăn. "

Mạnh Yên ngượng ngùng ngồi chờ ăn nên đến bên cạnh bà nội Giang ngồi xỏm xuống, "Con giúp mọi người nhặt rau. "

Bà nội Giang ngửa khuôn mặt tươi cười lên, "Không cần, đến xem tivi với Phuong Phuong đi. "

"Không có gì hay để xem." Mạnh Yên lắc đầu, lúc này tivi rất nhàm chán.

Bà nội Giang cũng không khách khí với cô, cầm cái ghế nhỏ cho cô ngồi, "Tiểu Yên, nghe nói lần này con thi hạng nhất ? Con cần phải giúp Giang Vũ và Phuong Phuong đó. " l/q/d

"Thành tích Giang Vũ rất tốt, lần này do cậu ấy sơ xuất, không nhìn rõ đề bài mới bị trừ điểm như vậy. " Mạnh Yên vừa nói vừa nhặt rau, lần này số học của Giang Vũ chỉ có 83 điểm.

"Đứa nhỏ này ngày thường ông cũng nhắc nhở nó rất nhiều, phải đọc kỹ rồi mới làm tiếp, sau khi làm xong phải kiểm tra lần nữa. " Ông nội Giang rất để ý chuyện học tập của cháu trai, không có ít can thiệp như nhà họ Mạnh.

"Từ từ tập sẽ quen. " Mạnh Yên quét mắt nhìn Giang Vũ, thấy sắc mặt cậu có hơi đỏ bừng, nhanh chóng chuyển đề tài, "Bà nội Giang, thành tích của anh họ cũng rất tốt. "

"Thiên Nhiên cũng không chịu thua kém, bà yên tâm rồi. " Nói đến cháu ngoại, ánh mắt của bà híp lại, "Lỡ mà thành tích giảm xuống, bà chỉ sợ ba mẹ nó trách bà. "

Diệp Thiên Nhiên một mực im lặng đột nhiên quay đầu nhìn về phía các cô, "Bà ngoại, bà nghĩ nhiều rồi, thành tích của con có được hay không là chuyện của con, ba mẹ con sẽ không trách bà. "

"Bọn họ ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng... " Bởi vì hai người họ tín nhiệm giao con cái mình cho hai ông bà, nếu như không tốt, thì bọn họ cũng có lỗi.

"Bà ngoại, chuyện như vậy ba mẹ con sẽ không trách bà. " Trong giọng nói của Diệp Thiên Nhiên có hơi tức giận bất bình, "Xem như thành tích của con không tốt cũng chỉ có thể trách bọn họ. "

Mạnh Yên mở to hai mắt, có chút khó hiểu. Chuyện này là thế nào ? Chẳng lẽ anh đến tuổi chống đối ? Người luôn luôn lạnh nhạt đột nhiên bùng nổ như vậy, chuyện gì đã xảy ra ?

"Thiên Nhiên, ba mẹ đều rất thương con. " Ông nội Giang chen miệng vào nói, "Bọn họ làm tất cả vì muốn tốt cho con, con không nên hiểu lầm. "

Diệp Thiên Nhiên cúi đầu không hề răng, chỉ có tiếng băm thịt vang lên.

Mạnh Yên càng nghe càng mơ hồ, dùng ánh mắt nghi ngờ hỏi thăm Phuong Phuong, Phuong Phuong cũng không rõ lúc đầu.

Ăn xong sủi cảo, Mạnh Yên vô cùng hài lòng ngã xuống trên ghế salon, bà nội Giang làm sủi cảo quá ngon, nhân bánh chắc nịch lại thơm ngào ngạt, chấm với dấm chua Trần Giang ăn vào mùi vị quá tuyệt vời. Cô liên tục ăn 20 cái, no muốn vỡ bụng.

Diệp Thiên Nhiên đưa ly trà cầu kỳ cho cô, "Em sẽ thành heo mất. " Gương mặt này càng tròn trĩnh hơn trước kia.

Lời nói tuy không dễ nghe nhưng hành động thì rất quan tâm. Mạnh Yên cũng hào phóng không làm khó dễ anh mà làm như không nghe thấy, nhận lấy uống một hớp trà. “ Anh họ, em có việc tìm anh. ” Lần này tới đây mục đích chủ yếu còn chưa làm xong !

"Tìm anh ? Có chuyện gì ? " Lúc này Diệp Thiên Nhiên đã bình tĩnh lại, không có bướng bỉnh như lúc nãy.

Mạnh Yên liếc mắt nhìn những người khác, bà nội Giang đang ở trong sân rửa chén đĩa. Nhẹ nhàng lại gần kể chuyện cho anh nghe.

Diệp Thiên Nhiên khiếp sợ nhìn cô, "Sao em lại nghĩ đến chuyện này ? " Rốt cuộc cô mấy tuổi ? Tại sao có thể tỉnh ranh như vậy ?

"Anh không cần để ý, có thể đi cùng em không ? " Mạnh Yên hí hóp mắt nhìn anh, nếu anh từ chối cô thì cô cần phải dùng nhiều bản lĩnh.

Diệp Thiên Nhiên nghĩ nghĩ, gật đầu nói, "Đi."

"Cám ơn, anh họ. " Mạnh Yên không nghĩ anh sẽ nhanh chóng như vậy, vốn chuẩn bị sẵn một bụng những lời thuyết phục anh đã không cần nữa. Cô lập tức bổ sung thêm một câu, "Quyết định vậy nha, không cho đôi ý. "

Diệp Thiên Nhiên liếc mắt nhìn cô, "Khi nào thì anh nói không giữ lời?"

Mạnh Yên nhìn anh cười khúc khích, dù sao cũng đã được mục đích.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 21

Buổi chiều thứ tư không có tiết học nên sáng sớm Mạnh Yên đã xin phép với Lý Thiển muốn đến nhà họ Giang chơi.

Hai người giao ước hẹn nhau ở địa điểm rồi cùng đi.

Lúc này thành phố S vẫn chưa trở nên sầm uất, rục rờ như kiếp trước, chẳng qua nhiều kiến trúc kinh điển trên đường vẫn rất khác biệt, Mạnh Yên vừa đi vừa nhìn không chớp mắt.

Diệp Thiên Nhiên đi được một đoạn thấy cô không đuổi theo. Không thể làm gì khác hơn là lui về dắt tay của cô đi, "Nhìn cái gì chứ ? " Ánh mắt anh chột lóe lên sợ người phía sau bị bỏ lại.

"Nhìn những ngôi nhà kia. " Mạnh Yên chỉ vào một ngôi nhà tiêu chuẩn, "Thật là đẹp, đã trải qua nửa thế kỷ mà vẫn còn đẹp như vậy. " Điều này khiến cô khê ca ngợi, khi đó người xây dựng được đã rất xuất sắc, mặc dù bây giờ nhìn cũ nhưng vẫn rất chói lọi.

"Đẹp thì đẹp, nhưng mà đây là nhà của người khác, em có cần phải nhìn đến mắt hờn vậy không ? " Diệp Thiên Nhiên tức giận tròn mắt nhìn cô, ngay cả xe trên đường cũng không thèm chú ý. .

Về mặt Mạnh Yên say sưa tưởng tượng. "Sau này em cũng muốn mua nhà như vậy, chắc chắn sống ở đó rất hạnh phúc. "

"Vậy em nghĩ cách kiếm tiền đi, anh đoán nhà này rất đắt. " Diệp Thiên Nhiên cười thầm trong lòng, nha đầu này suy nghĩ xa vời.

"Cho nên muốn từ hôm nay trở đi phải cố gắng kiếm tiền. " Mạnh Yên trầm hạ quyết tâm, nhất định phải làm được.

Mạnh Yên đã sớm chuẩn bị nên rút tiền trong ngân hàng ra để trong cặp sách, khi cô lấy tiền ra đưa cho người bán, Diệp Thiên Nhiên mở to hai mắt, nếu sớm biết, anh sợ rằng không có tâm trạng cười cười nói nói với cô như vậy. Dám để số tiền lớn trong cặp cũng không sợ bị người khác lấy mất sao ?

Anh không biết Mạnh Yên kéo anh đi chính là xem anh như người bảo hộ. Cũng bởi vì có anh bên cạnh nên cô mới có lá gan như vậy.

"Cô bé, con muốn dùng số tiền này để mua chứng khoán sao ? " Giương mặt người bán thừ ra, ngây người nhìn chằm chằm hai người bọn họ.

"Đúng vậy." Mạnh Yên gật đầu, người thu tiền kỳ lạ này sao lại không thu tiền chứ ? " Có hạn chế gì sao ? "

"Người lớn nhà con có biết không ? " Người bán lại hỏi tới, tiền này không phải lên ăn trộm chứ ?

"Đương nhiên biết, nếu không làm sao có tiền chứ ? " Mạnh Yên có chút không nhẫn nại, cần phải hỏi cẩn thận như vậy sao ?

"Đều mua hết ? Cũng chưa chắc sẽ kiếm được tiền. " Người bán nhắc nhở, thành thật mà nói, trong lòng của ông cũng e dè với chuyện mới mẻ này.

"Đã biết, chủ à, có thể bán cho con không ? " Mạnh Yên hơi khó chịu, người này thật dài dòng. " Con muốn gấp đôi. " Chẳng qua cô biết ông ấy có ý

tốt, cho nên cũng nề mặt ông.

"Tất cả đều muốn gấp đôi?" Người bán lại lần nữa ngần ngừ cả người.

"Đúng vậy." Mạnh Yên chắc chắn như đinh đóng cột gặt đầu.

Người nọ do dự nửa ngày, môi giật giật, làm xong tất cả thủ tục đếm đi đếm lại mấy trăm tờ rồi mới đưa cho cô.

Mạnh Yên lại đếm một lần nữa rồi cẩn thận bỏ vào trong cặp. Vòng vo đảo mắt, "Anh họ, anh có muốn mua mấy tờ không?" Cũng không uống công một chuyến, để cho anh kiếm được chút tiền tiêu vặt.

"Anh? Quên đi." Diệp Thiên Nhiên hất mặt, "Anh không biết chuyện này cũng không hứng thú." Anh nhìn cô hồi lâu, cảm thấy kỳ quái không biết trong lòng cô đang thật sự suy nghĩ chuyện này thế nào?

Mạnh Yên khuyên anh, "Coi như chơi một chút cũng được."

Diệp Thiên Nhiên vốn định từ chối nhưng không biết sao lại thay đổi chủ ý, móc ra 500 đồng trong túi.

"Cũng muốn gấp đôi sao?" Người bán vừa trải qua cảm giác kinh ngạc nên lúc này cũng không còn quá sừng sốt.

Diệp Thiên Nhiên nghĩ một chút chưa kịp quyết định thì Mạnh Yên ở bên cạnh kêu lên, "Dĩ nhiên." Anh không lên tiếng thì cứ cho là vậy đi.

Người bán này thấy hai đứa bé, một đứa cố chấp một đứa im lặng, nghĩ thầm trong nhà chắc chắn có tiền, ai có thể dễ dàng lấy 10.000 đồng chứ. Nghĩ như vậy, càng cẩn thận ân cần, làm xong thủ tục cũng đưa cho Diệp Thiên Nhiên. Diệp Thiên Nhiên cũng không đếm lại, tiện tay bỏ vào túi.

Làm xong chuyện lớn, Mạnh Yên thở phào nhẹ nhõm cũng không có tâm tư đến chuyện đi dạo, "Anh họ, anh muốn đi dạo sao?" Nếu như anh nói không thì cô không thể nhịn được muốn chạy về giấu đồ đi.

"Không cần, vẫn nên về nhà sớm một chút." Diệp Thiên Nhiên không yên lòng về cặp sách của cô, vươn tay ra, "Anh cầm cặp sách giúp em."

"Cám ơn anh họ." Mạnh Yên vui sướng, hài lòng đưa anh, đưa đồ cho anh giữ là yên tâm nhất. "Chẳng qua sao anh có nhiều tiền như vậy?" Tuy nói bởi cảnh nhà họ Giang không tệ nhưng không có khả năng cho anh nhiều tiền tiêu vặt như vậy.

"Ba mẹ anh cho." Diệp Thiên Nhiên nhàn nhạt liếc cô, "Thế nào? Em có ý kiến?"

"Không không." Mạnh Yên bối rối vẫy tay, nói đùa, ở chung một chỗ lâu như vậy, ranh giới cuối cùng của người này cô rất rõ, không nên nói chuyện trong nhà của anh. "Em chỉ thấy kỳ lạ, sao anh lại mang nhiều tiền bên người như vậy?"

"Anh vốn muốn mua vài thứ." Thấy bộ dạng cẩn thận của cô, trong lòng anh có hơi buồn cười, "Chẳng qua lần sau mua cũng được." Mang cặp sách này đi dạo phổ quá nguy hiểm.

"Cái gì vậy?" Mạnh Yên có chút áy náy, cũng bởi vì cô mà trì hoãn chuyện của anh.

"Em thật là quản nhiều chuyện." Diệp Thiên Nhiên dùng tay xoa xoa tóc của cô, nhưng anh không cần người khác áy náy.

Mạnh Yên đẩy tay anh ra, bĩu môi. Thật đáng ghét, cô quan tâm anh mà.

Diệp Thiên Nhiên cười hì hì đưa tay bóp miệng cô, "Cũng có thể dùng để treo bình."

"Đáng ghét, em là thực nữ, anh không thể không lễ phép như vậy." Người này thật là, thấy trong lòng cô khó chịu, ngược lại anh còn vui vẻ, hả hê.

Diệp Thiên Nhiên cười to lên, "Thực nữ? Con nhóc như em mà cũng tự xưng thực nữ, thật là chết cười mất thôi."

"Không cho cười." Mạnh Yên tức giận, mặt đỏ bừng, xông lên hung dữ đá một đá, đáng tiếc tay chân anh linh hoạt nên chỉ thoáng qua không đá trúng. "Anh đứng lại cho em."

"Ha ha ha." Diệp Thiên Nhiên cười càng vui vẻ, cô tức giận giống như con mèo nhỏ, cực kỳ đáng yêu.

"Diệp Thiên Nhiên, anh... chán ghét, đáng giận..." Mạnh Yên đáng thương đuổi theo không kịp, đứng tại chỗ dậm chân mắng người, nhưng thiếu từ ngữ mắng chửi nên hết lần này đến lần khác chỉ có hai câu này.

"Được rồi, được rồi, đừng tức giận." Rốt cuộc Diệp Thiên Nhiên cũng cười đủ rồi, đi tới bên cạnh cô, "Để cho em đá mấy cái trút giận."

Mạnh Yên rối rắm trừng mắt nhìn anh, tức giận muốn đá anh một đá, nhưng lực đá chỉ rơi trên đùi anh đã giảm bớt lực. Dù sao cô cũng có điểm không tốt, quá mềm lòng. Đá mấy đá xem như hết giận.

"Hôm nay chuyện mua chứng khoán không nên nói lung tung với người khác." Mạnh Yên bày ra vẻ mặt hung dữ nhìn anh.

"Biết rồi." Diệp Thiên Nhiên nhún vai cười gật đầu.

Mạnh Yên thấy cả biện pháp làm khó dễ anh cũng không có, làm như không thấy trong mắt anh còn sót lại niềm vui, xoay người rời đi, "Mau trở về thôi."

Diệp Thiên Nhiên cười cười, nhanh chóng theo sát sau đó.

Diệp Thiên Nhiên đưa Mạnh Yên vào trong cửa tiệm rồi mới rời đi, Lý Thiển vừa buồn bán xong, tiễn khách ra ngoài.

"Tiểu Yên, trở về sớm vậy? Mẹ cho là con đợi đến tối mới trở về." Bà vẫn cho rằng con gái chơi ở nhà họ Giang.

"Không có, mẹ, hôm nay con đã làm xong chuyện." Mạnh Yên chớp mắt nhìn bà.

Lý Thiển bắt đầu không phản ứng kịp, sững sờ hai giây mới hiểu ra, "Con đã dùng tiền?"

"Dạ." Mạnh Yên hơi im lặng, cái gì gọi là dùng tiền? Chuyện này có thể gọi là đầu tư được không? Chẳng qua trong khoảng thời gian ngắn khó có thể nói chuyện đạo lý với mẹ cô.

"Con...con thật đúng là..." Lý Thiển không ngờ con gái im lặng không lên tiếng làm xong chuyện, bà còn tưởng rằng không có bà giúp một tay, con gái không làm được chuyện như vậy. "Một mình con đi?"

Đứa nhỏ này trước đó không nói với bà một tiếng, có phải đề phòng sợ bà phiền phức? Tuy bà có suy nghĩ này nhưng cảm thấy không thực tế.

"Không phải, có anh họ theo giúp con." Mạnh Yên lấy sổ hộ khẩu và chứng minh nhân dân của Lý Thiển trong cặp sách trả lại cho bà.

"Những thứ này làm sao con có?" Lý Thiển càng thêm im lặng, trẻ con gì? Lại tinh ranh như vậy? Những vật này bà nhớ mình đã cất kỹ ở nơi đáng tin cậy.

"Năm ở ngăn thứ năm trong tủ, ba mẹ không có khóa lại." Gương mặt Mạnh Yên thản nhiên.

Lý Thiển vỗ trán, vốn tưởng qua thời gian con gái sẽ quên chuyện này hoặc không có bất kỳ giấy tờ để con gái không làm được gì, hôm nay lại...Nghĩ lại, đứa nhỏ này thông minh như vậy, nói không chừng đúng như con bé nói, có thể kiếm đại một khoản.

"Mẹ, những thứ này mẹ cũng cho con giữ đi." Về mặt Mạnh Yên tươi cười đưa giấy mua cho Lý Thiển.

Lý Thiển cầm lấy mở ra xem, lại tốn 30 đồng, ai thật đắt, a, hi vọng không phải là đồ bỏ. Mua thì đã mua rồi, vậy cũng không có cách nào. Nhanh chóng kẹp vào trong túi cất ở chỗ không thấy được.

"Mẹ, buồn bán được không?" Mạnh Yên nhìn tới nhìn lui trong cửa tiệm.

"Tốt lắm, may nhờ có mẹ Phương Phương giúp đỡ, nếu không thì mẹ thật sự làm không xuể." Lý Thiển rất hài lòng với Ngân Hoa, tỉ mỉ phụ trách lại không sợ mệt mỏi. Sau khi Ngân Hoa kết hôn vẫn ở cửa tiệm của nhà họ Mạnh giúp một tay, cũng để cho ông bà nội Giang có thời gian nghỉ ngơi.

Về phần cửa hàng vải của nhà họ Giang chỉ cần ông bà nội Giang cũng có thể làm được, chỉ có lúc nhập hàng thì có Giang Hải Thiên sẽ giúp đỡ đi lấy hàng. Thường ngày thì đi theo Mạnh Ngọc Cương buôn bán ở chợ, chẳng qua ông bán gà. Hai người giúp đỡ, buôn bán cũng không tệ lắm.

"Nếu bận quá, thì tuyển người đi." Mạnh Yên cười nói, ngộ nhờ cơ thể ngã bệnh cũng không tốt, buôn bán có thể làm lúc nào cũng được nhưng sức khỏe chỉ có một.

"Đừng lo lắng, mẹ vẫn lo được." Lý Thiển quét cửa tiệm một vòng, tiệm này là tâm huyết của bà. "Chẳng qua phải cần hai người."

"Sao vậy?" Mạnh Yên có chút kỳ quái.

"Nhà mới của chúng ta không thể để trống vô ích, mẹ muốn mở thêm chi nhánh." Gương mặt Lý Thiển tự tin, "Chia ra thêm nhóm khách hàng."

"Chẳng qua nơi đó có vắng quá không?" Mạnh Yên hỏi, trên phương diện buôn bán đã rất lâu cô không hỏi tới.

"Đều là khách quen của mẹ, không sao." Lý Thiển có lòng tin, bà đã nghiên cứu chuyện này rất lâu. "Ở đây đông khách quen cũ, có thể thay đổi được. Nơi này chủ yếu tìm thêm khách hàng mới."

Nhìn Lý Thiển mặc một bộ quần áo thời thượng mà nói, về mặt hứng khởi, lòng Mạnh Yên cũng tràn đầy vui vẻ, rốt cuộc mẹ cô cũng tìm được con đường của riêng mình. Không những theo đuổi lý tưởng của mình còn biết suy nghĩ buôn bán. Những năm này các quan niệm kiêu trước cô lạnh lẽo truyền cho mẹ rốt cuộc cũng phát triển. Phụ nữ không thể vĩnh viễn vây quanh chồng con, có nghề nghiệp yêu thích của riêng mình còn có thể khiến cho bà lấy được sự tự tin và thỏa mãn. Hơn nữa cũng không khiến cho người đàn ông và những người khác khinh thường bà.

Mạnh Yên mua cho mẹ cô rất nhiều sách quản lý và tạp chí thời trang trong và ngoài nước buộc bà phải dùng thời gian học. Xem ra tâm huyết của cô cũng không uổng phí, Lý Thiển đã tiếp thu những kiến thức học được chuyển hóa thành của mình. Bà cũng không còn...chỉ là người chỉ biết hết giờ làm, vội vàng làm việc nội trợ nữa. Thật sự là quá tốt.

Chương 33: Chương 22

Mấy năm gần đây, mỗi lần ba người về nhà họ Mạnh thì nhà bác cả đối với mọi người đều là khách khí. Ngay cả bà nội không thích Lý Thiển cũng không dám khiêu khích trước mặt bà. Chứ đừng nói chỉ là những người này còn còn tỏ vẻ thân thích quanh bà, hy vọng có thể đạt được lợi ích từ bà.

Mà Lý Thiển mấy năm nay buôn bán, khả năng quan sát và nhận xét cũng nâng cao. Hơn nữa việc kiếm ra tiền cũng khiến bà biết cách ứng phó nhiều loại người, không để cho những người này được tiện nghi cũng như không thể gây khó dễ cho bà.

Còn Mạnh Ngọc Cương từ lúc nhận thức được sự chỉ dẫn của con gái mà có thay đổi rất lớn, không còn mù quáng hiếu thảo với mẹ như trước. Bà muốn tiền của ông nhưng cũng có giới hạn. Còn việc xem mất linh tinh thì ông lập tức đứng dậy rồi khỏi khiến cho đối phương không làm gì được. Cứ như vậy nhiều lần khiến bà nội cũng không sắp đặt chuyện như vậy nữa. Nhưng lại khiến cho bà nội Mạnh càng hận mẹ con Mạnh Yên hơn, nhưng mà bà ta lại kiêng kỵ mẹ con họ không dám dễ dàng chọc vào.

Thời gian nghỉ hè, vốn Mạnh Yên có rất nhiều kế hoạch lớn. Nhưng đến cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn ở nhà ôn tập bài vở, sắp học năm nhất trung học, tốt nhất cô nên chuẩn bị trước tránh đến lúc đó không theo kịp.

Nội dung những môn học bậc tiểu học đều rất đơn giản, nhưng đến năm nhất trung học kiến thức cũng bắt đầu phức tạp, cô cũng không thể dễ dàng tích bị giảm xuống. Dù thay đổi thế nào đi nữa, vẫn nên tiếp tục học, hơn nữa thành tích phải cực kỳ nổi bật. Sau này cô còn phải chọn công việc tốt, không muốn giống như kiếp trước, thường xuyên chạy khắp nơi, mệt mỏi cực nhọc không tả hết.

Cô nhờ mẹ nghĩ cách lấy được một bộ sách giáo khoa năm nhất trung học, từ từ nhai. Gặp phải những vấn đề không hiểu thì nhờ Diệp Thiên Nhiên chỉ bảo, thành tích của anh rất tốt, lần này đạt thành tích thứ hai toàn trường thi lên năm hai trung học. Cô càng đọc sách càng cảm thấy mù tịt, thật sự không nhớ rõ kiếp trước đã học gì, cô thật sự gặp không ít vấn đề.

Lý Thiển rất vui mừng với hành động của con gái, thỉnh thoảng làm chút chè đậu xanh, nước ép hoa quả để cô giải khát. Trong nhà cũng có rất nhiều thức ăn vặt để cô ăn, chẳng qua Mạnh Yên rất có chừng mực, ăn xong ba bữa chính một ngày mới ăn những thứ vặt vãnh, chủ yếu cô sợ không đủ dinh dưỡng.

Mỗi ngày, Mạnh Ngọc Cương trở về từ chợ rau lại mua rất nhiều món ăn, bồi bổ cơ thể cho con gái. Mặc dù cả đời ông lặn lội không có bản lĩnh gì nhưng có con gái bảo bối khiến cho ông cực kỳ tự hào, không chỉ học giỏi còn biết cách kiếm tiền.

Nhớ lại lúc ông biết con gái mua cổ phiếu, lần đầu tiên biết tin này cảm thấy dao động, Mạnh Yên cùng xem TV với ông. Lúc ấy thông qua chương trình truyền hình trực tiếp trước mắt ông tối lại tức giận, nhưng không có cách mua, không thể làm gì khác hơn là dè dặt sự tức giận nhìn cô, không ngờ lần này tỷ số trúng thưởng cao gần 100%, nói cách khác con gái mua mấy trăm tờ đều trúng hết. Lúc ấy cả người ông ngây ra, choáng váng đầu óc ngồi trên ghế. Trong lòng tính toán lần này kiếm được bao nhiêu tiền.

Mạnh Yên đắc ý trong lòng, nhìn ba chăm chăm, nhìn xem ông có phản ứng gì.

Lúc ấy Lý Thiển đang bận rộn buôn bán không xem TV, sau khi rửa tay đi vào thì thấy hai người đang ngồi, còn tưởng rằng không trúng, trong lòng đang thất vọng. Nhưng cũng mở miệng an ủi, "Quên đi, số tiền này coi như cho Tiểu Yên chơi một chút, mất cũng đã mất rồi, đừng nên tức giận."

"Không không không, cũng... cũng trúng..." Mạnh Ngọc Cương vẫn còn chưa thể tin sự thật này.

"Thật sự?" Ánh mắt Lý Thiển sáng lên, không còn có chuyện gì tốt hơn thế. "Thật sự không bị mất tiền?" Bà chỉ cần không mất tiền là tốt rồi.

"Không chỉ không mất mà còn kiếm được tiền." Rốt cuộc Mạnh Ngọc Cương tỉnh táo lại, cười toe toét.

"Quá tốt." Thấy ông xã vui vẻ, lòng của bà cũng nhẹ nhõm. "Nha đầu này thật may mắn, chuyện tốt như thế con bé cũng nhặt được." Vốn bà còn sợ Mạnh Ngọc Cương biết rõ chuyện sẽ tức giận, bà còn chuẩn bị phê bình.

Vì sao lại gọi là nhặt được? Mạnh Yên bĩu môi, trong lòng phản bác lại suy nghĩ của bà.

Mạnh Ngọc Cương ngây người hồi lâu, đột nhiên nói: "Nếu không thì chúng ta bán ra đi, dù sao cũng đã kiếm được."

"Không nên." Mạnh Yên nhảy lên, ra sức lắc đầu, "Ba, sau này chúng ta còn có thể kiếm nhiều tiền hơn, chúng ta mua lại cổ phiếu đã trúng, chờ thêm một thời gian rồi bán đi." Là mở rộng quốc tế đó? Thâm nhập thị trường còn kiếm được nhiều hơn.

"Như thế không tốt sao." Mạnh Ngọc Cương do dự, "Còn phải bỏ thêm tiền ra, hay là quên đi." Ông làm việc luôn bảo thủ, không muốn gánh nhiều rủi ro.

"Ba, nghe con chắc chắn không sao." Mặt Mạnh Yên đỏ lên, đầu cấp bách mà đổ đầy mồ hôi, "Ba xem không phải lần này con cũng dự đoán đúng

sao?"

Mạnh Ngọc Cương do dự hồi lâu, vẫn quyết định chờ đợi xem tình hình. Phương diện này đưa nhò Mạnh Yên có hiểu biết, tốt hơn ông rất nhiều. Chẳng qua may mà không bán, sau đó ông nghe thấy mỗi phần cổ phiếu tăng tới 10.000 đồng, liền kiên trì không bán. Thật buồn cười, không ngờ còn có giá này, ông không rõ cách thức thế nào nhưng chắc chắn rõ tiếp theo sẽ lời nhiều hơn, nếu không sao lại có người dù giá cao thế nào cũng thu mua chứ?

Càng về sau đúng như bọn họ đoán, giá cả càng tốt. Cho đến khi đưa cổ phiếu ra thị trường, Mạnh Ngọc Cương cũng quyết không bán. Sau nhò Mạnh Yên làm chủ bán phần lớn cổ phiếu, tiền bán được đầu tư vào bất động sản, chỉ để lại một phần nhỏ ở thị trường chứng khoán.

Đến lúc này, quyền kinh tế to nhất của nhà họ Mạnh nằm trong tay Mạnh Yên, vợ chồng Mạnh Ngọc Cương không thể không tin tưởng, có chuyện gì cũng nghe cô. Bọn họ còn thăm cho rằng con gái của bọn họ là thiên tài kinh doanh (đồ mớ hời).

Mạnh Yên đọc sách đến lúc mặt trời lặn mới đứng dậy giãn gân cốt, việc đọc sách này cũng thật mệt mỏi. Suy nghĩ sau này thi tốt nghiệp trung học thì cũng xứng đáng bỏ công những lúc này.

"Thím ơi, Tiểu Yên có ở nhà không?" Giọng nói Lâm Phương Phương vang lên bên ngoài.

"Có chứ, Phương Phương và mọi người cũng tới rồi, con bé ở bên trong." Lý Thiển chỉ vào trong sân, "Các con đi vào đi." Mặc dù nhà họ Mạnh kiếm được nhiều tiền nhưng không có chuyện nhà, vẫn ở phía sau cửa tiệm. Chủ yếu thuận tiện, lại gần trường học.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chương 22.2

Mạnh Yên đã nghe tiếng bên ngoài, thấy Phương Phương Giang Vũ và Diệp Thiên Nhiên, "Sao mọi người lại tới?"

"Cậu suốt ngày ở nhà, có gì vui chứ?" Phương Phương giả vờ giận trợn mắt nhìn cô, "Cũng không tới tìm chúng tớ."

"Tớ bận." Mạnh Yên cười mời mọi người vào.

Lâm Phương Phương nghe không khỏi tò mò hỏi, "Bận rộn gì chứ?" Nghi hề có gì mà bận rộn? Không phải cũng chỉ ăn uống, vui chơi sao?

Mạnh Yên chỉ một đống sách lớn trên bàn, "Đọc sách."

Lâm Phương Phương không khỏi lui từng bước, mặc dù thành tích của cô dưới sự giúp đỡ của các bạn mà không ngừng tiến bộ rất lớn, nhưng cũng chỉ vừa phải. Cô nhìn đống sách liền thấy nhức đầu, cô cũng không hiểu sao Mạnh Yên lại thích đọc sách như vậy?

Diệp Thiên Nhiên thuận tay lật, "Đây là tài liệu năm nhất, em đọc hiểu không?"

"Có chỗ hiểu có chỗ không, sau này còn phải phiên toái anh họ chứ." Gương mặt Mạnh Yên nịnh hót. Không có cách thì đành phải hạ thấp mình nhờ vả người khác.

Diệp Thiên Nhiên đã sớm quen nha đầu này chỉ cần có chuyện phiên toái sẽ tìm đến anh.

Mạnh Yên cười híp mắt liếc mắt nhìn, anh không nói lời đó chính là đồng ý. Không tề, anh thật sự rất tốt bụng.

"Tiểu Yên, không nên đọc nhiều sách, sẽ trở thành con mọt sách." Lâm Phương Phương sợ hãi nhìn đống sách.

"Xi" Giang Vũ không khỏi cười ra tiếng, "Phương Phương, cậu không thích đọc sách cũng không thể khuyên người khác không được đọc."

"Tớ muốn tốt cho Tiểu Yên thôi, cậu biết cái gì?" Lâm Phương Phương tức giận nhìn cậu, "Cậu ấy mà biến thành con mọt sách thì thật thảm thương."

"Được rồi, đừng náo loạn." Mạnh Yên im lặng, hai người này thật là, đầu tiên là cáu lên. "Mau ngồi xuống, tớ đem đồ vật cho các cậu."

"Tớ cũng đi." Phương Phương nhảy dựng lên, đi theo Mạnh Yên đến tủ lạnh chọn đồ ăn vặt, "Tớ muốn ăn gấu mèo."

Gấu mèo là một loại kem, hình dạng tương đối giống như gấu mèo, Mạnh Yên cũng rất thích ăn. Rất thơm mùi sữa, cho nên mùa hè trong tủ lạnh luôn luôn có một phần đồ vặt lạnh.

Mạnh Yên đưa cây kem đậu xanh cho Diệp Thiên Nhiên, kem đậu đỏ cho Giang Vũ. Đây đều là mùi vị yêu thích của bọn họ.

"Ngày mai chúng tớ đi công viên chèo thuyền, cùng đi chứ." Phương Phương vừa ăn vừa nói.

"Chèo thuyền? Được." Mạnh Yên đồng ý một tiếng, chăm chỉ học tập đã lâu như vậy cũng nên thư giãn một chút. "Ngày mai mấy giờ?"

"Chín giờ nhé." Giang Vũ mở giấy bọc ra, chứa cây kem lộ ra nụ cười thỏa mãn, "Đến lúc đó chúng tớ tới đây nói cậu."

"Ừ, được." Mạnh Yên gật đầu chỉ lo ăn.

Bộ dạng tham ăn của cô không khỏi chọc Diệp Thiên Nhiên cười, xoa xoa tóc của cô, "Ăn ít một chút, ăn nhiều sẽ mập đó."

"Đáng ghét, có thể chờ em ăn xong rồi nói có được không?" Mạnh Yên đập tay anh, ra vẻ lớn tuổi chọc tức cô, cô cũng không có mập. Chẳng qua là cô hơi tròn trĩnh, điều này cũng rất bình thường. Đến lúc trưởng thành, vóc dáng cũng sẽ vượt trội hơn.

"Em ăn nhiều như vậy lại không vận động, coi sức khỏe." Mỗi lần Diệp Thiên Nhiên thấy cô, trong túi cô cũng sẽ có đồ ăn. Cô còn dám nói là để nạp năng lượng. "Bây giờ là nghỉ hè, sau này mỗi ngày theo bọn anh cùng chạy bộ đi."

Mỗi sáng sớm, Diệp Thiên Nhiên cũng sẽ chạy vòng quanh đường sá hơn nửa tiếng.

"Không cần." Mạnh Yên cự tuyệt một tiếng, cô ghét nhất vận động. Ngày nóng chỉ cần động một tí đã chảy mồ hôi, còn muốn chạy bộ? Đó không phải là muốn mạng của cô sao? Làm ơn tha cho cô đi!

"Phuong Phuong cũng chạy cùng với bọn anh, em cũng nên đi cùng đi."

"Không không, em không thích." Đầu Mạnh Yên lắc thật nhanh.

Diệp Thiên Nhiên không thể làm gì khác hơn là cười cười, nha đầu này có lúc cực kỳ cố chấp, không ai có thể lay động cô.

Chẳng qua lần trước anh đi theo cô mua cổ phiếu khiến cho anh có thể kiếm được một khoản tiền rất nhiều, điều này khiến cho anh có cảm giác không tương xứng nổi. Anh cực kỳ kinh ngạc nhưng cũng đồng thời yên tâm giao số tiền kia cho cô xử lý. Dù sao cô cũng muốn quản lý khoản tiền kia, thuận tiện giúp anh.

Đối với chuyện này Mạnh Yên rất dễ nói chuyện, đồng ý liền. Chẳng qua cô nói với anh khó giữ được lâu, đầu tư có hơi rủi ro, phải chịu hậu quả.

Ngược lại Diệp Thiên Nhiên thờ ơ nói, "Sao cũng được." Giọng điệu lạnh nhạt như cô dám thiếu nợ anh sẽ đánh cô vậy.

Điều này khiến cho đầu Mạnh Yên đầy hắc tuyến, người này cũng quá... Chẳng qua cô rất tận tụy, giúp anh đầu tư, dù sao lúc đầu tư bất động sản tuyệt đối sẽ không lỗ vốn. Anh bận rộn giúp cô nhiều như vậy, dù sao cũng phải đền ơn một phần. Đồng thời cô cũng rất tiêu nhân, sau này có thể để cho anh đền ơn lại nữa!

Tác giả có lời muốn nói:

Rốt cục đã đợi đến lúc Mạnh Yên tốt nghiệp tiểu học, cuối cùng có thể phát triển JQ (gian tình), chẳng qua có sớm hay không? Yêu sớm là một vấn đề lớn.

Nói vậy mọi người biết nam chính là ai rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chương 23

Ngày hôm sau, Lý Thiển chuẩn bị thay Mạnh Yên một bộ váy đơn giản màu xanh, làn váy giống như lá sen mờ ra, đi trong gió lay động lòng người. Trên đầu đội chiếc nón rộng màu vàng, dưới chân mang đôi xăng đan có hoa màu trắng.

Mạnh Yên hài lòng nhìn vào gương, không ngừng gật đầu. Da trắng, lông mày đậm, môi đỏ, dù gì cũng là một tiểu mỹ nhân. Những năm gần đây làm đẹp quả nhiên có hiệu quả. Phơi mặt ngoài nắng phơi đồ giữa thời tiết nóng bức nên phải chăm chỉ dưỡng da lại.

"Tiểu Yên, mẹ để đồ ăn trong cặp con rồi đó." Lý Thiển giơ cặp sách lên, tay trái nâng một ly sữa tươi, "Buổi trưa lấy ra ăn."

"Dạ con biết rồi mẹ." Mạnh Yên nhận lấy ly sữa uống một hớp.

Lý Thiển quan sát con gái, "Xem ra uống sữa tươi có hiệu quả, da của con trắng ra rất nhiều." Trong lòng bà đắc ý, con gái của bà rất xinh đẹp.

Trước kia Mạnh Yên ăm ăm muốn uống sữa, bà nghĩ thăm việc đó không hề gì. Chẳng qua thấy con gái như vậy không thể làm gì khác hơn là cho cô một

phần. Lúc ấy Mạnh Yên dùng những lý do như da trắng, tăng chiều cao, bổ sung canxi để thuyết phục bà.

Chẳng qua bà không hề biết, Mạnh Yên không chỉ uống mà còn dùng sữa để rửa mặt.

"Mẹ, mẹ cũng uống một ly đi, nhà chúng ta đâu có thiếu ăn uống." Mạnh Yên đưa ly không lại cho bà, cười híp mắt nói, "Phụ nữ muốn mình trẻ đẹp phải chăm sóc bản thân thật tốt. Sữa tươi còn có hiệu quả giúp mẹ trẻ ra nữa đó."

"Phốc." Lý Thiên thấy con gái thỉnh thoảng nói ra những lời lạ lẫm đã thành thói quen, tuy mới đầu nghe thấy hơi lạ, nhưng mà cẩn thận suy nghĩ thấy cũng có lý. "Nhà chúng ta mặc dù không thiếu tiền nhưng cũng để dành để nhập hàng trong kho. Con kiểm được số tiền kia lại để vào bất động sản. Trong nhà cũng không còn dư bao nhiêu."

Tiệm mới buôn bán rất tốt, đều là khách quen, bình thường các cô, các chị còn có thể dẫn đến khách mới. Bà lại tuyển thêm hai người trong tiệm. Bên tiệm mới có mẹ Phương Phương làm chủ tiệm, tiệm cũ cũng có chủ tiệm, còn bà phụ trách cả hai.

Mấy năm gần đây buôn bán đắt nên quần áo trong kho càng lúc càng nhiều, bà cũng biến nhà mới thành kho hàng. Lại tiếp tục ký hợp đồng với xưởng may, để ra giá cả. Nói đến đây phải cảm ơn con gái của mình, nếu không nhờ con bé làm chủ nhất định phải ký hợp đồng 3 năm chỉ e là chủ xưởng may đã nâng giá. Bà cũng phải tốn rất nhiều tiền, mấy chỗ xưởng may quần áo hối hận vô cùng, ban đầu cũng chỉ ký hợp đồng một năm.

Tuy nhiên bà cũng muốn tiết kiệm chút tiền để còn buôn bán. Tốt nhất tự mình làm ra thì mới kiếm tiền được. Người khác cũng như vậy, chẳng qua chuyện này có hơi khó khăn, muốn kỹ thuật muốn tài chính muốn tinh mắt phải có đầu óc kinh doanh. Tất cả những thứ này chỉ có thể từ từ, những ý nghĩ còn chưa quen, bà muốn suy nghĩ rõ ràng rồi bàn với người trong nhà.

"Cứ dùng tiền mua sữa đi mẹ." Mạnh Yên không thích mẹ lúc nào cũng tiết kiệm, trải qua hai kiếp suy nghĩ cũng khác đi. "Mẹ, không nên tiết kiệm. Lúc kiếm tiền thì kiếm, lúc nên tiêu tiền thì tiêu, đừng có xót tiền. Tiền dùng hết còn có thể kiếm về."

"Con đó, chuyện gì cũng đơn giản như vậy." Lý Thiên nghe vậy nói.

"Vốn đơn giản như vậy, là do mọi người muốn phức tạp thôi." Mạnh Yên cười nói, "Mẹ, mẹ bán quần áo, mình phải chú ý hình tượng của mình. Gương mặt vóc người đều phải chăm sóc tốt, người khác mới có thể tin tưởng tiệm của mẹ." Việc này phải làm được vì vẻ ngoài rất quan trọng.

"Biết rồi, con đã nói rất nhiều lần, mẹ nhớ mà." Lý Thiên nhức đầu vẫy tay, "Mẹ sẽ lấy thêm hai phần sữa nữa, cho ba con một phần." Nhưng mà đứa nhỏ này nói rất có lý.

"Thế này mới đúng." Mạnh Yên nhào tới hôn một cái, "Mẹ, mẹ không nên xem thường con mua căn nhà kia, đến lúc đó sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Cho nên mẹ cứ thoải mái tiêu tiền đi, sau này tiền cha mẹ đường lão cũng không thiếu."

Trừ bỏ cô mua một căn nhà ba phòng ngủ, một phòng khách bên ngoài, những tiền khác cô đều đầu tư vào khu bất động sản. Kế tiếp chính là khi thời điểm sục sôi ngất trời đến thì tiền sẽ cuộn cuộn chảy vào.

"Đứa nhỏ này, cái gì mà thoải mái chứ? Muốn bị phá sản sao." Ngoài miệng Lý Thiên nói vậy nhưng trong lòng không phải nói vô cùng vui vẻ. Con gái rất hiểu thảo hiểu chuyện. "Con nói cũng đúng, ban đầu may nhờ ba con nghe lời con không ra tay sớm nếu không sau này sao có thể kiếm được nhiều như vậy."

Đó cũng không phải là một con số nhỏ, đó là tiền mà cả đời vợ chồng bọn họ cũng không kiếm được.

"Đó là đương nhiên, con thích đọc sách là vậy. Trong sách đều có những thứ bổ ích, quan tâm thời sự, quan tâm chính trị là có thể kiếm được nhiều tiền." Mạnh Yên dùng cơ này để loại bỏ đi sự nghi ngờ trong lòng cha mẹ.

"Coi như con có lý. Đúng rồi, mẹ đặt tạp chí hàng tháng cho con rồi, mẹ đã đến bưu điện đặt mấy cuốn." Sau này Lý Thiên thường nghe lời của con gái nên từ bị động học tập đã chuyển thành chủ động học tập. Huống chi bây giờ muốn làm việc lớn phải nạp thật nhiều kiến thức.

Mạnh Yên mở miệng, vừa muốn nói chuyện liền bị giọng nói phía ngoài cắt đứt, "Tiểu Yên, cậu dậy rồi sao?" Phương Phương đến.

"Đã dậy, tớ cũng chuẩn bị xong rồi." Mạnh Yên nhìn ra, "Hình như mọi người đến sớm?" Cô đưa tay trái ra, liếc nhìn đồng hồ mới trên tay.

"Ha ha, sớm hơn nửa tiếng." Lâm Phương Phương kéo tay Mạnh Yên, "Chúng ta đi nhanh đi, anh họ và Tiểu Vũ đợi chúng ta ở bên ngoài."

"Tiểu Yên, Phương Phương, các con cẩn thận một chút." Lý Thiên cầm cặp sách đuổi theo, giúp con gái đeo trên lưng, "Nhớ về sớm."

Lúc này, Lâm Phương Phương mới nhìn thấy Lý Thiên, bẽn lẽn lên tiếng chào hỏi, "Thím à, chúng con đi chơi nha."

"Đi đi, chơi vui vẻ nhưng mà nhớ chú ý an toàn." Lý Thiên dặn dò.

"Dạ, con biết ạ." Hai người dắt tay nhau chạy đi.

Diệp Thiên Nhiên và Giang Vũ ngồi ở trong tiệm không yên lòng nhìn quanh, sao lâu thế vẫn chưa ra?

"Anh họ, Tiểu Vũ, đi thôi." Lâm Phương Phương đứng ở bên ngoài vẫy mạnh tay với bọn họ.

Diệp Thiên Nhiên nói một tiếng với ông nội Giang, rồi mang theo Giang Vũ ra cửa. Anh nhìn Mạnh Yên mấy lần, cảm giác có chút không giống.

Mạnh Yên bị anh nhìn không được tự nhiên, vuốt ve váy viền hoa, "Thế nào? Có vấn đề gì không?"

"Không có, dường như anh chưa bao giờ thấy em mặc váy." Diệp Thiên Nhiên nhìn chằm chằm cô cẩn thận quan sát, "Lần đầu tiên thấy có chút kỳ lạ." Trước kia giống như một cô bé con, mặc bộ y phục này vào lại cảm giác như một cô gái.

Nhắc tới đây, lòng Mạnh Yên đau xót. Các cậu bạn thích nhất kéo đuôi tóc và vén váy các bạn nữ. Mặc dù cô biết đây là cách học sinh tiểu học biểu đạt tình cảm nhưng không có cách chấp nhận được. Không thể làm gì khác hơn là cắt mái tóc dài ngắn lại, bình thường không mặc váy. Như vậy bọn họ không thể làm gì được, hi hi.

"Lúc nghỉ hè thì em mặc thôi, chẳng qua anh ít thấy nên thấy lạ thôi." Mạnh Yên nghịch ngợm xoay một vòng, lần váy bay bay, "Đẹp không?"

Đột nhiên Diệp Thiên Nhiên không vui khi thấy vẻ mặt cô, bình tĩnh nói, "Cũng bình thường, tạm nhìn được." Lời này quá miễn cưỡng.

Mạnh Yên đang làm đẹp thì nghe thấy lời này, tức giận giống như quả bóng phồng lên. Hung dữ liếc mắt nhìn anh, "Hừ, anh không có mắt thẩm mỹ gì cả." Sau đó quay đầu không để ý tới anh.

"Tiểu Yên, cậu không nên tức giận, quần áo của cậu rất đẹp, tớ cũng thích nữa!" Nhờ sự nhiệt tình của Phương Phương vây quanh mà cô bình tĩnh. Mới vừa rồi cô không để ý cô bé nghe được bọn họ cãi nhau.

"Thật sao? Vậy mấy ngày nữa tớ cho cậu mượn mặc." Lúc này Mạnh Yên mới hóa giận thành vui. Tính tình cô rất thất thường, đến nhanh mà đi cũng nhanh. Phương Phương hơi gầy hơn cô, nên Phương Phương cũng có thể mặc quần áo của cô.

"Ừ, được." Phương Phương vui vẻ, "Tớ... cho cậu mượn vòng thạch anh."

"Được rồi." Mạnh Yên gật đầu, vật này là vòng thạch anh mà trước đây Giang Hải Thiên đi công tác mua về, sau đó đưa cho Phương Phương, Phương Phương xem như bảo bối lúc nào cũng mang theo, mùa đông cũng không cởi ra. Thật ra thì cô cũng không để ý nhưng mà cũng không tiện từ chối.

Bên này hai người nói náo nhiệt, bên kia Giang Vũ nhỏ giọng hỏi Diệp Thiên Nhiên, "Anh họ, sao anh lại cố tình chọc giận Tiểu Yên? Cậu ấy mặc đồ rất đẹp." Cậu nhìn chòng chọc Mạnh Yên thật lâu.

Diệp Thiên Nhiên khinh bỉ quét mắt nhìn cậu một cái, "Mắt thẩm mỹ sao vậy? Vậy mà đẹp ư?"

"Đối với anh là vậy nhưng em thấy đẹp mà, hơn nữa đáng người Tiểu Yên cũng đẹp." Giang Vũ đang bước vào tuổi cảm thấy tò mò về người khác phái, gần đây cậu thân cận với hai cô bé này nên nhìn xung quanh cũng cảm thấy không bạn nữ nào đẹp hơn hai cô.

Diệp Thiên Nhiên kỳ quái nhìn cậu, lại quay đầu nhìn hai cô gái đang lú lo kia. "Mắt thẩm mỹ của em không được, quá kém."

"Có thật không? Anh cảm thấy như vậy..." Giang Vũ bắt đầu có chút hoang mang. Chẳng lẽ mắt thẩm mỹ của cậu tệ?

"Tiểu Vũ, em còn nhỏ đó! Cả ngày học hỏi chuyện này để làm gì?" Diệp Thiên Nhiên nhún mày liếc xéo cậu.

Mặt Giang Vũ đỏ lên, ấp úng nói không ra lời, "Em... em không có học hỏi..." Cậu sùng bái anh họ nhất, cũng nghe lời anh họ nhất.

"Không có tìm hiểu là được, nên tập trung học tập mới đúng." Diệp Thiên Nhiên nghiêm mặt, "Em quên ba em nói sao với em rồi?" Anh quyết định loại bỏ suy nghĩ lung tung của em trai. (suy nghĩ lung tung?)

"Em không có, ba muốn em thi đỗ đại học." Giang Vũ tủi thân bĩu môi, tại sao đột nhiên lại nghiêm túc như vậy? Cậu có làm gì sai đâu?

Nhà họ Giang trừ mẹ Diệp Thiên Nhiên tài cao học rộng còn lại trình độ những người khác không cao. Mục tiêu lớn nhất của bọn họ chính là mong Giang Vũ có thể học đại học, là một người trí thức.

"Cậu chỉ có một nguyện vọng vậy em phải cố gắng thỏa mãn yêu cầu của ông, đừng có suy nghĩ về những chuyện khác." Diệp Thiên Nhiên nghiêm túc dạy dỗ cậu. "Chẳng qua em yên tâm, anh không có nói với người khác, anh cũng sẽ không nói lại với cậu."

Giang Vũ nghe thấy rất cảm động, chỉ cảm thấy anh họ rất tốt với cậu, ừ ừ, cậu muốn cố gắng học tập thật tốt để hướng về tương lai. Không hề để ý những chuyện lộn xộn như đánh đập người nào đẹp hay khó coi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 24

Bốn người vừa đi vừa cười cười nói nói suốt mấy phút đồng hồ đã đến công viên. Công viên này đang ở phía tây nam thị trấn, mọi người theo thứ tự mua vé vào công viên. Bên trong vườn cây xanh rậm rạp, nước chảy xuống núi giả làm cho người ta vừa thấy liền quên buồn bực. Vòng quanh đường mòn quanh co khúc khuỷu, tâm trạng Mạnh Yên hưng phấn. Sau khi xem xong chuồng khỉ lại đi dạo vườn cây.

Rốt cuộc đến trưa đã đi mệt, chọn chỗ núi giả bằng phẳng ngồi xuống. Mạnh Yên mở cặp sách tìm đồ ăn, không biết mẹ cô chuẩn bị gì nhỉ?

Chocolate, bánh ngọt, nước ngọt, khô bò, chân gà xi dầu, quả táo, quả nhiên có nhiều đồ ăn ngon như vậy, Mạnh Yên hài lòng gật đầu, đều là món cô thích ăn.

Lâm Phương Phương vươn tay, "Tớ muốn ăn khô bò."

"Tự nhiên, thích cái gì thì lấy đi." Mạnh Yên luôn luôn hào phóng, nhưng mà cô thật sự tò mò muốn biết bọn họ mang theo thứ gì.

Diệp Thiên Nhiên đổ ra những thứ trong túi xách, bánh quy nước trái cây... Ô, lại còn có kẹo dừa.

Mạnh Yên tiện tay cầm một viên mở giấy gói ra rồi ném vào trong miệng. "Không phải anh không thích ăn ngọt sao?" Sao còn đặc biệt mang theo?

"Mấy đứa thích ăn." Lúc Diệp Thiên Nhiên thấy bịch kẹo này trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh Mạnh Yên ăn má phồng lên như chuột, không khỏi bỏ bịch kẹo vào trong túi xách.

"Em không thích." Giang Vũ ở bên cạnh lăm bằm, bị Diệp Thiên Nhiên liếc mắt dọa im lặng.

"Ăn nhanh đi, ăn xong rồi chúng ta còn đi chơi chèo thuyền." Diệp Thiên Nhiên cắn miếng bánh ngọt qua loa.

"Từ từ ăn, em đã nói nhiều lần rồi, ăn cơm nên nhai nhỏ ra nuốt chậm, vậy mới tốt cho dạ dày." Mạnh Yên im lặng, người này bị gì vậy? Chính anh ăn cơm nhanh như đánh giặc, còn bày đặt thúc giục cô. Mạnh Yên ghét nhất lúc cô ăn cơm bị người khác thúc giục, cảm giác như làm cô mất khẩu vị.

Diệp Thiên Nhiên bĩu môi, theo tốc độ như cô ăn cơm tối chừng nửa tiếng, người nào có kiên nhẫn chứ.

Mạnh Yên còn đang ăn từ từ, Diệp Thiên Nhiên đã ăn xong rồi, anh không nhìn được, "Anh đi xem xung quanh trước, mấy đứa chờ anh đừng chạy lung tung."

Mạnh Yên cũng không ngẩng đầu, chẳng qua là giờ tay trái lên. Diệp Thiên Nhiên bất đắc dĩ xoa đầu cô rồi mới đi.

Mặt Giang Vũ sùng bái nhìn Mạnh Yên, cô thật là lợi hại, chưa bao giờ sợ anh họ của cậu. Còn cậu thì sợ muốn chết, chỉ cần thấy bộ dạng nhìn chăm chăm của anh họ cậu đã khiến cậu có cảm giác như khủng bố.

"Thế nào?" Trong lúc vô tình ngẩng đầu lên thấy vẻ mặt cậu ngẩn người nhìn cô.

"Tiểu Yên, cậu không cảm thấy anh họ tớ rất dữ sao?"

Dữ? Mạnh Yên kỳ quái nhìn cậu, không thể nào? Diệp Thiên Nhiên thật sự lạnh lùng nhưng cũng không hẳn là hung dữ.

"Sao cậu không sợ anh ấy?" Giang Vũ rất tò mò với chuyện này.

"Tớ sợ anh ấy làm gì? Anh ấy cũng không đánh tớ." Trong đầu Mạnh Yên, bao giờ lưu manh đánh con gái mới đáng sợ. Dù nói chuyện hung dữ hay vẻ mặt hung ác cũng không hẳn là đáng sợ.

"Cậu không cảm thấy anh..."

"Mạnh Yên, Giang Vũ, Lâm Phương Phương." Một giọng nói vui vẻ vang lên cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ.

Một nhóm người xuất hiện trước mặt bọn họ, đều là bạn học cùng lớp, ngay cả Trương Thi Vũ cũng có mặt.

"Trùng hợp thế, các cậu cũng đi chơi à." Mở miệng nói chuyện là bạn học Vương Lôi – lớp phó lao động trong lớp, cá tính hoạt bát.

"Đúng vậy, các cậu..." Giang Vũ nhìn một vòng, hình như đều là bạn cán bộ trong lớp.

"Chúng tớ vừa tham gia hoạt động xong rồi hẹn nhau đến đây chơi." Lớp phó học tập Triệu Diễm Diễm đỏ mặt nhìn Giang Vũ, "Các cậu cũng đi cùng chúng tớ đi, nhiều người vui hơn."

Mạnh Yên không khỏi cười một tiếng, Triệu Diễm Diễm này rõ ràng có ấn tượng với Giang Vũ.

Giang Vũ khó xử lắc đầu nói, "Không cần, các cậu cứ đi đi." Anh họ cậu không thích nhiều người.

Mạnh Yên im lặng không nói lời nào, bọn họ lại không quen, đi với nhau không phải là chuyện hay.

"Đi cùng đi, khó có cơ hội gặp nhau thế nào." Lớp trưởng La Vĩ mở miệng, cậu ta rất lịch sự nhã nhặn, thành tích cũng nằm trong top đầu.

Mạnh Yên biết cậu ta, thành tích của hai người thường thay phiên thay đổi lên vị trí đầu bảng. Người bình thường sẽ chú ý đến người khác, một là đối thủ hai là thích. Bạn học La Vĩ nghiễm nhiên trở thành đối thủ trong tầm mắt của Mạnh Yên.

"Người ta cũng từ chối rồi, cậu còn mời bọn họ làm gì?" Tường Thi Vũ bĩu môi, gương mặt mất hứng.

La Vĩ thân thiện nói, "Mọi người đều là bạn học, đi chung cũng từ từ thân hơn."

"Đi với bọn họ có gì tốt?" Tường Thi Vũ cao ngạo ngẩng đầu, trong lòng cô ta rất không phục Mạnh Yên! Thành tích chỉ khá hơn cô ta một chút thôi, có gì đặc biệt hơn người? Cô ta rất nhanh có thể vượt qua.

Chẳng qua thành tích của Tường Thi Vũ chỉ nằm trong top 10, kém Mạnh Yên một khoảng cách. Mạnh Yên luôn luôn chỉ lo học, không hề phàn nàn so đo với cô ta, cô ta lại âm thầm ti ti, lần nào cũng chê cười Mạnh Yên. Song Mạnh Yên lười để ý tới cô ta, bình thường cũng làm như không nghe thấy gì. Khiến cô ta bị chọc tức học máu, sau thời gian tự ca tự hát một mình đã chán, bắt đầu không để ý tới cô nữa. Mỗi lần đều vênh cao đầu đi tới như không nhìn thấy. Điều này làm cho bên tai Mạnh Yên trở nên yên tĩnh thư thái.

La Vĩ cũng biết hai người này có nỗi lòng, chẳng qua cơ hội khó tìm, thật vất vả mới có cơ hội đến gần Mạnh Yên, cậu không muốn dễ dàng buông tha như vậy. Trong thâm tâm vô cùng kiêu ngạo lần đầu tiên cậu thất bại trong tay Mạnh Yên. Lần lướt qua cái tên xếp hạng phía trên cậu đã khiến cậu lập tức nhớ tên người đó.

Cậu quan sát cô đã lâu, người có hơi hướng nội, không thích nói chuyện. Chẳng qua thành tích rất tốt, ánh mắt rất sáng ngời, đáng đáp cùng thanh tú. Hôm nay thấy bộ dạng rực rỡ của cô, trong lòng đột nhiên đập 'thình thịch'. Mạnh Yên khiến cho cậu có một loại cảm giác trống ngực dồn dập.

La Vĩ dời đi tầm mắt, "Đều là bạn học cùng lớp, nên hòa thuận với nhau."

"Hừ." Tường Thi Vũ liếc mắt. Nếu nói lời đó với người khác thì không sao. Chẳng qua với người trước mặt thì miễn.

"Bạn học Mạnh Yên, cậu cảm thấy thế nào?" La Vĩ cũng không tranh cãi với cô ta, trực tiếp hỏi Mạnh Yên.

Mạnh Yên vẫn không lên tiếng đột nhiên bị gọi tên, gương mặt mờ mịt, "Cái gì? A, cùng nhau đi à, e rằng không dễ dàng."

La Vĩ ngơ ngẩn, "Có gì không tiện?"

Ngày thường bởi vì tính tình Mạnh Yên hướng nội, không có tiếp xúc nhiều. Lại có Tường Thi Vũ ngăn cản, khó được có cơ hội như thế nhất định phải nắm chặt.

"Anh họ tớ cũng ở đây, chúng tớ đang đợi anh ấy." Ngón tay Mạnh Yên chỉ hướng, qua quít kẻ lại.

"Anh họ?" Giọng nói Tường Thi Vũ chưa ngoa vang lên, "Mạnh Yên cậu có nhiều anh họ thật!"

Dựa vào cái gì mà chuyện như vậy cũng chen vào? Thật là ăn no rồi hơi. Mạnh Yên oán thầm trong lòng. Trên mặt lại - lộ ra nụ cười, "Không có biện pháp, ai bảo tớ là người nhỏ nhất trong dòng họ!"

Kể từ lúc Mạnh Yên chuyển vào lớp với Giang Vũ, Tường Thi Vũ đã truyền đi rất nhanh Giang Vũ là anh họ của Mạnh Yên, điều này cũng rất bình thường. Sau Phương Phương lại chuyển vào, Giang Vũ khó mà nói đây là em gái kế, chỉ nói là em họ, như vậy cũng khéo léo. Hôm nay lại thêm một anh họ, trong ánh mắt mọi người toát ra vẻ hứng thú rõ ràng.

"Vậy nói anh họ cậu đi cùng chúng tớ đi." Triệu Diễm Diễm lên tiếng mời, cần phải thắt chặt quan hệ với anh họ Giang Vũ.

"Anh họ tớ không thích nhiều người." Giang Vũ bắt đầu nhìn chăm chăm đám người kia, sao không đi đi mà cứ muốn bọn họ cứ muốn quấn lấy mình?

"Chẳng lẽ anh họ cậu sợ nhiều người? Hay vì xấu quá không ai nhận ra?" Tường Thi Vũ được cơ hội chê cười, bắt đầu nói, thấy vẻ mặt của mọi người nhìn chăm chăm cô ta, "Sao? Tớ nói sai sao? Vốn là anh họ cậu ta nhất định là người rất xấu xí."

Mạnh Yên đứng lên, nhìn chăm chăm sau lưng Diễm Diễm kêu, "Anh họ, anh đã trở lại? Có người nói anh xấu xí đó!"

Về mặt Diệp Thiên Nhiên vô tình đi qua bên người Tường Thi Vũ, đi tới trước mặt bọn họ. "Ăn xong rồi sao? Ăn xong thì đi."

"Ừ, chúng em ăn xong rồi." Mạnh Yên cười hi hi gật đầu. Tường Thi Vũ này thâm rồi, đoán chừng là bị Diệp Thiên Nhiên ghi nhớ. Chớ nhìn anh lạnh lùng vậy, nhưng thật ra là người vô cùng thù dai! À, tự mình cầu phúc đi.

Kể từ lúc Diệp Thiên Nhiên vừa xuất hiện, tầm mắt của mọi người dính vào trên người anh, đặc biệt là các cô gái. Ánh mắt cũng sáng rực lên, giống như sói đói. Đây cũng khó trách, Diệp Thiên Nhiên trời sanh một bộ anh tuấn, đẹp trai. Hơn nữa còn là học sinh trung học cấp 2, vóc dáng lại cao to, so với những nam sinh cùng lớp nhỏ bé thì càng thu hút.

"Mạnh Yên, để anh họ cậu cùng đi chơi với bọn tớ đi." Người mở miệng đầu tiên chính là lớp phó Trương Hồng, gương mặt si mê.

"Anh họ, anh có muốn cùng đi với bọn họ không?" Mạnh Yên lúi cúi tay của anh lay động.

Diệp Thiên Nhiên thấy cô cười hơi cổ quái, biết trong lòng cô có chủ ý xấu xa gì. "Không muốn, anh không có hứng thú chơi với người thích nói xấu sau lưng người khác."

Lời vừa nói ra, mặt Trương Thi Vũ lập tức đỏ lên, bạn học khác cũng trách cứ nhìn cô. Xem đi, cũng bởi vì một mình cô, mà tất cả mọi người bị đánh đồng thành những đứa trẻ hư.

Diệp Thiên Nhiên cũng không để ý tới bọn họ, kéo Mạnh Yên đi. Giang Vũ cố nín cười bả vai không ngừng run lên, Lâm Phương Phương kéo tay áo của cậu vội vàng đuổi theo.

Chỉ còn lại đám người kia ngơ ngác nhìn bọn họ rời đi. "Trương Thi Vũ, cậu có thể bắt lại không? Cậu chỉ toàn bôi nhọ bọn tớ." Đây là giọng nói tức giận của Trương Hồng.

"Tớ. . . Tớ..." Trương Thi Vũ vừa tức vừa vội. "Tớ cũng không có làm gì!" Mặt thể diện trước mặt trai đẹp, cô ta cũng không muốn.

"Làm sai còn không thừa nhận." Trương Hồng vô cùng tức giận, cũng bởi vì cô ta mà làm hại anh không chú ý đến bọn họ.

"Điều này có thể trách tớ sao? Điều do Mạnh Yên, nếu không phải là. . . Cậu ấy. . . Cậu ấy nói lung tung, làm sao tớ có thể nói sai?" Trương Thi Vũ giải vây vì mình, nghĩ hết biện pháp đẩy hết lên người khác.

"Cậu đừng nói nữa, Mạnh Yên lại không nói gì, cậu luôn luôn nhắm vào cậu ấy..." Triệu Diễm Diễm cũng không giúp.

Mạnh Yên đi xa, không nghe được âm thanh phía sau.

Diệp Thiên Nhiên mở miệng, "Bình thường trong trường nó cũng bắt nạt em sao?"

"Không có, dù sao cậu ta chưa bao giờ thành công." Mạnh Yên không hề để bụng. Theo lý thuyết, vì nguyên nhân gì không rõ mà Trương Thi Vũ ghét cô nhiều năm như vậy. Nhưng trôi qua nhiều năm như vậy, cô cũng không có làm gì, cho tới bây giờ cô ta vẫn nhắm vào cô khắp nơi sao? Người này quá cố chấp, không có gì tốt.

"Cẩn thận một chút, loại người này phiền toái." Diệp Thiên Nhiên thấy cô bị xem thường, trong lòng bốc lửa. Anh lo lắng thay cô, cô lại không để trong lòng. Thật là tức chết đi được, trên tay hung hăng dùng sức, "Có nghe không?"

"Ài, anh họ, buông tay, đau." Mạnh Yên kêu lên, "Em biết, em nghe mà, được chưa?"

Lúc này Diệp Thiên Nhiên mới hải lòng buông lỏng nắm tay, "Tại sao nó nhắm vào em?"

Mạnh Yên bĩu môi, biết người này không có câu trả lời không chịu bỏ qua. Liền kể anh nghe nguyên nhân bọn họ kết thù.

Diệp Thiên Nhiên bắt đầu dĩ cười cười, chuyện con gái cũng thật buồn cười, vì nguyên nhân nhỏ nhặt muốn có người tung hô? Cô ta không mệt mỏi sao?

"Anh họ, anh không biết đó. Trương Thi Vũ này thích đối nghịch với Tiểu Yên, cậu ta ý mình giàu, khắp nơi làm khó Tiểu Yên." Lâm Phương Phương nhân cơ hội tố cáo, cô cực kỳ ghét Trương Thi Vũ. Đồ nhỏ mọn, không có lễ phép, không phóng khoáng, thích nói xấu Mạnh Yên. Điều cuối cùng mới là quan trọng nhất.

Diệp Thiên Nhiên nghe nhú mảy, "Sao không nghe em kể?"

"Có cái gì tốt để kể đâu, hơn nữa cũng không có gì uy hiếp em." Mạnh Yên có chút nhức đầu, bọn họ có phải làm nghiêm trọng vấn đề không? Theo cô Trương Thi Vũ không tính là người xấu, ít nhất không có tìm người đánh cô.

"Nếu nó bắt nạt em thì nhất định phải nói với anh." Diệp Thiên Nhiên âm thầm nhớ rõ người này, có cơ hội cần phải đáp trả lại. Người của anh cũng dám khi dễ, thật là không nhịn được. Huống chi Trương Thi Vũ còn dám nói anh xấu xí, hừ.

Mạnh Yên gật đầu, đây chẳng qua chỉ là chuyện con nít ganh nhau, đâu phải chuyện quốc gia đại sự gì. Cô cũng không có ngu muội, những chiêu trò Trương Thi Vũ dùng cô đều biết rõ cách tránh. Mỗi lần đều khiến cho em gái Trương tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương 25

Ở chỗ quản lý thuyền bè, nộp 10 đồng thể chân, thuê con thuyền nhỏ, từ từ chèo theo con sông. Bốn người vừa đứng mỗi người một mái chèo, Phương Phương và Giang Vũ một hàng, Mạnh Yên và Diệp Thiên Nhiên một hàng. Trong tay nhàn nhả chèo, hai mắt nhìn ra xa.

Phong cảnh hai bờ sông như tranh vẽ, lúc thì bụi cỏ xanh biếc như tấm đệm, lúc thì hoa tươi rực rỡ, chốc nữa lại xanh tươi um tùm, lát nữa thì sông trắng bạc. Tâm tình Mạnh Yên vui mừng khê ca thán, cuộc sống như thế đã đủ tươi đẹp.

Chẳng qua cô không có sức, mỗi tay muốn chết, "Em mệt quá." Cô ngừng tay không chịu chèo nữa.

"Rõ ràng em thiếu rèn luyện..." Diệp Thiên Nhiên nhìn lướt qua, muốn nói động cô đi theo bọn họ rèn luyện thân thể.

"Anh họ, đừng cảm rằm nữa." Mạnh Yên nhìn lên trời, "Để cho lỗ tai em thanh tĩnh, được không?" Sự lạnh nhạt lần đầu gặp mặt của người này ném đi đâu rồi? Sao lại trở nên dài dòng như vậy?

Diệp Thiên Nhiên rất bất đắc dĩ, anh cũng muốn tốt cho cô, nhưng cô lại không chịu cảm kích. "Quên đi, em nghỉ ngơi đi, Phương Phương, em cũng không cần chèo nữa." Nếu hai bên dùng lực chèo không đều đều, dễ dàng bị lộn vòng.

Lâm Phương Phương nghe như trút được gánh nặng vội vàng thả tay chèo ra, cô cũng mệt mỏi chẳng qua không dám nói, thật ra thì cô cũng rất sợ Diệp Thiên Nhiên. Mặc dù cho tới bây giờ anh chưa từng mắng cô.

"Anh họ, mọi người cũng nghỉ ngơi chút đi, bên kia có cây cầu, chúng ta chèo đến đó tránh nắng đi." Mạnh Yên chỉ vào trước mặt, ngày càng ngày càng nóng, da cũng bị phơi cháy mất, dù đội nón cũng không có tác dụng. Sau này không thể ra ngoài chơi lúc trời nóng, cô thật vất vả mới dưỡng da trắng mịn. Ai, ra ngoài thì vui vẻ, lại quên mất điều này.

Diệp Thiên Nhiên liếc mắt thấy mặt cô bị phơi đỏ, theo ý của cô chèo đến cây cầu.

Cây cầu ngăn cản ánh mặt trời, quả nhiên mát mẻ lên, Mạnh Yên lấy nón ngồi quạt.

Lâm Phương Phương nhàm chán ngẩng nhìn chung quanh, đột nhiên vươn tay chỉ nói, "Tiểu Yên, cậu nhìn kia!"

Mạnh Yên nhìn theo ngón tay của cô, cau mày, nhóm bạn học kia cũng mượn chiếc thuyền chèo thuyền qua đây, cách thuyền của bọn họ có mười mấy thước.

Giang Vũ và Diệp Thiên Nhiên cũng nhìn thấy, cũng không hện mà cùng nhíu mi. Vốn cũng không muốn để ý tới bọn họ, nhưng bọn họ vẫn còn xuất hiện ở trước mặt.

"Không phải bọn họ theo chân chúng ta chứ." Giang Vũ vẫn nhìn chăm chăm vào bọn họ, "Sông dài như vậy, chúng ta cũng không thể chiếm lấy."

Vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng Trương Hồng, "Giang Vũ, anh họ, chúng em cũng tới." Ô, đúng là bọn họ đuổi theo.

Diệp Thiên Nhiên thu hồi tầm mắt, nhìn đông tây không thêm để ý.

Lâm Phương Phương có chút khản trương cầm mái chèo lên, "Chúng ta nên rời khỏi đây, không nên để cho bọn họ chạy tới."

Mạnh Yên không khỏi buồn cười nói, "Đến đây thì từ từ chèo đi, có cái gì mà khản trương?" Cũng không phải là đi đánh nhau? (hừ, đầu óc chỉ nghĩ chuyện đánh nhau).

"Bọn họ thật thật đáng ghét." Phương Phương bĩu môi, "Trương Thi Vũ quái gở đó, tớ không chịu nổi."

Mạnh Yên há hê, mới phát hiện bạn học Trương cũng ở trên thuyền. Thật là kỳ quái, theo tính khí ngày thường của cô ta, không phải là rất kiêu ngạo sao, vậy mà cũng thanh cao chịu đi công viên sao? Lúc này mới phù hợp với hình tượng cao cao tại thượng của cô ta!

Đang lúc bình tĩnh, đột nhiên cảm thấy thân thuyền bị va chạm mạnh, cả người nhào tới trên người Diệp Thiên Nhiên. Còn chưa kịp thấy rõ tình huống, cả chiếc thuyền cũng lật, người "ùm" một tiếng ngã xuống nước. Phát ra một tiếng thét chói tai, rồi tiếng thét tiếp theo lại vang lên.

Diệp Thiên Nhiên quỳnh lên nhanh chóng đưa tay ôm lấy cô, mái chèo trong tay cũng rơi xuống.

Thảm! Cô không biết bơi! Mạnh Yên hoảng sợ nhắm mắt lại không dám nhìn tình huống bi thảm, cả người giống như bạch tuộc ôm lấy eo Diệp Thiên Nhiên.

"Tiểu Yên đừng sợ." Diệp Thiên Nhiên kiểm tra thấy cả người cô gái trong ngực phát run, "Ôm chặt đừng buông tay."

Mạnh Yên khê gặt đầu, vẫn như cũ không dám mở mắt. Buồng tim đập loạn, trên đầu đổ mồ hôi. Nếu như cứ chết như vậy, bây giờ cô sẽ không cam lòng.

Diệp Thiên Nhiên đổi tư thế, ôm cô vào trong ngực rồi bơi về hướng bên bờ. Ở dưới sông không có sức lực, mất rất nhiều sức mới có thể bơi đến bờ, dùng sức đẩy cô lên bờ.

"Anh họ." Mạnh Yên đến nơi rồi mới dám mở mắt, thấy anh quay người về phía sông.

"Tiểu Vũ và Phương Phương ở chỗ này." Anh quay đầu lại dặn dò một tiếng, lại xoay người bơi đi.

Mạnh Yên nhìn về phía sông, mới phát hiện là thuyền của bọn Tửng Thi Vũ không biết thế nào lại va chạm thuyền mình, chẳng qua thuyền bọn họ cũng lật, toàn bộ rơi xuống sông. Giang Vũ nắm tay Phương Phương giẫy dụa trong nước, hai đầu nhỏ ở trong sông lúc chuyển động lúc chìm.

Mạnh Yên suy sụp, Phương Phương cũng không biết bơi lội giống cô. Về phần Giang Vũ có thể hay không cô cũng không biết. Ngàn vạn lần không thể có chuyện! Nhìn chung quanh, cầu cứu? Nhưng này lúc không có một nhân viên làm việc ở bên bờ. Làm sao bây giờ?

Nhưng mà không sao, Diệp Thiên Nhiên bơi thật nhanh, hai tay kéo bọn họ dậy, quả quyết dặn dò nói, "Tiểu Vũ, buông tay, tự em bơi đi. Anh cứu Phương Phương."

Giang Vũ cứng rắn nện một hơi rồi cuộc buông lỏng, chuyện đột nhiên xảy ra, cậu sợ ngây người. Nếu không phải tay Phương Phương nắm lấy khiến cậu đau đớn, cậu còn không bình tĩnh lại được. Nhưng mà cậu không đủ sức, lại bị Phương Phương sợ hãi kéo, cậu không thể động dậy.

Mạnh Yên khẩn trương nhìn bọn họ, thấy Giang Vũ bơi tới nhanh chóng đưa tay kéo lên. Diệp Thiên Nhiên cũng từ từ lôi Phương Phương bơi tới, Giang Vũ và Mạnh Yên hợp lực đưa bọn họ lên bờ. Lúc này Mạnh Yên mới yên tâm, bốn người xụi lơ trên mặt đất há mồm thở dốc, đang yên đang lành lại gặp chuyện, quá xui xẻo.

Mấy người xụi xẻo kia cũng nhanh chóng bơi lên bờ, từng người bị ướt ngượng ngùng ngồi dưới đất. Tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi ngẩn người.

La Vĩ mới vừa nghỉ, quay đầu trong lúc vô tình thấy Mạnh Yên một thân ướt đầm, váy bị ướt nước, lộ đường cong thân thể, đột nhiên mặt đỏ lên ánh mắt lại không chịu rời đi.

Diệp Thiên Nhiên vốn ngồi nghỉ ngơi, lại thấy vẻ mặt La Vĩ ngồi đối diện anh là lạ, theo tầm mắt của anh thấy hình ảnh này. Trong lòng nổi lên một trận lửa giận, hung hăng trợn mắt nhìn cậu, còi áo sơ mi trên người mặc cho Mạnh Yên.

"Anh họ, sao vậy?" Đang may mắn tránh được một khó khăn Mạnh Yên đột nhiên bị tập kích, không giải thích được nhìn anh.

Diệp Thiên Nhiên không nói tiếng nào giúp cô mặc quần áo tử tế, cài nút lại cho cô, lúc này mới quan sát, tốt lắm, lần này đều che lại hết.

"Anh họ, quần áo rất nặng." Mạnh Yên xoắn ông tay áo, khó chịu cau mày. Quần áo lại ướt vừa nặng, khó chịu muốn chết.

Diệp Thiên Nhiên thấy cô không nhận ra, vuốt vuốt tóc ướt, không muốn giải thích thêm, "Mặc đi." Tầm mắt lại quay lại trên người La Vĩ, ném một ánh mắt lạnh lùng cho cậu.

La Vĩ không hiểu nháy mắt mấy cái, không được tự nhiên quay mặt đi. Trong lòng thầm nghĩ, vì sao Diệp Thiên Nhiên lại có địch ý lớn với cậu như vậy? Chẳng qua cậu... Chẳng qua trong lúc vô tình nhìn thấy... Không thể nào, ngay cả chuyện này cũng muốn để ý? Sự che chở của anh họ cô cũng quá mạnh mẽ?

"Được rồi, chúng ta trở về thôi, quần áo ướt rất dễ bị ngã bệnh." Diệp Thiên Nhiên dắt tay Mạnh Yên, ngoắc hai người khác. Không muốn để ý tới những người khác, nhất là ánh mắt sắc lang nhìn loạn đó.

Lúc này mấy người khác bị hoảng sợ, không có chuyện ngăn lại bọn họ, đưa mắt nhìn bọn họ rời đi. Nhưng mà không phải bọn họ có ý muốn đụng thuyền của nhóm Mạnh Yên, không biết sao không thể không chế nên mới xảy ra chuyện xui xẻo này.

Tầm mắt Mạnh Yên quét qua người Phương Phương, đột nhiên hiểu ra hành động lúc này của Diệp Thiên Nhiên. Anh sợ cô bị nhìn thấy? Đồ mờ hồ, bởi vì thân thể này còn chưa rõ mẫn, cô đối với phương diện này không có để ý quá nhiều. Tự cho là trước kia cô chưa từng có ai để ý vóc người của mình, trước kia mỗi lần đi dạo ở bờ biển đều mặc quần áo chỉnh tề lại chưa từng bị ngã xuống sông. Chẳng qua từ chuyện này có thể nhìn ra, Diệp Thiên Nhiên còn là một người rất cẩn thận và tốt bụng, cũng rất thương cô. Không uổng công cô gọi anh họ nhiều lần như vậy.

"Anh họ, vậy anh không lạnh sao?" Thấy trên người Diệp Thiên Nhiên chỉ có một chiếc áo ba lỗ màu trắng che lưng, Mạnh Yên có chút áy náy, nếu ngã bệnh thì thảm rồi.

"Không sao, anh sẽ không bị bệnh." Diệp Thiên Nhiên nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt cô, trong lòng ấm áp.

Đúng là những năm này cô chưa từng thấy anh ngã bệnh xem ra mỗi sáng chạy bộ và luyện tập quyền cước vẫn giúp ích rất nhiều.

Ở chỗ quản lý thuyền bè nói rõ tình huống để nhân viên quản lý kéo thuyền trở lại, rồi lấy tiền thuê chân của bốn người trở về nhà. Ai, vốn định chơi vui về một ngày gặp những chuyện này chỉ có thể trở về sớm.

Nhà Mạnh Yên gần đây, cho nên bốn người quyết định đến nhà họ Mạnh trước. Dọc theo đường đi ánh mắt người đi đường cứ nhìn khiến mặt bọn họ đỏ lên, tăng nhanh bước chân đến cửa tiệm quần áo của nhà họ Mạnh.

Cửa bị mở ra, Lý Thiển thấy bộ dạng bốn đứa nhỏ chật vật mà giặt mình, vội vàng bỏ lại khách, "Các con sao thế? Xảy ra chuyện gì?"

"Mẹ, đừng nói nữa, bọn con bị rơi xuống sông." Mạnh Yên cong môi thờ phỉ phò.

"Cái gì? Sao lại thế?" Lý Thiên hoảng sợ sờ gương mặt con gái, "Sao lại không cẩn thận như vậy? Có sao không?"

"Mẹ, cả người con không thoải mái, khó chịu." Mạnh Yên cắt đứt câu hỏi của mẹ cô, coi như không nghe thấy nếu cứ tiếp tục chất vấn thật sự cô không chịu nổi.

Lúc này Lý Thiên mới nhớ ra, vội vàng kéo tay con gái nói mọi người vào trong, "Các con mau vào, để thím đi tìm quần áo cho các con thay."

Mọi người thay phiên tắm nước nóng, thay quần áo sạch sẽ, lúc này mới ngồi trên ghế sa lon, tiện tay mở TV.

Mạnh Yên thư thái ôm gối, buồn cười nhìn quần áo Diệp Thiên Nhiên và Giang Vũ, ống tay áo cuộn thật cao, ống quần cũng vén lên. Đây là quần áo của cha cô, bọn họ mặc vào giống như trẻ con mặc trộm quần áo người lớn. Đặc biệt rất buồn cười.

Thấy gương mặt cô vui vẻ, Diệp Thiên Nhiên tức giận liếc cô một cái, quay đầu không để ý tới cô.

Lý Thiên bùng nham tới đây, trên bàn có bốn ly trà gừng, "Uống cái này đi, có thể làm ấm người."

Ba người kia cũng cầm lấy uống, chỉ có Mạnh Yên nhìn chằm chằm ly trà nóng hổi không chịu cầm, cô không thích mùi gừng. Muốn cô uống cái này, không phải làm khó cô sao?

"Tiểu Yên, con xem bọn họ cũng uống rồi, sao con không uống?" Lý Thiên biết con gái không thích nhưng đây là phương pháp vừa nhanh vừa hiệu quả nhất.

Bọn họ không ghét mùi gừng, Mạnh Yên khẽ rên trong lòng. Tội nghiệp lác đầu, "Trời nóng sẽ không cảm lạnh, con cũng không cần uống."

"Đứa nhỏ này, nghe lời mẹ đi." Lý Thiên vỗ vỗ đầu của cô dụ dỗ nói, "Nếu ngã bệnh, con phải đi bệnh viện chích thuốc, vậy còn khổ hơn."

Mạnh Yên do dự nhìn chằm chằm ly trà kia, hy vọng có thể đổ nó đi.

"Uống." Diệp Thiên Nhiên cầm ly trà kia đưa cô.

Mạnh Yên nhìn ánh mắt uy hiếp của anh, trong lòng khẽ run run. Người này là người thề không đạt mục đích sẽ không bỏ qua, đấu tranh với anh chỉ có chết. Nhận lấy ly trà nhắm mắt lại ngửa cổ uống. Ngay sau đó nhú mồm, rất khó uống, một mùi vị kỳ lạ.

Lột một viên kẹo dừa nhét vào trong miệng cô, mùi kẹo ngọt đè ép mùi gừng khó chịu xuống, cô lập tức giãn chân mày, giống người ta thường nói, chỉ dựa vào đe dọa là không được, khi cần thiết nên cho ăn một viên kẹo.

Lý Thiên nhìn thấy hai đứa nhỏ có qua có lại không để ý ai, một tia cảm giác quái dị nảy lên. Này...

Lâm Phương Phương và Giang Vũ đã thấy quen, nên không có phản ứng. Tự nhiên ngoảnh đầu xem tiết mục trên TV.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chương 26

"Bà chủ, có mấy người khách quen cũ trong tiệm, muốn bà giúp họ chọn lựa mấy bộ quần áo." Nhân viên cửa tiệm Tiểu Mai vào mời Lý Thiên, sẽ có một vài khách quen muốn bà chọn quần áo, bởi vì mất thẩm mỹ Lý Thiên không tệ, tất cả quần áo được chọn đều căn cứ theo vóc dáng, màu da của khách hàng nên rất phù hợp.

Ý nghĩ trong lòng Lý Thiên vừa nổi lên liền bị đánh tan lập tức, đứng lên dặn dò mấy câu rồi vội vã đi ra ngoài chào hỏi khách hàng.

"Tiểu Yên, mấy ngày nữa chúng ta đến hồ bơi đi." Diệp Thiên Nhiên đột nhiên nói những lời này.

"Hả?" Mạnh Yên đang nhìn chằm chằm TV quay đầu lại.

"Anh dạy em bơi lội." Hôm nay mặc dù ngoài mặt Diệp Thiên Nhiên không sao, trong lòng vẫn bị giật mình. Cảm xúc hoảng sợ lúc bị rơi xuống nước đã rất lâu không xuất hiện.

"Ồ." Mạnh Yên gật đầu đồng ý, hôm nay gặp chuyện, cô nhất định phải học bơi. Sau này nếu lại xảy ra chuyện như vậy, cũng có thể tự cứu bản thân mình trước. Nghĩ lại thật buồn cười, mặc dù kiếp trước đi ngoài biển, nhưng chẳng qua chỉ mang phao ngâm mình trong nước không hề biết bơi.

"Em không muốn đi." Lâm Phương Phương chen miệng, cô bị hoảng sợ, không muốn xuống nước lần nữa.

"Phuong Phuong cùng đi chứ." Mạnh Yên khuyên nhủ, cô biết Phuong Phuong sợ hãi, nếu không giải quyết vấn đề này thì sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng. "Có anh họ và Tiểu Vũ dạy, rất nhanh có thể học được."

"Tớ sợ." Lâm Phuong Phuong lắc đầu từ chối.

"Đừng sợ, bơi lội rất đơn giản, vừa học đã biết." Tầm mắt Giang Vũ cũng thu hồi lại, "Nếu lỡ như sau này lại xảy ra chuyện như vậy, bọn tớ không ở bên cạnh cậu, thì cậu nên làm gì đây?"

Mạnh Yên ra sức khuyên nhủ, "Đúng đó, Phuong Phuong, dù sao lúc nghỉ hè không có chuyện gì làm nhân cơ hội này học bơi cũng tốt."

"Nhưng mà..." Lâm Phuong Phuong cắn môi dưới do dự.

"Chúng tớ đều đi, chẳng lẽ cậu muốn ở nhà một mình sao?" Mạnh Yên biết cô không thích đợi một mình, thích náo nhiệt thích chơi đùa với bạn bè.

Nghe lời này, suy nghĩ tình cảnh ở nhà một mình chờ đợi nhàm chán, Phuong Phuong rốt cục cũng trả lời, "Ai da, vậy thì cùng đi."

"Học bơi xong, tớ dẫn cậu đi ăn KFC, cậu thích ăn gì cũng được." Mạnh Yên dụ dỗ, cô biết Phuong Phuong thích ăn cái này. Không thể không dùng cách này.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, trên mặt Phuong Phuong lộ ra nụ cười mừng rỡ, "Được, đến lúc đó không cho là tớ đánh cậu đó." Quán KFC chỉ có ở thành thị, hơn nữa cô cũng không đủ tiền để chọn một trong hai mươi mấy phần đồ ăn. Tiền tiêu vặt của cô không nhiều lắm, mỗi tháng Thẩm Ngân Hoa chỉ cho cô 5 đồng.

"Lúc nào thì tớ nói không giữ lời?" Mạnh Yên cười híp mắt hỏi ngược lại.

Đúng rồi, Lâm Phuong Phuong cười, "Vậy lúc nào thì đi học bơi lội?" Quả nhiên cô tích cực lên hẳn.

Mạnh Yên quay đầu nhìn Diệp Thiên Nhiên, anh là anh cả. Diệp Thiên Nhiên suy nghĩ một chút, "Ngày mai bắt đầu đi, mọi người có ý kiến gì không?"

Mạnh Yên không có ý kiến gì, dù sao cô cũng đồng ý. Đã giải quyết xong hai chuyện nhỏ, chuyện này cứ quyết định vậy đi.

Sau khi Lý Thiển biết thì cực kỳ tán thành, dẫn con gái đi mua hai bộ đồ bơi kiểu dáng bảo thủ và một phao cấp cứu.

Sáng sớm ngày thứ hai, nhóm Diệp Thiên Nhiên chạy bộ tới gọi Mạnh Yên, Mạnh Yên thấy bọn họ đều ăn mặc thoải mái, không khỏi sùng sốt, "Mọi người không mang theo đồ gì à?"

"Phải mang cái gì?" Lâm Phuong Phuong mờ mịt nhìn cô.

Mạnh Yên không biết nên khóc hay cười đã sớm chuẩn bị đầy đủ trong túi đưa tới trên tay cô, "Xem tớ mang thứ gì?"

Phuong Phuong mở túi ra, có khăn lông, có nước suối, dầu cù là, khăn tắm..."Đây là cái gì?" Vài thật mỏng.

"Đồ bơi." Mạnh Yên không hiểu nhìn về mặt Phuong Phuong ửng hồng, "Lúc đi bơi mặc, cậu chuẩn bị đồ gì để mặc? Không phải mặc nguyên bộ đồ thể thao này xuống nước chứ?"

Phuong Phuong ngây ngẩn cả người, Giang Vũ cũng ngây ngẩn cả người, hiển nhiên cũng không để ý đến. Tuy là người một nhà, nhưng nam nữ khác nhau, Giang Vũ lại rất sợ ý qua loa, vốn không nghĩ tới nhiều thứ như vậy.

"Vậy làm sao bây giờ?" Phuong Phuong nhú lại mi rầu rĩ, cô hoàn toàn không có đồ bơi.

Được rồi, Mạnh Yên kéo ngăn kéo lấy ra một bộ đồ bơi khác, thật may là ngày hôm qua cô thấy hai bộ cũng rất đẹp, màu trắng vàng xanh đều là màu cô thích, nhất thời quyết định không được nên mua hết. Lúc ấy Lý Thiển còn buồn cười lòng tham của con gái, hôm nay lại có chỗ dùng. "Cậu mặc bộ này đi."

"Này. . . Nhưng mà không ổn." Trong mắt Phuong Phuong rõ ràng rất vui mừng, nhưng lại ngượng ngùng.

"Nhận đi, khách khí gì. Lần sau cậu mời tớ bánh rán đậu." Mạnh Yên không giỏi việc nhà, nhưng Lâm Phuong Phuong lại rất giỏi, cái gì cũng biết làm. Còn có tài nấu ăn rất ngon. Cô làm bánh rán đậu mà Mạnh Yên ăn mãi không chán.

Lúc này Phuong Phuong mới vui vẻ nhận lấy, "Được, không thành vấn đề."

Thay quần áo trong phòng thay đồ, Mạnh Yên đã thay xong đồ bơi, quay đầu thấy về mặt Phuong Phuong kỳ lạ, "Thế nào?"

"Tiểu Yên, bộ đồ này lộ quá." Phuong Phuong bối rối kéo kéo phía trên lại kéo kéo phía dưới. Vốn bộ đồ này không thể giấu được cả người.

"Phuong Phuong, đồ bơi đều như thế." Mạnh Yên biết nguyên nhân, trong lòng thầm nghĩ, cô cũng quá bảo thủ đi. "Ồ hồ bơi họ đều mặc như vậy."

"Thật sao?" Lâm Phuong Phuong bán tín bán nghi nhìn cô, "Không phải cậu chưa từng tới sao? Sao lại biết rõ ràng như thế?"

Mạnh Yên bị lời này nghẹn lại, đảo mắt cười một tiếng, "Đây là chuyện bình thường, giống như đói bụng sẽ phải ăn cơm, đều là chuyện bình thường trong cuộc sống."

"Vậy sao cậu biết? Chẳng lẽ tớ không bình thường?" Lâm Phuong Phuong hoang mang hỏi.

Mạnh Yên liếc mắt, đổi đề tài, "Chúng ta mau đi ra đi, chắc chắn bọn họ đã chờ rất lâu." Cô nhóc này đúng là một sinh vật đơn bào.

"Ừa." Bạn học Phuong Phuong là một đứa trẻ rất đơn giản, dễ dàng bị đẩy đi.

Quả nhiên, Diệp Thiên Nhiên Giang Vũ tìm trong nhóm người thấy bọn họ, gương mặt Giang Vũ không nhận được, "Các cậu lâu quá, bọn tớ cũng chờ nửa tiếng rồi."

"Mới chờ nửa tiếng đã như vậy, thật không có kiên nhẫn." Mạnh Yên chỉ vào gương mặt Diệp Thiên Nhiên bình tĩnh, "Cậu nhìn anh họ đi, anh ấy còn không nói câu nào."

Giang Vũ liếc nhìn Diệp Thiên Nhiên, không dám nói thẳng lúc này Diệp Thiên Nhiên cũng không nhận được, liên tục đá vào tường.

"Được rồi, đừng nói lời vô nghĩa nhiều như vậy." Diệp Thiên Nhiên mở miệng cắt đứt các cô, "Trước làm vận động làm nóng người, tránh để bị chuột rút lúc xuống nước."

Chuyện này Mạnh Yên cũng hiểu, kéo khăn tắm đang buộc vào người, bắt đầu hoạt động tay chân.

Diệp Thiên Nhiên hơi sùng sốt, cô nhóc này... Mặc dù không có ngực không có mông, nhưng mặc đồ bơi màu xanh da trời, có vẻ trắng mịn đáng yêu. Da trắng. . . Chân nhỏ bé. . . hai vai. . . Đột nhiên anh muốn dùng khăn tắm bọc cả người cô lại lần nữa.

"Phuong Phuong, cậu làm sao vậy? Sao lại đứng yên?" Giang Vũ nhìn người đứng yên, cảm giác có chút nghi ngờ.

"Tớ. . . Tớ. . ." Lâm Phuong Phuong nhấn nhá lời kéo một góc khăn tắm, "Nếu không tớ ở chỗ này nhìn mọi người?"

"Đùa gì thế?" Giang Vũ mờ mịt nhìn cô, "Đã tới rồi làm sao có thể nhìn không mà không tập chứ?" Không được tự nhiên gì chứ?

Mạnh Yên nghe lời của hai người, không khỏi cười nói, "Phuong Phuong, không có gì đâu, cậu nhìn xung quanh đi."

Xung quanh mọi người đều mặc đồ bơi đi tới đi lui, dáng vẻ quen thuộc. Phuong Phuong do dự hồi lâu khẽ cắn răng, như anh hùng hy sinh kéo khăn tắm xuống.

Vẻ mặt này khiến Mạnh Yên phá lên cười ha ha, thật đáng yêu. Giang Vũ cũng cười ngất ngưỡng, quá buồn cười. Diệp Thiên Nhiên mím môi cười. Lâm Phuong Phuong bị bọn họ cười, ngược lại buông lỏng đứng lên. Động tác cũng tự nhiên hơn rất nhiều.

Toàn thân nóng lên, Diệp Thiên Nhiên chủ động nói muốn dạy Mạnh Yên, Lâm Phuong Phuong không đợi người khác mở miệng giành đồng ý trước. Cô còn lo lắng anh họ muốn dạy cô, như vậy rất thảm, còn Giang Vũ tương đối dễ nói chuyện, cũng sẽ không ngại cô ngốc.

"Vậy thì nhờ cậy anh họ." Mạnh Yên cười híp mắt nói, ai dạy cô cũng không sao cả.

Diệp Thiên Nhiên sờ tóc của cô, dắt cô xuống hồ.

Vừa đến trong hồ, cả người Mạnh Yên khản trương, tay lập tức nắm chặt, ngày hôm qua rơi xuống nước còn khắc ghi trong lòng.

"Đừng sợ." Diệp Thiên Nhiên cẩn thận lưu ý đến, "Anh sẽ bảo vệ em."

"Anh họ, không bằng em dùng phao đi." Mạnh Yên rất vô dụng muốn lùi bước.

Diệp Thiên Nhiên vỗ vỗ đầu của cô, "Không có tương lai, như vậy vĩnh viễn cũng không học bơi được." Cô nhóc này mới bắt đầu còn cứng rắn bây giờ lại muốn bỏ cuộc.

Mạnh Yên bĩu môi, "Vậy anh dạy đi." Cô không phải không thừa nhận lời của anh nói hợp lý.

Diệp Thiên Nhiên giải thích động tác và những điều cần lưu ý, cuối cùng nói, "Em thử đi."

Mạnh Yên nghe theo anh nói vung hai cánh tay bơi, lại dùng chân tát nước, luyện tập lập đi lập lại. Trong lúc Diệp Thiên Nhiên cẩn thận nâng hông của cô, không để cho cô chìm xuống.

Mạnh Yên luyện tập một hồi lập tức cảm thấy mệt mỏi, ngừng tay chân, "Nghỉ ngơi chút đi."

Diệp Thiên Nhiên bắt đầu dĩ nhiên, "Mới luyện có mười mấy phút đồng hồ." Cô nhóc này thật vô dụng.

"Mệt anh." Mạnh Yên bất mãn lấy ngón tay chọc vào ngực anh, ngược lại khiến tay mình đau, "Anh ăn gì vậy?" Cô biết rất rõ thức ăn của nhà họ Giang,

không thể nào mà lại khỏe mạnh như vậy, chẳng lẽ anh ăn vụng bên ngoài?

Động tác Diệp Thiên Nhiên cực kỳ lưu loát tự nhiên giờ ngón tay của cô lên khoe miệng thối thối, "Khá hơn chút nào không?"

Mạnh Yên giống như bị người ngoài hành tinh đến gần, người này lại bắt chước động tác thường ngày của cô, có làm không?

"Thế nào? Còn đâu?" Diệp Thiên Nhiên lại thối thối, về mặt cực kỳ dịu dàng.

"Không không, không đau." Mạnh Yên vội vàng rút tay, trong lòng điên cuồng "thình thịch thình thịch", gương mặt nóng bỏng. Không thể nào? Này. . . Có gì mà đỏ mặt chứ?

"Trước hết đến nghỉ ngơi cạnh hồ bơi đi." Diệp Thiên Nhiên không để ý nét mặt của cô, ôm lấy cô bơi tới bên cạnh hồ bơi.

Mạnh Yên nắm tay vịn, hít sâu nhắc nhở mình chớ nghĩ lung tung. Vừa mới bình tĩnh lại, neho lại mất tìm vị trí của Phương Phương. Chẳng qua trong hồ đều là đầu người các cô nhóc, không dễ dàng tìm được bóng người.

Cô chuyển tầm mắt, mới phát hiện cả người cô ở trong ngực Diệp Thiên Nhiên, khớp nhau giống như trời sinh vậy, nhất thời thân thể cứng đờ cả người tê dại. Những năm gần đây trong đầu cô chưa bao giờ có chuyện phòng bị với nam nữ, thử nghĩ một lúc, xung quanh cô đều là trẻ con, cô có thể có ý kiến gì không. Mặc dù bây giờ đã lớn một chút, cô vẫn không có hứng thú với chuyện tình cảm tuổi mới lớn.

Nhưng ở trong hồ bơi, trong ngực anh, lần đầu tiên trong đầu cô ý thức chuyện nam nữ. Thân thể theo bản năng muốn lùi ra.

"Sao lại nhích tới nhích lui?" Diệp Thiên Nhiên thấy động tác của cô, hơi dùng sức ôm cô vào trong ngực. "Đừng lộn xộn, cẩn thận ngã xuống."

"Anh họ, em ở chỗ này nghỉ ngơi." Cả người Mạnh Yên không được tự nhiên, cô cần chút không gian suy nghĩ thật kỹ, "Anh bơi một vòng đi, không cần phải để ý đến em."

"Không cần, anh không muốn bơi." Diệp Thiên Nhiên giữ chặt tay, ôm cô chặt hơn. Trong lòng có cảm giác thỏa mãn kỳ lạ.

Mạnh Yên càng lúng túng, hai người cách nhau một lớp đồ bơi mỏng, không dám có bất kỳ động tác gì. Nhưng lại không dám trực tiếp mở miệng để cho anh buông tay, đây không phải là lộ về cô. . . Cô. . . Không trong sáng sao? Rõ ràng cô đang suy nghĩ lung tung, sẽ bị người phúc hắc này giễu cợt. Trong đầu suy nghĩ thật nhanh, muốn tìm có thích hợp và tự nhiên để lùi ra. Nhưng càng nghĩ đầu óc càng loạn, hoàn toàn không nghĩ ra biện pháp gì. Đúng rồi, đã nghĩ ra, bỗng nhiên cô ngẩng đầu muốn nói chuyện.

Diệp Thiên Nhiên thấy trán cô rỉ ra mồ hôi, mặt đỏ ửng, có chút không hiểu cúi đầu muốn hỏi thăm. Nhưng hai người lại đứng dí, môi của anh vừa đứng rơi vào môi cô, hai người cảm giác cả người như bị dòng điện chạy qua, nhất thời ngất người.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 27

Cô đột nhiên lấy lại tinh thần thuận tay đẩy, hai người nhanh chóng tách ra, mặt đỏ tới mang tai ngó mặt đi chỗ khác, nhưng mà tay Diệp Thiên Nhiên đặt ở bên hông cô chưa buông ra.

"Anh. . . anh buông tay." Mạnh Yên hít thở không thông dùng sức vịn tay anh, cảm giác bàn tay giống như bàn ủi nóng.

Lúc này nhịp tim Diệp Thiên Nhiên như sấm, trong đầu trống rỗng. Nghe lời, bàn tay buông ra, nhưng vừa để tay ra thì cả người Mạnh Yên chìm xuống, cô sợ ôm cổ anh.

Hai người lúng túng nhìn thẳng vào mắt, bên tai Diệp Thiên Nhiên nóng lên, không biết làm sao ôm cô.

"Tiểu Yên, anh họ." Giang Vũ và Phương Phương đột nhiên không biết từ nơi nào xuất hiện. "Sao hai người lại ở đây? Cũng mệt mỏi?" Lần này phá vỡ không gian nhỏ nhỏ mập mờ này.

"Đúng rồi, hai người cũng muốn nghỉ ngơi sao?" Mạnh Yên nhanh chóng điều chỉnh về mặt, nhìn cậu cười.

"Chúng ta cũng nghỉ ngơi, dạy Phương Phương học bơi lợi quá mệt mỏi." Giang Vũ bắt mắt nói, "Cậu ấy vốn không chăm chỉ." Dạy cô cái gì, cô cũng không phản ứng, chẳng qua chỉ ngây ngốc trong nước.

Lâm Phương Phương nghe, mắt húng bữu môi, "Sao lại không chăm chỉ? Chỉ là tớ có hơi sợ mà thôi." Này cũng phải để cho cô thích ứng với hoàn cảnh trong nước trước chứ.

"Cậu..." Mặt Giang Vũ đỏ lên, đang muốn phản kích.

"Được rồi, tớ và Phuong Phuong ở chỗ này nghỉ ngơi một chút." Nhờ chuyện này, Mạnh Yên đã khôi phục như thường cười nói, "Tiểu Vũ cậu và anh họ bơi đi, không cần phải để ý đến bọn tớ, chúng tớ nghỉ ngơi rồi lại học." Lần này không cần tìm lý do, đã có lý do tự động tìm tới cửa.

"Cũng được." Giang Vũ đã sớm muốn tự do tự tại bơi một vòng, thấy Diệp Thiên Nhiên không theo kịp không khỏi thúc giục, "Anh họ, đi."

Diệp Thiên Nhiên cúi đầu liếc nhìn Mạnh Yên, ánh mắt phức tạp.

Mạnh Yên chỉ làm như không thấy, giống như mới vừa rồi chưa có chuyện gì xảy ra, cười vô cùng ngọt ngào, "Anh họ, bọn em sẽ không chạy lung tung, đợi lát nữa nhất định sẽ rất chăm chỉ học." Cô đưa tay muốn ngồi bên cạnh hồ."

Diệp Thiên Nhiên im lặng không lên tiếng giúp cô leo lên, quay đầu bơi ra xa, Giang Vũ theo sát phía sau.

Mạnh Yên ngơ ngác nhìn chăm chú vào bóng lưng anh đi xa, Diệp Thiên Nhiên bơi đi mười mấy thước cũng bất ngờ ngoảnh đầu lại, hai tầm mắt của người lại một lần giao nhau. Trong lòng cô hoảng loạn vội vàng dời mắt đi chỗ khác, trong lòng không ngừng trách móc, cô sống lại một đời, lại luống cuống tay chân với một nam sinh mười mấy tuổi, trời ạ! Nay chưa có gì, ngay cả cái hôn cũng có. Có bao nhiêu xấu hổ? Có bao nhiêu lúng túng?

Lâm Phuong Phuong đột nhiên mở miệng dọa cô giật mình, "Tiểu Yên, sao mặt cậu đỏ thế? Có phải ngã bệnh không?"

"Không có, có thể do mặt quá." Mạnh Yên có hơi lúng túng, qua loa chuyển đề tài, "Cậu học thế nào?"

"Đừng nói nữa." Gương mặt Lâm Phuong Phuong bắt lực, "Không nghĩ học cái này lại không dễ dàng, so với đi học bình thường còn khó hơn."

"Từ từ, không thể nóng vội." Mặc dù ngoài miệng Mạnh Yên an ủi, nhưng chính mình cũng không có lòng tin. Đây là kỹ năng sống. Một chữ thôi, rất khó. Vốn còn tưởng rằng rất đơn giản, động tay động chân là được, nhưng anh vừa bỏ tay ra thì cả người cô lập tức chìm xuống. Hoàn toàn không thể nhẹ nhõm tự nhiên mà bơi đi.

"Không biết học như vậy sẽ mất bao lâu?" Phuong Phuong quan tâm nhất là có thể được ăn KFC hay không? Có thời hạn không?

"Không sao." Mạnh Yên hiểu ý của cô không khỏi cười, hai chân du đưa trong nước, "Dù học tới bất cứ lúc nào cũng sẽ mời cậu ăn."

Cho đến khi Diệp Thiên Nhiên Giang Vũ bơi ba vòng trở về, mới tới đây kéo các cô tiếp tục học bơi lội.

Chẳng qua Mạnh Yên có thể thấy Diệp Thiên Nhiên càng cẩn thận, tay không dám lộn xộn. Nhưng mà cô vẫn kêu một tiếng anh họ như cũ, mỉm cười như cũ, như chuyện kia chưa từng xảy ra, cũng không phát sinh chuyện mập mờ kia.

"Tiểu Yên, có phải cậu và anh họ cãi nhau?" Lâm Phuong Phuong xếp chân ngồi ở trên giường, trong đầu đầy nghi vấn.

Kể từ sau khi trở về từ hồ bơi, Diệp Thiên Nhiên không có tới tìm Mạnh Yên. Nhiệm vụ dạy bơi lội cũng giao cho Giang Vũ, điều này làm cho cậu không ngừng than thở. Chuyện gì vậy? Rõ ràng là anh chủ động nói ra, nhưng lại muốn cho em trai mình dọn dẹp cục diện rối rắm.

Buổi sáng đến hồ bơi không có anh, một mình Giang Vũ dạy hai người. Ngoài miệng không được quát, mặt chết đi được, thật là ngốc, tớ không làm..

"Tớ với anh ấy? Không có." Mạnh Yên nằm sấp ở trên giường, sau khi ăn cơm trưa xong cả người mệt mỏi, chỉ muốn ngủ. "Bọn tớ cũng ít qua lại, cậu thấy bọn tớ cãi nhau?" Cô đẩy sạch sẽ chuyện này đi, nhưng lại lén lút nghĩ về vấn đề này. Nguyên nhân anh không muốn gặp cô là gì? Chẳng lẽ anh sợ lúng túng? Còn sợ cô có ý với anh?

Nhưng mà anh cứ việc yên tâm, cô sẽ không có ý gì với anh cả! Cô không muốn tự ngược bản thân, kiểu người này làm bạn trai hay ông xã rất mệt. Lòng Diệp Thiên Nhiên quá sâu quá giao hoạt, lại là kiểu người già heo ăn thịt cợn, cô vốn không phải đối thủ của anh. Cô muốn ông xã tương lai an phận thủ thường, cô muốn gì được đó, lớn lên bình thường, sẽ không để cho người khác phải chú ý. Những tiêu chuẩn này thôi Diệp Thiên Nhiên cũng không phù hợp, cho nên bị đánh rớt.

"Nhưng sao anh ấy lại không đi với chúng ta?" Lâm Phuong thấy kỳ quái, thường ngày anh không cùng đi với các cô, nhưng mỗi lần gọi anh tới nhà họ Mạnh, anh cũng sẽ đến. Nhưng cũng qua hơn mười ngày rồi, anh cũng nói có việc không muốn tới.

"Ai biết được! Không đến thì thôi." Mạnh Yên buồn ngủ, cả người nằm xuống, "Nói không chừng anh ấy bận việc."

"Bận rộn gì chứ? Ngày ngày đi ra ngoài cũng không biết đi chơi ở đâu, cũng không dẫn chúng ta cùng đi." Giọng nói Phuong Phuong có hơi buồn bực. Không thấy bóng dáng cô và Giang Vũ chỉ có thể đợi ở nhà xem TV giết thời gian.

Mạnh Yên miễn cưỡng khuyên một câu, "Phuong Phuong, anh ấy có cuộc sống của mình, chúng ta không thể cứ đến quấy rầy anh ấy." Tuổi của anh lớn hơn các cô, bạn bè không giống nhau, bình thường khó đi chung. Nghe nói sau khi vào trung học, anh cũng có mấy người bạn thân, điều này khiến cho cô cô rất dễ chịu.

Phuong Phuong bĩu môi, "Sao chứ? Nhưng mà cũng may có Tiểu Vũ, nếu không thì quá nhàm chán." Thời tiết càng nóng bức, hại cô không thể mỗi ngày ra ngoài tìm Mạnh Yên chơi.

"Tiểu Vũ đâu?" Mạnh Yên hỏi. Sau khi Giang Vũ ăn cơm ở nhà họ Mạnh xong liền không thấy bóng dáng đâu.

"Giúp ông nội trông tiệm vải." Phương Phương cũng chỉ biết sơ sơ hành tung của Giang Vũ, sau buổi trưa ông bà nội Giang thay phiên nghỉ ngơi, song hôm nay Giang Vũ xung phong nhận việc giúp đỡ trông coi cửa tiệm, để cho bọn họ vào nghỉ ngơi. Dù sao lúc này làm gì có người nào mua hàng chứ? Cũng không phải là vật liệu khan hiếm.

"Tớ thật mệt, cậu không ngủ sao?" Mạnh Yên cố gắng mở mắt, gương mặt đấu tranh, buổi sáng học bơi lội hao tổn của cô nhiều sức lực, bây giờ chỉ muốn ngủ, nhưng tinh thần Phương Phương lại tỉnh táo. Lúu rúu nói không ngừng, khiến cô không thể ngủ. Nửa buồn ngủ nửa thức thật là hành hạ người ta, để cho cô ngủ đi.

"Tiểu Yên, đừng ngủ, nói với tớ đi." Phương Phương đẩy tay của cô.

"Chị à, hoặc là ngủ một chút hoặc là đi ra ngoài chơi đi." Mạnh Yên muốn khóc, không để cho cô ngủ là hành hạ cô đó. "Chờ tớ ngủ dậy rồi chơi với cậu."

Phương Phương thấy ánh mắt của cô nửa khép không nhắm mắt đáng về thiếu điều muốn nước mắt lưng tròng, cuối cùng mở lòng từ bi, "Cậu ngủ đi, tớ ra ngoài đi dạo một chút."

Cuối cùng cũng được yên tĩnh, không tới hai giây Mạnh Yên liền chìm vào mộng đẹp.

Phương Phương thấy cô ngủ thiếp đi, kéo khăn trên ghế salon đắp lên người cô, rồi ra khỏi phòng.

"Ồ, anh họ, sao anh tới đây?" Phương Phương đi vào tiệm vải, chỉ thấy người nói buổi sáng không rảnh đang chơi cờ tướng với Giang Vũ.

"Xong chuyện rồi, vừa lúc thuận đường nên tới đây." Diệp Thiên Nhiên ngẩng đầu lên, tầm mắt rơi sau lưng Phương Phương. Ngay sau đó thất vọng rũ ánh mắt. Anh cũng không biết chuyện gì xảy ra? Vừa muốn gặp cô lại sợ nhìn thấy cô, cái loại cảm giác thấp thòm bất an hành hạ cả người khó chịu. Anh cũng tránh mặt hơn mười ngày, cảm giác sống một ngày bằng một năm. Thật vất vả thuyết phục mình tới đây len lén nhìn, lại không thấy người.

"Anh họ, mấy ngày nay anh bận gì vậy? Mới vừa rồi em và Tiểu Yên có nhắc anh, anh nói muốn dạy bọn em học bơi lội, lại chỉ đi một lần cũng không để ý bọn em nữa. Thật là..." Phương Phương bắt đầu nói.

"Tiểu Yên tức giận?" Diệp Thiên Nhiên nghe có hơi khản trương.

Phương Phương nhìn anh khó hiểu, "Không có, cậu ấy không phải người hẹp hòi."

"Vậy người đâu?" Anh nhin hỏi lâu đành nói ra.

"Đang ngủ, có thể do buổi sáng mệt."

"Chuyện gì xảy ra?" Diệp Thiên Nhiên đau lòng nhíu mày, "Tiểu Vũ, có phải do em bắt tập quá nhiều?"

"Anh họ, sao có thể chứ?" Giang Vũ tủi thân, Mạnh Yên cách mười mấy phút đồng hồ sẽ phải nghỉ ngơi một chút, vốn là người không chịu đựng được. Cậu cũng hướng dẫn bài tập vừa phải, cô cũng không để ý tới cậu. "Em không quản được, anh họ, vậy anh dạy đi."

Diệp Thiên Nhiên không nhận lời này, "Em ấy học thế nào? Sao?"

Giang Vũ liếc mắt, theo tiến độ của cô mà học nhanh mới là lạ. "Cậu ấy vụng về chết đi được, lại không nghe lời, làm sao có thể nhanh như vậy đã bơi được?"

Diệp Thiên Nhiên vỗ vỗ bờ vai của anh an ủi, "Em cực khổ rồi, kiên nhẫn chút."

"Anh họ, chính anh không dạy lại bắt em dạy." Giang Vũ bất mãn, không hề kiêng kỵ như ngày thường, "Em không bản lĩnh này, anh dạy đi."

Diệp Thiên Nhiên cúi đầu không lên tiếng, đặt một con cờ xuống bàn cờ.

Lâm Phương Phương cẩn thận nhìn trộm anh, "Anh họ, Tiểu Yên có phải làm sai chuyện gì không? Khiến anh tức giận?"

"Không có." Diệp Thiên Nhiên không chút do dự trả lời, trong lòng có hơi im lặng, hai đứa nhỏ này có phải nghĩ quá nhiều?

Lâm Phương Phương thật sự không hiểu, hỏi cô nói không có, hỏi anh cũng nói không có. Nhưng sao cô lại cảm thấy Diệp Thiên Nhiên tránh Mạnh Yên chứ? Nhưng anh có nguyên nhân gì muốn tránh mặt Mạnh Yên? Chẳng lẽ cô thật sự quá nhạy cảm?

Sau khi Mạnh Yên nhìn một vòng trong phòng, ờ, tui Phương Phương vẫn còn ở nơi này. Người đâu? Dụi mắt rồi chậm chậm ngồi dậy rửa mặt.

Hồi Lý Thiển mới biết Phương Phương ở cách vách, chậm rãi đi sang.

Mạnh Yên đi vào thì thấy thấy bọn họ cúi đầu mỗi người đang cầm một chén ăn gì đó. Cô rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Diệp Thiên Nhiên, tiến tới nhìn trong chén. "Mọi người ăn gì vậy? Tớ cũng muốn ăn."

Qua nửa tháng, cô đã sớm quên không còn một mộng, chuyện hôn hay gì, không cần nhớ ở trong lòng. Chức năng thay đổi nhanh của cô tương đối khá, nhanh chóng xóa bỏ. Bất kỳ chuyện gì khiến cho cô buồn bực chỉ cần ngủ một đêm lập tức hôm sau tốt lên. Kiểu người như thế nói thật dễ nghe là khoan dung, nói khó nghe chút chính là không tìm không phổi.

"Là chè đậu xanh, cậu tới thật đúng lúc." Giang Vũ chạy nhanh vào, nhiệt tình bưng chén đưa cho Mạnh Yên. Chè này là do buổi sáng bà nội Giang nấu xong để trong tủ lạnh nên còn hơi lành lạnh.

"Cảm ơn Tiểu Vũ." Mạnh Yên cười híp mắt nhận lấy, ngày nóng bức ăn một chén chè đậu xanh thanh nhiệt thật là thoải mái.

Lúc này Diệp Thiên Nhiên mới ngẩng đầu nhìn cô, trên mặt hồng hồng vừa tỉnh ngủ, còn mang nụ cười thoải mái, rất đáng yêu, thật muốn nựng một cái. Có thể thấy đáng về bình tĩnh không có chuyện gì của cô, ngọn lửa trong lòng lại bùng lên.

Anh không được tự nhiên như vậy, trong lòng mỗi giờ mỗi phút cũng như đào núi lấp biển, ngay cả buổi tối cũng không ngủ yên. Cô thì ngược lại, chuyện gì cũng không có, có thể ăn có thể uống có thể ngủ, thái độ với anh cũng bình thường, một chút cũng không bị ảnh hưởng. Đây. . . Đây thật là khiến cho người ta tức giận mà! ! !

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 28

Mạnh Yên hớn hờ uống xong chén chè đậu xanh, ngẩng đầu chỉ thấy Diệp Thiên Nhiên nhìn chăm chăm cô, "Sao vậy? Trên mặt em dính gì sao?" Tay không ngừng lau khóe miệng.

Diệp Thiên Nhiên không trả lời cô, nhìn hồi lâu mới hỏi, "Muốn uống thêm một chén nữa không?"

Mạnh Yên lắc đầu, mặc dù chè đậu xanh tốt, nhưng uống nhiều quá sẽ bị Tào tháo rượt.

"Đi thôi, anh có việc tìm em." Diệp Thiên Nhiên chợt đứng dậy, kéo cô đi.

"Tìm em? Chuyện gì?" Gương mặt Mạnh Yên mờ mịt, tay của anh nắm thật chặt, cô giả vờ hồi lâu không được. Không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn mặc cho anh muốn làm gì làm.

Một tay Diệp Thiên Nhiên kéo cô vào sau nhà họ Mạnh, thật may là Lý Thiển đang bận rộn làm việc không chú đến bọn họ. Nếu không nhất định chắc chắn sẽ nói lung tung.

Mạnh Yên ngồi ở trên ghế sa lon tò mò nhìn anh, anh đứng cúi đầu xuống tầm mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm cô, vẻ mặt nghiêm túc.

Yên lặng hồi lâu, Mạnh Yên bị ánh mắt của anh nhìn chòng chọc không được tự nhiên, ôm lấy gối vào trong ngực, "Nói đi, chuyện gì?" Mà đáng về này cũng không ổn, bị ánh mắt anh nhìn khiến trong lòng có hơi áp lực, cảm giác mình mắc lỗi gì đó, mùi vị này cực kỳ không thoải mái.

Diệp Thiên Nhiên mở miệng, "Em. . . em. . ." Trợn mắt nhìn cô hồi lâu cũng nói không ra một câu đầy đủ.

Mạnh Yên hơi im lặng, kéo cô vào cho bằng được rồi không có lời nào để nói, làm sao vậy? Không nhận được vút gối xuống giường, "Có gì thì anh nói đi, em còn đi chơi với Phương Phương nữa."

"Chỉ biết chơi? Em mấy tuổi rồi? Không phải nói muốn ở nhà học sao?" Nghe lời này, vốn những lời Diệp Thiên Nhiên muốn nói trong lòng lại kìm nén, nuốt xuống, xụ mặt nhắc nhở cô, "Có chỗ nào không hiểu?" Trong lòng không ngừng buồn phiền, nói gì giờ? Chất vấn cô tại sao không tìm không phổi? Chất vấn cô vì sao cô không cảm thấy dễ chịu như anh? Lời này bây giờ không thể nói ra miệng.

Trong lòng Mạnh Yên vui lên, cô còn muốn mấy ngày nữa mới qua nhờ vả anh, không ngờ anh đã tự động tới cửa. "Có có, đợi em chút, em đi lấy sách." Anh là thầy giáo kiên nhẫn giảng giải rất rõ ràng, nói khi nào cô hiểu mới thôi.

Lấy tập ghi chép thường ngày ra, để ở trước mặt anh xin chỉ bảo.

Anh ngồi bên cạnh cô, lúc bắt đầu có hơi mềm lòng, tuy nhiên rất nhanh bị sự nghiêm túc của Mạnh Yên ảnh hưởng, tỉ mỉ giảng những chỗ khó khăn cho cô.

Lâm Phương Phương và Giang Vũ ở bên ngoài nhìn lên một hồi, "Đi thôi, không sao." Mới vừa rồi nhìn khí thế Diệp Thiên Nhiên hùng hổ dọa bọn họ sợ hết hồn, còn tưởng rằng thế nào? Vội vàng chạy theo xem xét lỡ có gì xảy ra còn vào can ngăn.

Giang Vũ gãi gãi đầu, "Anh họ mấy ngày nay cứ khó hiểu thế nào ấy, cũng không biết chuyện gì xảy ra?" Anh cứ đứng ngồi không yên, lúc giận lúc cười

lúc buồn, giống như làm ảo thuật, thay đổi liên tục.

"Có sao?" Phương Phương vốn nhất gan, đối với Diệp Thiên Nhiên từ trước đến nay cô không chủ động thân cận, lại càng không chủ động quan sát anh.

"Quên đi, chắc chắn cậu không có chú ý." Giang Vũ biết tính tình của cô, cũng không nhiều lời. Kéo cô rời đi, không sao là tốt rồi.

Bên trong phòng, ánh mắt Diệp Thiên Nhiên rơi vào trên người bọn họ, khẽ lắc đầu.

Nói một hồi, anh đặt cây bút xuống, "Lần sau tiếp tục." Cô nhóc này thật sự học rất giỏi.

"Được." Mạnh Yên xoa xoa cổ đau nhức, "Anh họ, nghỉ hè lần này không trở về sao, không sao chứ?" Cô tò mò đã lâu rồi, hàng năm nghỉ đông và nghỉ hè anh đều về nhà, duy chỉ có năm nay nghỉ hè không trở về. Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Diệp Thiên Nhiên liếc cô một cái, thấy khuôn mặt cô nghi ngờ, "Không sao."

Thái độ lạnh nhạt của anh như vậy, trực giác của cô ngầm hiểu ra điều gì đó, "Anh không nhớ người nhà sao?"

Diệp Thiên Nhiên sững mặt lên, "Em thật lảm chuyện." Không nhìn vào khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn của cô liên tục. Cho đến khi mặt cô ửng hồng mới thôi.

Thảm rồi, lại gây chuyện, cô tự khinh bỉ chính mình. Cô không dám phản kháng đành cười trừ nói, "Coi như em nhiều chuyện, sau này không bao giờ ... hỏi nữa."

"Em rất muốn biết chuyện trong nhà của anh?" Giọng nói Diệp Thiên Nhiên hơi to lên.

"Không không không, không muốn biết." Mạnh Yên sờ sờ cổ, cảm giác mồ hôi lạnh chảy ròng. Biết rõ chuyện này là ranh giới cuối cùng của anh, cô còn dám hỏi, thật là sự tò mò giết chết bản thân mà.

Dường như Diệp Thiên Nhiên tiếc nuối rồi lại buông lỏng thở dài, cuối cùng bỏ qua gương mặt đáng thương của cô. Ngược lại muốn xoa xoa đầu của cô, tới một nửa đột nhiên rút tay về.

Từ đó về sau, Diệp Thiên Nhiên cũng không tránh mặt cô nữa, thường ngày đi cùng nhau đến hồ bơi. Chẳng qua giữa anh và Mạnh Yên có sự thay đổi nhỏ, nhưng người trong cuộc cũng hết sức tránh vấn đề này, mắt nhắm mắt mở xem như không để ý.

Sau khi kỳ nghỉ hè kết thúc mấy ngày, rốt cuộc Mạnh Yên và Phương Phương đã biết bơi. Mạnh Yên cũng thực hiện lời hứa, mời bọn họ đi ăn KFC ở thành thị sẵn tiện đi dạo.

Mọi người ngồi xe hơn một tiếng mới đến thành thị, Mạnh Yên dẫn bọn họ đến KFC bên cạnh Quảng trường Nhân Dân, lúc này thức ăn nhanh còn là một chuyện mới mẻ trong cửa hàng chen chúc người xếp hàng, không gian không ngột àm ỉ.

Nếu không phải vì đồng ý với Phương Phương, cô thật sự muốn đi ăn chỗ khác. Cô là người không có tính nhẫn nại, rất ghét chuyện phải xếp hàng đông đúc.

Để cho Phương Phương và Giang Vũ đi tìm chỗ ngồi, Mạnh Yên và Diệp Thiên Nhiên đi mua đồ ăn, xếp hàng nửa tiếng mới đến phiên bọn họ, Mạnh Yên cầm một đồng hồ.

"Gọi nhiều như vậy? Ăn hết không?" Diệp Thiên Nhiên nhìn nhiều món ăn chất như núi, muốn ngất.

"Không riêng Phương Phương thích ăn, Tiểu Vũ cũng thích ăn, ăn không hết thì đem về." Mạnh Yên tay không đi ở phía trước, Diệp Thiên Nhiên bụng khay theo ở phía sau.

Hai người kia đã sớm trông chờ mòn mỏi, thấy bọn họ chạy tới hoan hô một tiếng, đồ ăn mình thích đã đem ra rồi.

Mạnh Yên chọn cánh gà, từ từ gặm. Thịnh thoảng ăn cái này thì thấy rất ngon nhưng ăn thường xuyên thì lại ngán.

Diệp Thiên Nhiên cầm một cái bánh hamburger cắn từng miếng, ăn ngon lành. Mạnh Yên thấy cảm giác cũng muốn ăn, song cô vẫn không rời tầm mắt bị lôi cuốn.

Không có cách nào, thật ra thì cô không thích ăn hamburger, giống như cô không thích ăn mì ăn liền nhưng thấy người khác ăn ngon lành, cô không nhịn được cũng xin một chén ăn lại cảm giác ăn không ngon, chỉ có thể ăn hai bữa rồi bỏ.

"Muốn ăn?" Diệp Thiên Nhiên cúi đầu ăn lại để ý tâm tình của cô, điểm này lại khiến người ta khó có thể tưởng tượng. Chẳng lẽ lúc anh ăn còn có tính thần quan sát cô sao?

"Không muốn ăn." Ngoài miệng Mạnh Yên nói như vậy, ánh mắt lại nhìn chăm chăm cái hamburger đó rồi chảy nước miếng, nhìn qua giống như ăn rất ngon.

"Cho em ăn một miếng đó." Diệp Thiên Nhiên hào phóng đưa hamburger trong tay tới bên miệng cô.

Cả người Mạnh Yên cứng đờ, cô có bệnh sạch sẽ, không ăn cùng đồ ăn với người ta. Điểm này anh biết rõ! Cô trộm trộm nhìn anh một cái, gương mặt anh thân nhiên bình tĩnh, chẳng lẽ anh nhất thời quên mất?

"Không cần, anh ăn đi." Mạnh Yên lắc đầu, "Em không thích ăn cái này."

"Anh biết, chẳng qua không phải em thèm sao? Cắn một miếng cho đỡ thèm". Lời anh nói rất thẳng thắn.

Thấy bộ dạng anh chính nhân quân tử, Mạnh Yên không khỏi thầm mắng mình nhỏ mọn, nhin lại nhần, vẫn không chịu nổi sự hấp dẫn hùng hăng cắn một miếng to. Hừ, không có gì ngon.

Thấy cô phồng hai má, tầm mắt Diệp Thiên Nhiên nhìn chỗ cô cắn, học bộ dạng của cô hùng hăng cắn một miếng to, lỗ tai lại nóng lên.

Chờ Mạnh Yên nuốt xong thức ăn, ăn cánh gà trong tay mình, đột nhiên nhớ tới điều gì, ngẩng đầu lên, "Anh họ, anh ăn hamburger xong rồi?"

"Ừa." Diệp Thiên Nhiên cũng không ngẩng đầu lên, ăn viên gà, "Sao?"

"Không có. . . Không có gì." Mạnh Yên khẽ kêu trong lòng, động tác người này quá nhanh, cô còn muốn xé phần mình đã ăn ra vớt đi. Chẳng qua này. . Anh cũng quá. . . Quá không chú ý vệ sinh. (Hả? Cô chắc chắn là vệ sinh sao? Còn thẹn thùng dùng từ lung tung?) quên đi, ăn cũng ăn vào trong bụng, còn có thể làm thế nào?

Diệp Thiên Nhiên trộm nhìn cô, khóe miệng hơi mỉm lại.

Ăn uống no nê rồi gói những món chưa ăn xong lại. Phương Phương muốn đến Quảng trường Nhân Dân chơi, mọi người không có ý kiến nên cùng đi.

Trên quảng trường du khách đông đúc, ríu rít chụp hình lưu niệm, còn có rất nhiều bò câu màu trắng, bọn chúng cũng không sợ người, du khách cho chúng ăn còn để cho họ chụp hình.

Mọi người mở to hai mắt nhìn đám bò câu kia. Mới vừa đến gần, những con bò câu kia bay lên cũng có những con đứng lại, còn có con to gan dậu trên tay bọn họ. Khiến cho mọi người thích thú nheo mắt lại cười.

Phương Phương kêu lên, "Tiểu Yên, chúng ta cũng mua đồ ăn cho bọn chúng đi."

Giang Vũ cười rục rờ, gật đầu, chạy nhanh đi mua.

"Ai, Tiểu Vũ." Mạnh Yên không kịp ngăn cậu lại, trong lòng quỳnh lên, sao cậu ta lại vội vã như thế, đẩy Diệp Thiên Nhiên, "Anh họ, anh mau đi cùng đi, đừng để cậu ấy bị lạc." Giang Vũ chưa từng tới đây, hơn nữa cậu không rành tìm phương hướng. Ở đây nhiều xe, nhiều người, xảy ra chuyện gì thì không tốt.

Diệp Thiên Nhiên không yên lòng nhìn hai người bọn họ, "Hai em ở lại không vấn đề gì chứ?" Để hai cô bé ở lại chỗ này, anh cũng không yên tâm.

"Bọn em sẽ không chạy lung tung, mau đi đi." Mạnh Yên vội vã vẫy tay, "Đến lúc đó mất dấu thì hỏng."

Lúc này Diệp Thiên Nhiên mới đuổi chấm đen nhỏ trước mặt, em trai ngốc này, mua đồ cần gì phải gấp gáp? Còn chạy rất nhanh nữa, cậu biết chạy đi mua ở đâu sao?

Đợi hồi lâu vẫn chưa thấy bọn họ trở lại, Mạnh Yên lo lắng hết nhìn đông lại nhìn tây, Phương Phương sốt ruột, "Là tớ không tốt, sao lại nói những lời kia? Tiểu Yên, không sao chứ?"

"Không có, anh họ cũng đi rồi, không có việc gì." Tuy nói như vậy, trên mặt Mạnh Yên khó nén nóng nảy, rướn cổ lên nhìn chằm chằm hướng bọn họ đi.

Thời gian lại trôi qua rất nhanh, nhưng vẫn không thấy hình bóng họ xuất hiện. Trong mắt Lâm Phương Phương đã rung rung nước mắt, sắp gào khóc.

Mạnh Yên cũng lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, đi tới đi lui tại chỗ. Lúc này nếu có điện thoại di động thật tốt, có chuyện gì thì gọi điện thoại liên lạc, cũng tốt hơn đứng chỗ này giương mắt nhìn

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 29

Khi hai người kia bỗng nhiên xuất hiện xa xa trong tầm mắt, Mạnh Yên thở phào nhẹ nhõm đồng thời vừa tức giận, sao thế?

"Tiểu Vũ, anh họ, hai người đi đâu vậy? Hai bọn em lo lắng muốn chết." Phương Phương nhào tới kêu lên.

"Xin lỗi, bọn anh còn đi mua đồ uống." Gương mặt Giang Vũ áy náy, "Trên đường có người quay phim truyền hình, bọn tớ đứng lại xem một chút." Lần đầu tiên nhìn thấy chuyện như vậy, khó tránh khỏi tò mò muốn xem.

"Ồ đâu? Đẹp không? Tớ cũng muốn đi xem." Ánh mắt Phương Phương sáng lên, lần đầu mới nghe nói chuyện mới mẻ như vậy, cô cũng muốn đi tham gia náo nhiệt.

Chỉ có Mạnh Yên đứng tại chỗ hai tay đan lại nhàn nhạt nhìn bọn họ.

"Cũng quay xong rồi." Anh cũng là người có lỗi, anh không nỡ rời khỏi đó.

Diệp Thiên Nhiên đi tới bên cạnh Mạnh Yên, đưa bình nước cho cô, gương mặt lấy lòng, "Khát không, uống nước đi."

"Em không khát." Mạnh Yên xoay người, trong lòng cực kỳ sợ hãi, cô sợ hết hồn hết vía chờ đợi, sợ bọn họ xảy ra chuyện gì, ngược lại bọn họ còn muốn đi xem náo nhiệt. Có cái gì hay mà xem?

"Đừng tức giận, lần sau anh sẽ chú ý." Diệp Thiên Nhiên đến gần cô.

"Không cần." Mạnh Yên bĩu môi, "Không có lần sau." Cô không bao giờ ... đi chơi cùng bọn họ nữa.

"Đừng mà." Diệp Thiên Nhiên nói ra lời này, trong lòng nóng nảy, "Là anh không tốt, lần sau nhất định sẽ không để chuyện xảy ra như vậy."

"Hừ." Mạnh Yên không muốn để ý đến anh, biết rõ cô ghét nhất chờ đợi, nhưng anh vẫn để cho cô lo lắng chờ đợi, không thể tha thứ.

"Tiểu Yên, anh bảo đảm, tuyệt đối không có lần sau." Diệp Thiên Nhiên gấp đến độ mồ hôi, thật sự không nên cảm thấy tò mò mới lạ, lần này thâm rồi. Liên tục dỗ cô, không biết phải làm gì để có thể khiến cô hết giận mà cười đây.

Phương Phương nhìn bọn họ, có chút kinh ngạc, "Tiểu Vũ, anh họ cậu đã thay đổi? Sao anh ấy lại sợ Tiểu Yên như vậy?" Trước kia cũng không có như vậy. Bình thường sắc mặt anh chỉ là bình thản nhìn các cô, không mở miệng giải thích cái gì, đừng nói là mở miệng dỗ dành.

"Ai biết." Giang Vũ cũng mở to hai mắt nhìn chằm chằm hai người kia, trong lòng có hơi cổ quái.

Đến ghi danh ở trường trung học ngày đầu tiên, Diệp Thiên Nhiên quyết định làm chỉ huy đi trước, đưa bọn họ đi một vòng trong sân trường cho quen.

Kiểm tra mới biết Mạnh Yên ở lớp một, Lâm Phương Phương và Giang Vũ ở lớp ba, nhưng Mạnh Yên buồn bực.

"Đừng vậy, chỉ cách một lớp học, có chuyện gì cứ đến tìm tớ." Phương Phương an ủi, nếu như có thể, cô cũng không muốn tách ra với Mạnh Yên.

"Chỉ có một mình tớ cô đơn, tớ không muốn." Về mặt Mạnh Yên đưa buồn bã nói.

"Đừng vậy, bọn tớ cũng không có cách." Giang Vũ buông tay, "Dù sao đến lớp học mới cũng có bạn mới."

"Nhưng mà..." Cô không có hứng thú với bạn mới.

"Mạnh Yên, chúng ta học cùng lớp." Bạn học La Vĩ đi ra từ phòng học, hào phóng chào hỏi.

Mạnh Yên bận rộn thu hồi vẻ mặt, cười nói, "Lớp trưởng, thật là khéo."

"Mạnh Yên, lần này chúng ta có thể tiếp tục so thành tích học tập." Ánh mắt La Vĩ vẫn dính vào trên người cô.

"Được." Cô gật đầu đồng ý, vẫn có thể xem cậu là một đối thủ đáng gờm. Quá mạnh mẽ hoặc quá yếu cũng khiến cho người ta không hăng hái, chỉ có kỳ phùng địch thủ ngang tài ngang sức, lúc này mới khiến cho người ta kích thích.

"Vây đi lấy sách đi, anh còn muốn đến trung học cấp hai lấy sách." Diệp Thiên Nhiên mím môi mở miệng cắt đứt, "Tiểu Vũ và Phương Phương ở chỗ này xem sách, chờ bọn anh quay lại." Anh ghét đáng về Mạnh Yên cười nói với người khác, điều này khiến cho anh cảm giác chướng mắt.

Mạnh Yên chỉ kịp cười với La Vĩ, rồi bị anh kéo tay bước nhanh rời đi, "Gấp cái gì, chắc chắn đến kịp."

"Nói chuyện với loại người đó có gì tốt?" Diệp Thiên Nhiên một bụng tức giận, "Em quên lần trước cậu ta hại chúng ta rơi xuống nước?"

"Nhưng chuyện kia cũng không phải là lỗi của cậu ấy, cậu ấy vô tình." Mạnh Yên giải thích vì La Vĩ, "Lúc ấy trên thuyền rất nhiều người, ai biết..."

"Làm sao em biết rõ thế?" Diệp Thiên Nhiên lập tức cả giận, giọng nói to hơn mấy lần, "Rõ ràng là cậu ta hại chúng ta, em còn giải thích thay cậu ta, em có ý gì?"

"Anh họ, anh làm sao vậy?" Mạnh Yên hoảng sợ, "Em cứ nói thế, sao anh lại lớn tiếng như vậy?" Cô không thích nhất là cãi nhau với người khác, cảm thấy lớn tiếng kêu la rất lãng phí thời gian.

Thấy gương mặt cô vô tội, Diệp Thiên Nhiên buông tay cô ra, cúi đầu tăng nhanh tốc độ không để ý tới cô, vọt tới trong phòng học nhận sách. Bạn học giúp thầy giáo phát sách bị gương mặt tức giận của anh dọa sợ, bạn học mới thật là hung dữ!

Mạnh Yên bị bỏ lại, trong lòng tủi thân, người này sao vậy? Tự nhiên tức giận cô? Cô đâu có nói sai? Anh nhỏ mọn vậy sao? Càng nghĩ càng tủi thân, dậm chân xoay người, đi ngược lại hướng của anh.

Diệp Thiên Nhiên nhận sách xong, hơi người giận. Ra khỏi phòng học từ từ đi tới, đi thật lâu cũng không thấy cô chạy tới, trong lòng hoảng hốt, dù tốc độ cô nhóc kia có chậm cũng đã tới, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? Nhìn chỗ cãi nhau lúc nãy, hồng bét, cũng không có ai, cô đi đâu rồi?

Nhìn một vòng trong trường cũng không thấy người, đột nhiên trong đầu chợt lóe lên, chạy tới khu nhận sách năm nhất. Phương Phương và Giang Vũ đều ở đây, duy chỉ không thấy Mạnh Yên.

"Tiểu Yên đâu?" Anh buột miệng, đảo mắt nhìn xung quanh.

Lâm Phương Phương kỳ quái hỏi, "Không phải đi cùng với anh sao? Sao anh lại hỏi bọn em?"

"Em ấy không tới?" Gương mặt anh nóng nảy.

"Không có tới, sao vậy?" Phương Phương cảm thấy một trận bất an.

"Một mình em ấy chạy đi, cũng không nói với anh một tiếng." Diệp Thiên Nhiên sốt ruột, cô nhóc này cũng quá cáu kỉnh. "Anh không cách nào tìm thấy."

"Anh họ, sao anh lại bắt nạt Tiểu Yên?" Gương mặt Phương Phương biến sắc công kích anh.

"Anh đâu có?" Diệp Thiên Nhiên không thể tin được nhìn cô, "Anh không có bắt nạt..." Chẳng qua anh... Chẳng qua có hơi lớn tiếng.

"Tiểu Yên tuy hơi nóng nảy, nhưng chuyện nhỏ cũng không để ở trong lòng, cũng sẽ không tranh cãi." Phương Phương tức giận nhìn chằm chằm anh, "Nếu như không phải là anh chọc cậu ấy tức giận, cậu ấy sẽ không nói tiếng nào rồi đi sao?"

Diệp Thiên Nhiên vốn luôn luôn tự trách mình, nghe lời này trong lòng càng khó chịu.

"Phương Phương đừng nói nữa, chúng ta nhanh đi tìm đi." Giang Vũ cũng lo lắng, bận rộn cắt đứt bọn họ.

Phương Phương cũng mở to mắt nhìn cậu, ba người tách ra tìm, đến trưa cũng không tìm được người.

Ba người buồn rầu, Diệp Thiên Nhiên một thân nóng bức đổ mồ hôi, cả người giống như mới tắm xong. Gương mặt Phương Phương đỏ bừng, thờ hồng hộc. Trên trán Giang Vũ chảy mồ hôi ròng ròng.

"Có thể Tiểu Yên đã về nhà?" Trong đầu Giang Vũ chợt lóe lên.

Lời nói khiến anh tỉnh táo lại, Diệp Thiên Nhiên sáng suốt, "Anh về nhà tìm em ấy, các em về trước đi, những sách này cầm về nhà giúp anh." Đưa sách vào trong lòng Giang Vũ, rồi chạy như bay.

"Hay chúng ta cứ ở lại xem, nhờ không có ở nhà..." Phương Phương có chút không yên lòng.

"Cũng về nhà." Giang Vũ lau trên đầu mồ hôi, "Tớ mệt chết đi được, vừa đói vừa khát..."

"Được rồi, đừng nói nữa." Phương Phương nghe cậu lại nhai muốn nhức đầu, nhanh chóng giơ tay đầu hàng. "Chúng ta về nhà."

"A thím, Tiểu Yên về nhà rồi sao?" Diệp Thiên Nhiên chạy vào trong cửa tiệm, ánh mắt nhanh chóng tìm kiếm.

"Về rồi, đang ăn cơm." Lý Thiển chỉ vào bên trong, mới nãy bà thấy con gái tay không bừa bãi trở về, hỏi sách đâu? Cô nói để ở chỗ Phương Phương. Bà đoán có thể là cãi nhau.

Vừa dứt lời, Diệp Thiên Nhiên giống như như gió cuốn qua, để lại Lý Thiển không hiểu chuyện gì.

Thấy cô bình yên ngồi ở trước bàn cơm, tâm tình Diệp Thiên Nhiên hốt hoảng cuối cùng cũng bình tĩnh lại, chẳng qua lại nóng nảy, "Em còn ăn cơm được?"

Mạnh Yên đã sớm quên chuyện sáng nay, vốn định chào anh. Nghe lời này chợt nhớ tới chuyện lúc sáng, nghiêm mặt không để ý tới anh, cúi đầu ăn cơm.

"Em...em có ý gì? Tại sao có thể không nói một tiếng bỏ chạy về nhà chứ?" Diệp Thiên Nhiên vừa tức vừa giận, "Em có biết anh tìm em ở trường rất lâu không?"

"Anh có thể không tìm." Mạnh Yên tức giận nói, người này sao lại nói chuyện không có đạo lý? Rõ ràng là anh không đúng, là anh cố ý bỏ cô ở lại.

Diệp Thiên Nhiên bị ghen, "Em . . Con nhóc không có lương tâm."

"Em không có lương tâm nên bị anh ghét, từ nay về sau anh có thể không cần để ý em." Thấy anh nói cô như vậy, Mạnh Yên tức giận, hung hăng nhìn chăm chăm anh, "Chúng ta tuyệt giao."

Diệp Thiên Nhiên tức muốn học máu, anh mệt mỏi tìm cô giờ thành như vậy, cô không thể nói nhẹ nhàng mà phải nặng lời sao? Còn nhần tâm nói ra lời tuyệt tình như vậy. "Đây là em nói, không hối hận."

"Là em nói, tuyệt đối không hối hận." Mạnh Yên cố ý chọc giận anh, mức từng miếng cơm ăn, không nhìn anh.

Diệp Thiên Nhiên thấy cô như vậy, khí huyết dâng trào, cắn răng, vung tay xoay người rời đi.

Lúc này Mạnh Yên mới nâng mắt lên thấy bóng lưng anh đi xa, trong lòng đột nhiên khó chịu, không có khẩu vị. Ném chén đĩa gục xuống bàn, trong mắt hơi ẩm ảm.

Hai người bắt đầu chiến tranh lạnh, người nào cũng không chịu nhận sai. Né tránh lẫn nhau, nếu tránh không được thì xem như không thấy nhau, tuyệt đối không chủ động mở miệng nói chuyện. Giang Vũ và Phương Phương cố gắng hòa giải, nhưng không hiệu quả.

Suốt một tuần, hai người này cứ như vậy, cũng không để ý đến người khác. Ngày thường vừa nói vừa cười, ăn uống rất vui vẻ. Bây giờ thì không nhìn nhau, xem như không khí.

Giang Vũ thăm nhất, cả người Diệp Thiên Nhiên lạnh lùng khiến cho người bên cạnh cũng phải nhượng bộ, nhưng cậu lại không tránh được.

"Phương Phương, nghĩ cách để bọn họ làm hòa đi." Về mặt Giang Vũ u sầu, "Tiếp tục như vậy nữa, nhìn gương mặt lạnh lùng của anh họ tớ ăn không nổi."

"Tớ có cách gì chứ, bọn họ thông minh hơn tớ." Phương Phương bắt đầu dĩ nhún nhún vai, kéo bọn họ đến, cũng không nói, trêu chọc bọn họ nói chuyện, bọn họ cũng không để ý tới.

"Người thông minh cũng có nhược điểm, hai người này cũng thật là, có gì mà phải ầm ĩ chứ?" Giang Vũ ra sức nắm tóc, làm cho rối loạn, "Không đúng, không có ầm ĩ, là chiến tranh lạnh. Bọn họ ảnh hưởng đến chúng ta, thật đáng ghét."

"Cậu đừng làm nhảm nữa, mau suy nghĩ tìm cách đi." Phương Phương đẩy cậu.

Cậu có cách gì chứ? Chưa bao giờ cậu gặp phải chuyện này, hai người kia quen biết cũng nhiều năm, cho tới bây giờ không có cãi nhau, nhưng sao lần này lại cãi nhau rồi giận lâu như vậy? Điều này khiến cậu nghĩ mãi không thông. Ôm đầu suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên kêu lên, "Có, tớ nghĩ ra rồi."

"Là cách gì?" Phương Phương mừng rỡ, ánh mắt phát sáng.

Giang Vũ nói mấy câu bên tai cô, cô không ngừng gật đầu, trong mắt đều là ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 30

Buổi sáng chủ nhật, Mạnh Yên từ từ gấp thức ăn vào trong miệng.

"Tiểu Yên, không xong rồi." Phương Phương chạy vào nhà họ Mạnh kêu to, âm thanh chói tai khiến đôi đũa trong tay Mạnh Yên cũng rơi trên đất.

"Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?" Mạnh Yên có chút bất đắc dĩ cúi người xuống nhặt đũa lên, mới vừa ăn được một miếng điểm tâm.

"Anh họ ngã bệnh." Gương mặt Phương Phương sốt ruột, giọng nói vô cùng gấp gáp, "Không chịu uống thuốc không chịu đi bệnh viện khám bệnh, cậu mau đi khuyên anh ấy đi."

"Cái gì?" Mạnh Yên chợt đứng lên, "Sức khỏe anh ấy luôn luôn rất tốt, sao lại ngã bệnh?"

"Có thể tâm trạng không vui, nên sức khỏe. . . cũng không tốt." Phương Phương đảo mắt, "Anh ấy chính là như vậy, nói bệnh thì bệnh, ai biết được."

"Tại sao vậy? Anh..." Trong lòng Mạnh Yên hoảng loạn không có chú ý tới nét mặt của bạn, nghĩ thầm: Người nọ rất cố chấp, ngã bệnh lại không đi khám, vậy phải làm sao bây giờ?

"Mau đi theo tớ." Phương Phương vừa kéo tay của cô vừa chạy ra ngoài, "May ra cậu nói, có thể anh ấy sẽ nghe."

Lòng Mạnh Yên như lửa đốt chạy tới nhà họ Giang, Giang Vũ đã chờ ở ngoài cửa.

"Tiểu Vũ, anh họ cậu đâu?" Mạnh Yên nhìn một vòng, không thấy ai.

Giang Vũ chỉ vào trên lầu, "Anh ấy ở trong phòng, không chịu rời giường đi bệnh viện, anh..."

Không đợi anh nói xong, Mạnh Yên đã xông thẳng hướng Diệp Thiên Nhiên gian phòng. Bởi vì quá nóng lòng, căn bản không có chú ý tới phía sau hai người đã dừng bước, lộ ra cười gian.

Rèm cửa sổ quá dày, bên trong gian phòng một mảnh mờ tối. Mạnh Yên theo tầm mắt mông lung nhìn tới chiếc giường, "Này, anh họ."

Diệp Thiên Nhiên không ngủ, chẳng qua là đang ngăn người. Lúc anh ở trong phòng đã nghe tiếng bước chân của cô, trong lòng có chút vui sướng, cô tìm đến anh giảng hòa sao? Mấy ngày nay chiến tranh lạnh khiến cho cả người không được tự nhiên, trong lòng vắng vẻ. !!!

Mạnh Yên chạy tới mép giường, "Anh họ, anh sao rồi? Khó chịu ở đâu?"

Diệp Thiên Nhiên không hiểu, cái gì khó chịu?

"Anh họ, anh họ, anh nghe thấy em nói không?" Mạnh Yên đẩy anh, thấy anh không có phản ứng trong lòng sốt ruột, "Mau dậy đi bệnh viện, ngã bệnh thì nên đi khám bác sĩ."

Lúc này Diệp Thiên Nhiên mới chợt hiểu ra, thì ra là... Nhất định là bọn Giang Vũ làm chuyện tốt. Miệng anh giật giật chuẩn bị muốn nói chuyện, nhưng trong đầu có một ý nghĩ thoáng qua, giả bộ ngủ không lên tiếng như cũ.

Mạnh Yên cũng sốt ruột, tại sao gọi cũng không phản ứng? Thảm rồi, có phải nóng quá nên ngất rồi? Nghĩ như vậy, tay tìm kiếm trán của anh.

Chẳng qua là ánh sáng quá mờ, cô chỉ sờ tới một chỗ ẩm, cũng không biết sờ tới chỗ nào?

Lòng Diệp Thiên Nhiên ngứa ngáy, giống như có con gì bò tới bò lui trong lòng.

"Anh họ, anh lên tiếng đi, anh họ." Mạnh Yên mồ mướt sờ tới sờ lui trên mặt anh, hình như là lỗ mũi, hình như là mắt, vậy cái này có phải là cái trán?

"Sao em ở đây?" Bây giờ, Diệp Thiên Nhiên không nhận được.

"Anh họ, anh đã tỉnh?" Mạnh Yên vui mừng, "Cảm thấy chỗ nào không thoải mái, em dẫn anh đi khám bệnh."

Diệp Thiên Nhiên lạnh lùng nói, "Anh không ngã bệnh, liên quan gì tới em?" Trong lòng lại rất vui vẻ, coi như cô nhóc này còn có chút lương tâm.

"Sao anh lại nói vậy, một chút cũng không biết điều. Có chuyện gì chờ sau khi khỏi bệnh hãy nói." Mạnh Yên sờ tới cánh tay của anh, ơ, hình như là không mặc áo...

"Sờ lung tung cái gì?" Cả người Diệp Thiên Nhiên tê rần, ngoài miệng lại nửa điểm không chịu yếu thế. .

"Em đâu có sờ lung tung." Mạnh Yên đỏ mặt, chẳng qua tối quá cô không nhìn thấy, cô quan tâm nói, "Em muốn đỡ anh ngồi dậy."

"Không cần em đỡ." Giọng nói Diệp Thiên Nhiên cứng rắn.

"Anh này... Tức chết đi được, mau dậy đi." Mạnh Yên hung dữ ngắt một cái lên tay anh.

"Này, đau quá, đau ." Diệp Thiên Nhiên nhe răng há miệng kêu lên.

"Biết đau, vậy còn được, không có bị sốt mà hồ đồ." Tay Mạnh Yên càng dùng sức, "Rời giường đến bệnh viện."

"Không phải em không muốn để ý anh sao? Bây giờ xem anh là gì?" Diệp Thiên Nhiên ủy khuất nghẹn khí.

"Những chuyện này chờ anh hết bệnh hãy nói, được không?" Mạnh Yên tức muốn chết, cô gấp gáp vì anh bệnh như vậy. Anh lại không quan tâm mà lờ thôi. Có làm hay không? Ai mới là bệnh nhân?

"Không được, nói rõ ràng trước." Diệp Thiên Nhiên xem xét tình hình thế nào, tự nhiên không chịu bỏ qua cho.

"Anh... Anh..." Mạnh Yên thật sự muốn bóp chết anh. .

Diệp Thiên Nhiên càng lên mặt, "Không phải ghét anh sao? Không phải là không muốn để ý anh sao? Em còn tới làm gì?"

"Ai, sao em lại ghét anh?" Mạnh Yên vỗ một cái trên người anh, phát ra tiếng vang rõ ràng, "Là anh không muốn để ý em."

"Nào có? Là em không để ý anh."

"Rõ ràng là anh."

Hai người trẻ con đẩy tới đẩy lui, đột nhiên Mạnh Yên phát hiện có cái gì không đúng, kêu lên, "Không phải anh ngã bệnh sao? Sao còn có tinh thần như vậy?"

"Ai nói anh ngã bệnh?" Trong giọng nói Diệp Thiên Nhiên có ý cười.

Lúc này Mạnh Yên mới phát hiện, nắm quả đấm trong lòng tức giận, "Nếu không còn chuyện gì, em đi." Hai tên khốn kiếp kia chờ cô, thế nào cũng phải xử lý bọn họ mới được.

"Muốn đi?" Vậy cũng không dễ dàng như vậy. Diệp Thiên Nhiên đưa tay dùng một chút lực, cả người cô liền nằm ở trên người anh, "Trước nói chuyện nói rõ ràng."

"Buông em ra." Mạnh Yên tức giận cắn răng nghiêng lợi, đây cũng là một tên khốn kiếp. "Anh với em không có gì đáng nói."

"Thật sự không có gì đáng nói?" Diệp Thiên Nhiên biết Mạnh Yên quan tâm anh, tâm tình phần khởi, bắt đầu trêu chọc cô, "Nói xin lỗi thì anh sẽ tha thứ cho em."

"Thúi lắm." Khí huyết Mạnh Yên mở miệng thô bạo.

Diệp Thiên Nhiên cười tủm tỉm nói, "Sao lại nói tục như thế?"

"Anh còn nói." Mạnh Yên càng tức giận, "Ghét, buông em ra."

"Không thả, em nói xin lỗi đi." Lúc này Diệp Thiên Nhiên lại giống như người vô lại, ôm không chịu buông tay.

"Có làm hay không? Là anh không đúng." Mạnh Yên đối với chuyện anh đổi trắng thay đen mà tức giận phát điên, thật muốn đánh anh một trận, "Là anh không để ý em trước, là anh lớn tiếng mắng em, là anh..."

"Lúc nào thì anh lớn tiếng mắng em?" Diệp Thiên Nhiên vừa nghe, mặc kệ, "Em còn vu oan anh."

"Anh còn đồ thừa?" Đầu óc Mạnh Yên trở nên rối loạn, bất chấp tất cả là chỗ nào há miệng cắn.

Cô nhóc xấu xa này, lại cắn người, còn cắn mạnh như vậy, cô là chó sao? Nhưng chẳng biết tại sao, tim của anh lại ngọt ngào, hạnh phúc. Không nhích nhích bởi vì cô cắn bởi vì cô phát tiết. (chịu đựng).

Cho đến khi trong miệng có mùi máu tươi, Mạnh Yên mới nhả răng ra. "Hừ, xem anh còn dám đồ thừa không, đây là trừng phạt."

"Đây là trừng phạt?" Giọng nói Diệp Thiên Nhiên có quá nhiều cảm xúc, giống như vui mừng giống như buồn cười lại giống như không biết làm sao, "Vậy cũng tốt, nhưng mà sau này em đừng nên dùng chiêu này với người khác."

"Anh cho rằng ai cũng đáng ghét giống anh sao?" Mạnh Yên không để ý, ngay cả nằm ở trên người anh cũng không có nhiều phản ứng. Ở trong lòng cô, anh giống như người thân và bạn bè.

"Được, anh đáng ghét nhất, anh nói xin lỗi, là anh không tốt." Diệp Thiên Nhiên ngửi được mùi hương thơm ngát của cô, trong lòng mềm mại, chủ động nhượng bộ, "Nhưng mà em phải đồng ý với anh, sau này không được cắn người khác."

"Em không có bệnh, sao lại đi cắn người khác? Anh đã nhận lỗi, em rất hào phóng, tha thứ cho anh." Mạnh Yên được tiện nghi còn khoe mẽ.

Diệp Thiên Nhiên liếc mắt, "Vậy đa tạ Mạnh đại tiểu thư."

"Nói cũng vô dụng, em muốn thực tế." Mạnh Yên thấy anh nói xin lỗi, cũng hết giận, bụng cảm thấy đói bụng.

"Em muốn gì?" Bộ dạng Diệp Thiên Nhiên mặc cho bị người ta trừng phạt khiến Mạnh Yên khẽ phản kích.

"À, mời em đi ăn hoành thánh và sủi cảo." Cô đột nhiên muốn ăn những thứ này, mùi vị sủi cảo và hoành thánh trong nước dùng ngon miệng hòa lẫn với mùi thơm ngào ngạt, mới suy nghĩ đã chảy nước miếng. Cô thật là một đứa bé ngoan, muốn ăn món đơn giản để anh tiết kiệm.

"Em chưa ăn điểm tâm?"

"Ăn cái gì?" Mạnh Yên bĩu môi, "Sáng sớm Phương Phương đến gạt em, làm hại em cũng không thời gian ăn."

"Vậy à." Diệp Thiên Nhiên đau lòng, "Vậy hai chúng ta đi ăn, không mời hai tên lừa gạt kia ăn."

"Ha ha, ý kiến hay." Mạnh Yên chỉ cần vừa nghĩ tới nghênh ngang đi ăn đồ ngon trước mặt bọn họ, thấy bộ mặt tội nghiệp của họ không khỏi cười ra tiếng. "Có thể buông tay được chưa?"

Thật vất vả mới làm hòa, Diệp Thiên Nhiên không dám chọc giận cô, mặc dù cảm giác ôm cô vào trong ngực thật tốt, nhưng vẫn không nỡ buông tay ra.

"Em đi xuống trước, anh thay quần áo nhanh lên." Mạnh Yên rời đi, Diệp Thiên Nhiên nhìn chăm chăm bóng lưng mờ hồ kia, tâm tình tốt lên.

"Anh họ, Tiểu Yên, đừng như vậy." Giang Vũ đáng thương đi theo phía sau gọi. .

Mạnh Yên cười híp mắt quay đầu lại, gương mặt vô tội, "Ai da, sao cậu còn đi theo? Đã nói không mời hai người ăn, mau ở nhà đi."

"Tiểu Yên, chúng ta là bạn tốt, sao cậu có thể đối xử với bọn tớ như vậy?" Phương Phương kéo tay của cô, trên mặt còn cười nịnh bợ, "Dẫn chúng ta cùng đi ăn nữa."

"Sau này tớ sẽ không bao giờ ... lừa cậu nữa." Phương Phương vỗ ngực bảo đảm, "Tiểu Yên, có được không vậy? Mời chúng ta cùng đi, dù sao cậu cũng có tiền."

"Lần này là anh họ mời, không phải là tớ." Mạnh Yên chớp mắt vài cái, "Cậu năn nỉ tớ cũng vô dụng."

"Anh ấy nghe lời cậu, có được không? Tiểu Yên." Lúc này Phương Phương bắt đầu dây dưa.

Mạnh Yên đảo mắt, hai người này lại quẩn lầy, chẳng qua cầu xin cô rất lâu, cô cũng trêu cợt đủ rồi. "Được rồi, nếu như còn có lần sau, cậu... Hừ."

Ba tiếng hừ lạnh khiến Phương Phương chảy mồ hôi lạnh, "Quyết sẽ không có lần sau."

Giang Vũ thấy Mạnh Yên mềm lòng, cũng lại gần, "Tớ cũng sẽ không có lần sau."

Mạnh Yên cũng không khách khí với cậu, lấy tay gõ gõ đầu của cậu, "Nghe nói kẻ này là cậu nghĩ ra, hả?"

Một tiếng 'hà' kéo dài, cả người cậu run rẩy, trợn mắt nhìn Phương Phương, kẻ phản bội này. "Tớ sai rồi, lần sau không dám."

Mạnh Yên cũng chơi đã, lòng từ bi bỏ qua cho bọn họ, "Được rồi, cùng đi chứ." Dù sao không phải là cô bỏ tiền, nhiều người đi ăn cùng cô cũng không có ý kiến.

Diệp Thiên Nhiên nhìn ba người bọn họ vui đùa âm ỉ, khóe miệng cũng cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chương 31

Trải qua chuyện này, ngược lại tình cảm của hai người lại càng tốt hơn. Mọi việc Diệp Thiên Nhiên đều theo cô, mỗi ngày dù sớm hay muộn cũng sẽ cùng cô đi học.

Mạnh Yên từ chối nhiều lần cũng vô dụng, thời gian học hai cấp khác nhau, không cần phiên toái như vậy. Nhưng mà Diệp Thiên Nhiên bày ra rất nhiều lý do để thuyết phục cô, thậm chí còn đồng ý làm món đặc sản của quê anh cho cô ăn, lúc này mới được cô chấp nhận.

Việc qua lại này cũng khiến người khác chú ý, vào giờ trưa nghỉ giải lao, mấy vị học tỷ cấp hai bộ dạng hung hăng đến tìm cô, muốn cô nói rõ quan hệ giữa cô và Diệp Thiên Nhiên.

Mạnh Yên đảo mắt, thì ra là Diệp Thiên Nhiên học cấp hai được hoan nghênh như vậy, những người tìm cô đều là đại mỹ nữ thuần khiết. Nhưng mà chuyện này phải xử lý dứt khoát, tránh để lại hậu quả. Cô mở to hai mắt ngây thơ, "Các vị học tỷ, mọi người không nghe anh ấy nhắc đến quan hệ của bọn em sao?"

"Nếu như biết bọn chị còn tới tìm em sao?" Người nói chuyện giọng không kiên nhẫn, dáng dấp cũng không tệ, mỹ nữ tóc dài mắt hạnh, cô ta nhìn chung quanh cũng không cảm thấy cô nhóc này có gì đặc biệt. Hơn nữa còn nhỏ tuổi, sao Diệp Thiên Nhiên có thể thích được?

Diệp Thiên Nhiên khá trầm tính, chỉ nói chuyện với nam sinh, đối với nữ sinh dù là nhìn cũng không thèm. Chẳng qua dung mạo anh xuất sắc, thành tích học tập cũng tốt, đáng vẻ lạnh nhạt khiến cho rất nhiều người hâm mộ.

"Anh họ em là như vậy, anh ấy không thích nói nhiều về chuyện riêng." Gương mặt Mạnh Yên chân thành, cực kỳ vô tội.

"Anh họ? Diệp Thiên Nhiên là anh họ em?" Một học tỷ thét chói tai.

"Dạ, các bạn học lớp em cũng biết." Mạnh Yên vui vẻ cười nhún mạnh giọng một lần nữa, "Chẳng qua anh họ không thích nói chuyện của mình nên các

chị không biết." Lần này mới có thể hóa giải những chuyện ghen tị này. Thích người ta cũng không dám đi thổ lộ, còn tìm tới người vô tội như cô thì có bản lĩnh hay ho gì chứ?

Bọn họ thờ phào nhẹ nhõm, nói xem, cô nhóc trước mắt không có bộ dạng trở mã, lại gầy Diệp Thiên Nhiên để ý mới là lạ. Để những người đáng cao, có ngực có mông như các cô mỗi ngày lượn lờ xung quanh thì người nào sẽ thích cô nhóc này chứ?

"Em gái, đây là KFC chị mua, chị cho em ăn."

"Em gái, đây là bánh ngọt, em chưa ăn trưa, tới đây, cho em nê."

"Em gái..." Về mặt mọi người nhiệt tình, trên mặt nở rộ như đóa hoa.

Mạnh Yên không biết nên khóc hay cười nhìn một đồng đồ ăn trong tay, còn gọi em gái thân mật chứ! Thay đổi thái độ cũng quá nhanh đi, khiến người ta không thể nói nên lời.

"Tiểu Yên." Diệp Thiên Nhiên chạy tới, đỏ mặt hời hợt. Anh mới vừa nghe nói những người kia đến tìm Mạnh Yên làm phiền nên vội vàng chạy tới.

Ánh mắt những nữ sinh kia sáng lên, tầm mắt dính thật chặt vào người anh. Còn có mấy nữ sinh then thùng đồ mặt, ánh mắt si mê.

"Anh họ." Mạnh Yên nở nụ cười kỳ quái, "Anh xem mấy vị học tỷ này tặng em nhiều đồ chưa."

"Trả lại." Anh nhìn chằm chằm, giọng nói của cô không có ý tốt. Vốn thấy cô không sao, anh thờ phào nhẹ nhõm, nhưng bộ dạng cô như xem kịch vui khiến trong lòng anh không thoải mái.

Mạnh Yên sững sờ, sao vậy? Sao lại khó chịu với cô? Cô cũng đâu nói muốn nhận, là bọn họ cứ rần đưa cho cô. Có gì đáng để anh tức giận chứ?

Cô úy khuất trả lại những món trong tay, mấy học tỷ kia thấy sắc mặt của anh khó coi, vừa ảo não vừa không dám lên tiếng.

Mạnh Yên tròn mắt nhìn anh, xoay người muốn trở về phòng học. Bị anh kéo lại, "Sao vậy?"

"Muốn ăn cái gì? Anh mua cho em." Diệp Thiên Nhiên đoán chừng mình lại chọc giận cô.

"Không muốn ăn, em muốn trở về phòng học." Mạnh Yên dùng sức gãy giữa, mới không cần anh mua gì cho cô. Cô có tiền, thích ăn cái gì thì mua cái đó.

"Trở về phòng học gì chứ? Ăn cơm xong chưa?" Diệp Thiên Nhiên dịu dàng dụ dỗ nói, cô nhóc này thích mềm không thích cứng, người khác càng dữ thì cô càng dữ hơn.

Mỗi lần ăn cơm trưa trong trường đều tự giải quyết, tự nấu cơm đem đồ ăn theo, song bình thường đều là ăn cơm với bọn Giang Vũ. Còn cấp hai thì mỗi ngày ăn cơm phân, tiện lợi hơn nhiều so với bọn họ. Không biết trường học này nghĩ thế nào? Cô nghĩ thầm trong lòng, có phải trường học ngại học sinh cấp một không có tiền?

"Ăn rồi." Mạnh Yên không vui, xoay người đi.

Diệp Thiên Nhiên kéo cô đi vào căn tin trường học mua rất nhiều đồ ăn, rồi kéo cô đi tới trong rừng cây nhỏ ngồi xuống. Nơi này tương đối yên tĩnh, chỉ có vài học sinh ngồi đọc sách.

Thấy cô còn chưa được tự nhiên, anh không khỏi nhúc nhủ, dịu dàng giải thích, "Anh không trách em, em muốn ăn gì tìm anh, không nên nhận của họ."

"Em đâu có, là bọn họ cứ đưa cho em." Mạnh Yên cắn môi dưới, con giận còn sót lại chưa tiêu tan, "Em không cần."

"Được rồi, đừng nóng giận, là anh sai." Anh cắt jambong ra đưa cho cô, "Lần sau sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa."

Mạnh Yên thấy anh nói xin lỗi, không tính toán nữa. Nhận lấy ăn vài miếng, cô phát hiện càng lớn ăn càng nhiều, ăn bao nhiêu cũng không thấy no. Đến tuổi dậy thì là phải ăn nhiều, nói không chừng vóc dáng có thể cao thêm, quan trọng nhất là hi vọng chỗ kia có thể lên tới cỡ B hoặc là C, kiếp trước cô đáng thương chỉ có cỡ A. Thật là khiến cho người ta buồn bực.

Diệp Thiên Nhiên thấy cô nhận đồ ăn, không khỏi nặng nề thờ phào nhẹ nhõm. Cô nhóc này càng ngày càng mạnh mẽ, nhưng anh thích.

"Anh để mất mấy vị học tỷ kia đi, động một chút là tới tìm em làm phiền, em không chịu nổi." Cô cắn thức ăn mơ hồ nói, "Những người đó cũng không biết đầu óc nghĩ như thế nào, sao lại để ý anh?"

"Thế nào? Anh rất kém cỏi sao?" Diệp Thiên Nhiên đen mặt, lời này như sét đánh bên tai anh, "Lẽ nào em không thấy anh như vậy?"

"Anh?" Mạnh Yên nhìn thật lâu, lắc lắc đầu nói, "Đáng vẻ anh quá ưa nhìn, điểm này thật sự không tốt."

Diệp Thiên Nhiên không hiểu, là sao? Vội vàng khiêm tốn xin thỉnh giáo, "Có gì mà không tốt?"

"Nam sinh quá ưu tú thì đào hoa." Mạnh Yên thu hồi tầm mắt thuận miệng nói ra. Kiểu nam sinh này bình thường tự cao, nhân phẩm không tốt, chỉ nhờ vào khuôn mặt đẹp trai mà đùa giỡn với con gái, chuyện như vậy xảy ra rất nhiều.

"Nói vớ vẩn." Diệp Thiên Nhiên thật sự không biết tại sao cô có thể có suy nghĩ như vậy? Vợ đùa cả năm, vậy cũng không đúng.

"Mặc dù không đào hoa." Mạnh Yên thờ ơ vừa ăn vừa giải thích lời của mình, "Cô gái trong lòng của người đó khó lòng có thể đề phòng những người con gái khác không tranh anh ta, chỉ số nguy hiểm quá lớn."

Lời này cũng có đạo lý, Diệp Thiên Nhiên lại không cam lòng, "Chỉ cần anh ta kiên định, không bị hấp dẫn là được rồi."

"Một lần hai lần tạm được, nhiều lần có thể không được." Mạnh Yên bĩu môi, chuyện kiên định như mây trôi, gió thổi sẽ bay đi, "Sau này không thể tìm ông xã quá đẹp trai."

"Hả? Vậy em muốn tìm người thế nào?" Diệp Thiên Nhiên lập tức vênh tai lên, cô nhóc này còn nhỏ tuổi đã muốn tìm ông xã, anh cần phải để ý thật kỹ.

"Muốn một người an phận thủ thường, lớn lên bình thường, nghe lời em, muốn..." Mạnh Yên suy nghĩ hồi lâu không nghĩ ra yêu cầu gì khác, phát tay một cái nói, "Chỉ những điều kiện này, em không đòi hỏi cao."

Yêu cầu không cao? Diệp Thiên Nhiên chỉ cảm thấy một hồi tuyệt vọng, đây là yêu cầu gì chứ? ! Đề xuống cảm xúc buồn rầu, "Em không cảm thấy yêu cầu này quá thấp sao? Còn có người này quá đáng hoàng, có thể là quá nhu nhược. Kiểu người như thế em cũng muốn?"

Điều này cũng đúng, Mạnh Yên suy nghĩ một chút, "Không sao, khi đó em sẽ xem xét, chỉ chọn người hiền lành, không chọn người nhu nhược." Cách nói này đơn giản như chọn đồ chơi vậy.

Diệp Thiên Nhiên có hơi hoang mang, mặt lúc đỏ lúc trắng.

Mạnh Yên mở to hai mắt, "Anh họ, anh làm sao vậy?"

"Không sao." Diệp Thiên Nhiên nghiêm mặt đứng lên, giọng nói cứng rắn, "Anh đưa em trở về phòng học."

Mạnh Yên mờ mịt nhìn anh, sao tâm tình anh lại thay đổi thất thường vậy? Chẳng lẽ anh giống con gái, đi cả đến thăm? Nhưng anh là con trai!

Diệp Thiên Nhiên buồn bực chùng mảy ngày, cũng không thấy cô có phản ứng gì. Không khỏi nổi giận, đó là chuyện mấu chốt. Nhưng mà cô còn nhỏ, từ từ đi. Có một số việc không thể gấp được.

Thời gian trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt ba người Mạnh Yên đã học xong sơ tam[*], Diệp Thiên Nhiên cũng sắp thi tốt nghiệp trung học. Trong thời gian này nhà họ Mạnh buôn bán tốt hơn, khiến cho những cửa hàng khác phải đỏ mắt ghen tị. Nhà họ Mạnh lại mở thêm những cửa hàng khác ở trong huyện, Lý Thiên bận rộn đi lại.

[*] : trung học cấp 1 – tương đương lớp 6 – 9, có 3 cấp : sơ nhất, sơ nhị, sơ tam, sơ tam - tương đương lớp 9 ở VN. Còn trung học cấp 2 tương đương lớp 10 – 12.

Mà Mạnh Ngọc Cương không bán cá nữa, hợp tác với Giang Hải Thiên xây sân nhỏ nuôi gà, buôn bán cũng không tệ lắm, một năm bốn mùa đều có thể giao hàng đến chợ trong trấn. Hai người nhiệt tình, hợp lại khuếch trương quy mô.

Vợ chồng bận rộn suốt, không có thời gian để ý tới con gái, nhưng điều này khiến Mạnh Yên vô cùng đau khổ. Cô vốn không biết làm việc nhà, lần này việc gì cũng phải do mình tự tay làm.

Song bà nội Giang sẽ để cho Mạnh Yên ăn uống ở nhà bà, làm xong bài tập thì để cho Diệp Thiên Nhiên đưa cô về nhà.

Vợ chồng Mạnh Ngọc Cương thương lượng, như vậy cũng được, bọn họ đỡ lo hơn nhiều. Vì vậy quyết định mỗi tháng đưa 300 đồng làm phí trả công, bà nội Giang từ chối không được đành nhận lấy.

Mạnh Yên vốn không muốn đến nhà họ Giang, nhưng mà nghe Lý Thiên khuyên mấy câu, không thể làm gì khác hơn là đến ăn uống ở đó, lần này cũng có chỗ tốt. Gặp phải vấn đề gì khó hiểu có thể trực tiếp hỏi, không cần phải ghi lại. Thức ăn đều là cô thích ăn, tay nghề bà nội Giang thì không cần phải nói, chỉ có một chữ: Ngon. Về phần chén đĩa cũng không cần cô rửa. Bình thường cơm nước xong đã được bà nội Giang đẩy bốn người bọn họ đi học bài.

Phương Phương và Giang Vũ luôn luôn nghe cô, Diệp Thiên Nhiên cũng theo cô, cô chỉ cần cố gắng học tập tốt là được. Như vậy cô cảm thấy hài lòng thoải mái, vì vậy ngày ngày đến nhà họ Giang. Có lúc Lý Thiên và Mạnh Ngọc Cương cũng đến ăn cơm tối, sau đó cả nhà cùng nhau trở về.

Cô học tập rất thuận lợi, nhưng mà Phương Phương thì ảo não không ngừng than khổ. Kể từ khi lên trung học cấp một, thành tích Phương Phương trượt thê thảm, mỗi lần đến kỳ thi là đầy gian khổ. Chuyện học bỏ tức đối với cô cũng khá đau khổ.

Đến lúc điền nguyện vọng, người lớn hai nhà thông thả, chỉ nói, sau khi điền xong hãy xem Những chuyện khác đều không để ý.

Mạnh Yên và Giang Vũ cũng dứt khoát điền tên trung học cấp hai lớn nhất trong huyện, trường học trung học này có thể coi như là tốt nhất. Chỉ có Phương Phương run sợ, nhìn chằm chằm giấy nguyện vọng không chịu viết.

"Tớ và Tiểu Yên điền xong rồi, cậu mau ghi đi, đến lúc đó cùng nhau nộp." Giang Vũ thấy cô ngồi hồi lâu trên giấy vẫn chưa có một chữ, không khỏi khuyên mấy câu.

Phuong Phuong rên lên, "Chuyện cậu muốn học trung học cấp hai, dù tớ muốn thì thành tích tớ không theo kịp."

"Không cần gấp gáp." Giang Vũ vỗ vỗ đầu của cô an ủi, "Ba ba nói, nếu như thành tích không tốt, thì cũng có thể tốn ít tiền." Song cũng không có thể tốn quá nhiều tiền, không thể cứ một chút là có thể dùng tiền.

Về mặt Phuong Phuong rầu rĩ, "Tớ không muốn ngày ngày khổ cực đi học, tớ thật sự không chịu nổi."

"Phuong Phuong, cậu không muốn đi học?" Mạnh Yên không nhịn được chen miệng nói, "Vậy cậu có thể làm gì?"

"Tớ có thể đến nhà cậu làm nhân viên cửa hàng, nghe mẹ tớ nói, tiền lương rất khá, còn có thể trích phần trăm." Phuong Phuong do dự hồi lâu, lúi cúi tay của cô, "Tiểu Yên, cậu nói với mẹ cậu một tiếng, để tớ làm đi, trước kia tớ cũng từng làm việc mấy việc vặt vãnh này, những công việc trong tiệm tớ cũng biết làm."

Nghỉ hè hằng năm, hai nhà Mạnh, Gia sợ bọn nhỏ ở nhà nhàm chán, có lúc sẽ cho các cô đến chơi ở cửa hàng. Nhưng bình thường các cô cũng sẽ bận rộn giúp một tay, sửa sang lại quần áo, đánh giá tiền. Lúc nghỉ hè kết thúc, Lý Thiên sẽ cho Phuong Phuong mấy trăm đồng tiền lương.

"Đừng nói giỡn, cậu mấy tuổi? Làm nhân viên gì chứ?" Mạnh Yên từ chối, cô mới mười sáu tuổi, xin đi làm đó là phạm pháp, còn chưa đến tuổi trưởng thành!

"Tiểu Yên, cậu giúp một tay đi, tớ chỉ vừa nhìn thấy những thứ kia hình học kia đã nhức đầu hoa mắt, không tiếp thu được." Dù thế nào, Phuong Phuong cũng không chịu học nữa. Cô cũng tuyệt vọng với số học rồi.

Mạnh Yên không lên tiếng, cầm tài liệu lên xem xét. Nhìn hồi lâu, chỉ vào một trường học trong đó, "Phuong Phuong, cậu xem trường học này thế nào?"

Phuong Phuong tiến tới xem, là trường học thiết kế thời trang, đào tạo trong 3 năm. "Trường học này tớ chỉ sợ cũng không được."

"Không phải cậu rất thích vẽ sao? Cũng rất thích sửa quần áo, không bằng cậu thi vào trường này, sau này có thể làm nhà thiết kế, rất có lợi." Dù thế nào Mạnh Yên cũng muốn để cho cô học lý thuyết tiếp, bây giờ cô đi lao động tay chân cũng không tốt. Không thể trông cậy vào trung học cấp hai, nhưng có thể đi con đường khác.

Phuong Phuong bị lời của cô đã động, suy nghĩ một chút vẫn lắc đầu, "Tốt thì tốt, nhưng có lẽ tớ không có hi vọng."

"Phải có lòng tin, tớ thấy trường này lấy điểm không cao, sau này nếu cậu không tìm được việc làm, tớ sẽ nói mẹ mời cậu đến làm việc." Mạnh Yên ra sức thuyết phục, "Nếu như cậu có bản lĩnh, có thể giúp đỡ thiết kế quần áo, tiền lương còn gấp đôi nhân viên cửa hàng." Có thể học một chút cũng được, thời buổi này không có bằng cấp bước vào xã hội rất khó khăn, cô cũng không thể làm nhân viên cả đời.

Phuong Phuong nghe vậy hai mắt sáng lên, "Cậu nói thật không?"

"Dĩ nhiên." Mạnh Yên gật đầu chắc nịch. Mặc dù cô không nhúng tay vào chuyện buôn bán trong cửa hàng, nhưng việc sắp xếp người vẫn được. Huống chi Lý Thiên rất tốt với Phuong Phuong.

"Vậy tớ sẽ cố gắng thử xem." Phuong Phuong có mục tiêu cố gắng, tinh thần hăng hái.

Thuyết phục được cô, Mạnh Yên không khỏi lộ ra nụ cười vui vẻ, Phuong Phuong phải có người động viên mới được. Chỉ tiếc mẹ cô chưa bao giờ quan tâm thành tích của cô, chỉ quan tâm cô ăn uống no đủ là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 32

Quay đầu thấy Diệp Thiên Nhiên ngồi gần người trên ghế sa lon, đi tới ngồi xuống bên cạnh anh, "Anh họ, anh làm sao vậy?"

"Hà?" Diệp Thiên Nhiên phục hồi tinh thần lại, "Mấy đứa điền xong chưa?"

"Đã xong hết rồi." Mạnh Yên có hơi khó hiểu, mấy ngày nay anh như người mất hồn, chẳng lẽ áp lực thi tốt nghiệp trung học quá lớn?

"Anh họ, có phải anh không muốn điền phiếu nguyện vọng? Anh muốn học trường nào?"

"Anh. . . Anh còn đang suy nghĩ." Diệp Thiên Nhiên nhìn cô.

Mạnh Yên không muốn quấy rầy anh suy nghĩ, đây chính là chuyện quan trọng.

"Vậy anh từ từ suy nghĩ đi, em đi với bọn họ..."

Diệp Thiên Nhiên kéo cô lại, "Tiểu Yên, nói chuyện với anh một chút."

Mạnh Yên thấy đáng vẻ anh nặng nề muốn có người tâm sự, trong đầu đột nhiên thoáng qua một chuyện, về mặt khẩn trương, "Anh họ, anh phải về nhà thi?"

"Ừ." Giọng Diệp Thiên Nhiên nặng nề.

"Vậy sao anh vẫn còn ở đây?" Mạnh Yên sốt ruột, chuyện này cũng nghiêm trọng.

"Không phải nên chuẩn bị sớm để quay về sao?"

Diệp Thiên Nhiên hỏi, "Em không muốn anh ở lại đây sao?"

"Chuyện này liên quan gì đến em? Lại đẩy cho em làm gì?"

Mạnh Yên hung hăng tròn mắt nhìn anh, "Thi tốt nghiệp trung học là kỳ thi quan trọng nhất, anh mau trở về nhà chuẩn bị. Dù sao tiêu chuẩn kỳ thi mỗi nơi đều khác nhau, cũng không biết kỳ thi này có giống nhau không?" Cô không biết những việc này.

"Lần này nếu anh trở về..." Anh dừng lại hồi lâu, "Không biết lúc nào thì mới có thể trở lại đây nữa?"

"Có phải không nữa rồi khỏi đây?" Mạnh Yên an ủi vỗ vỗ bờ vai của anh, "Không sao, đến lúc đó anh lại tới đây học đại học."

"Em hi vọng anh trở lại sao?" Về mặt Diệp Thiên Nhiên phức tạp, thử dò xét hỏi một câu.

"Đương nhiên rồi, từ nhỏ đến giờ bốn người chúng ta luôn ở chung một chỗ." Mạnh Yên cười hi hi, việc không đáng lo, "Em cũng không hy vọng anh đi luôn, sẽ quên mất bọn em."

Diệp Thiên Nhiên khẽ cắn răng, tiến thêm một bước hỏi, "Hoặc ví dụ cha mẹ giữ anh lại không cho anh đi nữa."

"A? Vậy làm sao bây giờ?" Mạnh Yên sững sốt một chút bĩu môi, "Hai nơi cách xa nhau như vậy, bọn em không đến thăm anh được đâu."

Diệp Thiên Nhiên tức muốn học máu, "Em. . . Em nữ nói với anh vậy sao?"

Mạnh Yên không hiểu hỏi ngược lại, "Vậy anh muốn nghe em nói gì?"

Diệp Thiên Nhiên thở hổn hển la ầm lên, "Em không nói được mấy lời như không muốn anh đi, hy vọng anh ở lại sao?"

"Chuyện như vậy cũng không thể tự ý thay đổi." Mạnh Yên nói ra dự định thực tế, "Ba mẹ anh là người thân nhất, bọn họ muốn anh ở lại là chuyện tốt. Em còn có thể nói gì?" Tuy nói vậy nhưng trong lòng lại chua xót. Anh thật sự không trở lại, thì...

Mạnh Yên nói những lời này đều là thật tình, nhưng trong lòng anh lại hoảng sợ, ở trong lòng cô, chẳng lẽ anh là người có cũng được không có cũng không sao? Nhìn chăm chăm cô hồi lâu, không nói tiếng nào nữa.

Mạnh Yên thở dài, người này đến tuổi dậy thì thì cả ngày cứ quái dị, vẫn chưa thích ứng được sao?

"Tiểu Yên, cậu chờ dài gì vậy?" Giang Vũ giúp đỡ Phương Phương điền xong phiếu nguyện vọng thì ngẩng đầu lên.

"Anh họ phải về nhà thi, các cậu biết không?" Mạnh Yên hơi buồn rầu cúi đầu.

"Đã biết từ sớm rồi." Giang Vũ gật đầu, giọng nói có chút kích động, "Một tháng trước cô gọi điện thoại tới, muốn anh về sớm. Nhưng không biết anh ấy nghĩ như thế nào, kéo dài lâu như vậy không trở về. Tuy thành tích anh ấy tốt, nhưng cũng nên cho anh ấy thời gian thích ứng."

"Tại sao anh ấy không muốn trở về?" Trong lòng Mạnh Yên rất khó bỏ được, nhưng trên mặt lại không lộ ra biểu cảm gì.

Trong giọng nói Giang Vũ có hơi ừ ừ, "Ai biết, không chừng lo lắng không muốn về."

"Không thể nào." Phương Phương mở to hai mắt mở miệng, "Không phải cô để anh ấy ở lại với ông bà nội để chăm sóc sao?"

"Mặc dù nhà anh ấy có hai người con trai, nhưng người anh họ kia sức khỏe không tốt, dựng tờ đặt kỳ vọng lên người anh họ. Để ở bên ngoài lâu như vậy, cũng nên trở về." Giang Vũ hiểu rõ tình huống của nhà họ Diệp nên giải thích một chút.

Sao lại nghe lạ tai như vậy?

"Trông lại của mình không phải do mình quyết định sao? Tại sao là người nhà của anh ấy quyết định?" Không đợi cô mở miệng hỏi rõ ràng, Phuong Phuong giành lời trước.

"Tớ cũng không rõ, nghe ông nội nói vậy." Giang Vũ nhún vai.

"Hoàn cảnh nhà anh ấy thế nào? Chả trách lại thần bí." Phuong Phuong nghe vậy rõ ràng cảm thấy rất hứng thú, Mạnh Yên cũng vênh tai lắng nghe.

Giang Vũ nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, "Nghe nói dựng làm trong quân nhân, hình như còn làm chức to, cụ thể tớ cũng không biết."

Ngất, Mạnh Yên nghe đến đó cũng hơi nhức đầu, chỉ sợ rằng nhà họ Diệp này quá thâm sâu, phàm là dính dáng đến binh chủng đều phiền toái. Nhưng mà tin tức này cũng có mấy phần thật, bộ dạng Diệp Thiên Nhiên có mấy phần như quân nhân. Bình thường không chú ý, hôm nay nghĩ đến anh có nhiều điều không giống với người khác.

"Sau này anh họ cậu cũng đi làm quân nhân?" Trong lòng Mạnh Yên trong lòng thấy khó hiểu, cũng khó có thể nói là tư vị gì.

Trên gương mặt Giang Vũ là chuyện đương nhiên, "Tớ đoán cũng có thể, người nhà làm quân nhân không phải cũng thích con mình nối nghiệp sao?"

Qua mấy ngày, Diệp Thiên Nhiên đến tìm Mạnh Yên đi ra ngoài chơi. Anh dẫn cô vào công viên đi một vòng, đi hơn hai giờ ngay cả một câu nói cũng không có.

Mạnh Yên không nhúc nhích, dừng bước lại, "Anh họ, chúng ta nghỉ ngơi đi, em đau chân."

Hai người ngồi xuống trên băng ghế, Mạnh Yên hết nhìn trái tới nhìn phải hồi lâu, thấy anh vẫn chưa mở miệng, không nhịn được nói, "Anh họ, anh muốn gì thì nói đi."

"Anh phải đi về." Diệp Thiên Nhiên từ từ nói ra quyết định.

Mạnh Yên đã sớm chuẩn bị tâm tư, không ngoài ý muốn, gật đầu, "Ừm, nhớ giữ gìn sức khỏe, chúc anh thi đạt thành tích tốt."

"Em đã đoán được lời anh muốn nói?" Đôi mắt Diệp Thiên Nhiên tối sầm nhìn cô chằm chằm.

Mạnh Yên cười, "Mấy ngày nay không phải anh lo lắng vấn đề này sao?"

"Tiểu Yên, em có hy vọng anh trở lại không?" Diệp Thiên Nhiên dừng một chút, trong giọng nói hơi khản trương, "Trả lời rõ vấn đề này nữa."

"Dĩ nhiên hi vọng." Mạnh Yên trừng mắt nhìn, đột nhiên cười giòn, "Không có anh ở bên cạnh, có người tới làm phiền bọn em, người nào sẽ giúp bọn em giải quyết? Em gặp khó khăn trong bài vở, ai giúp em giải đáp?"

"Cô nhóc thối tha này." Diệp Thiên Nhiên ra sức vò tóc cô, cái con người không tìm không phổi này.

"Ghét, đã nói anh nhiều lần rồi, đừng vò tóc em." Mạnh Yên tức giận đẩy tay anh ra, nhưng anh vẫn không ngừng, vò đầu tóc cô trở nên rối loạn.

"Em vừa gội đầu xong, thật đáng ghét."

Tóc Mạnh Yên đã nuôi dài, lúc này mái tóc dài đen, mềm mại như tơ lụa dưới ánh nắng rực rỡ. Khiến cho tay anh không ngừng ngứa ngáy, tâm cũng ngứa ngáy.

Diệp Thiên Nhiên nhìn đầu tóc cô rối bời tâm tình khá hơn nhiều, "Sau khi anh đi, em có nhớ anh không?"

"Dĩ nhiên nhớ chứ." Mạnh Yên sửa sang lại tóc trả lời rất dứt khoát, ngược lại nhanh chóng nở cười ranh mãnh, "Giống như chó mèo chung sống mấy năm, cũng có tình cảm, khi rời đi tự nhiên sẽ nhớ."

Nửa câu đầu anh còn rất hài lòng, nửa câu sau lại bị chọc giận. "Em có thể không nói chó mèo gì đó được không?" Thật là mất hứng.

Mạnh Yên nhìn anh cười vô tội, "Chẳng qua chỉ là ví dụ thôi."

"Cô nhóc không có lương tâm này." Diệp Thiên Nhiên tức giận, lại đưa tay vò đầu tóc cô mới sửa lại.

"Ai, sao anh lại như ông già vậy? Em không có lương tâm gì chứ? ..."

Hai người cười đùa vẫn cứ ở bên tai, Diệp Thiên Nhiên lặng lẽ rời đi trở về nhà, lúc gần đi không có tạm biệt Mạnh Yên, chỉ để lại một cái mặt dây chuyền bằng vàng cho cô.

Mạnh Yên nhận từ trong tay Phuong Phuong nhìn kỹ, hình như là quà của người lớn tặng thời còn bé. Trong lòng buồn bã, "Anh ấy không nói gì sao?"

"Không có, để lại cho cậu cái này." Phuong Phuong có hơi kinh ngạc, sao lại đưa vật này?

Mạnh Yên lau chùi hồi lâu, trịnh trọng đeo nó trên cổ.

"Anh ấy sẽ trở lại, phải không?"

"Tớ cũng không biết."

Người này lúc ở bên cạnh thấy không có gì tốt, nhưng vừa rời đi đã cảm thấy cả người không được tự nhiên, cảm giác như thiếu đi thứ gì đó.

Buổi sáng lúc đối bụng đi học, không khỏi thở dài nhớ nếu có anh họ thì thật tốt, anh sẽ phụ trách mang theo đồ ăn nóng hổi cùng cô đi học.

Buổi trưa lúc ăn cơm, lại thở dài nghĩ, nếu có anh họ thật tốt, anh sẽ mang rất nhiều đồ ăn tới đây cho cô ăn. [4rruumm-lqd]

Buổi tối ăn cơm ở nhà họ Giang cũng cảm thấy không ngon miệng như trước, lại thở dài nhớ, nếu có anh họ thật tốt, anh sẽ âm thầm nhắc nhở bà nội Giang làm món cô thích ăn, mà không cần hỏi ý người khác.

Mỗi ngày mang cặp sách nặng nề, lại thở dài nghĩ, nếu có anh họ thì tốt thật, trước kia anh đều cầm cặp sách giúp cô.

"Tiểu Yên, than thở hoài không tốt đâu." Hiếm khi lớp học Phương Phương tan học cùng giờ với cô, cơ hội ba người tan học cùng nhau về lại càng ít.

"Tớ nhớ anh họ, bao giờ thì anh ấy trở lại?" Mạnh Yên biết rõ đây là chuyện không thể, nhưng mà cũng có khả năng xảy ra.

"Anh ấy mới đi mấy ngày, trước kia hàng năm nghỉ hè anh cũng sẽ trở về, cậu cũng không có nhớ anh ấy nhiều như vậy." Phương Phương tò mò nhìn cô, trước kia nghỉ hè Mạnh Yên chỉ lo bận rộn chuyện của mình, cũng không hề nhắc đến Diệp Thiên Nhiên đang ở xa kia.

"Làm sao mà giống được?" Mạnh Yên bắt mắt mẩn mẩn môi, trước kia mặc dù anh trở về, thì cũng gọi điện thoại về hai ba ngày, cảm giác như anh đang đi nghỉ phép, đảo mắt là có thể trở lại, như vậy đâu cần phải nhớ. Nhưng này lần hoàn toàn khác, rất có thể anh sẽ không trở lại. Hơn nữa sau khi trở về chỉ gọi một cuộc nói bình an, chưa từng gọi thêm cuộc nào. Dù bận thế nào cũng có thời gian gọi điện thoại mà, trong lòng cô rất không thoải mái cũng như không được tự nhiên, trong lòng buồn bực khó chịu. Chỉ có lúc vuốt mặt đây chuyện bằng vàng kia mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Thời gian cũng lặng lẽ trôi qua như tiếng thở dài của Mạnh Yên, cô và Giang Vũ không hề khó khăn thi đậu trường trung học cấp hai, mà Phương Phương ngoài ý muốn của mọi người, thi đậu trường học Mạnh Yên đã đề cập, điểm của cô còn cao hơn điểm trúng tuyển mấy phần. Điều này làm cho Phương Phương vui mừng khôn xiết, cô còn cho là mình không có hy vọng! Mẹ cô cũng rất vui vẻ, mua vài bộ quần áo đưa cho cô làm quà tặng.

Điều duy nhất khiến cho Mạnh Yên tiếc nuối chính là, Diệp Thiên Nhiên không hề có tin tức nào, cũng không biết anh thi như thế nào?

Đang lúc mọi thứ đang trời yên biển lặng, cô lười biếng ngồi trong cửa tiệm xem TV, thì trong nhà xuất hiện một nhóm người không mời mà đến. Bà nội mang theo con dâu và hai cháu đến nhà.

Bà nội Mạnh ngồi trên ghế salon hống hách nhìn nhân viên cửa tiệm, gương mặt Quý Tú Mai thêm thường nhìn chăm chăm những bộ quần áo xinh đẹp. Mạnh Tuệ hâm mộ sờ những bộ quần áo kia, Mạnh Quân thì như con khỉ con chày tới chạy lui trong cửa tiệm, hết sờ mó cái này tới cái kia.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chương 33

Mạnh Yên ở bên cạnh nhìn cau mày, vô sự không lên điện tam bảo[*], bọn họ tới làm gì?

[*] Là lễ bái Phật ở chùa, ý nói việc cúng bái và hành lễ ở Phật điện, không có việc gì không được tùy tiện làm ầm ĩ.

Lý Thiên rót mấy ly trà lúa mạch, nhiệt tình nói, "Mẹ, đang trời nóng sao mẹ lại tới?"

"Thế nào? Không thể sao?" Bà ta liếc mắt nhìn, nói toạc móng heo.

Lý Thiên cười nói, "Con không có ý này." Đối với người mẹ chồng này, không thể nào nói đạo lý được, vì vậy khiến lòng bà luôn đau nhói.

"Ngọc Cương đâu?" Bà nội không hề muốn nói chuyện với người con dâu này, "Gọi nó về đây, mẹ có chuyện muốn nói với nó."

Lý Thiên bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng, cầm điện thoại gọi Mạnh Ngọc Cương lập tức về ngay.

Chờ Mạnh Ngọc Cương trở về, thì bà nội đang soi mói Mạnh Yên, "Con mặc quần áo gì vậy, thật khó coi. Ăn trông nổi, ngồi trong hương, học tập chị con kia. Con còn không đi lấy ăn ngon cho anh chị ăn..."

Mạnh Yên ngồi thẳng lưng, thấy ông đi vào, trong mắt đều là ủy khuất, "Ba ba, cuối cùng ba cũng về rồi."

Ánh mắt Mạnh Ngọc Cương trấn an nhìn cô, ngược lại nói, "Mẹ, chị, mọi người đã tới, lên phía trên ngồi đi."

Thì ra là chủ tiệm mì cho thuê nhà ghen tị bọn họ buôn bán đắt, nên tăng gấp đôi tiền thuê phòng, cứ tưởng rằng nhà họ Mạnh nhất định sẽ đồng ý. Không ngờ nhà họ Mạnh trả phòng, dời đến cửa hàng mới ở đường Hướng Dương, hai cửa hàng thông nhau, sửa sang lại đẹp đẽ. Phía trên là phòng làm việc và kho hàng. Mà ba người nhà họ Mạnh liền dọn đến ở trong nhà mới ba phòng ngủ, một phòng khách mà Mạnh Yên đã mua.

"Mẹ ngồi chỗ này không được sao?" Bà nội cố ý châm biếm, tiệm mì cũng giá trị không ít. Có nhiều người tới mua quần áo như vậy, chắc chắn kiếm rất nhiều tiền.

"Mẹ, chỗ này là chỗ làm ăn, ngồi ở chỗ đây ảnh hưởng không tốt." Mạnh Ngọc Cương khó xử, lại nhìn những người khách quen cũ trong tiệm. Mặc dù bọn họ chọn quần áo nhưng mắt vẫn len lén nhìn bọn họ.

"Ảnh hưởng không tốt gì chứ?" Bà nội không phục la ầm lên, "Mẹ thích ngồi ở đây." Con trai của bà mua nhà, chẳng lẽ bà không được ngồi sao?

Mạnh Ngọc Cương ừ ừ nhíu chặt mi, chuyện gì vậy chứ? Cho tới bây giờ mẹ ông chưa bao giờ rời khỏi nhà nửa bước, lúc này vì chuyện gì mà phải đặc biệt đến đây một chuyến. "Nếu đã tới, con cho người mua đồ ăn, đợi lát nữa ăn cơm tối ở đây."

Bà nội nhớ tới việc chính, đây là quan trọng nhất. "Khoan hãy vội, mẹ có một chuyện muốn nói."

Mạnh Ngọc Cương thấy bà nói thẳng, vội nói, "Mẹ, mẹ nói đi, chuyện gì?" Giải quyết sớm một chút để đẩy họ rời khỏi cửa tiệm, nếu không thì còn ra bộ dạng gì nữa?

Bà nội ôm lấy cánh tay của con trai, "Mạnh Quân là cháu trai duy nhất của nhà họ Mạnh, con phải giúp nó."

Mạnh Ngọc Cương liếc nhìn Mạnh Quân chạy tới chạy lui, "Nó thế nào?"

"Ngay kỳ thi lần này sức khỏe nó không ổn, cho nên thi không tốt." Trên gương mặt bà nội là vẻ mặt chuyện đương nhiên, ra lệnh cho con trai, "Nghe nói có thể tốn tiền đứt lốt, con bỏ chút tiền để nó được vào trong đi."

Lúc bắt đầu nghe thấy lời này Mạnh Yên thầm nghĩ, gì mà sức khỏe không ổn? Thành tích của nó vốn dĩ là be bét, năm ngoái ở lại cấp một, năm nay mới có thể thi trung học với cô. Có thể thi đậu mới là chuyện lạ, tìm cơ cũng quá tệ hại. Nhưng mà nghe xong, sắc mặt có hơi khó coi. Lời nói này lại hùng hồn như thế, giống như tất cả tiền của bọn họ đều để ở chỗ này. Dựa vào cái gì?

"Chuyện này không dễ làm, thành tích cháu nó..." Mạnh Ngọc Cương khó xử nhíu mày.

Nghe đến đó, bà nội bắt đầu lên con, lớn tiếng kêu la, "Cái gì không dễ làm? Để con làm chuyện nhỏ nhất như vậy thì con ra sức từ chối, con có ý gì? Mấy năm nay con thay đổi rồi, có tiền là không để ý người trong nhà nữa? Con có lương tâm hay không, Mạnh Quân là hy vọng của nhà họ Mạnh, là chỗ mọi người trông cậy, vì nó bỏ chút tiền cũng không được sao..."

"Mẹ, chuyện gì cũng từ từ, mẹ nghe con giải thích." Mạnh Ngọc Cương vội vàng trấn an bà, muốn thuyết phục bà.

"Giải thích cái rắm." Bà nội bắt mắt nhìn chăm chăm con trai, không phân rõ phải trái nói, "Mẹ hỏi con, con có bỏ tiền giúp nó không?"

Mặt Mạnh Ngọc Cương đỏ lên, thành tích Mạnh Quân ra sao ông cũng biết rõ, ngay cả tiêu chuẩn cũng không đạt nổi, làm sao có thể tìm trường tốt chứ. Cho dù tốn tiền cũng không học được, đây không phải làm khó ông sao? "Như vậy đi, mẹ, để cho nó học thêm một năm sơ tam, con bỏ tiền."

"Bà nội, con không muốn học sơ tam nữa, con muốn lên trung học cấp hai." Mạnh Quân nghe nói như thế, vội vàng chạy tới ôm tay bà nội kêu to.

Mẹ kiếp, mày cho rằng trường học trong thiên hạ đều là nhà của mày sao? Mày muốn đi đâu thi đến đó? Mạnh Yên tức giận không ngừng, thật là mất mặt, để cho bọn họ lên phía trên nói chuyện còn không chịu, cãi nhau trong tiệm, đây không phải là hạ thấp gia đình cô sao? Nhiều người nhìn như vậy, nhà cô còn làm ăn được sao? Hơn nữa còn muốn gia đình cô bỏ tiền?

"Nghe chưa? Quân Quân không muốn học Sơ Tam." Bà nội vỗ tay cháu trai an ủi, "Con rộng lượng một chút, kiếm được nhiều tiền như vậy, còn không thể bỏ ra chút tiền sao?"

"Mẹ, không phải như thế." Mạnh Ngọc Cương đau đầu muốn rách ra, đây là chuyện gì chứ? "Thành tích của nó có dùng tiền cũng không vào được."

Bà nội gân cổ, "Thối lắm, người khác nói, chỉ cần có tiền, muốn học trường nào tùy con chọn."

Mạnh Ngọc Cương muốn bốc khói, "Ai nói?" Theo lý những chuyện này mẹ ông cũng không hiểu, người nào lại xúi giục trước mặt bà?

Bà nội nhất thời cứng họng, "Nè... Tú Mai, con nói đi."

Quý Tú Mai lấy lòng cười, "Chú à, tiền này cũng không bao nhiêu, chú coi như nể mặt anh chú, chỉ cần chú giúp một tay sau này có tương lai ắt sẽ không quên chú." Chú ý này là bà ra, nhà chú kiếm được nhiều tiền như vậy nhưng bình thường lại hẹp hòi, mới có giúp một chút. Bây giờ sao con trai bảo bố của bà có thể kém hơn người khác chứ? Nhất định phải vào trường học tốt để cho mọi người nể mặt bà.

"Chị, không phải em không muốn đưa tiền, mà hoàn toàn không được." Mạnh Ngọc Cương không muốn cãi cộ với bọn họ vấn đề này, coi như để cho bọn họ thử, "Chị đến hỏi thăm tất cả trường học thử xem? Có thể được hay không thì em sẽ không tiếc rở mà bỏ tiền."

"Quả nhiên chú rất kỹ tính." Quý Tú Mai vui mừng, bà ta cũng biết mang mẹ chồng ra rất hữu dụng.

"Dĩ nhiên, đó cũng là cháu trai của em, em cũng mong đợi nó có tương lai xán lạn."

Nói một đoạn, trên mặt bà nội cũng nặn ra vẻ tươi cười, "Tiểu Yên, nghe nói con muốn vào trường hạng nhất? Nếu như thành tích không tốt cũng không cần học tiếp, con gái học nhiều cũng vô dụng. Đi học cũng uống tiền."

Mạnh Yên thật sự muốn học mấu, người này quá không biết xấu hổ, "Bà nội, thành tích của con nhất lớp, chẳng qua toàn trường đứng thứ ba. Người ta giành mời con đến trường học khác, có trường học còn miễn phí toàn bộ học phí." Cháu trai bảo bối của bà ta học dở, còn muốn bắt nhà cô bỏ tiền để dứt lốt, bà ta muốn đòi tiền thì liên quan gì đến cô? Trọng nam khinh nữ như vậy, thật khiến cô hoài nghi bà ta có phải là phụ nữ không?

Bà nội mếu máo, lúc này mới không lên tiếng.

Quý Tú Mai thấy mục đích đã đạt được, bắt đầu nhìn trong cửa tiệm, trong mắt tất cả đều là vẻ tham lam, "Chú à, nghe nói nhà này chú mua, đất này giá trị rất nhiều! Năm nay nhà chú kiếm được không ít."

"Cũng tạm, nhà này mua sớm, cũng không đắt." Mạnh Ngọc Cương nhàn nhạt nói. Ban đầu may nhờ nghe con gái nói mua căn nhà này, hôm nay nơi này hoạch định thành đường dành riêng cho người đi bộ, giá nhà đã tăng gấp mấy lần.

"Đúng rồi, Ngọc Cương." Bà nội theo tay chỉ phòng này, "Các con có hai căn, như vậy đi, cho một căn cho cháu trai đi." Lời nói này quá là hùng hồn.

Hai mắt Quý Tú Mai tỏa sáng, hưng phấn đến phát run.

Một nhà ba người Mạnh Yên lại tức giận sắc mặt trắng bệch, nếu không phải đầu óc Mạnh Yên còn tỉnh táo, đã sớm cầm chổi đuổi người.

Mạnh Ngọc Cương miễn cưỡng cười nói, "Mẹ thật thích nói giỡn."

Bà nội càng lên mặt, "Mẹ không nói giỡn, thay vì nhà này tiện nghi cho người ngoài, còn không bằng cho cháu trai con. Thằng bé là người nối dõi tông đường duy nhất của nhà họ Mạnh."

"Mẹ nói gì vậy, người nào là người ngoài?" Mạnh Ngọc Cương giận.

"Sao con lại ngốc như vậy, con suy nghĩ một chút, con gái của con, sau này đồng nghĩa gả ra ngoài, con khổ cực kiếm tiền sao có thể tiện nghi cho người khác?" Bà ta còn nhanh chóng quyết định giùm, "Cứ như vậy đi, mẹ quyết định. Cho cháu trai một căn."

"Mẹ đừng âm ỉ nữa." Mạnh Ngọc Cương nuốt xuống con tức giận, cười nói, "Con đỡ mẹ đi nghỉ."

"Cái gì âm ỉ? Con có đồng ý?" Bà nội chỉ vào ông vênh vảo hỏi.

"Mẹ, đây là không thể." Mạnh Ngọc Cương nắm chặt quả đấm, nhìn con giận trong lòng.

"Thế nào không thể? Mẹ đã nhượng bộ, còn một căn để cho con nhóc chết tiết kia, tránh để sau này nó chết đói." Bà nội cảm thấy bà ta quá rộng lượng, Mạnh Yên nên cảm tạ bà, nên cung kính bà.

"Mẹ, mẹ nói chuyện thật quá đáng." Mạnh Ngọc Cương hoài nghi có phải đầu óc mẹ ông có vấn đề không, cứ nói cháu gái mình là con nhóc chết tiết này nọ, là bà nội gì chứ? "Tiểu Yên là cháu gái của mẹ."

"Cháu gái sao? Con gái có chỗ nào dùng được." Gương mặt bà nội khinh bỉ.

Bây giờ Lý Thiên không nhìn được, gương mặt tức giận đỏ bừng, "Mẹ, những thứ này đều là vợ chồng chúng con khổ cực làm ra, dĩ nhiên là để lại cho con gái mình, làm sao có thể cho người khác?"

Mặc dù Mạnh Yên đầy lửa giận trong lòng, nhưng vẫn đè nén tâm tình, bảo nhân viên mời những khách cũ ra ngoài, kéo cửa tiệm xuống xử lý chuyện nhà. Người làm ăn mất hình tượng, để cho những người đó đồn tới đồn lui, làm sao nhà bọn họ còn buôn bán được? Chẳng qua chuyện cười này không ít người thấy.

"Mẹ con chúng ta nói chuyện, không tới phiên người ngoài chen miệng, cô đứng một bên cho tôi." Bà nội không phân rõ phải trái rống to, "Ngọc Cương, con nói xem, có được hay không?" Giọng nói phách lối khiến người ta phải chú ý.

Lòng Lý Thiên băng giá, bà gả vào nhà họ Mạnh nhiều năm, luôn hiếu thảo với mẹ chồng, ngày lễ ngày tết cũng sẽ tặng lễ đưa tiền, cho tới bây giờ cũng chỉ là người ngoài. Thôi, cần gì chứ! Sau này không cố gắng làm chuyện không công này nữa.

"Không được." Mạnh Ngọc Cương một tiếng từ chối.

"Con không có lương tâm, mẹ thật khổ mà..." Bà nội lại dùng chiêu này, cho là Mạnh Ngọc Cương sẽ bị thuyết phục.

Quý Tú Mai giả vờ khuyên nhủ, "Mẹ, mẹ không nên như vậy, cũng là Tiểu Quân mệnh khổ, không có phúc khí. Mẹ đừng nên làm khó chú ấy." Bà ta hận không thể lập tức ép mẹ chồng mình thuyết phục chú, nhà này sẽ thuộc về mình. Nếu thành công nửa đời còn lại cũng không lo. *f00ruumm-l(q)d*

Lời này giống như thêm dầu vào lửa, bà nội lăn lộn trên mặt đất, khóc kêu, "Để cho mẹ đi chết, để cho mẹ đi chết đi."

"Bà nội, con muốn nhà, con muốn nhà con muốn nhà, bà nhất định phải giúp con." Mạnh quân không biết là ai dạy, cũng mau chóng nước mắt nước mũi ôm bà nội khóc gọi.

Mạnh Ngọc Cương tay chân luống cuống nhìn bọn họ, gương mặt thống khổ.

Mạnh Yên chán ghét nhìn bọn họ, những năm này còn không chịu tiến bộ, còn muốn đóng kịch sao? Đi lướt qua, cô không có ký chút nào mở miệng, "Bà nội, cho dù ba ba con đồng ý, con cũng không đồng ý." Làm thế nào cũng phải khiến bọn họ từ bỏ lòng tham đấy, người khác tiền kiếm được tại sao phải cho bọn họ? Mạnh Quân còn muốn nhà, vậy nằm mơ đi! Cho dù cô chết cũng sẽ không nhường cho nó.

"Nói chuyện với mày cũng vô dụng, rút qua một bên." Bà nội luôn luôn xem đứa cháu gái này như cái đinh trong mắt, ngày thường còn làm bộ che giấu một phen, lúc này tức giận thì không để ý tới.

"Bà nội, bà không biết sao?" Mạnh Yên nhàn nhả thường thức quả táo, không nhanh không chậm nói, "Hai căn nhà này đều do con đứng tên, người nào cũng không có tư cách lấy đi." Cho dù là cha mẹ cũng không được, huống chi là bà nội chứ?

"Có ý gì?" Thấy đáng vẻ Mạnh Yên chắc chắn, trong lòng bà ta bất an, "Ngọc Cương, nó có ý gì?"

Mạnh Ngọc Cương tiến lên đỡ bà ta, "Mẹ mau dậy đi."

"Ngọc Cương..." Bà nội bắt đầu hét to. Mặt Quý Tú Mai vắn vẹo, để cho con gái ở bên cạnh nhìn thấy cũng phát run.

Mạnh Ngọc Cương nhàn nhạt nói, "Mẹ, ban đầu lúc mua nhà con để tên Mạnh Yên, con và Lý Thiến không phải chủ nhà này."

"Con nói gì? Tại sao con lại để nhà cho nó? Nó là con gái con, nhanh đi đòi trở lại, đứa con nít làm gì có tư cách đứng tên? Ngọc Cương, con hãy nghe mẹ nói..." Bà nội kích động nắm tay của con trai cần nắm, lúc này chỉ nghĩ tới bảo bối của mình chẳng qua chỉ hơn Mạnh Yên có 1 tuổi.

"Mẹ không cần nói nữa, luật pháp quy định trên giấy bất động sản viết tên ai thì là nhà của người đó, Tiểu Yên là chủ nhân của nhà, ai cũng không làm chủ được." Lúc này Mạnh Ngọc Cương thấy rất may mắn lúc ấy nghe bà xã khuyên, để tránh rắc rối nên sau khi chuyển cho con gái một khoản tiền, liền viết tên của con gái.

"Đầu óc con có phải bị hỏng rồi không? Lại trở thành như vậy, lúc mua sao lại viết tên của nó, cũng không viết tên của cháu trai?" Bà nội tức giận hung dữ mắng, "Con là heo sao, không có đầu óc sao?" Lần này bà ta quá tức giận, không để ý những chuyện khác.

Lý Thiến tức giận xanh cả mặt, đang muốn phản kích, Mạnh Yên nhẹ nhàng kéo tay của mẹ, lắc đầu. Cô muốn xem cha cô làm sao, để điều chỉnh kế sách sau này. Trong lòng thấy hổ thẹn cho bà nội, bà cho là toàn bộ người trong thiên hạ cũng giống bà ta sao, trong mắt chỉ có một bảo bối? Gia sản không cho con mình, lại cho cháu trai, người nào sẽ ngu như vậy? Đầu óc người bình thường cũng sẽ không làm như vậy.

Bà nội vẫn còn mắng không ngừng, mặt Mạnh Ngọc Cương sưng to, ngay trước mặt bọn trẻ mà mắng ông, còn để mặt mũi ông ở đâu? Bình thường ông rất sĩ diện, không chịu được người khác xem thường ông. Năm đó quyết định ra ngoài cũng vì chuyện này, "Mẹ, nói đủ chưa? Nếu đã xong thì trở về, con đưa mọi người trở về." Ông chịu đủ rồi, những năm này quan tâm bà nghe theo bà, ngược lại để cho bà được vui đời tiên, lần này mặc kệ. "

Bà nội không để ý đến ông, "Con không có lương tâm, đáng hận nhất chính là con nhóc chết tiết kia, ban đầu khi sinh ra nên bóp nó chết cho rồi, toàn bộ nhà này nên để cho Mạnh Quân..."

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Chương 34

Lần này Mạnh Ngọc Cương thật sự nổi giận, con gái của ông thông minh hiểu học, không biết có bao nhiêu người hâm mộ ông, có bao nhiêu người mơ ước có Mạnh Yên làm con gái, ngược lại mẹ ông lại độc ác như vậy. Bóp chết Mạnh Yên? Lời như thế mà cũng nói ra được, thật là quá đáng.

Giang Hải Thiên vốn đi cùng Mạnh Ngọc Cương, chẳng qua là vẫn ngồi ở trong xe hàng. Nghe thấy bên trong có tiếng la mắng, ông mới mở cửa đi vào. Thấy sắc mặt người một nhà khác nhau, không giấu diếm mà hỏi, "Sao vậy? Đang yên đang lành, muốn để cho người khác chê cười sao? Bác gái đừng khóc, có chuyện gì từ từ nói." Ông luôn luôn mạnh mẽ, ra tay cũng dứt khoát, người khác cũng dễ bị ông dỗ ngọt.

"Hải Thiên, con mau tới phân xử." Bà nội có gặp Giang Hải Thiên mấy lần, có ấn tượng rất tốt, ông cũng từng mua nhiều thức ăn ngon cho bà, "Con trai ngu ngốc của bà lại để con nhóc chết tiết kia đứng tên, có phải nó hồ đồ không?"

Giang Hải Thiên khề nhin, thẳm than một tiếng bà già hồ đồ, trên mặt lại cười rục rờ, "Bác gái, Ngọc Cương chỉ có một đứa con gái, anh ấy không để lại cho con gái thì cho ai chứ?"

"Tất nhiên là cháu trai của nó." Bà nội chỉ vào bảo bối trả lời, Mạnh Quân ưỡn ngực gương mặt đắc ý.

"Bác gái đùa gì thế, nhà nào có tài sản lại để cho người ngoài." Giang Hải Thiên nghe muốn bật cười, làm gì có lý vậy chứ, lại còn nói hùng hồn như vậy, lần này ông mở rộng tầm mắt. "Cháu trai có thể hơn con gái ruột thịt của mình sao?"

"Tiểu Quân nhà bà là con trai, tương lai có thể thừa kế hương khói nhà họ Mạnh." Bà nội khinh thường liếc mắt nhìn Mạnh Yên, "Con nhóc chết tiết kia có lợi ích gì?"

"Bây giờ nam nữ bình đẳng, đều như nhau." Giang Hải Thiên không vui, loại người gì vậy? Luôn miệng mắng con bé mà ông thương yêu, khiến cho ông không thể nhìn được nữa, bắt đầu khen Mạnh Yên, "Con còn ước gì Tiểu Yên là con gái của con! Bác không biết, lần trước Huyện trưởng còn gặp Tiểu Yên, khen con bé là học sinh giỏi, đây là chuyện ai cũng biết. Toàn huyện nhiều học sinh như vậy, có mấy ai được huyện trưởng gặp và khích lệ chứ?"

"Còn có chuyện như vậy?" Bà nội há to miệng, gương mặt không dám tin. Con nhóc này còn có bản lĩnh này? Huyện trưởng, đây chính là quan to, còn khen Mạnh Yên? Điều này sao có thể? Không phải là đang gạt bà chứ?

"Đúng vậy, lần trước con bé thi viết văn được giải nhất toàn huyện, thi số học vật lý cũng được khen thưởng. Lần này thành tích của con bé xếp thứ ba trong trường, xếp thứ năm trong huyện. Huyện trưởng gặp mặt mười học sinh có thành tích trong cuộc thi, Tiểu Yên nhà bác cũng có mặt." Gương mặt Giang Hải Thiên gương mặt vô cùng tự hào, "Có bao nhiêu đứa con trai cũng bị con bé vượt mặt, bác cũng nên cảm thấy khiêm ngạo mới phải."

"Này... Giỏi thì có lợi ích gì, con gái..." Dù vậy, trong lòng bà nội, Mạnh Yên chỉ là bùn đất, sao có thể so với cháu trai bảo bối của mình.

"Bác gái không nên nói như thế, đứa nhỏ này chắc chắn sau này có tương lai xán lạn." Giang Hải Thiên liên tiếp khen Mạnh Yên, chưa dứt nói, "Con và Ngọc Cương còn thua kém con bé."

"Cái gì? Con và Ngọc Cương kém nó?" Đôi mắt bà nội như muốn lồi ra, "Không phải hai đứa làm sân nuôi gà, buôn bán rất tốt sao?" Bà ta liên tục khoe khoang ở trong thôn, người trong thôn cũng vây quanh khen ngợi không dứt, mãi cho đến khi bọn họ mở tầm mắt.

Dù có buôn bán tốt cũng không bằng con bé nhẹ nhàng mua cổ phiếu! Vốn là chuyện này ông cũng không biết, nhưng hai nhà lại thân cận suốt một thời gian, có một số việc khó giấu. Huống chi trong tay Diệp Thiên Nhiên cũng có trên trăm tờ cổ phiếu. Lúc ấy ông cũng giật mình, trong lòng còn cảm khái không thôi, nếu con bé là con gái ông, ông cũng không cần khổ cực đánh liều đi xa làm ăn vì con trai, cả ngày cũng không được vui vẻ. Chẳng qua những chuyện này khó mà nói ra ngoài, nên nói vào chuyện quan trọng, "Học giỏi thì tương lai có thể thi đậu trường giỏi, sau đó lại có thể tìm việc tốt lương cao, sân nuôi gà có là cái gì." Lời này có lẽ có thể gạt bà già này được.

Bà nội luôn coi cô là cục nợ, sao trong mắt người khác lại là chuyện tốt được, chuyện gì đang xảy ra vậy? Nhưng mà dù sao cũng là lời của người ngoài. Khuôn mặt khiêm ngạo nói, "Như vậy sao, Tiểu Quân nhà bà tương lai cũng có thể kiếm việc tốt nhiều tiền, tương lai của bà có thể hưởng phúc. Không thể hưởng phúc của con trai, thì không sao bà còn có một đứa cháu ngoan." Lời này như tát thẳng vào mặt hai anh em nhà họ Mạnh.

Mạnh Ngọc Cương đỏ mặt, hàng năm ông đều cho tiền bà không ít, đủ nuôi sống một nhà anh trai. Mạnh Quân mới vậy mà đã được khen tận trời, là chuyện tốt sao? Nhìn nó kia, mỗi lần trở về chỉ biết vui tiền, làm như ông là ngân hàng cho nó rút tiền, đưa tay mở miệng đòi mấy trăm đồng. Cũng không biết số tiền này đã tiêu đi đâu rồi? Không chăm chỉ học tập, nghe nói mỗi ngày trốn học đi chơi đến rất khuya mới về nhà, còn chẳng ra thể thống gì. Ông có khuyên mấy câu, thì mẹ ông liền đau lòng ngăn cản. Ông thật sự lo lắng tương lai đứa bé kia sau này sẽ trở thành người xấu, đến lúc đó sợ rằng mẹ ông có khóc ngày khóc đêm cũng vô ích.

Giang Hải Thiên cũng không nói với bà gì nữa, chỉ chọn những gì bà thích nghe, ông vốn là người biết ăn nói, dù bà ta mặt mày hớn hờ, còn khen ông là người tốt. Cứ như vậy bị người tốt dễ dàng dụ dỗ lên xe đưa về nhà. Mặc dù Quý Tú Mai không cam lòng muốn chen vào nói, nhưng một người phụ nữ ở thôn làm sao là đối thủ của Giang Hải Thiên đã trải qua thương trường. Nhanh và gọn đưa bọn họ trở về.

Sau khi đưa bọn họ trở về, Giang Hải Thiên ngừng xe ở đầu thôn ngồi bên trong hút thuốc, "Ngọc Cương, anh như vậy không được, quá mức dung túng không tốt đâu."

Mạnh Ngọc Cương phiền lòng gãi đầu, "Tôi không có biện pháp nào với bà ấy, chỉ cần bà ấy khóc ầm ĩ lên thì tôi không đành lòng, suy nghĩ dù sao bà ấy đã nuôi tôi trưởng thành như vậy, thật là không dễ dàng."

"Nhưng anh nghĩ xem, vậy có công bằng với mẹ con Tiểu Yên không? Bọn họ bị bắt nạt, anh không thể làm gì cũng không thể nói gì với mẹ anh, nhưng trong lòng họ tủi thân. Không lẽ anh không đau lòng sao?" Giang Hải Thiên hút vài hơi rồi từ nhà khói ra, "Tôi cũng rất đau lòng, Tiểu Yên hiểu chuyện lại ngoan ngoãn, thành tích học tập không cần phải nói, kiếm tiền cũng giỏi. Bị người ta mắng con nhóc chết tiết này nọ, anh không có cảm giác sao?"

"Con bé là con gái của tôi, sao tôi không đau lòng? Thật sự không có cách nào." Mạnh Ngọc Cương tức giận không thôi, ông cũng không thể đi đánh mẹ ông.

"Cách thì nghĩ ra được, phải suy nghĩ thật kỹ." Nếu như có thể, Giang Hải Thiên cũng không muốn nhúng tay vào chuyện nhà họ Mạnh, dù thân thiết nhưng có một số chuyện ngoài kiểm soát. Nhưng ông rất thích đứa bé Mạnh Yên kia, những năm này qua lại, ông đã sớm xem cô như đứa con gái thứ

hai, làm sao mà chịu được việc cô bị người khác chỉ vào mặt mà mắng? "Có lúc phải cứng rắn một chút, đối với cháu trai nhà anh, không thể quá phóng túng, như vậy ngược lại là hại nó." Chuyện này phải giải quyết từ gốc rễ, chỉ sợ rằng cháu trai nhà họ Mạnh chính là ngọn ngành.

Thật ra Mạnh Ngọc Cương cũng rất thương Mạnh Quân, ngoài việc nó là cháu trai duy nhất, hơn nữa tình cảm ông và anh mình không tệ, từ lúc cha qua đời, ông luôn xem anh mình như cha mà tôn trọng. "Vậy làm sao bây giờ? Anh chỉ tôi đi."

Giang Hải Thiên đã nghĩ xong, đợi ông lên tiếng, "Ném nó vào trong quân đội, không phải nhà anh không ai quản được nó sao? Vậy để cho nó đi lính, tự khắc cũng sẽ bỏ tật xấu."

Mạnh Ngọc Cương suy nghĩ một chút, gương mặt lộ vẻ khó khăn, "Trong bộ đội quá cực khổ, sợ nó không chịu nổi."

"Không chịu nổi cũng phải chịu, tôi thấy đứa bé kia, đầy tật xấu, không lẽ phép quá kiêu ngạo lại quá yếu ớt, cho mình là vua." Giang Hải Thiên khuyên nhủ nhân mạnh, "Tiếp tục như vậy cũng không phải cách tốt."

"Tuổi của nó có phải còn quá nhỏ, sao họ chịu nhận?" Mạnh Ngọc Cương có hơi lo lắng, nếu đứa nhỏ này tiếp tục như vậy sợ rằng sẽ thành người xấu, "Khoan hãy nói, mẹ tôi và chị tôi chắc chắn không chịu."

"Năm nó 17 tuổi hẳn đi, năm đó tổ chức chiêu binh, tôi có cách, nhất định có thể khiến nó đi. Đến lúc đó bọn họ chỉ rõ, nó muốn tránh cũng không được, mẹ anh cũng đành chịu thôi." Giang Hải Thiên suy nghĩ, thăm mưu tính, nhất định phải để nó đi bộ đội. Để cho người trong đó thu phục nó, lúc đó Mạnh Quân thay đổi, tất cả mọi người sẽ giảm bớt phiền toái. Và lại khi tách ra, bà nội cũng sẽ không bận rộn suy nghĩ lung tung cho cháu trai. Việc thăm nom cũng đã đủ gấp gáp. Về phần những chuyện khác cứ để phòng là được.

"Chú ý này rất hay." Mạnh Ngọc Cương vui vẻ, "Nếu thành công, tôi sẽ mời anh một bữa."

Cứ như vậy, năm đó đến lúc chiêu binh, thì Mạnh Quân bị gọi đi. Bà nội khóc lóc nỉ non ồn ào, cũng không ngăn cản được chuyện này, Mạnh Quân ở trong quân đội thật thâm, tóm lại một câu nói đều phải ngoan ngoãn nghe lời, sau 4 năm trở về, thì cũng khác đi. Đây là chuyện sau này hẳn nói khoan hãy đề cập.

Sau khi bà nội đi, hai mẹ con Lý Thiên ngồi đối diện sững sờ, nhân viên thu dọn đồ rồi tránh sang một bên.

Lý Thiên ôm con gái, gương mặt tự trách, "Tiểu Yên, là mẹ vô dụng, không bảo vệ được con."

"Làm sao có thể trách mẹ chứ? Mẹ không thể tranh cãi với bà ấy, dù sao cũng là trường bối, ba ba thấy trong lòng chắc chắn không thoải mái, vì là người bên cạnh, mẹ có rất nhiều lý do, cũng sẽ nói mẹ không tốt, là vẫn bối phải chịu đựng một chút." Mạnh Yên hiểu rõ, mới không nhảy ra tranh cãi với bà ta. Loại người không thể đánh không thể mắng, đành phải kìm nén. Song thái độ hôm nay của cha cô khiến cô rất hài lòng, không hề mù quáng nghe lời của bà nội, cũng bảo vệ cho mẹ con bọn họ. Điều này cũng đủ rồi, muốn Mạnh Ngọc Cương tranh cãi với bà ta, đó là điều không thể.

Lý Thiên nhìn kỹ sắc mặt con gái, "Bà ấy mắng khó nghe như vậy, có phải con rất khó chịu không?"

"Có gì mà khó chịu chứ, con đâu có bị gì. Bị chửi mấy câu cũng không sao. Chuyện này quen rồi, con hoàn toàn không để trong lòng." Mạnh Yên đột nhiên nâng lên vẻ mặt vui vẻ quai gò, "Có lẽ do lúc ấy bà nội tức giận quá."

"May nhờ năm đó mẹ suy nghĩ kỹ, để con đứng tên nhà. Nếu không theo tính tình ba con mềm mỏng, nghe lời bà nội con mấy lần, nói không chừng sẽ chấp tay chịu thua. Những thứ này đều do ba mẹ khổ công kiếm tiền mua được nếu để cho người khác thì thật sự không cam lòng." Ban đầu Lý Thiên cũng không biết nghĩ thế nào, đầu óc nảy ra cách viết toàn bộ quyền sở hữu bất động sản dưới tên con gái. Có thể trong tiềm thức, bà đã đề phòng có ngày như thế.

Mạnh Ngọc Cương trừ sân nuôi gà bên ngoài, những thứ bất động sản đều dưới tên Mạnh Yên, ngay cả mấy cửa hàng cũng để tên Mạnh Yên. Trong nhà cũng không có bao nhiêu tiền gửi ngân hàng, tiền bạc cũng dùng để mua hàng hóa. Có thể nói, cho dù tương lai xảy ra chuyện gì, mẹ con họ không phải lo lắng. Bà nội có gây chuyện cũng không chiếm được chỗ tốt.

"Dù sao bà ấy không được như ý, mẹ cần gì phải tức giận?" Mạnh Yên nhanh chóng xua đuổi khỏi ý nghĩ, loại người như thế sau này ít gặp mặt, nhắm mắt làm ngơ. "Mẹ, chúng ta đi ăn một bữa đi, xem như là trút ra."

"Được, cùng đi." Đề nghị này khiến Lý Thiên mạnh mẽ đồng ý, bà bận rộn nhiều năm như vậy, còn chưa có thời gian đi dạo phố, không bằng đi cùng con gái ra ngoài ăn một bữa cơm.

Hai mẹ con Lý Thiên dặn dò nhân viên một phen, rồi đi đến thành phố, mua thật nhiều đồ ăn ngon. Cuối cùng đến một quán ăn Tây ăn một bữa thật ngon.

"Mẹ, cái này cắt ra ăn ngon lắm." Mạnh Yên đưa đĩa thịt bò tiêu đen đến trước mặt bà.

Lý Thiên lần đầu tiên tới quán ăn Tây, cả người không được tự nhiên, dao nĩa cũng không biết dùng như thế nào, không quen tay cắt một miếng thịt bò ra ăn. "Tiểu Yên, mùi vị món này cũng ngon, nhưng mà khó dùng dao nĩa quá, hay là dùng đũa tốt hơn."

Mạnh Yên bắt tay vào cắt một phần, "Mẹ, ăn được là tốt, sau này chúng ta tới đây ăn nhiều hơn, tự nhiên sẽ thuận tay."

"Vậy cũng quá nhiều tiền, thật lãng phí." Lý Thiên không nói nên lời, nếu không phải đồng ý với con gái, bà thật sự không muốn đi.

"Mẹ, nói như vậy không đúng, chúng ta kiếm tiền để tiêu xài, không nên quá keo kiệt với bản thân." Mạnh Yên lại nói ra quan niệm của mình, "Khổ cực kiếm tiền tất nhiên là để hưởng thụ cuộc sống, nếu không thì có ý nghĩa gì nữa?"

"Đưa nhỏ này, cứ tiêu tiền như nước, chẳng qua cũng đúng, nhà chúng ta cũng không phải là thiếu ăn uống, đưa tiền này cho người khác xài không bằng mình xài thì hơn." Trần âm ỉ của bà nội đã kích thích rất lớn đến Lý Thiên.

Mạnh Yên dừng động tác trong tay, "Mẹ, mẹ biết ba cho bà nội tiền không?" Cô còn tưởng rằng mẹ cô hoàn toàn không biết chuyện này chứ?

"Làm sao mà mẹ không biết, chẳng qua là mắt nhắm mắt mở." Lý Thiên có hơi khô sở nuốt xuống, "Mẹ không muốn tranh cãi với cha con, và lại những thứ kia đều là cha con cực khổ kiếm, mẹ cũng không tiện nói thêm điều gì." Việc lợi nhuận của sân nuôi gà Lý Thiên không để tâm, dù sao đây là hùn vốn buôn bán, để ý quá nhiều không tốt.

"Ba ba có hơi ngốc, cho bà nội đủ tiền để xài là đủ rồi, sao lại cho nhiều như vậy?" Mạnh Yên vô cùng bất mãn, "Lòng tham của bác gái cũng lớn, cả chuyện tính toán cũng bần tẻ." Nhớ tới vẻ mặt tham lam của Quý Tú Mai kia, thật khiến cho người ta tức giận.

"Bác gái của con đã sớm để ý mấy cửa tiệm này." Lý Thiên không muốn nói thêm chuyện gì về bà nội, nhũu mày, "Lần trước trở về bà ta còn nói với mẹ muốn làm chủ tiệm, mẹ không quan tâm."

Mạnh Yên bĩu môi, "Không nên để bác gái vào, đến lúc đó thỉnh thần vào thì dễ mời đi mới khó, huống chi là một ôn thần."

"Sặc." Lý Thiên bị con gái trêu chọc, "Tiểu Yên. Những lời này đừng để người khác nghe được."

"Con biết." Mạnh Yên đành chịu, đây được xem là chuyện gì? Có người thân như vậy, đúng là xui tám kiếp.

Sau khi trút ra nỗi lòng, mẹ con Mạnh Yên vui vẻ trở về, tâm tình cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Chẳng qua mấy ngày sau Mạnh Ngọc Cương nói một câu khiến tâm trạng họ thêm buồn bực, "Tuần sau là đại thọ 70 của mẹ, mấy chị muốn tổ chức lớn, anh cũng đồng ý rồi. Hai mẹ con chuẩn bị sẵn sàng, đến lúc đó cùng nhau trở về."

Lý Thiên tức muốn chết, nếu lúc trước, bà chắc chắn sẽ đồng ý một tiếng, còn có thể mua nhiều quà tặng về để làm con dâu hiếu thảo. Nhưng bị bà nội làm một trăm âm ỉ như vậy, cũng khiến bà không còn muốn làm con dâu hiếu thảo nữa. Thật sự bà không muốn trở về chúc thọ. Nhưng bà là con dâu, dù thế nào, cũng phải về. Những người trong thôn đồn đãi chắc chắn sẽ phá hủy danh tiếng của bà, bà còn con gái, tương lai Tiểu Yên còn phải tìm đối tượng kết hôn, không thể để lại tiếng xấu.

Cha mẹ đi bận rộn đi ra ngoài, Mạnh Yên lười biếng ngồi ở nhà, nhớ tới chuyện lúc này bèn tức giận nhảy lên đá ghế salon mấy cái, lại phải đi về nhìn những vẻ mặt đáng ghét kia. Phiền toái! Nhà bác cả không có ai không phiền toái, đừng nghĩ bác cả không lộ diện là không có gì, nếu như không có ông ta ngăn cho phép, làm sao bác gái dám lớn tiếng tính toán tài sản của người khác. Thật không biết xấu hổ!

"Leng keng leng keng" tiếng chuông cửa vang lên bên tai, Mạnh Yên rũ rượi đi mở cửa, không ngờ đập vào mắt là gương mặt quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 35

"Anh họ." Mạnh Yên mừng rỡ, "Anh đã trở lại?" Diệp Thiên Nhiên biến mất hồi lâu chợt ung dung xuất hiện trước mặt cô.

"Ừ." Diệp Thiên Nhiên cẩn thận quan sát sắc mặt của cô, "Sao vậy? Mặt nhăn lại như cái bánh bao."

Diệp Thiên Nhiên vừa xuống máy bay đã chạy vội đến đây, thấy gương mặt cô mờ cửa mắt hừng, có phải cô nhóc này quá nóng tính không?

Mạnh Yên kéo anh đi vào, liên tiếp đặt câu hỏi, "Anh họ, sao anh không gọi điện thoại? Thi thế nào rồi? Đậu trường gì?" Nhìn người có vẻ như rất mệt mỏi, sắc mặt tiêu tụy, có lẽ chạy nhanh đến đây.

Diệp Thiên Nhiên đặt túi lên mặt đất, cả người xụi lơ trên ghế sa lon, "Anh bận nhiều việc, không có thời gian gọi điện thoại."

"Anh cho em là con nít sao? Muốn gạt em?" Mạnh Yên ngồi ở bên cạnh anh, bất mãn nhìn anh, "Bận rộn mấy cũng phải có thời gian gọi điện thoại chứ."

Diệp Thiên Nhiên đưa tay dụi mắt, buồn ngủ quá. Cố gắng ép bản thân tỉnh táo, "Không phải em không thích nhận điện thoại của anh sao? Vậy anh gọi làm gì?"

Mạnh Yên ừm khuất mồm bĩu môi, "Ai nói?" Mấy ngày nay cô luôn luôn chờ anh gọi điện thoại, nhưng vẫn không thấy.

Diệp Thiên Nhiên thối thối miệng của cô, cũng có thể treo được cái bình, "Nghỉ hè năm ngoái em vừa nhận điện thoại của anh, liền thờ ơ nói mấy câu rồi cúp, em quên?" Lúc ấy anh tức giận vô cùng, mỗi ngày anh đều gọi điện thoại cho cô mấy lần. Cô nhóc này lại xem là trách nhiệm qua loa.

"Chuyện này. . . Chuyện này." Mạnh Yên có hơi chột dạ, nhưng lập tức thẳng lưng, "Khác chứ."

"Khác thế nào?" Diệp Thiên Nhiên trầm tĩnh nhìn cô, xem cô trả lời thế nào.

"Anh thật là phiền." Mạnh Yên không chịu nói thẳng, đổi đề tài khác, cố ý xoay anh, "Anh đậu trường gì? Không phải là kém đến mức cũng không trúng tuyển trường nào chứ."

"Cô nhóc thối này, anh kém như vậy sao?" Diệp Thiên Nhiên gõ gõ đầu của cô, "Anh đậu trường quân đội."

"Trường quân đội?" Mạnh Yên kinh ngạc mấy giây, đảo mắt liền nghĩ đến nguyên nhân, khôi phục lại bình tĩnh nói, "Vậy cũng không tệ, chẳng qua không phải thành phố S có trường quân đội sao?" Cô không có để ý đến phương diện này, dù sao cô là tuyệt đối sẽ không chọn trường quân đội.

"Có, nhưng mà hơi xa." Ngược lại Diệp Thiên Nhiên có hơi kinh ngạc, giống như cô nhóc này đã dự đoán trước được việc anh thi đậu trường quân đội, chẳng lẽ Giang Vũ nói gì với cô? Anh phải trở về dạy dỗ thật tốt.

Mạnh Yên thật sự vui vẻ, "Dù sao ở cùng một thành phố, anh có thể thường xuyên về nhà thăm bọn em, bọn em rảnh rỗi cũng có thể đi tìm anh."

"Ừ." Diệp Thiên Nhiên vừa định nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút, đột nhiên nhớ tới vấn đề lúc này, "Nói anh nghe, người nào chọc em tức giận? Anh sẽ giúp em"

"Ài, đừng nói nữa." Mạnh Yên lòi chuyện mấy ngày trước bà nội tới đây gây ầm ĩ kể lại, "Bây giờ còn có chuyện buồn cười như vậy xảy ra, thật sự không hiểu bà ấy nghĩ gì?"

"Chuyện này đúng là quá đáng, nhưng em cũng không nên tức giận." Giờ Diệp Thiên Nhiên mới hiểu được, vỗ vỗ đầu của cô an ủi, "Nghĩ lại, bà ấy không quan tâm em, có rất nhiều người thương em. Đừng vì chuyện như vậy mà tức giận sinh bệnh." Anh cũng muốn gặp thử người này, sao lại có loại người cực phẩm như vậy?

Mạnh Yên bĩu môi, "Không đến mức tức giận sinh bệnh mà khó chịu."

"Đừng khó chịu, nhìn xem anh mang gì cho em?" Diệp Thiên Nhiên xóc túi trên đất.

Đôi mắt Mạnh Yên sáng lên, lại có đồ ăn ngon, mỗi lần anh về nhà cũng sẽ đem rất nhiều đồ cho cô.

Diệp Thiên Nhiên lấy ra một nửa đồ cho cô, mặt mày hơn hớn nhìn trái sờ phải. Sớm đã quên những chuyện không vui ngoài chính tầng mây.

"Anh họ những thứ này đều là cho em?" Mạnh Yên cười rục rờ.

"Đúng rồi, bọn Tiểu Vũ có phần khác." Diệp Thiên Nhiên có chút không chịu nổi. Lui trở về nằm trên ghế sa lon.

Vậy thì tốt, cô có thể thoải mái ăn rồi, cái này mùi vị không tệ, cái đó hình như hơi mặn.

"Anh họ, cái này. . ." Quay đầu, đã thấy anh chìm vào giấc ngủ say trên ghế. Mạnh Yên ngây ngô nhìn hồi lâu mới lấy ra chăn mùng trong phòng đắp lên trên người anh. Thu dọn đồ trên bàn xong, trở lại ghế sa lon ngồi bên cạnh lẳng lẳng nhìn anh.

Những năm này dung mạo của anh càng phát triển, càng có vẻ tuấn mỹ, khuôn mặt tuấn lãng, sống mũi thẳng. Lúc này trên mặt lại có vẻ phong trần mệt mỏi, dáng vẻ nhắm mắt lại ngủ lộ ra có chút ngây thơ, gương mặt hơi thả lỏng khiến Mạnh Yên có hơi đau xót trong lòng. Muốn đưa tay sờ sờ mặt của anh, tay ở nửa chừng lại dừng lại. Hồi lâu, chán nản rũ xuống.

Diệp Thiên Nhiên tỉnh dậy cả người thoải mái, rất lâu rồi không có ngủ một giấc thật ngon. Bận rộn học tập bận rộn thi cử bận rộn đấu tranh với suy nghĩ trong lòng, bận rộn nhớ đến cô. . .

"Anh họ, anh đã dậy. Có đói bụng không?" Giọng nói Mạnh Yên lạnh lạnh vang lên cắt đứt suy nghĩ của anh.

"Có món gì?" Diệp Thiên Nhiên miễn cưỡng nằm trên ghế sa lon, trong lòng không có tin tưởng cô sẽ làm ra món gì để ăn.

"Em mua ở bên ngoài, thịt kho ăn với cơm và canh xương." Mạnh Yên cười híp mắt nói, "Em đi hâm lại là có thể ăn."

Ăn thức ăn nóng hổi, trong lòng Diệp Thiên Nhiên rất thỏa mãn, mặc dù không phải là cô tự mình làm, nhưng cô nhóc lười này có thể làm được bước này xem như không tệ.

Mạnh Yên nhấp một hớp mùi thơm nồng của canh xương vào mũi, "Ăn ngon không?"

Diệp Thiên Nhiên lười biếng nói, "Tạm được, mua ở đâu vậy?" Cô nhóc này có thói quen sưu tầm danh thiếp của các quán ăn.

"Lầu dưới mới mở quán cơm, chuyên làm những món này. Mùi vị không tệ, còn tương đối sạch ôe vệ sinh." Mạnh Yên vừa ăn cơm vừa lúi rúi nói chuyện, "Buổi trưa em ở nhà một mình liền gọi bọn họ đưa một phần đến, đỡ phiền hơn nhiều." Một người ăn một bữa tùy tiện để đối phó.

"Ăn không ngán sao?" Diệp Thiên Nhiên nghe cô nói chuyện như vậy, tâm tình cũng rất tốt. Thật không tưởng tượng được cái cảnh không có cô bên cạnh thế nào? Nghĩ lại thật kinh khủng.

Mạnh Yên xin lỗi hé miệng cười, "Được rồi, tài nấu nướng của em không giỏi, nên ăn uống không có yêu cầu gì cao."

Diệp Thiên Nhiên vừa tức giận lại đau lòng, "Em đó, sau này anh làm món em thích – cơm với thịt bò."

"Tốt, cảm ơn anh họ." Mạnh Yên phấn khích, "Sao anh lại trở về sớm thế? Mới giữa hè." Bình thường anh cũng chờ tới mấy ngày trước khi tựu trường mới trở về.

"Ở nhà cũng không có chuyện gì làm, trở về sớm để làm quen với hoàn cảnh." Diệp Thiên Nhiên cúi đầu, lỗ tai có hơi đỏ lên.

"Như vậy cũng được." Mạnh Yên cúi đầu ăn cơm, không cảm thấy một tia khác thường. Ăn cơm xong rửa chén đĩa, hai người ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi trò chuyện.

Mạnh Yên nghĩ tới một chuyện, chạy vào gian phòng tìm đồ, chỉ chớp lát sau cầm một bì thư ra ngoài, "Anh họ, cái này anh giữ đi."

Diệp Thiên Nhiên nghi ngờ nhận lấy, còn rất nặng. Đổ ra đồ vật bên trong, biên lai và chìa khóa. "Đây là cái gì?"

"Không phải anh quên rồi chứ?" Mạnh Yên có chút choáng váng, người này đối với tiền cũng quá không cần thiết, tuy nói tin tưởng cô như vậy, cô rất vui, nhưng cô cũng sẽ áp lực. "Đây là anh để cho em đầu tư giúp anh. Dù sao anh cũng đã 18 tuổi, có thể tự mình bảo quản."

"Em giữ đi." Diệp Thiên Nhiên thờ ơ lật xem những tài liệu này, không tệ, lại có nhiều lợi nhuận như vậy. Cũng không biết cô nhóc này làm thế nào? Khả năng hút tiền cũng quá mạnh mẽ.

"Đừng, riêng em còn không giữ được." Mạnh Yên không thay anh quản lý những thứ này, anh cũng là người lớn, không cần cô cứ giữ thay mãi, "Em sợ sẽ rồi, những thứ này anh bán cũng được, cho thuê cũng được, cũng có thể đổi tiền."

"Anh không thiếu tiền, em cứ giữ đi." Diệp Thiên Nhiên nhẹ nhõm, "Anh hay câu thả, không có tí mĩ như em."

Mạnh Yên có hơi nhức đầu, những thứ bất động sản này cô cũng không có cách giải quyết, trên căn bản cũng đang đóng cửa. Tiếp tục như vậy cũng không phải là chuyện tốt, phải nghĩ cách. Anh lại không để tâm, cô cần phải suy nghĩ thêm.

"O?" Diệp Thiên Nhiên kinh ngạc lên tiếng, "Nhà này trên đường Cửu Giang?"

"Sao vậy?" Mạnh Yên tiến tới nhìn kỹ.

"Nhà này tương đối gần với trường học của anh." Diệp Thiên Nhiên suy nghĩ một chút, trong đầu toát ra một suy nghĩ, "Nhà này chưa sửa sang?"

"Tất nhiên." Tất cả nhà mua được đều còn cũ, chưa được sửa sang sao có người ở được?

"Những thứ khác em giữ giúp anh." Diệp Thiên Nhiên xốc lên chùm chìa khóa, cười sâu xa, "Nhà này anh sẽ sửa sang lại, sau này có thể ở đó."

"Vậy cũng được." Mạnh Yên cho đây là một ý kiến hay, có một không gian hoàn toàn riêng biệt của mình, là ước mơ của mỗi người.

"Chuyện sửa sang em cũng phải giúp anh." Diệp Thiên Nhiên có tính toán khác trong lòng.

"Ừ, được." Đôi mắt Mạnh Yên sáng lên, cô rất thích việc sửa sang, có lúc sẽ tham khảo cả sách thiết kế, nghĩ đến cảnh nhà được sửa lại, cảm giác như thỏa mãn thành tựu gì đó.

Diệp Thiên Nhiên cười cười hài lòng, đưa tay vò tóc của cô.

"Ghé thăm." Mạnh Yên đẩy tay anh ra. Thói quen này không tốt, nên sửa đổi.

"Cô nhóc ngốc." Diệp Thiên Nhiên ôm đầu cô, và đến khi nào tóc cô rơi tung mới ngừng. Mạnh Yên tức giận thét chói tai.

Diệp Thiên Nhiên trở lại, khiến cho tất cả mọi người rất vui vẻ. Giang Vũ cũng vậy, cả ngày đi theo anh họ ra ra vào vào.

Hôm đại thọ của bà nội, mặc dù trong lòng Lý Thiên không tình nguyện, nhưng vẫn đem không ít quà về nhà.

Mấy người Lâm Phuong Phuong cũng cùng nhau ngồi xe tới đây, Giang Vũ không có quê, nghe Mạnh Yên nói phong cảnh nông thôn, trong lòng rất tò mò. Muốn nhìn xem có gì tốt đẹp, Diệp Thiên Nhiên cũng quyết định đến đây.

Nhà cũ của nhà họ Lâm đang bỏ trống, đồ vật trong nhà cũng đã lâu rồi không sử dụng. Năm trước mẹ Lâm nói muốn bán, bị Mạnh Yên khuyên không nên. Bởi vì chưa tới mấy năm sau thì ở đây sẽ mở rộng ra, đến lúc đó nhà cửa đều phải phá đi, cũng có thể có một số tiền lớn.

Mấy người tới cửa thôn thì tách ra, Phương Phương mang theo Diệp Thiên Nhiên Giang Vũ trở về nhà họ Lâm, vợ chồng Mạnh Ngọc Cương cùng Mạnh Yên trở về nhà bác cả.

Bà nội nhìn thấy con trai rất vui, ân cần hỏi han con trai. Nhưng đối với vợ và cháu gái thì xa cách. Bà ta không hề ghét con trai, về phần mẹ con Mạnh Yên là người ngoài nên dĩ nhiên phải ghét rồi.

Mấy người cô dượng nhà họ Mạnh đều ở đây, nhiệt tình chào hỏi ba người nhà họ Mạnh. Mạnh Yên thờ ơ lạnh nhạt, ân cần quá mức chắc chắn có lý do.

Lý Thiên lấy quà tặng cho bà nội, bà nội lạnh lùng nói, "Chỉ có những thứ này?"

Mạnh Yên nhận nhặt quét qua những thứ đó, thật là tham lam. Bốn bộ quần áo mới, bốn đôi giày mới, một chiếc nhẫn vàng, còn có đồ ăn và tiền tiêu vặt. Những thứ này còn thấy chưa đủ, quà nhiên là lòng tham không đáy.

Lý Thiên chỉ làm như không biết, lại lấy ra mấy bộ quần áo đưa cho người nhà bác cả, mỗi người đều có một bộ. Mạnh Quân và Mạnh Tuệ cũng vui vẻ mặc thử tại chỗ. Giương mắt mấy người cô cũng đầy ngưỡng mộ.

Đôi mắt Quý Tú Mai vẫn quét bộ đồ kia, nhìn qua cũng rất cao cấp, kiểu dáng cũng rất mới. Chẳng qua ngoài miệng lại nói, "Em dâu, không cần khách khí như thế, quần áo này bán không được thì giảm giá, chứ đừng nên tặng."

"Đây là hàng mới nhất trong cửa tiệm, chị không thích có thể tặng người khác, em không ngại." Lý Thiên nhận nhặt ném xuống những lời này, cũng không để ý mà xoay người đi. Nếu không phải vì tương lai của con gái, bà thật sự không muốn qua lại với những người này. Có cố gắng lấy lòng cũng vô dụng, còn không bằng duy trì về thờ ơ này là được. Bà đã làm hết bốn phận, về phần người ta không cảm kích thì bà cũng mặc kệ. Nói cho người bên ngoài nghe, bà cũng là người có lễ nghĩa.

Quý Tú Mai tức giận hung dữ trừng mắt, muốn cầm quần áo ném qua một bên, giờ lên giữa không trung lại không làm được cất vào trong phòng. Dù sao cũng là đồ tốt, lễ mừng năm mới lấy ra mặc.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Chương 36

Tác giả có lời muốn nói: Có JQ. . .

Mạnh Yên cũng lười để ý những người này, nhìn đáng về bọn họ không vừa mắt. Không thể làm gì khác hơn là chạy đến trong phòng khách bật TV, lẳng lặng ngồi xem.

Mạnh Tuệ bung một mâm kẹo ngồi xuống bên người cô, "Tiểu Yên, em có thể nói với mẹ em một tiếng, để chị đến làm nhân viên ở cửa tiệm?"

Mạnh Yên sững sốt một chút lúc này mới nhớ tới năm nay Mạnh Tuệ vừa tốt nghiệp, hình như chuyên ngành học chính là kế toán. Vội vàng từ chối, "Chị à, em không làm chủ được."

"Thím hiểu rõ em nhất, em nói chắc chắn thím sẽ nghe." Mạnh Tuệ rút rờ đưa mấy viên kẹo cho cô, "Chị không dám nói với thím, em giúp chị đi."

Mạnh Yên nhìn chằm chằm viên kẹo, trong lòng cười khỏ, đây là quà của nhà cô đem đến, "Chị à, nhưng không đúng chuyên môn của chị, không bằng đi đến nhà máy làm kế toán, so với làm nhân viên thì có tương lai hơn."

"Nhưng nhà máy nào sẽ chịu nhận sinh viên? Nhà chị lại không có quen biết, chị đi phỏng vấn vài nơi cũng không ai nhận." Mạnh Tuệ cắn môi dưới, khẩn cầu, "Nghe nói tiền lương làm việc trong cửa tiệm cũng cao, chị cũng không muốn cứ ở nhà ăn bám."

Nói thật, Mạnh Yên không có ác cảm gì với người chị này, cô không đáng ghét như Mạnh Quân, cũng không nịnh bợ người khác. Nhưng cô là con gái của Quý Tú Mai, chi điểm này, thì không thể để cho cô vào tiệm làm việc. Nếu không sẽ để lại hậu quả khó lường.

Mạnh Yên suy nghĩ một chút nói, "Chị, làm nhân viên chỉ có thể làm mấy năm, làm kế toán có thể làm lâu dài, và lại tương lai có kinh nghiệm, tiền lương cũng cao."

Về mặt Mạnh Tuệ khó xử, "Chị cũng muốn làm kế toán, nói ra cũng nở mặt nở mày, nhưng mà..."

Mạnh Yên cắt đứt lời của cô, suy nghĩ thay cô, "Như vậy đi, mấy bác chắc chắn quen biết nhiều, đặc biệt là bác hai, chị nói bọn họ nghĩ cách giúp chị."

Mạnh Tuệ suy nghĩ một chút, gật đầu, "Vậy chị đi tìm bác, không biết có được hay không?"

"Chắc chắn được, chị thông minh như vậy, đáng người lại xinh đẹp như vậy, chỗ nào cũng muốn giành." Ngoài miệng Mạnh Yên giống như quét mặt ong, muốn cô bỏ suy nghĩ kia đi. Đùa gì chứ? Để cho cô đi làm nhân viên, vậy thì chủ tiệm kia sẽ thế nào? Còn không phải là cố gắng chiều cổ cô, bà nội và mấy người nhà bác cả tràn đầy tính toán, cô cũng không thể để cho mình thua thiệt.

Mạnh Tuệ bị cô dụ dỗ mắt sáng lên, hoàn toàn tin tưởng.

Nhìn bóng lưng Mạnh Tuệ vui vẻ rời đi, khóe miệng Mạnh Yên cong lên.

Sau khi ăn xong bữa cơm trưa, nhà họ Mạnh bày ra hai bàn bắt đầu đánh bài, vợ chồng Mạnh Ngọc Cương cũng bị kéo vào. Mạnh Yên không có hứng thú ở bên cạnh xem, chạy ra ngoài tìm bọn Phương Phương chơi.

Vừa vào cửa đã thấy bọn họ đang ngồi xung quanh ăn gì đó, đều đang dùng hộp nhựa đựng thức ăn.

"Tiểu Yên tới, tới đây cùng nhau ăn." Phương Phương vẫy cô, nhích qua nhường chỗ cho cô.

"Tớ mới vừa ăn cơm no." Tuy nói như vậy, tay của cô vẫn cầm lấy cốc vịt băm, ừ, ăn vào miệng vừa thơm vừa có vị hơi cay. "Buổi sáng mọi người làm gì?"

"Chúng tớ đi dạo một vòng quanh ruộng, lần đầu tiên tớ biết khoai tây mọc trong đất, còn dưa chuột và cà chua làm sao mọc được? Bây giờ tớ đã hiểu." Gương mặt Giang Vũ hưng phấn, lần này thật sự mở rộng tầm mắt.

"Ai, thật sự là hiếm thấy." Mạnh Yên nhìn lên trời, quả nhiên trẻ con thành thị!

Giang Vũ bị đá kích, bất mãn nói lại, "Tớ chưa từng thấy thì sao, mắc gì phải cười nhạo tớ?"

Diệp Thiên Nhiên ra mặt, "Được rồi, ăn nhanh đi. Không phải em nói muốn ra ngoài sao?"

Giang Vũ bị nói sang chuyện khác không hề tranh cãi với Mạnh Yên nữa, đột nhiên nhớ tới điều gì ánh mắt sáng lên, "Đúng rồi, trong sông có thể câu cá hoặc tôm không?" Cậu muốn nói con sông nhỏ bên cạnh nhà Phương Phương.

"Cũng có thể chứ, khi còn bé bọn tớ từng câu tôm." Phương Phương dừng đùa lại suy nghĩ một chút, "Nhưng mà không biết bây giờ có còn được hay không?"

"Vậy chúng ta thử xem một chút." Gương mặt Giang Vũ hưng phấn đỏ lên, "Phải làm sao?"

Phương Phương là trẻ con ở nông thôn, hiểu rõ những việc này như lòng bàn tay, hướng dẫn cách làm lưỡi câu đơn giản, làm mồi thế nào, làm sao câu được tôm.

Vừa nói như thế, khiến Diệp Thiên Nhiên và Mạnh Yên cũng hứng thú. Bốn người vừa ăn xong thì bàn bạc, chờ bọn họ ăn xong thì cũng bàn bạc xong.

Chia làm hai nhóm, Mạnh Yên và Phương Phương tìm cái móc và dây làm lưỡi câu, Diệp Thiên Nhiên và Giang Vũ đi tìm giun làm mồi. Chỉ chốc lát sau cũng xong, đem mấy cái ghế ngồi và chậu nước đi xuống thềm đá, bắt đầu từ từ câu tôm.

Bốn người ngồi cười cười nói nói, thời gian trôi qua thật nhanh. Cũng không lâu lắm, lưỡi câu có hơi chuyển động, Giang Vũ hưng phấn, nhỏ giọng hỏi, "Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?"

Phương Phương che miệng lại cười trộm, "Cậu nhanh tay chút, kéo lên là được."

Giang Vũ có hơi vụng về, quả nhiên có tôm cắn câu. Hưng phấn nhìn một lúc sau tôm được thả vào trong chậu nước, Mạnh Yên nghịch dùng ngón tay sờ chọt con tôm.

Diệp Thiên Nhiên lo lắng nói, "Cẩn thận một chút, bị tôm kẹp lại thì đau lắm."

"Không đâu, a. . ." Mạnh Yên vừa dứt lời, ngón tay truyền đến cảm giác đau nhói, đáng ghét, thật sự bị kẹp lấy, thật là đau. Cái miệng của Diệp Thiên Nhiên thật xui xẻo!

"Em xem, không cẩn thận, không chịu nghe lời của anh." Diệp Thiên Nhiên vừa cảm ngón tay lên nhìn kỹ, vừa dài dòng.

"Anh họ, anh thật phiền." Mạnh Yên bất mãn bĩu miệng.

"Em còn dám nói." Diệp Thiên Nhiên hung hăng trợn mắt nhìn cô, lại cử chỉ dụ dằng ngâm ngón tay chảy máu trong miệng, hút ra máu bản, trừ độc thay cô.

Mạnh Yên ngơ ngác nhìn gương mặt tuấn mỹ của anh, trong lòng cuồng loạn 'thình thịch', trên mặt đỏ ửng. Chuyện này giống như. . . Quá buồn nôn đi!

Diệp Thiên Nhiên giúp cô trừ độc xong, thấy máu không chảy ra nữa, lúc này mới yên tâm lại. Ngẩng đầu còn muốn nói cô mấy câu, lại thấy gương mặt đỏ ửng khác thường của cô, trong lòng chợt lay động. Cô nhóc này cũng không còn nhỏ... Cũng đến lúc rồi nhỉ?

"Lại cần câu lại cần câu." Tiếng Giang Vũ hưng phấn thức tỉnh đối mặt hai người.

Mạnh Yên lúng túng dời tầm mắt đi chỗ khác, đi tới bên cạnh Phương Phương ngồi xuống, trong lòng thầm mắng mình không có tiền đồ. Chẳng qua chỉ là một động tác bình thường, có gì mà phải xấu hổ.

Ánh mắt Diệp Thiên Nhiên nóng rực vẫn chăm chú dán trên người cô, trong lòng nhộn nhạo.

Cô đứng ngồi không yên nhìn qua nhìn lại, tầm mắt không dám nhìn anh. Nhưng trong lòng đang điên cuồng gào thét, nhìn cái gì vậy, nhìn sẽ móc mắt người ra. Hừ.

Khí trời đột nhiên nóng bức, không có gió thổi, Phương Phương ngẩng đầu nhìn nhìn màu sắc bầu trời, "Không phải trời muốn mưa chứ?"

"Không đâu." Giang Vũ đang vui vẻ, chỉ nhìn chăm chăm động tĩnh của mặt nước, "Có nước không? Tớ khát nước."

"Vậy tớ đi nấu nước." Phương Phương thả sào tre trong tay xuống.

Giang Vũ càng nghĩ thì càng cảm thấy khát nước, "Đừng, chờ cậu nấu xong thì tớ đã chết khát." Buổi trưa ăn mấy món mặn, nên lúc này muốn uống nước.

Phương Phương khó xử nhún mày, "Vậy làm sao bây giờ? Chỗ này cách huyện cả đoạn, bây giờ lập tức đi mua nước cũng phải chờ một chút."

"Trong ruộng không phải có dưa hấu sao?" Giang Vũ đột nhiên nhớ tới buổi sáng nhìn thấy dưa hấu, đây chính là thứ giải khát tốt nhất.

"Mọi người ở chỗ này chờ đi, anh đi hái mấy trái." Diệp Thiên Nhiên đột nhiên đứng lên.

"Hái bao nhiêu trái?" Mạnh Yên cổ quái lặp lại, không phải là muốn đi trộm chứ? Anh cũng sẽ làm chuyện như vậy?

"Đi, chúng ta cùng đi." Diệp Thiên Nhiên không nói lời gì kéo cô đi.

"Ai, một mình anh đi là được, kéo em làm gì?" Mạnh Yên kêu lên, muốn làm chuyện xấu sao lại kéo cô theo! Cô là đứa bé ngoan, chuyện ăn trộm này cô cũng không làm

Phản kháng không có hiệu quả, Mạnh Yên bị lôi đi.

Khóe miệng Diệp Thiên Nhiên mỉm cười, "Đi nhà nào?"

Mạnh Yên vòng vo đảo mắt, "Đến nhà bác em đi." Thay vì trộm nhà người khác, còn không bằng đến nhà mình. Dù sao mấy trái dưa hấu, cũng không bao nhiêu tiền. Vừa nghĩ tới đi trộm dưa hấu nhà bác cả, cả người cô giống như hưng phấn, chủ động dẫn đường. (có lẽ đứa nhỏ này kìm nén)

Dưa hấu nhà bác cả xanh mượt một mảng, từng trái dưa hấu xanh biếc ẩn ẩn hiện hiện. Mạnh Yên đi vào, nhìn trái nhìn phải xem một chút, không biết chọn trái nào tốt?

"Trái này cũng chín." Diệp Thiên Nhiên sớm nhìn trúng một trái, hái xuống ôm vào trong ngực.

"Làm sao anh biết?" Mạnh Yên nghi ngờ nhìn anh.

Diệp Thiên Nhiên đắc ý nói, "Nhìn màu sắc dưa, gõ gõ nghe tiếng, là có thể biết dưa chín mùi."

Mạnh Yên không biết mấy lời này, nhưng không ngăn được cô, "Em không biết, làm sao anh biết? Đoán đại." Dù gì cô cũng lớn lên trong thôn, nhưng anh lại lớn lên ở thành phố.

Diệp Thiên Nhiên cũng không nhiều lời với cô, "Có muốn mở ra xem một chút?"

"Được." Mạnh Yên đồng ý một tiếng, đoạt lấy dưa hấu trong tay anh, "Em đập ra." Hung hăng đập trên đất, chẳng biết tại sao mơ hồ có cảm giác hưng phấn, thật là hả giận.

"Anh nói không sai chứ." Diệp Thiên Nhiên nhặt lên mấy miếng dưa hấu, đỏ tươi hạt đen, khiến người ta vừa nhìn đã muốn ăn.

"Mèo mù vớ phải cá rán." Mạnh Yên bĩu môi, nhận lấy một miếng rồi cúi đầu ăn. Vừa ngọt vừa đã khát, cô ôm dưa hấu rồi lại đập thêm

Đang muốn ăn một miếng, di, thấy trên tay lạnh lạnh? Trên mặt cũng vậy?

"Trời mưa, chúng ta đi mau." Diệp Thiên Nhiên cuống lên, không kịp nhặt dưa hấu trên đất.

Hồng bét, trời mưa rồi, không trách được người ta nói ngày hè nóng bức, giống như đứa trẻ nói thay đổi thì thay đổi ngay.

"Không còn kịp rồi, chúng ta đến nơi đó trú mưa đi." Mạnh Yên chỉ vào một cái lán bên cạnh, nhìn có vẻ cao chừng 3 thước, phía trên dùng cỏ tranh phủ

lại, bình thường đây là chỗ ở của người coi dưa.

Diệp Thiên Nhiên kéo cô bỏ chạy, chạy đến lán đầy Mạnh Yên lên trước, mình mới nhanh chóng bò lên.

Hai người mới vừa ngồi xong, mưa to như trút nước xuống, trắng xóa một mảnh, thật sự dọa người ta.

"Thật may thật may." Mạnh Yên vỗ ngực thở hồn hển, đánh giá chung quanh, cái lán này cũng che mưa được, mặt khác chỉ cần kéo cỏ làm rèm, đúng lúc đang trong tay Diệp Thiên Nhiên, "Anh họ, kéo rèm xuống."

Diệp Thiên Nhiên thuận tay kéo xuống, ánh sáng lập tức tối lại, chẳng qua có khe hở đi vào cho nên còn có thể thấy mọi vật. Thành một không gian nhỏ nhỏ, "Tiểu Yên, trên mặt còn dính nước mưa."

Mạnh Yên nghe, lấy tay xoa xoa trên mặt

Diệp Thiên Nhiên thấy cô thô lỗ như vậy, có chút im lặng. Đưa tay giúp cô lau đi mấy hạt mưa còn sót lại.

Ngón tay ấm áp chạm vào mặt, thân thể Mạnh Yên lại căng thẳng một hồi. Người này cũng quá tùy tiện, cô là người lớn đó.

"Em đang sợ gì?" Tiếng anh cười khê vang lên bên tai. Trong lúc cô vô tình anh đã đến gần như vậy?

Lòng Mạnh Yên khê loạn, hai tay đẩy anh, "Em có gì phải sợ, anh. . . Anh dựa vào gần như vậy làm gì, tránh ra."

Giọng Diệp Thiên Nhiên càng dịu dàng, "Tiểu Yên, anh chờ em nhiều năm như vậy, em đối với anh như vậy sao?"

"Anh nói nhăng nói cuội gì vậy, ai, anh sao vậy?" Cả người Mạnh Yên bị anh ôm vào trong ngực, về mặt khăn trương, "Này, anh đừng làm loạn."

"Anh sẽ để cho em tiếp tục giả bộ không biết, giả bộ." Diệp Thiên Nhiên ôm cô thật chặt, kẹp lại tay chân của cô, nhìn nhiều năm như vậy, anh không muốn nhìn nữa.

"Anh họ, anh làm sao vậy? Em đâu có?" Mạnh Yên vô tội, trong đầu không ngừng, suy nghĩ biện pháp thoát khỏi. Cô thật sự không muốn gần gũi anh. Làm bạn bè rất thoải mái, nhưng làm bạn trai bạn gái thì khác, không muốn nói đến.

"Là sao?" Ánh mắt Diệp Thiên Nhiên đen láy sâu kín một mảnh, "Em thông minh như vậy, anh mới không tin em không thể đoán ra tâm tư của anh."

"Tâm tư gì?" Mạnh Yên thấy anh nghiêm túc, trong lòng sốt ruột, "Đừng hươu nói vượn, mau buông em ra, không thôi em sẽ tức giận."

"Tức giận?" Giọng Diệp Thiên Nhiên lên cao.

Mạnh Yên đắc ý cười cười nói, "Tất nhiên, em sẽ tức giận, sợ chưa? Ừm..."

Đột nhiên trong nháy mắt bao phủ cô, vội vàng, khăn trương, bắt an, đôi môi trần trọc nóng bỏng hôn lên, cô chỉ có thể mặc anh muốn làm gì thì làm, cho đến khi hai người không còn thở được anh mới buông môi cô ra.

Mạnh Yên ngẩn người nhìn ánh sáng trước mắt, gương mặt người con trai đỏ ửng, thật sự không dám tin. Anh lại dám hôn cô, "Anh điên rồi."

Diệp Thiên Nhiên hài lòng liếm liếm môi, "Anh cũng không điên, anh đã sớm muốn làm như vậy." Kể từ chuyện xảy ra trong hồ bơi, trong giấc mộng của anh sẽ xuất hiện hình ảnh của cô, cảnh tượng hôn càng xuất hiện nhiều hơn.

"Luu mạnh, anh buông tay." Mạnh Yên vừa tức vừa giận. Chẳng lẽ anh dám có ý nghĩ bậy bạ với cô?

"Luu mạnh? Em đã nói như vậy, vậy anh phải chiếm chút tiện nghi mới được." Diệp Thiên Nhiên nhú mi, cố định cả người cô, đầu lại cúi xuống.

"Anh, tên khốn kiếp." Mạnh Yên chỉ kịp nói ra câu này, thì bị đoạt đi quyền mở miệng. Nụ hôn của anh càng mãnh liệt, có chút cuồng dã, khiến đầu óc cô không tỉnh táo.

Chờ cô tỉnh táo lại, nhìn gương mặt anh hồng hào, tràn đầy vui vẻ khiến cô tức giận muốn đánh. Tay chân không thể cử động, sẽ dùng miệng hung hăng cắn trên tay anh.

Anh đau rên lên nhưng trong đôi mắt đều là vui vẻ.

Thấy da mặt anh dày như vậy, Mạnh Yên tức giận học máu, "Anh, tên khốn này, cũng chiếm hoàn tiện nghi rồi, còn không buông em ra."

Tâm trạng Diệp Thiên Nhiên cực kỳ tốt, "Chúng ta nói chuyện một chút đi, sao em phải giả vờ? Biết rõ ràng anh thích em, em còn giả bộ cái gì?"

"Em. . . Lúc nào thì em giả bộ? Em. . . Em không thích anh." Ánh mắt Mạnh Yên không dám nhìn anh, chẳng qua là bình tĩnh nhìn cúc áo sơ mi của anh.

Diệp Thiên Nhiên lại không hề buồn bực, cười hi hi nói, "Không thích anh, tại sao nhận vật đính ước?"

Mạnh Yên trợn mắt hốc mồm, "Em lấy lúc nào?" Lại còn chiều vu oan cho cô, quá đáng ghê.

"Còn không thừa nhận? Đây là cái gì?" Tay Diệp Thiên Nhiên lấy ra mặt dây chuyền vàng trên cổ cô.

"Đây không phải là quà anh tặng lúc chia tay sao?" Mạnh Yên nhìn chăm chăm, "Liên quan gì vật đính ước?"

Kể từ sau khi anh trở lại, cô vẫn chưa hỏi anh tại sao tặng món quà này cho cô, cũng không trả lại cho anh. Trực tiếp biến thành đồ của mình. Sớm biết như thế, cũng không nên tự cho là đúng, sớm trả lại cho anh là tốt.

Diệp Thiên Nhiên cười rạng rỡ, "Người nào sẽ đưa đồ vật này làm quà tặng chia tay? Em không ngờ đến mức đó nhì."

"Em thật sự không biết, em. . . Em trả lại cho anh." Trong lòng Mạnh Yên cũng tiếc rẻ, đeo lâu như vậy.

"Đã tặng rồi sao còn chuyện lấy lại?" Về mặt cô không muốn rơi vào trong mắt của anh, trong lòng càng thêm vui sướng. "Em đã nhận, chính là bày tỏ tiếp nhận anh, em cũng không thể đòi ý."

"Anh. . . Cái người này có phải điên rồi hay không? Làm gì có ai như vậy?" Mạnh Yên ra sức lắc đầu, cô mới không muốn vì cái dây chuyền này mà bán đứng mình. Em. . . Em không biết, nếu biết tuyệt đối sẽ không nhận."

"Dù sao em đã nhận." Diệp Thiên Nhiên cười đùa ôm cô, cô là của anh, anh tuyệt sẽ không để cho cô rời khỏi mình. Lại càng không sẽ dễ dàng buông tha sau này cô cùng với người con trai khác. Chỉ cần nghĩ đến những tính toán, lúc anh đi ngủ cũng bất an, anh nhất định phải ra tay mau, không thể để cho người khác giành lấy cơ hội. Và lại cô nhóc này cũng thích anh, chẳng qua là không dám đối mặt sự thật này thôi. Anh cần phải giữ lấy cô.

Anh sẽ đi học đại học, không thể cả ngày canh giữ ở bên người cô. Mà cô sẽ học trung học đệ nhị, nam sinh trung học đệ nhị chính là rất dễ ý đến những người con gái dễ nhìn. Cô đáng yêu như thế, cũng không thể để cho người khác đoạt đi. Cho nên anh mới vội vã nắm chặt, tránh cho đêm dài lắm mộng. Nhưng cô nhóc này sao lại nhất gan như vậy đây? Thừa nhận thích anh là chuyện khó khăn như thế sao? Trong lòng cô nghĩ như thế nào? Chẳng lẽ là không yên lòng với anh? Ngại dung mạo anh quá dễ nhìn? Nhưng anh có cách gì, trời sinh ra đã như vậy, cũng không thể hủy dung đi. Cô không muốn người đàn ông xuất sắc làm ông xã, lại muốn tìm người bình thường. Thật là một cô nhóc khó hiểu! Nhưng nhất định cô phải là của anh!

"Sao anh lại không phân rõ phải trái chứ? Em trả lại cho anh." Mạnh Yên cắn môi dưới, vẻ mặt phức tạp, "Em. . . Em thật sự không thích anh."

"Tại sao không thích anh? Về ngoài anh không tệ, lại thông minh, cũng không phải là người không đàng hoàng." Gương mặt Diệp Thiên Nhiên chắc chắn, đột nhiên giọng nói có hơi buồn bực, "Anh có chỗ nào không tốt để cho em ghét anh như vậy?"

Mạnh Yên lúng ta lúng túng không nói gì, "Em không ghét anh." Chẳng qua là anh thật sự không thích hợp với cô.

"Không ghét anh? Vậy là thích anh." Lập tức Diệp Thiên Nhiên vui vẻ ra mặt, "Vậy làm bạn gái của anh là được rồi." Về mặt biến đổi nhanh như vậy.

"Ai, cái người này, em cũng sớm bị anh làm rối loạn." Mạnh Yên bị anh vòng tới vòng lui, đầu óc cũng sắp loạn rồi, muốn phát điên.

Diệp Thiên Nhiên cúi đầu lại hôn môi của cô, "Em hơi ngốc một chút, còn nghe lời của anh, không tệ."

"Không đúng, không đúng." Mạnh Yên nhức đầu suy nghĩ rốt cuộc không đúng chỗ nào.

"Anh họ, Tiểu Yên." Đột nhiên xuất hiện tiếng gọi thức tỉnh bọn họ.

"Hình như là Phương Phương." Diệp Thiên Nhiên nghiêng tai lắng nghe.

"Mọi người ở đâu? Mau ra đây, Tiểu Yên nhà cậu đã xảy ra chuyện." Tiếng gọi chói tai phá vỡ một hồi yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 37

Chờ bọn Diệp Thiên Nhiên chạy tới nhà bác cả, bên ngoài đã đông đủ người xem náo nhiệt. Thật xa đã có thể nghe được tiếng bà nội giận dữ la lối, Mạnh Yên nhủ mảy, bà già này bị sao thế? Không thể an phận chút sao? Cũng không sợ huyết áp lên cao sẽ đứt mạch máu sao?

Giọng nói bà nội bén nhọn truyền tới, "Tôi mặc kệ, nhất định A Tuệ phải vào làm trong tiệm, cô phải cho nó tiền lương cao nhất. Còn phải để nó làm chủ tiệm, có nghe không?"

Lý Thiến vẫn không chịu nhượng bộ, tuyệt đối không thể vào trong tiệm, "Mẹ, điều này sao có thể? Tiền lương mỗi người đều có quy định."

Bà nội tức giận, "Quy định? Đây còn không phải do cô tính toán, ba lần bốn lượt từ chối, cô có ý gì, để cô làm việc nhỏ như vậy cũng không được."

Giọng Lý Thiên nóng nảy, "Mẹ, mẹ hãy nghe con nói. . ."

Mạnh Yên nhủ mảy, chuyện gì đang xảy ra? Không phải cô nói Mạnh Tuệ đi tìm mấy bác để nghỉ cách sao? Tại sao lại thành vào trong tiệm?

Quý Tú Mai lạnh lạnh mở miệng, "Em dâu, rốt cuộc em có ý gì? Chị muốn vào tiệm, em không chịu, chị nghĩ có thể chị lớn tuổi, cho nên không thể. Nhưng cháu gái em trẻ tuổi, đáng người lại đẹp mắt. Sao lại không thể?"

"Chị dâu." Lý Thiên khó xử nhăn trán, lời này thật sự rất khó từ chối, nhưng thật sự bà không muốn để cho bất kỳ người thân thích vào. Chuyện quản lý bất tiện. Huống chi là nhà bác cả, vốn đã có dã tâm, vào trong tiệm rồi sẽ không ngừng có phiền toái.

Mạnh Yên đẩy ra đám người chen lấn đi vào, Diệp Thiên Nhiên ở phía sau giúp cô ngăn cản người.

Bà nội chỉ về lỗ mũi bà kêu gào, "Lý Thiên, cô là con dâu của nhà họ Mạnh, sao không suy nghĩ cho nhà họ Mạnh? Chẳng lẽ cô đủ cứng cáp rồi, cho là mình có thể làm chủ? Không đem người nhà họ Mạnh vào mắt?"

Lý Thiên ngăn cản lửa giận, "Ý con không phải vậy."

Dựa vào, là con dâu nhà họ Mạnh thì thế nào? Chẳng lẽ phải nghe bà ta định đoạt ?

Mạnh Yên đã nghe rõ ngọn nguồn, tiến lên từng bước, "Bà nội, trong tiệm không thiếu nhân viên, đợi thiếu người sẽ để chị họ vào, bà thấy thế nào?" Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, vĩnh viễn sẽ không có một ngày thiếu người.

Bà nội vung tay lên, hoàn toàn không nhìn Mạnh Yên, "Không được, không thiếu người thì sa thải hết đi, để cho A Tuệ vào."

Mạnh Yên giễu cợt nhìn bà, "Tuyệt đối không được, không có đạo lý này." Bà ta thật sự cho mình là lão Phật gia?

Cuối cùng bà nội quay đầu hung dữ trợn mắt nhìn cô, "Người lớn đang nói chuyện, lúc nào thì đến phiên mày nói chuyện? Nhà họ Mạnh không có phép tắc này."

Phép tắc? Nhà họ Mạnh cũng có sao? Mạnh Yên cười lạnh thầm nghĩ.

Lý Thiên sợ con gái bị ủy khuất, bận rộn kéo cô lui ra, "Mẹ, lời của Tiểu Yên rất đúng, nhân viên đều ký hợp đồng, không thể tùy tiện đuổi việc."

Quý Tú Mai tiến tới bên tai bà nội, "Mẹ, mẹ đừng nghe mẹ con họ nói bậy, nhất định là bọn họ không muốn để cho A Tuệ đi vào. Mẹ, mẹ cần phải giúp cháu gái của mẹ."

Bà nội lạnh lùng nhìn chăm chú mẹ con các cô, "Lý Thiên, cô nói đi, có được hay không?"

Gương mặt Lý Thiên lạnh nhạt, không hề cố gắng lấy lòng bà ta nữa, "Mẹ, không phải con không chịu, mà thật sự không được." Loại người không biết phân rõ phải trái này đụng trúng người nào thì xui cho người đó.

"Tốt lắm, không cần cô nữa." Giống như bà nội có quyết định, quay đầu tìm con trai, "Ngọc Cương đâu?"

Mạnh Ngọc Cương có chuyện đi lên trần gọi điện thoại, trở lại thấy một màn này đau đầu. Lại chuyện gì nữa? Mỗi lần đều như vậy, có phiền hay không?

"Mẹ, sao vậy?" Mạnh Ngọc Cương còn tiến lên vịn bà nội tức giận.

Bà nội hét to, "Ngọc Cương, con lập tức ly hôn với Lý Thiên, lập tức đi làm thủ tục, lập tức."

Lời này khiến cho tất cả mọi người biến sắc, sắc mặt Lý Thiên trắng bệch, mặt Mạnh Yên đỏ lên, Quý Tú Mai lại đắc ý. Những người khác đều nhìn há hê.

Mạnh Ngọc Cương không bình tĩnh, "Mẹ, mẹ đùa gì thế?"

Bà nội đẩy tay của ông, "Nếu con còn nhận mẹ là mẹ, hãy ly hôn. Nếu không ly hôn, con cũng không cần trở về nữa."

"Đừng làm âm ỉ." Mạnh Ngọc Cương nhủ mảy. Chuyện này hoàn toàn không có thể.

"Ngọc Cương, con không nghe lời của mẹ sao? Lập tức đi." Thấy con trai không nghe lời, bà nội bắt đầu giả bộ bệnh, "Ai da, đầu mẹ đau quá, thật khó chịu, mẹ đau muốn chết."

Bác trai đột nhiên nói, "Em trai, em mau nghe lời mẹ nói, không nên chọc mẹ tức giận. Em muốn khiến mẹ tức giận sinh bệnh sao?"

Mạnh Yên run rẩy, muốn xông tới mắng chửi người. Diệp Thiên Nhiên kéo tay Mạnh Yên, "Đừng nóng vội, không có việc gì."

Mạnh Yên vừa tức vừa giận, nhìn thấy anh quan tâm, ánh mắt đau xót, nước mắt sắp chảy xuống. Kéo tay anh thật chặt, cắn chặt hàm răng, trên đời này

còn có chuyện này? Còn có loại người khó tin nổi như vậy?

Diệp Thiên Nhiên cảm thấy tâm tình cô kích động cả người run rẩy, không để ý nhiều người như vậy, ôm bả vai của cô, "Đừng nóng giận, đừng tức giận sẽ hại sức khỏe."

Bên kia Mạnh Ngọc Cương tức giận muốn học máu, mẹ ông có phải bị va đầu vào đâu không? Ông cho là bà đã sớm bỏ đi ý nghĩ này, không nghĩ tới hôm nay ngay trước mặt nhiều người còn nói ra những lời này, này để cho người khác nghĩ như thế nào?

"Mẹ, mẹ nghỉ ngơi thật tốt đi." Không muốn nhiều lời với bà, Mạnh Ngọc Cương xoay người, "Con đưa bọn họ trở về, chờ tâm trạng mẹ tốt, chúng con trở về thăm mẹ." Chuyện vợ chồng của bọn họ không cần người khác xen vào, cho dù là mẹ ông cũng không có tư cách.

"Không được, hôm nay phải nói rõ ràng." Bà nội vẫn còn cố làm ra vẻ, lúc này thấy con trai muốn rời đi kéo tay của con trai, "Con nói mau, con muốn mẹ hay vợ con?"

"Cả hai con đều muốn." Gương mặt Mạnh Ngọc Cương đau lòng nhìn mẹ ông, không ngờ có ngày mẹ ông lại ép buộc ông.

Bà nội không để tâm có nhiều người, lên con kêu trời trách đất, "Ngọc Cương, mẹ nuôi con nhiều năm như vậy, con lại không có lương tâm như vậy. Để cho mẹ đi chết đi."

"Bà không cần chết, tôi chịu đủ rồi." Lý Thiên cũng không nhịn được nữa mở miệng, "Tôi lập tức sẽ ly hôn với con trai bà, tôi cũng không chịu được cái gia đình này nữa."

"Lý Thiên." Mạnh Ngọc Cương không dám tin quay đầu.

"Ngọc Cương, con có nghe hay không, là chính miệng nó nói." Bà nội vui vẻ, mặt hưng phấn đỏ lên, "Nhanh đi làm thủ tục, mẹ cũng không chịu nổi loại con dâu không hiếu thảo này nữa. Mẹ tìm cho con người vợ tốt hơn trăm ngàn lần."

"Mẹ." Mạnh Ngọc Cương sắp điên rồi, "Mẹ không nên làm loạn thêm nữa."

"Mẹ cũng không muốn phiền phức, nhanh đi ly hôn." Giọng bà ta cũng vội vã, "Gia sản cũng không nên chia cho nó, không cho mẹ con nó một cái gì, cái gì cũng không cho nó mang đi, để mẹ con nó cút đi, không bao giờ ... trở lại nữa." Trong lòng tính toán cũng có thật nhiều tiền, bà ta có thể cho cháu trai quý báu nhất của bà ta.

Lý Thiên tức giận cả người run rẩy, "Rất tốt, vậy chúng ta thử xem." Nói xong xoay người muốn đi. Không muốn gặp lại loại người không biết xấu hổ. Chẳng qua muốn tiền của bà, nhà của bà cũng không có. Cho loại người không biết xấu hổ này, bà thà để tất cả bị đốt hết.

Mạnh Ngọc Cương gấp gấp đỡ mồ hôi bắt được tay của bà, "Lý Thiên, mẹ già nên hồ đồ, em tức giận cái gì?"

"Tức giận? Tôi cũng không có ý này. Ly hôn thì ly hôn, sao tôi lại gả đến gia đình này chứ?" Nước mắt Lý Thiên sắp chảy ra, "Nào có người mẹ chồng mong đợi con trai ly hôn? Tôi chịu đủ rồi, lập tức đi cục dân chính, chúng ta làm thủ tục."

Mạnh Ngọc Cương nghe lời này, khổ sở trong lòng, "Lý Thiên, em đừng nên tức giận, đừng kích động." Con mẹ nó, thật là quá đáng, người mẹ của gia đình khác chỉ mong đợi một nhà con trai an bình hạnh phúc, chỉ có mẹ ông. . . Ai!

Quý Tú Mai quai gờ mở miệng, "Chú à, người ta cũng không cần chú nữa, chú còn không bỏ được người ta. Loại phụ nữ này có gì tốt? Em họ chị tốt hơn cô ta nhiều, cũng không biết tại sao chú lại không để mất. Bây giờ em họ cũng lập gia đình, chắc chú cũng hối hận nhỉ?"

Cả người Lý Thiên chấn động, ánh mắt giống như dao găm nhìn ông hỏi, "Mạnh Ngọc Cương, lời này có ý gì? Em họ gì? Cái gì không để mất?"

"Anh. . ." Mạnh Ngọc Cương nhất thời cứng họng.

Quý Tú Mai ước gì bọn họ lập tức ly hôn, lớn tiếng kêu la, "Cô không biết sao, chính là mấy năm trước bọn họ từng gặp mặt, lúc ấy mẹ chồng cũng rất vui."

"Được, rất tốt. Mạnh Ngọc Cương, tôi không ngờ anh là loại người như vậy, coi như mắt tôi bị mù." Trong mắt Lý Thiên đều là hận ý, vung tay, kéo con gái muốn đi.

Mạnh Ngọc Cương kéo vợ con không buông tay, "Lý Thiên, em đừng hiểu lầm, nghe anh giải thích."

Quý Tú Mai ở phía sau tiếp tục nói, "Giải thích cái gì, đây chính là sự thật. Lúc ấy con gái cô nhìn thấy."

"Tiểu Yên, chuyện gì đã xảy ra?" Lý Thiên nghe mở to hai mắt quay đầu hỏi con gái, chẳng lẽ con gái cũng phản bội mình?

"Mẹ, trước đừng kích động, chờ trở về con nói rõ cho mẹ." Mạnh Yên thân nhiên nhìn bà, "Trước mắt xử lý tốt chuyện này đã."

Mạnh Yên quay đầu hỏi từng chữ từng câu, "Ba ba, ba nghe lời bà nội, muốn ly hôn với mẹ sao?"

Mạnh Ngọc Cương chưa từng thấy vẻ mặt vợ con tức giận như vậy, trong lòng hoảng loạn, "Không có, ba không muốn ly hôn. Bà nội của con hồ đồ"

rồi."

"Ngọc Cương, nói cái gì vậy? Mau ly hôn, thu lại mấy cửa tiệm, để cho chị dâu giúp con quản lý." Bà nội đuổi theo tách tay con trai đang nắm tay vợ con, "Còn có căn nhà kia cũng không có thể cho mẹ con bọn họ." ~lam~4.r.u.m~l#q^d:

"Bà nội, bà nghĩ sai rồi, ngại quá. Mấy cửa tiệm và căn nhà đều dưới tên con, cho dù ba mẹ ly hôn, cũng không có biện pháp chia ra, đây không phải là tài sản chung của vợ chồng." Mạnh Yên không hề lưu tình, trong mắt đầy sự phẫn hận khó giấu, "Bà nội, bà có hiểu hay không?" Trải qua này một lần, cô không bao giờ ... coi những người này là thân thích nữa. Nếu không phải, vậy cô cũng không cần khách khí, ngoài mặt cũng không cần phải tốn thời gian nữa.

Bà nội nóng nảy, "Này. . . Ngọc Cương, không phải là sự thật? Tú Mai, A Yến." Nhờ con trai và con gái cùng nhau xác thực, chuyện này không thể nào?

Mạnh Ngọc Cương nhân nhát bỏ sung một câu, "Mẹ, là thật, nhà, cửa tiệm, sân gà đều của Tiểu Yên. Nếu như ly hôn, con chỉ còn hai bàn tay trắng, cái gì cũng không có." Ông cố ý để sân gà dưới sự sở hữu của Mạnh Yên, không phải mẹ ông muốn những tài sản này sao? Nếu như ông không có một cật, xem bà làm sao có thể có? Nhưng chỉ sợ Lý Thiên đã hận thấu xương gia đình bọn họ, vậy phải làm sao bây giờ?

Bà nội luống cuống tay chân, sắc mặt trắng bệch, "Này. . . Có phải đầu óc con bị hỏng không? Tại sao có thể để lại tất cả gia sản lớn như vậy cho một đứa bé?"

"Sao lại không thể? Sớm muộn là con bé, không bằng cho sớm." Về mặt Mạnh Ngọc Cương khổ sở, tiếp tục nói, "Mẹ, nếu như ly hôn, sợ rằng chỉ còn căn nhà cũ kỹ, không đúng, đây là tài sản chung của vợ chồng, phải chia cho Lý Thiên một nửa. Cả căn nhà cũ kỹ này cũng phải chia ra." Anh không tin mẹ ông nghe lời này, còn có thể buộc ông ly hôn. Còn có ông anh trai và chị dâu hoàn toàn thất vọng với ông, lúc nào ông cũng suy nghĩ cho bọn họ, nhưng bọn họ đối xử với ông thế nào? Lại dám xúi giục mẹ ông bắt vợ chồng ông ly hôn, chỉ sợ sẽ là phần gia sản này! Thật sự khiến cho lòng người ta băng giá, đã như vậy, ông cần gì phải yêu thương một nhà anh trai nữa? \$d@d%l^q*d+

"Mày là đồ heo. . ." Bà nội không dám tin nghe hết, không nhận được mớ miệng mắng. Không có gì cả, quá đáng sợ! Không được, tuyệt đối không được.

Lý Thiên đã không còn muốn nghe bọn họ nói nhảm nữa, kéo con gái đi. Bà có năng lực có bản lĩnh, trong tay lại có tiền, có gì phải sợ? Bà đã nhìn đủ lâu, cũng nhận không nổi nữa. Để cho bọn họ tự tìm đường chết!

Diệp Thiên Nhiên nhân nhát nhìn mọi người, xoay người đuổi theo.

Mạnh Ngọc Cương nhìn bóng lưng vợ con rời đi, cũng không đuổi theo, chẳng qua là thêm dầu thêm lửa nói sau khi ly hôn chỉ còn hai bàn tay trắng rất thể thảm. Bà nội nghe xong sợ hết hồn hết vía, gương mặt có vẻ sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 38

Mọi người im lặng ngồi xe taxi về nhà, Lý Thiên cũng đưa mấy đứa trẻ này về nhà, nói bọn họ trở về.

Diệp Thiên Nhiên nhìn mẹ con hai người không yên lòng, vẫn theo chân hai người cùng trở về trong phòng khách nhà họ Mạnh.

Lý Thiên không rảnh để ý anh, vừa ngồi xuống lại hỏi, "Tiểu Yên, xem mắt là có ý gì?" Vấn đề này khiến bà bứt rứt khó chịu suốt đường đi.

"Mẹ, là như vậy." Mạnh Yên nói rõ tường tận chuyện này, nhấn mạnh chuyện trước đó. Là tình huống bất ngờ. Sau lại đuổi người phụ nữ đó đi, hoàn toàn không có tiếp tục phát triển. Cô vẫn chưa nói vì sợ Lý Thiên nghi ngờ.

Mặt Lý Thiên đỏ rồi lại trắng, bà thật lòng hiểu thảo với mẹ chồng, không ngờ bà ta đã sớm tính toán với mình, thật quá vô sỉ. Chuyện đáng mừng nhất chính là Mạnh Yên vẫn ở bên cạnh giúp đỡ, nghĩ đến Mạnh Ngọc Cương khoe miệng lộ ra nụ cười lạnh, "Con nói ba con vô tội, nhưng theo mẹ, sợ là ba con cũng có ý định này nhỉ?" Đây là chuyện không thể dễ dàng tha thứ.

"Ba ba tuyệt đối không có." Mạnh Yên hoảng loạn, nghĩ hết cách giải vây vì Mạnh Ngọc Cương, giống như bắt lặc."Mẹ, không nên ly hôn với ba."

"Tiểu Yên, mẹ thật sự mệt mỏi." Gương mặt Lý Thiên bắt đắc dĩ, "Mẹ rất nản, không chịu nổi việc với ba con nữa."

"Mẹ, không nên nghĩ như vậy." Mạnh Yên kéo tay của bà, bộ mặt khẩn cầu, "Mẹ... Nếu không mẹ ngủ một giấc, tỉnh dậy sẽ hết khó chịu." Người đang tức giận làm gì cũng sẽ hối hận, mẹ cô cũng chỉ là nhất thời tức giận.

Lý Thiên vỗ tay của cô, "Tiểu Yên, coi như ba mẹ ly hôn con có thể đi theo mẹ, dù thế nào con vẫn là con gái của mẹ."

Mạnh Yên rửa nước mắt, che lỗ tai không muốn nghe lời như thế, "Con muốn sống với ba mẹ, con không muốn phải xa cách."

"Đứa nhỏ ngốc." Lý Thiên sờ sờ đầu của cô, khuôn mặt mệt mỏi, "Mẹ hơi mệt, về phòng nghỉ ngơi trước. Thiên nhiên, con để ý Tiểu Yên."

Diệp Thiên Nhiên nghe vậy nhanh chóng đồng ý.

Chờ Lý Thiên đi vào phòng, Mạnh Yên ngơ ngác nhìn cửa phòng, trong mắt nước mắt lại rơi.

Thấy đáng về cô thất hồn lạc phách, Diệp Thiên Nhiên khô sở trong lòng, "Tiểu Yên."

Mạnh Yên chợt nhảy dựng lên, xông vào phòng của mình, nhào lên giường khóc lớn.

Diệp Thiên Nhiên chạy vào, đóng cửa phòng, ngồi ở mép giường yên lặng nhìn cô. Qua hồi lâu vuốt nhẹ lưng cô, "Tiểu Yên đừng khóc, mắt sưng lên sẽ không đẹp." Anh cũng không biết phải an ủi cô như thế nào, thuận miệng nói như vậy.

"Xinh đẹp có ích lợi gì?" Mạnh Yên giống như bị kích động, quay đầu hung dữ nhìn anh chăm chăm, chẳng qua trong mắt đều là nước mắt, vốn không có tia oán hận, lớn tiếng thét chói tai, "Ba mẹ em muốn ly hôn."

Diệp Thiên Nhiên nhìn cô hồi lâu, lắc đầu nói, "Chuyện của người lớn chúng ta cũng không làm chủ được, em khóc thì có thể làm gì?"

Mạnh Yên tức giận, "Đáng ghét, anh có ý gì?" Có người khuyên như vậy sao?

"Được rồi, đừng khóc." Diệp Thiên Nhiên thay cô lau đi nước mắt, "Không muốn ba mẹ em ly hôn, chúng ta có thể nghĩ cách."

Mạnh Yên khí thế hung hăng mở to hai mắt, "Có cách gì? Anh có sao?" Cô vẫn chưa hết giận đâu.

Diệp Thiên Nhiên cười, "Chúng ta thương lượng một chút, xem có cách gì."

Mạnh Yên được anh an ủi, tâm tình thoáng bình tĩnh chút, đảo mắt nghĩ đến những chuyện khác, "Hừ, đáng ghét nhất chính là bọn họ, em tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ." Cả ngày cứ muốn chia rẽ bọn họ, không thể tha thứ.

Diệp Thiên Nhiên kéo cô vào trong ngực, "Đừng nghĩ nhiều như vậy, trước hết lo chuyện ba mẹ của em."

Mạnh Yên không thể làm gì, đành cố động não, nhưng suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được, không thể làm gì khác hơn là nhìn Diệp Thiên Nhiên cầu cứu, "Anh họ, anh giúp em một cách, không nên để cho bọn họ ly hôn." Anh thông minh như vậy, cũng có cách.

Diệp Thiên Nhiên vuốt tóc của cô, "Có lúc ly hôn không nhất định là chuyện xấu..." Người nhà họ Mạnh, thật sự là phiền toái.

Mạnh Yên giận dữ, trong mắt đầy vẻ hung ác, "Diệp Thiên Nhiên, anh nói gì vậy? Cái gì mà ly hôn?"

"Được, anh không nói chuyện này nữa, đừng nóng giận." Diệp Thiên Nhiên không khỏi cười khổ, nha đầu này lúc này giống như con nhím, thấy người nào là đâm người đó. Chẳng qua trong đầu thoáng qua một ý nghĩ, khóe miệng lộ ra một nụ cười, "Như vậy đi, nếu như anh có thể làm cho bọn họ không ly hôn, em có thể chấp nhận điều kiện của anh?"

Mạnh Yên hoài nghi nhìn anh, "Điều kiện gì?" Anh thật sự có bản lĩnh này sao?

"Hiện tại chưa nghĩ ra, chờ anh nghĩ ra hãy nói." Gương mặt Diệp Thiên Nhiên nghiêm túc, "Em có thể chấp nhận không?"

Mạnh Yên nhìn chòng chọc anh hồi lâu, cũng không nhìn ra điều gì trên mặt anh. Khẽ cắn răng gật đầu, "Được rồi, chỉ cần anh có thể giúp em giải quyết chuyện này." Đây mới là chuyện quan trọng nhất, những thứ khác sau này hãy nói.

"Một lời đã định." Gương mặt Diệp Thiên Nhiên cười tươi.

Nhà họ Mạnh âm thầm theo dõi, Lý Thiên quyết định muốn ly hôn, Mạnh Ngọc Cương tuyệt đối không chịu. Hai người giằng co liên tục, Lý Thiên đuổi ông ra khỏi phòng, hai người ở phòng khác tránh không gặp mặt nhau. Khiến Mạnh Yên như lửa đốt, nín Diệp Thiên Nhiên để anh giải quyết.

Diệp Thiên Nhiên ra mặt nói chuyện với Mạnh Ngọc Cương hồi lâu, cũng không biết đã nói những gì. Cuối cùng Mạnh Ngọc Cương quyết định ở sân nuôi gà, chờ Lý Thiên bình tĩnh lại rồi nói. {d+d}l*q^d?

Mạnh Ngọc Cương thu dọn hành trang đơn giản dời đến sân nuôi gà, chẳng qua đến tối lại trở về gặp vợ con, Lý Thiên vẫn xa cách khó gần, Mạnh Ngọc Cương cũng không giận.

Về phần mỗi tháng cung cấp phí cho bà nội cũng ngừng. Khiến một nhà bác cả đến đây đòi tiền, bị Mạnh Ngọc Cương nhân nhạ nói một câu, bây giờ ông cũng không có tiền, tìm ông chi vô dụng. Có lẽ lúc này bọn họ cực kỳ hối hận, tiền không bao giờ ... có thể như nước chảy đưa đến trong tay bọn họ nữa. Vô cùng đau lòng!

Sau khi Mạnh Yên biết trong lòng vô cùng vui sướng, còn đặc biệt chạy đến nói tin tức tốt này cho Lý Thiển. Chẳng qua là gương mặt Lý Thiển không có biểu cảm gì, không thấy bất kỳ phản ứng nào, khiến Mạnh Yên không ngừng tức giận.

Lúc đi học, Diệp Thiên Nhiên phải đến trường ghi danh. Lúc gần đi anh không yên lòng đắn đo hồi lâu, đầu Mạnh Yên thật nhức.

"Anh họ, anh thật phiền, mau đi đi." Mạnh Yên khoát tay, "Xe đã chờ ở dưới."

"Cô nhóc thối này, muốn đuổi anh đi như vậy sao?" Gương mặt Diệp Thiên Nhiên nản chí, lần trước thật vất vả mới có chút tiến triển, lại bị chuyện kia chen ngang. Thấy cô đau khổ chuyện của cha mẹ, anh cũng không muốn ép cô. Lần này, cô nhóc này lại dứt khoát khôi phục mọi chuyện như cũ, khiến anh tức muốn học mấu.

"Không phải em lo cho anh bị trễ sao?" Mạnh Yên nghĩ tới một chuyện, "Đúng rồi, chuyện ba mẹ em..." Giống như không có gì tiến triển?

Diệp Thiên Nhiên an ủi, "Chuyện ba mẹ không nên gấp, từ từ đi. Chuyện này không gấp được."

"Cũng mấy ngày rồi, còn từ từ gì." Mạnh Yên bĩu môi bất mãn, "Lâu lắm rồi gia đình em không có ăn chung một bữa cơm."

Diệp Thiên Nhiên xoa xoa tóc của cô, "Trước cho bọn họ thời gian, em không phát hiện ra mẹ em đã bình tĩnh hơn rất nhiều sao? Ngoài miệng không có nhắc lại hai chữ 'ly hôn'."

"Ngoài miệng không đề cập tới, trong lòng bà cũng không biết nghĩ thế nào?" Mạnh Yên thấy bất ổn, vì chuyện của cha mẹ mà cực kỳ buồn bực.

"Ban đầu mẹ em chỉ muốn ly hôn chẳng qua là nhất thời tức giận, bây giờ ba em cũng sáng suốt, cũng không để ý đến bà nội và người nhà bác cả nữa." Diệp Thiên Nhiên tỉ mỉ phân tích cho cô nghe, không nỡ để cô không vui, "Mẹ em vô cùng bảo thủ, đối với phụ nữ, ly hôn là chuyện lớn, ba em vừa không có phạm sai lầm nữa, anh đoán có lẽ sẽ không chia cách."

"Thật sao? Vậy thì tốt." Mạnh Yên nghe vậy không khỏi lộ ra nụ cười, "Em còn đang lo lắng hai người bọn họ thật sự muốn ly hôn, đến lúc đó lại muốn em phải chọn một trong hai người."

"Chọn gì? Em cũng là người lớn." Diệp Thiên Nhiên khẽ đảo mắt, trên mặt lộ ra nụ cười ranh mãnh, "Nếu không thì đi với anh."

"Anh muốn chết à." Mạnh Yên không khách khí đánh anh, chuyện lần trước cô cũng hào phóng không so đo với anh, anh còn muốn sàm sỡ cô, không có cửa đâu.

Diệp Thiên Nhiên không né, để cho cô đánh mấy cái. Nhìn đồng hồ trên tường đến giờ, không khỏi kéo tay của cô nói, "Được rồi, em phải nhớ giữ khoảng cách với mấy đứa con trai, không nên quá thân cận, biết không?" Cách quá xa cũng không yên lòng! Chẳng qua anh đã có dự tính, khi trở lại gặp cô, sẽ không có chuyện.

"Tại sao?" Mạnh Yên cố ý chọc giận anh.

"Bọn họ đều không có ý tốt." Diệp Thiên Nhiên hiểu rất rõ ý nghĩ của các nam sinh trung học cấp hai, đều là giai đoạn nam nữ dễ dàng có tình cảm với nhau. Anh không thể không đề phòng!

"Hừ" Gương mặt Mạnh Yên khinh thường, còn nói người khác nữa? Xem lại bản thân mình đi. Luôn thừa dịp cô chưa chuẩn bị giờ trò với cô, nếu không phải là cô có ý thức đề phòng mạnh mẽ, cũng không biết bị anh chiếm bao nhiêu tiện nghi rồi.

Diệp Thiên Nhiên sờ sờ mặt cô, bị cô tránh thoát. Chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài trong lòng, lưu luyến không rời.

Đưa Diệp Thiên Nhiên rời đi, Mạnh Yên cũng đi theo Giang Vũ đến trường học ghi danh. Mấy ngày trước Lâm Phương Phương đã đi, thời gian trường cô tựu trường tương đối sớm.

Hai người cũng không học chung một lớp, nhưng chỉ cách một phòng học. Trung học cấp hai có thể ở ký túc xá, giáo viên đã hỏi tình hình nhà bọn họ, không để cho bọn họ ở nội trú. @4rum!d%(d*)d+d}

Hai nhà Mạnh Giang đều ở gần, mỗi ngày chỉ cần đi mấy phút là có thể tới trường học. Đối với quyết định lần này, Mạnh Yên không có dị nghị. Dù sao món ăn trong trường học này không đa dạng, cũng không có Lý Thiển tự mình nấu thức ăn ngon cho cô. Huống chi cô còn muốn chăm sóc mẹ, không thể để cho một mình mẹ cô đơn ở nhà.

Nhiều bạn học quen cùng vào chung trường, cho nên cũng không xa lạ gì. Chẳng qua là Trương Thi Vũ lại học cùng lớp, chỉ có thể khiến cho Mạnh Yên thăm thò dài, nghiệp duyên!

Bạn học Trương này trước sau đều cao ngạo, luôn coi Mạnh Yên như không khí, Mạnh Yên cũng có thể thờ phào, dù sao cô nhóc đó cũng không có sức lực làm tổn thương cô.

Song bạn học Trương vừa vào trung học, đã được đông đảo nam sinh nhiệt tình hoan nghênh. Có rất nhiều nam sinh đưa thơ tình tặng quà, ngày ngày còn có người chờ phía ngoài cổng trường. Nghe nói từ nhỏ cô ta thích ăn diện, điều kiện gia đình lại giàu có, quần áo giày dép đều là thời thượng, người cũng dài rất tốt, mỗi lần đi học trang điểm lộng lẫy, giáo viên trong trường học cũng không nói gì. Theo tin đồn nói ba cô là Bộ trưởng bộ giáo dục, là người lãnh đạo trực tiếp của các giáo viên.

Cô ta cũng không so sánh thành tích với Mạnh Yên nữa, không có gì hay mà so. Thành tích của cô đã sớm rơi xuống trung bình, không có tăng nữa.

Hôm nay Mạnh Yên đang cúi đầu đọc sách, Tường Thi Vũ đột nhiên chạy tới, "Mạnh Yên, tôi có chuyện muốn nói, cậu ra ngoài một chút."

Mạnh Yên khó hiểu nhìn cô, hai người bọn họ luôn luôn xa cách, "Chuyện gì, có chuyện gì thì nói ở đây luôn đi."

Tường Thi Vũ dậm chân kiên trì nói, "Ra ngoài đi, tôi sẽ không làm gì cậu."

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chương 39

Mạnh Yên thấy cô kiên trì như vậy không thể làm gì khác hơn là bắt đầu đi đặt sách xuống, cùng cô đi ra ngoài. Dù sao ở trong trường học có nhiều người như vậy, cô ta cũng không làm gì được.

Hai người đi tới bên cạnh một bồn hoa ngồi xuống, đối diện có một sân bóng rổ, có mấy nam sinh đang đầm đìa mồ hôi như mưa chơi bóng rổ, chung quanh có không ít nữ sinh gương mặt say mê chăm chú nhìn.

Tường Thi Vũ nhìn chằm chằm những nam sinh kia đến xuất thần, Mạnh Yên nhìn lên trời, có làm hay không, gọi cô ra nhưng không nói lời nào, ý gì đây? Có chút không nhịn được hỏi, "Có chuyện gì không?"

Lúc này Tường Thi Vũ mới tỉnh táo lại, nhìn cô hồi lâu, muốn nói lại thôi, "Anh họ cậu có người thích không?"

Mạnh Yên đột nhiên giật mình, anh họ? Cô... "Anh họ?" Chẳng lẽ cô thích anh họ? Nhưng kể từ lần đi công viên, hai người gần như không có gặp nhau! Hôm nay lại vào trường quân đội...

"Chính là Giang Vũ, người đó." Tường Thi Vũ chỉ vào trên sân bóng rổ.

Mạnh Yên không khỏi thở phào nhẹ nhõm, neho mắt lại nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện Giang Vũ cũng đang chơi cùng những nam sinh kia, "Tiểu Vũ à, anh ấy thế nào?"

Cô quên trong mắt người ngoài, Giang Vũ cũng là anh họ. Trong lòng không khỏi trầm nghĩ, bạn học Tường sẽ không nhờ vả hỏi tin tức Giang Vũ nhỉ? Còn nữa vì sao cô ta coi trọng Giang Vũ?

Giang Vũ từ nhỏ đến lớn được lòng nhiều cô gái thích, đáng đáp tuần tú tính tình ôn hòa, có rất nhiều người thầm mến. Cô không chỉ một lần thấy nữ sinh đưa thư tình cho cậu. Bước vào thời kỳ trưởng thành, vóc dáng cậu lại cao lớn, hiện nay đã cao 1m78, khi cười lại rực rỡ như ánh mặt trời.

"Anh ấy có người thích sao?" Trên mặt Tường Thi Vũ có hơi ngượng ngùng.

"Chuyện này sao." Mạnh Yên do dự, nhìn cô có chút không khỏi khản trương, trong đầu thoáng qua một suy nghĩ. "Cậu hỏi chuyện này để làm gì?"

"Tôi... Tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút." Tường Thi Vũ ngắc đầu, lộ ra cái cổ trắng như tuyết, như một cô công chúa kiêu ngạo, nếu nam sinh thấy, đoán chừng sẽ mất hồn. Dù cô ta muốn cái gì người ta cũng chấp nhận.

Đáng tiếc là Mạnh Yên, vốn không ảnh hưởng, "Như vậy sao, đây là chuyện riêng tư, tôi không tiện tiết lộ." Miệng lưỡi cô hách dịch, hừ, cô không chịu nói, tôi cũng mặc kệ!

Tường Thi Vũ giận dữ, trừng cô, "Cậu có ý gì, tôi cũng đã chạy tới hỏi cậu, sao lúc nào cậu cũng không nghe theo?"

"Bạn học Tường, không biết cậu nói không nghe theo là có ý gì? Chẳng qua tôi và cậu đối nghịch mọi nơi cũng không có gì hay để nói." Mạnh Yên cũng không vui, người gì vậy?

Tường Thi Vũ nổi giận, cắn môi, cố gắng cúi đầu, "Lúc nào thì tôi đối nghịch với cậu? Không phải là tôi... Không phải là đã không so đo với cậu sao? Sao cậu còn như vậy? Cậu cũng quá nhỏ nhen."

Mạnh Yên nhìn lên, người này mắc bệnh công chúa cũng rất nghiêm trọng. "Tôi nhớ tôi và cậu gần đây không có gì để nói, đột nhiên cậu kéo tôi tới nơi này, chỉ vì nói những lời này? Vậy tôi không rảnh, tôi về đọc sách." Không so đo với cô? Hừ, thật sự cho mình là nữ hoàng? Người khác phải nịnh nọt cô ta? %d!d#^q*d)

Tường Thi Vũ nóng nảy, kéo cô lại nói, "Chờ một chút, cậu... Cậu... Chúng ta giảng hòa đi." Một dáng vẻ bối rối khiến người ta nhìn không thoải mái chút nào.

"Giảng hòa?" Mạnh Yên vòng vo đảo mắt, cười híp mắt nói, "Được rồi, tôi tiếp nhận, bây giờ có thể đi rồi phải không." Vị đại tiểu thư này lại đầu hàng nhân nhượng người có địa vị thấp, có lẽ là có điều cần giúp đỡ.

"Này, cậu cũng thật là." Tường Thi Vũ nén giận trong lòng nhưng gương mặt phải cố gắng nặn ra nụ cười, "Ngồi xuống trước, tôi có việc muốn hỏi cậu."

Mạnh Yên dứt khoát không đi, tìm hiểu rõ ràng, xem cô ta muốn làm gì? Cô cũng đề phòng, "Hỏi chuyện gì?"

Mặt Tường Thi Vũ đột nhiên đỏ lên xấu hổ cúi đầu, dùng giọng nói cực kỳ yếu điệu, "Có phải Giang Vũ không có người trong lòng không? Hình như tôi chưa từng thấy anh ấy thân thiết với nữ sinh nào cả."

Lông to cả người Mạnh Yên dựng lên, vẻ mặt này bây giờ không thích hợp với cô nàng này. Ngoài miệng thản nhiên nói, "Là sao? Tôi không để ý."

"Mạnh Yên, tôi không nói vòng vo với cậu nữa." Tường Thi Vũ không nhịn được, cô công khai ám hiệu lâu như vậy, Mạnh Yên lại không chịu nói tiếp, thật là phiền phức. Biết vậy không thêm vòng vo làm gì. "Tôi nói thật cho cậu nghe, tôi thích Giang Vũ, tôi muốn theo đuổi anh ấy, cậu cũng không nên phá đám." Câu cuối cùng mới là quan trọng nhất.

Từ nhỏ Mạnh Yên đã bắt hòa với cô, ai ngờ cô là người nhà của Giang Vũ. Hơn nữa bọn họ lại còn rất thân thiết, nữ sinh duy nhất mà Giang Vũ thân thiết trong trường học là Mạnh Yên, nghe nói Mạnh Yên thường qua nhà họ Giang ăn cơm, quan hệ rất thân. Nếu như cô khích bác ly gián trước mặt Giang Vũ, thì Tường Thi Vũ thảm rồi.

Mặc dù Mạnh Yên đoán trúng, nhưng không nghĩ cô nàng sẽ gọn gàng dứt khoát, sững sốt hồi lâu nói, "Bây giờ không phải cứ lo học là tốt sao? Mặc dù thành tích Tiểu Vũ tốt, nhưng nếu như bị những chuyện khác phân tâm, sợ rằng thi toàn quốc sẽ không đậu đại học. Bà nội ông nội và gia đình đều mong anh ấy đậu." Chưa kể hai người bọn họ cũng không hợp nhau, tính Giang Vũ ôn hòa như vậy, cũng không chịu phục dịch cho cô công chúa kiêu ngạo.

Mặt Tường Thi Vũ mặt đỏ lên, "Tôi sẽ không làm ảnh hưởng việc học tập của anh ấy, bọn tôi có thể trợ giúp lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ."

Còn cùng nhau tiến bộ nữa! Mạnh Yên bĩu môi, "Không phải rất nhiều nam sinh theo đuổi cậu sao? Cậu tùy tiện chọn một người, sao lại nhớ thương Tiểu Vũ nhà chúng tôi?"

"Những nam sinh theo đuổi tôi giống như con chó, tôi không thích." Gương mặt Tường Thi Vũ mơ mộng, "Tôi thích người dịu dàng, không ồn ào như Giang Vũ vậy." Những nam sinh vây quanh cô ta cũng không thích, để cho bọn họ làm bạn trai của mình, quá thấp kém. Giang Vũ cũng rất tốt, sẽ không vây quanh nịnh hót, cũng sẽ không ra sức lấy lòng. Đẹp trai học tập lại tốt, chơi bóng rổ cũng hay. Để anh làm bạn trai của mình cảm giác rất có thể diện.

Cả người Mạnh Yên run lên, "Cậu hiểu rõ anh ấy thế nào? Đơn giản nói thích anh ấy như vậy, chuyện này cũng quá tùy tiện nhỉ?"

Tường Thi Vũ cười, trong mắt sáng lên như cô gái tư tưởng chuyện tình yêu. "Làm sao tôi không hiểu anh ấy? Tôi biết rõ anh ấy cao bao nhiêu, nặng bao nhiêu, sở trường, sở thích, cái gì cũng biết."

Mạnh Yên há to mồm, sao người này lại như vậy chứ? "Chuyện cậu thích anh ấy là chuyện của cậu, nhưng không nên nói việc theo đuổi gì đó."

Gương mặt Tường Thi Vũ hùng hồn, "Tại sao không thể nói? Tôi thích anh ấy, không ngại mất mặt."

Mạnh Yên nhìn xuống xúc động muốn hét chói tai, có phải cô nàng này xem quá nhiều phim của Quỳnh Dao hay không, cứ nghĩ tình yêu vô song có thể chiến thắng tất cả, những người phản đối là người xấu, tình cảm trong sáng, tất cả mọi người nên chúc phúc. Cô nàng này thật sự khiến người ta không nói nên lời.

Mạnh Yên liếc mắt bình tĩnh cố gắng thuyết phục cô nàng, "Nhưng cậu có nghĩ tới hay không, chuyện này sẽ ảnh hưởng Tiểu Vũ. Cậu có chỗ dựa, cái gì cũng không sợ. Nhưng mà Tiểu Vũ thì sao? Nếu như cậu khiến các giáo viên biết, họ sẽ nghĩ về anh ấy thế nào? Các giáo viên ghét nhất là chuyện học sinh nói chuyện yêu đương, đầu phải cậu không biết. Đến lúc đó lại sẽ ảnh hưởng cả cậu. Anh ấy chỉ muốn toàn tâm toàn ý tập trung thi đại học."

"Sợ cái gì? Không phải là thi đại học sao? Tôi nói với ba tôi một tiếng, để cho ông ấy giúp Giang Vũ chọn một trường. Đây không phải là chuyện rất đơn giản sao?" Gương mặt Tường Thi Vũ tràn đầy không quan tâm, "Thật sự không biết các cậu nghĩ sao vậy? Về phần chuyện thi đại học lại quan trọng như vậy sao?"

Mạnh Yên thâm chế giễu, lời nói này giống như trường học khắp thiên hạ đều là của nhà cô ta, cô ta muốn cho người nào vào thi người đó vào. Nhà cô ta có khả năng lớn như vậy sao? Chưa kể cô ta nói chuyện bọn họ khổ cực cố gắng không hề đáng giá một đồng? Nhà cô ta có khả năng thi liên quan gì bọn họ chứ? Bọn họ mới không cần dựa vào đi cửa sau thi đại học, hoàn toàn có thể bằng bản lĩnh của mình.

Thấy cô im lặng rất lâu không nói lời nào, Tường Thi Vũ không nhịn được nói, "Này, lời tôi nói có vấn đề gì không?"

Mạnh Yên bắt đầu đi liếc mắt, "Có vấn đề rất lớn, những lời này cậu nói tôi không thích nghe, có lẽ Giang Vũ cũng không thích nghe." Vị đại tiểu thư này từ đầu đến cuối đều không cùng hướng với bọn họ, quả nhiên không phải là người cùng thế giới.

Tường Thi Vũ rất bất mãn, "Cậu có ý gì? Nói rõ xem." Lời cô ta rõ như vậy, không lẽ Mạnh Yên còn chưa hiểu sao?

"Cậu nghĩ thế nào là chuyện của cậu, nhưng không nên áp đặt lên người bọn tôi, Giang Vũ luôn dựa vào bản lĩnh của mình, cho tới bây giờ không có chuyện đi cửa sau." Mạnh Yên có hơi nhúc nhích, có lẽ Giang Vũ sẽ nhúc nhích đầu hơn, sao lại bị cô ta để ý nhỉ? Thật sự là quá phiền phức!

"Tôi có nói anh ấy đi cửa sau đâu." Đôi mắt Tường Thi Vũ tròn to mù mịt, "Ai da, cậu đang nói gì vậy? Tôi nghe cậu nói cũng muốn hồ đồ."

"Nếu cậu chưa rõ, thì tôi sẽ nói lại, không nên ảnh hưởng việc học của Giang Vũ, nếu không người nhà của anh ấy cũng sẽ không chấp nhận." Mạnh Yên nói xong đứng dậy đi, quả thật hai người thuộc hai thế giới khác nhau, vốn dĩ không hợp.

"Ai ai, Mạnh Yên đứng lại đó cho tôi, tôi còn chưa nói hết!" Tường Thi Vũ hét to.

Mạnh Yên ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn đi về phía trước. Tường Thi Vũ dậm chân không đi theo.

"Tiểu Yên, cậu ta sao vậy? Có phải lại bắt nạt cậu không?" Giang Vũ đầy mồ hôi chạy tới, trong lúc vô tình nhìn thấy cô gái luôn đối đầu không dứt với Mạnh Yên kia, không khỏi rất lo lắng chạy tới.

"Cậu ta... Cậu biết?" Mạnh Yên chăm chú nhìn mặt của cậu, chẳng lẽ cậu cũng có ý định này?

Giang Vũ lộ ra nụ cười như ánh mặt trời, "Nói gì ngốc vậy, không phải là người vẫn hay đối nghịch với cậu sao? Tất nhiên là nhớ rõ cậu ta."

"Thật sao? Không phải hai người có gặp nhau ở chỗ khác sao?" Mạnh Yên hoài nghi nhìn cậu.

Giang Vũ bị hỏi ngây ngẩn cả người, gãi gãi đầu, "Không có, cậu ta là kẻ thù của cậu, sao tớ lại gặp cậu ta?" Trong lòng Giang Vũ, Mạnh Yên chính là bạn bè tốt nhất cũng như em gái của mình, người nào cũng không thể bắt nạt cô!

"Hi hi" Mạnh Yên nở nụ cười, lời này của Giang Vũ đủ tàn nhẫn, nếu Tường Thi Vũ nghe được có lẽ sẽ tức học máu. "Đã từng thôi, bây giờ không có nữa."

Giang Vũ gật đầu, "Tuy nói vậy, dù sao từ nhỏ cậu ta đã gây chuyện với cậu, vẫn nên đề phòng." Cậu từng thấy đáng về phách lối của cô ta, đặc biệt là thái độ với Mạnh Yên khiến người ta không thích.

"Ừ." Mạnh Yên cười híp mắt, bằng thái độ này của Giang Vũ, Tường Thi Vũ có làm gì cũng không theo đuổi được cậu.

"Vậy trở về đi, có chuyện gì cứ tới tìm tớ." Giang Vũ nhớ tới anh họ dặn dò, cảm giác trách nhiệm trọng đại sâu sắc.

"Biết." Mạnh Yên thấy cậu chơi trán đầy mồ hôi, lấy ra khăn giấy đưa cho cậu, "Tiểu Vũ, cậu chơi xong thì trở về học đi."

"Được." Giang Vũ nhận lấy khăn giấy lau trán.

Mạnh Yên nhìn lướt qua, thấy gương mặt bạn học Tường hăm mộ nhìn chăm chăm bọn họ, một bộ rất muốn tới đây lại không dám tới được, kéo tay Giang Vũ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Chương 40

Bạn học Tường không nghe lời khuyên, qua mấy ngày, cô nàng chạy đến lớp học Giang Vũ tỏ tình, bị Giang Vũ dứt khoát từ chối. Cô nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, ngày ngày đem đồ ăn sáng cho Giang Vũ ăn, Giang Vũ vẫn không để ý tới cô ta, đều tìm cách tránh.

Nhưng chuyện này lại âm ỉ, chủ nhiệm lớp của hai người cũng gọi bọn họ đến trong phòng làm việc nói chuyện.

Mạnh Yên biết được tin tức này rồi chạy tới, núp ở cửa nghe giáo viên đang nói những gì, chỉ là những lời lẽ bình thường như bọn họ còn nhỏ nên tập trung vào việc học.

Mặt Giang Vũ đỏ lên, nắm quả đấm tức giận muốn học máu, thật là tai bay vạ gió. Cậu hoàn toàn không thích Tường Thi Vũ, mà sao lại giống như cậu mắc phải lỗi lầm? Người ta cứ tình nguyện thì cậu có cách gì? Cậu nói rất nhiều nào là mình không có liên quan gì cô ta, nhưng giáo viên không tin mấy lời này, tình huống hiện nay khiến cho người ta vừa tức vừa tủi thân.

Mạnh Yên đứng ở cửa ngó dáo dác, khiến hai vị giáo viên chú ý.

Giáo viên Tôn chủ nhiệm lớp cô vẫy cô vào, "Mạnh Yên vào đây."

Mạnh Yên cười híp mắt chào hỏi, "Chào cô Tôn, thầy Lý."

Thầy Lý chủ nhiệm lớp của Giang Vũ hỏi, "Mạnh Yên, nghe nói em và Giang Vũ là bạn học, em có số điện thoại của bọn họ không?"

Ông hỏi cậu hồi lâu, nhưng Giang Vũ chỉ im lặng không chịu nói.

Mạnh Yên há to mồm, không phải là muốn gọi người nhà đến chứ? Nếu như mà gọi đến cậu, thì Tiểu Vũ thăm rồi.

Sắc mặt Giang Vũ càng khó coi, thừa dịp thầy cô không chú ý nhìn cô lắt đầu.

"Thầy ơi, số điện thoại nhà Giang Vũ em có." Mạnh Yên vòng vo đảo mắt, gương mặt thành khẩn, "Nhưng mà trong nhà cậu ấy không có người lớn, ba mẹ cậu ấy cũng bận rộn không thấy đâu, bọn em rất ít khi thấy họ."

Thầy giáo Lý tiếp tục hỏi, "Vậy ba mẹ Giang Vũ làm gì?"

Đôi mắt Mạnh Yên rõ ràng, "Buôn bán, thường không ở nhà." Lời này là nửa thật nửa giả, cũng không biết hai vị giáo viên này có tin lời cô không?

Dĩ nhiên bọn họ dễ dàng tin, bởi vì trong mắt bọn họ thì Mạnh Yên là một học sinh giỏi chăm chỉ, lời cô nói không phải là giả.

Cô giáo Tôn có hơi bối rối, "Vậy có người lớn nào khác không? Có thể để ý cậu?"

Mạnh Yên cắn cắn môi, "Ông nội bà nội lớn tuổi, sức khỏe lại không tốt, sợ rằng..."

Dọa người lớn tuổi sợ không phải là chuyện tốt, thầy giáo Lý từ bỏ ý nghĩ này, cau mày, "Vậy không còn những người khác sao?"

Trong nhà trừ những người này, còn có người nào? Bây giờ Mạnh Yên im lặng, vừa muốn nói chuyện, đã có người cắt đứt.

Một thân đồng phục, Diệp Thiên Nhiên mặt đen phoi nắng hơi đỏ xuất hiện, "Xin lỗi đã quấy rầy, em là anh họ của chúng, tới đón hai đứa về nhà."

Anh đến trường hỏi thăm, nghe chuyện Giang Vũ gặp phiền toái, bị gọi đến phòng làm việc của giáo viên. Hỏi người đường đi tới, thì nghe Mạnh Yên đang ứng phó các giáo viên, ở bên ngoài nghe một hồi mới chọn thời cơ thích hợp nhất chen vào nói.

"Anh họ." Mắt Giang Vũ sáng lên, thật tốt quá, cứu tinh đã tới!

"Thầy giáo, có phải Giang Vũ làm chuyện gì sai không?" Diệp Thiên Nhiên giả vờ không biết gì cả.

Hai giáo viên nhìn nhau, cô Tôn mở miệng kể một lần, cuối cùng nói, "Thành tích Giang Vũ không tệ, có thể thi đỗ đại học, chẳng qua là phải tập trung tinh thần, vẫn khó nói có thể như Diệp Thiên Nhiên."

"Thì ra là như vậy, e rằng giáo viên hiểu lầm." Diệp Thiên Nhiên nghiêm mặt, nghiêm trang nói, "Giang Vũ không thể nào có chuyện yêu đương được, bởi vì ba em ấy từng nói, muốn chuyện tình cảm, phải chờ tới đại học mới được. Nếu như phát hiện em ấy yêu sớm, sẽ cắt nguồn kinh tế, đuổi em ấy ra khỏi nhà. Cho nên Giang Vũ tuyệt đối không có gan làm như vậy."

Thầy giáo Lý nhìn bọn họ, "Nói không chừng trong lòng em ấy không nghe theo." Cha mẹ của Giang Vũ vừa sáng suốt, lại vừa phát xít.

Gương mặt Diệp Thiên Nhiên nhìn qua cực kỳ nghiêm túc, cũng rất có sức thuyết phục, "Em ấy không dám, cậu của em nói chuyện luôn luôn giữ lời, Giang Vũ rất sợ."

"Nhưng mà..."

"Từ nhỏ Giang Vũ đã được các bạn nữ yêu mến, nữ sinh vây quanh không ít. Chẳng qua em ấy chưa từng có tình cảm hay thân thiết với ai. Đối với các nữ sinh như vậy, em ấy đều cố gắng né tránh." Diệp Thiên Nhiên nói rõ ràng.

Hai giáo viên hơi xấu hổ, giống như bọn họ thật sự biến chuyện nhỏ thành to, Giang Vũ cũng luôn miệng nói cậu không liên quan gì chuyện tình cảm. Nhưng mà vẫn thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

Tướng Thi Vũ nghe mấy lời này, không phục bĩu môi.

Cô Tôn liếc nhìn cô, trong lòng thầm than một tiếng, "Tướng Thi Vũ, sau này đừng làm những chuyện như vậy nữa." Máng lại không thể mắng, Nói nặng một chút cũng không được, thật khó khăn! Mình không muốn tiến bộ cũng không nên kéo chân bạn học khác!

"Đã biết, thưa cô." Cô cũng trả lời rất lưu loát.

Lúc bọn họ rời phòng làm việc, Tướng Thi Vũ theo ở phía sau, gương mặt ủy khuất.

Giang Vũ không nhịn được hét lên, "Cậu đừng đi theo tôi nữa, tôi cũng đã nói, tôi không thích cậu, cậu đừng quấy tôi nữa." Thật đáng ghét, Chưa từng thấy qua nữ sinh nào mặt dày như vậy!

Tường Thi Vũ đồng ý trước mặt giáo viên, ra ngoài lại trở mặt, "Nhưng mà tôi thật sự thích cậu."

Giang Vũ nhìn lên, "Tôi thấy là cậu muốn hại tôi thì có." Biết rõ các thầy giáo mẫn cảm nhất chuyện này, còn làm ầm ĩ như vậy. ^d\$dl^l*q+d|

Tường Thi Vũ ra sức giải thích, "Không phải vậy, tôi cũng không biết các thầy giáo sẽ để ý như vậy..."

"Được rồi." Giang Vũ hung hăng trợn mắt nhìn cô, "Không nên nói nữa, sau này không cần tới tìm tôi nữa."

"Nhưng mà..." Đôi mắt Tường Thi Vũ tỏa sáng, rất đẹp trai. (hoa sĩ)

"Bạn học này, xin không cản trở lại tìm Tiểu Vũ." Diệp Thiên Nhiên không nhịn được nói, "Nhà chúng tôi không thích nữ sinh quá mức chủ động." Đây là loại người gì vậy?

Không nói thêm nữa, anh kéo tay kéo bọn họ, xoay người rời đi, để lại Tường Thi Vũ đứng dậm chân tại chỗ.

Trên đường đi về nhà, Mạnh Yên cười híp mắt hỏi, "Anh họ, sao anh lại tới đây?"

"Bọn anh kết thúc tập huấn, trường học cho nghỉ mấy ngày." Diệp Thiên Nhiên kéo tay của cô không buông, "Cho nên trở về."

Mạnh Yên quét gương mặt anh một vòng, lộ ra nụ cười ranh mãnh, "Không trách được lại đen thui như vậy, giống người Châu Phi rồi đó, thiếu chút nữa em không nhận ra là ai."

Diệp Thiên Nhiên lườm cô, cô nhóc không có lương tâm, lâu ngày gặp lại, cũng không lời nói dễ nghe. Tay hung hăng dùng sức, nắm chặt cô đau.

Giang Vũ đi theo phía sau cắt đứt bọn họ đang ồn ào, "Anh họ, em nên làm gì bây giờ?" Mới vừa rồi đáng vẻ Tường Thi Vũ không giống như sẽ từ bỏ.

"Tiểu Vũ không có chuyện gì, đừng lo lắng." Diệp Thiên Nhiên xoay người, đưa tay còn lại vỗ bờ vai của cậu, "Sau này con bé đó còn quán em, em nói một tiếng với giáo viên, để cho bọn họ giải quyết."

Giang Vũ do dự hồi lâu, "Có ổn không." Chiều này quá tàn nhẫn, dù sao cũng là một cô gái. Quá mất thể diện!

Diệp Thiên Nhiên hận không thể đánh người em họ ngu ngốc này, người ta hại cậu như vậy, cậu còn suy nghĩ vấn đề sống còn của người khác. "Có cái gì không ổn, hai người cũng đã ầm ĩ đến giáo viên. Hôm nay bọn họ đã bán tín bán nghi, nếu như lại xảy ra chuyện lần nữa, trong lòng bọn họ sẽ không thoải mái, đến lúc đó người xui xẻo là em. Chỉ có tạm thời nhận lỗi trước mắt, để trong lòng bọn họ cũng yên tâm. Anh thấy hai vị giáo viên này rất khách khí với con bé kia, cũng không có thể nào làm khó nó, chắc chắn nó có hậu thuẫn, có lẽ sẽ không gây tổn hại gì cho nó." Cậu nghe một hồi, thì hiểu ra.

"Em hiểu." Giang Vũ nghe lời này, sắc mặt buồn lòng. "Em về nhà trước." Vẫn nên cho anh họ chút không gian, cậu thật sự là một người em tốt, cậu phải suy nghĩ xem có nên lấy chút đồ tốt gì từ anh họ chứ?

Diệp Thiên Nhiên dặn dò một câu, "Đi về trước đi, nói với bà ngoại một tiếng, anh muốn ăn chân gà nướng và thịt kho, lúc giờ cơm tối anh sẽ về."

"Biết rồi." Trong nháy mắt Giang Vũ biến mất, chạy nhanh như làn khói.

Diệp Thiên Nhiên đưa Mạnh Yên về đến nhà, trong nhà không có ai, lúc này Lý Thiển vẫn còn ở trong tiệm.

Mạnh Yên nhận lấy cặp sách, lấy ra một chai nước suối trong tủ lạnh cho anh, "Sao anh không về nghỉ trước đi?"

Diệp Thiên Nhiên uống một hơi còn nửa bình, thật sự là rất khát. "Anh không mệt, chuyện ba mẹ em sao rồi? Có tiến triển gì không?"

Mạnh Yên ngồi ở trên ghế sa lon bất lực thở dài, "Vẫn như cũ, ba cố gắng lấy lòng, mẹ cứ xa cách." Đối với tình huống này cô không thể làm gì, dù có cố gắng nói tốt cũng vô dụng.

Diệp Thiên Nhiên ngồi bên cạnh cô, "Mẹ em có đuổi ba em đi nữa không?"

Mạnh Yên vuốt tay, "Chuyện này không có."

"Vậy cũng tốt, em cứ khuyên nhủ qua thời gian nữa mẹ em sẽ từ bỏ ý định, sẽ không có chuyện gì đâu."

Mạnh Yên vừa nghĩ, cũng đứng. Có lẽ sau khi tỉnh táo lại suy nghĩ chuyện ly hôn không tốt. Dù sao những năm này cũng đã trải qua, cũng không có mâu thuẫn gì khác. Trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười, "Ừ, vậy lần sau em thử một chút."

Diệp Thiên Nhiên thấy cô cười, tâm tình cũng bị ảnh hưởng đến gần, "Có nhớ anh không?"

Mạnh Yên im lặng nhìn anh, "Có gì mà nhớ? Hình như anh mới đi có 1 tháng?"

Diệp Thiên Nhiên kéo tay của cô hơi dùng lực, cả người cô ngã vào trong ngực anh. "Em không thèm để ý sao? Anh nhớ em muốn chết."

Mạnh Yên nghe xong nổi da gà, hung hăng đẩy anh, "Sao vậy? Em cũng học trung học rồi, không thể giống như khi còn bé cứ ôm ấp như vậy, ảnh hưởng cũng không tốt."

"Có cái gì không tốt, anh thích ôm em." Diệp Thiên Nhiên cười đùa tay càng ôm chặt.

Mạnh Yên vừa tức vừa xấu hổ, "Anh lại chiếm tiện nghi." Cô lớn lên không tệ, ngực phát triển, tay anh vừa ôm chặt, đường cong thân thể càng rõ ràng.

Động tác Diệp Thiên Nhiên nhanh chóng, hôn một cái lên mặt cô, lại thật nhanh lui ra.

"Anh..." Mạnh Yên ngơ ngác lấy tay xoa xoa mặt, "Sao anh lại như vậy? Không phải em nói không ôm ấp hay hôn mà?"

Diệp Thiên Nhiên cười xấu xa, khoe miệng cong lên, "Tại sao không thể? Anh đã hôn rồi thì làm sao đây? Nếu không thì em hôn lại?"

Nghe lời vô lại của anh, cô bị chọc tức phát điên, "Diệp Thiên Nhiên, anh không biết xấu hổ."

"Không tệ, cuối cùng cũng không gọi anh họ nữa." Diệp Thiên Nhiên hài lòng gật đầu một cái, "Anh thích nghe em gọi tên anh."

Mạnh Yên khóc không ra nước mắt, người này mắng anh cũng không có phản ứng, đánh lại đánh không lại, tránh cũng không được, vậy phải làm sao bây giờ?

Diệp Thiên Nhiên buồn cười nhìn cô, "Sao lại bày ra vẻ mặt này? Dù sao chúng ta ôm cũng ôm qua, hôn cũng hôn qua, nói những thứ này nữa cũng không có ý nghĩa nữa, đúng không? Ngoan ngoan làm bạn gái của anh, không phải tốt sao?" Vừa nói chuyện này tay đặt ở cổ bên hông lại khẽ vuốt qua lại.

Mạnh Yên cắn răng khóc không ra nước mắt, hai tay kéo bàn tay đang làm loạn của anh ra, "Em chỉ muốn làm bạn với anh, không muốn làm bạn gái của anh." Anh được nước càng làm tới, chuyện này không thể được. Nên nói rõ ràng mọi chuyện không nên cứ để lung tung mãi được.

Diệp Thiên Nhiên thu hồi nụ cười bình tĩnh nhìn chăm chăm cô, "Tại sao? Anh làm em mất mặt sao?"

"Ai, đâu phải anh không biết nguyên nhân." Mạnh Yên cũng hung dữ nhìn anh. Còn giả bộ cái gì!

"Anh không hiểu, nam sinh bình thường có gì tốt, mà em cứ nhất quyết chọn loại người như vậy?" Sắc mặt Diệp Thiên Nhiên rất khó xem, "Anh có điểm gì kém bọn họ?"

"Anh quá xuất sắc, không thích hợp với em." Mạnh Yên cố gắng nói rõ ràng với anh, "Em không hy vọng một lúc nào đó sẽ bị cướp bạn trai."

Diệp Thiên Nhiên hung dữ nhìn cô chăm chăm, "Em không tin anh? Hay em không tin tưởng mình?"

"Cả hai." Mạnh Yên thở dài một tiếng, "Em là một nữ sinh bình thường, muốn một chuyện tình cảm bình thường, một người bạn trai bình thường, một cuộc sống bình thường. Mà anh không phải là người đó, em không giữ nổi anh." Quen người không thích hợp với mình, tương lai chắc chắn sẽ khổ. Thay vì đau dài không bằng đau ngắn, không nên bắt đầu là sự lựa chọn đúng đắn nhất.

Diệp Thiên Nhiên thật sự muốn đập cái đầu cố chấp của cô, "Thật ra nói đi nói lại, em chỉ muốn một người sẽ chung thủy không phản bội tình cảm đúng không? Làm sao em biết anh sẽ không làm được chứ?"

"Trên đời này không có chuyện gì tuyệt đối, chỉ là không đủ dũng khí để phản bội." Mạnh Yên cảm thấy phức tạp trong lòng, nhưng trên mặt vẫn nhàn nhạt như cũ, "Em hi vọng chúng ta là bạn tốt cả đời, chỉ là bạn tốt, em có thể rất hào phóng tha thứ khuyết điểm và lỗi lầm của đối phương. Nhưng nếu như là bạn trai, yêu cầu của em sẽ rất nhiều, cũng sẽ không dễ dàng tha thứ người đa tình..."

"Anh là người đa tình sao?" Diệp Thiên Nhiên nghe không nổi nữa. Trong lòng mơ hồ đau nhói, chẳng lẽ anh rẻ mạt như vậy? Bị cô lặp đi lặp lại từ chối nhiều lần, thậm chí mở miệng chất vấn nhân phẩm của anh. Anh tự hỏi trừ cô ra, chưa từng thân thiết với bất kỳ nữ sinh nào. Tại sao cô có thể nói anh như vậy? Rốt cuộc trong lòng cô, anh là người thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 41

Diệp Thiên Nhiên trong cơn tức giận đóng sầm cửa lại, sau đó không nói tiếng trở về một mình, đây là chuyện trước nay chưa từng có.

Giang Vũ ở trong trường học gặp Mạnh Yên, hai người cầu nhau.

Giang Vũ xem xét tình hình, "Tiểu Yên, có phải cậu cãi nhau với anh họ?"

"Không có." Gương mặt Mạnh Yên vô tội.

Giang Vũ không nhìn ra đầu mối gì, "Vậy sao anh ấy không tìm cậu? Còn cả ngày ngày gương mặt u ám, dọa chết người ta." Ngày đó sau khi anh họ cậu trở về, ngay cả món anh thích ăn nhất cũng chỉ ăn vài miếng, cả ngày ngẩn người trong phòng của mình, cũng không ra khỏi cửa. Sắc mặt khó coi sẽ hù trẻ con mất.

Mạnh Yên lộ ra nụ cười nghịch ngợm, "Cậu nhất gan vậy sao? Thật là vô dụng."

Giang Vũ bắt đầu dĩ liếc mắt, "Cậu thử đi, một tiếng đồng hồ đối diện với anh, bảo đảm cậu cũng trốn mất thôi."

"Tớ ngốc vậy sao?" Mạnh Yên nhẹ nhõm như lông mày đắc ý.

Giang Vũ kéo cánh tay của cô khẩn cầu, "Tiểu Yên, cậu đi nói với anh họ mấy câu đi, anh ấy hay nghe lời cậu nói nhất."

"Tớ bận rồi, không đi." Mạnh Yên gỡ hai tay của cậu ra, "Tớ phải đi học."

"Tiểu Yên, cậu nữ vậy sao."

Mạnh Yên mỉm cười nhìn cậu, trong miệng phun ra, "Tuồng Thị Vũ."

Giang Vũ lập tức im lặng, ba chữ này thành ác mộng của đời cậu. Chỉ cần Mạnh Yên dùng chuyện này uy hiếp cậu, cực kỳ có hiệu quả.

Tuồng Thị Vũ im hơi lặng tiếng mấy ngày, lại bắt đầu ngày ngày đem điểm tâm cho Giang Vũ. Khiến Giang Vũ tức giận học máu, tránh né. Sau lại nói với giáo viên một tiếng, giáo viên ra mặt khuyên mấy câu. Tuồng Thị Vũ mới không có ngày ngày đi nữa, nhưng đổi sang quán lấy Mạnh Yên, để Mạnh Yên giúp cô đưa. Mạnh Yên lười để ý tới cô nàng, bình thường không nói một lời chỉ lo đọc sách của mình. Bởi vì cô không chú ý đến Tuồng Thị Vũ cứ lại nhai suốt bên cạnh, khiến bạn học Tuồng tức giận đỏ mặt một trận, nhưng lại không dám trút lên cô, chỉ sợ đắc tội với Giang Vũ.

Cứ như vậy, Giang Vũ thiếu Mạnh Yên một cái nhân tình. Mạnh Yên muốn cậu giúp chuyện gì, cậu tuyệt đối không từ chối. Song không giống lần trước, không chỉ ân cần quá mức mà còn làm trái.

Mạnh Yên đặt sách trong tay xuống nhắm mắt nghỉ ngơi, nhớ tới lời của Giang Vũ, trong lòng buồn buồn. Từ ngày đó trở mặt, Diệp Thiên Nhiên không có tới tìm cô nữa. Cô cũng cứng rắn không đến nhà họ Giang, bà nội Giang gọi mấy lần, cô cũng ba lần bốn lượt tìm vô số lý do. Bà nội cũng không có cách, không thể làm gì khác hơn là nấu thức ăn ngon để cho Giang Vũ đưa tới đây.

Tránh không gặp mặt không phải là điều cô muốn, cô muốn làm bạn với anh, hoặc là người thân. Nhưng nếu ý nghĩ trong lòng anh và cô không hợp nhau, vậy tạm thời không gặp mặt nhau cũng tốt.

Hì vọng lúc gặp mặt lại, anh đã nghĩ thông suốt. Nhưng nghĩ như vậy, lòng của cô lại không khỏi khó chịu và chua xót. Nhanh chóng lắc đầu, đẩy những thứ đó ra ngoài đầu óc.

Thứ bảy tuần này, đúng lúc là sinh nhật của Lý Thiên, sáng sớm Mạnh Yên hẹn Phương Phương cùng đi siêu thị mua đồ. Tối hôm qua đã bàn bạc với Mạnh Ngọc Cương chuẩn bị sinh nhật cho Lý Thiên, ông phụ trách mua thức ăn và bánh kem, cô phụ trách mua thức uống, nước trái cây và đồ ăn vặt.

Phương Phương riu rít nói những chuyện vui trong trường học, lúc bắt đầu mặc dù có chút không thích ứng với môi trường mới, nhưng cũng gian nan trải qua mấy...tuần lễ, hôm nay đã sớm thích ứng mọi việc, trong trường học như cá gặp nước. Mặc dù cũng có khóa văn hóa, nhưng đa phần là bài chuyên ngành, cô lại cảm thấy hứng thú với những thứ đó. Thấy tinh thần cô vui vẻ phấn khởi như vậy, Mạnh Yên cũng mừng thay cho bạn.

Hai người hiếm khi có dịp đi siêu thị mua nhiều đồ, nhưng gần đến lúc tính tiền lại cố chấp, cầm mấy chục cái túi về, mệt chết đi được. Điều do cô quá tham, cái gì cũng muốn mua, thấy giảm giá là sẽ không bỏ qua.

Không có cách nào, Mạnh Yên không thể làm gì khác hơn là thuê xe trở về, nhưng chỉ một đoạn đường ngắn ngủi, đèn đỏ ba bốn lần, còn không bằng bọn họ đi bộ. Khiến cô như đứng trên lửa, ngồi trên than, không ngừng ngó đảo đảo, cũng không biết ba cô đã đến chưa?

Thật vất vả mới đến nhà, vừa xuống xe, đã nghe giọng Giang Vũ, "Cuối cùng hai người cũng trở lại, cửa của tớ cũng sắp dài thành hươu cao cổ rồi."

Về mặt Phương Phương tươi cười, "Chờ cái gì, mua xong đồ bọn tớ sẽ về."

"Không phải là tớ lo hai người tham quá sẽ mua nhiều đồ sao?" Cậu quá hiểu rõ bọn họ, nhất định sẽ như vậy.

Phương Phương khá vui vì cậu đã đoán trúng, cầm toàn bộ túi trong tay nhét vào tay cậu, "Thật là tốt, cầm giúp tớ một tay."

"Ba tớ tới chưa?" Mạnh Yên hỏi, lúc cô ra ngoài thì Mạnh Ngọc Cương còn chưa tới, tối hôm qua cô gọi điện thoại cho ông, bàn bạc rõ ràng việc hôm nay, cũng hi vọng mọi chuyện suôn sẻ.

"Đến hơn 1 giờ rồi." Giang Vũ ra về thần bí, "Đúng rồi, còn một người nữa."

"Là người nào?" Mạnh Yên chia mấy túi đồ cho Phương Phương, đi theo phía sau.

"Đi vào sẽ biết." Giang Vũ nói.

Đầy cửa nhà họ Mạnh ra, vấn đề này đã có đáp án, là Diệp Thiên Nhiên nhiều ngày không thấy. Anh đang vừa cười vừa nói chuyện với Mạnh Ngọc Cương, cũng không biết nói những gì, chọc Mạnh Ngọc Cương mặt mày hớn hờ. Lòng của cô đột nhiên phức tạp.

Thấy bọn họ đi vào, anh cười phát tay, "Chú Mạnh mua rất nhiều món ăn, hôm nay sẽ trở tài làm cho chúng ta ăn."

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 42

"Thật sao? Vậy chúng ta có lộc ăn rồi." Miệng Phương Phương nói như vậy, trong lòng lại lo lắng. Hình như chú Mạnh không biết nấu ăn nhỉ? Thật sự chú ấy nấu có thể ăn sao? Nếu không thì đề phòng đi mua thuốc đau bụng trước?

Mạnh Yên bình tĩnh nhìn Diệp Thiên Nhiên mấy lần, vẻ mặt anh tĩnh lặng nở nụ cười thân thiện, giống như không có chuyện gì ảnh hưởng, giống như bọn họ chưa từng cãi nhau một trận, anh cũng không có bỏ đi.

Trong lòng cô có hơi khó bắt kịp suy nghĩ của anh, cô còn tưởng rằng anh không bao giờ... bước vào cửa nhà họ Mạnh nữa chứ! Nhưng mà hôm nay là sinh nhật mẹ cô, tất cả chuyện không vui để lại. Nhưng lúc nhìn thấy anh, trong lòng của cô vẫn rất vui.

Đổi dép vào cửa, Mạnh Yên và Phương Phương phân loại đồ mua về. Đồ ăn vặt để trong tủ chén, thực phẩm đông lạnh để trong tủ lạnh, vật dụng hằng ngày để trong hộp tủ...

"Tiểu Yên, bộ này để ở đâu?" Phương Phương lấy ra một bộ quần áo nhìn mấy lần.

"Đưa tớ, tớ sẽ đem vào phòng ngủ." Mạnh Yên đưa tay nhận lấy.

Ánh mắt Diệp Thiên Nhiên sâu kín nhìn sang, mấy lần quét qua cô và bộ áo ngủ.

Cô vốn không có cảm thấy gì, áo ngủ này là kiểu dáng thất lung, màu hồng, vừa đáng yêu vừa mang vài phần quyến rũ, trong siêu thị đang giảm giá nên mua. Nhưng bị anh nhìn như vậy, cô đã cảm thấy là lạ, vội vàng cầm lên bỏ vào trong phòng ngủ, gương mặt còn hơi nóng, trong lòng âm thầm gât một tiếng hừ, thật vô dụng.

Mạnh Ngọc Cương ở trong phòng bếp làm việc, Diệp Thiên Nhiên tự nguyện giúp một tay, hai người bận rộn khí thế ngất trời.

Phương Phương và Giang Vũ xem TV, trong miệng ăn các loại đồ ăn vặt, Mạnh Yên bung trà đưa nước, hiếm khi cần miễn như vậy.

Bận rộn hồi lâu, thức ăn nóng hổi rót cuộc cũng đưa lên bàn, cũng lúc ăn cơm, Lý Thiên còn chưa trở lại, Mạnh Yên nhăn trán, ngày hôm qua không phải đã dặn dò sao? Sao còn chưa trở về sớm?

"Tiểu Yên, gọi điện thoại cho mẹ con, để mẹ con trở về ăn cơm." Bây giờ Mạnh Ngọc Cương không nhịn được lên tiếng.

Lý Thiên ở đầu dây bên kia nói bận rộn không thể về sớm không phân thân được. Mạnh Yên tức giận tròn to mắt, có làm hay không? Mọi người bận rộn hồi lâu bị một câu nói từ chối. Sắc mặt Mạnh Ngọc Cương cũng rất khó coi, trong mắt còn có chút u sầu.

Diệp Thiên Nhiên đứng dậy cười nói, "Có lẽ là dì Lý bận, con đi xem một chút, nếu như không vội sẽ nói đi về."

"Em cũng đi." Mạnh Yên đi theo đứng lên.

"Em để ý chú Mạnh, anh tự đi." Diệp Thiên Nhiên lên tiếng từ chối, ném lại ánh mắt cho cô, để cho cô quan tâm cảm xúc của Mạnh Ngọc Cương.

Mạnh Yên nhận được tin, không thể làm gì khác hơn là gật đầu, "Vậy nhất định phải thuyết phục mẹ, để cho mẹ về nhà ăn cơm."

"Yên tâm đi."

Cũng không lâu lắm, quả nhiên Lý Thiên cùng Diệp Thiên Nhiên về nhà, Mạnh Yên và Mạnh Ngọc Cương vừa mừng vừa sợ, không kịp nghĩ nhiều, bận rộn kéo bà lại bàn ăn cơm.

"Mẹ mẹ, những món này đều là ba làm, mẹ nếm thử một chút." Mạnh Yên gấp thịt kho tàu bỏ vào trong chén, "Mặc dù ba không phải là người hay

xuống bếp, không biết món này có thể ăn được không?"

"Con bé này, cũng biết mĩa mai ba con." Mạnh Ngọc Cương vừa cười vừa dỗi, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào vợ mình.

Lý Thiên cắn một cái, vẻ mặt khó đoán. ^d!d%(q|d*

Mạnh Yên cười híp mắt hỏi, "Mẹ, ăn ngon không?" Cô đứng giữa làm trung gian, tạo ra không khí, chỉ sợ cảnh tượng lạnh nhạt.

Lần đầu tiên Lý Thiên đưa mắt nhìn Mạnh Ngọc Cương, "Sao anh lại nấu ăn?" Sống với nhau nhiều năm, ông là người mà kể cả chai nước tương rót xuống đất còn không nhạt. Hôm nay lại có thể làm ra một bàn thức ăn, có lẽ cũng chịu khó một phen.

"Mấy ngày nay học, ở bên ngoài cũng ứng phó được một bữa." Mặt Mạnh Ngọc Cương có hơi đỏ, "Nên nói là anh thật sự đang cố gắng thay đổi, hy vọng có thể để em thấy anh là người chồng tốt." Ngay trước bọn tiểu bối mà nói lời buồn nôn như vậy, thật sự ông đã lấy hết dũng khí. Cũng không biết lời này có thể làm vợ ông cảm động không?

Lý Thiên nghe lời này, chẳng qua là nhìn ông sâu sắc, ngay sau đó liền cúi đầu ăn cơm. Trên mặt Mạnh Ngọc Cương hiện lên vẻ thất vọng, bất quá lập tức đẩy lùi, ăn cần gấp thức ăn cho vợ, bỏ đầy đồ ăn trong chén.

"Đủ rồi, anh ăn đi." Lý Thiên không thể nhịn được nữa, cơm cũng bị lấp đầy, làm sao mà ăn?

Nghe vậy, Mạnh Ngọc Cương nhếch môi cười, "Vậy em gấp cho anh đi." Còn chủ động cầm chén đưa tới.

Mặt Mạnh Yên nhin cười đỏ bừng, ba cô cũng có lúc dùng chiêu mặt dày mày dạn này, quả nhiên hữu dụng. Cô thật là buồn cười! Giương mắt vừa nhìn, mấy người khác cũng đều là bộ dạng muốn cười nhưng không dám.

Lý Thiên gấp một nửa đồ ăn trong chén mình cho ông, lúc này mới phát hiện vẻ mặt của con. Mặt đỏ lên, hung hăng trừng mắt nhìn Mạnh Ngọc Cương. Mạnh Ngọc Cương càng toe toét hơn.

"Ha ha ha". Không biết là người nào cười đầu tiên, tất cả mọi người nhin không được cười to. Mặt Lý Thiên đỏ lên, nhưng mà rất nhanh bị cảm hóa trên mặt lộ ra nụ cười. Trong nháy mắt không khí hòa thuận, cuối cùng cũng đẩy đi không khí u ám vây quanh nhà họ Mạnh mấy ngày nay.

Cuối cùng lòng Mạnh Yên cũng trầm tĩnh lại, thật tốt quá, cuối cùng cơn mưa đã tạnh. Ba mẹ cô rốt cuộc sẽ không ly hôn.

Mặc dù bữa cơm này mùi vị bình thường, không có gì đặc sắc. Nhưng tất cả mọi người ăn đều rất ngon, cười cười nói nói, rất là vui vẻ.

Cơm nước xong, Mạnh Ngọc Cương kéo Lý Thiên đến chuồng gà dọn dẹp hành lý, chuẩn bị về nhà ở.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chương 43

Bốn người còn lại ngủ trưa, Mạnh Yên tỉnh lại thấy Phương Phương còn ngủ say, thức dậy cũng không đánh thức bạn mà vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Tinh thần cô tỉnh táo, suy nghĩ một chút đi tới sau bàn chuẩn bị đọc sách, cô đặt một cái giá ở đó, phía trên có rất nhiều sách và tạp chí.

Đẩy cửa ra chỉ thấy Diệp Thiên Nhiên ngồi ở trên ghế nhàn nhã đọc sách, nghe được tiếng động ngẩng đầu, thấy là cô, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Mạnh Yên sững người ở cửa, tiến thoái lưỡng nan. Hôm nay biểu cảm của anh nhàn nhạt, so với thái độ trước kia lại lạnh nhạt hơn rất nhiều, cô vốn nên cảm thấy tức giận, nhưng trong lòng lại không khỏi cảm thấy buồn bực, giống như mất món bảo vật quý giá.

"Đi vào ngồi đi." Diệp Thiên Nhiên tự nhiên hào phóng gọi cô, vẻ mặt tự nhiên giống như đang ở nhà mình.

"Anh..sao anh lại ở chỗ này?" Mạnh Yên không được tự nhiên ngồi xuống bên cạnh anh, không phải là anh và Giang Vũ nghỉ ngơi trong phòng khách sao?

"Không ngủ được, tới đây xem có sách gì hay thì đọc." Anh thường qua lại ở nhà họ Mạnh, nên cũng biết rõ việc bài trí trong nhà.

Mạnh Yên cắn cắn môi, nhớ tới hành động khác thường của ba cô, đó không phải là phong thái ngày thường của ông."Đúng rồi, có phải anh chỉ điểm cho ba em không?"

"Đúng vậy, người cứng rắn rất sợ bị quán lý, chiều này cũng có ích với người thường." Diệp Thiên Nhiên cúi đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm quyển sách.

Mạnh Yên dừng một chút, sao lại có cảm giác anh đang ám chỉ điều gì đó? Giống như câu nói vừa rồi không bao gồm cô. "Vậy em không quấy rầy, anh đọc sách đi đi." Đứng dậy muốn rời đi.

Một cổ lực mạnh vọt tới, cô lập tức ngã vào trong người anh. "Anh sao vậy?" Mới vừa rồi còn một ra vẻ rất lạnh nhạt, bây giờ thì thế nào?

Anh ôm cô vào trong ngực, "Cứ đi như vậy? Không có gì phản đối?"

"Nói gì?" Cô không được tự nhiên di chuyển thân thể, lại bị anh ôm chặt hơn.

"Giả ngốc!" Diệp Thiên Nhiên hứng thú cười, "Ban đầu em đã quên rồi sao? Em còn nợ anh một điều kiện, chẳng lẽ em muốn chối bỏ?" Cô nhóc chết tiệt này, giả vờ lạnh nhạt để thử cô. Ngược lại, giống như cô lại không quan tâm. Không thể nhận được nữa!

"Ai chối bỏ?" Mạnh Yên không thuận theo nhìn chằm chằm anh, "Anh không nói điều kiện gì, làm sao em biết?" Ba mẹ cô cũng đã ổn thỏa rồi, cô cũng chỉ có thể bằng lòng thua cuộc. Coi như cũng đáng!

"Anh nghĩ là em biết." Đôi mắt đen bóng của anh nhìn chòng chọc cô.

"Không biết." Cô không dám nhìn anh, cúi đầu vọc ngón tay.

"Được, không cần vòng vo." Diệp Thiên Nhiên biết bản tính của cô, gọn gàng dứt khoát mở miệng, "Điều kiện của anh chính là em làm bạn gái của anh."

"Anh còn chưa bỏ cuộc." Mạnh Yên có chút ừ ừ cắn ngón tay.

"Không có từ bỏ cuộc trong từ điển của anh." Diệp Thiên Nhiên lấy ngón tay trong miệng cô ra, đặt ở khóe miệng hôn xuống, "Cứ quyết định như vậy."

"Ai, em còn chưa nói gì!" Mạnh Yên không dám tin mở to hai mắt, người này quá bá đạo đi!

"Trong chuyện này, em không có quyền quyết định." Diệp Thiên Nhiên suy tính những ngày qua, quyết định thay đổi chiến lược, "Em là người luôn luôn nói chuyện giữ lời không thể tùy tiện đổi ý được." Nhất định phải ra tay nhanh chóng, để cho cô không có biện pháp tránh, cũng không thể để cho cô lựa chọn. Phải giữ quyền chủ động trong tay, mà lần này là một cơ hội tốt nhất. Nếu anh không nắm chắc cơ hội ngàn năm có một này thì thật sự là một tên ngốc.

"Để cho em suy nghĩ, để cho em suy nghĩ." Mạnh Yên nhướn đầu muốn rách, thật sự là anh quá dây dưa.

"Suy nghĩ cái đầu, em càng nghĩ chuyện càng tệ." Gương mặt Diệp Thiên Nhiên cười ranh mãnh, giễu giễu nói, "Em chỉ biết trốn chi biết tránh, tại sao cũng không có dũng khí đối mặt chứ?" =d&d(l\$!d"

"Em là người thế sao?" Mạnh Yên không phục ngẩng đầu lên, gặp ánh mắt trào phúng của anh lại cúi đầu.

Diệp Thiên Nhiên lại vừa bức mình vừa buồn cười, "Đương nhiên là vậy, em chỉ biết giấu trong lòng, trong đầu cũng mong muốn..." Bọn họ quen biết nhiều năm như vậy, đã hiểu rõ đối phương. Anh có thể xác định trong lòng cô nhóc này có anh.

"Chờ một chút, cái gì thật lòng?" Mạnh Yên kêu lên, "Em... Em thích anh sao?" Lời nói này vô cùng chột dạ.

"Dĩ nhiên thích." Diệp Thiên Nhiên nói chuyện đương nhiên như là đạo lý hiển nhiên.

"Nói bậy, em hoàn toàn..." Mạnh Yên cắn môi dưới trắng bệch.

"Nếu như không thích, tại sao lúc anh hôn em lại không tránh? Tại sao mỗi lần gặp chuyện không may sẽ nghĩ tới anh chứ? Tại sao anh không ở bên cạnh thì em không vui? Tại sao hôm nay em thấy anh sẽ vui mừng?" ?d!d%ó*q{d}

Một đồng vấn lớn khiến đầu của cô quay cuồng, trong miệng thấp giọng nói, "Em không có không vui, không có..." Đáng tiếc giọng nói này bắt lực ngay cả bản thân cũng không tin.

"Rót cuộc em sợ điều gì? Lời của anh em không tin, nhưng tình hình mấy năm nay không lẽ em cũng không tin? Tối thiểu cũng muốn để cho chúng ta một cơ hội." Trong mắt Diệp Thiên Nhiên có vẻ tình thế bất buộc, "Dù sao chúng ta đã không trở về tình hình trước kia được nữa, sao không từng bước đi về phía trước?" Những ngày qua đau khổ anh chịu đủ rồi, anh không bao giờ ... muốn nghĩ tới những ngày lo lắng. Thích một người chính là muốn ở bên cạnh cô, trong lòng âm thầm thích một chút cũng không có ý nghĩa. Anh không thích yên lặng núp trong bóng tối quan tâm, cuối cùng trở mặt nhìn người mình thích sẽ thích người khác.

Từng bước đi về phía trước? Lời này khiến cho lòng cô không ngừng quay cuồng, đánh thẳng vào sự hốt hoảng trong lòng. Cô sợ tương lai bị tổn thương, cho nên lần nữa lùi bước, nhưng anh lại ép sát, trong lòng cô thật sự không có anh sao? Những ngày qua nửa đêm giật mình tỉnh dậy lúc mất mát âm ỉ là gì chứ? Nhưng vừa nghĩ tới bị tổn thương thì trong lòng lại rối loạn, nhưng nếu như ngay cả thử một lần cũng không dám, tương lai sẽ không hối hận chứ? Vô số ý nghĩ cuộn cuộn trong đầu, đôi môi không khỏi run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 44

Mạnh Yên suy nghĩ hồi lâu đôi môi không khỏi giật giật, "Được, vậy chúng ta thử một chút." Thay vì để tương lai hối hận không ngừng, không bằng thuận thế cứ thử một chút. Nói theo kiểu tích cực một chút, mặc dù tương lai có chuyện gì, dù sao cô còn trẻ, cũng có thời gian sửa chữa sai lầm (đồ mờ hời)

"Thật sao?" Diệp Thiên Nhiên mừng rỡ như điên, ánh mắt sáng lên, "Không cho đối ý." Anh chờ ngày này đã nhiều năm, cô nhóc này cố làm ra vẻ bản lĩnh thật lợi hại, để cho anh phải hao tổn rất nhiều tâm trí.

"Nếu không..." Trong lòng Mạnh Yên có hơi ừ ừ, có phải quá xúc động không? Nếu không thì không muốn nữa?

"Sau này em chính là bạn gái của anh, không cho không thông suốt nữa." Diệp Thiên Nhiên mới sẽ không cho cô bất kỳ cơ hội đối ý, "Có chuyện gì cứ việc nói thẳng, đừng dè dặt." Thật vất vả đi tới bước này, anh sẽ không để cho cô thoái lui.

"Em nào có? Rõ ràng là anh." Mạnh Yên lập tức bị nói sang chuyện khác, trong lòng rất tủi thân, tại sao một lúc anh có thể xem như không có gì? Cô mới là người tức giận anh dám sàm sỡ mình!

Tâm trạng Diệp Thiên Nhiên vô cùng tốt, cười sáng lạn, "Được được được, em nói gì cũng đúng."

"Tất nhiên là đúng." Thấy anh nói chuyện như vậy, Mạnh Yên nheo mắt lại cười, có một bạn trai cưng chiều cô cũng không tồi. "Chẳng qua chuyện này không nên công khai." Có chút vấn đề nên bàn trước mắt, tránh cho đến lúc đó ứng phó không kịp.

Nếu không ba mẹ cô biết, nhất định không tha cho cô. Chưa kể trong trường học cũng rất quan tâm chuyện này, cô cũng không thể liều lĩnh.

"Vậy lúc nào thì có thể công khai chứ?" Thật ra thì Diệp Thiên Nhiên thì cũng biết đạo lý này, vì lo cho cô nên bây giờ không thể nói ra, nhưng mà không nhận được trêu ghẹo nói, "Anh cũng không muốn hữu danh vô thực."

Mạnh Yên nghe thấy sự vui vẻ trong lời nói của anh, hưng hăng liếc anh. Người này nói cái gì vậy! Thầm tính toán một chút, "Tôi thiếu phải chờ em tốt nghiệp trung học thì lên đại học đã."

"Vậy còn phải chờ đợi 3 năm khá dài." Diệp Thiên Nhiên nhếch mày tự đắc kéo dài giọng điệu, "Ai, không có cách nào, vậy nhẫn nại một chút."

Nhìn thấy dáng vẻ cười đùa của anh, Mạnh Yên chỉ cảm thấy tay ngứa ngáy, hưng hăng bóp khuôn mặt tươi cười của anh, trong lòng thầm nghĩ, ai cho anh cười vậy chứ.

Diệp Thiên Nhiên cầm tay của cô cười đùa lui về phía sau, hai người không cẩn thận ngã vào một chỗ, anh té ở trên người cô.

Nhiệt độ thân thể ấm áp đột nhiên truyền tới trên mặt cô, cô có chút bất an. Diệp Thiên Nhiên lấy tay đè cô, nhẹ nhàng sờ lên mặt của cô, bình tĩnh nhìn chăm chăm cô, từ từ cúi đầu xuống.

Mặt của cô càng nóng lên, muốn tránh ra nhưng cả người không có sức. Diệp Thiên Nhiên hôn lên, khẽ mút nhẹ trên môi cô, dịu dàng triển miên lại vô cùng quý trọng. Cô từ từ nhắm mắt lại, hai tay ôm cổ của anh.

Cho đến khi hai người sắp hít thở không thông, Diệp Thiên Nhiên mới lưu luyến kết thúc nụ hôn này.

Trên mặt cô đỏ ửng như áng mây hoàng hôn, đôi mắt quyến rũ xinh đẹp, thờ hồng hộc, trong mắt của anh có một loại rung động lòng người, không nhận được lại muốn tiếp tục, bị cô đưa tay ngăn cản, "Đủ rồi." Cô cũng sắp tắt thở rồi.

Anh cũng không nói gì, chẳng qua là im lặng nhìn cô, kéo bàn tay mảnh khảnh, trắng mịn của cô, rồi khẽ hôn từng cái lên đó. Mặt của cô đỏ lên, trong lòng lại mềm mại.

Hai người chơi đùa hồi lâu, Diệp Thiên Nhiên đột nhiên hỏi, "Tiểu Yên, em muốn thi đại học gì?" Phương diện này không nghe cô nhóc này nói về, anh rất muốn biết tương lai cũng có kế hoạch tốt.

Mạnh Yên không chút do dự nói, "Đại học sư phạm."

Diệp Thiên Nhiên vô cùng kinh ngạc, "Tại sao? Em muốn làm cô giáo?" Cô học tập nghiêm túc như vậy, anh vẫn cho là cô muốn thi trường đại học danh tiếng hàng đầu.

Mạnh Yên có hơi ngượng ngùng, "Ừ, điều em thích nhất là một năm có hai ngày nghỉ, thoải mái tự tại." Đường như cô không muốn nghĩ nhiều.

Nhưng mà cô đã quyết định, tương lai làm giáo viên, chỉ dạy đơn giản các lớp học, cô không có dã tâm quá lớn, thích cuộc sống thông thả qua ngày.

Chưa kể cô cũng không thiếu tiền, có tiền có cuộc sống thoải mái mới đáng để cô theo đuổi. Lúc được nghỉ thì đi du lịch nơi nào cũng được, suy nghĩ một chút đã cảm thấy thoải mái.

Diệp Thiên Nhiên ôm cô khẽ vuốt ve mái tóc dài của cô, như có điều suy nghĩ, "Nhưng mà thành tích của em thi sư phạm có phải rất tiếc không? Với thành tích của em thi trường đại học hàng đầu không thành vấn đề."

"Không tiếc." Giọng Mạnh Yên kiên định, "Em biết em muốn cuộc sống mình thế nào." Cô đã sớm lên mục tiêu rõ ràng, cũng nhất định làm theo nó. Cô thích cảm giác làm đến nơi đến chốn. Nở mày nở mặt thì có ích gì? Cô lại không cần.

Diệp Thiên Nhiên suy nghĩ một chút, "Vây cũng được, như vậy không có áp lực quá lớn. Đại học sư phạm ở thành phố S rất nổi tiếng, em cũng không đi quá xa." Anh biết cá tính của cô, cuộc sống thoải mái mới thích hợp với cô. Nhưng mà vậy cũng tốt, đối với anh còn có lợi. Nếu như cô lựa chọn cuộc sống hào nhoáng, anh sợ rằng rất khó giữ được cô.

"Đúng vậy, chủ nhật còn có thể về nhà." Mạnh Yên cắn cắn môi, "Không phải sau khi anh tốt nghiệp trường quân đội sẽ đi bộ đội sao? Có phải rời khỏi thành phố này?" Nếu như là như vậy, vậy phải làm thế nào?

Diệp Thiên Nhiên nhìn chăm chăm cô, ánh mắt đen láy có hơi khẩn trương, "Bộ đội thì nhất định phải đi, nhưng mà anh có thể thường xuyên về thăm em." Đây cũng là vấn đề sau này anh cần suy nghĩ, cuộc đời của anh cũng đã có tính toán, nhưng anh cũng tuyệt đối không từ bỏ cô bé trong ngực này.

Mạnh Yên không hề lên tiếng nữa, khoảng cách yêu xa sợ rằng cũng sẽ không lâu dài, có phải cô cần nghiêm túc không?

Diệp Thiên Nhiên nhìn thấu sự dao động, hung hăng nắm bả vai của cô, "Tiểu Yên, bỏ đi những suy nghĩ lung tung trong đầu em, không cho suy nghĩ vớ vẩn, chuyện sau này anh sẽ nghĩ cách."

Mạnh Yên bị buộc nhìn anh, trong mắt anh tất cả đều là vô cùng lo lắng, vẻ mặt bất an, khóe miệng mím chặt. Trong lòng không khỏi âm thầm phi nhỏ mình, nói phải thử một chút, mới có vấn đề đã muốn lùi bước. Chuyện này mất mặt, dù gì cô cũng là người sống lại một kiếp, lại còn không có dũng cảm như người khác. Không khỏi lộ ra mỉm cười nói, "Vây anh từ từ suy nghĩ cách đi, không cần phải gấp gáp, dù sao cũng còn một khoảng thời gian dài."

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Chương 45

Trung học đệ nhị ba năm, hơn nữa đại học bốn năm, bọn họ tối thiểu có bảy năm nghĩ cách. Đương nhiên là anh lấy điều kiện tiên quyết bọn họ không có xa cách, nếu như bảy năm sau bọn họ còn ở chung một chỗ, thì cô sẽ cố gắng hết sức.

Lúc này Diệp Thiên Nhiên mới buông thả, tâm tình cũng vì lo lắng mà phập phồng khổ sở, nhưng anh lại vui vẻ chịu đựng. Chỉ cần có thể ôm được cô vào trong lòng, bất kỳ khó khăn nào anh cũng không sợ. "Tiểu Yên, chúng ta nhất định sẽ ở chung một chỗ." Bởi vì đó là nguyện vọng khẩn cấp trong cuộc đời của anh. Cô bé này, khiến anh không tự chủ được khát vọng thân cận, hơn nữa từ trên người cô, anh cảm thấy một loại cảm giác ấm áp như nhà của mình.

Bên ngoài truyền đến tiếng mở khóa, Mạnh Yên hoảng sợ, vội vàng đẩy anh ngồi, luống cuống tay chân sửa sang lại tóc và quần áo. Mà Diệp Thiên Nhiên không sợ hãi không hoảng hốt cười tủm tỉm nhìn cô, cô tức giận trợn mắt nhìn.

"Đừng nóng vội, không nhìn ra điểm gì đâu." Diệp Thiên Nhiên càng hưng phấn, lại hôn một cái trên mặt cô.

"Khốn kiếp, sẽ làm ba mẹ thấy." Mạnh Yên lấy tay cản lại, bắt mẫn khẽ nói.

"Thấy cũng kệ." Tuy nói thế, nhưng anh vẫn đưa tay giúp cô sửa lại tóc

Mạnh Ngọc Cương cầm túi lớn túi nhỏ đi vào, thấy con gái và Diệp Thiên Nhiên từ sau ban công đi ra, cũng không suy nghĩ nhiều, vẫy tay với bọn họ, "Mau xuống đây cầm đồ, còn có rất nhiều ở dưới lầu, Tiểu Yên, mẹ con đang ở dưới giữ đồ."

"Bọn con sẽ xuống dọn ngay." Diệp Thiên Nhiên cười hi hi đến gần ông, "Chúc mừng chú Mạnh."

"Cách của con rất có hiệu quả." Gương mặt Mạnh Ngọc Cương hớn hờ gật đầu, "Trương lai vừa ý cô bé nào, còn không dễ như trở bàn tay?" Nói như vậy, trong đầu lại không nghĩ con gái và Diệp Thiên Nhiên sẽ cùng một chỗ.

Diệp Thiên Nhiên liếc người bên cạnh, ý cười sâu xa, "Vây cũng không hẳn, nói không chừng con mới là người bị người đó tóm trong tay."

"Có lẽ sẽ không, tụi con rất thông minh." Mạnh Ngọc Cương rất thích cậu bé này, người thông minh lại có đầu óc, kiến thức cũng rộng, đáng tiếc không phải là con trai của mình.

"Mọi chuyện khó nói trước." Diệp Thiên Nhiên vụng về thờ dài một tiếng.

Mạnh Yên ở bên cạnh cắn răng nghiêng lợi, người này nói những thứ này làm gì vậy? Không muốn để cho anh tiếp tục nhiều lời, hung hăng kéo tay của anh đi, "Thôi đừng nói nữa, để cho mẹ chờ dưới lầu cũng lâu rồi."

Mạnh Ngọc Cương nghe vội nói, "Đúng đúng, hai đứa mau đi xuống, mẹ con chắc chắn đang sốt ruột chờ." Trong tay những thứ đồ này còn phải mang vào nhà, lúc rồi đi không có mang nhiều, không ngờ lúc trở về lại xuất hiện một đống đồ như vậy? Ông cũng không hiểu.

Hai người ra cửa quẹo xuống cầu thang, Mạnh Yên mới thờ phỉ phò hạ thấp giọng, "Sao anh lại nói vậy?"

"Anh muốn để cho Mạnh lưu tâm." Tay Diệp Thiên Nhiên nắm chặt tay nhỏ bé của cô, bình tĩnh cười cười.

Mạnh Yên cảnh cáo nói, "Anh cũng đừng đánh rắn động cỏ, nếu bọn họ phát hiện chắc chắn sẽ không cho chúng ta ở chung một chỗ đâu."

Diệp Thiên Nhiên mừng rỡ trong lòng, xem ra cô nhóc này không bỏ được anh, lại còn nghĩ tới những thứ này. Nhếch môi cố ý cười nói, "Vậy cũng không sao, anh đây rất xuất sắc, chú Mạnh và dì Lý thích anh còn không kịp nữa."

"Anh cứ ra về đi, không chừng lại thành khoác lác." Mạnh Yên bĩu môi, cái con người này! Bọn họ thích anh thế nào đi nữa, cũng chỉ là coi anh là con cháu. Nếu là làm bạn trai của cô, cha mẹ của cô có lẽ sẽ không đồng ý, chưa hẳn có kết quả tốt!

"Em không có lòng tin với anh sao?" Diệp Thiên Nhiên tiến tới bên tai cô hỏi.

"Đâu có liên quan tới lòng tin, nếu như biết em có bạn trai, thế nào cũng rách da của anh." Mạnh Yên nửa cười nửa không nhìn anh, thử nghĩ con gái còn nhỏ tuổi đã bị người ta đề ý, bất kỳ cha mẹ nào cũng không thể tiếp nhận. Huống chi quan trọng là giai đoạn trung học đệ nhị. Mặc dù cha mẹ cô không đề ý việc cô học tập, nhưng Lý Thiên đã nói qua, nhất định phải cô thi đỗ đại học, học trung học đệ nhị thì phải chuyên tâm học tập, không nên nghĩ những chuyện khác. Chờ đến đại học, cô thích làm gì cũng tùy cô. Nghe một chút, lời này cũng ngấm ra hiệu, chỉ kém nói rõ là không cho yêu đương thôi.

"Vậy thì nghe lời em, chúng ta giữ bí mật." Gương mặt Diệp Thiên Nhiên tràn đầy không quan tâm. Dù sao cô đã chấp nhận anh, về phần công khai không quan trọng. Nhưng mà lấy tình huống trước mắt mà nói, việc công khai cũng chưa quan trọng. Anh không hi vọng Mạnh Yên bị áp lực quá lớn, hễ cô gặp chuyện liền lùi bước, vẫn nên chờ tình cảm bọn họ ổn định rồi hãy nói.

Diệp Thiên Nhiên giúp nhà họ Mạnh sắp xếp hành lý, rồi ăn xong bữa cơm tối mới về nhà, chẳng qua là lúc gần đi trước mặt của mọi người hẹn Mạnh Yên đi chơi. Cha mẹ Mạnh Yên đã quen với việc này, cũng không có hoài nghi. Con gái của mình học trung học đệ nhất đã có thể tự mình ngồi xe, có lúc còn có thể mang theo Phương Phương cùng nhau đi mua đồ, cũng sẽ không theo chân bọn họ đưa tay đòi tiền. Bọn họ đối với chuyện Mạnh Yên độc lập, trưởng thành sớm cũng rất yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chương 45.2

Diệp Thiên Nhiên hẹn Mạnh Yên đi công viên chơi, Giang Vũ thì kéo Phương Phương ở nhà học tập, lấy lý do là học thêm. Mặc dù Phương Phương rất muốn đi cùng, nhưng bị Giang Vũ ngăn cản.

Trong huyện nhỏ này không chỗ nào chơi, chưa kể nhà cô còn buồn bán, quá nhiều người biết cô, lỡ như bị người quen thấy cô và Diệp Thiên Nhiên có hành động thân mật thì tiêu.

Công viên khá hơn nhiều, chỉ trừ vài người lớn tuổi về hưu tản bộ, người bình thường sẽ ngủ nướng ở nhà không có hứng thú đi dạo công viên.

Hai người dọc theo đường đá tay dặt tay lắng lặng đi, ai cũng không mở miệng nói chuyện, trong lòng lại cảm thấy rất ngọt ngào. Đây là lần đầu tiên hai người hẹn hò.

Vòng quanh công viên một vòng, rốt cuộc Mạnh Yên không chịu nổi nói mệt, Diệp Thiên Nhiên tìm băng đá gần bụi rậm kéo cô ngồi xuống.

Diệp Thiên Nhiên lấy ra thức uống và nước trái cây trong túi xách đặt ở trên bàn đá, Mạnh Yên tiện tay cầm quả táo đỏ cắn một cái, vừa giòn vừa ngọt.

"Ăn ngon không?" Diệp Thiên Nhiên hí hóp mắt lại gần cô.

Mạnh Yên tùy ý gật đầu, ăn rất ngon.

"Để cho anh cắn một cái nữa."

Nghe vậy động tác của Mạnh Yên dừng lại, "Trên bàn không phải là còn sao?" Còn có ba bốn quả táo, sao lại muốn ăn của cô?

"Thấy quả táo em ăn có vẻ ngon." Trong giọng nói Diệp Thiên Nhiên có sự vui vẻ rõ ràng.

"Em đã ăn rồi." Mạnh Yên tròn mắt nhìn anh, lại muốn đùa cô sao?

"Anh không ngại." Diệp Thiên Nhiên buồn bực cười.

Đột nhiên, mặt Mạnh Yên đỏ lên, người này lại đùa giỡn cô, thật đáng ghét. Diệp Thiên Nhiên thấy mặt cô ửng hồng cũng giống như quả táo mà cô đang cầm trong tay không khỏi cười một tiếng, khoác vai của cô lại gần ... Nhắm ngay chỗ Mạnh Yên cắn qua lại cắn một miếng.

"Quả nhiên ăn rất ngon." Diệp Thiên Nhiên thầm nói khiến tai Mạnh Yên cũng đỏ lên. Chuyện...Chuyện này có tính là hôn gián tiếp không?

Diệp Thiên Nhiên cười híp mắt nhìn cô, tay dùng sức kéo cô ngồi lên chân của mình, cả cánh tay ôm cô, nhẹ nhàng hôn bên tai cô, "Thật là ngọt." Ôm cũng ôm qua, hôn cũng hôn qua, cô lại còn ngượng ngùng vì chuyện nhỏ này.

Mạnh Yên bất an rút cổ, hết nhìn trái rồi nhìn phải sợ bị người ta nhìn thấy. "Đừng lộn xộn." Cô phát hiện kể từ khi chấp nhận anh, anh càng thích hôn cô, cũng càng thêm không kiêng nể gì.

"Không cần sợ, chỗ này người khác không thể thấy chúng ta, chúng ta lại có thể thấy rõ hết." Gương mặt Diệp Thiên Nhiên thờ ơ, kéo tay của cô lên lại cắn một miếng lên quả táo. Đây là chỗ anh đặc biệt chọn, thích hợp nói chuyện yêu đương.

"Ai, người này cũng thật là." Mạnh Yên liếc mắt, vội vàng đổi chỗ khác cắn. Tránh đi hai chỗ anh đã cắn qua.

Diệp Thiên Nhiên không khỏi buồn cười, cô nhóc này còn chưa có thói quen với sự thay đổi về mối quan hệ của bọn họ. Nhưng không sao, từ từ đi. "Tiểu Yên, em nói giúp anh sửa chữa nhà, em cũng đừng quên."

Anh không nói cô thật sự đã quên, "Anh tìm công ty thiết kế để cho bọn họ giúp anh từng bước, vừa tiết kiệm vừa đỡ tốn sức." Lúc ấy không ngại nên đồng ý, nhưng hôm nay lại có chút ngượng ngùng.

"Nhưng phong cách thiết kế và ý tưởng phải do mình quyết định, như vậy công ty thiết kế mới cho ra kết quả đúng ý của chúng ta." Anh đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "Chúng ta".

Mạnh Yên không hiểu ý sâu xa của anh, "Vậy anh muốn sửa thế nào?"

Diệp Thiên Nhiên phát hiện ra ám hiệu với cô cũng vô dụng, nên gọn gàng dứt khoát nói. "Anh không có ý kiến, em làm chủ đi."

"Em?" Mạnh Yên sững sờ, "Em không được."

Diệp Thiên Nhiên nửa cười nửa không híp mắt, "Sớm muộn em cũng là nữ chủ nhân của căn nhà đó, dĩ nhiên là do em quyết định." Đủ trực tiếp rồi nhỉ, anh không tin cô còn có thể trốn tránh.

"Anh..." Mạnh Yên thật vất vả mới hết đỏ mặt giờ phút này trên gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn lại ửng hồng.

Diệp Thiên Nhiên thâm cười trộm, trên mặt lại làm ra vẻ nghiêm túc nói, "Chủ nhật tuần sau anh dẫn em đi xem, em có yêu cầu gì cứ nói với thiết kế."

Mạnh Yên nhăn nhó hồi lâu, "Đâu cần em phải đi."

Diệp Thiên Nhiên xoa xoa tóc của cô, "Anh lại không hiểu những thứ này, vậy phiền em chút, ra ngoài cẩn thận."

Thấy anh thân thiện như vậy, Mạnh Yên rơi vào tình thế khó xử, "Anh có tiền sửa nhà sao?" Cô đột nhiên nghĩ đến anh còn là một sinh viên, chưa chắc có đủ số tiền đó.

"Có." Diệp Thiên Nhiên thầm nghĩ đến tiền gửi ngân hàng, "Những năm gần đây ba mẹ gửi tiền lặt vặt, có lẽ cũng đủ rồi."

"Oa, ba mẹ anh thật rộng rãi." Gương mặt Mạnh Yên hăm mộ, vợ chồng Mạnh Ngọc Cương lại ít khi cho tiền cô. Nhưng mà chính cô có tiền riêng, cô không thiếu tiền xài.

Diệp Thiên Nhiên bĩu môi, "Bọn họ là cha mẹ không có trách nhiệm, chỉ xét trên phương diện vật chất thì không được."

Mạnh Yên cảm thấy đau lòng cho anh, "Anh đừng nói như vậy, dù thế nào bọn họ cũng là cha mẹ ruột của anh."

"Anh biết, nhưng mà lúc này anh lại cảm kích sự vô tâm của bọn họ." Đôi mắt Diệp Thiên Nhiên sâu kín.

Mạnh Yên nhìn kỹ sắc mặt của anh, dường như có điều gì khó hiểu. "Anh nói gì đó?"

Thấy cô để ý cảm giác của anh như vậy, trong lòng Diệp Thiên Nhiên rất an ủi, cúi đầu nhìn cô, trong mắt tràn đầy sự ái dục dịu dàng. "Là lời thật lòng, bọn họ gửi anh đến nhà ông bà ngoại, anh mới có thể gặp em, không phải sao?" Vì chuyện này, nên thái độ của anh với cha mẹ và em trai cũng khá hơn một

chút.

Một câu nói này khiến lòng Mạnh Yên mềm mại, chủ động đưa tay ôm lấy hông của anh. "Bọn họ không thương anh thì thôi, chẳng phải anh có em sao, em sẽ đối xử tốt với anh."

Giương mặt Diệp Thiên Nhiên mặt lộ vẻ vui mừng, lần đầu tiên cô nhóc này thẳng thắn như vậy, chỉ lên lỗ mũi của cô, "Lời này là em nói, em phải đối xử tốt với anh." Nhưng mà hình như cô hơi hiểu lầm, không sao anh không muốn giải thích, hưởng thụ sự quan tâm của cô.

Mạnh Yên lại đỏ mặt, sao lời này lại kỳ quái như vậy? Nhưng mà thấy anh tha thiết nhìn mình chăm chú nên cô kiên định gật đầu.

Diệp Thiên Nhiên rất cảm động, trong lòng biết ở phương diện tình cảm cô còn rất ngây ngô chưa yên ổn, nhưng anh rất dũng cảm đi về phía trước. Anh tin tưởng bất kỳ chuyện gì xảy ra, bảy năm sau bọn họ vẫn sẽ ở chung một chỗ như cũ.

Mạnh Yên không chịu nổi tầm mắt nóng bỏng của anh, không tự chủ được quay đầu đi.

Diệp Thiên Nhiên xoay mặt của cô, nhẹ nhàng ấn lên, cái trán tròn nhắn, lông mi thật dài, lỗ mũi muốt mà, gương mặt trắng mịn, khẽ hôn nhẹ lên mỗi một nơi.

Nhịp tim Mạnh Yên đập liên tục, cả người mơ màng, bắt lực vịn cổ của anh thờ nhẹ. Hai người đắm chìm trong thế giới hữu tình không biết thời gian trôi qua bao lâu, không biết bên ngoài thay đổi thế nào, trong mắt chỉ có nhau.

Nơi xa lại truyền đến tiếng nam nữ đùa giỡn, đánh thức hai người đang say đắm, Mạnh Yên bất an đứng dậy ngồi vào chỗ bên cạnh, Diệp Thiên Nhiên tức giận cau mày, nhìn phía bên đó. Thật vất vả có cơ hội riêng tư, người nào đáng ghét tới quấy rầy như vậy!

Bên kia có tiếng cười nói của mấy người nam nữ, nhìn tuổi tác tầm hai mươi, nhìn cách ăn mặc đều không còn là sinh viên. Con gái thì trang điểm, mặc đồ sặc sỡ. Con trai tóc đen bóng, vuốt sáp, âu phục phẳng phiu. Có cảm giác như đi hẹn hò nhỉ?

"Ồ?" Mạnh Yên khẽ kinh ngạc.

"Thế nào?" Diệp Thiên Nhiên thu hồi tầm mắt nhìn về phía cô.

"Đó không phải là Mạnh Tuệ sao? Sao lại có nhiều người vây quanh thế?" Mạnh Yên mở to hai mắt, chỉ vào một cô gái mặc đồ màu trắng váy lụa mỏng, vài nam sinh vây quanh cô đưa nước lấy lòng.

Mạnh Yên cau mày, cô nghe nói mẹ Mạnh Tuệ quen người trong một công ty trên trần tìm một công việc cho chị họ, nghe nói làm trợ lý kế toán.

"Là chị họ của em?" Mặc dù Diệp Thiên Nhiên đến nhà bác cả một lần, chẳng qua lần đó ầm ĩ lớn chuyện, không để ý đến những người khác.

"Ừ." Mạnh Yên có chút khản trương, bị cô nhìn thấy có thể trở về nói lung tung không? Đến lúc đó không biết sẽ bị truyền như thế nào?" Chúng ta đi trước đi."

"Sợ cái gì?" Diệp Thiên Nhiên không có ý kiến gì với đề nghị này, muốn trốn mất dạng sao? Nhưng mà nhìn gương mặt cô khản cầu, vẫn đứng lên, "Vậy chúng ta đi hướng bên kia." Đúng lúc đám người kia đi ngược hướng, cũng sẽ không đối mặt với họ.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, hai người vừa mới chuẩn bị rời đi, liền nghe thấy tiếng Mạnh Tuệ trong trẻo vang lên, "Mạnh Yên, sao em lại ở đây?"

Mạnh Yên thâm thối, xoay người nặn ra nụ cười, "Chị họ cũng ở đây sao, thật là khéo, bất ngờ gặp mọi người ở đây, bọn họ là?" Có mắt nhắm mắt không vậy?

Diệp Thiên Nhiên thấy cô như vậy, khoe miệng cong lên khẽ ho khan mấy tiếng che giấu sự vui vẻ, cô nhóc này cũng thật biết đùa, cũng có lúc tinh nghịch như vậy!

Mạnh Tuệ có chút lúng túng, trên mặt đỏ ửng, "Những người này là bạn học cũng có đồng nghiệp, tranh thủ lúc trời đẹp nên mọi người ra ngoài chơi." Sau khi tốt nghiệp tìm được công việc tốt, mẹ cô lại muốn cô tìm một người bạn trai có điều kiện tốt, nhưng nào có dễ dàng như vậy? Lần này có người đề nghị gặp mặt, cô cũng không có gì làm nên đành đi cùng, chẳng qua là những nam sinh này giống như ruồi vấy quanh cô, nhưng cô lại không thích bọn họ. Chưa kể có nhiều người cũng không có điều kiện gì tốt, không thích hợp làm bạn trai.

Mạnh Yên vòng vo đảo mắt, "Vậy bọn em không quấy rầy mọi người, đi trước." Bọn họ là những nam nữ trẻ tuổi vì muốn tìm đối tượng nên tụ họp, cô cũng không cần tham gia vào.

"Chúng ta ít khi gặp mặt, nói chuyện chút đi." Mạnh Tuệ không muốn để cô đi, thật sự có lý do tìm Mạnh Yên. Đã lâu rồi Mạnh Yên không về quê, cô lại không dám đến nhà của họ. Ngày đó gây chuyện lớn như vậy, nguyên nhân cũng vì công việc của cô, cho nên đánh chết cô cũng không dám đi gặp Lý Thiên.

"Ặc, này..." Chân Mạnh Yên giật giật, cô không muốn nhiều lời.

Mấy nam sinh tới đây cười nói, "Mạnh Tuệ, đây là em họ cậu sao, thật là xinh đẹp, mọi người cùng nhau đi chơi đi, nhiều người cùng đông vui hơn."

"Đúng vậy, bọn này đem theo rất nhiều đồ ăn, em gái, cùng nhau ăn đi."

Mấy nữ sinh nhìn chằm chằm Diệp Thiên Nhiên, trong mắt si mê, "Đây là ai vậy? Mạnh Tuệ giới thiệu đi."

"Mạnh Yên, người này là bạn bè của em hả?" Mạnh Tuệ còn nhớ rõ Diệp Thiên Nhiên, dù sao gương mặt anh rất xuất sắc, ấn tượng khắc sâu. "

"À, anh ấy là họ hàng của Phương Phương." Mạnh Yên cố gắng kiềm chế ý nghĩ, không muốn giới thiệu Diệp Thiên Nhiên cho bọn họ biết.

"Thì ra là như vậy, cùng nhau đi đi." Ánh mắt Mạnh Tuệ dính vào trên người Diệp Thiên Nhiên, vươn tay ra chào hỏi, "Xin chào." Lần trước tình huống mất kiểm soát nên không đề ý, lần này nhìn kỹ thì ra là một đại soái ca.

Diệp Thiên Nhiên chỉ gật đầu cười, không bắt tay với cô.

Mạnh Tuệ ngượng ngùng rút tay lại, mặt hơi đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Chương 45.3

Cuối cùng Diệp Thiên Nhiên và Mạnh Yên vẫn bị bọn họ kéo ngồi vào hoạt động tập thể cùng nhau.

Diệp Thiên Nhiên cau mày ngồi ở bên cạnh Mạnh Yên, ngoảnh mặt làm ngơ với mấy người muốn đến gần, sự nhiệt tình dâng cao của các nữ sinh cũng biến mất. Ngược lại những nam sinh kia lại bắt đầu cười nói.

Mạnh Yên nhò giọng ghé vào lỗ tai anh cười nói, "Đừng nóng giận, chúng ta chờ một lát rồi mượn cớ tránh đi."

"Anh chỉ nhẫn nại nửa tiếng." Giọng Diệp Thiên Nhiên rất không kiên nhẫn, những người này nói những lời nhạt nhẽo, những người con gái kia lại nồng nặc mùi son phấn khiến lỗ mũi anh khó chịu, mấy người con trai kia lại như con ruồi vo ve, có lúc còn ném ánh mắt khinh thường anh.

"OK." Thật ra thì Mạnh Yên cũng không muốn qua lại với bọn họ, nhưng đang giữa nhiều người như vậy lại không nể mặt mũi Mạnh Tuệ, hơi khó xử. "Em mời anh bữa cơm đền bù."

"Mua đồ ăn bên ngoài?" Diệp Thiên Nhiên nửa cười nửa không nhìn cô, anh không hề tin tưởng vào món ăn cô nấu cho mình.

Mạnh Yên tặng cái liếc mắt cho anh, "Có ăn là tốt rồi còn ý kiến?" Hai người thấp giọng nói đùa, mặc kệ những người kia.

Một người đột nhiên chỉ về hướng bọn họ, "Ai, hai người lén lút nói gì đó? Đề cho mọi người nghe chút."

Những người khác đều sáng mắt nhìn bọn họ chằm chằm, gương mặt tươi cười.

"Nếu đã nói âm thầm, làm sao có thể để cho mọi người nghe chứ?" Mạnh Yên cười rất hồn nhiên, trong lòng lại cảm thấy phiền phức. Người kia lúc này quần lấy Mạnh Tuệ sao giờ lại chú ý tới bọn họ?

Người đó dò xét đứng lên, "Như vậy, em gái, hai người ra ngoài chơi, cũng không dẫn theo bạn bè khác sao?" Hai người này sẽ không có gì mờ ám nhỉ? Chẳng qua cô bé này rất đáng yêu, tên nhóc kia lại không đề cho người ta thoải mái, thái độ thật đáng ghét, cho là đáng đáp đẹp mắt chút thì xem thường người khác? Hừ, còn thu hút ánh mắt của những người khác. Ngay cả Mạnh Tuệ cao ngạo cũng len lén nhìn về phía tên nhóc kia, cậu ta đuổi theo Mạnh Tuệ rất lâu rồi, tên nhóc kia còn không cho Mạnh Tuệ mặt mũi, đây là người nào vậy, thật khó chịu! Thật muốn đánh cậu ta!

Mạnh Yên mới không để ý tới trong lòng bọn họ nghĩ như thế nào, vẻ mặt không đổi, cười híp mắt nói, "Từ nhỏ bọn tôi đã thân như tay chân rồi, có gì kỳ lạ sao?"

"Không có." Trên gương mặt người đó mang nụ cười thô tục, tầm mắt quét tới quét lui giữa hai người, "Chẳng qua là chưa từng thấy qua tình cảm tốt như vậy."

"Đó là do anh ít thấy." Mạnh Yên cười tự nhiên, đột nhiên lấy ra một hộp nhựa nhỏ trong túi xách, bên trong là một hàng bánh bí đỏ vàng óng, "Đúng rồi, anh họ, buổi sáng lúc ra ngoài ba mẹ nói em mang bánh bí đỏ cho anh, mới làm, ăn ngon lắm."

Lời nói này rất khéo léo, trong mắt Diệp Thiên Nhiên lướt qua một nụ cười.

Đến cả người nhà cũng biết, chắc hẳn không có chuyện gì mập mờ. Người kia cũng không hứng thú hỏi tiếp. Những người con gái kia lại đồng thời thờ phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Mạnh Yên không khỏi lắc đầu. Nam sắc hại người!

Một người khác lại nhảy ra, "Tớ rất thích ăn bí đỏ bính, em gái cho anh một miếng nha."

Mạnh Yên sùng sốt một chút, người này cũng quá tự nhiên, vừa lấy ra đã tự nhiên xin ăn, giọng điệu còn tự nhiên như vậy.

Gương mặt Diệp Thiên Nhiên u ám, im lặng nhận lấy bánh bí đỏ trong tay Mạnh Yên, tiếp theo ăn, không để cho người khác.

"Anh ấy rất tham ăn, hìhì." Mạnh Yên không khỏi cười ngây ngô mấy tiếng, bộ dáng anh như vậy thật là đáng yêu. Cô còn chưa từng thấy qua vẻ mặt này của anh.

Người kia nhìn hồi lâu, bữu môi nói, "Vậy xem như anh lớn tuổi hơn, để cho em trai ăn vậy." Lời này chưa giống như bình dấm trăm năm.

"Phụt" Mạnh Yên không nhịn được cười ra tiếng, Diệp Thiên Nhiên hung hăng liếc cô một cái, tầm mắt chuyển qua nhân nhạ mở miệng, "Bác à, bác bao nhiêu tuổi vậy?"

Lời này vừa nói ra, mọi người sùng sốt ba giây tất cả đều bật cười thành tiếng, còn mặt người kia lại đỏ lên như ớt khi vậy.

Mạnh Yên cười nghiêng ngả, tay ôm lấy bụng đau vì cười, trong lòng thầm nghĩ, trình độ này mà đòi đấu với Diệp Thiên Nhiên, chỉ có đi tìm cái chết. Câu nói đầu tiên thôi cũng đủ khiến người ta im miệng.

"Bọn tôi còn có việc đi trước." Diệp Thiên Nhiên cất hộp, gương mặt cứng nhắc, kéo Mạnh Yên muốn đi.

"Tiểu Yên, chị có việc muốn nói với em." Mạnh Tuệ nóng nảy, muốn đưa tay cản. Đúng lúc thấy ánh mắt lạnh lùng của Diệp Thiên Nhiên thì rút tay trở về. Người này đáng đáp rất tuần tú, nhưng ánh mắt sao lại lạnh lùng như thế? Dù gì cô cũng là mỹ nữ, ngay cả mặt mũi cũng không cho. Nhưng mà thật sự rất có sức quyến rũ của đàn ông. (mở hồi)

"Có chuyện gì, chị nói đi." Mạnh Yên cau mày, không phải chuyện phiền toái gì chứ? Chuyện nhà bác cả đã đủ để sáng tỏ!

Mạnh Tuệ khó xử nhìn xung quanh, chỉ vào tầng đá cách đó không xa, "Chúng ta đến đó nói đi." Rồi đi trước.

Mạnh Yên cắn cắn môi, ngẩng đầu nhìn hướng Diệp Thiên Nhiên.

Diệp Thiên Nhiên khẽ gật đầu, Mạnh Yên trong lòng thầm thở dài, không thể làm gì khác hơn là đi theo sau lưng Mạnh Tuệ.

Mạnh Tuệ cũng không cảm thấy khó xử nữa, dứt khoát mở miệng, "Tiểu Yên, chị muốn đến cửa tiệm mua mấy bộ quần áo."

"Vậy chị đi đi." Mạnh Yên không giải thích được nhìn cô, sao lại nói chuyện này với mình? Chẳng lẽ là muốn cô đưa sao? Trước kia không có gì đáng nói, muốn gì cũng được, nhưng lần trước vì chuyện công việc của cô ta mà bài xích. Hôm nay nếu không phải tình cờ gặp Mạnh Tuệ, cô lo lắng sẽ bị đồn đãi lung tung, chứ bản thân không hề muốn nhiều lời với cô ta.

"Có thể thím không muốn gặp chị." Mạnh Tuệ đan hai tay lại, gương mặt bất an, coi như cô ta cũng hiểu rõ.

Nhưng trong huyện chỉ có mấy cửa tiệm quần áo của nhà họ Mạnh, rất nhiều người cảm thấy tự hào về quần áo nhà họ, có thể nói là tiêu biểu. Cô ta không chỉ một lần nghe người ta nhắc qua, trong lòng rất muốn mua mấy bộ.

Mạnh Yên nhìn cô hồi lâu, "Chị là khách hàng, mẹ em sẽ không đuổi chị đi." Người buôn bán, tôn trọng hòa khí sinh tài, không có thói quen chọn khách.

"Nếu không em giúp chị chọn mấy bộ, chị mới nhận tiền lương, còn chưa sử dụng." Ánh mắt Mạnh Tuệ sáng lên đề nghị.

Mạnh Yên liếc mắt, "Quần áo thì phải thử, tùy tiện đem tới nhớ chị không thích thì sao?" Vì chuyện nhỏ nhặt này mà kỳ kèo, thật nhàm chán. Muốn mua quần áo thì đến tiệm, chọn rồi trả tiền là xong. Cho dù Lý Thiển không muốn gặp cô ta chẳng lẽ lại không bán cho cô ta sao?

"Chị không dám." Mạnh Tuệ cúi đầu, giọng nói cực nhỏ.

"Có gì mà không dám?" Mạnh Yên thấy đáng vẻ khấp nép sợ hãi như con thỏ nhỏ, bây giờ im lặng, "Như vậy đi, thứ năm thứ sáu mẹ em không có trong tiệm, chị chọn 1 trong 2 ngày qua mua." Có cố gắng ra vẻ nhu nhược với cô cũng vô dụng thôi. Cô không có để bản thân mình phải phục tùng đâu!

"Tốt." Mạnh Yên chột ngắc đầu lên, đột nhiên ánh mắt ảm đạm, "Không được, hai ngày ấy chị đi làm." Chỗ cô làm chỉ được nghỉ ngày chủ nhật.

"Xin nghỉ một ngày." Mạnh Yên nhân nhạ nói, thật sự không muốn để ý tới cô ta. Chuyện như vậy còn cần người khác chỉ sao?

"Vậy sẽ bị trừ rất nhiều tiền." Gương mặt Mạnh Tuệ đau lòng.

Mạnh Yên nắm tay lại thành quyền không nhịn được, "Vậy sau này hãy nói đi." Xoay người đã muốn đi. Cô ghét nhất giao thiệp với những người không dứt khoát, cả chủ ý của bản thân cũng không rõ ràng, một hồi ý nghĩ, làm việc dây dưa. Chuyện nhỏ này cũng cần suy tính sao?

Mạnh Tuệ vội vàng kéo lại tay của cô, "Tiểu Yên, vậy... vậy có thể giảm giá không?"

Mạnh Yên thầm thở dài trong lòng, "Một bộ không giảm, nhưng em có thể cho chị một thẻ, có thể giảm 20%." Lúc nào cô cũng để mấy thẻ VIP trong bóp tiền để tặng. Thói quen này xuất phát là một lần giáo viên dạy Anh Văn muốn có thẻ VIP, nhưng cô không kịp chuẩn bị tinh thần mà ngăn người, may mắn là cuối cùng cũng đồng ý, thiếu chút nữa đã đắc tội. Sau lại có mấy giáo viên cũ thông qua giáo viên Anh Văn xin cô mấy thẻ, Lý Thiên dứt khoát đưa cô mấy tấm thẻ giữ trong người.

"20%? Có thể giảm hơn nữa không?" Mạnh Tuệ lộ ra vẻ khẩn cầu.

Mạnh Yên bĩu môi, "Không được, đây là giá vốn, thấp nữa sẽ lỗ vốn." Chẳng qua chỉ là lời nói dối, nếu không nói vậy sẽ còn kỳ kèo hồi lâu nữa.

"Vậy cũng tốt." Mạnh Tuệ tâm bất cam tình bất nguyện gật đầu, "Vậy mấy ngày nữa chị đến."

Miệng Mạnh Yên giật giật, im lặng nuốt xuống, lấy ra thẻ VIP đưa cho cô ta.

"Ai, còn có một việc." Mạnh Tuệ chỉ sợ em họ đi, trong lòng lẩn quẩn hồi lâu bật thốt lên, "Diệp Thiên Nhiên là bạn bè với em? Anh ấy làm gì? Hình như bằng tuổi chị?"

Mạnh Yên cắn răng, ghê tởm, quả nhiên coi trọng Diệp Thiên Nhiên. Không được, phải nghĩ cách khiến cô ta từ bỏ ý nghĩ. "Anh ấy, đang học đại học, sau khi tốt nghiệp muốn làm quân nhân, có lẽ sẽ không về đây." Hừ, nói như vậy mới có thể bóp chết suy nghĩ từ trong trứng nước.

Mạnh Tuệ kinh ngạc mở to hai mắt nhìn Diệp Thiên Nhiên cách đó không xa, "Không thể nào, anh ấy không phải là người ở đây sao?"

Mạnh Yên rất chắc chắn gật đầu, "Không phải, anh ấy là người ở thành phố khác, mẹ anh ấy là người ở đây gả đi xa."

Mạnh Tuệ lấy hết dũng khí then thùng đổ mặt hỏi, "Vậy anh ấy có thể vì... Thích người nào đó mà ở lại chỗ này không?"

Nhìn vẻ mặt của cô ta, Mạnh Yên không thoải mái. Đã như vậy, cô ta còn không chịu chết tâm sao? Vòng vo đảo mắt, "Sẽ không, anh ấy là con một trong nhà, sau này phải chăm sóc cha mẹ."

Cô khẽ oán thầm trong lòng, cô đã nói, tìm bạn trai không thể tìm người quá xuất sắc, quá dễ dàng gây họa. Chỉ nhìn một cái đã thu hút bao nhiêu cô gái. Còn hại cô phải nói dối bức người ta lui. Thật là quá đáng ghét! Thật sự muốn hủy khuôn mặt của anh mà.

Mạnh Tuệ thất vọng cúi đầu, thật vất vả mới để ý được một người, lại là hoàn cảnh này. Nhà cô chắc chắn sẽ không đồng ý, chuyện này cũng không có cách. Thật đau lòng!

Mạnh Yên cô quái nhìn sắc mặt cô ta biến đổi, hồi lâu ném lại một câu, "Em phải đi."

Cô không để ý tiếng những người phía sau, kéo Diệp Thiên Nhiên đi.

Diệp Thiên Nhiên không nói tiếng nào bị cô dắt đi, trong lòng âm thầm suy đoán nguyên nhân cô đột nhiên mất hứng. Lúc này còn vui vẻ chỉ nói mấy câu với chị họ đã không vui? Chẳng lẽ chị họ mắng cô? Loại suy nghĩ này xuất hiện, trong lòng anh cũng mất hứng, đúng là không nên để cho họ ở cùng nhau.

Lúc đến cổng công viên, tâm trạng Mạnh Yên cũng thay đổi, chuyện như vậy có lẽ sau này không thiếu, nếu muốn ở bên cạnh anh, có một số việc sẽ phải tính trước. Người khác thích anh anh, cũng không phải lỗi của anh. Cô không cần thiết vì người không liên quan mà bức bối, hơn nữa không cần vì lỗi lầm của người khác mà trừng phạt mình. Chỉ cần trong lòng anh chỉ có một mình cô, không thích người khác là được. Những chuyện khác cô không có cách nào kiểm soát được.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chương 45.4

Mạnh Yên cùng Diệp Thiên Nhiên đến Hương Phiêu Viên ăn cơm, nơi này nổi tiếng về món vịt quay, nhưng vịt vào trong giấm đồ rồi cuốn với bánh, thêm rau, chấm với nước chấm. Mạnh Yên thích tới đây nhất, chẳng qua giá ở đây rất cao. Thịnh thoảng tới mấy lần tạm được, thường xuyên đến thì cô hơi xót tiền.

Trong tiệm cũng vắng người người, hai người gọi một phần, phần cơm chiên thịt bò và chân giò hun khói, món ăn được dọn lên rất nhanh, Diệp Thiên Nhiên cuốn một miếng cho cô, cô nhận lấy ăn từng ngụm lớn, không có chút để ý hình tượng nào cả.

"Từ từ ăn, không có ai giành với em đâu." Diệp Thiên Nhiên cười lắc đầu, nhưng mà nhìn cô ăn ngon như vậy, khẩu vị của anh cũng tốt lên. Bánh bí đỏ vừa ăn cũng đã tiêu hết.

Mạnh Yên vốn không để ý tới việc nói chuyện, ăn xong rồi uống canh, canh này mùi nồng nhẹ, không có mùi tanh của thịt, phía trên còn nổi mấy lá rau xanh biếc, đủ cả sắc – hương – vị.

Thừa dịp cô ăn ngon miệng, Diệp Thiên Nhiên hỏi, "Lúc này sao lại mất hứng? Có phải chị họ em nói chuyện gì không?"

Mạnh Yên dừng tay ăn cơm, nhìn anh, "Không có, chẳng qua chị ấy hỏi chuyện của người khác." Đây mới là nguyên nhân cô tức giận.

Diệp Thiên Nhiên hơi sùng sốt, có chút lúng túng gãi gãi đầu, "Mà chuyện không liên quan đến anh, anh vốn không có để ý tới cô ta." Anh vô tội, cũng không thể bị oan.

Mạnh Yên nhún vai một cái, "Cho nên em cũng không tức giận anh."

Diệp Thiên Nhiên bận rộn rót mật vào tai, "Tiểu Yên nhà mình càng ngày càng sáng suốt, càng ngày càng hiểu chuyện."

"Hừ, ai là người nhà anh chứ?" Mạnh Yên không nhận được nói giọng khó nghe, "Lúc trước em không hiểu chuyện sao?" Cô cũng muốn nhanh chóng quên chuyện này đi, anh lại còn nhảy ra hỏi lại, thật là.

"Anh chỉ chèn thêm chữ 'càng' thôi, đừng nghĩ oan cho anh." Diệp Thiên Nhiên giờ tay đầu hàng, "Sau này anh sẽ tránh người như vậy, tuyệt đối sẽ không để ý với bọn họ."

"Đây là chuyện của anh, không cần nói với em." Mạnh Yên bĩu môi, cúi đầu tiếp tục ăn.

"Em đó." Diệp Thiên Nhiên sờ sờ đầu của cô, cô bé này thật là nhỏ mọn, nhưng trong lòng anh lại vô cùng vui vẻ, cô bé này đang ghen nhỉ? Cuối cùng cô cũng để ý tới anh.

Mạnh Yên bĩu môi, kỳ lạ, đáng đáp cô cũng không tệ, sao lại không có người thích cô nhỉ? Lúc học trung học đệ nhất cũng có nhiều nữ sinh được theo đuổi, duy chỉ có cô không có, cô không tự chủ hỏi vấn đề này.

Diệp Thiên Nhiên cổ quái nhìn cô, "Em mong có người theo đuổi em?"

"Không hẳn, chỉ là cảm thấy khó hiểu." Mạnh Yên ngậm phần cơm, nói không rõ.

Diệp Thiên Nhiên đảo mắt, "Có cái gì kỳ lạ đâu? Lúc em học trung học đệ nhất đáng vẻ còn chưa trở mã, ai lại đi thích người như cây đậu chứ?"

"Em tệ thế sao?" Mạnh Yên dậy thì muộn, nhưng cũng không đến mức như anh nói. Cô nhớ tới những nữ sinh được hoan nghênh, chợt một suy nghĩ thoáng qua đầu, chẳng lẽ là..." Diệp Thiên Nhiên, không phải là anh động tay động chân gì chứ?"

"Em nói xem?" Diệp Thiên Nhiên ba phải chuyện gì cũng cười cười.

Mạnh Yên liếc mắt, sao lại không nghĩ tới nhỉ? Theo tính tình của anh, sẽ không để cho nam sinh khác có cơ hội đến gần cô, hơn nữa càng không có chuyện tỏ tình với cô. Dù sớm muộn đều là anh đưa đón, người khác sao có thể đến gần cô chứ? "Anh cũng quá là... Quá gian xảo."

Diệp Thiên Nhiên rất thần nhiên, "Không có cách nào, ai bảo anh thích em chứ? Em cho là anh sẽ cho người khác có cơ hội sao?"

Mạnh Yên thấy anh như vậy, ngược lại không có hứng thú tranh cãi với anh, "Phải, làm cũng làm rồi, sau này đừng như vậy."

Diệp Thiên Nhiên gật đầu, trong lòng lại thầm nghĩ, anh thật sự vất vả mới theo đuổi được Mạnh Yên, không thể buông lỏng cảnh giác. Trước kia những nam sinh trẻ con khá dễ xử lý, lúc Mạnh Yên không chú ý làm vài hành động thân mật, tạo ra sự gần gũi thân thiết giữa hai người vì thế bọn họ không dám theo đuổi nữa. Nhưng trung học đệ nhị cấp cũng sẽ không dễ dàng như vậy, anh lại không thể ngày ngày ở bên cạnh cô. Chẳng qua anh động tay chân một chút... Nhất định phải bóp chết tâm tình chộn rộn của bọn họ từ sớm!

"Buổi chiều muốn đi đâu?" Diệp Thiên Nhiên hỏi, đang hẹn hò vui vẻ thì bị người khác quấy rối nên hỏi ý của cô.

"Cũng không biết chỗ nào, không bằng anh đi với em mua máy vi tính đi." Mạnh Yên chợt phấn khích, đã rất lâu rồi cô không có dùng máy vi tính, trong trường học chỉ học mấy tiết, cũng không có bao nhiêu máy, các bạn học phải thay phiên sử dụng, thật nhàm chán. Máy vi tính trong lúc này còn chưa được thông dụng, muốn đánh tài liệu cũng phải ra ngoài tiệm photocopy, thật phiền toái.

"Cũng được, anh đến chỗ chú Mạnh mượn xe." Chuyện nhỏ này Diệp Thiên Nhiên luôn luôn nghe theo cô.

Mạnh Yên ngần ngại, "Anh biết lái xe?" Chuyện này cô không hề biết.

"Dĩ nhiên, từ nhỏ đã học được, đủ 18 tuổi anh đi thi lấy bằng." Diệp Thiên Nhiên chớp mắt, "Yên tâm, anh lái xe rất cứng."

Mạnh Yên gật đầu đồng ý, "Xe của ba em dùng buổi sáng, bây giờ không cần tới, có thể mượn được."

Hai người com nước xong Diệp Thiên Nhiên trả tiền, rồi đi tìm Mạnh Ngọc Cương mượn xe.

Mấy năm gần đây nhà họ Mạnh thêm hai chiếc xe, một chiếc là màu trắng như bánh bao, chuyên môn dùng để vận chuyển gà đến các chợ trong trấn, nhưng mà hùn tiền với Giang Hải Thiên mua. Còn một chiếc thì màu đen, Lý Thiên dùng trong cửa tiệm, đặc biệt tiếp khách hoặc là giao hàng tới cửa.

Mạnh Ngọc Cương không yên lòng dặn dò lần nữa, "Cẩn thận một chút, đi chậm một chút, không vượt đèn đỏ, chú ý an toàn."

Diệp Thiên Nhiên không nhịn được, không ngừng gật đầu.

"Đừng nói nữa, e là trời sẽ tối mất." Mạnh Yên bắt đầu đi đoạt lấy chìa khóa xe, leo lên xe.

Mạnh Ngọc Cương đành bỏ tay với con gái mình, chẳng qua cười, "Đi đi, con bé này không có kiên nhẫn."

"Chú Mạnh, vậy tại con đi." Diệp Thiên Nhiên lễ độ gật đầu ý bảo.

"Cẩn thận một chút." Mạnh Ngọc Cương không yên lòng nhìn hai đứa trẻ, "Tiểu Yên, đủ tiền chưa? Không đủ ba có nè."

"Đủ rồi." Mạnh Yên vỗ vỗ túi sau lưng, bên trong có tờ chi phiếu một vạn.

Lái xe đến nơi bán máy vi tính lớn nhất trong thành phố, Diệp Thiên Nhiên dẫn cô đi vào xem kỹ từng máy. Lúc này giá cả máy vi tính còn rất đắt, phần mềm cũng đơn giản. Diệp Thiên Nhiên nghiên cứu hồi lâu, chỉ vào hai máy vi tính hơi ý kiến của Mạnh Yên.

Mạnh Yên chỉ biết thao tác nhưng đối với cấu hình máy thì không biết, chỉ biết là ngoại hình nhìn có được hay không, sờ tay cảm giác thế nào? Những chuyện khác chỉ có thể để anh làm chủ.

Diệp Thiên Nhiên không có cách nào, chỉ vào một máy, "Vậy máy này đi."

Mạnh Yên gật đầu, Diệp Thiên Nhiên bắt đầu giảm giá, chủ cửa hàng lúc đầu muốn đánh lừa bọn họ, không muốn nghe anh nói đạo lý rõ ràng, không phải người chuyên môn, hai người trả giá hồi lâu lấy 6000 đồng.

Mạnh Yên hơn hờ trả tiền, bót phiền toái, vốn không cần phải hao tổn tâm trí, không tệ, có bạn trai cũng có lợi chỗ này, sớm biết như thế, không chừng cô đã đồng ý.

Thêm một cái máy in, hai người ôm đồ trở về.

Diệp Thiên Nhiên khởi động xe, còn chưa đi ra ngoài đột nhiên tắt máy, còi dây an toàn.

"Sao vậy?" Mạnh Yên cho là quên thứ gì, bận rộn cúi đầu kiểm tra.

"Bên kia có một cửa hàng điện thoại, chúng ta đi xem một chút." Diệp Thiên Nhiên đưa tay chỉ về phía trước.

"Điện thoại di động? Rất đắt tiền." Mạnh Yên lắc đầu không muốn xuống xe, lúc này điện thoại di động lại đắt lại xấu xí lại nặng muốn chết, đây cũng là nguyên nhân cô không muốn mua.

"Không sao, anh có tiền." Diệp Thiên Nhiên dụ dỗ nói.

"Anh vẫn nên tiết kiệm tiền sửa nhà đi."

"Tiền sửa nhà đủ rồi." Diệp Thiên Nhiên mở cửa xe cứng rắn kéo cô xuống.

"Trong nhà đã có điện thoại cần gì điện thoại di động nữa, mua cũng lãng phí." Mạnh Yên không phải sợ tốn tiền, mà là người bên cạnh cũng không có điện thoại di động, cô mua để làm gì?

"Tại sao lãng phí? Chúng ta có thể liên lạc với nhau." Diệp Thiên Nhiên kéo cô đi về phía trước.

Liên lạc? Lời này xuất hiện trong đầu cô, giờ mới hiểu được. Ngất, nói thẳng là đường dây nóng của hai người đi. Nhưng mà không phải là quá xa xỉ? Một cái điện thoại cũng hơn 10.000, hai người sẽ tốn hơn 20.000. Không được. "Điện thoại di động cũng không cần, chúng ta mua cái máy BP đi, có chuyện gì cứ nhắn cho em." Ký túc xá trường anh không có trang bị điện thoại, muốn liên lạc cũng không có phương tiện.

Hai người giằng co hồi lâu, cuối cùng vẫn nghe Mạnh Yên, mua hai máy nhắn tin BP, hai màu khác nhau nhưng kiểu dáng cặp đôi. Anh là màu đen, cô là đỏ thắm.

Nhìn dáng vẻ Mạnh Yên đang máy nhắn tin BP cười ngẩn người, Diệp Thiên Nhiên cười híp mắt, dắt tay cô bước chậm. Lòng người vui nên thấy cảnh cũng đẹp. Ở nơi đông đúc người này, trong mắt của anh chỉ có một người đang cúi đầu thương thức máy.

Nhưng mà sau khi về, Lý Thiển nhìn hóa đơn hồi lâu, đứa nhỏ này sử dụng quá nhiều tiền. Vật này bà cũng chưa từng thấy qua, lại tốn 6.000 đồng, lại phải bán thêm mấy bộ quần áo nữa.

Diệp Thiên Nhiên ở trong phòng loay hoay hồi lâu, gán máy vi tính xong xuôi. Ra ngoài gọi Lý Thiển, "Di Lý, đi nhìn máy vi tính đi, rất có lợi, kết nối Internet là có thể thấy cả thế giới."

"Thật sự lợi hại như vậy?" Lý Thiển bán tín bán nghi, nhìn trái nhìn phải thấy cũng chỉ là cái máy, thật sự có ích vậy sao?

"Đĩ nhiên rồi, Tiểu Yên thông minh lắm, làm sao chịu lỗ tiền mua cái này chứ?" Gương mặt Diệp Thiên Nhiên kiêu ngạo.

Điều này cũng đúng, tuy trong tay đứa nhỏ Mạnh Yên này có tiền, nhưng chưa bao giờ phung phí, tiền cũng dùng chỗ cần thiết, đây cũng là nguyên nhân bà rất tin tưởng con gái mà không hề thu tiền riêng.

Một khi Lý Thiển nghĩ thông suốt, cũng không xót tiền. Đứng dậy đi theo Diệp Thiên Nhiên vào phòng khách, Mạnh Yên đang hết sức vui vẻ nghịch nghịch máy tính mới.

Thấy mẹ đi vào, Mạnh Yên cười híp mắt kéo mẹ ngồi xuống, mình đứng ở sau lưng mẹ, đặc ý biểu diễn khoa học công nghệ mới khiến mẹ cô tròn mắt há mồm nhìn.

Mạnh Yên ra vẻ khoe khoang, "Mẹ, sau này nhờ cái máy mẹ có thể xem những buổi trình diễn thời trang mới nhất, còn có thể liên lạc thông tin với nhà máy, đánh văn kiện đánh tài liệu đều được, rất có lợi đó."

"Có thể xem được bộ sưu tập mới?" Những cái khác không nói nhưng bà hứng thú việc này nhất. Bà giữ rất nhiều tạp chí thời trang. Nếu quả thật đúng như con gái nói vậy sẽ đỡ phiền toái hơn rất nhiều.

"Đúng vậy, tạp chí mẹ mua đều không phải là mới nhất." Mạnh Yên chỉ vào máy tính này, "Nếu như là máy vi tính, hôm qua bên New York có gì thì hôm sau đã có tin tức có thể xem được."

"Tốt vậy sao?" Lý Thiển bị thuyết phục, trong lòng càng ngứa ngáy, "Dùng như thế nào? Mau chỉ mẹ."

Mạnh Yên dạy Lý Thiển thao tác tay thế nào, dù sao Lý Thiển lớn tuổi, lần đầu tiên dùng máy, ngón tay chưa linh hoạt cầm chuột.

Mạnh Yên kiên nhẫn dạy mấy lần, thấy mẹ vẫn chưa học được, không khỏi có chút nhứt đầu. Diệp Thiên Nhiên gõ gõ sau lưng, ý bảo cô lui ra, anh tới dạy.

Rõ ràng Diệp Thiên Nhiên kiên nhẫn hơn cô, không hề thấy phiền mà dạy đi dạy lại cho Lý Thiển, cho đến khi bà đã thông thạo.

Lý Thiển rất cảm động, "Thiên Nhiên, tối nay ở đây ăn cơm, đi làm món sở trường cho con ăn." Thật là một đứa bé ngoan, mới vừa rồi bà cũng không hiểu được làm phiền đứa nhỏ này kiên nhẫn.

"Cảm ơn dì Lý, con thích mấy món dì nấu, ăn rất ngon." Miệng lưỡi Diệp Thiên Nhiên trơn nhẵn, "Căn tin trường con nấu khó ăn lắm, mỗi lần ăn cơm con đều phải tưởng tượng mấy món dì nấu mới nuốt được."

"Thật sao? Thích thì sau này tới đây ăn cơm nhiều một chút." Lý Thiển đặc ý, tay nghề của bà tốt thế sao.

"Được được được." Gương mặt Diệp Thiên Nhiên hớn hờ, khiến Mạnh Yên ở một bên chỉ biết kêu trời, đồ nịnh bợ!

Diệp Thiên Nhiên thừa dịp Lý Thiển đi ra ngoài nấu ăn, đưa tay kéo tóc của cô, cô bé không có lương tâm, anh làm tất cả không phải vì cô sao?

Quả nhiên Lý Thiển làm một bàn lớn đầy món ăn, trong đó có món thịt kho và canh thịt bò mà Diệp Thiên Nhiên thích, khiến Diệp Thiên Nhiên ăn cũng không ngừng đầu lên, vui đầu vào ăn.

Lý Thiển thấy rất vui mừng, không ngừng gấp thức ăn cho anh. Mình làm món ăn có người khen, cảm giác thành tựu đó còn thỏa mãn hơn là bán được mấy bộ quần áo.

Mạnh Yên tròn mắt nhìn Diệp Thiên Nhiên, mẹ cô thật thiên vị, ai mới là con ruột của mẹ?

Hành động của cô khiến Lý Thiển bất mãn, tròn mắt nhìn cô, "Con bé này, sao không lo ăn cơm đi, còn trách móc gì?" Sao lại không lễ phép như vậy? Bình thường nó cũng thích ăn, cũng không làm chuyện thất lễ. Hôm nay sao vậy?

"Con muốn ăn đùi gà." Ánh mắt Mạnh Yên nhìn chằm chằm đùi gà trong chén của Diệp Thiên Nhiên. Biết rõ cô thích ăn, còn gấp đùi gà cho anh.

Lý Thiển vừa bức mình vừa buồn cười, sao lại giống như đứa bé không hiểu chuyện? "Bình thường là con ăn, hôm nay Thiên Nhiên là khách thì nhường cho anh đi."

Ghét, anh là khách gì chứ? Mạnh Yên không vui bĩu môi, ủy khuất cúi đầu ăn cơm trắng.

Diệp Thiên Nhiên lắc đầu, gấp đùi gà vào trong chén cô.

Thấy thế Lý Thiển vội vàng ngăn cản, "Thiên Nhiên, không cần để ý nó."

"Dì Lý, con không thích ăn đùi gà." Diệp Thiên Nhiên vội vàng mở miệng, chỉ sợ bà trách Mạnh Yên.

Mạnh Yên cắn đùi gà vừa thơm vừa ngon, tâm tình thật tốt, trên mặt lộ ra nụ cười khoái trá. Vẫn là Diệp Thiên Nhiên lên tiếng nhường.

Lý Thiển bất đắc dĩ nhìn cô, con bé này quá tùy hứng, sao lại đối với khách như vậy? Người ta khách sáo, cô lại nhường thật. Ngày thường cũng không

thấy nó như vậy? Làm sao bà biết có người tự nguyện vì ai, trong lòng cũng vui sướng đấy!

Mạnh Ngọc Cương lại thu hết tất cả trong mắt, trong lòng cảm giác là lạ. Hai đứa bé này có quá thân thiết rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chương 46

Cơm nước xong, Diệp Thiên Nhiên tiếc rẻ đi về. Lý Thiển ở trong phòng bếp rửa chén, Mạnh Ngọc Cương gọi Mạnh Yên vào ngồi trên ghế salon.

"Chuyện gì vậy? Ba." Mạnh Yên đợi hơn hồi lâu, cũng không nghe ba cô nói gì. Đây là muốn phạt ngồi sao?

"Tiểu Yên, con... con..." Mạnh Ngọc Cương muốn nói lại thôi, vô cùng khó xử, lời này nói như thế nào đây? Hôm nay mới phát hiện nói chuyện với con gái lại có hơi khó khăn để mở miệng như thế.

Mạnh Yên không để ý lấy một quả chuối trên khay trà, lột vỏ rồi cắn, "Ba muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi."

Mạnh Ngọc Cương do dự hồi lâu, "Con... Con và Thiên Nhiên...Hình như...Quan hệ rất tốt."

Mạnh Yên hỏi hớp trong lòng, giọng nói lại hết sức bình tĩnh tự nhiên, "Đúng vậy, quan hệ giữa chúng con vẫn luôn rất tốt, sao vậy?" Càng phải bình tĩnh mới có thể qua mặt người khác.

Ngược lại Mạnh Ngọc Cương giống như bị người ta gặng hỏi, ấp úng hồi lâu cũng không thể nói mấy chữ, "Không có... Không có gì, chỉ là... Chỉ là... Con cũng lớn, không nên không lễ phép làm ầm ĩ với Thiên Nhiên." Lời nói này quá hàm súc.

"Có chuyện gì mà con không biết lớn nhỏ?" Mạnh Yên dứt khoát giả bộ hồ đồ, mở to đôi mắt tràn ngập vô tội hỏi, "Chẳng lẽ con giành đùi gà với anh ấy là không lễ phép?"

"Con... Quên đi." Bây giờ Mạnh Ngọc Cương không có cách nào đành nhìn về gương mặt tươi cười của Mạnh Yên, chỉ có thể nhắc nhở một câu, "Tiểu Yên, con đã đồng ý với ba mẹ, trung học đệ nhị không yêu đương." Có phải ông hiểu lầm? Nếu như vậy càng chất vấn sẽ làm con gái ông tổn thương, vẫn nên quên đi.

"Đương nhiên rồi, ba yên tâm đi." Mạnh Yên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lần này xem như là qua ải trót lọt. Sau này hành động nên cẩn thận một chút, sẽ dễ lộ sơ hở. "Con biết cân nhắc mà, không vì chuyện khác mà phân tâm, con nhất định sẽ thi đậu đại học."

Mạnh Ngọc Cương hài lòng gật đầu, thành khẩn nói, "Vậy thì tốt, con luôn luôn hiểu chuyện, sẽ không để cho ba mẹ lo lắng."

"Dĩ nhiên, vậy con vào nghỉ ngơi." Mạnh Yên nói xong, ăn xong trái chuối rồi trở về phòng.

Lý Thiển ló đầu ra trong phòng bếp nói, "Chờ một chút, Tiểu Yên. Mẹ có một số việc phải nói, họp gia đình nào."

Vừa nghe lời này, hai cha con cô trao đổi một ánh mắt, thời gian gần đây một nhà ba người đã đồng ý khi gặp chuyện trọng đại sẽ mở cuộc họp gia đình, rồi cùng nhau quyết định. Cách làm dân chủ sẽ tránh khỏi rất nhiều chuyện phiền toái. Cho nên thời gian gần đây người một nhà rất hòa thuận, đây cũng là nguyên nhân quan trọng. Chỉ có những chuyện cần họp gia đình rất ít.

Mạnh Ngọc Cương ngồi cảm thấy hơi căng thẳng, "Xảy ra chuyện gì?"

Trước Lý Thiển rót ba ly trà, đưa cho hai cha con cô, lúc này mới ngồi xuống mở miệng, "Em nghỉ lâu rồi, chuẩn bị mua vài miếng đất làm nhà máy."

"Có quá mạo hiểm không?" Mạnh Ngọc Cương rất không tán thành nhưng không hoàn toàn phủ nhận, chậm rãi nói, "Em lại chưa từng làm trong nhà máy, đâu có hiểu rõ về nó."

"Chuyện này cũng không có cách nào, những năm gần đây việc buôn bán ở cửa hàng rất tốt, nhưng những xưởng may hợp tác với chúng ta lại có vấn đề, em thấy rất phiền toái." Lý Thiển ừ rừ cau mày, "Cho nên không bằng mình tự mở xưởng may, mình quản lý, vừa đỡ lo vừa đỡ tốn sức lực."

Lý Thiển suy nghĩ việc này đã rất lâu rồi, mấy xưởng may kia không phải là trễ hạn thì đồng phục còn bị lỗi, mỗi việc khiếu nại thôi đã khiến bà kiệt sức.

"Vậy tìm những xưởng may khác." Mạnh Ngọc Cương suy nghĩ một chút đề nghị.

"Cũng như vậy, không phải là người của mình đều có tính toán riêng, cứ dây dưa mãi khiến người ta cảm thấy phiền toái." Lý Thiển cau mày, "Hôm nay tiệp chúng ta đã có quy mô lớn, những chuyện này chúng ta cũng làm được, không cần phải giao cho người ngoài."

Thời gian gần đây theo đề nghị của Mạnh Yên về vấn đề quần áo, tổng cộng có hai mẫu, tất cả quần áo đều có ký hiệu “Thiên”. Một bộ là kiểu dành cho các thiếu nữ, màu sắc tươi tắn tràn đầy hơi thở thanh xuân. Một bộ này khoảng trên dưới 200 - 300. Một bộ khác dành cho phụ nữ, đoan trang đứng đắn, tràn đầy hơi thở của thành thị. Một bộ quần áo tầm sáu bảy trăm. Giá cả đắt đỏ trong huyện này còn hạn chế, nhưng vẫn có vô số người bon chen, có vài người không thiếu tiền, thiếu chính là phong thái cao quý. Mà có vài người không cam lòng với người khác, có vài người muốn khoe khoang.

d/d/l/q/d

Ban đầu lúc Lý Thiên đổi mới rất do dự, bởi vì điều này tương đương sẽ bỏ những mẫu quần áo DIY trước đây. Chặng qua nhờ Mạnh Yên hết sức khuyên nhủ, bà cũng nhìn vào việc nước ngoài đầu tư, nghĩ thông suốt chỉ có làm như vậy mới có thể từng bước một thiết lập đẳng cấp của mình, xây dựng danh tiếng. Sau lại dứt khoát điều chỉnh phương pháp lần nữa, dùng kiểu dáng của nước ngoài hoặc của Hồng Kông mà làm theo, chú trọng chi tiết và chất lượng.

Ngược lại lại thành công ngoài dự đoán, nhiều khách quen cũ lần đầu tiên đến mua có hơi tiếc rẻ, sau lại cảm thấy rất có phẩm chất, có một bộ quần áo này cũng tự hào với bạn bè. Mà đúng lúc Lý Thiên làm những hoạt động như thể VIP v.v..., giữ chân nhiều khách hàng cũ, qua một thời gian, cửa tiệm quần áo của bà càng trở nên tiếng tăm, trở thành cửa hàng thời trang cao cấp nhất.

Mà những khách hàng VIP trong cửa hàng đều là những người tai to mặt lớn, Lý Thiên cũng thuận tiện kết giao quan hệ bạn bè với họ. Có lúc nhờ họ giúp đỡ mà bà cũng dễ dàng hơn, mấy năm này bà buôn bán vô cùng thuận lợi.

Vì vậy Lý Thiên rất đắc ý, mặc dù nâng cao giá thành, nhưng tiền lời lại tăng gấp bội, đồng thời kiếm được nguồn nguyên vật liệu tốt, đây chính là có tiền muốn làm gì cũng được.

"Anh vẫn nghĩ là chúng ta nên cẩn thận, tốt nhất giao cho người khác làm." Mạnh Ngọc Cương lắc đầu không tán thành.

Lý Thiên quay đầu hỏi vẫn không lên tiếng con gái, "Tiểu Yên, con nghĩ sao?" Đứa nhỏ này có mắt thẩm mỹ rất tốt, mỗi một bước đều đi vô cùng chính xác.

Mạnh Yên không nói gì nãy giờ, là đang suy nghĩ các quyết định quan trọng. Nghe Lý Thiên hỏi, cô nháp hé miệng, "Vậy quy trình kỹ thuật xưởng may thì sao? Phương diện quản lý mẹ có biết không?" Dựa vào việc nhất thời xúc động chưa hẳn giải quyết được vấn đề.

"Vấn đề quy trình mẹ đã nghe ngóng, việc quản lý mẹ cũng tham khảo sách rất nhiều, ngoài ra kinh nghiệm quản lý tiệm mấy năm qua cũng có thể tin tưởng." Lý Thiên cực kỳ tự tin, "Huống chi mẹ có thể tuyển dụng những người trợ lý giỏi giúp chúng ta."

"Nếu như mẹ đã chuẩn bị tốt tâm lý, vậy thì làm đi." Mạnh Yên thầm nói, rất tán thành ý tưởng của mẹ cô. Nếu như đã dám có suy nghĩ lớn thì chuyện mở xưởng may cũng sớm hay muộn thôi, tốt nhất là có dây chuyền, mỗi phân đoạn đều nằm trong kiểm soát của mình. Vừa bớt việc trung gian phức tạp còn có thể kiếm tiền nhiều một chút, có gì mà không làm chứ?

"Vẫn nên cẩn thận suy xét lại." Mạnh Ngọc Cương vẫn giữ ý kiến phản đối.

Lý Thiên buồn rầu nhìn chồng, "Em đã nghiên cứu thị trường cũng đã tìm tòi rất nhiều lần." Bản thân ông chỉ có điểm không tốt là quá mức bảo thủ thôi.

Đầu óc Mạnh Ngọc Cương suy nghĩ, đôi góc độ phân tích, "Nhưng mà em bận rộn thì sao đây? Sức em có hạn, vừa phải trông tiệm lại còn kiểm soát xưởng may, như vậy sẽ rất mệt mỏi."

Gương mặt Lý Thiên trông chờ, "Nếu không thì anh giúp em đi? Chúng ta cùng nhau làm?" Nếu như vợ chồng liên thủ, vậy thì càng tốt hơn. ?

Mạnh Ngọc Cương lên tiếng từ chối, "Anh và Hải Thiên làm không tề, không muốn bỏ dở nửa chừng." Ông cũng muốn có sự nghiệp của mình, không muốn dựa vào vợ mình kiếm sống. Mặc dù sản nuôi gà không là gì, tiền cũng kiếm không nhiều như vợ mình, nhưng đó là hoàn toàn thuộc về mình.

"Vậy cũng không có cách nào." Lý Thiên bắt lực tựa vào trên ghế sa lon, ngửa đầu suy nghĩ hồi lâu nói, "Như vậy đi, thời gian này Ngân Hoa cũng đã có thể làm việc độc lập. Em định sẽ để cô ấy quản lý mấy cửa hàng. Sau đó còn lại nhờ chị em giúp trông nom, em chỉ cần nắm quyền quản lý cao nhất, sau này có thể chuyển tâm giải quyết việc xưởng may."

Lý Mai là chị em ruột duy nhất của bà, tình hình gia đình chị bà rất nghèo. Thời gian này bà vẫn phải gửi tiền trợ cấp cho chị mình. Kể từ khi mẹ chồng và anh chồng của Lý Mai qua đời, cuộc sống Lý Mai lại nhẹ nhàng hơn, dẫn theo con trai nương tựa vào em gái. Lý Thiên thuê một căn nhà trong huyện cho hai mẹ con họ ở, còn để chị bà làm nhân viên, tuy Lý Mai ăn nói vụng về tính lại hướng nội không thể làm nhân viên, nhưng bà lại tỉ mỉ chu đáo làm thu ngân rất tốt.

Mạnh Ngọc Cương không thoải mái, cứng rắn nói, "Em cũng đã nghĩ xong? Vậy còn thảo luận cái gì?" Đã rõ ràng thì cần gì hỏi ý ông nữa chứ?

d*d(l_q)d?

"Ngọc Cương, không phải là em tôn trọng anh sao?" Lý Thiên nhẹ nhàng giải thích, "Một nhà ba người chúng ta cùng thương lượng, nếu mọi người nói không được thì em sẽ từ bỏ suy nghĩ này."

Bề ngoài bà là người phụ nữ mạnh mẽ, ở nhà lại là người mẹ, người vợ dịu dàng, đảm đang.

"Thật sao? Vậy chúng ta cứ theo quy định cũ, bỏ phiếu giải quyết." Nghe lời của vợ, trong lòng ông cũng dễ chịu hơn, "Tán thành giờ tay, không tán thành không cần gio."

Lý Thiên giờ tay lên, đôi mắt Mạnh Yên đảo tới đảo lui, cũng cười híp mắt giờ tay lên.

Mạnh Ngọc Cương hưng hăng trợn mắt nhìn con gái, "Tiểu Yên, con cũng đồng ý để mẹ làm sao, vậy sẽ rất cực khổ." Ông không tán thành điều này vì rủi ro, còn có một nguyên nhân nữa là sợ vợ mình mệt mỏi.

"Ba ba, mọi người nên thừa dịp còn trẻ làm việc mình muốn, con kiên quyết ủng hộ," Mạnh Yên cười hì hì nhào tới bên cạnh Mạnh Ngọc Cương kéo cánh tay của ông lay động, "Về phần sau này chuyện trong nhà không cần mẹ phải làm, tìm người giúp việc tới quét dọn xử lý việc nhà, để cho mẹ đi làm việc mẹ thích."

"Lúc nào con cũng bệnh mẹ." Mạnh Ngọc Cương đành bó tay, bị cô làm nũng một hồi đã sớm không còn tức giận.

"Đâu có?" Giọng Mạnh Yên nũng nịu kéo dài, bắt đầu nịnh bợ, "Lần trước ba nói muốn mua xe con cũng giờ tay, con về phe ba mà."

Việc mua xe Lý Thiên không tán thành, giao hàng cứ dùng xe ba bánh, sao phải bỏ tiền mua xe hơi? Sau cũng mở cuộc họp gia đình, Mạnh Yên cũng ủng hộ Mạnh Ngọc Cương mua xe.

"Tốt lắm, hai phiếu đồng ý một phiếu không, anh cũng không có ý kiến gì nữa." Bị con gái nói như thế, trên mặt Mạnh Ngọc Cương lộ ra nụ cười, "Nhưng mà quan trọng là đừng để bản thân kiệt sức, sức khỏe là quan trọng nhất."

"Biết, em có chừng mực mà." Lý Thiên cũng thoải mái hơn, "Em còn muốn bên cạnh hai cha con lâu dài mà." ^d...d'l}q|d+

Thấy cha mẹ không tranh cãi về việc đó nữa, Mạnh Yên yên tâm hỏi, "Mẹ, có đủ tiền không? Không đủ thì bán đi 1 căn nhà." Cô nhớ mẹ cô nói trong ngân hàng không có bao nhiêu tiền gửi.

"Lần trước bán hết hàng tồn, còn thu hồi không ít tiền hàng, vốn lưu động cũng không ít, sau này nếu như không đủ hãy nói tiếp." Lý Thiên đã sớm có tính toán, cho nên theo bản năng xử lý chút vấn đề.

"Cũng được, đến lúc đó cứ nói với con một tiếng." Mạnh Yên đột nhiên nghĩ tới một chuyện, "Nhưng mà mẹ cũng nên mua vài miếng đất."

"Tại sao?" Lý Thiên không giải thích được hỏi, "Đủ xây một xưởng may được rồi, không cần lãng phí."

"Tại sao là lãng phí? Sau này đất sẽ có giá." Mạnh Yên nói đơn giản ra lý do của mình, "Chúng ta có thể trở thành nhà đầu tư."

Lý Thiên cúi đầu tính toán một chút, thời gian này tiền kiếm được trừ nguyên liệu bên ngoài, cũng không có làm đầu tư gì khác. Trừ trước kia mua hai cửa hàng bên ngoài, những chi nhánh khác đều thuê nhà. "Đây cũng là ý kiến hay." Vốn lưu động để ở trong ngân hàng cũng không dùng gì nhiều.

Lý Thiên được sự ủng hộ của người nhà, bắt đầu nóng lòng làm, bà có quan hệ rất tốt với những khách hàng, lúc này đã có thể nhờ giúp đỡ, bà dùng vốn lưu động mua 50 mẫu đất cách đó không xa, Mạnh Yên bán đi một căn nhà, dùng tiền xây dựng xưởng may. Mà Mạnh Ngọc Cương hẳn rảnh rồi sẽ đi hỗ trợ. Vợ chồng vô cùng bận rộn, cũng không để ý tới con gái, nghe theo ý kiến của con gái nhờ chị Chu 40 tuổi tới nhà nấu cơm giặt quần áo quét dọn phòng, nấu ăn cho Mạnh Yên.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 47

Mạnh Yên cũng không thêm để ý, đối với tình huống như thế cô đã sớm thành thói quen. Suốt khoảng thời gian này cô cố gắng học tập, trong trường học rất chịu khó, khiến các giáo viên đều khen ngợi.

Chủ nhật lại cùng Diệp Thiên Nhiên ở chung một chỗ, giúp anh thiết kế nhà. Cô đi xem căn nhà, là kiểu nhà 2 phòng 2 sảnh, nằm ở hướng Nam, diện tích khoảng 100 mét vuông. Bọn họ muốn để 2 phòng làm phòng sách và phòng ngủ, mà 2 sảnh thì dùng đèn trên trần nhà chia làm hai khu vực phòng ăn và phòng khách. Mà Mạnh Yên thích phong cách Châu Âu đơn giản, thương lượng với kiến trúc sư Thẩm An về màu sắc, chất liệu, tổng cộng các cách thức rất chi tiết.

Diệp Thiên Nhiên kinh ngạc nhìn cô, "Tiểu Yên, em thật là lợi hại. Kiến trúc sư nói gì em cũng hiểu, còn anh nghe không hiểu."

"Có việc gì đâu, con gái tương đối nhạy cảm với vấn đề này mà." Mạnh Yên cười tránh được câu hỏi, những chuyện kiến trúc này nghe có vẻ cao siêu đối với cô mà nói, chẳng có gì lạ. Cô lại trải qua hơn 10 năm, hiểu biết chuyện này cũng là bình thường.

Bởi vì nơi đây lại vắng vẻ, không cần có người ngày ngày quan sát nơi này, Diệp Thiên Nhiên chỉ có lúc rảnh rồi mới có thể đến, hoặc Chủ nhật Mạnh Yên sẽ đến kiểm tra. Mà kiến trúc sư Thẩm An bình thường ở đây hai ngày canh giữ ở hiện trường, chờ Mạnh Yên đến. Anh có vấn đề gì cũng sẽ trực tiếp tìm Mạnh Yên bàn bạc. Anh phát hiện tuy cô bé này nhỏ tuổi, nhưng thành thạo đều nói ra chỗ mấu chốt, khiến cho anh trở mắt đứng nhìn đồng thời đập bàn ca ngợi.

"Mạnh Yên, sau này em học kiến trúc làm học trò của tôi đi, bảo đảm em làm nghề này sẽ rất giỏi, em là một thiên tài." Thẩm An đang nghe Mạnh Yên đề nghị đổi ban công phía sau thành một phòng nghỉ ngơi yên tĩnh lúc rảnh, ánh mắt tỏa sáng, lại ca ngợi cô thêm lần nữa.

Thẩm An tốt nghiệp đại học ngành kiến trúc ở thành phố S, đây là trường học rất nổi tiếng, mà ngành kiến trúc ở đây đứng đầu.

"Em cũng không thể làm mọi người mất chén cơm, quên đi." Mạnh Yên cười hi hi nói giỡn. Cô là thiên tài sao? Cô chỉ nhiều kiến thức hơn người khác một kiếp thôi, mà kiếp trước cô rất thích sưu tầm các tài liệu về phương diện sửa chữa, mong đợi có một ngày có thể tự tay thiết kế căn nhà nhỏ ấm áp của mình. Cho nên đối với phương diện này có nghiên cứu chút ít mà thôi. Nếu cô đi học thật sự có lẽ sẽ lộ chỗ kém cỏi.

"Không đâu, bây giờ nghề này mới xuất hiện, có thể mặc sức phát huy tài năng." Thẩm An lại rất nghiêm túc khuyên cô, hiếm khi nhìn thấy một nữ sinh lại có cách nhìn tốt với nghề kiến trúc như vậy, mặc dù cô chỉ là cô bé mười mấy tuổi, nhưng vẫn khiến cho anh cảm thấy cảm giác tiếc nuối và tài năng.

Lúc này chính là lúc nghề kiến trúc sư mới xuất hiện, tài liệu giá cả đều thoải mái, lợi nhuận rất cao, chính là thời đại hoàng kim nhất.

Mạnh Yên mỉm cười lắc đầu, "Em đã có hướng đi tương lai rồi, sẽ không thay đổi đâu."

Mấy ngày nay tiếp xúc, cô biết Thẩm An là một người có tài và cũng rất thực tế, là người tốt. Những lời này của anh cũng là thật lòng, cô cũng không tùy tiện qua loa với anh.

"Nhưng mà thật sự đáng tiếc, em rất có thiên phú." Gương mặt Thẩm An tiếc rẻ, "Mấy ngày nay tiếp xúc với em, cũng học hỏi được rất nhiều, giống như người luyện công được đả thông kinh mạch vậy, đây chính là công lao của em."

Lời này là thật, có rất nhiều thứ được cô đơn giản chỉ bảo, có cảm giác sáng tỏ thông suốt.

Mạnh Yên có chút đỏ mặt không dám tham công, cười nói, "Em đâu có làm gì, đây là thành quả cố gắng của anh. Kiến trúc sư Diệp à, anh sẽ là một kiến trúc sư rất giỏi."

Những lời mầu chốt cô nói hôm nay rất mới lạ, rất đặc biệt. Dù sao những chuyện này đều là nhận thức của 10 năm sau.

Diệp Thiên Nhiên luôn luôn ở bên cạnh mỉm cười nhìn bọn họ, lúc này đột nhiên xen vào nói, "Đúng vậy, kiến trúc sư Diệp, anh cũng rất xuất sắc, mấy ngày nay giúp bọn em không ít việc."

Nhưng trên mặt Thẩm An không thấy vui vẻ, ngược lại có chút ảm đạm, "Vậy sao? Có năng lực thì sao? Làm nghề này ở đây rất khó đứng đầu."

Anh ta là người ngoài, điều kiện gia đình không tốt, anh dựa vào xuất sắc mới có thể ở lại thành phố lớn, làm vừa lòng khách hàng rất khó. Lúc nào thì anh mới có thể kiếm được đủ nhiều tiền đón người nhà đến ở cùng đây?

"Sao thế?" Ánh mắt Diệp Thiên Nhiên có vẻ khó hiểu.

"Bọn em không phải là người trong nghề, không hiểu chuyện nội bộ." Dù sao Thẩm An còn trẻ tuổi, rất nhanh điều chỉnh tâm tình của mình cười nói, "Không sao, sẽ có một ngày, anh sẽ có công ty kiến trúc của mình." Ở thành phố này đã cố gắng đánh cược ba năm, đến năm năm hay tám năm tiếp sẽ thực hiện được giấc mộng của mình nhỉ?

Diệp Thiên Nhiên ra vẻ tò mò, "Chuyện này cũng không khó nhỉ? Ngành nghề này đang kiếm được nhiều, chừng mấy năm tới sẽ kiếm đủ."

Lời này khiến Mạnh Yên ngẩng đầu nhìn anh, anh sao thế? Đến bây giờ anh không phải là người thích tò mò, hơn nữa cũng không thích nói chuyện với người khác, lời này giống như nói chuyện với người quen vậy. Anh đang có suy nghĩ gì?

Thẩm An lắc đầu cười khổ nói, "Tiền kiếm được phần lớn đều đưa cho công ty, bọn anh không được như người ngoài tưởng tượng đâu." Nhìn về phía bọn họ, anh nói tình hình thực tế. Mấy ngày nay cũng dần dần có tình nghĩa bạn bè khiến anh không ngại nói thật.

Diệp Thiên Nhiên nhìn anh hồi lâu, Thẩm An có chút khó hiểu, sao ánh mắt của thằng bé này sắc bén như vậy? Giống như đang đánh giá gì đó?

"Không bằng chúng ta hợp tác mở công ty thiết kế xây dựng đi." Giọng Diệp Thiên Nhiên rất bình thản cũng rất kiên định, "Bọn em góp vốn, anh góp sức."

"Bọn em?" Lần đầu tiên Thẩm An kinh ngạc nói không ra lời, đùa gì thế? Đây chỉ là hai đứa bé, sợ rằng còn chưa đến tuổi vị thành niên nhỉ? Lại còn nói muốn mở công ty? Lỗ tai của anh có phải bị gì không?

"Anh không có hứng thú sao?" Ánh mắt Diệp Thiên Nhiên đen lấy thẳng tắp nhìn anh, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Trong mắt Thẩm An thoáng qua vẻ kinh ngạc, im lặng hồi lâu, "Anh có hứng thú nhưng các em tính toán hợp tác thế nào?" Đứa bé này cũng không phải dạng người hơi hợt, trên người cậu còn có một loại khí chất không tả được. Đây có lẽ là cơ hội để anh thay đổi số mệnh. Anh còn trẻ, cũng có thể thử một chút. Cùng lắm thì thất bại làm lại, anh vẫn muốn có một công ty của riêng mình, muốn mình có một không gian thích hợp để phát triển.

"Tiểu Yên, em thấy sao?" Khóe miệng Diệp Thiên Nhiên lộ ra vẻ mỉm cười, không đáp vấn đề của anh, ngược lại quay đầu.

Mạnh Yên chợt thoáng qua một tia sáng, mỉm cười gật đầu, "Ý kiến này không tệ, có thể tiến hành."

Ba người nói chuyện hồi lâu, cuối cùng quyết định phương án hợp tác, quyết định áp dụng hình thức đầu tư cổ phần, Mạnh Yên không can thiệp nhiều vào hoạt động của công ty, chỉ làm bà chủ sau màn, nhưng sẽ chiếm 4 phần, Diệp Thiên Nhiên trông coi quyền hành trong công ty, chiếm 3 phần. Mà Thẩm An phụ trách đưa công ty vào hoạt động, cũng chiếm ba phần. Hợp kế hồi lâu, cũng bàn bạc xong số tiền cần thiết.

Lúc Thẩm An Lâm đi không yên lòng thử dò hỏi, "Bọn em có nhiều tiền như vậy sao?"

Diệp Thiên Nhiên phát tay một cái cười nói, "Yên tâm, bọn em không nhàm chán đến mức đi nói đùa với anh đâu, chút tiền ấy không sao đâu."

Thẩm An suy nghĩ một chút, hai đứa bé này dù còn nhỏ tuổi, nhưng nói năng đều không tầm thường, còn có cả căn nhà người bình thường không mua nổi. Làm gì có đứa trẻ nào có năng lực như thế chứ? Có lẽ trong nhà có tiền lại có hậu thuẫn.

Chờ sau khi anh ta đi, Mạnh Yên vẫn nhìn Diệp Thiên Nhiên, chẳng qua là cười khẽ không nói.

Diệp Thiên Nhiên kéo cô vào trong ngực, "Muốn hỏi cái gì cứ hỏi đi." Anh cũng tạm thời nghĩ ra việc này.

"Không cần hỏi, tự anh có tính toán của anh." Mạnh Yên không quan tâm nhún vai một cái, "Chẳng qua em cũng rất thích việc này, có cơ hội như thế tham gia một chân vào cũng không tệ."

"Yên tâm, anh sẽ không để cho em bị lừa." Diệp Thiên Nhiên sờ sờ tóc của cô, đáng vẻ có lòng tin.

"Lỡ thì anh bồi thường." Vẻ mặt Mạnh Yên thờ ơ. Số tiền này cũng không coi là nhiều, cứ bồi thường cho cô nếu lừa. Nhưng anh làm việc rất có trình tự, có lẽ đã lên kế hoạch toàn bộ. <math>d-d+llq?d>

"Không thành vấn đề." Diệp Thiên Nhiên nghe sự vui vẻ trong giọng nói của cô nhưng vẫn là đồng ý một tiếng. Dù sao tất cả tài sản của anh đều do cô kiểm soát, anh cũng không để ý tiền bạc.

Kế tiếp, Mạnh Yên bán một căn nhà để gom góp tiền bạc.

Diệp Thiên Nhiên chọn một địa điểm làm văn phòng làm việc, Thẩm An là phụ trách đăng ký công ty, chuẩn bị tất cả những việc liên quan đến mở công ty.

Mấy ngày nữa, không biết từ đâu mà Diệp Thiên Nhiên tìm được một nhóm người, tạo thành đội xây dựng công trình.

Mạnh Yên nhìn mấy lần, trong lòng biết bụng biết, "Những người này đều là quân nhân giải ngũ." Những người này cơ thể tráng kiện, đặc biệt tư thế đi lại có đặc thù của quân nhân. Quan hệ rất thân thiết với Diệp Thiên Nhiên, vừa nhìn đã biết là người quen.

"Đúng, trước kia là cấp dưới của ba anh, đều người tốt." Diệp Thiên Nhiên cũng không dối gạt cô, nói thật, "Từ lúc bọn họ giải ngũ thì cuộc sống không ổn định, nên anh muốn để bọn họ tới làm việc, coi như là giúp họ giải quyết vấn đề."

"Anh vì họ nên mới muốn thành lập công ty?" Mạnh Yên cười híp mắt ngẩng mặt lên, đoán được dụng ý của anh.

"Không tệ." Diệp Thiên Nhiên siết chặt khuôn mặt tươi cười của cô, rất thân thiện, "Công việc này rất thích hợp bọn họ, không cần quá nhiều kỹ thuật. Có rất nhiều người quen của anh. Biết cuộc sống họ không tốt, trong lòng anh cũng không chịu nổi."

Rất nhiều quân nhân giải ngũ ở trong bộ đội cũng thành lập chiến công, đổ bao mồ hôi xương máu, nhưng chuyển nghề nghiệp hay đến vùng khác thì không quen. Rất nhiều quân nhân không thể ổn định, chỉ có thể dựa vào làm việc công để kiếm sống. Chưa kể tính tình quân nhân ngay thẳng, rất khó sống ở địa phương. Khi anh vô tình biết được, trong lòng cứ canh cánh.

"Hôm nay được rồi, cũng coi như anh đã làm được chuyện lớn." Mạnh Yên cười kéo tay của anh, "Anh đã tìm được kế toán chưa?"

Diệp Thiên Nhiên còn phải đi học, không có thời gian trực tiếp tham dự quản lý, nên nghĩ cách tìm người đáng tin giúp anh.

"Cũng khá." Diệp Thiên Nhiên gật đầu. Anh chỉ liên lạc mấy người, nói tình hình xong, bọn họ liền đưa ra mấy gia cảnh tương đối khó khăn ở khắp nơi, việc tin tưởng thì không cần nói cũng biết. <math>(d-d\{l\}q;d/

"Người nào?" Bây giờ Mạnh Yên bội phục tốc độ của anh, thật là nhanh chóng, có năng lực hô mưa gọi gió.

"Ông ấy là Ân Hạo, cũng là quân nhân giải ngũ, đã từng là Đại đội trưởng, chẳng qua sau khi bị thương thì không thể đổi nghề, phẩm hạnh tốt, ở trong bộ đội cũng từng học qua kế toán học, quản lý tiền cũng không thành vấn đề." Diệp Thiên Nhiên giới thiệu hoàn cảnh người này, ban đầu anh thấy Ân Hạo chống chọi bị thương, làm bảo vệ ở công ty, trong lòng vô cùng chua xót. Đã từng lập được vô số chiến công, lại rơi vào cảnh này, không khỏi khiến nhiệt huyết anh xông lên. Đây chính là nguyên nhân anh muốn mở công ty để an bài cho họ, mà nghề này lại rất thích hợp với những người chất phác chịu làm.

"Trong bộ đội còn học cả thứ này?" Mạnh Yên không dám tin mở to hai mắt. Cô nghe nói học lái xe học truyền tin và tu dưỡng học văn, nhưng chưa từng nghe học kế toán? Là cô lạc hậu?

"Ít thấy nên thấy lạ." Diệp Thiên Nhiên buồn cười, cần phải hoảng hốt đến vậy sao?" Trong bộ đội cái gì cũng phải học, yêu cầu tối thiểu."

Mạnh Yên im lặng, hồi lâu mới hỏi, "Vậy anh cũng học lái xe trong quân đội?"

"Đúng, nhà anh ở trong trụ sở quân đội, chung quanh toàn bộ là quân nhân." Diệp Thiên Nhiên chỉ vào một người ba mươi mấy tuổi mặc quần áo màu vàng, "Đúng rồi, khi còn bé anh học lái xe với chú đó."

"Khi còn bé? Mấy tuổi anh học?" Mạnh Yên theo tầm mắt nhìn mấy lần, thuận miệng hỏi tới.

Diệp Thiên Nhiên suy nghĩ một chút, "Có lẽ là mười một tuổi nhỉ."

Mạnh Yên lại kinh ngạc lần nữa, mười một tuổi vẫn còn là đứa trẻ con, lại học lái xe, người lớn nhà anh cũng yên tâm? ! Đây là gia đình gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chương 48

Đột nhiên tinh thần Diệp Thiên Nhiên sôi nổi, cất giọng gọi, "Chú Ân."

Mạnh Yên vội vàng quay đầu nhìn, một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi từ bên ngoài bước vào, nhìn thoáng qua dung mạo, thấy trong mắt lúc nào cũng tràn đầy nhiệt huyết, tuy bước đi hơi khập khiễng nhưng rất nổi bật.

Những công nhân kia cũng kích động đi tới chào hỏi niềm nở. Những người này lâu ngày không gặp, hiếm khi gặp nên rất vui vẻ phấn khích.

Mọi người lớn tiếng hỏi han nhau một phen, qua một chút lại yên tĩnh. Diệp Thiên Nhiên lại gọi một tiếng.

"A Nhiên." Ánh mắt Ân Hạo sáng lên, đi tới cười mở miệng to, ôm chặt Diệp Thiên Nhiên, "Không nghĩ tới nhóc con lại có tiền đồ như vậy, quả là hổ phụ sinh hổ tử, nếu thủ trưởng biết chắc chắn sẽ rất vui mừng."

"Chú Ân, chuyện nhỏ này cũng không cần nói với ông ấy." Diệp Thiên Nhiên mím môi ngại ngùng, "Sau này công ty phải phiền chú trông coi giùm."

Ân Hạo sáng khoái gật đầu, "Yên tâm, đây là con đường sống của bọn chú, chú sẽ không để nó thất bại đâu."

Diệp Thiên Nhiên lộ ra khuôn mặt trẻ con tươi cười, "Chú Ân, hi vọng sau này công ty có thể càng làm càng lớn, tương lai có thể tuyển thêm nhiều quân nhân giải ngũ."

"Đó là tâm nguyện lớn nhất của chú." Nét mặt Ân Hạo chất phác tự nhiên biểu lộ một tia sáng, "A Nhiên, con thật tốt, còn có ý tưởng này." Điều khiến ông cảm động chính là việc này, quả nhiên là huê đậu quân nhân, trong tư tưởng cũng là quân nhân.

"Khụ khụ, cũng không phải là ta một người công lao." Sắc mặt Diệp Thiên Nhiên khẽ đỏ lên, mắt tự nhiên nên ho khan mấy tiếng, "Thật ra thì phần lớn đều là công lao của em ấy."

Lúc này Ân Hạo mới chú ý tới Mạnh Yên đứng bên cạnh anh, nheo mắt lại nhìn kỹ, "Cô bé là?"

"Chú Ân, em ấy tên là Mạnh Yên, là cô đồng lớn nhất của công ty." Diệp Thiên Nhiên hớn hở giới thiệu bọn họ, "Tiểu Yên, đây chính là chú Ân anh đã nhắc, chào hỏi đi."

Gương mặt Mạnh Yên nghiêm nghị, rất cung kính chào, "Chào chú Ân, sau này phải làm phiền chú nhiều rồi."

Cô bội phục những người vì nước nhà mà làm quân nhân, bọn họ luôn xuất hiện ở nơi nguy hiểm nhất, động đất cũng có, lũ lụt cũng có, bọn họ vĩnh viễn sẽ không ngại đến an toàn, tính mạng của bản thân mà cứu tính mạng của nhân dân trước tiên. Chính điều này cũng khiến cho cô cảm thấy kính nể.

"Mạnh. . . Mạnh. . ." Ân Hạo không biết nên xưng hô thế nào với cô bé, gọi là Mạnh tổng? Cô bé này cũng còn nhỏ tuổi. Gọi Mạnh Yên? Đường như không có lẽ phép.

"Chú Ân, gọi con là Tiểu Yên đi." Mạnh Yên chủ động giải vây.

"Vậy chú không khách khí, Tiểu Yên." Ân Hạo thử dò xét nói, "Con còn nhỏ tuổi đã có tài năng rồi, thật khiến cho người ta mở rộng tầm mắt." Cô bé là cô đồng lớn nhất công ty? Sao lại nghe như vào đầm rồng hang hổ? Nhưng Diệp Thiên Nhiên tuyệt đối sẽ không nói dối ông.

"Đây chẳng qua là giúp người nhà một tay." Mạnh Yên phát hiện ý nghĩ của ông, nhưng lại giả vờ như không biết, cười híp mắt nói, "Nhắc đến chú Ân mới phải khiến người ta khâm phục, nghe nói chú đã từng đạt rất nhiều huy hiệu, lúc này bọn con còn thần phục chú đây."

"Chuyện này không dám." Ân Hạo cười nhạt nói. Vinh quang trước kia đã sớm là quá khứ, hôm nay những chuyện này vốn không đáng giá để nhắc tới.

Mạnh Yên thấy ông khách khí, không khỏi cười nói, "Chú đừng khách khí với con như vậy, cứ xem con là tiểu bối trong nhà đi."

Diệp Thiên Nhiên hết sức muốn kéo quan hệ của hai người đến gần, "Chú Ân, Tiểu Yên nói rất đúng, đều là người nhà, không cần khách sáo."

Ánh mắt Ân Hạo hoài nghi đảo trên người hai người, "Như vậy cũng không được, dù sao Tiểu Yên cũng là chủ." Hai đứa bé này rốt cuộc là mối quan hệ thế nào đây?

"Chú đừng làm con ngại, con chỉ bỏ chút vốn thôi." Mạnh Yên lộ ra nụ cười ngọt ngào, thuận tay chụp được nịnh bợ, "Sau này công ty còn phải dựa vào những anh hùng các chú."

"Được rồi, cũng đừng nói dông dài nữa." Diệp Thiên Nhiên nhìn đồng hồ trên tay một chút, "Cũng đến buổi trưa rồi, chú Ân, mọi người cùng đi ăn cơm đi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện."

Tìm cửa tiệm tương đối sạch sẽ, gọi vài món ăn và một món canh. Những người đó ở bên ngoài ăn uống cực kỳ náo nhiệt.

Ân Hạo cùng ba người đứng đầu công ty họp lại trong phòng ăn cơm, bọn họ muốn nói chuyện cụ thể, ổn thỏa.

Diệp Thiên Nhiên cùng Ân Hạo và Thẩm An uống rượu, mấy người tán gẫu rất vui vẻ rất ăn ý.

Mạnh Yên chỉ có thể úy khuất bụng chén cơm ăn cơm, ánh mắt thỉnh thoảng quét về phía ly rượu trong tay bọn họ, nhìn có vẻ rất thơm rất ngon.

Thẩm An thấy không khỏi cười nói, "Nếu không để cho Tiểu Yên cũng uống vài hớp đi? Nhìn có vẻ cô bé cũng thêm."

Diệp Thiên Nhiên lên tiếng cự tuyệt, "Không được, em ấy không uống rượu được, uống vào sẽ nổi mẩn."

Hừ, người nào uống sẽ nổi mẩn? Nói bậy. Nhưng anh nói như thế, cô cũng không tiện phản bác trước mặt người khác, không thể làm gì khác hơn là bĩu môi cúi đầu buồn bực ăn.

Diệp Thiên Nhiên cười cười, gắp một miếng thịt cá thả vào trong chén, sờ sờ đầu của cô, "Ăn đi."

Mạnh Yên không ngừng buồn bực, đây không phải là xem cô như trẻ con mà đồ sao?

Hai người khác thu màn này vào mắt, im lặng trao đổi ánh mắt.

Diệp Thiên Nhiên cầm chai rượu đã mở rót đầy ly cho bọn họ, gắp ly rượu lên mời rượu, "Sau này con và Tiểu Yên không ra mặt, mọi người hợp tác vui vẻ. Con mời hai người một ly, chúc công ty chúng ta thuận buồm xuôi gió."

Ba người vui vẻ uống rượu, lúc này Thẩm An mới cười nói, "Em và Tiểu Yên cũng không ra mặt sao?"

"Công ty có hai người là được, trước mắt bọn em mà nói, học tập và bài tập là quan trọng nhất." Thân phận của anh đặc biệt, mà Tiểu Yên còn nhỏ cũng không thích hợp xuất hiện công khai.

"Cũng đúng." Thấy anh nói có lý, Thẩm An chấp nhận lời giải thích của anh, quay đầu cười nói, "Nhưng mà Tiểu Yên, sau này em có có rảnh rồi phải thường xuyên đến công ty, nghĩ kế giúp anh."

Mạnh Yên nuốt xuống thức ăn trong miệng, "Đương nhiên rồi, có chuyện gì có thể gọi điện thoại cho em, dùng máy vi tính liên lạc cũng được, mỗi ngày 9 giờ đến 10 giờ tối em đều online."

Bởi vì Lý Thiên vẫn chưa dùng máy tính thông thạo, muốn tìm tài liệu gì cũng nhờ Mạnh Yên giúp bà. Cho nên mấy ngày nay Mạnh Yên cũng thành thành thói quen, làm xong bài tập đến chín giờ sẽ có một tiếng, tìm tài liệu giúp mẹ cô, xem tin tức này nọ.

"Ý kiến này rất tốt, có chuyện gì cũng dễ hơn nhiều." Ánh mắt Thẩm An càng sáng lên, anh thường dùng máy vi tính để làm việc, liên lạc cũng thuận tiện hơn. "Anh cũng biết rõ em là học sinh trung học đệ nhị, cũng khá bận rộn việc học và làm bài tập. Nhưng mà có một số việc anh vẫn muốn nghe ý kiến của em."

"Dạ được, anh An." Mấy ngày nay ba người hợp tác khiến cho Mạnh Yên càng quen thuộc với Thẩm An, cách xưng hô cũng thân cận.

"Tiểu Yên rất giỏi việc này sao?" Ân Hạo nghe Thẩm An sùng bái cô bé như vậy, không khỏi sinh lòng kinh ngạc. Ông vốn đã kinh ngạc với cô bé hồi lâu nay lại càng kinh ngạc hơn.

"Cô bé là thiên tài." gương mặt Thẩm An hồng hào thao thao bất tuyệt khen ngợi Mạnh Yên. Có lẽ cũng uống nhiều rượu nên nói rất dài dòng.

Lần này trong quá trình làm việc, Mạnh Yên đưa ra vô số ý tưởng lớn, lại khiến anh lần nữa kinh sợ.

Mạnh Yên đỏ mặt muốn ngăn cản lại việc này, này. . . Ý tưởng của cô đều đạo của người khác. Đặc biệt là đưa ra chất lượng đầu tiên, an toàn chính là

trên hết. Lúc này hành nghề chưa có quy tắc mẫu, phần lớn công ty thiết kế chỉ cần nhận đơn hàng, những chuyện khác đều không quan tâm. Còn nghe nói công trường xảy ra chuyện, công nhân gặp chuyện không may chỉ có thể tự nhận là xui xẻo, hoàn toàn không có nửa điểm bồi thường. Mỗi lần nghe đến mấy chuyện này, tâm tình Mạnh Yên rất nặng nề. Nếu hôm nay cô có năng lực thay đổi cuộc sống của người khác, vậy hãy để cho cô có gắng hết khả năng. Tôi thiếu không để cho người của công ty gặp phải chuyện khốc không ra nước mắt như vậy, cuộc sống lâm vào khốn khó.

Mà Diệp Thiên Nhiên ra sức ủng hộ, rất cảm động ý kiến này. Hai người chủ đều đồng ý, Thẩm An cũng không có lời nào để nói, anh cũng không phải là loại người máu lạnh.

Khi Ân Hạo nghe Mạnh Yên đề nghị mua bảo hiểm cho tất cả nhân viên, ánh mắt cũng thay đổi. Lúc đầu ông không cảm thấy cô bé này có chỗ nào đặc biệt, nhưng Diệp Thiên Nhiên và Thẩm An cũng coi trọng cô như vậy. Khiến ông càng tò mò, nghe đề nghị này, trong lòng ông dâng lên một hồi ảm áp.

Người ngoài xã hội bây giờ đều mất kiên nhẫn, tất cả vì đồng tiền, lợi ích trước. Không chỉ không đảm bảo việc làm cho họ mà còn khiến họ lo lắng về tương lai sau này. Có những người chủ không xem trọng người khác, không hề tôn trọng, chỉ muốn ra sức bóc lột. Không có ích lợi giả trị thì sau này sẽ thẳng tay ném đi, vốn dĩ không muốn để ý sự sống chết của người khác. Những chuyện này lúc ông chuyển đến địa phương đều chứng kiến hết khiến ông đau lòng nhưng không có cách nào thay đổi tình hình. ~d_d+l{q}d>

Hiếm thấy người còn nhỏ như cô suy nghĩ như vậy, hiểu được tôn trọng người khác, vì người khác mà giữ lại đường lui. Chỉ bằng điểm này, cũng đáng giá để ông kính trọng mấy phần.

Com nước xong, Diệp Thiên Nhiên dẫn bọn họ đến ký túc xá nhân viên, nói ký túc xá chứ thật ra là phòng ốc dưới tên của anh, các phòng ghép với nhau. Bởi vì sắp tới nơi này sẽ mở rộng ra, Mạnh Yên đã mua một phòng ốc, chờ tăng giá trị.

Tòa nhà này được xây từ những năm 90, bố cục có chút cũ kỹ, một tầng lầu có ba cửa hai phòng, có ánh sáng thông gió, vẫn còn nguyên bản. Nhưng người ở không thành vấn đề, điện nước, phòng bếp phòng vệ sinh đều có.

Mạnh Yên mua tòa nhà này, một tầng dưới là danh nghĩa của Diệp Thiên Nhiên, bốn tầng khác đều là của cô. Hôm nay Diệp Thiên Nhiên cũng lấy ra làm thành ký túc xá của công nhân, sắp xếp cho họ ở.

Diệp Thiên Nhiên mua giường rồi cho người đưa tới đây, những người kia đang nhiệt tình quét dọn vệ sinh để xếp đồ.

Vốn một phòng đặt bốn giường, nhưng có vẻ nhiều người không ở đủ. Diệp Thiên Nhiên khó xử nhìn Mạnh Yên. "Tiểu Yên, anh cũng không còn dư, em xem nếu không. . ."

"Được rồi, vậy thì cứ lên trên ở. Dù sao cũng đang bỏ trống vô ích, có người vào ở cũng tốt." Mặc dù Mạnh Yên mua không ít phòng ốc chờ ngày có giá, nhưng cô không rảnh xử lý, giao cho người nào cũng không yên lòng. Dứt khoát để trống, thật là quá lãng phí.

Mạnh Yên lấy ra một chùm chìa khóa to trong túi xách đưa cho anh, anh vừa mừng vừa lo, "Em đã sớm chuẩn bị?"

"Phòng ngủ." Mạnh Yên liếc anh, cười híp mắt nói, "Tất cả chìa khóa trong phòng ốc, giao cho chú Ân giữ đi."

"Em có thể yên tâm về chú ấy?" Diệp Thiên Nhiên cổ quái nhìn cô. Cô bé này từ trước đến giờ rất đa nghi, cũng không dễ dàng giao chìa khóa cho người khác bảo quản.

"Anh cũng tin tưởng chú ấy, sao em lại không yên lòng?" Mạnh Yên xem thường nhún vai, trên phiếu bất động sản viết tên cô, cô có cái gì không yên lòng. Trước kia cô cũng không giao phòng ốc cho người khác quản lý, chủ yếu là sợ người khác phá hoại phòng ốc trở nên hư hỏng, đó là chuyện cô không chịu được. Dù sao, tác phong những quân nhân giải ngũ này sạch sẽ nhanh nhẹn, cô tin tưởng được. Phòng ốc trống không thì để cho bọn họ ở đi.

"Những chìa khóa này đều là của mấy căn phòng ở tầng trên?" Ân Hạo không thể tin lặp lại.

"Dạ, mọi người cứ yên tâm ở." Mạnh Yên gật đầu, "Nhưng mà điện nước gì thì mọi người tự phụ trách." Cô cũng mặc kệ chuyện như vậy.

"Đương nhiên rồi." Ánh mắt Ân Hạo nhìn cô càng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Chương 48.2

Ngày tiếp theo Thẩm An và Ân Hạo hùng hực làm, Mạnh Yên không hề tham gia vào, thỉnh thoảng Diệp Thiên Nhiên sẽ lên công ty xem một chút.

Mà căn nhà kia đã sửa xong, Diệp Thiên Nhiên chọn một ngày dẫn Mạnh Yên đi xem.

Mạnh Yên dạo một vòng trong phòng, hải lòng gật đầu, "Không tệ, quả nhiên kết quả như mong muốn. Anh cảm thấy thế nào?" Đây hoàn toàn là đánh

giả dựa theo ước muốn của cô.

Diệp Thiên Nhiên nhìn sàn nhà bằng gỗ sáng loáng, tường trắng như tuyết, đèn thủy tinh nhiều màu, kéo cô đi tới phòng ngủ, vurun tay nói, "Anh cũng cảm thấy rất hài lòng, nhưng mà anh thích nhất là mấy cái đèn kia."

Mạnh Yên theo ngón tay của anh nhìn sang, là đèn tạo hình giống mặt trăng, mặt trên còn có điểm sáng. "Đây chính là món đồ tốt anh tìm ở cửa hàng vật liệu xây dựng?" Trước đó vài ngày gương mặt anh thần bí nói bận rộn, hôm nay mới biết là vì dây đèn này.

"Ừ, đẹp không?"

Mạnh Yên đến gần mấy bước nhìn kỹ, "Đẹp, nếu như buổi tối tắt hết đèn chỉ mở dây đèn này, nhất định sẽ rất lãng mạn."

Diệp Thiên Nhiên cười híp mắt nói, "Vậy lần sau chúng ta thử một chút."

Mạnh Yên liếc anh, "Em cũng không thể qua đêm bên ngoài."

"Tìm đại lý do ra ngoài." Diệp Thiên Nhiên cố gắng khuyên.

Mạnh Yên cười cười, tránh đi đề tài nói chuyện có hơi mập mờ, "Đừng lộn xộn, chỗ này còn trống, anh không mua đồ gì sao?"

Diệp Thiên Nhiên hiểu rõ xoa xoa tóc của cô, bỏ qua cho cô, "Anh chờ em cùng đi." Dù sao bọn họ cần thời gian để nghiên cứu vấn đề này.

"Sao phải chờ em? Anh tự đi mua đi." Mạnh Yên né đi, tránh khỏi tay của anh. Người này cũng tập thành thói quen, lần nào cũng vậy.

"Mất thẩm mỹ của em tốt hơn anh." Gương mặt Diệp Thiên Nhiên nịnh hót.

Mạnh Yên liếc mắt, đồ nịnh bợ, nhưng mà trong lòng thầm thoải mái. Khẽ đắc ý ngẩng đầu lên, giọng khoe khoang, "Những việc này mất thẩm mỹ của em có là gì chứ?"

Ngược lại Diệp Thiên Nhiên cười to, dáng vẻ của cô nhóc này thật đáng yêu. Cười hồi lâu mới nói, "Vậy đi thôi, mua đồ xong anh mời em ăn cơm, muốn ăn cái gì?"

Vừa rồi Mạnh Yên còn bị anh cười trong lòng bốc lửa, nghe được câu này ánh mắt sáng lên, "Lẩu."

Trời lạnh mà đi ăn lẩu là một cách hưởng thụ tuyệt vời nhất, mới suy nghĩ tới đã chảy nước miếng.

Gương mặt Diệp Thiên Nhiên cung chiêu, "Tốt, vậy chúng ta đi ăn món lẩu em thích nhất."

Hai người đến cửa hàng bán đồ dùng trong nhà trong thành phố, đầu tiên đi chọn giường, xem hồi lâu cũng không hài lòng.

Diệp Thiên Nhiên kéo tay của cô chuyển tới một cửa tiệm, "À, chúng ta vào cửa hàng này chuyên kinh doanh...xem một chút đi."

Mạnh Yên ngẩng đầu nhìn, trong ấn tượng đây là cửa tiệm rất nổi tiếng, trên mạng nói chất lượng rất tốt, kiểu dáng cũng mới mẻ độc đáo.

Vào xem một vòng, ánh mắt sáng lên, quả nhiên đồ dùng không tệ.

Một người nhân viên bán hàng mỉm cười chủ động chào đón, giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng giới thiệu những kiểu dáng giường khác nhau.

Mạnh Yên vừa nghe vừa nhìn, thỉnh thoảng dừng lại nghiên cứu một phen, hỏi mấy câu. Một vòng đi dạo, trong lòng đã có quyết định.

Rốt cuộc nhân viên dùng giới thiệu hỏi, "Hai vị, đã nhìn trúng bộ nào?"

Diệp Thiên Nhiên cúi đầu nói, "Tiểu Yên, em quyết định đi."

Mạnh Yên chỉ vào một bộ kết hợp bốn món màu vàng nhạt, "Bộ kia không tệ." Giường lớn, tủ đầu giường, tủ TV và tủ treo quần áo cũng đầy đủ hết, là kiểu dáng mới nhất.

"Mất thẩm mỹ của cô thật tốt, bộ kia là bộ bán chạy nhất trong cửa hàng..." Ánh mắt nhân viên kia sáng lên không ngừng nói.

Diệp Thiên Nhiên nhàu mày dứt khoát hỏi, "Bao nhiêu tiền?" Chờ người này nói xong, cũng không biết phải đợi tới khi nào?

Nhân viên bán hàng cười tươi như hoa, "Không mắc, chỉ tám ngàn tám trăm." Không ngờ hai người kia có vẻ không lớn tuổi lắm, nhưng trong túi có tiền. Thật may là cô ta đã không uống công giới thiệu, xem ra có thể thuận lợi buôn bán.

"Hình như có hơi đắt." Mạnh Yên vừa nghe giá tiền này định bỏ cuộc nửa đường.

"Cô gái, không đắt đâu." Nhân viên bán hàng sốt ruột bày cách, bắt đầu diễn cuồng chào hàng, "Chúng tôi rất chú trọng vật liệu, đặc biệt mời nhà thiết kế bên nước ngoài về, đúng rồi là người đứng đầu..."

"Được, ghi hóa đơn đi." Diệp Thiên Nhiên có chút nhức đầu, người này nói quá nhiều, đến mức nước miếng sắp phun lên mặt anh.

"Ai, đừng nóng vội, nên suy xét kỹ." Mạnh Yên lắc tay của anh khuyên can. Số tiền kia so với đồ dùng lúc này, còn rất đắt.

"Không cần phải suy nghĩ nhiều, bạn học em thật tinh mắt, bộ này đáng giá." Nhân viên bán hàng nói xong một hơi, đột nhiên lộ ra nụ cười mập mờ, "Hai vị là người yêu phải không? Cô bé thật may mắn, bạn trai cô lại sáng khoái như vậy."

Mặt Mạnh Yên đỏ lên, vội vàng lắc đầu, "Tôi... Chúng tôi là anh em." Bọn họ rõ ràng như vậy sao? Chỉ cần ở gần nhau một chút đã bị mọi người nhận ra, vậy người khác thì sao? Còn có người nhà của cô bạn bè nữa? Có phải cũng đã nhìn ra? Nói như vậy thì thâm rồi. Chẳng qua đến nay hình như không ai nói, nếu như ba cô biết, nhất định sẽ ngăn cản hai người bên nhau, đối với chuyện này, Mạnh Yên rất tin tưởng.

Diệp Thiên Nhiên nghe lời này xong gương mặt tối lại.

"Anh em? Thật ngại quá là tôi nhìn nhầm." Nhân viên cửa hàng khẽ khinh thường, làm gì có anh em nào từ đầu đến cuối nắm tay nhau? Muốn qua mặt cô, bọn họ còn thua xa. "Tôi ghi hóa đơn trước, chờ một chút, lập tức sẽ xong ngay."

Thừa dịp nhân viên bán hàng đi, Mạnh Yên lắc tay của anh, lấy lòng nhìn anh cười, "Đừng tức giận, dù thế nào người ngoài..."

Diệp Thiên Nhiên nghiêm mặt, không chịu cúi đầu nhìn cô, "Em sợ người khác biết quan hệ của chúng ta sao?"

Mạnh Yên thấy đáng về lấy lòng cũng vô dụng, trong lòng khó chịu, hất tay của anh ra, "Anh bị gì vậy? Không phải nói phải giữ kín bí mật sao?" Cô lại không làm sai, sao lại có thái độ với cô?

Ngược lại cơn tức giận của Diệp Thiên Nhiên biến mất, nói thì nói thế, nhưng lúc nghe cô nói với người khác hai người là anh em, ngực của anh liền cảm giác không thoải mái.

Mạnh Yên len lén nhìn anh, thấy sắc mặt của anh không còn đen như vậy, không khỏi cười nói, "Được rồi, đừng tức giận, ban đầu chúng ta đã nói qua, không phải anh An với chú Ân cũng không biết sao?" Lần này hiệu quả cũng không tệ lắm, sau này còn có thể dùng chiêu này. Hi hi.

Đồ gỗ, chỉ e là hai người kia đã sớm biết quan hệ của hai người, chỉ không nói ra ngoài miệng thôi, cô thật sự cho là có thể lừa được mọi người sao? Cô bé ngốc!

Diệp Thiên Nhiên bình tĩnh, "Vậy cũng không cần phải một mực phủ nhận như vậy."

"Ai, hai người cùng đi mua giường, người ta sẽ nhìn em như thế nào?" Mạnh Yên mất hứng mặt xị xuống, cô cũng không muốn người khác nghĩ cô là người con gái dễ dãi tùy tiện sống chung trước khi kết hôn.

Thì ra là vậy, ngược lại anh không nghĩ tới chuyện này, nhanh chóng nở nụ cười, "Là lỗi của anh, cho em đánh anh đó."

Mạnh Yên cố ý ngẩng cao đầu mặc kệ anh, "Hừ, đánh anh một cái? Tay em đau chứ được gì."

"Vậy..." Diệp Thiên Nhiên muốn tiếp tục lấy lòng mấy câu.

Bị nhân viên bán hàng đi tới cắt lời, "Cậu bé, mời đến quầy thu ngân trả tiền."

Hai người không tranh cãi nữa, đến quầy thu ngân trả tiền nhận hóa đơn, ghi địa chỉ giao hàng, lúc này nhân viên bán hàng nhiệt tình nói một câu 'Hẹn lần sau trở lại'.

Hai người tay nắm tay lại trước sau mua rất nhiều đồ, tốn một số tiền lớn. Đi dạo từ hoàng hôn đến lúc màn đêm buông xuống, bây giờ Mạnh Yên đã mệt nhừ. Đi bộ cũng tiêu hao sức lực thật.

Tìm quán lẩu, trong tiệm đèn đuốc sáng choang đầu người di chuyển, đập vào mắt đều là nồi lẩu nóng hổi. Dù chưa ăn nhưng cũng cảm giác ấm áp trong lòng.

Hai người ngồi xuống ghế gọi phần lẩu hầm xương. Mạnh Yên nhìn màu nước lẩu trắng cuộn cuộn trong nồi, mùi thơm nức mũi, tâm tình không khỏi cảm thấy vui vẻ.

"Đừng vội." Diệp Thiên Nhiên thấy đáng về cô thêm nhỏ dãi, trong lòng buồn cười, "Đợi lát nữa."

"Em còn đói hơn anh." Mạnh Yên nhìn chằm chằm nồi không đảo mắt.

"Vậy chúng ta gọi một phần điểm tâm để lót bụng." Diệp Thiên Nhiên vờn tay ra muốn gọi người phục vụ.

"Không muốn, em muốn ăn đồ trong nồi." Mạnh Yên bận rộn kéo tay của anh xuống, lúc này cũng không có hứng thú với bất kỳ đồ điểm tâm gì.

Diệp Thiên Nhiên nhìn về phía nồi lẩu nói, "Vậy vớt đậu hũ trước, không cần nấu vẫn ăn được."

Cũng đúng, Mạnh Yên thèm nhỏ dãi nhanh chóng gấp mấy miếng đậu hũ khô chấm qua gia vị rồi bỏ vào trong miệng, nhất thời cảm thấy một hồi thỏa mãn. Ăn rất ngon.

Diệp Thiên Nhiên lắc đầu, cô bé này chỉ có chú ý chuyện ăn. "Tuần sau công ty khai trương, em cũng đến tham gia đi."

"Tuần sau ? Không được." Trong miệng Mạnh Yên đầy thức ăn.

"Tại sao?" Diệp Thiên Nhiên không hiểu nhìn về phía cô.

Mạnh Yên mơ hồ, "Anh quên? Hôm đó là sinh nhật của Phương Phương."

Anh vỗ vỗ trán, đúng là quên, "Vậy đến lúc đó em giúp anh chọn một món quà cho Phương Phương."

"Được." Mạnh Yên gật đầu, không hề nâng mắt lên nhìn.

"Nhưng tuần sau chúng ta không thể gặp mặt." Trên mặt Diệp Thiên Nhiên có chút rầu rĩ, "Trước ngày khai trương sẽ rất bận rộn, anh phải đi hỗ trợ."

Cuối cùng Mạnh Yên cũng nuốt xong thức ăn trong miệng, thuận miệng nói, "Thỉnh thoảng không gặp cũng tốt, tránh việc ở chung một chỗ nhiều sẽ phát chán."

Diệp Thiên Nhiên nâng mắt, giọng nói lạnh như băng, "Em chán sao?" Nếu cô dám gật đầu, thế nào anh cũng bóp chết cô.

Đôi đũa trong tay Mạnh Yên dừng một chút, ngẩng đầu cẩn thận cười nói, "Ặc? Em chỉ ví dụ thôi."

"Anh không thích ví dụ này." Diệp Thiên Nhiên hung hăng trợn mắt nhìn cô, "Anh ước gì có thể ngày ngày gặp em, em lại không có lương tâm nói ra những lời này, thật khiến cho người ta đau lòng."

Mạnh Yên cười ngây ngô mấy tiếng, "Ha ha, em... Em sẽ nhớ anh."

Diệp Thiên Nhiên nhìn hồi lâu quyết định bỏ qua cho cô, "Mấy ngày nay công ty đã nhận được vài đơn đặt hàng, tất cả mọi người rất phấn khích."

Mạnh Yên nghiêm túc ngồi thẳng, "Trời lạnh có thể làm được sao?" Đây là việc quan trọng, nghe ngóng nghĩ cách là trách nhiệm của cô.

"Có thể được, có thể không. Mà họ đã bắt đầu làm việc được mấy ngày."

"Chưa tới hai tháng nữa tới lễ mừng năm mới." Mạnh Yên có chút ảo não nhủ mảy, "Ban đầu chúng ta định đợi đến mùa xuân mới bắt đầu." Lúc này khai trương có chút không đúng lúc.

"Anh nhất thời quên việc này, nhưng mà cũng không sao." Diệp Thiên Nhiên đã sớm nghĩ đến vấn đề này, cũng đã nghĩ đến phương án giải quyết, "Bọn họ muốn trở về quê ăn mừng thì chúng ta sẽ chi tiền vé, không muốn trở về chúng ta sẽ đưa phí mừng năm mới."

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Chương 49

"Trong công ty có tiền sao?" Mạnh Yên cắn môi dưới trong đầu tính toán.

"Có một chút." Diệp Thiên Nhiên vỗ vỗ đầu của cô, "Nếu như không đủ, anh sẽ lấy ứng phó trước."

"Trên người anh còn có tiền?" Mạnh Yên hoài nghi nhìn về phía anh, mấy ngày nay tiêu không ít tiền.

Diệp Thiên Nhiên cười mờ miệng, "Không nhiều lắm, nhưng mà đến lúc đó em cho anh mượn một ít." Giữa bọn họ không có chuyện so đo tiền bạc. Tuy nói mượn tiền của Mạnh Yên, tiền của cô là của cô, tiền của anh cũng là của cô. Nếu như vậy, lúc thiếu tiền cần dùng thì cũng không có việc gì nhỉ?

"Quả nhiên là anh đã tính toán." Mạnh Yên cười, cuối cùng cũng tới lúc này, lúc này có người nào còn tiêu tiền như nước để mua đồ, anh thật sự không hề đau lòng mà tốn tiền.

"Không thành vấn đề, lãi bao nhiêu?" Diệp Thiên Nhiên phối hợp gật đầu.

"Ừ, để em suy nghĩ." Mạnh Yên giả vờ suy nghĩ, cuối cùng ra vẻ như từ thiện nói, "5% đi."

Diệp Thiên Nhiên cười trừ nói, "Em cho vay lãi suất cao quá."

"Không đùa nữa." Mạnh Yên nghĩ tới một chuyện vừa rồi thu hồi về nghịch ngợm, "Đúng rồi, lần này anh có trở về mừng lễ không?"

Diệp Thiên Nhiên nghiêng người, "Mẹ anh muốn anh trở về." Nếu như có thể, anh cũng không muốn trở về. Anh cũng muốn bên cạnh cô mừng năm mới.

Mạnh Yên bĩu môi, tâm nguyện muốn cùng người yêu đón lễ năm mới đầu tiên của bọn họ bị tiêu tan.

Diệp Thiên Nhiên nuốt tiếc lấy tay sờ môi của cô, "Anh sẽ sớm trở về, lúc đó chúng ta cùng mừng lễ tình nhân."

Lễ tình nhân? Mặt Mạnh Yên đỏ lên, bên tai nóng lên, không được tự nhiên cúi đầu.

Diệp Thiên Nhiên cười một tiếng, vớt tất cả đồ ăn đã chín ra bỏ vào trong 1 cái đĩa nhỏ trước mặt cô, "Ăn đi."

Mạnh Yên trộm nhìn anh một cái, cẩn thận gấp lên cắn, cảm giác thịt còn ngon hơn lần trước ăn, vừa ngon vừa thơm, thật là tuyệt vời, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

Diệp Thiên Nhiên vẫn bận rộn giúp cô thả thức ăn vào nồi, ngược lại chưa ăn.

Mạnh Yên chú ý nhanh chóng khuyên can, "Không cần lo cho em, tự em lấy, anh ăn nhanh đi, hôm nay đã đi cả buổi chiều, chắc anh cũng đói bụng."

"Đau lòng cho anh?" Diệp Thiên Nhiên nhú mày, gương mặt ranh mãnh.

"Anh... Cái con người này, đáng ghét." Mặt Mạnh Yên càng đỏ, ngay cả cổ cũng không ngoại lệ mà đỏ bừng. Người này nói chuyện càng ngày càng trắng trợn.

"Chờ họ giao hàng đến, chúng ta nữa đi xem một chút." Diệp Thiên Nhiên không đành lòng thấy cô thẹn thùng như vậy, đổi đề tài, "Đúng rồi, chúng ta đã quên mua đồ điện gia dụng."

Có đường thoát, Mạnh Yên vội vàng tiếp lời, "Chuyện này cũng không có gì, rảnh thì anh đi mua đi." Chẳng qua sao bên tai vẫn còn nóng thế?

Gương mặt Diệp Thiên Nhiên nghiêm túc, "Không được, chúng ta ăn cơm xong đi mua."

Mạnh Yên di chuyển chân nhúc, "Không cần, trời đã tối rồi, em mà không về nhà thì ba mẹ sẽ mắng." Anh đi dạo một ngày không mệt, nhưng cô mệt mỏi. Đi nửa chân cô sẽ gãy mất. Huhu!

"Nhưng mà..." Diệp Thiên Nhiên chưa từ bỏ ý định.

"Anh cứ mua đi, em chắc chắn thích, thật mà." Mạnh Yên thiếu chút nữa giơ tay lên thề, lúc này mới khiến Diệp Thiên Nhiên bỏ qua cho cô. Anh càng ngày càng dính cô, cô làm bạn gái tiết kiệm cũng không dễ dàng chút nào!

Hai người ăn xong lẩu, ngồi xe trở lại dưới nhà Mạnh Yên, thời gian đã là tầm mười giờ rưỡi.

Thanh toán tiền xe, hai người xuống xe. Diệp Thiên Nhiên kéo tay của cô, "Nói chuyện với anh chút."

"Nhưng mà trời lạnh quá, anh nên về nhà nghỉ ngơi đi." Mạnh Yên dụ dỗ nói, Diệp Thiên Nhiên trở về huyện thành đều đến nhà Giang Vũ ở.

"Không nỡ bỏ em" Diệp Thiên Nhiên giữ chặt tay của cô, "Cuối tuần cũng không gặp em, phải nửa tháng nữa mới có thể gặp mặt, thời gian thật dài." Thừa dịp hôm nay còn có thể gặp nhiều hơn, sau này đi bộ đội thì không thể muốn gặp mặt lúc nào cũng được. Đến lúc đó gặp mặt một lần sợ rằng cũng khó khăn. Đây cũng là nguyên nhân khiến anh dính lấy cô.

Thấy anh nói đáng thương như vậy, Mạnh Yên cũng không đành lòng, "Được rồi, vậy em..."

"Tiểu Yên, là con sao?" Giọng Mạnh Ngọc Cương truyền tới từ cầu thang.

Hai người giật mình, hai tay vội vàng buông ra, Mạnh Yên nhanh chóng cách xa anh.

Bóng người Mạnh Ngọc Cương đứng ở cầu thang, ánh đèn lờ mờ chiếu xuống, tối tăm, không thấy rõ về mặt của ông.

Mạnh Yên chột dạ mở miệng, "Ba ba, sao ba ở chỗ này?" Mỗi lần vợ chồng Mạnh Ngọc Cương về nhà luôn trẻ hơn cô, cho nên ông chưa từng gặp chuyện này. Trong lòng lo sợ, đầu óc suy nghĩ thật nhanh, suy nghĩ cách trả lời.

Mạnh Ngọc Cương giận trách nói, "Ba đang đợi con, đã trẻ thế này cũng không trở về nhà, ba mẹ có thể yên tâm sao?"

"Thật xin lỗi, ba ba, con đi chơi về muộn, lần sau sẽ chú ý." Mạnh Yên cảm thấy có lỗi, đúng là cô có hơi quá đáng, gần đây cứ tới Chủ nhật là đi sớm về trễ, có chút vui đến quên cả trời đất. Còn để cho ba cô chờ cô về nhà dưới gió lớn mùa đông lạnh như băng.

"Chú Mạnh." Diệp Thiên Nhiên bất an chào hỏi. Chẳng biết tại sao, anh luôn luôn không sợ người khác, duy nhất chỉ sợ Mạnh Ngọc Cương.

Chương 66: Chương 50

Trong giọng nói của Mạnh Ngọc Cương mang theo trách cứ, "Thiên Nhiên, chú không phản đối tụi con đi chơi, nhưng cũng nên chú ý thời gian, đi đến lúc trời tối mịt như thế thì những người lớn làm sao yên tâm?"

"Chú Mạnh, con xin lỗi." Diệp Thiên Nhiên không dám nói gì, về mặt cung kính.

Mạnh Ngọc Cương nhìn bọn họ hồi lâu, nghiêm mặt nói, "Không có lần sau, còn như vậy chú cũng không cho phép Tiểu Yên đi chơi."

"Ba ba." Mạnh Yên sợ hãi gọi.

Mạnh Ngọc Cương phát tay một cái, "Thiên Nhiên mau trở về đi, trời lạnh như thế này trở về nhà nghỉ ngơi, cảm ơn con đã đưa Tiểu Yên trở về." Mặc dù có vẻ khách khí, nhưng sao lại nghe có vẻ tức giận?

"Không cần không cần, chú Mạnh, con về trước." Diệp Thiên Nhiên bất an, dưới sự thúc giục liên tục của Mạnh Ngọc Cương nhanh chóng rời đi. Ngay cả nhìn Mạnh Yên cũng không dám, chỉ sợ Mạnh Ngọc Cương nổi giận.

Mạnh Yên không dám nhìn bóng lưng Diệp Thiên Nhiên rời đi, ngẩng đầu nhìn ông cười nói, "Ba ba, chúng ta về nhà đi, mẹ đâu rồi?"

Mạnh Ngọc Cương quả trách, "Mẹ đang xem TV chờ con, con..."

Mạnh Yên đau đầu, "Dạ con biết rồi, lần sau con sẽ về nhà sớm." Cô không nghĩ tới sẽ phạm sai lầm, bình thường Chủ nhật cha mẹ cô bận rộn phải đến đêm hôm khuya khoác mới về nhà, cô vốn tưởng rằng hôm nay cha mẹ sẽ không về nhà nghỉ ngơi sớm như vậy...

"Con... Mấy ngày nay con đi chơi với Thiên Nhiên sao?" Giọng nói Mạnh Ngọc Cương có hơi do dự.

"Chẳng qua là thỉnh thoảng, có lúc bọn con hẹn bạn bè đi cùng, có lúc cùng Giang Vũ và Phương Phương đi chơi." Mạnh Yên đề xuống lòng ngực đập thình thịch, hết sức tự nhiên nói, "Đúng rồi, cuối tuần là sinh nhật của Phương Phương, tụi con đã hẹn cùng nhau ăn mừng."

Mạnh Ngọc Cương rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, "Đúng rồi, hình như sinh nhật Phương Phương là ngày 29/10 này, vậy còn sớm nhỉ." Trong thôn Mạnh Ngọc Cương đều nhớ sinh nhật của mấy đứa trẻ bằng tuổi Mạnh Yên.

Mạnh Yên gãi gãi đầu, "Sinh nhật bạn ấy là ngày dương lịch, bọn con không biết xem ngày âm lịch thế nào."

Mạnh Ngọc Cương khẽ trách, "Ngốc quá, ngày âm lịch không phải có trên lịch sao?"

Mạnh Yên kéo cánh tay của ông, "Từ từ cũng quen mà, năm nào cũng tổ chức sinh nhật ngày này tháng mười dương lịch, ai còn để ý âm lịch chứ?"

"Theo nếp cũ thì tính âm lịch, cái đó mới đúng." Mạnh Ngọc Cương hiếm khi thấy con gái có chỗ khó hiểu nên khoe khoang mấy câu.

Gương mặt Mạnh Yên sùng bái, "Ba ba thật là lợi hại, ngay cả việc này cũng hiểu, mau nói cho con nghe, xem cái này thế nào?"

Đề tài thành công gây thu hút, Mạnh Ngọc Cương hăng hái bùng bùng giải thích việc chuyển đổi ngày âm lịch và dương lịch.

Mạnh Yên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, dọa chết người. Không biết cha có thấy gì không? Chẳng qua bọn họ chỉ nắm tay, ánh đèn lại mờ mờ, có thể không thấy gì. Cũng không biết trong lòng cha có hoài nghi điều gì không?

Ngày sinh nhật của Phương Phương, thời tiết thật đẹp, ánh nắng rực rỡ.

Mạnh Yên điện đồ xong đúng hẹn đến nhà họ Giang tập hợp với nhóm Phương Phương.

Vừa vào cửa, chỉ thấy Phương Phương và Giang Vũ bận rộn vây quanh, trên đất có rất nhiều rau dưa, trên bàn cơm còn đặt mấy món ăn.

"Các cậu tự nấu ăn sao sao?" Mạnh Yên cởi áo khoác màu hồng nhạt treo trong tủ treo quần áo màu đen, lộ ra áo lông dê màu trắng như tuyết. Cô nghĩ là đến tiệm ăn cơm.

Phương Phương nâng lên khuôn mặt tươi cười, "Tiểu Yên, hôm nay sinh nhật của tớ, có mời mấy người bạn cùng lớp đến nhà."

"Cũng được, muốn tớ giúp cái gì?" Mạnh Yên xoắn tay áo muốn giúp đỡ.

Phuong Phuong nhìn cô ăn bận quần áo xinh đẹp, không khỏi lắc đầu cười nói, "Không cần, trong phòng tớ có rất nhiều tạp chí, cậu đi xem đi." Mặc đồ đẹp mà còn làm việc thì sẽ đỡ mệt. Huống chi Mạnh Yên còn không giỏi làm mấy việc này, nhiều khi còn làm trở ngại.

"Tớ cũng không thể ăn không." Mạnh Yên kiên quyết không đồng ý, "Nếu không để tớ giúp gì đó?"

"Cậu giúp cũng được nhưng cậu mà gây phiền hà cho tớ thì bó tay." Phuong Phuong cười nheo mắt.

Bị khinh thường, thật thương tâm. Mạnh Yên ngồi xổm người xuống kéo tay Phuong Phuong, "Khỏi cần, cậu phân biệt đối xử."

"Được rồi, đừng nói giỡn nữa." Phuong Phuong dựng thẳng cò đầu hàng, "Cậu ngồi cạnh điện thoại đi, mấy người ... bạn học kia chưa từng tới nhà tớ, có thể sẽ không tìm được, tớ có đưa số điện thoại cho họ, có lẽ họ sẽ gọi điện thoại tới đây hỏi."

"OK." Lúc này Mạnh Yên được an ủi, cô cũng có ích, dù phân công công việc khác nhau thì mọi người hiểu là được. Rót ly nước nóng rồi ôm vào trong lòng, trên bàn trà đặt tờ báo, từ từ nhâm nhi.

Nhâm nhi hồi lâu, tiếng chuông điện thoại vang lên "Reng reng reng", Mạnh Yên tiện tay nhận nghe, "Xin chào, xin hỏi tìm ai?"

"Đây là nhà của Lâm Phuong Phuong sao?" Một giọng con trai dễ nghe vang lên.

"Đúng rồi, muốn tìm cậu ấy sao?" Mạnh Yên nhanh chóng suy nghĩ, tại sao có nam sinh tìm Phuong Phuong nhỉ? Hình như cô không nghe nói Phuong Phuong có bạn trai. "Cậu ấy đang ở trong phòng bếp tôi gọi cậu ấy nghe điện thoại nhé."

"Không cần, bọn tớ đã đến trạm xe huyện thành, cậu có thể chỉ đường không?" Giọng nam sinh kia rất ôn hòa.

Mạnh Yên chợt hiểu ra, đây là bạn mà Phuong Phuong mời đến, còn là nam sinh sao? "Dĩ nhiên có thể." Sau đó từ từ chỉ rõ cho cậu ta, ven đường có dấu hiệu gì, nói cho đến khi cậu nhớ rõ mới thôi.

Cúp điện thoại, Mạnh Yên đi tới dựa vào cửa phòng bếp, "Phuong Phuong, cậu mời nam sinh tới sao?" Hiếm khi thấy cô bạn như vậy, thật sự là Phuong Phuong chưa bao giờ qua lại với bất kỳ nam sinh nào.

"Đúng, có ba người." Gương mặt Phuong Phuong hơi đỏ, "Bọn họ gọi điện thoại tới đây?"

"Ừ, tớ nói cho bọn họ biết đường đi như thế nào." Mạnh Yên tiến tới khẽ hỏi, "Nhưng mà thật sự bọn họ chỉ là bạn học?"

Phuong Phuong thẹn quá thành giận, mặt đỏ ửng, "Tiểu Yên, cậu nghĩ vậy? Đường nhiên là bạn học."

"À." Mạnh Yên kéo dài giọng nói rồi cười hề hề. Đúng là có tình ý!

"Tiểu Yên, giúp tớ cảm thức ăn." Phuong Phuong đưa một món ăn cho cô.

Ồ, thẹn quá thành giận, Mạnh Yên lại càng cười vui vẻ, không nhận được nháy mắt với Giang Vũ, không ngờ cậu lại nghiêm mặt không để ý tới cô. Ồ, sao vậy? Cô đâu có làm gì?

Bên ngoài có người gõ cửa, Phuong Phuong chạy ra mở cửa, ba người con trai bốn cô gái, mặc đồ thời thượng, mà cũng khó trách, học chuyên ngành nên vậy.

Phuong Phuong mời bọn họ vào nhà, nhiệt tình gọi bọn họ ngồi xuống uống trà ăn đồ vặt. Mấy người nhìn qua vô cùng quen thuộc, cười cười nói nói toé toét.

"Hai bạn này là? Giới thiệu một chút đi." Một người nữ sinh nhỏ nhất, phát hiện Mạnh Yên và Giang Vũ đứng ở cửa phòng bếp.

Lâm Phuong Phuong tự nhiên hào phóng vẫy bọn họ đến rồi giới thiệu một lần.

Giang Vũ và Mạnh Yên ăn mặc khác ngày thường, dung mạo cũng tương đối xuất sắc, những người đó cũng không xem thường bọn họ, rất nhiệt tình với bọn họ.

Mạnh Yên chỉ mỉm môi mỉm cười, cũng không nói nhiều. Cô tỉ mỉ lưu ý đôi mắt Phuong Phuong, Phuong Phuong từ đầu đến cuối len lén nhìn một người nam sinh.

Điều này làm cho Mạnh Yên không khỏi quan sát nam sinh kia, da trắng, cười lên thì khoe miệng sẽ xuất hiện hai lúm đồng tiền, một nam sinh nhả nhặn thanh thú, không nghĩ tới Phuong Phuong sẽ thích con trai như vậy.

Nhưng mà về mặt nam sinh kia không có gì khác thường, thái độ cũng bình đẳng với nữ sinh khác, không nhìn ra có chỗ đặc biệt nào với Phuong Phuong.

Lúc cô quan sát đồng thời cũng để ý quà tặng của mấy người bạn học kia, Mạnh Yên vừa nhìn lại, ngất, rất nhiều loại vải vóc, cực kỳ thực tế, cô cũng mở rộng tầm mắt.

Mạnh Yên ở bên cạnh nhìn la to mở ra mở ra, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người khác tặng quà sinh nhật thế này.

Phuong Phuong phấn khích sò sò, thỉnh thoảng đoán tên loại vải vóc. Đoán đúng mọi người cười to, đoán sai thì mọi người ồn ào, cảnh tượng cực kỳ náo nhiệt.

Mạnh Yên thấy mình không chen vào được quay đầu nhìn thấy Giang Vũ len lén vào phòng bếp, cũng đi theo.

"Tớ cũng đến giúp một tay."

Giang Vũ thấy cô vào sau, giống như có chút thất vọng, "Đồ ăn cũng không có gì nhiều, chờ canh nấu xong có thể ăn cơm, cậu lên đó chơi đùa với bọn họ đi."

"Tớ không quen bọn họ, cũng không có tiếng nói chung với họ." Mạnh Yên không sao cả nhún vai một cái, thỉnh thoảng bị người lạnh nhạt cũng không có gì.

"Tiếng nói chung?" Giang Vũ khó hiểu hỏi.

"Đúng, không có tiếng nói chung làm sao nói chuyện được?" Tầm mắt Mạnh Yên lơ đãng rơi vào trên mặt cậu, trong lòng hoảng hốt, "Sao vậy? Sắc mặt của cậu thật khó coi, có phải là không thoải mái không?"

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Chương 50.2

"Không có, có thể tối hôm qua ngủ không ngon." Giang Vũ xoay người múc đồ ăn.

"Ra vậy à, chờ ăn xong cơm trưa cậu ngủ một giấc." Mạnh Yên cũng không sinh nghi, thuận tay nhận lấy cái khay, "Đúng rồi, cơm trưa của ông nội thì sao?" Vợ chồng Giang Hải Thiên vốn bận rộn không cần phải để ý đến bọn họ, bà nội và ông nội thì ở trong tiệm, cũng không ăn cơm trưa.

"Tớ sẽ đem cho họ, cậu đừng lo những việc này." Giang Vũ nghe đến khoe miệng khề cong, "Ngược lại anh họ không trở lại, cậu không nhớ anh ấy sao?"

"Nói bậy bạ gì đấy?" Mạnh Yên chợt nghe vậy, mặt đỏ lên. Đáng ghét, chẳng lẽ không thể tiếp tục giả bộ ngu ngơ sao? Đột nhiên lại lật tẩy?

Giang Vũ hiếm khi nói lời sâu xa, không phù hợp với tuổi của cậu, "Hai người thích nhau đã là duyên phận, cậu cần phải quý trọng."

Mạnh Yên nghi ngờ, "Tiểu Vũ, cậu sao vậy? Sao lại nói những điều khó hiểu thế?"

Giang Vũ cũng không trả lời, chỉ chỉ bên ngoài, "Bụng thức ăn ra ngoài đi."

Mạnh Yên không yên lòng nhìn cậu mấy lần, đặt thức ăn lên khay rồi bụng ra ngoài.

Lâm Phuong Phuong đang đắm chìm trong vui sướng, phấn khởi nói chuyện không ngừng.

Có một nam sinh tên là Đường Tiểu Thiên, thấy Mạnh Yên tới đây, nhanh chóng nhận lấy khay, "Tớ giúp cậu."

"Cảm ơn." Mạnh Yên lịch sự đáp.

Giọng Đường Tiểu Thiên khẳng định, "Lúc này là cậu nghe điện thoại?"

Mạnh Yên mỉm cười quan sát cậu, "Đúng, cậu cũng nghe rất cẩn thận, lập tức tìm được chỗ này."

Đường Tiểu Thiên có chút ngại ngùng gãi đầu, "Thật ra chỗ này không khó tìm, chỉ là nhà nào cũng giống nhau, bọn tớ không phân biệt được."

Từ trạm xe đến nhà họ Giang, là đường xi măng, chỉ đi có mười mấy phút. Chẳng qua là nhiều người xây nhà kiểu giống nhau.

Mạnh Yên vòng vo đảo mắt, "Các cậu là bạn học cùng lớp của Phuong Phuong? Đường như quan hệ không tệ."

Đường Tiểu Thiên tốt bụng giải thích, "Lần trước bọn tớ cùng nhau thi đấu nên biết nhau, chia cùng nhóm, cho nên khá thân."

"Thi đấu?" Mạnh Yên đột nhiên nghĩ tới, "Là cuộc thi so tài của học sinh mới? Nghe nói mọi người thắng."

"Đúng, là cuộc thi của tân sinh. Cũng không có gì, chẳng qua là thi tài kiến thức sơ đẳng." Đường Tiểu Thiên có chút kinh ngạc cô lại hiểu rõ trường học của bọn họ, nhưng đảo mắt vừa nghĩ, bọn họ là bạn thân lớn lên từ nhỏ, Lâm Phuong Phuong hoàn toàn có thể nói cho Mạnh Yên nghe.

"Vây là giỏi rồi, Phuong Phuong học trường này đúng rồi." Mạnh Yên biết trường học của bọn họ mỗi năm sẽ tổ chức thi, thuận tiện kiểm tra kết quả học tập.

Đường Tiểu Thiên nhìn cô hồi lâu, đột nhiên cười nói, "Không phải cậu là người chọn trường học giúp cậu ấy chứ?"

"Cậu cũng biết?" Mạnh Yên không nghĩ tới Phuong Phuong sẽ kể chuyện này cho nam sinh trước mặt nghe, "Đúng, tớ chọn giúp cô ấy, trong lòng còn có chút bất an, chỉ sợ chọn sai trường giúp cậu ấy." d#d^I*q)d

"Sao lại vậy được? Trường học của bọn tớ tốt vô cùng." Đường Tiểu Thiên cười, lộ ra lúm đồng tiền nhỏ, "Cậu ấy nhắc đến cậu trước mặt bọn tớ, nói thành tích cậu rất tốt, tương lai cực kỳ triển vọng."

"Ha ha" Mạnh Yên không nhịn cười không được, lời này quá khoa trương. "Đây chỉ là cậu ấy nói hơi quá, không đúng đâu."

"Sao vậy được? Lâm Phuong Phuong là bạn học rất thành thật." Đường Tiểu Thiên nghiêm trang mở miệng, nhìn qua tính tình người này rất tốt.

"Tình cảm của bọn tớ luôn luôn rất tốt, cho nên khó tránh lời nói của cậu ấy không công bằng."

Giọng Phuong Phuong truyền tới, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, "Ai, hai người nói gì đó? Nói lâu rồi thức ăn cũng lạnh hết."

Mạnh Yên mới phát hiện trên bàn đã bày xong thức ăn tràn ngập mùi thơm, tràn đầy một bàn.

Phuong Phuong gọi mọi người ngồi xuống.

"Lâm Phuong Phuong, những món ăn này đều do cậu nấu?" Một nữ sinh gương mặt hớn hở nhìn chằm chằm thức ăn, "Bọn tớ phải nếm mới được, cũng không biết có hợp khẩu vị không?"

"Đừng xem thường, những món này tớ đã nấu từ nhỏ." Mồm miệng Phuong Phuong lưu loát phản kích, "Các cậu làm sao so được, chưa động một ngón tay vào bếp nữa."

"Hừ." Một nam sinh liếc cô một cái.

"Nếm thử món sò trường tôm chiên của tớ đi." Phuong Phuong nhiệt tình, chu đáo cầm đũa gắp thức ăn giúp bọn họ.

Mạnh Yên không yên lòng ăn cơm, tầm mắt vẫn chăm chú vào công.

Phuong Phuong chú ý tới người bên cạnh thờ ơ, "Tiểu Yên ăn đi, sao vậy? Không hợp khẩu vị của cậu? Những món này đều là món cậu thích ăn!"

"Không phải vậy." Mạnh Yên lo lắng nhìn về phía cô, "Tớ đang xem sao Tiểu Vũ chưa trở về?"

"Đúng vậy, cậu không nói tớ cũng quên." Phuong Phuong vỗ vỗ trán, "Tiểu Vũ chạy xe đạp đi. Cũng đã lâu rồi, này giờ cũng có thể đi mấy chuyến, không biết cậu ấy đang làm gì? Tớ đã nhắc nhở cậu ấy đi sớm rồi trở lại."

Giọng Mạnh Yên buồn buồn, "Hình như cậu ấy không khỏe."

"A? Cậu biết à?" Phuong Phuong không ngừng rầu rĩ, "Ai da, không thoải mái sao không nói?" Sớm biết cậu không khỏe cũng không nên để cho cậu đi đưa thức ăn.

Mạnh Yên không ngừng nhớ lại sắc mặt Giang Vũ vừa rồi, cảm giác mình để sót gì đó, "Có thể sợ cậu mất hứng."

Vừa nói như thế, Phuong Phuong bắt đầu khăn trương, "Ngu ngốc, cậu ấy sẽ không xảy ra chuyện chứ?"

Mạnh Yên cũng có chút bất an, "Chắc không đâu."

Phuong Phuong đứng ngồi không yên, bỗng nhiên đứng dậy, "Không được, tớ đi tìm cậu ấy."

"Này." Mạnh Yên kéo tay cô, "Cậu đi rồi còn khách của cậu thì ai tiếp đón?"

"Cậu tiếp đón giúp tớ." Giờ phút này lòng Phuong Phuong như lửa đốt, ước gì lập tức chạy ra đi tìm cậu.

Mạnh Yên suy nghĩ một chút, "Hay là tớ đi tìm, tớ không quen những bạn học của cậu." Dù sao để Phuong Phuong ở lại cũng thích hợp hơn.

Phuong Phuong nhìn những bạn học kia, gật đầu nói, "Cũng được, có chuyện gì gọi điện thoại về." Quả thật cô cũng bất tiện khi bỏ họ ở lại. Bọn họ có ý tốt đến mừng sinh nhật, cô cũng không thể không để ý tới họ, bỏ lại bọn họ tự mình ra ngoài. Như vậy làm sao ăn nói!

Mạnh Yên đồng ý, đứng dậy theo chân bọn họ lên tiếng chào, rồi mặc áo khoác đi ra ngoài tìm.

Nhưng đi đến cửa hàng vải, ông nội nói Giang Vũ đã sớm đi về, có thể trên đường về không nhìn thấy?

Mạnh Yên không muốn để cho ông lo lắng, cười gật đầu với ông.

Rời khỏi tiệm vải, Mạnh Yên cau mày, từ từ đi trên đường hướng ngược lại. Không hợp lý chút nào, đi suốt đường đi không thấy bóng người Giang Vũ, tại sao vậy?

Đột nhiên trước mắt thoáng qua một bóng người, Mạnh Yên chạy tới gọi, "Tiểu Vũ, Tiểu Vũ."

Người dắt xe đạp trước mặt ngừng lại, quay đầu quả nhiên là Giang Vũ.

Mạnh Yên thấy cậu bình an vô sự, trong lòng tức giận, "Cậu sao vậy? Đi tới đi lui trên đường làm gì? Không phải đã nói nhanh về nhà rồi sao?"

Gương mặt Giang Vũ không có biểu cảm gì mở miệng, "Tớ không quen mấy người đó lại không đói bụng." Trong giọng nói lại có một tia buồn bực và chán ghét.

"Nhưng bọn tớ lo lắng cho cậu." Mạnh Yên hung hăng nhìn chăm chăm cậu. Cậu sao vậy?

Giang Vũ có chút không nhịn được, "Có thể có chuyện gì? Tớ cũng lớn rồi."

Mạnh Yên liên tục trừng mắt, nhưng người nọ không có phản ứng, có chút nổi giận, "Cậu... Quên đi, tớ đói bụng, chúng ta trở về ăn cơm đi."

Bước chân Giang Vũ bất động, "Tớ còn muốn đi dạo, cậu về trước đi ăn cơm đi."

Mạnh Yên nhìn cậu từ đầu đến chân, càng nhìn càng cảm thấy có gì không đúng, "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cậu không cảm thấy hành động của mình rất khó hiểu sao?"

"Có chuyện gì đâu?" Ánh mắt Giang Vũ né tránh, không dám nhìn thẳng vào mắt của cô, "Có thể do cậu đói bụng nên thấy ảo giác thôi."

Mạnh Yên nhìn cậu hồi lâu, đột nhiên đổi đề tài, "Cậu chuẩn bị quà sinh nhật gì cho Phương Phương?"

Cô hiểu rất rõ tính tình của Giang Vũ, ra sức hỏi là vô dụng. Vẫn nên đi vòng vèo, thừa dịp cậu không chú ý sẽ dò xét một phen.

Giang Vũ thở phào nhẹ nhõm, "Quà tớ chọn có lẽ cậu ấy sẽ không thích."

"Sao vậy? Cậu hiểu rõ cậu ấy thế sao." Mạnh Yên vừa nói vừa kéo cánh tay của cậu đi vào trong nhà. Bất kể trong lòng cậu nghĩ như thế nào, trời lạnh như thế này cô không có hứng thú cùng cậu đi dạo. Có chuyện gì về nhà hãy nói.

Giang Vũ không có biện pháp mạnh đành thôi, không thể làm gì khác hơn là để cô kéo về nhà..

Lâm Phương Phương đang lo lắng chờ bọn họ, nhìn thấy bọn họ trở lại trong lòng thở phào nhẹ nhõm, trách Giang Vũ mấy câu, rồi bới cơm giúp bọn họ.

Giang Vũ không nói tiếng nào nhận lấy chén cúi đầu ăn.

Mạnh Yên ăn đồ ăn trong chén của mình, trong lòng không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc cậu ấy vì chuyện gì mà thay đổi như vậy, chẳng lẽ là... Ánh sáng chợt lóe, Mạnh Yên không thể tin tâm mắt của Giang Vũ cứ lớn vồn trên người của Phương Phương, không thể nào?

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chương 51

Sôi nổi suốt một ngày, mới tiễn những người đó về.

Lúc gần đi Đường Tiểu Thiên rất nhiệt tình mời Mạnh Yên đến trường học của bọn họ chơi, khiến mấy người nữ sinh kia nhìn cô chằm chằm.

Đầu Mạnh Yên đầy hắc tuyến, bạn học này quá khách khí, bọn họ cũng chỉ nói mấy câu thôi, mà đã nhiệt tình như vậy sao? Ngược lại khiến cả người cô không được tự nhiên.

Phương Phương thu dọn thức ăn và canh còn dư xong, kéo Mạnh Yên đến phòng cô, "Tiểu Yên, hai cậu có vẻ rất đẹp đôi?"

Mạnh Yên nghe lời này, lập tức hiểu được. "Đùa gì thế? Tớ chỉ có nói mấy câu với cậu ta, chẳng qua là cậu ta thân thiện."

Trong giọng nói Phương Phương có chút chua xót, "Vậy sao? Trong trường học cậu ấy rất nổi bật, rất nhiều nữ sinh thích cậu ấy." "Tớ không có hứng thú với cậu ta." Mạnh Yên dứt khoát trả lời, cô đã có Diệp Thiên Nhiên, cũng không có hứng thú với những nam sinh khác.

"Thật sao?" Phương Phương phản chấn một chút, lại âm trầm, "Thật ra thì cậu thích cậu ấy cũng không sao, cậu ấy còn chưa có bạn gái!"

Mạnh Yên xinh đẹp như vậy thông minh như vậy, phần lớn nam sinh cũng sẽ chọn thích cô nhỉ, Phương Phương trầm nghĩ, ê ả trong lòng.

"Tớ không thích kiểu nam sinh như vậy." Mạnh Yên bĩu môi, sao lại ghép đôi hai người bọn họ chứ? Nếu Diệp Thiên Nhiên biết lại ghen. "Cậu thích cậu ta?"

"Không có. . . Không có." Gương mặt Phương Phương đỏ bừng, ấp úng, "Ai nói tớ thích cậu ta?"

Mạnh Yên nhìn chăm chăm cô hồi lâu, "Hoàng cái gì? Tớ chỉ tùy tiện hỏi thôi." Mỗi tình đầu của Phương Phương, chuyện như vậy cũng không dám nói thẳng, chỉ dám che giấu, len lén ngưỡng mộ nhìn nam sinh trong lòng.

"Cậu làm tớ giật mình." Phương Phương thở phào nhẹ nhõm.

Mạnh Yên lộ ra nụ cười nụ cười, "Chột dạ?"

Phương Phương không dám nhìn mặt cô, trực tiếp quay đầu, "Tiểu Yên, cậu lại nói lung tung, không để ý tới cậu nữa."

"Không để ý tới thì không để ý." Mạnh Yên nghịch ngợm vỗ vỗ túi, "Quà sinh nhật cũng không cần?"

Phương Phương sốt ruột, nhanh chóng quay mặt sang, "Đừng nói nhảm, mau đưa đây."

Mạnh Yên lấy một hộp gấm đỏ thắm trong túi ra, "Đây là quà tớ và anh họ chọn cho cậu, anh ấy có chuyện không đến được nên nhờ tớ chọn giúp cậu."

Ánh mắt Phương Phương chăm chú nhìn hộp gấm, mở ra vừa nhìn hưng phấn đến hai gò má đỏ bừng, "Này. . . Đây là dây chuyền bằng bạc, sao hai người biết tớ thích cái này?"

"Đoán." Mạnh Yên cười híp mắt mở miệng, "Đeo thử đi."

Nhưng thật ra là lần trước Phương Phương và cô cùng nhau đi dạo phố, tham quan tiệm trang sức hồi lâu, trong miệng cầu nhàu cổ áo thấp trông tron khó coi.

Phương Phương vui mừng không hồi nữa, đeo xong chạy đến trước gương trang điểm nhìn hồi lâu, "Không phải rất đẹp sao?"

"Cậu thích là tốt rồi." Khóe miệng Mạnh Yên mỉm cười nằm lý ở trên giường nhìn cô khoe khoang.

"Tớ rất thích, cảm ơn Tiểu Yên." Phương Phương yêu thích ngừng vuốt dây chuyền, "Dĩ nhiên lần sau gặp được anh họ sẽ chính miệng cảm ơn anh."

"Đừng nhìn nữa." Mạnh Yên thấy cô vẫn còn nhìn, không khỏi liếc mắt, đúng là con gái! Lúc nào cũng thích trang sức điên cuồng ở bất kỳ độ tuổi nào. "Tiểu Vũ tặng cậu cái gì?"

"Cậu ấy không có tặng cho tớ." Phương Phương thắc mắc nhìn sang, "Nhưng mà cũng không sao, đều là người một nhà không cần phải khách sáo như thế."

"Không có tặng cho cậu?" Mạnh Yên ngây ngẩn cả người, không phải là Giang Vũ đã chuẩn bị rồi sao?

"Chuyện này cũng không có gì." Phương Phương cầm gương nhỏ đầu giường vẫn nhìn tới nhìn lui như cũ.

Mạnh Yên do dự hồi lâu, "Phương Phương, cậu và Giang Vũ không sao chứ?"

"Không có." Phương Phương đặt gương xuống, "Sao vậy? Mọi quan hệ của bọn tớ cũng không tệ."

Mạnh Yên đảo mắt, "Cậu ấy. . . Không nói gì kỳ lạ chứ?" Chẳng lẽ không bày tỏ gì?

"Cậu ấy vẫn bình thường." Trên mặt Phương Phương tràn đầy vẻ khó hiểu, "Nói đến kỳ lạ, Tiểu Yên cậu mới đang nói đó."

Môi Mạnh Yên giật giật, không nói gì nữa, chuyện như vậy cô chẳng qua suy đoán mà thôi. Và lại chuyện tình cảm là chuyện riêng của hai người, chứ đừng nói chỉ người khác xen vào. Máy nhắn tin BP trong túi không ngừng rung lên, cô lấy ra xem, là Diệp Thiên Nhiên.

"Tiểu Yên, ai tìm cậu vậy?" Phương Phương đến gần hỏi.

"Là anh họ." Ở trước mặt người khác, cô vẫn gọi như cũ. Thử nghĩ xem nếu đột nhiên thay đổi xưng hô, nhất định sẽ khiến người khác nghi ngờ.

"Cậu giúp tớ cảm ơn anh ấy."

Mạnh Yên cười đồng ý, tạm biệt cô và Giang Vũ rồi về nhà, về đến cửa không thấy ai trong nhà, cầm điện thoại lên gọi.

Diệp Thiên Nhiên kể liên hồi cảnh tượng hôm nay công ty khai trương náo nhiệt thế nào, còn nói cô không có phúc được thấy.

Mạnh Yên cũng không để ý tới lời nói tiếu nuôi của anh, kể chuyện xảy ra hôm nay, đặc biệt còn nhắc chuyện thái độ của Giang Vũ.

Diệp Thiên Nhiên rõ ràng rất kinh ngạc, "Ý em là... Nói Tiểu Vũ thích Phương Phương?"

"Đúng vậy."

Diệp Thiên Nhiên nổi giận, "Sao có thể chứ? Thật là hồ đồ."

Mạnh Yên không vui, "Tại sao không thể, Phương Phương rất kém cỏi sao?"

Diệp Thiên Nhiên vội vàng giải thích, "Anh không có ý này, mà là bọn họ là anh em." Đây không phải là loạn luân sao?

"Cái gì." Mạnh Yên không cảm thấy có vấn đề gì, "Bọn họ không có quan hệ ruột thịt, ở chung một chỗ cũng là có thể."

Diệp Thiên Nhiên phản đối, "Bọn họ sống chung nhiều năm như vậy, trong mắt mọi người, bọn họ là anh em." Cho nên trở thành người yêu lại không được, sẽ khiến mọi người cảm thấy có gì đó không đúng.

"Anh thật sự là người cô hủ?" Mạnh Yên tức giận hét to trong điện thoại, "Chỉ cần hai người thật lòng thích, có chuyện gì là không thể."

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chương 51.2

"Em... Quên đi." Diệp Thiên Nhiên xoa xoa lỗ tai, hét to như vậy, lỗ tai cũng muốn điếc. "Dù sao Phương Phương không có tình cảm với Tiểu Vũ, chuyện này đến đây chấm dứt. Anh nghĩ Tiểu Vũ cũng không muốn người khác biết chuyện này." Chuyện này xem như quên đi, bọn họ không cần vì chuyện như vậy mà âm ỉ.

"Em sẽ không nói." Mạnh Yên vội vàng đồng ý giữ bí mật, chuyện này truyền ra ảnh hưởng không tốt, huống chi Giang Vũ đang học trung học, không thể phân tâm. Hoặc ví dụ Giang Vũ chậm chạp không chịu bày tỏ cũng vì nguyên nhân này đi.

"Đừng nói chuyện người khác nữa." Diệp Thiên Nhiên nói sang chuyện khác, "Chú Mạnh có nhắc lại chuyện hôm đó không?" Mặc dù Mạnh Yên đã kể, nhưng anh vẫn có chút không yên lòng.

"Không có, ba em bận rộn đến mức không thấy bóng dáng, buổi sáng ba em đã ra ngoài, em ngủ thiếp đi ba còn chưa trở về. Hoàn toàn không gặp mặt." Mạnh Yên suy nghĩ về phương diện kia, rất lạc quan, "Có thể ba em không thấy."

"Vậy thì tốt." Diệp Thiên Nhiên nói thì nói như thế, trong lòng lại lướt qua một tia lo lắng, nếu như Mạnh Ngọc Cương làm rõ chuyện này, anh cũng có thể tranh thủ, nhân cơ hội này công khai quan hệ với Mạnh Yên cho hai nhà họ Mạnh và Giang biết. Hôm nay như vậy lại chỉ có thể lén lút lút lút, không thể quang minh chính đại nói yêu nhau.

Mạnh Yên hớn hờ nói, "Cuối tuần em mang đồ ăn mẹ nấu cho anh ăn."

"Mang nhiều chút." Diệp Thiên Nhiên thèm thuồng, đồ ăn Lý Thiên nấu có hương vị ở nhà ngon hơn đồ ăn trong tiệm cơm.

"Da mặt thật dày." Mạnh Yên giễu cợt anh.

Diệp Thiên Nhiên không đỏ mặt chút nào, hùng hồn nói, "Cha mẹ vợ nấu đồ ăn cho con rể ăn là chuyện hiển nhiên."

"Anh... Anh thật không biết xấu hổ." Ngược lại khiến mặt Mạnh Yên đỏ bừng.

Bên đầu điện thoại truyền đến tiếng cười lớn của anh, chọc Mạnh Yên tức giận.

Mùa xuân lúc Diệp Thiên Nhiên trở về nhà mừng năm mới, khiến Mạnh Yên buồn rầu mấy ngày, nhưng có Phương Phương và Giang Vũ làm bạn rất nhanh khôi phục tâm tình vui đầu vào sự nghiệp điên cuồng ăn uống.

Giang Vũ cũng không có gì khác thường, giống như thái độ ngày hôm đó là một giấc mơ, tỉnh lại thì đã không còn dấu vết gì.

Thấy cậu như vậy, Mạnh Yên lại cảm thấy may mắn lần trước mình không nhiều chuyện, nếu không hôm nay sẽ rất khó coi.

Năm nay là lần đầu tiên cả nhà Mạnh Yên không về quê, Lý Thiên đỡ lo không ít, không cần tốn tâm tư chuẩn bị quà tặng.

Về phần Mạnh Ngọc Cương len lén trở về nhà, mua chút thuốc bổ cho bà nội, Lý Thiên cũng làm như không biết mở một mắt nhắm một mắt.

Giao thừa, nhà họ Giang và nhà họ Mạnh đến khách sạn thuê phòng lớn, cùng nhau mừng năm mới.

Đồ ăn rất phong phú, đều là món ăn hiếm khi được ăn, Giang Hải Thiên gấp cho mỗi người một phần bào ngư, nhưng Mạnh Yên ăn chưa cảm thấy có mùi vị gì, hỏi những người khác, bọn họ cũng mờ mờ. Chẳng qua cũng coi như mở rộng tầm mắt, sau này có người nói tới bào ngư, cô cũng có thể hỏi họ nói một câu, "Tớ cũng ăn rồi, nhưng mà cũng không có gì ngon."

Mạnh Yên lại cảm thấy hứng thú với món Phật nhảy tường, đã từng đọc qua sách vở, lần này cần phải thử mới được, trước nhấp một hớp canh, quả nhiên tràn ngập mùi thơm.

"Ăn ngon không?" Trên gương mặt Lý Thiên đầy vẻ dịu dàng, chưa từng thấy con gái vui vẻ mừng năm mới như vậy.

Mạnh Yên không nhận được gật đầu, chỉ lo vui đầu ăn.

Lý Thiên không khỏi cười, mức độ một chén nhỏ cho con gái.

"Mẹ, mẹ cũng ăn đi." Cuối cùng Mạnh Yên cũng ngẩng đầu lên khỏi chén.

"Mẹ thích ăn rau." Lý Thiên khẽ lắc đầu.

"Ném thử mùi vị một chút, ăn rất ngon." Mạnh Yên không khỏi khuyên nhủ, "Ở nhà để làm được món này không dễ, chỉ có thể ném thử ở khách sạn thôi."

"Thích thì ăn nhiều một chút, lần sau lại dẫn con đến đây." Lý Thiên thấy con gái thích, trong lòng cũng rất vui vẻ.

"Cảm ơn mẹ." Tâm tình Mạnh Yên cực kỳ tốt, không cần phải ăn bữa cơm chán ngắt với bà nội và nhà bác cả, ăn món gì ngon cũng không đến lượt mình. Còn phải nghe bọn họ mĩa mai, vậy thì thật là một sự hạnh hạ. Hôm nay rốt cuộc cũng thoát khỏi, thật tốt quá, có thể ăn cơm với người nhà và bạn bè mình thích, thật là tốt!

Một bàn lớn vừa ăn vừa nói cười, tâm tình cũng rất vui vẻ. Ông nội Giang cũng phá lệ cùng con trai và Mạnh Ngọc Cương uống mấy ly rượu nho, uống đến mức mặt đỏ ửng.

Mà mẹ Phương Phương gấp thức ăn giúp bà nội Giang, không khí hòa thuận.

Ăn xong, người lớn vẫn còn đang uống rượu, ba đứa bé ngồi không yên nằm sấp đến cửa sổ nhìn cảnh đêm. Bên ngoài pháo hoa chung quanh tàn ra, long lanh vô cùng, đẹp không tả xiết.

"Mau nhìn bên đó." Phương Phương vui mừng kêu lên.

Một đóa pháo hoa trên không trung hóa thành đám mây nhiều màu, chiếu sáng cả bầu trời đêm.

"Thật đẹp." Mạnh Yên nhìn ngây người, trong miệng tự lẩm bẩm. Máy BP trong túi lại rung lên, cô rút tay vào túi thật nhanh, chợt dừng lại động tác, liếc nhìn mọi người xung quanh. Lấy cớ đến phòng vệ sinh chạy ra khỏi phòng bao.

Trong tin nhắn chỉ có tám chữ: Năm mới vui vẻ, anh rất nhớ em.

Trong lúc đó, tất cả sự rục rờ phồn hoa đột nhiên có tiếng nổ, Mạnh Yên cảm giác lòng mình trống rỗng, không có người mình yêu bên cạnh, không thể cùng nhau xem pháo hoa.

Cô trả lời lại 10 chữ: Em chờ anh trở về cùng mừng lễ tình nhân! Nắm chặt máy nhắn tin trong lòng bàn tay, nhắm mắt lại nhớ về người phương xa.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Chương 52

Quả nhiên buổi trưa ngày 14/2 Diệp Thiên Nhiên xuất hiện trước mặt Mạnh Yên.

Mạnh Yên vừa mừng vừa sợ, nhào tới ôm cổ anh, "Em còn tưởng rằng anh không trở về chứ." Hai cô sáng sớm đứng ngồi không yên, chỉ sợ anh kịp.

Gương mặt Diệp Thiên Nhiên vui vẻ, "Sao thế? Chuyện anh đồng ý với em tự nhiên sẽ làm được."

Mạnh Yên kéo anh đi vào, "Anh có mệt không? Mau vào. Ba mẹ em cũng đi ra ngoài rồi."

Vừa đóng cửa lại, Diệp Thiên Nhiên liền ôm chặt cô, cúi đầu, đôi môi vội vàng đề lên, hôn lên môi Mạnh Yên. Hồi lâu mới buông cô ra, để cho cô lấy hơi, tay vẫn giữ chặt hông cô như cũ.

Hai người ngồi ở trên ghế sa lon nườn ngớn tay đan lại, lòng Mạnh Yên tràn đầy vui mừng nhìn anh, "Anh trở về như vậy, ba mẹ không nói gì sao?"

"Không có, dù sao cũng phải đi học." Diệp Thiên Nhiên cúi đầu hôn lên, "Bọn họ cho là anh trở về để chuẩn bị cho học kỳ mới."

"Vậy thì tốt." Mạnh Yên cũng không hi vọng người nhà Diệp Thiên Nhiên ghét cô, "Chúng ta sẽ đi đâu?"

"Tùy em." Diệp Thiên Nhiên không có ý kiến, chỉ cần có thể thấy cô ôm cô là tốt rồi, về phần những chuyện khác thì sao cũng được.

Mạnh Yên ngước đầu, trên gương mặt nở nụ cười vô cùng rực rỡ, "Vậy trước bọn mình đi dạo phố, chờ đói bụng rồi sẽ ăn một bữa thật ngon." Cô đã sớm nghĩ xong.

"Được, tùy em." Diệp Thiên Nhiên hài lòng ôm lấy cô, đầu tựa vào vai gọi đầu.

Mạnh Yên thấy gương mặt anh mệt mỏi, có chút đau lòng, "Vậy anh có muốn nghỉ ngơi một chút không? Muốn ngủ thì đến phòng khách." Trong khách phòng có tràng kỷ, bình thời thì dùng làm ghế ngồi, có khách thì mở ra là cái giường.

"Không muốn nghỉ ngơi." Nhớ cô nhiều ngày như vậy, thật vất vả mới cô ôm vào trong ngực, anh mới không muốn nghỉ ngơi, "Anh muốn nói chuyện với em chút, những ngày qua anh rất nhớ em."

"Hi hi, em cũng nhớ anh." Hai gò má Mạnh Yên ửng đỏ.

"Anh thấy không hẳn." Diệp Thiên Nhiên cọ cọ mặt cô, bắt đầu tính sổ, "Anh gửi cho em mấy tin nhắn như vậy mà em chỉ trả lời mấy câu." Hai ngày nào cũng nhìn chăm chăm máy BP, chỉ sợ bỏ lỡ tin nhắn của cô, vậy mà, chỉ trả lời 7,8 câu, còn rất đơn giản.

"Chuyện này không thể trách em, muốn trách thì trách Tiểu Vũ và Phương Phương." Mạnh Yên cười híp mắt đẩy trách nhiệm, "Là bọn họ lôi kéo em đi chơi cho nên em mới không rảnh nhắn lại cho anh."

"Nói như vậy là lỗi của họ?" Diệp Thiên Nhiên buồn cười nhìn cô nói dối.

"Ban ngày không rảnh, buổi tối thì sao?" Hai tay Diệp Thiên Nhiên đang nâng mặt cô, "Sao không thấy em tìm anh?"

Mạnh Yên đảo mắt, "Ban ngày chơi mệt mỏi, buổi tối về đến nhà thì đi ngủ, làm gì có sức lực?"

Lời này cũng bị cô nói hết, anh còn có thể làm sao? Chỉ có thể hung hăng ôm chặt cô lại hôn lên.

Kỹ thuật hôn của hai người càng ngày càng thuần thục, ít nhất Mạnh Yên đã biết hít thở, sẽ không ngốc nghếch nín thở đến mặt đỏ bừng lên.

Diệp Thiên Nhiên hôn đến ý loạn tình mê, tay dọc theo sống lưng đi xuống.

Mạnh Yên đẩy anh ra, tròn mắt nhìn anh, người này càng ngày càng không đúng mực. Nhưng mà gương mặt cô đỏ bừng, trái lại giống như đang làm nũng. Khiến Diệp Thiên Nhiên lại hôn lại cắn, giờ trò.

Cô dám đẩy anh, đôi mắt bối rối, "Khát không? Có muốn uống nước không? Có đói bụng không? Em gọi thức ăn đến?" Cũng không biết mình đang nói cái gì, lời nói có chút không mạch lạc. Trong lòng thầm nghĩ, tiếp tục như vậy thật nguy hiểm, nam nữ trẻ tuổi ở chung một phòng, quả nhiên dễ dàng xảy ra vấn đề.

Diệp Thiên Nhiên chưa đủ liếm liếm đôi môi, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm đôi môi sưng đỏ của cô, "Không cần, anh đã ăn đại trên đường rồi."

Mạnh Yên bị ánh mắt của anh nhìn không chịu nổi, dời tầm mắt lúng ta lúng túng sang chỗ khác nói nhỏ, "Vậy đến phòng khách nghỉ ngơi, sắc mặt anh không tốt. Chờ anh tỉnh ngủ rồi chúng ta đi dạo."

"Anh còn chịu được." Diệp Thiên Nhiên lưu luyến không chịu rời đi.

"Nhanh đi, em cầm chăn ra ngoài." Mạnh Yên không nhận được vỗ anh một cái, còn nhìn còn nhìn, ghét! Cũng không nhìn lấy ánh mắt nóng bỏng của anh nữa.

Diệp Thiên Nhiên không có cách, không thể làm gì khác hơn là đến phòng khách nghỉ ngơi. Ngủ trong chăn ấm, cảm giác rất hạnh phúc! Chỉ cần nghĩ đến người mình yêu đang ở trong phòng, trong lòng liền dâng lên từng trận ngọt ngào, anh dần dần ngủ, khóe miệng còn mang một vẻ dịu dàng vui vẻ.

Chờ anh tỉnh ngủ ánh nắng đã nhàn nhạt, nhìn thời gian trên đồng hồ chút, đã hơn bốn giờ, vội vàng ngồi dậy.

Mạnh Yên từ trong phòng bếp ló đầu ra, "Tỉnh rồi? Đi súc miệng đi, bàn chải đánh răng với khăn lông đặt trên bồn rửa tay đó."

Diệp Thiên Nhiên cười híp mắt, "Được." Cô bé này lại có thể ở trong phòng bếp, anh cũng muốn nhìn xem cô nấu thứ gì cho anh ăn?

Mặc dù Mạnh Yên không biết nấu cơm, nhưng nấu mì không thành vấn đề. Nước sôi rót vào canh xương còn dư lại hôm qua, rồi bỏ mì vào, bỏ tiếp trứng gà, rau, chờ nấu chín nữa thì bung ra. Một tô mì thơm ngào ngạt đã xong.

Chờ anh súc miệng rồi ra ngoài, Mạnh Yên đã bung tô mì nóng hổi lên, "Ăn đi, ăn lót bụng."

"Có thể ăn sao?" Diệp Thiên Nhiên khó tin nhìn tô mì thơm ngào ngạt xông vào mặt, nhìn cũng không tệ. "Cũng sẽ không trúng độc nhỉ?"

"Ghét, sợ cũng không cần ăn." Mạnh Yên tức giận méo miệng, cái con người này, cô hiếm khi nấu ăn lại còn bị xem thường.

Diệp Thiên Nhiên đắc ý cúi đầu nhấp một hớp canh, cầm đũa gắp được một miếng thịt kho tàu, hài lòng gật đầu một cái, "Không tệ, đầy đủ hương vị mặn nhạt." Cô bé này rõ ràng có tiến bộ, mặc dù món này thơm thức ăn đều là đồ còn thừa lại, nhưng mà bỏ vào nước mì rất thơm rất ngon.

"Ăn ngon thật sao?" Mạnh Yên vẫn có chút lòng tin với món mì này, mỗi khi ngân đồ ăn bên ngoài cũng sẽ tự tay nấu một tô.

"Đương nhiên ăn được." Diệp Thiên Nhiên cười trêu nói, "Sau này em cũng không cần nấu ăn, em chỉ nấu mì sợi cho anh."

"Muốn mỹ." Mạnh Yên mắng anh, trong lòng lại rất vui.

Diệp Thiên Nhiên ào ào ăn sợi mì, còn uống hết nước mì không để thừa lại gì, cả người ẩm áp thật là thoải mái.

Mạnh Yên đắc ý, xem ra cô vẫn có chỗ dùng được. Sau này không bao giờ ... cho phép người khác nói cô không biết làm việc nhà.

"Anh đi rửa chén." Diệp Thiên Nhiên dè dặt tay cô muốn thu dọn, "Anh cũng không thể ngồi ăn không làm gì." Vậy còn có lần sau sao?

"Vậy cũng tốt." Mạnh Yên cũng không muốn ngâm tay trong nước lạnh rửa chén, thuận thế thúc giục anh, "Nhanh lên một chút, em đi lấy túi."

Hai người tay trong tay đi dạo ở thành phố, trên đường đều là những cặp tình nhân ngọt ngào lãng mạn, thỉnh thoảng có nữ sinh rạng rỡ đang ôm một bó hồng to tươi đẹp đi qua.

"Em muốn không?" Diệp Thiên Nhiên chỉ vào người ra sức gào to bán hoa hồng.

"Quên đi, vẫn nên mua đồ ăn cho em đi, như vậy còn thực tế hơn." Mạnh Yên phát hiện cô không có nhiều tế bào lãng mạn, những thứ này cô chỉ thích nhìn một chút nhưng không hề muốn.

"Em đó." Diệp Thiên Nhiên không biết nên khóc hay cười, cô bé này chỉ biết ăn thôi. Nhưng mà theo anh, anh cũng cảm thấy hoa hồng không có gì thực tế. Không biết là giữa hai người, người nào ảnh hưởng người nào?

Hai người đi dạo một vòng ở cửa hàng tổng hợp, mua mấy bộ quần áo rồi ra ngoài lúc sắc trời đã tối.

Tìm một nhà hàng Tây ăn bữa tối dưới ánh nến, Mạnh Yên luôn luôn thích ăn ở đây, Diệp Thiên Nhiên cũng bị cô ảnh hưởng mà từ từ thích ăn.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, ăn xong bữa ăn chính lúc đang ăn món tráng miệng, có 1 cặp nam nữ vào cửa, đi tới phía hai người, "Ồ, Mạnh Yên, sao cậu lại ở chỗ này?"

Mạnh Yên hoảng sợ, nuốt vội bánh pudding xoài vào trong miệng, "Đây là. . . ?" Ở chỗ này cũng có thể gặp được người quen, cơ hội cũng quá hiếm đi. Đây thật sự là một cặp đôi xuất sắc nhưng cô thật sự không nhớ gì cả.

"Tớ là Đường Tiểu Thiên, cậu quên lần trước ở nhà Lâm Phương Phương. . ." Ánh mắt Đường Tiểu Thiên lướt qua trên người bọn họ, trong lòng âm thầm. Lần đầu tiên cậu nhìn thấy Mạnh Yên có ấn tượng rất tốt, nhưng cô lại không có phản ứng. Từ trước đến nay đều là nữ sinh đuổi theo cậu ta, cậu ta không chủ động theo đuổi nữ sinh, không có để lại cách liên lạc với Mạnh Yên, anh lại ngược ngược đi hỏi Lâm Phương Phương. Cứ như vậy, hai người liền mất liên lạc, cậu ta cứ tưởng rằng hai người sẽ bị bỏ qua, cũng không ngờ sẽ gặp ở chỗ này, nhưng người đẹp lại có người thích, điều này khiến cậu ta vô cùng hối hận. Sớm biết có ngày hôm nay, ban đầu nên tích cực hơn.

Nghe cậu ta nhắc, Mạnh Yên mới nhớ ra, "Oh, tớ nhớ ra rồi, cậu là bạn học của Phương Phương."

"Đúng vậy, đã lâu không gặp, không ngờ gặp cậu ở đây." Đường Tiểu Thiên không nhịn được mở miệng hỏi thăm, "Vị này là?"

"Anh họ của tớ." Mạnh Yên đã qua sớm trải qua hoảng sợ, lúc này đã trả lời tự nhiên, "Cậu và bạn gái cũng đến dùng cơm sao?"

Đường Tiểu Thiên mừng rỡ, vội vàng giải thích, "Là em gái ruột của tớ, không phải là bạn gái." Thật tốt quá, cậu ta còn có cơ hội. "Ngại quá, xem như cũng quen biết." Mạnh Yên ngược ngược cười cười, cũng không muốn nói nhiều. Nhưng Diệp Thiên Nhiên ở bên cạnh đã sớm thu về mặt người trước mặt trong mắt, trong lòng đã sớm khó chịu.

"Không sao sao." Sắc mặt Đường Tiểu Thiên vui mừng, "Trong nhà của bọn tớ không nấu ăn, cho nên mới ra ngoài tìm đồ ăn, lại quên hôm nay là lễ tình nhân."

Hàn huyền mấy câu, Đường Tiểu Thiên dẫn em gái đi tìm chỗ ngồi ngồi xuống ăn cơm.

Diệp Thiên Nhiên thấp giọng hỏi, "Sao em biết cậu ta?"

Mạnh Yên thấy khó hiểu hỏi ngược lại, "Anh không nghe thấy sao? Là hôm sinh nhật của Phuong Phuong nên quen biết." Lỗi tại anh rất tốt, nghe rõ còn hỏi?

"Chính là ngày khai trương công ty hôm đó?" Diệp Thiên Nhiên hỏi tới. Anh nhớ ngày hôm đó đó cô chỉ nhắc tới chuyện của Phuong Phuong và Giang Vũ, những chuyện khác không đề cập tới.

"Đúng vậy, em không kể qua sao?" Mạnh Yên không khỏi hoài nghi nhớ lại.

"Không có." Diệp Thiên Nhiên cẩn thận nhìn cô, "Hai người chỉ gặp mặt qua một lần sao? Sao anh thấy có vẻ em và cậu ta rất thân."

"Chỉ 1 lần, thiếu chút nữa em không nhận ra, thật mất mặt." Mạnh Yên không nhớ được mặt của người không quen, thường người mới gặp mặt một hai lần chào hỏi cô, mặc dù cô cười đáp trả, nhưng trong đầu trống rỗng, hoàn toàn không có ấn tượng.

"Trí nhớ của em luôn không tốt." Tâm trạng Diệp Thiên Nhiên dễ chịu hơn, bệnh đăng trí của cô anh rất rõ, xem ra tên kia không có cơ hội khiến cho cô nhớ, hoàn toàn không cần lo lắng.

"Hừ, làm gì có?" Mạnh Yên đảo mắt, phát ra một tiếng cười quái dị, "Không phải là anh đang ghen ư?"

"Làm gì có?" Diệp Thiên Nhiên tặng cái liếc mắt cho cô.

Mạnh Yên nghịch ngợm giễu cợt mấy câu, "Phải, chưa ăn dấm là tốt rồi, em còn sợ anh ăn dấm chua rồi biến thành dáng vẻ điên cuồng quát tháo."

"Lúc nào thì anh ăn dấm chua rồi biến thành dáng vẻ điên cuồng quát tháo? Cô bé này lại nói lung tung." Diệp Thiên Nhiên siết chặt khuôn mặt tươi cười của cô. Nhìn bộ dáng cô đắc ý sao lại khó coi vậy? "Tuyệt đối sẽ không có chuyện này."

"Thật sao? Có những chuyện không thể nói trước." Mạnh Yên thuận miệng một câu.

"Đương nhiên là thật." Diệp Thiên Nhiên hùng hồn nói, đáng tiếc anh quên trên đời không có chuyện tuyệt đối, có những chuyện tuyệt đối không nên nói trước.

Ăn xong món tráng miệng, hai người đứng dậy rời đi, lúc đi qua người Đường Tiểu Thiên lịch sự lên tiếng chào muốn rời đi.

Đường Tiểu Thiên đứng dậy gọi cô lại, "Mạnh Yên, cậu có cách thức liên lạc không? Cho tớ số điện thoại đi."

Gương mặt Diệp Thiên Nhiên tối sầm, nam sinh này lại muốn đuổi theo Mạnh Yên, không thể tha thứ.

"Có chuyện gì không?" Mạnh Yên dừng bước khó hiểu nhìn cậu.

Sắc mặt Đường Tiểu Thiên ửng đỏ, "À, nếu như trường học của bọn mình lại thi gì đó, mời cậu đi xem." Đây là cái cớ cậu đã suy nghĩ thật lâu, theo đuổi nữ sinh hình như cũng không đơn giản như vậy.

"Như vậy à." Mạnh Yên suy nghĩ một chút, "Cậu có thể nói với Phuong Phuong một tiếng, số điện thoại nhà của tớ không tiện cho người khác." Khéo léo từ chối như vậy là nể mặt Lâm Phuong Phuong, ai biết sau này cậu ta có quen Lâm Phuong Phuong không? Lúc này mà cô còn không rõ ý tứ của Đường Tiểu Thiên thì thật ngốc.

"Được." Đường Tiểu Thiên đành đồng ý, dù sao cô đưa ra lý do hợp tình hợp lý. Nhưng đảo mắt nghĩ có lẽ gia đình cô rất nghiêm khắc, ba mẹ cô không thích nam sinh gọi điện thoại cho cô, như vậy nói với người khác cũng không có cơ hội. Cậu có thể từ từ suy nghĩ biện pháp.

Đi ra cổng lớn, Diệp Thiên Nhiên vẫn đen mặt, kéo tay cô im lặng không lên tiếng đi.

"Thuê xe trở về, thời tiết quá lạnh." Mạnh Yên đi một đoạn đường, cảm giác người bên cạnh có gì đó không đúng.

"Không phải em nói chỉ gặp mặt cậu ta 1 lần sao?" Diệp Thiên Nhiên dừng lại nhìn chăm chăm cô, "Vậy tại sao cậu ta muốn xin số điện thoại?"

"Làm sao em biết?" Mạnh Yên không giải thích được.

"Em . ." Diệp Thiên Nhiên vừa tức vừa giận, có thể thấy rõ ràng bộ dạng cô như tảng hình trong chuyện này, lại không ngờ nam sinh kia nói ra ý đồ với cô.

"Người ta cũng không làm gì, chẳng qua là muốn xin số điện thoại mà thôi." Gương mặt Mạnh Yên vô tội, "Khoan nói người ta muốn gì, em không liên

quan. Anh có thể không hẹp hòi vậy chứ? Em không có dụ dỗ cậu ta, có cần đến mức vậy không?" Người ta cũng không làm gì, chưa kể đây là người mà Phương Phương thích, cô không có hứng thú với đời sống tình cảm của người khác.

Diệp Thiên Nhiên nghe lời này, biết cũng không có thể trách cô, mười ngón tay nắm chặt cô, "Em nói thế nào? Con gái mà nói gì dụ dỗ, thật khó nghe."

"Ai biết đầu óc anh có nghĩ vậy không?" Mạnh Yên biết anh hết giận, lắc lư tay anh cố ý nói như vậy.

"Nói vậy, sao anh lại nghĩ em như vậy?" Diệp Thiên Nhiên nóng nảy, "Anh chỉ là . . Chỉ là có chút khó chịu nam sinh kia, ngay trước mặt anh với em xin số điện thoại, cũng thật là quá đáng." Ở trong lòng anh, Mạnh Yên vẫn là tốt nhất, cô làm việc gì cũng đúng. Không tốt không đúng cũng là người khác.

"Cậu ta lại không biết quan hệ của chúng ta." Mặc dù Mạnh Yên không biết rõ cuộc anh khó chịu chuyện gì, nhưng vẫn dịu dàng dỗ anh. Đây là lễ tình nhân đầu tiên của bọn họ.

"Em còn nói giúp cậu ta? Có phải em muốn chọc anh tức chết?" Diệp Thiên Nhiên lại thương cô cái liếc mắt. d_d_l_q_d

"Được rồi." Mạnh Yên chui vào trong ngực anh, ôm anh cọ cọ, "Vui vẻ hưởng thụ ngày lễ, cần gì vì người ngoài mà cãi nhau, vậy có ngốc không?"

"Thật sự chỉ là người ngoài?" Được cô ôm lấy con tức giận cũng biến mất, lại nghe được câu này, trên mặt Diệp Thiên Nhiên không khỏi lộ ra nụ cười.

Mạnh Yên cười híp mắt gật đầu, "Dĩ nhiên, chỉ gặp mặt một lần mà thôi."

"Đừng đến trường học cậu ta." Diệp Thiên Nhiên vẫn có chút không yên lòng.

"Được." Mạnh Yên rất sáng khoái.

"Phương Phương kéo em đi, cũng không cho đi." Diệp Thiên Nhiên càng được vui đùa tiên.

"Được." Mạnh Yên buồn cười anh ngây thơ.

"Cậu ta tới tìm em, em cũng không được để ý đến cậu ta."

". . ." Im lặng

"Sao lại không đồng ý?"

"Không còn lời nào để nói."

". . ."

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Chương 53

Thời kỳ học cao trung nặng nề và khô khan nhất, lúc học lớp mười một Mạnh Yên không chút do dự chọn khoa văn, cô không có hứng thú với những công thức nhức đầu kia. Mà Giang Vũ đương nhiên chọn khoa học tự nhiên, bạn học Tường kia cũng chọn khoa học tự nhiên, cùng lớp với Giang Vũ.

Bạn học Tường vì cái gọi là tình yêu mà không ngại học kém chọn ban khoa học tự nhiên, không thể không khiến Mạnh Yên khen cô bé đó một câu rất can đảm. Dù sao đây là chuyện quan trọng, qua loa như thế cũng xem như không có trách nhiệm với bản thân. Chuyện lần này, Mạnh Yên cũng không nói gì.

Huống chi nhìn thấy Tường Thị Vũ ngồi ở chỗ trước mặt Giang Vũ, lúc nào cũng xoay đầu lại nói chuyện với cậu, Mạnh Yên thật sự không biết nên nói thế nào với cô ta. Người ta nói việt tóa việt dưng (*) chính là chỉ những người như thế.

(*) : Ý nói khi bắt tay làm thứ gì cố gắng hết sức, phấn đấu đạt mục tiêu 100%.

Sau này chủ nhiệm lớp không chịu nổi, gọi điện thoại nói với người lớn ở nhà của Tường Thị Vũ, không biết đã nói những gì. Ngày hôm sau Tường Thị Vũ dời đến chỗ ngồi cách xa Giang Vũ, cũng không dám có dính lấy Giang Vũ nữa. Chuyện này khiến cho Giang Vũ thờ phào nhẹ nhõm, cũng khiến cho chủ nhiệm lớp thả lỏng, trong lòng thầm nghĩ, không muốn học, thì cũng không nên phá người khác học tập chứ. Giang Vũ là hạt giống đồ đại học cũng không thể làm ảnh hưởng người ta.

Mà Mạnh Yên học trong khoa văn đa phần là con gái, trong lớp chỉ có mười mấy nam sinh, chẳng qua ngoài dự đoán là La Vĩ lại tiếp tục đảm nhiệm chức lớp trưởng trong lớp cô, chuyện này khiến cô kinh ngạc hồi lâu.

Trong trường học tổ chức cuộc thi viết văn, cô chủ nhiệm gọi Mạnh Yên và La Vĩ tham gia. Trước kia Mạnh Yên từng được khen ngợi, lần này không thể chênh lệch. La Vĩ cũng từng viết bài trên báo, được người khác gọi đùa là tú tài.

Sáng sớm, mười mấy bạn học ngồi lên xe trường, đến thành phố tham gia cuộc thi. Dọc theo đường đi La Vĩ và Mạnh Yên vừa nói vừa cười, tâm trạng cũng rất thoải mái.

Đội hồi lâu mới đến thời gian thi, mọi người theo thứ tự vào trường thi, Mạnh Yên nhìn đề bài, cúi đầu suy nghĩ, bắt đầu đặt bút viết ào ào, nhanh chóng viết xong, chỉ mất tầm 45 phút. Không thể làm gì khác hơn là ngồi đọc lại, ngồi thêm mấy phút, bây giờ ngồi không yên nữa, cắn môi dưới nộ bài rồi khỏi địa điểm thi. La Vĩ nhìn cô, đôi môi giật giật, vui đầu cổ găng viết.

Mạnh Yên đi lại trong sân trường, khí trời thật mát mẻ, gió thổi vào người dịu dàng, rất thoải mái. Xe trường đã trở về, mọi người thi xong có thể tự mình sắp xếp. Cô tựa vào cây bạch quả gần người một lát, trong đầu suy nghĩ, không biết tiếp theo nên đi đâu. Đột nhiên nghĩ đến nơi này cách trường học Diệp Thiên Nhiên cũng không xa, nghĩ xem có nên đến thăm anh, cho anh một sự bất ngờ? Những ngày qua anh vẫn biến đi đâu mất, không có thời gian, cũng không biết đang bận rộn việc gì. Thật sự cô hơi nhớ anh. Được, cứ làm như thế.

Quyết định xong, Mạnh Yên gọi xe taxi chạy thẳng tới trường học của anh, lúc xuống xe nhìn thời gian, mười một giờ ba mươi lăm phút, đúng lúc là giờ cơm, có thể nói anh mời cơm. Hi hi.

Mạnh Yên đảo mắt nhìn, mượn điện thoại nhấn lại, hỏi xem anh đang ở đâu? Qua gần năm phút, mới nhận được tin nhắn anh trả lời, đang có việc bên ngoài, sao vậy?

Mạnh Yên nổi giận bĩu môi, có làm không? Cô vất vả có tâm đến thăm anh, lại trở nên vô ích. Quên đi, sờ sờ cái bụng đang đói, tầm mắt quét qua những quán cơm nhỏ gần trường, chọn một cửa tiệm bán bún, gọi một chén bún Quê Lâm ăn.

Ăn được một nửa, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, nhất thời ngây ngẩn cả người. Cách đó không xa có một nam sinh mặc áo đen đi xuống từ taxi, ơ, hình như là Diệp Thiên Nhiên? Anh xong việc trở về trường học? Thật sự là quá tốt, cuối cùng cũng không có đi một chuyến vô ích. Mừng rỡ hơn hờ nhanh chóng đặt đĩa xuống đang chuẩn bị chạy ra để tạo sự bất ngờ.

Cô lại nhìn thấy một màn trước mắt, chỉ thấy Diệp Thiên Nhiên từ bên kia cửa xe ôm một nữ sinh tóc ngắn ngang tai, hai người thân mật ôm nhau, trên mặt còn nở nụ cười, nụ cười khiến đôi mắt Mạnh Yên cũng đau xót.

Cô cứ nghĩ mình đang nằm mơ, đưa tay dụi dụi mắt nhìn lại, không sai, Diệp Thiên Nhiên chưa bao giờ tiếp xúc thân mật với người khác ôm nữ sinh kia cúi đầu cười đùa, từng bước một đi vào sân trường. Bóng lưng hai người kia thoát nhìn có vẻ hài hòa.

Cô muốn đuổi theo hỏi rõ ràng, nhưng chân lại không thể động đậy, cả người như bị ngâm trong nước đá mà lạnh run. Ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm bóng lưng bọn họ biến mất ở cửa. Trong lòng một mảnh tuyệt vọng, đây chính là người luôn miệng nói thích cô, đây chính là người nói muốn cùng cô vĩnh viễn ở chung một chỗ, đây chính là người nói tuyệt đối sẽ không dây dưa với bất kỳ người con gái nào khác, nhưng giờ phút này lại thân mật ôm một nữ sinh khác, không thêm đề ý chút nào đến ánh mắt của người khác. Được, rất tốt. Tim quặn đau đến mức không cách nào hô hấp, lần đầu tiên cô cảm giác sâu sắc mùi vị tan nát cõi lòng, cảm giác này khiến cô khó có thể hít thở.

Bên tiệm, bà chủ đang gọi điện thoại với chồng, chờ bà nói chuyện điện thoại xong, Mạnh Yên mượn điện thoại di động cho anh.

Rất nhanh anh đã nhận nghe, nhưng mà giọng nói khe khẽ, "Tiểu Yên, ở đâu có điện thoại gọi đến thế?"

Giọng Mạnh Yên nhẹ nhàng như gió thổi, "Mượn của người khác, anh đang ở đâu?" Cô muốn cho anh một cơ hội, cũng cho mình một chút hi vọng, cô chứng kiến hết, cô muốn một lời giải thích. Là người yêu của nhau, yêu cầu này cũng không quá đáng nhì.

Giọng nói Diệp Thiên Nhiên không hề có sự do dự, "Trong trường học, có chuyện gì không?"

"Anh đã trở về? Không phải nói đi ra ngoài làm việc sao? Làm chuyện gì?" Lần đầu tiên Mạnh Yên hỏi hành tung của anh, nín thở chờ anh trả lời. Trong lòng điên cuồng khẩn cầu, anh không nên gạt em, tuyệt đối không nên gạt em, em có thể nghe anh giải thích.

Giọng anh dừng lại một chút, "Đi ra ngoài mua ít đồ."

Trong đầu tiếng cái gì như bị chặt đứt, Mạnh Yên bị thương nhắm mắt lại, trong lòng càng đau đớn, "Một mình sao?" Giữa ban ngày lại bình thản thân mật với một người xa lạ khiến trái tim cô lạnh giá. Anh lại lừa gạt cô! Anh có thể không thương cô, chỉ cần thẳng thắn với cô, cô sẽ thành toàn cho anh. Cần gì dùng loại thủ đoạn này chứ? Người dễ tin là người một chân đạp hai thuyền, cô không cần loại người như thế, nhưng cô lại yêu phải người này! Ha ha ha, quá buồn cười!

"Dĩ nhiên là một mình, sao vậy?" Giọng nói Diệp Thiên Nhiên có chút khó hiểu, nhưng Mạnh Yên nghe vào là chột dạ, so với trước kia anh chưa bao giờ nói như vậy. Nhận được điện thoại của cô anh sẽ thao thao bất tuyệt nói chuyện, trêu ghẹo cô, cũng không hỏi có chuyện gì sao? Sao vậy? Là câu hỏi nhảm chán nhất.

"Vậy sao? Không có việc gì, anh lo việc của anh đi." Mạnh Yên cúp điện thoại, sắc mặt cực kỳ khó coi. Sau này cũng sẽ không có quan hệ, vĩnh viễn cũng sẽ không có quan hệ.

Một người từng ôm cô cam kết vĩnh viễn không lừa gạt cô, lại nói dối trước mặt cô như vậy. Tại sao lại đối xử với cô như vậy? Tình cảm không có thứ

tự đến trước và sau, nếu như anh không yêu cô nữa, vậy thì nói thẳng cho cô biết. Cô sẽ không dây dưa, cô cũng không hèn mọn đến mức van xin anh bỏ thí tình yêu. Không có tình yêu, ít nhất cô vẫn còn một phần tôn nghiêm.

Bà chủ thấy sắc mặt cô bé này trắng bệch, ngón tay nắm chặt điện thoại không buông, cả người lão đảo muốn ngã, đáng vẻ như bị kích động, không khỏi lo lắng, "Cô bé, cô không sao chứ?"

"Không sao, cảm ơn bác." Mạnh Yên phục hồi tinh thần lại, vội vàng trả lại điện thoại cho bà chủ.

Khẩu vị cũng mất, trả tiền, một mình đi ra khỏi cửa tiệm, nhìn về phía cửa trường đại học chăm chú rất lâu sau đó, cuối cùng xoay người rời đi. Ngực đau nhói, cổ họng phát khô, ánh mắt chua xót, nhưng cô không khóc. Có cái gì tốt khóc? Người nào trong đời sẽ không gặp phải những người con trai cận bã? Coi như là kinh nghiệm đi! Từ nay về sau, cũng không nên tin vào chuyện tình yêu buồn cười này nữa. Những lời nói hoang đường càng không nên tin, tất cả đều là lừa dối!

Cô vẫn đi học bình thường, ăn cơm ngủ nghỉ như thường, chẳng qua là trong ánh mắt đều là hoảng hốt và đau đớn sâu sắc. Có lần đi trên đường thiếu chút nữa đụng vào xe, khiến tài xế mắng hồi lâu, cô chẳng qua cúi đầu không lên tiếng. Thế giới này và cô giống như cách một tầng thật dày, người khác tức giận mắng cô cũng thờ ơ. Giống như mất đi sự chân thật.

"Tiểu Yên, cậu không sao chứ?" Ngược lại Giang Vũ thấy mặt cô trắng bệch bị dọa sợ.

"Không sao." Giọng Mạnh Yên vô cùng lạnh nhạt.

"Thật sự không có chuyện gì?" Giang Vũ không yên lòng nhìn cô, "Gần đây sắc mặt cậu rất kém, có phải áp lực quá lớn?"

Mạnh Yên nâng lên nụ cười mệt mỏi, "Có thể, lúc nào cũng phải thi cử."

Giang Vũ không biết sao khi thấy cô cười, trong lòng ề ảm, "Không nên ôm đồm quá nhiều sẽ mang gánh nặng, gần đây cậu cũng gầy đi." Gương mặt gầy hốc đi lộ ra đôi mắt to.

Mạnh Yên lấy lại tinh thần, néo mặt mình, "Làm gì đến mức đó, tớ cảm giác mặt mình vẫn mập, có thể giảm đi cũng tốt."

Giang Vũ dở khóc dở cười, "Mập gì chứ? Sắp thành cây tre rồi, ăn nhiều cơm một chút, anh họ thấy cậu như vậy nhất định sẽ đau lòng."

"Sẽ không." Tim Mạnh Yên đau nhói, vội vàng lắc đầu.

"Cái gì?" Giọng cô quá nhẹ, cậu không nghe rõ, "Đừng rồi, gần đây bề bộn nhiều việc, đã lâu không có quay về, cậu bỏ qua cho ấy, anh..."

"Tiểu Vũ, cậu nói gì vậy?" Mạnh Yên cười càng lạnh nhạt, "Anh họ bận rộn việc của mình là bình thường, có gì tớ phải để ý."

Lời này không sai, nhưng sao lại nghe lạ thế? Sao cậu lại cảm giác giống như cô muốn vứt bỏ? Vội vàng nói đỡ cho Diệp Thiên Nhiên, "Tiểu Yên, cậu đừng giận anh ấy, anh ấy bận rộn nhiều việc. . ."

"Tớ không có giận anh ấy, thật." Mạnh Yên không muốn nghe tên người này, từ này về sau cũng không có liên quan gì đến cô, "Cậu còn không lo học, đến lúc đó trượt hạng thì thê thảm."

Quả nhiên Giang Vũ bị cô đổi chủ đề, "Thật phiền phức, tuần nào cũng thi, chờ tớ lên đại học, đến lúc đó sẽ ném toàn bộ sách đi."

Mạnh Yên gạt đầu bày tỏ ủng hộ, "Ý kiến hay, mau đi đi."

"Tớ đi đây, có chuyện tới tìm tớ." Giang Vũ có một đồng bài tập phải làm, thấy cô không sao, vội vã rời đi.

"Được." Mạnh Yên cười híp mắt, chờ cậu đi rồi, khuôn mặt tươi cười mới suy sụp. Những ngày qua mệt mỏi quá, thân thể mệt mỏi đầu óc cũng mệt mỏi, nhưng càng mệt mỏi càng tốt, như vậy cũng sẽ không nhớ tới cảnh khiến cô đau lòng. Mỗi khi màn đêm buông xuống, trong đầu giống như máy chiếu phim phát lại cảnh tượng khiến cô đau đến tan nát cõi lòng, mãi cho đến khi cô chết lặng mới nhận không được mà ngủ thật say mới thôi.

Mạnh Yên lắc đầu, dùng sức nắm chặt quả đấm, gương mặt kiên định, cô nhất định có thể sống sót đi, nhất định! Thời gian lâu dài, bất cứ thương tổn gì cũng được thời gian làm nguôi ngoai, ai cũng không ngoại lệ. Cô nhất định sẽ bỏ xuống tất cả đau đớn, lần nữa đứng lên trở thành nữ sinh kiêu ngạo, vui vẻ. Nhưng mà thật sự cô phải cần bao nhiêu thời gian? Nửa năm? Một năm? Hay là mười năm?

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 54

Ánh mặt trời ấm áp của ngày chủ nhật chiếu lên người làm cho người ta mơ hồ muốn tỉnh.

Mạnh Yên đọc sách đến khi cảm thấy hai mắt chua xót, ném quyển sách lên bàn làm việc, dựa lưng vào ghế da rộng rãi, lười biếng duỗi thắt lưng một cái. Thuận tiện nhìn chung quanh, bày trí trong văn phòng này rất ấm áp, phải nói Lý Thiên là một người vô cùng cá tính. Màu chủ đạo trong căn phòng này là màu kem, bồn hoa đào dạt sắc xuân, ghế sa lon bằng da thật đen, không một góc nhỏ nào mà không bộc lộ phẩm chất của chủ nhân.

Trên bàn làm việc có một tấm ảnh gia đình, một nhà ba người cười vô cùng rục rờ. Mạnh Yên vươn tay lấy đến trước mặt mình nhìn kĩ, ngón tay vuốt lên mặt kính.

May nhờ mấy hôm nay Lý Thiên và Mạnh Ngọc Cương đều bận rộn công việc ở nhà xưởng, cũng không để tâm đến cô, nếu không cảnh cô ‘thất hồn lạc phách’ rơi vào mắt ba mẹ Mạnh, cô cũng không biết phải làm sao. Cô chỉ có thể trốn ở đây vào chủ nhật, không muốn nhận điện thoại hay nghe tiếng của anh. Lý Thiên không có ở đây nên nhân viên không dám quấy rầy cô. Không gian yên tĩnh không hiểu sao lại làm cho cô cảm thấy an lòng, hiện tại cô giống như một con vật nhỏ bị thương tìm kiếm nơi trú ẩn an toàn. Chỉ cần sống sót qua mấy ngày này là có thể thoát khỏi đau đớn vì thất bại trong tình cảm, lại một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.

Đột nhiên tiếng bước chân dồn dập vang lên ở cầu thang, một người bước đi nhanh như gió đến gần: “Tiểu Yên, mấy ngày nay em làm sao vậy? Anh nhắn tin cho em em lại không trả lời, hỏi han em em lại không phản ứng, gọi điện thoại lại không ai bắt máy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Giọng điệu Diệp Thiên Nhiên vừa vội vừa nhanh giống như đốt pháo. Một mảng tóc đen thẫm ướt trên trán, lồng ngực phập phồng từng trận.

Mạnh Yên nhũn mảy, cô không muốn gặp lại anh, cô đã trốn đến đây, anh còn có thể tìm tới cô. “Anh họ, sao anh lại đến đây? Hôm nay không nghỉ ngơi sao?” Sau khi cô cùng một chỗ với anh, đây là lần đầu tiên cô gọi anh là anh họ. Một xung hô cắt đứt toàn bộ quan hệ qua lại.

Diệp Thiên Nhiên tiến lên lôi kéo cánh tay cô, nhìn cô chăm chăm: “Tại sao trốn anh?” Anh sắp điên rồi, trước đó vài ngày còn đang bận rộn, ông cụ lại xảy ra chuyện, anh không có thời gian rảnh tìm cô chỉ có thể không ngừng gọi điện thoại cho cô, không ngờ cô lại không thèm để ý đến anh. Làm sao đây?

Hôm nay thật vất vả mới từ trường học trở về, đến nhà cô lại không có ai, không thể làm gì khác hơn là chạy đến cửa hàng, may là cô ở đây. Nếu lại không thấy cô chắc anh sẽ điên lên thôi.

Mạnh Yên không giãy giụa cũng không tránh né, dù sao cô cũng muốn kết thúc luôn chuyện này, trong lòng cười lạnh: “Em trốn anh? Đùa gì thế?” Người này dựa vào cái gì mà nói như đúng lý hợp tình như vậy? Dựa vào cái gì?

Diệp Thiên Nhiên không tin nhìn cô: “Rõ ràng là như vậy, trước kia mỗi lần đến chủ nhật em đều gọi điện thoại cho anh, tại sao đã hai tuần trôi qua rồi mà em vẫn không để ý đến anh?”

Mạnh Yên ném cho anh ánh mắt thần nhiên: “Em rất bận.”

Diệp Thiên Nhiên cũng không phát hiện điểm kì lạ: “Anh biết rõ ngày thường em bận học, nhưng em luôn rảnh vào ngày chủ nhật.”

“Về sau sẽ không rảnh.” Mạnh Yên lạnh lùng mở miệng. Cô không muốn lún sâu thêm nữa, cắt đứt quan hệ là tốt nhất.

“Có ý gì?” Lúc này Diệp Thiên Nhiên mới phát hiện có cái gì đó không đúng, thái độ của cô đối với anh rất lạnh nhạt.

“Anh nghĩ nó là cái gì thì nó sẽ là cái đó thôi.” Mạnh Yên cảm thấy tim một hồi, cần gì phải như vậy? Anh có chuyện gì cứ nói thẳng đi, cần gì phải trốn tránh?

“Rốt cuộc là làm sao vậy?” Diệp Thiên Nhiên khẩn trương, trăm ngàn cái ý nghĩ hiện lên trong đầu: “Có phải ba mẹ em biết chuyện của chúng ta? Cho nên em không muốn gặp anh?”

“Chúng ta có chuyện gì sao? Anh họ?” Mạnh Yên cười nhạo. Trước kia hai người lời ngon tiếng ngọt, hiện tại chỉ thấy buồn cười.

“Tiểu Yên, làm sao vậy? Rốt cuộc là làm sao?” Diệp Thiên Nhiên giật mình, giọng cô lạnh nhạt, nụ cười giả dối, ngay cả xung hô trước kia đều gọi, tất cả đều lộ vẻ xa cách. Đã xảy ra chuyện gì mà anh không biết?

“Về đi, sau này đừng tới tìm em nữa.” Mạnh Yên gạt tay anh ra. “Về sau anh với em làm gì cũng nên rõ ràng, nước sông không phạm nước giếng.” Muốn cắt đứt thì phải cắt cho sạch sẽ, nhất định không thể dây dưa. Có bạn gái mới còn thân thiết với người khác, không cần làm phiền lòng người ta nữa.

Gân xanh trên trán nổi lên, mặt Diệp Thiên Nhiên đỏ bừng bừng: “Rốt cuộc em đang nói cái gì? Cái gì mà nước sông không phạm nước giếng? Em đang nói bậy nói bạ cái gì đó?”

Mạnh Yên không muốn dây dưa cùng với anh, anh muốn giả bộ ngu ngơ nhưng cô không muốn phụng bồi: “Anh thông minh như vậy còn cần em giải thích sao? Tốt nhất là anh nên về đi thôi.”

Những lời này làm sắc mặt Diệp Thiên Nhiên biến đổi: “Em lặp lại lần nữa?” Tại anh có vấn đề rồi phải không? Tại sao cô lại nói như vậy? Cô muốn chia tay sao? Rốt cuộc anh đã làm gì sai?

“Có một số việc em không muốn nói, anh làm gì thì anh phải rõ ràng chứ.” Mạnh Yên than thở. Cô thật không hiểu nổi suy nghĩ của đàn ông, đã vui vẻ

với người mới, còn làm phiền người yêu cũ làm gì? Chẳng lẽ anh muốn ‘một chân đứng hai thuyền’? Không sợ té sao? “Cần gì phải trở mặt với nhau?” Tốt xấu gì cũng phải xem trên phần tình cảm trước kia, chia tay rồi cũng không nên nói xấu nhau. Sau khi chia tay không thể nào làm bạn, nhưng cũng không nên làm kẻ thù. Hận một người vừa mệt mỏi vừa tốn thời gian, mà cô chỉ muốn có một cuộc sống yên ổn.

“Anh làm gì sao anh không biết?” Diệp Thiên Nhiên vừa nóng vừa giận, nắm bả vai cô dồn sức lay động: “Em nói chuyện cho rõ ràng.” Chia tay cũng đừng hòng nghĩ, cô có bất mãn gì với anh thì cứ nói thẳng, làm gì động một chút là đòi chia tay? Cứ muốn là nói sao?

Mạnh Yên nhăn mày, đau quá! Một khi đã như vậy thì nói hết luôn đi. Cô nhìn thẳng vào mắt anh: “Tại sao anh nói dối?”

Diệp Thiên Nhiên sùng sốt: “Anh... lúc nào thì...?”

Tầm mắt của Mạnh Yên cũng không rời khỏi biểu tình trên gương mặt anh: “Lần đó em gọi điện thoại tìm anh.”

“Anh không có..... Không có.” Diệp Thiên Nhiên kêu oan không thôi, biểu tình có chút mất tự nhiên.

(Lúc này MY tức giận nên xưng hô sẽ đổi qua “tôi - anh” nha)

“Đủ rồi, buông tay!” Mạnh Yên giận tím mặt, chỉ vào cửa chính kêu lên: “Tôi không muốn nói chuyện cùng một tên lường gạt. Về sau anh đi đường anh, tôi đi đường tôi, giờ thì đi đi.” Mắt cô mù rồi, lại đi thích cái loại người này. Đến thời điểm này còn lừa cô, còn muốn nói dối để vượt qua ải.

Diệp Thiên Nhiên hoảng hốt, anh chưa từng thấy Mạnh Yên tức giận đến thế, giống như... cô sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa. Ôm cổ cô: “Tiểu Yên, em đừng như vậy, lời anh nói là thật, anh... Anh dẫn người ta đi khám bệnh.”

Mạnh Yên vốn không tin, oán giận đẩy anh ra: “Thật không? Anh dẫn ai đi khám bệnh?” Anh là loại người nhiệt tình như vậy sao? Loại người lạnh nhạt, kiêu ngạo như anh lại ôm một nữ sinh thân thiết đến như thế, quan hệ khẳng định không tầm thường.

Diệp Thiên Nhiên cuống cuống giải thích: “Là bạn tốt từ nhỏ của anh, cô ấy là thế giao(*) với gia đình anh.” Nếu không nói rõ ràng, cô sẽ không để ý đến anh.

(*)Quan hệ thân thiết từ nhiều đời.

“Nam hay nữ?” Trong mắt Mạnh Yên lóe lên tia sáng.

Lúc này Diệp Thiên Nhiên cũng không dám giấu bất kì điều gì nữa: “Là nữ, giống như em gái của anh, anh cùng cô ấy thật sự không có gì cả.”

Khóe miệng Mạnh Yên thoáng qua một chút châm biếm: “Thật sao? Quan hệ hai người thật tốt, tốt đến nỗi ôm ôm ấp ấp....” Nếu như đổi là một nữ sinh khác tí như Phương Phương, chỉ sợ anh sẽ tuyệt đối không ôm cô ta đi khám bệnh. Cô quá hiểu rõ tính tình của anh, nhìn cứ tưởng là người rất nhiệt tình, nhưng thực chất bên trong là một người rất lạnh lùng.

“Lần đó không phải em đã nhìn thấy cả rồi sao? Tại sao lại không lại gần nhìn cho thật rõ ràng?” Diệp Thiên Nhiên cũng đã nghĩ đến vấn đề này, nhanh chóng giải thích: “Anh cùng với cô ấy không có gì cả, lúc đó cô ấy phát bệnh nên cả người mềm yếu, anh mới ôm cô ấy.” Anh chỉ nói dối với cô một lần liền bị bắt tại trận, đúng thực là không nên nói dối!

“Thật không?” Mạnh Yên từ chối cho ý kiến. Nhớ đến cảnh tượng lúc ấy càng thêm đau lòng.

Diệp Thiên Nhiên ôm chặt lấy cô liên tục trả lời: “Đúng vậy, Tiểu Yên, em nhất định phải tin tưởng anh.” Rõ ràng anh đang ôm chặt cô vào vào ngực, nhưng sao anh lại cảm giác như sắp mất đi cô? Cảm giác này làm anh sợ hãi đến phát run.

“Đáng tiếc, một chút tôi cũng không tin anh.” Mạnh Yên hừ lạnh một tiếng. “Các người thật thân thiết, anh còn cười với cô ta thật dịu dàng.” Điều làm cô đau lòng chính là khi anh tươi cười, anh lại không cất giữ nụ cười mà trước kia anh chỉ dành cho cô.

“Anh không phải đã nói rồi sao? Anh với cô ấy vừa là bạn tốt vừa là anh em, cô ấy ngàn dặm xa xôi đến trường của chúng ta học, ở đây lại không quen biết ai, chỉ có một mình anh là bạn.” Diệp Thiên Nhiên khóc không ra nước mắt, anh đã giải thích đến mức này rồi, tại sao cô vẫn như thế? “Cô ấy bệnh như thế anh có thể không chăm sóc cô ấy sao? Ba mẹ cô ấy có quan hệ đặc biệt tốt cùng ba mẹ anh, họ còn đặc biệt gọi điện thoại đến đây nhờ anh chăm sóc cô ấy thật tốt, em nói anh có thể làm thư không thấy sao?”

Mạnh Yên nhăn nhó hỏi: “Vậy tại sao lại nói dối?” Tại sao những chuyện này cô đều không biết? Từ lúc bắt đầu anh đã giấu diếm cô rất nhiều chuyện, bảo cô tin tưởng anh, thật buồn cười.

Diệp Thiên Nhiên hỏi hận muốn chết rồi, tại sao anh lại nói dối chứ? Nói thẳng ra là không có chuyện gì rồi sao? “Không phải là em rất để ý anh thân cận cùng nữ sinh khác sao? Anh rất lo lắng rằng em sẽ hiểu lầm.” Anh chỉ nói dối với ý tốt, cũng không có ý khác.

Mạnh Yên thật muốn khoét một cái lỗ lên da mặt dày của anh: “Mấy hôm nay anh đều bận chăm sóc cô ấy sao? Bận đến không thấy bóng dáng? Cô ấy bệnh lâu đến như vậy?” Chăm sóc đúng là rất cẩn thận. Chờ cô gái kia hết bệnh mới rảnh tìm cô, cô có nên cảm tạ ân đức này hay không?

Diệp Thiên Nhiên tí mỉ giải thích: “Cô ấy bệnh gần nửa tháng, những ngày qua trong trường cũng bận rộn, cho nên anh mới vẫn chưa rảnh. Cũng không phải vì chuyện cô ấy ngã bệnh.”

Yên lặng một lát, Mạnh Yên nhàn nhạt mở miệng: “Anh về đi.” Lời nói của anh cô không tin được, nếm mùi vị tan nát cõi lòng một lần là đủ rồi, cô không muốn nếm thêm lần thứ hai.

“Tiểu Yên, anh đều thắng thán hết với em, sao em còn như vậy?” Diệp Thiên Nhiên sắp phát điên rồi, đều nói rõ cùng cô, tại sao cô còn không chịu tha thứ cho anh?

Mạnh Yên quay đầu không nhìn anh: “Em cần thời gian suy nghĩ thật kĩ.” Anh nói nghe thật dễ, mấy câu ngắn ngủn liền kết thúc mọi chuyện, nào có dễ dàng như vậy? Về mặt anh dịu dàng với cô gái kia luôn ám ảnh trong đầu cô, không phải anh đều dùng vẻ mặt dịu dàng như thế với bất kì cô gái chứ? Hay là đối với ai anh cũng vậy?

“Em đừng như vậy, anh biết anh lừa em là không đúng.” Không hiểu sao Diệp Thiên Nhiên đau lòng, anh có linh cảm đáng sợ, sợ cô không tha thứ cho anh, không để ý đến anh nữa, sợ cô muốn chia tay. “Nhưng... Anh hứa với với em, sau này anh sẽ không dối gạt em nữa.” Anh cũng không dám nữa, biết rõ cô đối với đoạn tình cảm này luôn không có cảm giác an toàn, nhưng anh lại làm việc ngu ngốc. Muốn lừa cô một lần nữa, sợ là chuyện khó khăn.

Về mặt Mạnh Yên lạnh nhạt: “Em muốn đọc sách, gần đây rất vội, không có nhiều thời gian, anh đi đi.” Tâm cô sẽ bình tĩnh nếu không thấy anh. Mà nhìn mặt anh, cả người cô vô cùng khó chịu.

Nhìn nét mặt cô một chút, Diệp Thiên Nhiên cảm thấy từng đợt thất vọng nảy lên trong lòng: “Vậy em suy nghĩ thật kĩ, cuối tuần anh lại đến tìm em.”

Mạnh Yên cầm lấy quyển sách, cúi đầu không nói.

Diệp Thiên Nhiên nhìn cô nửa ngày, cuối cùng thở dài một tiếng xoay người rời đi.

Một dòng lệ chảy dài trên mặt Mạnh Yên, lặng lẽ rơi xuống bàn, một giọt lại một giọt, liên tiếp không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chương 55

Mạnh Yên luôn miệng nói không muốn dây dưa cùng Diệp Thiên Nhiên, tuy nói là thế, thật vất vả để bình tĩnh lại bốc lên như sóng cuộn, cảm xúc phập phồng khó có thể kiềm chế. Nhưng cô cố gắng nhìn xuống, cố gắng để tinh thần luôn phấn chấn. Tình cảm là một chuyện, học tập lại là một chuyện, không thể để chuyện tình cảm ảnh hưởng đến cuộc sống của cô. không có tình yêu, nhưng phải tiếp tục sống.

May mắn thành tích mỗi tháng không bị giảm xuống, Mạnh Yên cảm thấy yên tâm nhưng đồng thời cũng cảm thấy khó tin, ngắm lại cũng thấy đúng, cô giống như thi nhờ vào may mắn, chỉ cần cầm bút lên là viết được, cũng có lúc không cần phải động não.

Nhìn bảng thành tích đến gần người, bên cạnh có người hỏi: “Mạnh Yên, cậu không sao chứ?”

“Tớ? Tớ đương nhiên không có việc gì.” Mạnh Yên quay đầu, đúng là bạn học La Vĩ không khỏi nở nụ cười khen ngợi: “Lần này cậu thi tốt hơn cả tớ nữa.”

La Vĩ khiêm tốn nói: “Cũng chỉ hơn cậu có một hạng, lần sau cậu có thể vượt qua tớ mà.” Đồ mờ hồ, thói quen của hai người, chính là vừa mở miệng liền so đo với nhau.

“Không sao cả.” Mạnh Yên đối với thứ hạng cũng không xem trọng lắm: “Kém một, hai hạng cũng không có gì thay đổi.” Điểm chuẩn của trường đại học Sư Phạm không phải là cao nhất, cho nên cậu cũng không có gì lo lắng cả.

“Cũng đúng.” La Vĩ quan tâm nhìn cô một cái: “Mấy ngày nay thân thể cậu không thoải mái sao? Sắc mặt có chút tái nhợt.” Cậu đã chú ý đến cô lâu rồi, kể từ lần đi thi đấu ở nội thành, cảm xúc của cô có cái gì đó không đúng.

“Chắc là không ngủ ngon.” Mạnh Yên bóp mặt mình, đến cậu cũng nói như vậy? Chẳng lẽ rõ ràng như vậy sao? Xem ra cô phải kiềm chế một chút, không nên bộc lộ cảm xúc ra ngoài.

La Vĩ hiển nhiên hiểu lầm: “Đừng khản trương, thành tích của cậu rất khá, nhất định có thể thi đậu vào trường đại học mà cậu mơ ước.” Đối với những học sinh từng tuổi này như bọn họ ngoại trừ quan tâm đến thành tích và chuyện tình cảm thì không phải lo lắng điều gì. Không nghe nói cô có bạn trai, vậy đó chính là sốt ruột vì thành tích.

“Hy vọng thôi.” Mạnh Yên đâm lao phải theo lao nhưng cũng không giải thích, chợt nhớ tới một chuyện: “Đúng rồi, tớ vẫn chưa từng hỏi cậu...tại sao cậu muốn chọn môn khoa học xã hội, tớ nhớ môn tự nhiên của cậu cũng không tệ mà.” Môn Văn của La Vĩ ở mức tương đối trung bình, theo lý thuyết học môn tự nhiên có tiền đồ hơn, thế nhưng tại sao cậu ấy lại chọn ngành có điểm môn xã hội thấp đến như vậy?

“Tại tớ muốn thi vào trường đại học Luật.” La Vĩ rất thần thái, cũng không che giấu. Lừa gạt ở trước mặt cô không có gì tốt, cậu cảm thấy đối với cậu

cô quá hiểu rõ mà không cần nói, cũng có loại tình cảm không biết nói thế nào. Nhưng mà thời điểm này cậu sẽ không nói ra, dù sao đây là giai đoạn quan trọng nhất trong đời họ, vẫn là không nên bị phân tâm.

Mạnh Yên có chút kinh ngạc, không nghĩ tới: “Cậu muốn làm nhân viên Nhà nước? Còn là làm luật sư sao?”

Trong mắt La Vĩ tràn đầy ánh sáng: “Tớ muốn làm nhân viên Nhà nước, tớ cảm thấy bảo vệ công lý cho nhân dân là một việc rất có ý nghĩa.” Trên người thiếu niên tràn đầy nhiệt huyết sôi trào.

“Tớ cảm thấy như vậy cũng không tệ, cố gắng thật tốt nhé!” Mặc dù Mạnh Yên không cảm thấy lời nói của cậu là hoàn toàn đúng, nhưng vẫn vô cùng tán thành: “Hi vọng cả hai chúng ta đều thi đậu trường học mà mình thích.” Cô không phải là thanh niên đầy nhiệt huyết, nhưng không ảnh hưởng đến sự tán thưởng mà cô dành cho cậu.

Được cô khen ngợi cùng chúc mừng, La Vĩ có chút đỏ mặt, xấu hổ vuốt vuốt mái tóc, qua hồi lâu mới nói: “Nghe nói cậu thi vào Sư phạm?”

Hiếm khi bắt gặp cậu túng quắt, gương mặt trắng nõn nhuộm màu đỏ ửng vô cùng bắt mắt, dù sao trong ấn tượng của cô cậu là một nam sinh rất thành thực. Trong lòng Mạnh Yên buồn cười: “Đúng, có phải rất không có chí khí?”

“Sao thế chứ?” Trong lòng quýnh lên, La Vĩ vội vàng phủ nhận: “Cậu rất thích hợp làm cô giáo.”

“Cảm ơn.” Mạnh Yên có chút cảm động, hình như cậu là người thứ nhất ủng hộ nguyện vọng của cô. Những người khác vừa nghe thấy lại là một dáng vẻ vô cùng tiếc hận, ngay cả chủ nhiệm lớp cũng như thế. Điều này làm cho cô rất buồn bực.

“Còn chưa có chúc mừng cậu giành được giải nhất trong cuộc thi viết văn.” La Vĩ thật lòng nói: “Chúc mừng cậu, Mạnh Yên.” Vốn là không tìm được cơ hội thích hợp để nói.

“Cảm ơn.” Mạnh Yên thân nhiên không kiêu ngạo: “Chẳng qua là được một giải thưởng thôi, cũng không có gì đặc biệt.” Đạt được giải đặc biệt rất vinh dự, nhưng mà rơi vào một người nào đó. Nghe nói có thân thích với lãnh đạo của Bộ Giáo dục, không biết có đúng không. Chuyện như vậy cũng không phải là không có, nhưng rất khó nói. Dù sao rất khó để chấm được người viết văn hay hoặc dở, còn phải xem sở thích của chủ khảo*.

*Người chấm thi.

La Vĩ liên tiếp tán dương: “Như vậy đã rất lợi hại rồi, tớ chỉ đoạt được giải nhì.”

“Có thể đoạt giải cũng không tệ rồi, về phần thứ hạng cũng chẳng sao.” Mạnh Yên nhún vai, bỏ bớt câu nói phía sau.

La Vĩ hiểu ý cười: “Nói cũng đúng.” Có một số thứ chỉ là thêm gắm thêm hoa, có thì tốt, không có cũng không ảnh hưởng gì.

Nói chuyện một phen mới nhớ, lúc cô mới quen biết anh, người vừa ôn hòa hào phóng lại vừa rộng lượng, là người rất tốt. Nói đến cũng buồn cười, biết nhau hơn mười năm, hai người chưa bao giờ ngồi xuống nói chuyện nhiều như vậy. Chỉ biết âm thầm đánh giá nhau, hôm nay nghĩ đến có chút buồn cười.

Hai người đang trò chuyện hăng say, Giang Vũ đã chạy tới gọi cô: “Tiểu Yên tới đây, tớ có việc muốn nói với cậu.” Thuận tiện còn hung ác trợn mắt nhìn La Vĩ một cái, làm La Vĩ cảm thấy rất là khó hiểu.

Mạnh Yên ngượng ngùng chào tạm biệt, đứng dậy đi theo Giang Vũ rời khỏi.

“Chuyện gì, nói đi.” Mạnh Yên đi tới bên cạnh bồn hoa cũng không đi về phía trước nữa.

Giang Vũ cũng dừng bước, xoay thân thể lại: “Tiểu Yên, cậu và anh họ cãi nhau phải không?”

“Anh ấy nói?” Mạnh Yên khẳng định.

Giang Vũ nhìn cô, hồi lâu mới do dự khuyên nhủ: “Anh họ rất khổ sở, nếu anh ấy làm sai chuyện gì cậu cũng nên tha thứ cho anh ấy đi.” Nhớ tới gương mặt của Diệp Thiên Nhiên khổ sở, trong lòng cậu cũng không đành lòng. Cậu mới vừa nhìn thấy Mạnh Yên cùng cái tên kia vừa nói vừa cười, trong lòng đặc biệt ghét hấn ta. Mạnh Yên là của anh họ, không cho người khác giành!

“Chuyện này cậu không cần quan tâm.” Mạnh Yên cự tuyệt. Giang Vũ chỉ thấy Diệp Thiên Nhiên thương tâm khổ sở, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. “Tự tớ có chừng mực.”

“Nhưng”

Mạnh Yên không muốn nói chuyện này ở đây, nhân nhạ mở miệng: “Chuyện tình cảm là chuyện của hai người.” Càng nhắc tới người kia, ngực liền cảm thấy đau đớn.

Sắc mặt Giang Vũ biến đổi khó lường, lo lắng đều viết ở trên mặt, một hồi lâu mới khẽ thở dài một cái: “Thôi, cậu hãy suy nghĩ kỹ càng, anh họ thật lòng thích cậu. Nhưng người quyết định cuối cùng là cậu.” Chuyện này chính cậu cũng phân xử không được, nào có tư cách can thiệp chuyện người khác?

“Đỡ cho chúng ta quan tâm.” Trong lòng Mạnh Yên rất cảm kích, cậu thật lòng quan tâm cô, cũng không đứng về phía Diệp Thiên Nhiên: “Cậu vẫn nên quan tâm việc của mình đi, chuyện giữa cậu với Tường Thi Vũ hết hi vọng rồi sao?” Cô lại nghe thấy vài lời đồn đại.

Đối với cô mà nói, Giang Vũ là nhân vật rất đặc biệt, không chỉ là em cô cậu của Diệp Thiên Nhiên, anh trai của Lâm Phương Phương, mà còn là bạn tốt của cô, có thể nói là giống như em trai cô và đặc biệt vô cùng thân thiết. Cô cũng rất quan tâm đến cậu.

“Aiii.” Nói đến chuyện này, mặt Giang Vũ liền nhăn như một bánh bao, kêu khổ thấu trời: “Sao tôi lại xui xẻo như vậy chứ? Tự nhiên đụng phải loại người như thế, hôm nay trong trường học cô ấy không dám làm cái gì cả, đoán chừng là gia đình đã lên tiếng. Lúc tan học về nhà, cô ấy liền một đường đi theo tớ.” Đây là người nào, như con gián hôi đánh cũng không sợ. Phiền chết đi được! Hại cậu bị người ta chỉ chỗ, mất hết mặt mũi!

“Cậu đừng để ý đến cô ấy là được.” Mạnh Yên vỗ vỗ bả vai cậu an ủi: “Loại người như thế. . . giống như thuốc bôi trên da chó*, về sau lên đại học trời nam đất bắc** cũng không gặp lại, tự nhiên sẽ tuyệt vọng.”

*Ý tỷ ấy là bạn học Tường vừa mặt dày vừa dai như cái thuốc đó, kéo không đi =))

** Xa xôi, nhưng mà mình để như vậy thấy hay hơn. Nếu không được mấy bạn cứ góp ý mình sẽ sửa lại. Nha nha ^^

Có lúc Mạnh Yên thật không hiểu nổi tại sao Tường Thi Vũ lại kiên trì như vậy? Đối với một người không thích mình nhưng lại cứ kiên trì như thế, vậy phải cần rất nhiều can đảm và da mặt phải thật dày. Rốt cuộc là cô ấy thật lòng thích Giang Vũ, hay là chỉ yêu bản thân mình? (Thứ lỗi cho Mèo vì QT dịch khó hiểu, hỏi cô Gồ Gồ càng khó hiểu, thế là mình chém, vâng, đã nát bấy!!)

Giang Vũ không trông cậy vào một ngày nào đó Tường Thi Vũ đột nhiên nghĩ thông suốt: “Còn phải hơn một năm nữa, tớ mong sớm đến ngày thi tốt nghiệp để sớm được giải thoát.” Đối với nữ sinh đáng ghét kia, cậu đã cự tuyệt mấy trăm lần đều vô dụng, tất cả làm cho cuộc sống của cậu bị quấy nhiễu. Đừng nói thầy cô bạn bè trong trường học đều biết chuyện này, ngay cả ông bà nội của cậu cũng nghe được tin đồn, đặc biệt hỏi cậu chuyện này.

“Đừng chán nản, cứ coi cô ấy như gió thổi bên tai đi.” Thấy cậu mặt ủ mày ê, trong lòng Mạnh Yên có chút không đành lòng. “Mặc kệ cô ấy ra chiều gì cậu không cần phải để ý tới sẽ không có vấn đề gì.” Đến tột cùng tình yêu là cái gì? Làm cho người ta phiền lòng, làm cho người ta đau lòng, làm cho người ta vui mừng, làm cho người ta mê đắm.

“Nào có đơn giản như cậu nói?” Giang Vũ lấy tay vỗ trán một cái, vỗ đến khi cái trán đỏ ửng: “Thôi, đừng nhắc tới cô ấy, làm tớ thêm bức bối.”

Mạnh Yên thấy sắc mặt cậu không đúng vội vàng nói sang chuyện khác: “Lâu rồi tớ không thấy Phương Phương, cậu ấy xảy ra chuyện gì vậy?”

Giang Vũ cúi đầu che giấu vẻ mặt: “Cậu ấy gọi điện thoại về, nói muốn tham gia trận đấu cấp hai, phải chuẩn bị trước mọi thứ.”

“Ai nha.” Mạnh Yên bừng tỉnh hiểu ra: “Tớ cũng quên mất chuyện này, năm ngoái cũng là lúc này thôi.” Cô còn mơ hồ nhớ được một chút, sinh nhật lần trước của Phương Phương những người đó có nhắc đến.

“Đúng.” Giang Vũ mặc dù cố giữ vững trấn tĩnh, nhưng trong âm thanh lại bộc lộ một chút cảm xúc: “Cậu ấy vội lắm, căn bản không có về nhà.”

“Tớ rất nhớ cậu ấy.” Trong lòng Mạnh Yên chợt rất khó chịu: “Lần sau chúng ta tìm cậu ấy đi chơi thôi.” Kiềm nén chính mình là chuyện rất đau đớn. Thanh âm của cậu đầy nhung nhớ làm cho cô nghe thấy không khỏi chua xót. Giang Vũ còn chưa có nếm được hạnh phúc của tình yêu đã vì phần ân tình này mà khổ sở.

Ngay cả khi phần tình cảm này dù tốt, người khác cũng không có biện pháp nhúng tay, chỉ có thể nóng nảy làm khách xem.

“Chuyện này không được đâu.” Giang Vũ mãnh liệt ngắt đầu lên, đầu tranh tư tưởng, trong mắt lại tràn đầy mong đợi: “Như vậy sẽ quấy rầy đến cậu ấy.”

Mạnh Yên cắn răng nói ra đề nghị: “Thuận tiện đưa cho cậu ấy chút thức ăn, khẳng định cậu ấy không được ăn ngon.” Cuối cùng cũng tìm được cái cớ, cô chỉ có thể làm được một lần, cái khác không thể ra sức. Bản thân Giang Vũ cũng không muốn nói ra phần cảm tình này, trong lòng Phương Phương tự có quyết định. Cục diện này ngay cả Thần Tiên cũng vô lực, hướng chỉ là người thất bại như cô.

“Chú ý này không tệ.” Giang Vũ suy nghĩ hồi lâu, sắc mặt sáng tỏ thông suốt, không ngừng gật đầu hài lòng.

Thấy tình cảnh này, Mạnh Yên càng khẳng định ý nghĩ trong lòng, càng thấy chua xót. Tình cảm của Giang Vũ che giấu quá sâu đậm, người bình thường cũng không phát giác, nhưng nếu như người thân cận tỉ mỉ tra xét, vẫn có thể nhìn ra. Trong lòng cậu chỉ sợ cũng không dễ chịu, đè nén tình cảm của mình đối với cậu mà nói cũng rất không dễ, thật không biết cậu đang cố kỵ những gì. Thích một người không sai, nhưng lại bị hạn chế bởi rất nhiều chuyện. Chỉ khi nào bộc phát ra mới khiến người ta kinh ngạc.

Mặc dù ở phương diện tình cảm cô bị ngã nặng nề, nhưng cô vẫn hy vọng người bên cạnh có thể hạnh phúc. Phương Phương cũng tốt, Giang Vũ cũng tốt, bọn họ đều phải cố gắng hạnh phúc!

Diệp Thiên Nhiên vẫn như cũ ngày ngày gọi điện thoại, nhưng Mạnh Yên vẫn không để ý tới. Cô cho là mình đã nói chuyện quá rõ ràng, không muốn nói thêm nữa.

Một tuần này đối với Diệp Thiên Nhiên mà nói rất khổ sở, tìm giờ rảnh rỗi trong đồng lịch học nặng nề cùng với việc huấn luyện để gọi điện thoại cho Mạnh Yên, muốn gọi cô thật nhiều, nhưng cô lại cố chấp muốn chết.

Buổi tối anh không cách nào ngủ được, tâm tư một mực đảo quanh trên người Mạnh Yên, rốt cuộc là sai ở đâu? Chẳng lẽ nói dối một lần liền loại anh

sao? Cô hoàn toàn không tin tưởng anh trong sạch? Anh hoàn toàn không có làm chuyện có lỗi với cô, tại sao cô nhần tâm như vậy? Vì phần cảm tình này anh đã bỏ ra quá nhiều, không phải cô nghĩ muốn thoát ra liền thoát được. Mặc kệ như thế nào, anh sẽ không buông tay. Anh đã thể muốn cùng cô vĩnh viễn ở chung một chỗ, chỉ cần vừa nghĩ tới tương lai không có cô, anh đã cảm thấy con đường phía trước hoàn toàn mờ mịt, đen tối.

Anh biết tính tình cô rất nhạy cảm, đối với anh không tin tưởng hoàn toàn, cho nên anh mới nghĩ gạt cô một chuyện còn không bằng ít được một chuyện. Nhưng anh chỉ mang Khả Nhi đi bệnh viện khám bệnh, cũng không có cái gì. Anh vẫn xem Khả Nhi như là em gái ruột mà yêu thương, không hề có một chút tình yêu nam nữ nào, tại sao Tiểu Yên không tin anh? Cô nhạy cảm nên càng không có cảm giác an toàn, anh đều có thể bao dung. Nhưng cô không tin tưởng anh làm anh rất đau lòng, rất uất ức. Anh đối với cô toàn tâm toàn ý, chẳng lẽ còn không đổi lại một tia tin tưởng của cô sao? Nghĩ đến trong mắt Mạnh Yên giấu giếm đau đớn, anh liền đau lòng. Thôi, cô không tin vậy anh sẽ cố gắng để cho cô tin tưởng.

Nhưng trong lòng anh quyết định, nhất định phải coi bỏ khúc mắc với Mạnh Yên. Anh không thể để cho đoạn tình cảm trăm cay nghìn đắng mới đi tới đây liền chấm dứt được. Anh còn muốn cùng cô nắm tay bên nhau đến già rồi cùng chết! Anh còn muốn cùng cô sinh đứa bé trắng trẻo mập mạp nữa mà! Ai cũng từng mong phá hủy mơ ước của anh!

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 56

Đến ngày Mạnh Yên ước định cùng Giang Vũ, cô dậy sớm chọn chiếc áo đan len màu tím nhạt có đính viền cầu, phía dưới mặc quần jean bó sát, cột tóc thành đuôi ngựa.

Soi gương thấy khí sắc không được tốt, cô dùng mỹ phẩm Lý Thiên mua cho mình trang điểm thật trang nhã, hai má điểm màu hồng phấn, có vẻ thanh xuân mềm mại vô cùng đẹp mắt.

Mới vừa trang điểm xong, chuông cửa reo, Mạnh Yên chạy tới mở cửa, cửa vừa mở ra liền ngậy ngẩn cả người. Theo dự tính trừ Giang Vũ còn có Diệp Thiên Nhiên cùng nữ sinh lần trước ôm trong ngực. Mặc dù cô không nhớ được mặt, nhưng cô đã bị ấn tượng đến khác sâu với người nữ sinh này rồi. Mỗi buổi tối đều hiện lên trong đầu vô số lần, cô ra lệnh mình không cần nhớ đến thứ không tồn tại.

“Tiểu Yên, thật xin lỗi.” Gương mặt Giang Vũ áy náy: “Bọn họ muốn theo tới.”

Sáng sớm Diệp Thiên Nhiên bọn họ tới đây vừa hay nhìn thấy cậu ra cửa, biết cậu muốn đến Mạnh gia nên đuổi theo.

“Không có việc gì.” Mạnh Yên lạnh nhạt thu hồi tầm mắt, không để ý tới hai người kia: “Tiểu Vũ, cậu chuẩn bị xong chưa? Ăn cái gì đều mang theo chưa? Chúng ta lên đường đi.” Nhưng ở trong lòng mắng, đáng ghét, còn dám mang tới khoe khoang trước mặt cô, đúng là một đôi tiện nhân!

Tầm mắt Diệp Thiên Nhiên chăm chú nhìn cô, trong mắt có một tia kinh ngạc: “Tiểu Yên, chúng ta nói chuyện một chút nha.”

Mạnh Yên tức giận muốn bóp chết hán, giọng điệu ngang ngược: “Chúng ta không phải cái gì cũng nói rõ ràng rồi sao? Còn có cái gì chưa nói?”

“Anh đem Khả Nhi tới giải thích, anh thật sự cùng cô ấy không có gì.” Diệp Thiên Nhiên suy nghĩ một tuần mới nghĩ ra điểm này, trực tiếp mang tới mặt đối mặt đối chất với cô, như vậy thì có thể nói rõ ràng: “Khả Nhi, em nói cho Tiểu Yên nghe.”

Trên mặt Khả Nhi tươi cười cực kỳ nhiệt tình: “Đúng vậy, em gái Mạnh Yên, anh A Nhiên cùng chị không có gì. Em nhất định phải tin tưởng anh ấy.” Thật ra thì bộ dạng cô rất xinh đẹp, thần thái ngây thơ đáng yêu.

“Tôi không có huynh đệ tỷ muội, xin đừng gọi tôi là “em gái”, tôi không có quen.” Mạnh Yên vừa nghe cô mở miệng vừa gọi chị chị em em, cảm giác thật ghê tởm!

Thân thể Khả Nhi run một cái, trên mặt hiện lên một tia uất ức: “Chị chỉ bày tỏ thân thiết, cũng không có ác ý.”

Nhìn bộ dạng cô ta điềm đạm đáng yêu, Mạnh Yên càng xem càng ghét: “Thật không? Nói xong rồi thì đi đi, chúng tôi còn có việc đây.”

“Tiểu Yên, em rốt cuộc muốn thế nào?” Thấy cô không có thành ý như vậy, Diệp Thiên Nhiên tức giận: “Em không tin tưởng anh nói, anh dẫn người đến giải thích với em, em cũng không tin tưởng sao?” Anh dễ dàng lắm sao? Ăn nói khép nép thành ra như vậy rồi, đi cầu cạnh Khả Nhi tới đây giúp anh giải thích, thật may là Khả Nhi thông tình đạt lý đồng ý một tiếng. Trời tờ mờ sáng cũng không để ý ngồi xe tới đây, tại sao cô còn đối với anh như vậy?

“Anh và em gái Khả Nhi có quan hệ gì, tôi không có hứng thú.” Mạnh Yên nhấn mạnh hai chữ “em gái”, âm thanh tràn đầy giễu cợt. Càng chán ghét hơn cái gì mà anh họ, em gái, quá mờ ám!

“Vậy em muốn anh làm thế nào? Em muốn anh làm sao em mới có thể tin tưởng anh?” Diệp Thiên Nhiên cười khổ không ngừng, thở dài một tiếng: “Em nói cho anh biết, anh nhất định sẽ làm.”

“Không cần, thật xin lỗi, chúng tôi đuổi không kịp xe, sẽ không nói chuyện tiếp với hai vị.” Mạnh Yên nghiêm mặt: “Anh mang theo em gái Khả Nhi cứ việc đi chơi đi, người ta tới đây cũng không dễ dàng gì.”

Diệp Thiên Nhiên cảm giác trong lòng tràn đầy thất bại, lời này mới nghe không có gì, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, lạnh nhạt tới cực điểm cũng giễu cợt tới cực điểm. Tại sao cô lại đối với anh như vậy? Anh phí hết tâm tư lại không có cách nào làm cho cô tin tưởng anh.

“Mạnh Yên, anh A Nhiên rất thích em, anh ấy vì em còn đặc biệt đi cầu xin chị, cho đến bây giờ anh ấy chưa bao giờ cúi đầu xin ai bất kỳ điều gì.” Khả Nhi úy khuất cúi đầu, âm thanh có chút run rẩy: “Em có mất hứng cái gì cứ hướng vào chị đi, đừng làm khó anh A Nhiên.”

Mạnh Yên càng nghe càng không thoải mái, mẹ nó, cô đã không để ý tới loại tiểu tam này, cô ta còn giả bộ điềm đạm đáng yêu làm cái gì, muốn đàn ông đau lòng sao? Muốn diễn kịch, nhưng không cần ở trước mặt cô, vậy sẽ làm cho cô chán ghét muốn ói: “Tôi không làm khó để gì anh ta, không quan hệ gì với cô.” Phi, còn không muốn làm khó anh A Nhiên, thật làm cho người ta chịu không nổi.

“Đều vì chị mà hai người mới giận dỗi.” Khả Nhi ngẩng mặt lên, nước mắt lưng tròng, đáng vẻ thấp kém: “Mạnh Yên, em không cần để ý như vậy, có lời gì cứ nói, đừng tức giận với anh ấy, mấy ngày nay anh ấy thương tâm lắm.”

Mạnh Yên hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói: “Cô biết rõ ràng thật nha.”

Mắt Khả Nhi ngấn lệ, âm thanh có chút nghẹn ngào: “Tụi chị chỉ thỉnh thoảng ăn cơm, chạy bộ chung với nhau thôi, em cũng không nên nghi ngờ.”

Mạnh Yên lạnh lùng nhìn cô ta chăm chăm, thật là lợi hại, giả dạng vẻ đáng thương uất ức, nhưng tất cả đều là muốn khiêu khích cô, xem ra đối với Diệp Thiên Nhiên là nhất định phải có được. Trong lòng giận lên không nhịn được giễu cợt nói: “Tôi làm gì phải nghi ngờ, người ta nguyện ý cho cũng là bản lĩnh của anh ta.”

“Tiểu Yên, tại sao em lại nói chuyện như vậy?” Diệp Thiên Nhiên phát giận, sắc mặt tái xanh: “Những thứ này đều là Khả Nhi giải thích với em, làm sao em lại có thể nói những lời nhục mạ cô ấy? Em thật quá mức.”

Con gái người ta ngồi xe hơn hai giờ liền chỉ vì giải thích với cô, nhưng thái độ Mạnh Yên lại lạnh lẽo ác liệt như vậy, còn nói những lời đã thương người, như thế nào cô lại biến thành như vậy?

Trong lòng Mạnh Yên đau nhói, vẻ mặt lại càng kiêu ngạo, nhướn mày không chịu thua: “Anh chắc chắn là cô ta đang giải thích, mà không phải khoe khoang sao?”

“Mạnh Yên, em hiểu lầm, chị không có ý này, chị là thật lòng muốn hoà giải.” Gương mặt Khả Nhi đau lòng nóng nảy, cực kỳ giống như chịu hết uất ức nhưng lại không dám khóc nhóc đáng thương: “Anh A Nhiên là người rất tốt, em không cần phải tổn thương tâm lòng của anh ấy.”

So sánh thái độ hai người, Diệp Thiên Nhiên càng tức giận: “Tiểu Yên, em xem người ta hào phóng như vậy, tại sao em cứ như vậy hả?” Thái độ Mạnh Yên tại sao phải cật lực không nói đạo lý? Khả Nhi của anh chỉ là một đứa em gái, một người vì anh mà phải ăn nói khép nép, tại sao cô có thể ác khẩu như thế chứ? Trước kia cô không phải loại người như thế!

“Tôi thế nào? Hẹp hòi? Tôi cùng người ta không thể so sánh, đã như vậy, anh còn tới làm gì.” Mạnh Yên tức giận sắc mặt đỏ lên, hung hăng nhìn anh chăm chăm: “Diệp Thiên Nhiên, tôi đối với anh rất thất vọng, về sau sẽ không như vậy nữa, sau này không nên mang niềm vui mới tới khoe khoang với tôi, đừng làm cho người khác cảm thấy buồn nôn.” Nếu không phải đánh không lại anh, thật muốn quất anh mấy bạt tai. Quất chết cái tên đứng núi này trông núi nọ không có lương tâm này.

“Làm sao em vẫn nghĩ như thế?” Diệp Thiên Nhiên nghe lời này, giống như bị người ta hung hăng đâm một dao, nổi trận lôi đình: “Anh làm thế này, em còn chưa tin anh...anh cùng cô ấy chỉ là bạn tốt, không có nửa điểm tình yêu nam nữ. Nếu như anh cùng cô ấy thật sự có cái gì, anh nào dám dẫn cô ấy đến trước mặt em?”

“Tùy anh muốn nói thế nào thì nói đi.” Mạnh Yên nán lòng thoải mái, lười để ý đến bọn họ. Chạy vào trong nhà mang một ba lô đeo nghiêng vai: “Thật xin lỗi, tôi có việc phải ra khỏi cửa, hai vị không tiễn.”

Diệp Thiên Nhiên không để đến lời giải thích nữa, nóng lòng hỏi tới: “Em và tiểu Vũ muốn đi đâu?” Mặc xinh đẹp như vậy là muốn làm cái gì?

Mạnh Yên đóng cổng, lạnh lùng mở miệng: “Không liên quan đến anh.”

“Tiểu Yên.” Diệp Thiên Nhiên tức giận phát điên, thái độ của cô là gì? Hôm nay ăn phải thuốc nổ, ai đụng tới liền nổ.

Người này giờ vẫn không lên tiếng, Giang Vũ không nhịn được hoà giải: “Anh họ, chúng ta đến trường học của Phương Phương xem cô ấy đi.”

“Trường học của Phương Phương?” Sắc mặt Diệp Thiên Nhiên khó coi muốn chết: “Tiểu Yên, em đã đồng ý anh cái gì?” Có phải cô đi gặp tên kia không?

Mạnh Yên nhún vai một cái, âm thanh lạnh nhạt cùng cực: “Chuyện trước kia tôi quên rồi, tất cả đều không nhớ.”

“Em” Diệp Thiên Nhiên lời kéo tay của cô không dám thả. Nha đầu này muốn anh tức chết sao?

“A Nhiên anh đừng nóng giận.” Khả Nhi tiến lên khuyên giải, mặt không biến sắc tách hai người ra: “Mạnh Yên, tốt nhất em nên nói chuyện từ từ, làm

sao anh ấy lại giận?”

Nhìn cũng không nhìn cô ta, Mạnh Yên kéo tay Giang Vũ bỏ chạy: “Tiểu Vũ, chúng ta đi mau, coi chừng trễ xe.”

“Ai ai, thảm rồi, xe chạy đường này là trực tiếp đến trường học của Phương Phương,” Giang Vũ vừa nhìn thời gian phát ra tiếng kêu thảm: “Chạy mau.” Chuyện khác sau này hãy nói, trước mắt không để ý tới. Nếu là không ngồi xe này tới, chỉ có thể ngồi những xe khác, vậy thì cần phải chuyển đến mấy xe.

Hai người sai chân chạy như điên, Diệp Thiên Nhiên hung hăng đá vách tường một cước đi theo. Nháo thì nháo, Mạnh Yên, không cho em hấp dẫn ai khác.

Âm thanh mảnh mai của Khả Nhi vang lên: “A Nhiên, chờ em một chút.”

Diệp Thiên Nhiên không thể làm gì khác hơn là dừng bước lại, phản phó nói: “Em trở về trường học trước đi, anh có việc.”

“Không được, đối với nơi này em lại không quen.” Khả Nhi mới sẽ không đồng ý: “Ngay cả ngồi xe thế nào em cũng không biết, em muốn đi theo anh.”

Mèo Diên: ờ, ngồi xe em không biết nhưng quyền rũ nam nhân em lại học được 10 phần a!!

Diệp Thiên Nhiên hết cách rồi, nếu anh mang cô tới đây, sẽ phải phụ trách an toàn đưa cô trở về: “Vây mau đuổi theo, bọn họ chạy cũng nhanh không còn thấy hình bóng.” Mắt nhìn chăm chăm hai bóng người chạy như bay trước mặt.

Không thấy mới tốt, Khả Nhi ước gì như vậy. Thấy Diệp Thiên Nhiên đã điên cuồng đuổi theo, cô chỉ đành ngăn chặn con tức đuổi theo.

Chờ Mạnh Yên cùng Giang Vũ nóng lòng chạy đến trạm xe, may mắn, xe mới vừa khởi động, hai người xông tới.

“Chờ một chút, còn có chúng tôi.” Thân thể Diệp Thiên Nhiên tốt hơn nhiều so với bọn họ, đã đuổi tới, một bước đi như bay bước lên xe trước khi xe đóng cửa: “Bác tài chờ một chút, còn có một người.”

Tài xế nhìn mấy lần vào trong kính chiếu hậu: “Bảo cô ta động tác nhanh lên một chút, tôi không thể để cho toàn bộ hành khách chờ cô ta được.”

“Dạ dạ dạ, xin lỗi bác.” Diệp Thiên Nhiên không thể không biết xấu hổ gật đầu, đưa đầu ra kêu to: “Khả Nhi, nhanh lên một chút.”

Mạnh Yên căn bản không quay đầu lại nhìn anh, chọn một chỗ gần cửa sổ ngồi xong, ngoắc tay gọi Giang Vũ tới đây ngồi. Lấy ra khăn giấy lau mồ hôi, cô quá thiếu hụt rèn luyện, vừa chạy như vậy, ngực đau đến không thở nổi. Về sau phải vận động nhiều mới được, căn bản thân thể quá kém.

“Uống nước.” Một chai nước tinh khiết được mở nút ra, đưa tới trước mặt cô. Diệp Thiên Nhiên đã lưu loát đổi vị trí cùng Giang Vũ, ngồi ở bên người cô.

“Không cần, tự tôi có.” Trong lòng Mạnh Yên thầm mắng Giang Vũ, người không có nghĩa khí, vì sao cùng anh ta đổi vị trí?

Diệp Thiên Nhiên cười đùa hí hửng tiến tới: “Đừng gây áp lực cho bản thân, nếu còn tức giận thì đánh anh một trận đi.”

Đánh anh một trận? Hừ, cô lại không bệnh, cùng anh ta so đo cái gì. Mở ba lô lấy ra một bình nước, mở miệng bình, nhấp vài hớp.

Diệp Thiên Nhiên bắt đắc dĩ thu tay lại, vừa muốn uống vài ngụm.

Khả Nhi vươn tay ra từ phía sau: “Anh A Nhiên ơi, em khát nước, chai nước này cho em uống đi.”

Diệp Thiên Nhiên cũng không có suy nghĩ nhiều, thuận tay đưa cho cô. Động tác này là thói quen từ nhỏ, một bình nước mà thôi. Hai nhà là thế giao, mấy đứa bé chung sống cực tốt, loại hành vi này cũng rất bình thường.

“Cám ơn anh A Nhiên, vẫn là anh hiểu em nhất.” Âm thanh ngây thơ của Khả Nhi vang lên, lộ ra từng tia hài lòng. (Chắc ngây thơ ~)

Giang Vũ thấy mặt Mạnh Yên càng đen hơn, thầm than trong lòng một hồi, anh họ của cậu có phải bị bệnh rồi hay không? Bình thường thông minh như vậy, lúc này lại dần như heo. Anh muốn Mạnh Yên tha thứ cho anh, sợ rằng khó hơn. Cậu làm người đứng xem thế này đều cảm thấy có cái gì không đúng, như thế nào mà ngay cả cậu cũng không phát hiện ra được?

Thật ra thì Giang Vũ không biết, vô luận nhiều người thông minh đều có điểm mù, đó chính là đối với người quen thuộc bên cạnh sẽ không để phòng, sẽ không suy nghĩ nhiều. Người quá quen thuộc tự nhiên bị lừa gạt sẽ không thể nhìn rõ thứ gì.

Thử hỏi từ nhỏ đã chung sống như anh em ruột, từ nhỏ anh đã được người ta che chở lớn lên, làm sao anh có thể sẽ hoài nghi cô bé này có dụng ý khác đây? Diệp Thiên Nhiên anh đã nhận định đây là một cô em gái hồn nhiên thiện lương, rất khó thay đổi thành loại người như anh nghĩ. Dĩ nhiên, anh cũng sẽ không nghĩ đến cùng cô bé này có phát triển bất kỳ những quan hệ khác, bởi vì quá quen thuộc, nếu như muốn thay đổi, đó là vạn lần không thể làm được.

“Tiểu Yên, anh giúp em cầm ba lô nha.” Diệp Thiên Nhiên căn bản không phát giác ba người bên cạnh tâm tình rối rắm, một lòng muốn lấy lòng Mạnh Yên.

Trong lòng Mạnh Yên đang nóng giận, hận không thể một cước đạp bay anh. Nghe nói như thế cũng giả vờ như không nghe thấy, lấy ra máy nghe nhạc WORK-MAN* nhắm mắt lại không coi ai ra gì nghe.

*Đây hình như là tên nhãn hiệu của cái máy.

Diệp Thiên Nhiên thấy vậy chỉ có thể cười khổ, lần này cô giận dữ anh đã xuất tất cả vốn liếng cũng không hiệu nghiệm, vấn đề này rốt cuộc xảy ra ở chỗ nào nhỉ? Chỉ là vì anh nói dối một lần? Giống như cũng không phải là cái này! Đến cùng là vì cái gì chứ? Chẳng lẽ là cô ghen? (Mồ tác giả: Đồ mờ mờ, lúc này còn không biết vấn đề nằm ở nơi nào, dần) Nha đầu này đừng khó chịu nữa, có lời gì cứ việc nói thẳng, đừng làm cho anh đoán tới đoán lui.

Khả Nhi ở phía sau riu rít nói chuyện cùng Diệp Thiên Nhiên và Giang Vũ, chỉ là hai người này đều không hăng hái. Tâm sự nặng nề câu được câu không, càng về sau Khả Nhi cũng không có sức lực, im lặng không lên tiếng nữa.

Giang Vũ tâm phiền ý loạn, suy nghĩ một chút sẽ phải gặp mặt Phuong Phuong, lại nghĩ chuyện xảy ra ngày hôm nay, đầu như mớ bòng bong. Rốt cuộc đây là như thế nào?

Diệp Thiên Nhiên vẫn nhìn chăm chăm vào mặt Mạnh Yên, muốn nhìn ra một hai phần từ trên mặt cô. Trong lòng Mạnh Yên hơi mất tự nhiên, dứt khoát nhắm mắt lại cho anh làm không khí.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chương 57

Hơn một giờ sau, cuối cùng xe đã tới trường học của Phuong Phuong.

Phuong Phuong đã chờ từ sớm ở trạm xe, thấy bọn họ khuôn mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, không kịp chờ đợi hỏi: “Mọi người đều tới? Có mang cho tớ cái gì ăn ngon không đây?” Cô ăn com ở căn-tin gần như không biết mùi vị là gì rồi, có lần còn bắt được con sâu trong đĩa rau cải, làm cô hết muốn ăn uống gì nữa.

Giang Vũ giờ cái túi lớn trong tay lên: “Thịt bò xào ớt xanh, cánh gà om Coca, thịt viên sủi tăm, tôm càng sốt chua ngọt*.”

*Thật ra QT dịch ra thấy nó nghĩa là “sặc tôm” =.=” Nhờ chị Gò thì nghĩa là “tôm ngập thờ” T.T oimeoi Mèo lại nghĩ có nhẽ nó là món tôm sốt.

Mắt Phuong Phuong càng ngày càng sáng, cuối cùng vui quá choáng váng, đến mức nước miếng cũng chảy xuống: “Đều là món tớ thích ăn, thật tốt quá, tớ có thể ăn cho đỡ thèm rồi.”

Khả Nhi đột nhiên lên tiếng khen: “Cô bé này thật đáng yêu.”

Lúc này Phuong Phuong mới phát giác có nhiều hơn một người tới, hỏi Giang Vũ bên cạnh: “Cô ta là ai vậy?”

Khả Nhi chủ động tiến lên trước, lộ ra mặt nụ cười ngọt ngào: “Em gái nhỏ, chị là bạn tốt của anh A Nhiên, hi vọng về sau chúng ta cũng có thể trở thành bạn.”

Phuong Phuong không biết ra sao, lần đầu tiên nhìn thấy nữ sinh này trong lòng cũng không thích, lùi về phía sau một bước: “Tôi tên là Lâm Phuong Phuong, cô có thể gọi tôi bằng tên họ. Tôi không thích người khác gọi tôi là “em gái nhỏ”.”

“Hi hi”. Lần đầu tiên Mạnh Yên nở nụ cười trong ngày hôm nay, Phuong Phuong thật là bạn tốt của cô, nói với cô ta cũng là câu đó.

Khả Nhi đã sớm biết mối quan hệ giữa mấy người này từ miệng Diệp Thiên Nhiên, muốn lôi kéo Phuong Phuong về phe của cô ta, nếu như thành công thì đây chính là một sự trợ giúp vô cùng lớn: “Chị. . . Chị chỉ bày tỏ sự thân thiết thôi, dù sao chúng ta đều không phải là người ngoài.”

Phuong Phuong không cho cô ta một chút tình cảm hay thể diện nào: “Tôi với cô không quen.” Thật là kỳ quái, có loại người lần đầu tiên gặp mặt liền nhiệt tình như vậy sao? Đừng xem gương mặt cô ta đầy thiện ý, cô cảm giác giống như chôn chực tết gà, không yên lòng.

“Anh A Nhiên.” Khả Nhi hồn dỗi dậm chân một cái, trên mặt có chút đỏ bừng: “Anh xem một chút đi, mặt của em cũng vút sạch rồi, người ta không thích em.”

“Phuong Phuong, đừng nói như vậy.” Diệp Thiên Nhiên không nhịn được mở miệng khuyên nhủ: “Nhà của Khả Nhi không ở nơi này, một người lẻ loi rất đáng thương, cô ấy cũng là muốn cùng các em làm bạn.”

“Bạn bè sao?” Trong lòng Phuong Phuong chỉ cảm thấy là lạ, theo thói quen nhìn về phía Mạnh Yên. Cô gặp phải chuyện khó xử, bất tri bất giác hỏi ý kiến của Mạnh Yên.

Mạnh Yên bĩu môi: “Mình đi thôi, dẫn chúng tớ xem trường học của cậu đi.” Làm bạn bè? Để kiếp sau đi! Thật sự cho rằng cô tuổi còn nhỏ để gạt sao? Vị Khả Nhi này già bộ thật giống, nếu ánh mắt cũng già thì càng giống hơn rồi. Đáng tiếc, trong ánh mắt kia bộc lộ ra vẻ ngoài cao ngạo khi dễ chán ghét cũng bị cô nhìn ở trong mắt, ghi nhớ ở trong lòng.

“Được, trường học của tớ đẹp lắm nha.” Lần này Phương Phương đã biết Mạnh Yên không thích cái cô gái thanh tú trước mắt này, vội vàng đứng về chiến tuyến của cô, cố ý bỏ rơi cô ta, lôi kéo tay Mạnh Yên thì thầm nói chuyện.

Mặt Khả Nhi đỏ lên, uất ức đến mắt cũng đỏ: “Anh A Nhiên, tại sao họ đều không thích em? Em thật sự muốn cùng họ làm bạn bè mà.”

“Tính bọn họ tương đối trẻ con, nhưng mọi người rất tốt.” Thấy cô đáng thương như vậy, Diệp Thiên Nhiên mở miệng an ủi mấy câu: “Thời gian dài, họ cũng biết tính tình của em, tự nhiên sẽ thích em.”

Anh biết Khả Nhi từ nhỏ được người bên cạnh nâng niu trong lòng bàn tay, cưng chiều như Phụng Hoàng, gặp phải loại đãi ngộ lạnh nhạt này, trong lòng cũng không thoải mái.

Khả Nhi lập tức cười rộ lên: “Có thật không? Tính tình của em rất tốt, anh A Nhiên có thích em không?”

“Dĩ nhiên rồi, em là em gái của anh mà.” Diệp Thiên Nhiên thương yêu nhìn cô bé này. Anh không có em gái ruột, từ trước đến giờ đều coi cô như em gái.

Khả Nhi thảm tức tới: “Em đều là người lớn rồi, anh đừng xem em như đứa bé được không?” Anh vì cái gì mà không xem cô như người cùng thế hệ? Đến chừng nào mới có thể yêu cô như một “cô gái” đây?

“Được rồi được rồi, Khả Nhi là cô gái lớn.” Trong lòng Diệp Thiên Nhiên xem thường, dự đoán nói: “Đúng rồi, lần sau nếu chú Sở gọi điện thoại, đừng oán giận nơi này cái gì cũng không tốt, không phải là để cho bọn họ lo lắng sao? Cũng không phải là bọn họ buộc em thi vào trường này. Thật là một cô gái không chịu lớn lên, vừa yếu ớt lại kiêu ngạo, tấm lòng tốt cũng không xấu, ở trước mặt anh coi như tương đối nghe lời.”

Khả Nhi mềm nhũn làm nũng: “Em muốn học chung một trường cùng anh A Nhiên chứ sao.”

Diệp Thiên Nhiên không có phát giác thâm ý trong lời nói của cô: “Cái này có quan hệ gì? Dù sao hàng năm anh cũng sẽ trở lại nhìn các em.”

“Mới không cần, hai tháng ngắn như vậy, em còn không có nói thêm mấy câu cùng anh A Nhiên, anh sẽ phải rời khỏi rồi.” Khả Nhi yếu ớt chu cái miệng nhỏ nhắn: “Chỉ là về sau em liền có thể đi bộ đội cùng A Nhiên, có thể luôn đi cùng nhau.” Âm hiệu như vậy hẳn đủ rõ ràng thôi.

“Nói vậy, làm lính ở trong bộ đội là khổ cực nhất.” Đối với cô Diệp Thiên Nhiên có chút nhức đầu, ý tưởng của cô cũng quá ngây thơ rồi. “Sợ là chú Sở sẽ an bài ổn thỏa cho em.”

Mèo: Tự nhiên muốn có vài chương ngược chết thẳng đần DTN nàiiii

Khả Nhi vội vàng kêu lên: “Mới không cần ba mẹ an bài, em có thể tự mình sắp xếp.” Cô muốn chứng minh cho anh thấy, cô đã là người lớn, đã có thể yêu anh như một người lớn.

“Đừng mãi làm trái ý người lớn, chú Sở di Sở hiểu em rõ nhất.” Diệp Thiên Nhiên biết nhà họ Sở chỉ có một đứa con gái, từ trước đến giờ là hòn ngọc quý trên tay Sở gia. Lần này Khả Nhi học ở trường này, anh còn đặc biệt kinh ngạc thế nào Sở gia chịu để cho con gái đến nơi xa để học như vậy? Hơn nữa còn là trường quân đội đặc biệt cực khổ? Thật là quá không suy nghĩ kỹ rồi.

Chẳng qua kinh ngạc thì kinh ngạc, đối với sự dạn dỏ của người lớn còn phải làm theo. Dù sao đây là cô gái mà anh nhìn từ nhỏ lớn lên, có thể chăm sóc thì chăm sóc một chút.

Khả Nhi không quan tâm, bĩu môi: “Chú Diệp di Diệp cũng rất thương anh, còn không phải là anh không làm theo lời của bọn họ.”

Nghe nói như thế, Diệp Thiên Nhiên cười khổ: “Tính hướng của chúng ta khác nhau, không thể quơ đũa cả nắm.”

“Anh A Nhiên, anh chọn học ở cái thành phố này tất cả đều là vì Mạnh Yên, đúng không?” Khả Nhi mân mê cái miệng nhỏ nhắn, trong lòng khổ sở: “Rõ ràng chú Diệp đều sắp xếp xong xuôi tất cả trường học cho anh, anh lại dám gây không chịu đi, muốn học ở cái trường này, làm chú Diệp cũng bị chọc tức.”

Nghĩ đến cái này, lòng của cô rí mấu. Con nhỏ kia có gì tốt? Không có một chỗ tốt có thể so sánh để vượt qua cô. Gia thế dung mạo cũng không sánh nổi, tâm cơ chơi đùa cũng không thắng cô. Tính khí lại không tốt, cá tính lại kém, tại sao anh không thấy lúc này cô đang rất thật lòng sao? Ngược lại xem cái con nhỏ kia như bảo vật, suy nghĩ một chút liền cảm thấy không phục. Cô thích anh đã vài chục năm rồi, từ nhỏ đã mơ ước làm cô dâu của anh, cô cho đó là chuyện rõ ràng rồi, không nghĩ tự nhiên nửa đường nhảy ra cái tên “Mạnh Yên”, Diệp Thiên Nhiên lại vì cô bé này phí hết tâm tư. Sao có thể cam tâm? Sao có thể không hận?

Diệp Thiên Nhiên rất thân nhiên gật đầu: “Anh không muốn cách xa cô ấy.”

Mặt Khả Nhi nhắm lại, che giấu đau lòng: “Nhưng anh vì cô ấy lại muốn làm tổn thương tấm lòng của chú Diệp di Diệp, anh không cảm thấy quá mức sao?”

“Bọn họ còn có Thiên Minh ở bên người.” Mặc dù trong lòng Diệp Thiên Nhiên áy náy, nhưng vẫn không chùn bước. Anh không phải là đứa con duy nhất của ba mẹ, cũng không phải là đứa con được yêu thương nhất. Mà Mạnh Yên chính là cô gái anh đã nhận định làm bạn cả đời này, anh sẽ không buông tay.

“Tại sao có thể nói như vậy? Chú Diệp bọn họ rất thương anh Thiên Minh, nhưng dì Diệp lại là người hiểu rõ anh nhất.” Khả Nhi nóng nảy mở miệng, cố gắng muốn dùng tình thân lôi kéo tâm tư của anh: “Lần trước anh gây chuyện long trời lở đất, nếu không phải là dì Diệp thay anh cầu cạnh, anh đã thảm rồi.”

Cô vừa nghĩ tới Diệp Thiên Nhiên vì để có thể trở lại cái thành phố này, hung hăng náo loạn cùng chú Diệp một hồi, không ăn không uống nhốt mình ở trong phòng, lòng cô liền như đao cắt. Diệp Thiên Nhiên vì cái con tiện nhân đó mà bất chấp tất cả, thân tình quan trọng nhất cũng không đặt ở trong lòng. Đừng nói đến cô là em gái thanh mai trúc mã, điều này làm cho cô không thể nhìn được nữa.

“Anh chỉ có một cơ hội lần này, nếu như mất đi cô ấy, anh cảm thấy tim mình như bị khoét một miếng, cuộc đời về sau sẽ không bao giờ... hoàn chỉnh nữa.”

Trên mặt Diệp Thiên Nhiên một mảnh kiên định: “Cho nên chỉ có thể như vậy.” Có được tất có mất, chỉ có thể cố giữ người mà mình để ý nhất, quan trọng nhất ở bên cạnh.

Dù trong lòng anh không muốn thừa nhận, Mạnh Yên so với ba mẹ anh còn quan trọng hơn. Nhưng đây cũng là sự thật, những năm này anh thường rời nhà, tình cảm với ba mẹ cũng không thấm thiết. Ngược lại thân thiết cùng người thân bên này hơn chút. Mà thời điểm anh cảm thấy mất mát nhất, cô đơn nhất, vẫn có Mạnh Yên ở bên cạnh anh, cho anh cảm giác vui vẻ, cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy mình có một mái nhà ấm áp.

Nếu như lần đó anh không trở lại, nhất định anh cùng Mạnh Yên chỉ như gặp thoáng qua. Nghĩ đến tương lai cô thuộc về người khác, anh sẽ không thể chịu nổi khổ sở.

“Tìm mất đi một miếng?” Nghe lời này, Khả Nhi có cảm giác vạn tiễn xuyên tim đau đớn, tự lẩm bẩm: “Anh có nghĩ tới hay không, người khác cũng sẽ như vậy.” Ngược cô thiếu mất một miếng, anh có biết hay không? (T.T người phụ nữ 1 núm :v)

“Có ý gì?” Diệp Thiên Nhiên không nghe rõ, âm thanh của cô thật sự quá nhỏ.

Phương Phương thỉnh thoảng quay đầu lại, thấy hai người sắp thoát khỏi tầm mắt, vội hô to: “Ài, hai người nói nhỏ cái gì đó? Nhanh lên một chút, đến lúc đó lạc đường tôi cũng mặc kệ nha.”

“Tối liên.” Diệp Thiên Nhiên vội vàng đuổi theo.

Khả Nhi ở phía sau trong mắt nén lệ, khóe miệng xẹt qua một tia lạnh lùng.

Trường học của Phương Phương thật là khá, cây cối sum sê, xanh ngắt một màu xanh, phòng học rộng lớn mới mẻ độc đáo. Máy người đi dạo một vòng ở trong sân trường, Phương Phương không ngừng theo chân bọn họ giới thiệu phong cảnh các nơi.

Mạnh Yên buồn bực nửa ngày cuối cùng cảm xúc cũng tốt, nếu như không thấy hai người kia ở sau lưng, tâm tình cô sẽ lại càng không tệ.

Một nam sinh ôm quả bóng rổ đi ngang qua bọn họ, lập tức lại lui trở lại: “Àh, Lâm Phương Phương, cậu mang bạn tới đây chơi sao?”

Lâm Phương Phương ở trường học cũng coi là người nổi danh, lần trước cô tham gia thi đấu nên cho mọi người đều nhớ mặt cô.

“Đúng vậy, học trưởng, mọi người đây là...” Phương Phương nở nụ cười chào hỏi.

“Chúng tớ hẹn đến sân chơi bóng rổ, có muốn tới xem một chút hay không?” Học trưởng là người rất nhiệt tình: “Đúng rồi, lớp của các cậu Đường Tiểu Thiên với Hà Đông đều ở đây cả.”

“Bọn họ cũng ở đây sao?” Ánh mắt Phương Phương sáng lên, quay đầu hỏi: “Vậy nếu không chúng ta cùng đi nhìn một chút nha.”

Mạnh Yên cùng Giang Vũ hai mặt nhìn nhau, không đợi bọn họ quyết định, Diệp Thiên Nhiên đã lên tiếng cự tuyệt: “Có gì để nhìn, chúng tôi không đi được.” Đường Tiểu Thiên là người mà anh không thích nhất, anh càng thêm hết sức muốn Đường Tiểu Thiên tránh chạm mặt cùng Mạnh Yên.

Học trưởng gật đầu một cái phát tay với bọn họ: “Vậy cũng được, đi trước.”

Nhìn bóng lưng học trưởng vội vã đi, Phương Phương bĩu môi, cô rất muốn đi nhìn nha. Trai đẹp lớp năm hai cùng nhau chơi bóng rổ, khẳng định đẹp trai đến ngây người. Cũng không có biện pháp, cô không thể chỉ chú ý mình, ở trong lòng thầm thở dài mấy tiếng, mang theo các bạn tiếp tục đi dạo sân trường.

Một bóng người chạy như điên từ đằng xa tới: “Lâm Phương Phương.”

Phương Phương thấy rõ gương mặt của người phía sau, lộ vẻ mặt vui mừng: “Là Đường Tiểu Thiên, vì sao cậu lại tới?”

Mặt của Diệp Thiên Nhiên cùng Giang Vũ chớp mắt liền đen. Mà Khả Nhi hăng hái mở to hai mắt.

Trong lúc nói chuyện, Đường Tiểu Thiên đã chạy vội tới trước mặt bọn họ, trên mặt nở nụ cười vô cùng nhiệt tình: “Quả nhiên là cậu, Mạnh Yên, cậu tới trường học của chúng tớ chơi sao? Thật tốt quá, tớ còn lo lắng lần trước cậu đồng ý cho có lệ, không muốn tới thật. Đi nhanh, xem tớ chơi bóng rổ đi.” Nói ra một hơi, thật sự là quá hưng phấn.

Cậu nghe học trưởng nhắc tới bạn của Phương Phương đến tìm cô ấy chơi, trong lòng lập tức cuồng loạn không thôi. Cậu không kịp thi đấu, nghi ngờ hóa từng tia hi vọng, một đường chạy như điên tới.

“Cái gì?” Mạnh Yên khó xử xem sắc mặt của Phương Phương và Giang Vũ, sắc mặt của bọn họ rất khó coi. Thiệt là! Cô cùng cậu ta lại không có cái gì. Về phần mặt đen như than của Diệp Thiên Nhiên bị cô tự động bỏ rơi, mặc kệ nó!

“Anh họ cũng tới, vậy cùng đi đi, cho chúng em hăng hái lên.” Lúc này Đường Tiểu Thiên mới nhìn thấy Diệp Thiên Nhiên, say mê cuồng nhiệt đề cao âm thanh, dẫn tới ánh mắt kỳ quái của bạn học nhìn cậu chằm chằm. Người kia là thế nào? Thường ngày phong độ nhanh nhẹn như hotboy lúc này lại hưng phấn không có hình tượng chút nào để nói.

Diệp Thiên Nhiên cắn răng, sắc mặt như trời đông giá rét, lạnh lùng như mũi tên. Hận không thể đâm được mấy lỗ trên người cái tên này. Anh họ cái đầu, ai là anh họ mấy người? Có loại người da mặt dày như vậy sao?

Nhưng mà đối với tình hình trước mắt, chủ yếu là Phương Phương rất muốn đi xem một chút. Mấy người đi theo Đường Tiểu Thiên đến sân bóng rổ, dọc đường đi Đường Tiểu Thiên luôn nói chuyện cùng Mạnh Yên, trong mắt chỉ có một mình Mạnh Yên. Hết cách rồi, lần trước không xin được số điện thoại, cậu đã buồn bực muốn chết. Thật vất vả trông mong cô tới đây, phải bắt được cơ hội lần này.

Mạnh Yên khúm núm rút cổ lại, thật thảm, sắc mặt của Phương Phương càng ngày càng khó coi rồi. Cô thật sự là vô tội! Cô cố gắng bỏ rơi tầm mắt phía sau kia đang càng ngày càng nổi giận, cho tên kia tức chết là tốt nhất.

Diệp Thiên Nhiên thật sự nhịn không được, một tay kéo Mạnh Yên đến bên cạnh mình, tách hai người này ra. Hành động này làm cho mọi người đều hết hồn nhìn anh chằm chằm.

Người khác còn chưa kịp mở miệng, Khả Nhi giành nói: “Anh A Nhiên, anh làm vậy rất không có lễ phép nha.”

“Con nít đừng chen miệng,” Diệp Thiên Nhiên nói hết câu này, quay đầu nhìn chằm chằm Đường Tiểu Thiên: “Giữ như vậy thành ra thế thống gì.”

Đường Tiểu Thiên trong lòng thầm nghĩ, người nhà Mạnh Yên đều bảo thủ, ba mẹ đã như vậy, đến anh họ còn như vậy. À! Xem ra muốn theo đuổi Mạnh Yên sẽ rất khó khăn. Nhưng mà trên mặt lại tràn đầy nụ cười: “Anh họ à, em không có ác ý, chỉ là lâu như vậy không thấy Mạnh Yên, nên có rất nhiều lời muốn nói.”

Ánh mắt Diệp Thiên Nhiên y hệt lưỡi dao sắc bén xẹt qua xẹt lại trên người của cậu: “Nam nữ thụ thụ bất tương thân, cậu không hiểu phải không?”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ngu luôn. O.O

Đường Tiểu Thiên há to mồm, giương mắt mà nhìn anh. Anh họ của Mạnh Yên bề ngoài hoàn hảo, sao bên trong lại là bộ dáng bảo thủ này? Thời đại nào rồi mà còn nói câu này, chỉ là dù nói thế nào đều là người nhà của Mạnh Yên, phải lấy lòng mới được: “Anh họ à, chờ chúng em chơi bóng rổ xong em mời mọi người ăn cơm trưa nhé.”

Diệp Thiên Nhiên quả thật rất muốn một quyền đánh rụng cái mặt cười lấy lòng của cậu: “Không cần, chúng tôi có tiền.”

Đường Tiểu Thiên nhiệt tình cười nói: “Không phải ý này, ý em là khó được dịp gặp gỡ nhất định phải ăn một bữa thật ngon chứ.” Anh của Mạnh Yên thật khó lấy lòng!

Nhìn Diệp Thiên Nhiên tức giận mặt nhăn nhó, trong lòng Mạnh Yên sáng khoái một trận: “Anh à, em lại cảm thấy đây là một ý kiến hay.”

“Tiểu Yên, em đừng ồn ào.” Trong lòng Diệp Thiên Nhiên có cảm giác bất an.

“Ừa em ồn ào cái gì vậy? Anh họ.” Mạnh Yên cười rất ngọt, ngọt sắp nặn ra mật: “Đường Tiểu Thiên, cậu chuẩn bị dẫn chúng tớ đi ăn cái gì thế?”

“Cái gì cũng có thể.” Lần đầu tiên thấy cô cười như vậy, Đường Tiểu Thiên có chút thần hồn điên đảo: “Cậu thích ăn cái gì?”

Mạnh Yên hơi híp mắt lại: “Hả? Ăn cái gì ngon đây?” Khóe mắt liếc thấy sắc mặt xanh đen của Diệp Thiên Nhiên, trong lòng càng thêm sáng khoái.

Tim Đường Tiểu Thiên đập mạnh: “Có món cay Tứ Xuyên, tiệc đứng, lẩu cá hay ăn đồ nướng....”

Mạnh Yên nghiêng đầu nghĩ: “Tiệc đứng đi, tớ rất thích ăn cái này.”

Đường Tiểu Thiên cười toét ra mặt: “Được, tớ mời cậu ăn liền.” Lúc này cậu không hề lôi kéo những người khác nữa, trực tiếp mời cô rồi. Bỏ lỡ cơ hội hai lần, lần này cậu muốn dừng cảm theo đuổi cô, tuyệt đối không bỏ lỡ lần thứ ba nữa.

Mạnh Yên cười híp mắt gật đầu: “Đường Tiểu Thiên cậu đúng là người tốt.”

Đường Tiểu Thiên thẹn thùng đỏ mặt.

Mà Diệp Thiên Nhiên tức giận sắc mặt liên tục đổi màu xanh, đỏ, trắng, lúc này không chịu được nữa, chặn ngang người Mạnh Yên, cũng không chọn đường, một đường chạy như điên, chỉ chốc lát sau liền biến mất ở trước mặt mọi người.

Một màn bất ngờ không kịp đề phòng, để cho mọi người đứng chết trân tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 58

“Này, chờ em một chút.” Khả Nhi phản ứng đầu tiên, lập tức muốn đi theo.

Giang Vũ cố ý ngăn ở trước mặt cô: “Chúng ta đến sân bóng rổ đi, đợi lát nữa tự nhiên bọn họ sẽ tụ họp lại với chúng ta.” Nếu anh họ muốn nói chuyện cùng Tiểu Yên, cậu không thể cho cô ta tạo thêm phiền phức.

“Tránh ra.” Khả Nhi hung hăng lấy tay đẩy cậu ra, đáng tiếc cậu không chịu nhúc nhích.

“Cô đuổi theo thì như thế nào?” Giang Vũ lắc đầu một cái, ám hiệu nói: “Có một số việc nên từ bỏ từ sớm thì hơn.”

Cậu và Khả Nhi biết nhau tương đối sớm, nhưng cậu cũng không thể nào thích cái kiểu người trước mặt là như vậy, sau lưng lại là một bộ dạng đại tiểu thư. Cậu còn nhớ rõ lần đầu tiên Khả Nhi gặp cậu, còn tưởng cậu là con của người làm, đối với cậu luôn quát tháo, cao ngạo vô cùng. Sau lại biết cậu là em họ của Diệp Thiên Nhiên, mới thay đổi thái độ, trở nên hiền hòa rất nhiều. Nhưng đã không còn cách nào thay đổi được, ấn tượng xấu của cậu đối với cô ta đã ăn sâu bén rễ, chẳng qua cậu nhìn trên mặt mũi cô (“Cô” đây là mẹ của DTT, là chị em gái của ba GV), cậu còn im lặng không muốn nhiều lời.

“Chuyện của tôi không cần cậu quan tâm.” Khả Nhi tức giận muốn đánh cậu. Không có Diệp Thiên Nhiên ở trước mặt, cô làm việc gì đều không kiêng nể ai.

“Tôi mới lười quan cô.” Trong lòng Giang Vũ tính toán một chút, Diệp Thiên Nhiên khẳng định chạy không còn chút tung tích. “Muốn đuổi theo liền đuổi theo đi, chẳng qua tôi vẫn muốn nhắc nhở cô một câu, sân trường này rất lớn, cô sẽ không thể tìm được bọn họ.”

Lúc này Khả Nhi vừa hận vừa giận: “Tôi nhất định có thể tìm tới chỗ bọn họ cho mà xem.” Tại sao tất cả mọi người muốn đối đầu với cô?

“Vậy thì đi đi.” Giang Vũ không chút để ý nhún vai một cái: “Nhưng mà chờ bọn họ trở lại, có thể cô còn chưa trở về.”

Khả Nhi tức giận dậm chân một cái, cắn môi do dự nhìn bọn họ biến mất ở con đường kia, trong mắt đầy lửa lớn hừng hực thiêu đốt.

Đường Tiểu Thiên không hiểu ra sao, trong lòng cảm giác là lạ: “Bọn họ... Có phải gây gỗ không? Anh họ có thể mắng Mạnh Yên hay không?”

Giang Vũ nhìn cậu bằng ánh mắt phức tạp, một lúc lâu nói: “Sẽ không đâu, chúng ta đi trước đi.” Cậu biết dưới tình huống nào Diệp Thiên Nhiên cũng sẽ không động đến một đầu ngón tay của Mạnh Yên.

Mà bên kia, Diệp Thiên Nhiên không chú ý đến ánh mắt của người khác, ôm Mạnh Yên chạy như điên.

Rốt cuộc Mạnh Yên giật mình tỉnh lại giận dữ: “Anh điên rồi, mau thả tôi xuống.” Tay chân đá lung tung, đáng tiếc vô dụng, đá không tới anh.

Diệp Thiên Nhiên giữ yên lặng, chạy thẳng đến một nơi vắng vẻ mới dừng lại.

Mạnh Yên đứng ngay ngắn trên mặt đất, nhấc chân liền đá ra ngoài, hung hăng đá vào trên đùi của anh: “Khốn kiếp, anh có bệnh phải không? Có bệnh phải đi uống thuốc, đừng lôi kéo tôi điên theo anh.”

Diệp Thiên Nhiên liên tiếp cười khổ, cũng không tránh. Bởi vì cô đá lung tung, phát tiết lửa giận trong lòng.

Mạnh Yên đá mệt rã rời rồi, thấy anh giống như đầu gối cũng không có phản ứng gì, tức giận dùng chân xoay người muốn bỏ đi.

“Tiểu Yên, chúng ta nói chuyện một chút.” Diệp Thiên Nhiên kéo cô lại.

Mạnh Yên giấu cọt bĩu môi: “Nói chuyện gì? Lòng tốt của em gái anh?” (#Mèo: giống câu chửi quá T.T)

Diệp Thiên Nhiên nhúc nhích nhìn cô: “Tiểu Yên, em không thể đem người không có liên quan kéo vào được.” Chuyện của bọn họ cùng Khả Nhi không liên quan.

“Không liên quan?” Mạnh Yên cười lạnh một tiếng, nhắc nhở: “Nhưng anh xem cô ta như bảo bối ôm vào trong ngực.”

“Đó là do cô ấy ngã bệnh, không phải anh đã nói rồi sao?” Diệp Thiên Nhiên khẽ chau mày lại, tại sao cô nhóc này không tin anh?

Một tay Mạnh Yên hất anh ra: “Nếu người khác ngã bệnh, anh cũng sẽ chu đáo như vậy sao?”

Diệp Thiên Nhiên suy nghĩ một chút: “Khả Nhi là em gái anh.” Ngụ ý đã rất rõ ràng.

“Nếu như cô ta là em gái có quan hệ máu mủ với anh, tôi sẽ không nói gì.” Mạnh Yên trong lòng tức giận, cắn răng gần từng chữ nói: “Nhưng anh đừng quên, cô ta với anh khác cha khác mẹ không có bất kỳ liên hệ máu mủ nào.” Có phải đàn ông trên đời này đều như vậy không? Điều thích chơi trò mập mờ này?

“Trong lòng anh, cô ấy chính là em ruột của anh.” Diệp Thiên Nhiên lau mặt một cái, trong lòng tràn đầy cảm giác vô lực: “Tại sao em lại lôi kéo đến đây? Anh muốn nói với em chính là cái tên Đường Tiểu Thiên đó.”

Mạnh Yên ôm tay ở trước ngực, giọng nói cương quyết buống bình: “Cậu ta thế nào?”

Diệp Thiên Nhiên tức giận hỏi tới: “Em mới vừa có gì? Vì sao muốn nói chuyện cùng hắn?” Biết rõ là cô không thích Đường Tiểu Thiên, nhưng thái độ của cô làm cho anh rất khó chịu. Đặc biệt là khi cô cười ngọt ngào với Đường Tiểu Thiên, anh thật sự rất muốn đánh bẹp cái tên Đường Tiểu Thiên kia.

“Cậu ấy mời chúng tôi ăn cơm, nên tôi đồng ý.” Đột nhiên Mạnh Yên cười cợt quái: “Cái này thì có vấn đề gì sao?” Trong lòng thầm nghĩ, mới như vậy đã không chịu nổi? Hừ! Cô còn chưa có ôm Đường Tiểu Thiên sau đó nhìn anh cười đấy!

Diệp Thiên Nhiên giờ tay cầu xin tha thứ: “Em đừng giận anh nữa, em biết rõ ràng là anh có ý gì.” Anh thật sợ cô sẽ bị hồ đồ, đến lúc đó giỡn quá hoá thật liền xong đời.

“Tôi không biết.” Mạnh Yên cau mày một cái: “Tôi với anh không có quan hệ gì, sau này không nên hành động làm cho người ta hiểu lầm. Sau này tôi vẫn còn phải tìm bạn trai đấy.”

“Em dám?” Diệp Thiên Nhiên muốn bùng cháy, mắt trừng ra tới ngoài. Cô lại muốn hồng hạnh xuất tường?

“Tại sao không dám đấy?” Thấy anh tức giận, ngược lại Mạnh Yên càng thêm lạnh nhạt: “Chẳng lẽ anh lại nghĩ cả đời tôi không thể có bạn trai cũng không thể kết hôn được hay sao?”

“Em có anh rồi, về sau anh sẽ kết hôn cùng em.” Đột nhiên Diệp Thiên Nhiên nghĩ ra tính tình Mạnh Yên thích mềm không thích cứng, thái độ mềm xuống ôm lấy bà vai của cô: “Làm sao em lại muốn tìm bạn trai khác?”

“Tôi với anh chia tay, không quan hệ gì với anh rồi.” Mạnh Yên đẩy anh ra, lui người về phía sau: “Về sau tôi muốn giao du với ai, cũng không liên quan gì đến anh cả.” Anh nghĩ làm sao mà kết hôn với cô? Cô mới không vui chút nào!

“Em đừng tức giận với anh nữa mà.” Diệp Thiên Nhiên đi theo về phía trước: “Tính khí của anh không tốt như em tưởng đâu.” Cô còn giận anh như vậy, anh thật sự không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Mạnh Yên giễu cợt cười: “Giận anh làm cái gì? Trước mặt bạn trai cũ có gì phải tức giận?” Lại còn bày ra thái độ này, thật sự đáng ghét.

Diệp Thiên Nhiên vừa dùng lực, lôi cô vào trong ngực: “Anh đồng ý chia tay khi nào? Chuyện như vậy không phải một mình em có thể quyết định.” Nha đầu thôi, rõ ràng cứng mềm đều không ăn, lần này cô đặc biệt khó chơi.

“Tôi không muốn bạn trai mình một chân đứng hai thuyền, loại đàn ông này chính là người tôi ghét nhất.” Mạnh Yên đẩy anh không ra, chỉ có thể dùng mắt trừng anh: “Bạn trai của tôi dù trong mắt hay trong lòng chỉ có thể có một người là tôi.” Hoặc là muốn toàn bộ, hoặc là nửa điểm cũng không muốn. Cô mới khinh thường loại tình cảm đem đi chia nhỏ ra.

Diệp Thiên Nhiên cười khổ không thôi, nhắc lại lần nữa: “Trong mắt và trong lòng anh chỉ có một mình em, anh không có quan hệ gì với Khả Nhi cả.” Tại sao cô lại cố chấp như vậy chứ?

Mạnh Yên mở miệng cắt đứt lời anh: “Đừng nói với tôi cái gì mà anh trai với em gái, tôi ghét nhất loại mập mờ này.” Cũng không phải là anh em ruột, tại sao lại gọi như vậy?

Con người Diệp Thiên Nhiên âm trầm nhìn cô chằm chằm, cao giọng nói: “Anh với cô ấy không có gì mập mờ.” Anh phải giải thích thế nào nữa, cô mới có thể hiểu đây?

“Như vậy à.” Mạnh Yên đảo tròn mắt, khóe miệng cười ác ý: “Vậy tôi cũng nhận Đường Tiểu Thiên làm anh trai thôi.” Cô cũng không tin anh có thể chịu được.

Tuy nói như thế, nhưng cô sẽ không làm vậy, chẳng qua ngoài miệng chọc cho anh tức giận. Mới vừa rồi trong lòng nổi giận, đem Đường Tiểu Thiên ra dụ dỗ, đã làm cô hối hận không thôi. Sao cô nhất thời bị ám đầu vậy? Xúc động là ma quỷ, lời này một chút cũng không sai. Lại nghĩ tới Phương Phương, đầu của cô càng đau, cô là heo mà!

Diệp Thiên Nhiên nóng nảy tin là thật, đôi tay không tự chủ được dùng sức: “Không cho, có nghe hay không?” Cái gì mà nhận anh trai? Nằm mơ!

“Tại sao?” Mạnh Yên cười càng rực rỡ, trong mắt Diệp Thiên Nhiên nhìn thấy giống như một tiểu ác ma: “Người ta tốt như vậy, nhất định là một người anh tốt.”

Diệp Thiên Nhiên thật muốn đánh cô một trận: “Nó đối với em có ý gì, chẳng lẽ em không rõ sao?” Tự nhiên ở trước mặt anh nói ra những lời này, có phải cố ý tức chết anh hay không? Tại sao cô có thể hành hạ anh như vậy?

“Vây có quan hệ gì.” Mạnh Yên cười ngọt ngào, gương mặt mờ mịt: “Cậu ấy nhất định sẽ rất thương tôi, tuy tạm thời đối với cậu ấy không có cảm giác gì, nhưng mà chung đụng đã lâu, có lẽ sẽ.” Trong lòng thầm nghĩ, Diệp Thiên Nhiên, tôi cho anh cũng nếm thử một chút khổ sở.

Sắc mặt Diệp Thiên Nhiên thay đổi: “Mạnh Yên, anh cảnh cáo em..em đừng khiêu chiến nhẫn nại của anh nữa.” Anh cực ít gọi cả tên cả họ cô, lúc này lửa giận trong lòng anh không có thể kiềm chế được rồi.

“Thật là kỳ quái nha, anh có thể cùng người khác thân mật thân thiết kêu nhau anh em.” Mạnh Yên mới không sợ anh, lườm trước anh sẽ không dám đánh cô, tốt nhất làm anh tức giận thổ huyết: “Tôi thế nào lại không thể? Tôi cũng rất muốn thử cảm giác làm anh em với người khác là như thế nào, hẳn là không có gì sai trái.” Dưới vẻ mặt còn mang theo vài tia chờ đợi.

“Hai người này làm sao giống nhau?” Diệp Thiên Nhiên tức giận đến đau ngực, nhưng lại không thể đánh cô: “Đây là hai việc khác nhau.”

“Không giải thích được, nói chuyện với anh sao giống kiểu “chỉ cho châu quan đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn”? Làm người cũng không thể như vậy, hai chữ công bằng anh không hiểu phải không?” Mạnh Yên thấy anh càng tức giận, cô lại càng hài lòng, tiếp tục giận anh: “A, tôi phải về sớm thương lượng một chút với Đường Tiểu Thiên, không biết cậu ấy sẽ đồng ý tôi không nhỉ?”

“Tiểu Yên, bỏ đi ý niệm quý quý này đi.” Ngón tay Diệp Thiên Nhiên hơi ngứa một chút, muốn bấm cái cổ khả ái của cô: “Anh cùng Khả Nhi rất đơn thuần, không có nửa điểm anh em mập mờ gì cả, không giống với loại “anh em” kia.”

“Ồ trong mắt tôi đều giống nhau, đều là một đôi nam nữ.” Mạnh Yên lắc đầu một cái, đột nhiên giọng nói trầm trọng: “Anh luôn miệng khẳng định hai người luôn trong sáng chẳng có gì, nhưng người khác sẽ nhìn các người như thế nào? Anh biết không? Tất cả mọi người chỉ cảm thấy quan hệ các người không tầm thường.” Có sự cố ý của Khả Nhi, người khác không biết cũng sẽ cho rằng bọn họ là một đôi tình nhân.

Lời này làm Diệp Thiên Nhiên nghe thấy chỉ cảm thấy buồn cười: “Không thể nào.”

“Chính anh nói cũng vô dụng.” Mạnh Yên cười khổ một tiếng: “Tôi không biết trong lòng anh có phải muốn “tề nhân chi phúc”* hay không? Chẳng qua tôi cũng không có hứng thú phối hợp, bỏ qua cho tôi đi, anh muốn cùng cô ta ở chung một chỗ thì ở chung đi.” Đột nhiên cô phát hiện, nếu tiếp tục như vậy nữa, một chút ý tứ cũng không có.

*Tìm được bên nhà Trường Lạc Cung, “tề nhân chi phúc” ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thể diện.

Mặc dù cô sống lại một lần, so với người khác nhiều hơn vài chục năm kinh nghiệm. Cô đối mặt những vấn đề khác cũng có thể ứng đối tự nhiên, duy chỉ có đối mặt vấn đề tình cảm, luôn là tay chân luống cuống, không có biện pháp nào, vừa có gió thổi cô lay liên thấp thỏm lo âu. Quả nhiên, một người không có kinh nghiệm yêu đương sống lại cũng không có biện pháp biến thành cao thủ tình yêu, nhìn N bản ngôn tình tiểu thuyết, cũng không có biện pháp trợ giúp cho cô bất kỳ thứ gì. Cô thật hy vọng có người có thể chỉ cho cô con đường sáng, để cho cô biết tiếp theo nên đi đường nào?

Trong lòng Diệp Thiên Nhiên nảy lên hàng loạt uất ức: “Anh không có, anh chỉ thích một mình em.”

“Nhưng các người quá mập mờ.” Mạnh Yên đối với anh rất vô lực, nói như vậy có gì ích gì? Nhỏ giọng cười nhạt: “Ánh mắt Khả Nhi nhìn anh chỉ sợ không phải nhìn anh trai, mà là ánh mắt nhìn người con trai mình yêu mến.”

Diệp Thiên Nhiên lại một lần khẳng định: “Không thể nào.” Cái này quá buồn cười.

Thấy anh cái gì đều không nghe vào được, Mạnh Yên lười phản bác lại, giọng điệu cứng rắn: “Anh tin hay không thì tùy, chính anh cùng người con gái khác thân thiết gần bó, không có tư cách quản chuyện của tôi.”

Trong lòng Diệp Thiên Nhiên đầy sợ: “Tiểu Yên đồng ý anh đi, không nên xằng bậy.” Ánh mắt của cô đối với anh tràn đầy bất mãn cùng vô lực, chẳng lẽ cô muốn cùng người khác ở chung một chỗ? Không thể nào.

“Anh chỉ mới nghe thấy liền chịu không được? Vậy tôi tận mắt nhìn thấy anh ôm đứa con gái khác thì cảm giác thế nào? Anh có nghĩ tới hay không?” (#Mèo: TMD đã đời mới vô trọng tâm, một chết toy~~~)

Mạnh Yên nhìn anh hồi lâu, nhớ tới một màn kia cảm xúc liền không kiềm chế được, vẻ mặt kích động không dứt: “Diệp Thiên Nhiên, anh vĩnh viễn không hiểu cảm giác của tôi là như thế nào. Nếu như có thể, tôi thật sự hy vọng lúc đó mắt tôi bị mù rồi.”

Nghe cô nói lời này, nhìn vẻ mặt cô đau lòng muốn chết, đột nhiên tim Diệp Thiên Nhiên như bị đao cắt sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, thật sự anh không biết cử chỉ vô tâm của anh sẽ tạo thành tổn thương lớn cho cô như vậy. Lời nói không có mạch lạc ôm cô: “Thật xin lỗi, Tiểu Yên, là anh không tốt, thật xin lỗi.”

“Xin lỗi nhiều cũng vô dụng.” Ánh mắt của Mạnh Yên đau đớn nhắm lại: “Đi đi, tôi thật sự không muốn sống chung cùng anh, như vậy sẽ làm cho tôi không thoải mái, lòng của tôi đang rất đau, cái loại tan nát cõi lòng đó đã quá đau rồi, tôi không muốn nếm nữa.” Đã hạ quyết tâm, không nói nhảm cùng anh nữa, tội gì tự vạch trần vết thương? Nếu không phải là anh dồn ép, cô cũng không muốn nói ra những lời này.

Sắc mặt Diệp Thiên Nhiên xám xịt, ngay cả ở chung với anh đều cảm thấy khó chịu, lòng của cô đã vỡ. Trong khoảng thời gian ngắn, cả người anh như rơi vào hầm băng lạnh lẽo thấu xương.

Không phải là anh đã sai lầm rồi? Anh đã làm thương tổn tới cô? Anh nghĩ cô gái mà anh nâng niu và nuông chiều ở trong lòng bàn tay... đã bị anh tổn thương đến tan nát cõi lòng? Hành động của anh có phải không tỉnh táo rồi hay không? Có lẽ anh nên đứng ở góc độ của cô suy tính vấn đề một chút.

Nhưng chuyển vài góc độ, đột nhiên anh cảm thấy không có cách nào nhìn được, nếu như anh thấy Mạnh Yên bị thằng con trai nào khác ôm vào trong ngực, sợ rằng anh sẽ giết người, cũng chặt đứt tay của tên kia. Mà Mạnh Yên thấy được một màn kia, anh không cách nào nữa nghĩ tiếp được nữa. . . .

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chương 59

Khi Mạnh Yên xuất hiện tại sân bóng rổ cùng Diệp Thiên Nhiên liền có vài ánh mắt quét trên người bọn họ.

Khả Nhi là người đầu tiên vọt tới, lôi kéo cánh tay Diệp Thiên Nhiên làm nũng: “Anh A Nhiên, cuối cùng anh cũng trở lại, em thật lo lắng cho anh và Mạnh Yên sẽ gây gỗ, hai người không có sao chứ?” Ánh mắt soi mói đảo quanh ở trên thân hai người.

Diệp Thiên Nhiên bình tĩnh kéo tay cô xuống: “Bọn anh dĩ nhiên không có việc gì, ngồi xem so tài thôi.” Lời Mạnh Yên nói làm trong lòng anh xảy ra biến hóa, bắt đầu có ý thức kiềm chế hành động quá mức thân mật. Nếu anh không muốn để cho Mạnh Yên đau lòng, vậy thì thời thời khắc khắc phải chú ý đến hành động cùng lời nói của chính mình. Có một số việc anh không cho là đúng, nhưng Mạnh Yên lại để ý, anh phải chú ý một chút.

Khả Nhi không dám tin nhìn tay mình, anh lại có thể hất tay của cô ra, đây là chuyện trước nay chưa từng có. Đây là có tính là hành động vô tâm không? Đầu óc cô trở nên hỗn loạn không ngừng.

Mạnh Yên đặt mông ngồi ở bên cạnh Phương Phương, hai tay chống cằm không nói lời nào.

Giang Vũ cẩn thận nhìn bọn họ: “Anh à, thật không có chuyện hả?”

“Đều ngồi xuống đi.” Diệp Thiên Nhiên không muốn nhắc lại đề tài này. Anh muốn một mình suy nghĩ thật kỹ lời nói của Mạnh Yên.

Đường Tiểu Thiên đi tới, quan sát mấy lần. Đi tới bên cạnh Mạnh Yên nhỏ giọng hỏi: “Anh cậu có làm khó dễ cậu hay không?” Cảm giác giữa hai người Mạnh Yên với Diệp Thiên Nhiên là lạ, có loại cảm giác thân mật không nói được, nhưng lại không giống cảm giác giữa người thân kia....

Mạnh Yên cười: “Không có, tại sao cậu không tham gia thi đấu?” Nhìn đến sân bóng rổ mấy lần, nhiều nam sinh cũng chơi vô cùng náo nhiệt.

“Không phải trận đấu chính thức, chỉ là vui đùa một chút mà thôi.” Đường Tiểu Thiên vui vẻ ngồi vào bên cạnh cô.

Mạnh Yên nhún mày, xê dịch về phía bên cạnh Phương Phương. Lúc này đầu óc cô sáng tỏ, không muốn lại làm thêm chuyện điên rồ nữa.

Về mặt Phương Phương phức tạp nhìn bọn họ.

Trong lòng Mạnh Yên thở dài, cúi đầu rì tai nói: “Tớ không có quan hệ gì với cậu ấy, cậu đừng hiểu lầm, vừa nãy tớ hơi bị ám đầu, chủ yếu là cãi nhau với anh họ, cậu. . . .” Hết cách rồi, người khác cô còn có thể không giải thích, nhưng Phương Phương đối với cô mà nói rất quan trọng, cô không muốn vì một người con trai mà cãi nhau.

“Đường Tiểu Thiên thích ai là chuyện của cậu ta, không có quan hệ gì với tớ cả.” Trong nội tâm Phương Phương hiểu rõ ràng, Đường Tiểu Thiên đối với cô chưa từng có cái gì. Mà từ lần đầu tiên cậu ấy nhìn thấy Mạnh Yên, thái độ cũng không giống nhau. Mà lần này càng thêm nhiệt tình niềm nở, bày ra cả một kế hoạch theo đuổi.

Không sai, là cô thăm mền Đường Tiểu Thiên, nhưng cô cũng không dám để cho cậu biết tâm tư của mình. Đường Tiểu Thiên thích Mạnh Yên, làm tâm tình cô rất phức tạp, vừa chua xót lại vừa vui mừng, người trong lòng cô coi trọng nhất là người bạn tốt của cô, điều này nói rõ ánh mắt của cô rất tốt. Nếu như biến thành người khác, có lẽ cô sẽ ghen tỵ, nhưng lại là Mạnh Yên, cô không cách nào sinh ra bất kỳ cảm xúc tiêu cực.

Bởi vì cô gái đó là Mạnh Yên, lúc cô khổ sở nhất an ủi cô, lúc cô khóc nức nở vì cô mà lau lệ, lúc cô mê mẩn là Mạnh Yên ở bên cạnh hướng dẫn, lúc

cô nản lòng thoải chí có cô ở bên tiếp sức, lúc cô tuyệt vọng thì cô ấy cũng là người ở bên cạnh cô vũ.

Một người như vậy, làm sao cô có thể ghen tỵ?

Đối với cô mà nói Mạnh Yên là một người không thể thay thế, vừa giống như chị em gái mà vừa giống như đôi bạn bè thân thiết, ở trên đời này trừ mẹ cô ra, Mạnh Yên là người cô để ý nhất. So với Đường Tiểu Thiên còn quan trọng hơn.

Cô luôn nhớ lúc ba mẹ cô đòi ly hôn, trong lúc cô kinh hoàng, lo lắng, cảm thấy toàn bộ thế giới sắp sụp đổ thì Mạnh Yên đã cho cô sự an ủi cùng dũng khí.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ có Mạnh Yên không nói cô đần, không nói cô ngu còn khen cô giỏi giang, những năm tháng này yên lặng trợ giúp cô, không che giấu sự quan tâm hay yêu mến cô, những điều này cô đều biết.

Mạnh Yên sờ tóc cô, nhẹ giọng nói: “Đường Tiểu Thiên không nhất định phù hợp với chúng ta, tương lai sẽ có một người con trai yêu chúng ta như báu vật xuất hiện, đến lúc đó, quay đầu lại suy nghĩ một chút, những điều này cũng không tính là cái gì.” Nói rất nhỏ, sợ rằng chỉ có Phương Phương dựa gần mới có thể nghe được. Cô vừa là nói cho Phương Phương nghe, cũng là nói cho mình nghe.

Nếu như không thể nhận được một tình yêu chỉ dành cho “duy nhất”, cô cũng không cần những thứ kia, cô sẽ đợi đến một ngày nào đó mình sẽ nhận lại phần cảm tình đặc biệt chỉ thuộc về cô.

Tối thiểu bên cạnh Phương Phương còn có Giang Vũ, mặc dù cô không biết tại sao cậu lại chậm chạp không nói ra, nhưng cô biết cậu thích Phương Phương, vô cùng yêu thích... Mà Đường Tiểu Thiên cũng không thích Phương Phương, đối với Phương Phương mà nói, người nào mới là lựa chọn tốt nhất? Theo ý cô, Giang Vũ thích hợp với Phương Phương hơn. Hai người cùng nhau lớn lên, hiểu rõ lẫn nhau, tính cách cũng rõ như lòng bàn tay, hơn nữa tính tình Giang Vũ ôn hòa có thể bao dung cho Phương Phương. Chỉ hy vọng đợi một thời gian nữa, có thể tiến tới với nhau.

Phương Phương mê mẩn nhìn Mạnh Yên, đây là ý gì? Nhìn trên mặt cô có chút nhàn nhạt buồn bã, trong lòng căng thẳng. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Là ai làm cho cô khổ sở?

Một nơi khác. “Anh A Nhiên, có phải anh mất hứng hay không? Tại sao vậy?” Sở Khả Nhi quan tâm nhìn Diệp Thiên Nhiên, nhỏ giọng nói: “Nói cho em biết một chút, biết đâu em có thể giúp anh?”

“Anh họ à, bạn gái của anh rất lo lắng cho anh đó.” Đường Tiểu Thiên nghe thấy, vội vàng cười nói: “Cô ấy còn luôn lo lắng cho anh.”

Hết cách rồi, đoạn đường từ sân bóng rổ đến chỗ này mất hơn mười phút đồng hồ mà cả người Sở Khả Nhi như mất hồn mất vía, trong miệng không ngừng lẩm nhẩm tại sao còn chưa tới? Tại sao lâu như thế? Hoàn toàn là đắm chìm trong biển tình yêu của cô gái mới lớn.

Diệp Thiên Nhiên nghe vậy cả người cứng đờ: “Khả Nhi không phải là bạn gái của tôi, chỉ là em gái thôi.” Chẳng lẽ những lời Tiểu Yên nói đều là thật? Trong mắt người ngoài, anh và Khả Nhi là tình nhân? Nếu như là thế, đối với Mạnh Yên đúng là một đả kích rất lớn.

“Hà?” Đường Tiểu Thiên cho là anh ngưng ngừng: “Không sao cả, chuyện anh em ở thời đại này vô cùng phổ biến mà, tụi em sẽ coi như không thấy, ha ha.” Tự cho mình là một người hài hước.

Lại chọc giận Diệp Thiên Nhiên, hắng giọng hô to: “Cậu nghe không hiểu tiếng người hả? Tôi nói là không phải.” Anh len lén liếc nhìn Mạnh Yên, lo lắng sau khi cô nghe sẽ nổi trận lôi đình. Nhưng bóng lưng cô thẳng tắp, trước sau không có quay đầu lại nhìn anh, chẳng biết tại sao ở trong mắt của anh, lộ vẻ cao ngạo và lạnh lùng như vậy. Ánh mắt của anh âm ảm xuống.

Sắc mặt của Sở Khả Nhi trắng bệch.

“Không phải thì không phải, anh không cần khẩn trương như vậy, hai người đều là người lớn mà.” Đường Tiểu Thiên lộ một vẻ mặt ‘tôi hiểu mà’: “Chẳng lẽ còn có người quản hai người được sao?”

Đột nhiên Diệp Thiên Nhiên tỉnh táo lại: “Nghe nói cậu biết chơi bóng rổ phải không? Tôi chơi với cậu vài trận.” Thằng nhóc chết toi, lại dám cứng rắn cho anh đội cái mũ, anh không ra tay đánh người được, nhưng có thể đấu một trận, để cho cậu ta không nói lung tung nữa, cũng làm cho cậu ta ngừng suy nghĩ bậy bạ.

Đường Tiểu Thiên đồng ý: “Được, rất hoan nghênh anh họ.” Cậu cũng rất muốn cùng anh họ cõ hủ đấu một trận, cậu cũng rất khó chịu với người này.

Giang Vũ cũng đứng ra: “Tớ cũng tham gia.” Cậu cũng không ưa cái tên Đường Tiểu Thiên đã lâu rồi.

Đường Tiểu Thiên rất có phong độ: “Dĩ nhiên có thể, mọi người cùng hỗ trợ lẫn nhau một chút.”

“Anh A Nhiên ơi, cái này thì có cái gì hay để so tài? Có mất hứng cái gì thì từ từ ngồi xuống nói chuyện.” Sắc mặt Sở Khả Nhi vẫn rất khó coi như cũ: “Đường Tiểu Thiên chỉ là có chút lỗ mãng. . .”

Trong lòng cô không hiểu, bình thường nghe nói Diệp Thiên Nhiên là người cũng không tính toán, nhưng cho tới bây giờ cũng không có tình gây sự. Hôm nay tức giận như vậy, là bởi vì Mạnh Yên ở trước mặt sao? Anh sợ Mạnh Yên để ý sao?

“Khả Nhi, chuyện này em chớ xen vào.” Diệp Thiên Nhiên nghiêm mặt, không thích cô quản chuyện của anh. Nhìn người kia mắt diếc tai ngơ, ở giữa giả

chết, suy nghĩ một chút liền tức giận: “Còn em nữa, lớn như vậy, không cần gọi anh là A Nhiên nữa, khiến cho người ta chê cười, sau này gọi tên anh thôi.”

Hốc mắt Sở Khả Nhi đỏ lên, uất ức làm nũng: “Em đã gọi quen rồi, không sửa được.” Rốt cuộc là Mạnh Yên nói gì với anh? Tại sao anh thay đổi nhanh như vậy?

“Gọi nhiều lần sẽ quen.” Diệp Thiên Nhiên không có mềm lòng, đột nhiên trong đầu anh nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, rất nhiều lần anh cũng không chú ý đến.

Giống như cô luôn vô ý làm cho người ta hiểu lầm quan hệ của bọn họ, lúc ăn cơm trong phòng ăn nhất định phải ngồi bên cạnh anh, bạn học cùng lớp của cô ở trước mặt anh hỏi cô, anh có phải là bạn trai của cô không? Cô luôn xấu hổ cười cười, cũng không nói là phải hay không. Anh luôn không thêm đề ý chuyện như vậy, cũng sẽ không giải thích. Hôm nay nghĩ lại, hành động của cô ấy không phải là giấu đầu hở đuôi, ngầm thừa nhận sao? Càng nghĩ sắc mặt của anh càng khó coi, thì ra thời điểm anh không đề ý, cô đã ám hiệu cho mọi người biết bọn họ là một đôi. Không trách được lúc nào cũng có người nhìn về phía anh cười mập mờ, anh lại không thêm đề ý tới loại người nhảm chán này. Thì ra là như thế, thì ra là như thế. Nghĩ thông suốt một chút, những chuyện khác đều nghĩ thông rồi.

Tại sao có mấy nữ sinh sau khi thổ lộ với anh đều lộ vẻ mặt hoảng sợ?

Tại sao trong phòng ngủ mấy nam sinh luôn nói Khả Nhi là người của anh?

Tại sao gương mặt của thầy cô khi nhìn đến anh đều là muốn nói lại thôi?

Tại sao thầy phụ trách của phòng ăn vừa nhìn thấy bọn họ liền mặt lộ nụ cười cổ quái?

Tại sao khi anh nhắc đến Mạnh Yên, sắc mặt cô liền khó coi?

. Xấu chuỗi lại các sự việc, rõ ràng là cô em gái bên cạnh anh đang lén lút tính kế anh.

Khắp cả người anh rét run, nhất thời không có cách nào tin được, đưa em gái anh nhìn từ nhỏ đến lớn lại có mưu tính sâu xa như vậy. Ở trước mặt anh giả một bộ dáng ngây thơ đáng yêu, không biết sau lưng anh đã có bao nhiêu người biết chuyện này?

Âm thanh uất ức của Sở Khả Nhi kéo thần trí của anh: “Anh A Nhiên.” Lại bị một ánh mắt lạnh lùng của Diệp Thiên Nhiên cắt đứt. Trong lòng cô tràn đầy kinh hoàng, đây là thế nào? Tại sao anh lại dùng ánh mắt này nhìn cô? Giống như cô đã phạm vào lỗi lớn?

Mà Phương Phương cắn môi dưới, có chút bận tâm: “Tiểu Vũ, anh họ, hai người thế nào.”

Giang Vũ đứng lên cười: “Đã rất lâu rồi tớ không có chơi, nên tay ngứa ngáy.”

Phương Phương không yên lòng dặn dò: “Nhớ cẩn thận một chút, không nên quá sức.”

Giang Vũ gật đầu một cái, chỉ có Mạnh Yên không chút biểu tình ngồi một bên.

Mấy người thương lượng một chút, Giang Vũ và Diệp Thiên Nhiên một đội, Đường Tiểu Thiên và Hà Đông một đội, hai đội đối kháng.

Tướng mạo của bốn người rất xuất sắc, lúc bắt đầu dẫn bóng chạy tới chạy lui, đột nhiên tránh né rồi chuyển bóng, sức sống tuổi thanh xuân được khuếch đại nhìn không sót một cái gì, dẫn tới ánh mắt quan sát của rất nhiều nữ sinh.

Ánh mắt Phương Phương không rời khỏi sân thi đấu: “Tiểu Yên, tớ thật khâm trọng.”

“Có gì phải khâm trọng?” Mạnh Yên rất xem thường, chẳng qua ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào bốn nam sinh trên sân. Anh thuần thục khống chế quả bóng rồi chuyển bóng, nhắc chân quay người như vật sáng hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Không biết bên nào sẽ thắng?” Phương Phương chỉ cảm thấy tim mình đập liên tục không ngừng.

Mạnh Yên quay đầu lại nhìn cô một cái, thấy sắc mặt cô khâm trọng không khỏi an ủi: “Chẳng qua là vui đùa một chút, không cần khâm trọng như vậy. Nhưng cậu nghĩ ai thắng ai thua?” Đối với việc này cô cảm thấy rất hứng thú.

“Ai thua ai thắng cũng không quan hệ.” Phương Phương chỉ vào trận đấu ở trên: “Nhưng bọn họ giống như quá nghiêm túc, sẽ không có chuyện gì sao? Cậu xem sắc mặt của tiểu Vũ rất nghiêm túc, vẻ mặt của anh họ rất kỳ quái.”

Mạnh Yên nhìn theo hướng cô chỉ, nhìn kĩ thêm mấy lần: “Hình như là quá nghiêm túc, thắng thua là chuyện rất bình thường, không cần như vậy. . .” Dừng lại một hồi trên mặt Diệp Thiên Nhiên, quả thật anh có chút không thích hợp. Tại sao lại có cảm giác như oán phụ vậy? Có chút mùi vị cần răng nghiến lợi, thật là kỳ quái.

Sở Khả Nhi đột nhiên mở miệng: “Vậy cũng là nhờ người có tâm địa ác độc, mới có thể biến thành như vậy.” Lời nói nhắm thẳng vào Mạnh Yên ác độc.

Mạnh Yên không thêm đề ý, trả lời lại một cách mỉa mai: “Dù sao cũng hơn vài người bề ngoài làm bộ đáng yêu, trong lòng thì tối tăm giả tạo.” Có người lại gần mặt cô, cô không ngại thỏa mãn nguyện vọng này của cô ta.

“Đừng tưởng rằng mình luôn thắng.” Trong lòng Sở Khả Nhi tràn đầy tức giận, mới vừa rồi cô đã bị Diệp Thiên Nhiên dùng ánh mắt kia làm cho mất bình tĩnh, trong lòng phần nộ xông thẳng đến Mạnh Yên: “Phong thủy luân chuyển, rất nhanh sẽ thay đổi thôi.”

Đột nhiên Diệp Thiên Nhiên muốn lên sân, đều là bị Mạnh Yên làm hại. Đột nhiên Diệp Thiên Nhiên dùng cái loại ánh mắt đáng sợ đó nhìn cô, cũng là bị Mạnh Yên làm hại.

Mạnh Yên không yếu thế chút nào: “Đó cũng là đương nhiên, ba mươi năm luân chuyển một lần, chắc phải chờ rất lâu.”

“Lâu thế nào tôi cũng chờ được.” Ánh mắt của Sở Khả Nhi bốc lửa nhìn cô chăm chăm.

Mạnh Yên mới không sợ cô ta, bủn xỉn, đầu võ mồm thôi mà, cô sẽ không bại bởi bất luận kẻ nào: “Đáng tiếc, đến lúc đó già giống như đậu hủ rồi, cũng mất hết khẩu vị, nhất định sẽ không có ai thích đâu.”

“Cô có ý gì?” Sở Khả Nhi không bình tĩnh nổi, cô hận người khác nói cô là bà già, hơn nữa còn từ trong miệng tình địch nói ra, điều này làm cho cô không cách nào nhịn được.

“Cô đoán thử xem?” Mạnh Yên thấy cô ta tức giận, tâm tình ngược lại rất tốt nhìn cô trừng mắt. Cô ta tức giận siết chặt hai nắm tay, hận không thể xông lên đánh bay Mạnh Yên.

Phuong Phuong nghe họ nói qua nói lại, một mảnh mờ mịt: “Tiểu Yên, cậu với cô ta đang làm chuyện bí hiểm gì vậy? Tại sao tớ nghe không hiểu?”

Mạnh Yên cười vỗ vỗ vai của cô: “Không cần nghe hiểu, cái ý định ngổn ngang ti tiện đó cậu không cần phải hiểu.” Vẫn là người đơn thuần thích hợp làm bạn hơn. Loại người trong ngoài khác nhau của cô ta cô cũng không dám làm bạn, ngày nào đó bị cô ta bán đi còn chưa biết!

Sở Khả Nhi giận dữ nhìn cô chăm chăm, thét to: “Cô nói ai đó?” Lại dám giễu cợt cô? Mạnh Yên là cái khi gì? Cho cô ta xách gậy cũng không xứng.

“Cô cứ nói đi?” Mạnh Yên lộ ra nụ cười ngọt ngào tức chết người, lại âm thầm đề phòng.

Quả nhiên Sở Khả Nhi phát điên, một quyền đánh ra ngoài: “Chớ há hê, chắc chắn chú Diệp di Diệp sẽ không thích loại mặt hàng như cô đâu.” Vẫn không nhịn được khiêu khích tình địch một phen.

“Ồ, cuối cùng lộ ra bộ mặt thật, như vậy thì tốt chứ sao.” Mạnh Yên sớm có phòng bị, lách mình một cái tránh ra: “Quá dối trá không cảm thấy mệt sao?” Loại sinh vật trước mặt một bộ sau lưng một dạng, cô luôn luôn không ưa. Cô chính là thích đối nghịch với loại người giả vờ ngây thơ, thắng cũng tốt bại cũng tốt, niềm vui tràn trề.

Sở Khả Nhi bị cô chọc tức mất lý trí, đuổi theo muốn đánh cô, trong miệng còn kêu loạn: “Loại người phụ nữ ác độc như cô, chỉ biết tính kế người khác.”

“Tôi không tính kế cô là được.” Mạnh Yên vừa tránh vừa cãi lại: “Chẳng lẽ cô rất hi vọng tôi tính kế cô sao?” Tính kế? Quá buồn cười? Cô tính kế người nào?

Phuong Phuong không ngờ hai người này nói xong, chợt động thủ, vội vàng đưa tay ngăn trở.

“Cô thật không biết xấu hổ.” Từ nhỏ mọi người đụng phải Sở Khả Nhi là phải nhường nhịn cô, kính trọng cô. Đột nhiên có một người một bước cũng không nhường người cho cô còn đối nghịch cùng cô, cô không chịu nổi.

“Dù sao cũng hơn những đứa con trai con gái chỉ biết ăn trộm ăn cắp, cậy mạnh chèn ép người khác.” Mạnh Yên không quan tâm cô ta là người nào, nửa điểm đều không cho cô ta.

Hai người một đuổi theo một trốn, nhưng trong miệng cũng đối chọi gay gắt, Phuong Phuong bị làm cho không hiểu ra sao, chỉ có thể ở giữa ngăn cản một chút.

“Miệng mồm cô cũng giỏi lắm.” Sở Khả Nhi tự nhận là thiên chi kiêu nữ, không muốn cùng người đê tiện cãi vã, tức giận cái gì cũng không quên được: “Một ngày nào đó, anh ấy sẽ thấy rõ cái bản mặt xấu xa của cô, rồi anh ấy sẽ trở lại bên cạnh tôi.”

Mạnh Yên cười khẩy nói: “Chúc cô nằm mộng ban ngày làm thành công.” Nếu quả thật như vậy, cũng không cần tiếp tục đả kích đối thủ.

“Không phải là mộng ban ngày.” Sở Khả Nhi sớm bị kích thích giận sôi lên, sớm quên trường hợp nào rồi, tuyên cáo chủ quyền: “Anh ấy là của tôi đấy, cô nghĩ cũng đừng hòng nghĩ.”

Trong lòng Mạnh Yên không vui: “Vậy cô nên khắc mấy chữ lên mặt anh ta đi, kiểu như ‘thú cưng đặc biệt của Sở Khả Nhi’. Cảm giác rất uy phong đấy!”

Sở Khả Nhi rất giỏi mang hai mặt tính kế, từ nhỏ đã luyện thành thói quen. Nhưng cùng người khác gây gổ lại không phải sở trường, bởi không ai dám cùng cô âm ỉ: “Cô. . . Mồm mép của cô rất giỏi, một ngày nào đó cô sẽ phải khóc.”

Ngược lại từ nhỏ miệng lưỡi của Mạnh Yên đã luyện được cùng Diệp Thiên Nhiên, từng câu từng chữ đâm vào tim cô ta: “Tôi thích nhìn người khác

khóc, điều đó càng làm cho tôi có cảm giác rất thành tựu.”

Mẹ nó, con nhỏ chết tiết kia, muốn cùng cô gây gỗ, vậy thì tới đi, cô cũng không sợ.

“Cô.” Trong lòng Sở Khả Nhi muốn giết người đều có.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chương 60

Lâm Phuong Phuong nhanh chóng quay qua quay lại để ngăn cản, đang yên lành tại sao lại tự dưng tranh cãi đánh nhau? Khả Nhi thật là hung dữ, ánh mắt thật dữ dằn như muốn giết chết Mạnh Yên. Tại sao lại có thể như vậy?

Hành động này của các cô sớm đã thu hút những người bên cạnh nhìn sang, cũng hấp dẫn ánh mắt của bốn người bên kia.

Về mặt Diệp Thiên Nhiên biến sắc, nhất thời tay chân luống cuống, tuy vẫn còn đang trong cuộc thi đấu nhưng tinh thần sớm đã bay qua bên kia. Khả Nhi muốn làm gì? Em ấy muốn đánh nhau sao? Em ấy có bị điên không?

Ba người còn lại cũng không khác gì, đều hồn vía lên mây, mặc dù tay vẫn đang hoạt động nhưng lại không biết là đang làm gì!

Đúng lúc này, Diệp Thiên Nhiên chuẩn xác ném quả bóng rổ bay đi, đường bay vòng cung của quả bóng thay đổi quỹ đạo hướng đến đập thẳng vào người Đường Tiểu Thiên. Theo lý thuyết, Đường Tiểu Thiên có thể tránh được dễ dàng, nhưng lúc đó ánh mắt của cậu lại chăm chú nhìn trên người Mạnh Yên, bị bóng vừa vọt đập trúng cậu liền bị ngã mạnh trên mặt đất.

“Bịch” Âm thanh có người ngã xuống khiến Mạnh Yên cùng mấy người xung quanh im lặng, dừng bước quay đầu sang nhìn.

“A, là Đường Tiểu Thiên, cậu ấy bị ngã rồi.” Phuong Phuong kích động nhảy lên, không để ý đến các cô nữa chạy ra ngoài.

Sở Khả Nhi khôi phục lại tinh thần, lúc này cô thấy hơi hận muốn chết, làm sao cô lại dễ bị kích động đến vậy? Mới bị Mạnh Yên nói mấy câu mà đã khiến cô rối loạn tâm trí. Phải làm sao bây giờ? Sự việc đã bị Diệp Thiên Nhiên nhìn thấy, anh sẽ nghĩ thế nào đây? Cô không dám động thủ nữa, khuôn mặt liền trở nên vui vẻ nở nụ cười ngọt ngào nhưng mở miệng hung tợn nói nhỏ: “Tôi khuyên cô nên thức thối một chút, sớm tự động rời sân, chừa lại cho mình chút mặt mũi.”

“Cô không có vào sân đấu mà nói những lời như vậy, không cảm thấy quá nực cười sao?” Mạnh Yên nhẹ nhàng nói những lời này rồi chậm rãi đi đến sân đấu.

Về mặt Khả Nhi đỏ bừng, không nghĩ đến cô ta lại khó dây dưa như vậy, cô không thể giải quyết được, nhưng không có vấn đề gì, cô còn có nhiều cơ hội! Cô còn một lá chủ bài cuối cùng vẫn chưa tung ra.

Nhiều người vây quanh Đường Tiểu Thiên để xem xét tình hình, Mạnh Yên dứt tay túi quần đứng ở phía ngoài, ánh mắt lo lắng nhìn vào. Không biết bị thương như thế nào?

Diệp Thiên Nhiên chạy đến xem xét một lúc xác định bị thương không nặng lắm, lúc này mới yên tâm rời khỏi đám đông. Anh đi đến bên cạnh Mạnh Yên: “Tiểu Yên, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?” Anh nhìn cô đánh giá từ trên xuống dưới, sắc mặt phức tạp.

“Tôi nói trúng tâm sự của cô ta, nên cô ta mới đánh tôi.” Mạnh Yên cũng không ngần đầu giọng điệu nhàn nhạt giấu cợt: “Chẳng qua lời tôi nói anh có tin hay không? Cô ta chẳng phải là em gái thân nhất của anh hay sao?”

“Chỉ cần là em nói, anh đều tin.” Âm thanh trầm thấp nhưng kiên định của Diệp Thiên Nhiên vang lên bên tai của cô.

Mạnh Yên ngẩng đầu nhìn anh, khuôn mặt anh đầy ôn nhu khiến tâm tình của cô không hiểu sao đột nhiên thay đổi phức tạp. Anh ta không phải luôn tin tưởng vào Khả Nhi nhất sao? Thế nào mà đột nhiên lại có chút thay đổi?

Sở Khả Nhi chạy đến muốn kéo cánh tay của Diệp Thiên Nhiên vội vàng giải thích: “Anh A Nhiên, em cùng Mạnh Yên chỉ đùa nhau một chút.” Cũng không biết Mạnh Yên có tố cáo cô hay không? Có gây bất lợi cho hay không?

Diệp Thiên Nhiên chủ động tránh cánh tay của Khả Nhi: “Đều đã lớn, không nên điên điên khùng khùng như vậy.” Anh không có cách nào để có thể thương yêu cùng che chở cô em gái ác ngôn này được, tuy nhiên trong lòng vẫn phải phòng bị kiêng dè.

Khuôn mặt Sở Khả Nhi ngây ngốc, đây là lần thứ hai anh ấy tránh tiếp xúc với cô. Thấy vậy, cô vội vàng kêu to: “Anh A Nhiên, có phải tức giận không? Em thật sự không có bắt nạt cô ta, anh đừng nghe cô ta nói lung tung, cô ta không thích em nhất nên lời của cô ta nói anh không thể tin.”

Diệp Thiên Nhiên đứng thẳng nhìn chăm chăm Khả Nhi, mặc dù cô tận lực che dấu nhưng ánh mắt vẫn tràn ngập sự ghen ghét cùng đố kỵ, thậm chí còn nhìn thấy một tia thù hận. Trong lòng căng thẳng, rốt cuộc ánh mắt của anh đã bị cái gì che lấp? Sao lại không nhìn ra bộ mặt thật của cô? Anh vẫn luôn coi cô như em gái ruột nhưng cô lại không nghĩ như vậy?

Phía bên kia truyền đến giọng nói của Hà Đông: “Coi như số cậu gặp may, chân không có bị gãy xương, tốt nhất nên đến bệnh viện kiểm tra lại một chút.”

Giọng nói Đường Tiểu Thiên trong trẻo vang lên: “Đề thể này là được rồi, các cậu cứ tiếp tục chơi, tôi sẽ tự đi bệnh viện.”

Hà Đông không yên lòng nhìn cậu: “Làm được hả?” Mới vừa nãy thôi sắc mặt của cậu ta trắng bệch vì đau khiến cậu ngây ngẩn cả người chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng thật may là không có sao, bằng không chắc cậu sẽ bị những người hâm mộ Đường Tiểu Thiên tại trường đánh chết mất.

“Dĩ nhiên là được.” Đường Tiểu Thiên xem thường cười cười nhưng ánh mắt lại nhìn xung quanh tìm kiếm người nào đó?

Phương Phương căng thẳng nhìn chân của cậu: “Cậu cẩn thận một chút, chân không nên cử động mạnh.”

Giang Vũ im lặng không nói một lời nào.

“Không có việc gì” Đường Tiểu Thiên cũng không để ý đến thương thế kia cho lắm, thật ra cũng không có gì chi là trong khoảnh khắc bị ngã cảm thấy rất đau, lúc này tuy chân có bị sưng một chút nhưng không có gãy.

Đội đám đông dần tản đi, rốt cuộc Đường Tiểu Thiên cũng nhìn thấy Mạnh Yên đứng cách đó không xa, nhếch miệng hô lớn: “Mạnh Yên, đưa tôi đến bệnh viện.”

Mạnh Yên biết Đường Tiểu Thiên không có việc gì, tâm tình thấy thoải mái đang định quay về chợt nghe thấy thế thiếu chút nữa cô té ngã, người này muốn gì? Thật không hiểu ra sao.

Đường Tiểu Thiên nở nụ cười vui vẻ: “Mạnh Yên, là do anh của cậu làm tôi bị ngã nên cậu phải phụ trách.”

Mạnh Yên giật mình một cái, trời ạ, cậu nói như thế mà cậu ta cũng nói ra được, cái này không phải cố ý làm cho người khác hiểu lầm cô sao? Đứng quanh đây còn có rất nhiều người mà! Người nào làm cậu ta bị ngã thì đi mà tìm người đấy, sao lại đi tìm cô làm gì? Hiện tại cô cùng anh ta không có một chút quan hệ.

“Đừng để ý đến cậu ta.” Mặt Diệp Thiên Nhiên tối sầm lại đi tới bên cạnh cô.

“Như vậy không được hay cho lắm, lời nói như vậy khiến chúng ta giống như những người không có lễ phép.” Khả Nhi đứng ra chủ trì chính nghĩa: “Bạn học, để Mạnh Yên đưa bạn đi.” Cô ước gì đem hai người kia biến đi, ngoại trừ cô ra tất cả đều là tai họa lớn.

Thấy Khả Nhi phối hợp như vậy, trong lòng Đường Tiểu Thiên mừng thầm, cô bé này là nhất rồi: “Em gái này thật là hiểu lý lẽ.”

Diệp Thiên Nhiên tức giận đầu bốc khói, đôi mắt hung ác: “Khả Nhi, nếu em nhiệt tình như vậy thì hãy đưa cậu ta đến bệnh viện đi, chúng tôi sẽ ở lại đây chờ em.” Hai người này nếu kẻ xướng người họa vậy thì anh sẽ tác thành cho họ, nhưng muốn để Mạnh Yên đưa Đường Tiểu Thiên đến bệnh viện thì nằm mơ đi, tuyệt đối anh sẽ không cho bọn họ có cơ hội đơn độc bên cạnh nhau.

“Không được, em thì tính là gì? Chẳng phải cậu ta chỉ đích danh Mạnh Yên đi cùng hay sao?” Khả Nhi bày ra vẻ mặt thuần khiết vô tội: “Anh A Nhiên, anh cũng đừng nên phá hư chuyện tốt của người khác, ai biết được họ có quan hệ như thế nào?” Lời này thực sự là ngấm ngấm hại người.

“Im miệng, em nói cái gì đó?” Diệp Thiên Nhiên không nghĩ rằng dụng tâm của cô lại ác độc như vậy, khiến cho anh càng nổi lên ý định phải phòng bị: “Em đừng có nói lung tung?” Xem ra anh không nên qua lại với cô nhiều nữa, cũng không nên để Mạnh Yên đến gần cô. Cô em gái này quá nhiều tâm tư, cần phải lưu ý.

Sở Khả Nhi rung rung muốn khóc đáng về làm bộ rất đáng thương: “Anh A Nhiên, em chỉ thuận miệng nói một chút thôi, anh đừng tức giận.” Trước kia, mỗi lần dùng chiêu này Diệp Thiên Nhiên cũng sẽ không tính toán gì với cô nữa, không những thế còn dỗ dành cô mấy câu, một chiêu trúng đích.

Đáng tiếc lần này Khả Nhi tính sai, Diệp Thiên Nhiên hoàn toàn không nhìn cô mà anh nhìn chăm chăm Mạnh Yên, thấy Mạnh Yên không để ý đến mình định xoay người bỏ đi cậu nhanh chóng kéo cô lại: “Tiểu Yên, em định đi đâu?”

Mạnh Yên nhàn nhạt liếc anh một cái: “Nghe lời của Khả Nhi nhà anh đưa Đường Tiểu Thiên đi bệnh viện, tránh cho có người nói tôi ác độc không có lễ phép.”

Lúc này Mạnh Yên có chút nhận ra được, có lẽ tình cảm của Sở Khả Nhi chỉ là một phía tình nguyện nhiều hơn một chút, sợ rằng trong lòng Diệp Thiên Nhiên cũng không có cái gì. Chỉ là anh ta lần nào cũng vậy, trêu chọc các cô gái không có chút tự giác nào. Nếu tiếp tục như vậy, quá mệt mỏi. Ai biết được ngoài một Sở Khả Nhi đến một ngày nào đó đột nhiên lại có một em gái nào nữa xuất hiện cùng anh ta thân mật thăm thiết. Cô thật sự không thể chịu nổi loại tình huống này, anh ta nhất định phải biết được điểm ấy để còn phải xử lý thật tốt thói đào hoa này mới được.

Cô cũng có mấy câu muốn nói cùng Đường Tiểu Thiên, vừa rồi cô cũng phản ứng hơi quá, sợ rằng Đường Tiểu Thiên sẽ hiểu nhầm, cô muốn nói rõ ràng, giải thích một chút nói lời xin lỗi. Không yêu chính là không yêu, càng lẽ mề sẽ càng khiến cậu ấy bị tổn thương. Nếu Đường Tiểu Thiên từ bỏ được ý nghĩ này chắc chắn sau này cậu cũng có thể tìm được bạn gái phù hợp hơn, trong vấn đề tình cảm cô luôn trắng đen rõ ràng, không có mơ hồ, không có

khu vực màu xám. Lời nói mập mờ cũng không phải là tốt gì, nếu như thực sự thích một người tự nhiên sẽ rõ ràng nói ra. Yêu nhau thì sẽ ở bên cạnh nhau, không yêu thì cần thận trọng giữ đúng chừng mực, không cần dây dưa nhiều.

“Đừng để ý tới em ấy, hôm nay không biết em ấy thế nào mà cứ nói nhảm” Diệp Thiên Nhiên nắm chặt tay Mạnh Yên không buông: “Đừng đi” Nhưng trong lòng đối với Sở Khả Nhi tức giận đến cực điểm, biết rõ Mạnh Yên là bạn gái của anh vậy mà trước mặt anh còn dám nói như vậy, giao cô gái anh yêu nhất giao cho người khác, điều này thật quá mức cho phép. Sau lưng không biết sẽ còn xảy ra những điều gì nữa đây?

Giang Vũ không muốn anh họ bị làm khó vội vàng hòa giải: “Tiểu Yên, Phương Phương, hay để tôi đưa Đường Tiểu Thiên đi, các bạn chờ tôi một chút.”

Đường Tiểu Thiên lắc đầu cự tuyệt: “Không cần, chỉ cần một mình Mạnh Yên đi cùng tôi là được rồi.”

“Thôi, để tôi đi.” Diệp Thiên Nhiên nhủ chặt lòng mảy: “Làm Đường Tiểu Thiên ngã xuống là lỗi của tôi, tôi sẽ phụ trách.” Tuyệt đối anh sẽ không thể để cho hai người đi riêng cùng nhau.

Náo loạn nửa ngày, cuối cùng một đám người quyết định cùng nhau đi đến bệnh viện.

Do chân của Đường Tiểu Thiên bị sưng không thể nhúc nhích được, tội nghiệp cầu cứu: “Mạnh Yên, cô tới dìu tôi một chút.”

Mạnh Yên cau mày khổ sở, trong lòng thở dài, thôi cứ như vậy một lần coi như bồi thường vậy, chờ cậu ta khỏi bệnh rồi sẽ nói rõ ràng. Cô đưa tay ra đỡ Đường Tiểu Thiên bước từng bước đi khỏi sân trường.

Nhìn bóng lưng hai người, sắc mặt Diệp Thiên Nhiên khó coi đến cực điểm, trong ánh mắt tóe lên ánh lửa văng tung tóe, hung hăng cắn răng bước nhanh về phía trước: “Để tôi dìu cậu, một cô gái không có nhiều sức lực đâu.” Ôm lâu như thế còn ra thể thống gì, quá chói mắt anh nhìn không nổi.

Trong lòng Đường Tiểu Thiên đang thầm vui mừng, không nghĩ tới sẽ xuất hiện một người kỳ đà cản mũi, vội mở miệng cự tuyệt: “Không cần, không muốn làm phiền đến anh.” Có thể đừng có thò chân vào được hay không, khó khăn lắm cậu mới có được cơ hội tốt như vậy.

Diệp Thiên Nhiên không nói lời nào kéo Mạnh Yên ra, chính mình kéo tay Đường Tiểu Thiên không nói tiếng nào khiêng cậu ta đi ra khỏi sân trường.

Tình hình khó khăn, không có cách nào, Đường Tiểu Thiên chỉ có thể bất đắc dĩ tùy ý Diệp Thiên Nhiên.

Mấy người khác đều yên lặng đi theo phía sau, ánh mắt Sở Khả Nhi tức giận nhìn chằm chằm vào Mạnh Yên, hận không thể phóng dao đâm cô mấy cái, đáng tiếc Mạnh Yên lại không phản ứng chút nào, thái độ như vậy ngược lại khiến Sở Khả Nhi càng nổi giận hơn.

Đến cửa xe Diệp Thiên Nhiên đẩy Đường Tiểu Thiên vào trong xe, anh cũng cùng ngồi vào tiện tay kéo Mạnh Yên đến bên cạnh, tách hai người ra.

Sở Khả Nhi tràn đầy tức giận, mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy, đáng tiếc không ai để ý đến thái độ của cô, cô dậm chân muốn cùng lên xe.

Diệp Thiên Nhiên đóng cửa xe lại, hướng ra cửa xe nói: Phương Phương, tiểu Vũ, các cậu đưa Khả Nhi đi chơi một lúc, không cần phải cùng đến bệnh viện.” Bây giờ, anh không muốn nhìn thấy Khả Nhi dính líu gì đến mình nữa cả, tránh gặp phải các phiền phức.

Sở Khả Nhi cuống lên: “Không được, em cũng muốn đi cùng, anh A Nhiên, em muốn đi theo anh.”

“Bây giờ là lúc nào, còn ầm ĩ.” Diệp Thiên Nhiên không có kiên nhẫn cùng cô lời thôi, quay sang nói: “Tiểu Vũ, cậu quan tâm một chút, rất nhanh chúng tôi sẽ quay trở lại.”

Sở Khả Nhi không chịu nghe lời vẫn lôi kéo cửa xe không buông tay, Giang Vũ nhanh chóng vươn tay kéo cánh tay của Khả Nhi xuống cười nói: “Mọi người đi nhanh đi, cứ yên tâm, có tôi ở đây.” Làm gì mà khô như thế chứ? Anh họ cũng đã bày tỏ thái độ cự tuyệt như vậy, cô ấy tội gì mà phải đuổi đến tận cùng không buông chứ?

Tay của Sở Khả Nhi vừa buông cửa xe, Diệp Thiên Nhiên liền yêu cầu xe chạy. Nhìn xe lăn bánh chạy nhanh ra ngoài, Sở Khả Nhi tức giận thổ huyết muốn chạy đuổi theo xe.

Nhưng Giang Vũ kéo cô quay lại không chịu buông, thật lòng khuyên nhủ: “Đi thôi, chúng ta đi dạo quanh sân trường.” Vị đại tiểu thư này không dễ trấn an, chuyện này là sao đây.

Sở Khả Nhi hung trừng mắt nhìn cậu, ánh mắt phát hỏa: “Anh buông tôi ra, không buông tôi cũng sẽ không khách khí đâu.” Thế nào mà anh ta dám can cô chứ?

“Cô muốn thế nào?” Giang Vũ đối với đại tiểu thư này thấy rất phiền, Tại sao cô có thể nghĩ bất cứ ai cũng sẽ phải nghe theo ý của cô? Cậu cũng không phải là nhân viên bảo vệ của cha mẹ cô, có thể để cho cô tùy tiện sai khiến.

“Bốp” một bàn tay thanh thủy đánh tới, một bên má của Giang Vũ lập tức hiện lên hình ảnh năm ngón tay.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Chương 61

Phuong Phuong đứng bên cạnh sững sờ thấy một màn như vậy, trong lòng giận dữ: “Cô làm cái gì vậy? Trên đời này sao lại có loại người như cô chứ? Cô cho rằng cô là ai hả? Tại sao đánh người? Loại con gái giả tạo như cô thật đáng ghét, làm cho người khác cảm thấy ghê tởm.”

Tính tình của cô rất dịu dàng, chưa bao giờ nặng lời với ai, nói những lời này đã là nặng nhất rồi. Cô không ngờ cô gái trông có vẻ yếu đuối mỏng manh này lại đánh người không chút nương tay. Đánh Giang Vũ thành ra như vậy, rất quá mức. Nói đánh là đánh, ra tay nặng như vậy. Mới vừa còn muốn đánh Mạnh Yên, nếu khi đó Mạnh Yên bị cô ta đuổi theo, khẳng định cũng sẽ bị đánh mấy bạt tay. Cô ta là ai chứ? Có nhầm hay không? Cô ta có tư cách gì mà tùy tiện đánh người?

Mặc dù bình thường Phuong Phuong rất dễ nói chuyện, nhưng chạm đến giới hạn của cô, cô cũng sẽ nổi giận. Mạnh Yên cùng Giang Vũ đối với cô mà nói, đều là những người cực kì quan trọng, mà Sở Khả Nhi lại có thể một lần liền chọc đến hai người, muốn chết!

“Tôi mới là người hỏi cô câu đó. Cô có tư cách gì dám mắng tôi?” Sở Khả Nhi cho rằng mình không có lỗi, lỗi đều là của những người này. Đầu là bọn họ giúp đỡ Mạnh Yên, muốn cướp Diệp Thiên Nhiên của cô đi, bọn họ đều là kẻ địch của cô. “Trong lòng cô không thoải mái thì tìm bạn tốt của cô mà gào thét đi, làm thế nào lại phun lửa vào người khác?” Lúc này vẫn không quên khiêu khích một cái.

“Sở Khả Nhi, cô đứng ở trước mặt tôi châm ngòi ly gián, có lẽ anh họ của tôi sẽ tha thứ cho cô, nhưng tôi thì không.” Giang Vũ thấy cô ta xông lên nằng Phuong Phuong, lại sợ ả ra tay đánh Phuong Phuong, liền tranh thủ kéo Phuong Phuong ra phía sau: “Tôi mà đánh con gái thì không nương tay đâu.”

Sở Khả Nhi ngửa đầu lên: “Cậu dám? Ba của tôi là tư lệnh quân khu đấy.” Bình thường cô dùng chiêu này, cũng có thể thắng được một đám người.

“Tư lệnh quân khu thì thế nào? Con gái của ông ta là có thể kiêu căng phách lối? Lại có thể tùy tiện đánh người?” Giang Vũ nửa điểm cũng không sợ. “Ngược lại tôi thật muốn tìm ông ta đến phân xử thử xem.” Cậu cũng đã gặp được sở tư lệnh, hình như là người biết phân rõ phải trái. Cũng không biết tính tình điêu ngoa như vậy giống ai? Đoán chừng là bị người nhà cưng chiều mà ra.

Có lẽ người khác sợ ba cô ta, nhưng cậu không sợ. Hết cách rồi, ai bảo cậu là đứa cháu mà cô* thương yêu nhất (*Là chị em gái của ba Giang Vũ). Có chỗ dựa của cô, ai dám chọc giận cậu?

Sở Khả Nhi đảo tròn mắt, chợt nghĩ thông suốt nguyên nhân Giang Vũ không sợ cô, không khỏi hạ thấp tư thái yếu điệu xuống: “Tiểu Vũ à, từ nhỏ chúng ta đã quen biết nhau rồi, làm sao cậu lại nói chuyện giúp người ngoài như thế?” Di Diệp hiểu rõ nhất thẳng cháu này, nếu như cô cùng cậu đối đầu, đi Diệp sẽ giúp cô sao?

“Họ cũng không phải là người ngoài.” Giang Vũ lạnh lùng nhìn cô ta.

“Cậu đừng có quá phận.” Thấy bản thân ăn nói khép nép cũng không đổi được đồng tình của Giang Vũ, từ trước đến giờ tâm cao khí ngạo như Sở Khả Nhi tức không chịu được: “Cậu không thể nể mặt mũi của di Diệp sao?”

Dáng vẻ của Giang Vũ rất phong độ: “Đừng nói chuyện bằng thái độ đó với tôi, tôi ghét nhất những kẻ ý thể hiếp người.”

Di Diệp? Đó là cô của cậu, so với cháu ruột là cậu, con gái nuôi như Sở Khả Nhi này còn kém xa.

“Thật xin lỗi.” Sở Khả Nhi cắn môi dưới, lại giả bộ đáng thương, điềm điềm đáng yêu cúi đầu: “Mới vừa là lỗi của tôi, không nên đánh cậu. Nếu không, cậu cũng đánh lại một cái.”

(Mèo: Ghê thật! Tốc độ trở mặt nhanh như lật sách nha! *lau trán*)

“Đừng giả vờ bộ dạng này nữa, cô nên an phận một chút đi.” Từ năm bảy tuổi Giang Vũ đã biết được bộ mặt thật của cô ta, rõ ràng bộ dạng của cô ta không phải là thế này: “Anh họ sẽ không thích loại người con gái như cô đâu.”

Trước khi nhà họ Giang đưa Giang Vũ đến học ở trường Tiểu học, ông đã từng dẫn cậu đi qua nhà người khác làm khách. Nhà họ Diệp đối với hai người vô cùng nhiệt tình, hết cách rồi, nhiều năm không gặp ông cụ cùng cháu trai nhỏ có thể không nhiệt tình sao?

Giang Vũ đối với ai đều vô cùng ôn hòa, vô cùng vui vẻ. Đáng tiếc ở đâu xuất hiện loại người làm cậu mất hứng chính là Sở Khả Nhi trước mắt, ăn mặc xinh đẹp như tiểu công chúa, nhưng tính khí cũng giống như công chúa: kiêu ngạo vô cùng. Cô ta nghĩ cậu là con của người làm, bắt buộc phải làm cái này cái kia, còn dùng chân đá cậu. Đừng xem đứa bé tuổi còn nhỏ nhưng trí nhớ tốt vô cùng, cậu vẫn nhớ rõ ràng.

Sở Khả Nhi mỉa mai: “Mọi chuyện khó liệu, nói không chừng ngày nào đó anh ấy lại đột nhiên thích tôi.” Hơn nữa cô có người lớn hai nhà Sở Diệp làm núp dựa.

“Vài chục năm sau anh ấy cũng không thích cô, tại sao lại có thể được chứ?” Giang Vũ không khách khí đả kích cô: “Sớm chết tâm đi.” Phá hư hạnh phúc của anh họ, cậu không cho phép đâu.

Sở Khả Nhi then quá thành giận, mặt đỏ lên: “Chuyện của tôi không mượn cậu xen vào.” Đầu của con bò hả? Thuyết phục thế nào cũng không được? Không phải là khi còn bé nói nặng vài câu với cậu ta thôi sao? Còn ghi hận tới tận hôm nay? Không nhìn mặt Tăng cũng phải nể mặt Phật chứ, tại sao không nể mặt nhà họ Diệp mà đối xử khách khí với cô?

Giang Vũ nhún vai một cái: “Tùy cô, người chịu khổ cũng không phải là tôi.” Cứ giả vờ đi, xem cô có thể giả vờ đến khi nào?

Sở Khả Nhi dùng tay chỉ vào cậu ra lệnh: “Chỉ cần cậu đừng nói bậy bạ trước mặt anh A Nhiên là được.”

Đối với giọng điệu này của cô ta Giang Vũ đã sớm biết rồi, không có cảm giác gì: “Tôi sẽ không làm chuyện nhảm chán như vậy, nhưng cô nên bớt phóng túng lại một chút, đừng tưởng rằng xã hội này cái gì cũng đều là của cô.”

Con nhỏ này ở trước mặt người nhà họ Diệp cùng gia đình cậu thì vô cùng khôn khéo nhu thuận. Nhưng ở trước mặt người ngoài, lại là một bộ dáng cao ngạo vô cùng, mắt mọc ở trên trán nên không bao giờ liếc mắt đến người khác. Xem thường người khác như thế à? Gia thế tốt là do đời trước cô ta thấp nhang cầu Trời khấn Phật mà cô, không phải do bản thân cô ta, không có sự che chở của cha mẹ, cô ta không là cái gì cả.

Về mặt Sở Khả Nhi khinh thường: “Tôi muốn anh A Nhiên là của tôi, những thứ khác đều không thêm.” Bất kỳ vật gì ở trên đời này, ba mẹ cô cũng sẽ tự tay đưa đến trước mặt cô, không cần cô động tay đến. Chỉ có Diệp Thiên Nhiên là khát vọng duy nhất của cô, nhưng cô vẫn không chiếm được.

Giang Vũ không hề khuyên nỡ, thiên chi kiều nữ* trước mắt có khuyên cũng vô dụng.

*Mèo: Cứ hiểu là cô gái xinh đẹp nhưng kiêu ngạo đi. Ai tìm được nghĩa trọn vẹn cho mình xin == !!

Mà Mạnh Yên bọn họ đang giúp đỡ Đường Tiểu Thiên để bác sĩ khám, chụp hình X-quang. Bác sĩ kiểm tra một lần, xác nhận không có việc gì, chẳng qua là thay cậu xoa bóp, đem cái chân bị sưng băng bó kỹ, bảo cậu mấy ngày nay không nên chạy loạn.

Gương mặt Đường Tiểu Thiên nở nụ cười: “Mạnh yên, anh họ, tớ mời hai người ăn cơm nhé.”

Toàn bộ quá trình Diệp Thiên Nhiên đều nghiêm mặt, sắc mặt lúc này càng thêm khó coi: “Chúng tôi không đói bụng.”

“Đường Tiểu Thiên, tớ có mấy câu muốn nói với cậu.” Mạnh Yên trầm ngâm trong lòng một tiếng, có một số việc phải luôn nói rõ ràng: “Anh à, anh tránh mặt một chút nha.”

Cho dù muốn cự tuyệt, cũng không thể cự tuyệt ngay trước mặt người thứ ba, giữ lại cho Đường Tiểu Thiên một chút mặt mũi thôi.

Diệp Thiên Nhiên hung ác tron mắt nhìn cô một cái: “Có lời gì thì nói trước mặt anh.” Muốn nói chuyện riêng hả, không có cửa đâu!

Mạnh Yên nhàn nhạt mở miệng: “Anh họ, xin hãy tôn trọng em.” Cô không phải là đồ vật của bất kì ai, cô cần một không gian riêng.

Tim Diệp Thiên Nhiên đau nhói, cô chưa bao giờ đối xử với anh như vậy, lạnh nhạt như với người xa lạ. Trong âm thanh có một tia khản cầu: “Em. . . Em muốn nói gì mà anh không thể nghe?”

Mạnh Yên không nhúc nhích nhìn anh, một bước cũng không nhường.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau một hồi, mắt Diệp Thiên Nhiên nhắm lại, không nói tiếng nào xoay người đi tới bồn hoa bên kia, cách bọn họ khoảng mười mấy mét, ánh mắt của anh thẳng tắp nhìn chằm chằm hai người kia. Trong lòng rất tức giận, nhưng lại không bỏ đi được, chỉ sợ làm cho người ta thừa lúc vắng mà vào.

Đường Tiểu Thiên vẫn nhìn hai người bọn họ, trong lòng cảm giác quái dị: “Mạnh Yên, chuyện gì vậy?” Không khí giữa bọn họ không giống nhau, không giống như thân thích bình thường.

Mạnh Yên xác định Diệp Thiên Nhiên không nghe được âm thanh bọn họ nói chuyện với nhau, lúc này mới lên tiếng: “Đường Tiểu Thiên, thật xin lỗi.”

Đường Tiểu Thiên có chút lo lắng, nhưng miễn cưỡng cười nói: “Tại sao nói xin lỗi tớ?”

“Tớ nói những thứ kia để cho cậu mời khách linh tinh đó, xin hãy quên đi.” Mạnh Yên cắn môi, trong lòng cân nhắc từ ngữ: “Là tớ không phải, nói lung tung, cậu xem như lời của con nít đi. . . .” Trong lời nói không muốn làm tổn thương đến cậu.

Sắc mặt Đường Tiểu Thiên có chút trắng: “Có ý gì? Cậu cứ việc nói thẳng đi.” Cậu đã có dự cảm chẳng lành.

Mạnh Yên khổ sở nhăn mày, cậu chưa bao giờ chủ động tỏ lộ, nếu như cô thẳng thừng nói không thích cậu, rất kì cục. Phải nói như thế nào đây? Vừa phải uyển chuyển chút, lại làm cho cậu nghe hiểu? Phải giữ chừng mực mới được, thật sự là quá khó khăn. “Ý của tớ là, cậu mời học sinh nữ của trường cậu ăn cơm đi.” Cô cũng muốn học mẫu, nói lấp liếm như vậy cậu có hiểu không?

Đường Tiểu Thiên không phải là một người gặp phải vấn đề là trốn tránh: “Cậu từ chối tớ?”

Thế mà cậu nghe hiểu, vậy thì tốt. Mạnh Yên gật đầu nói: “Cậu có thể hiểu như vậy.”

Đường Tiểu Thiên có chút không cam tâm: “Mạnh Yên, hiện tại tớ mới nói tớ thích cậu, có phải là quá muộn rồi hay không?” Cậu còn chưa có thổ lộ liền

bị từ chối sao? Lần đầu tiên trong gần hai mươi năm cậu mới động lòng, cậu thật sự rất thích cô bé này.

Mạnh Yên không ngờ cậu sẽ gọn gàng dứt khoát như vậy, sững sốt một chút: “Thật xin lỗi.”

Đường Tiểu Thiên tha thiết hỏi: “Tớ còn có cơ hội không?” Nếu không phải cậu chần chờ, lần đầu tiên nhìn thấy Mạnh Yên liền theo đuổi cô, như vậy kết quả có khác không?

“Thật xin lỗi.” Mạnh Yên không đành lòng, nhưng vẫn nhắm mắt lại cự tuyệt.

Kiên quyết như vậy khiến trong lòng Đường Tiểu Thiên hiểu được: “Cậu có người trong lòng rồi hả ?” Tâm mắt không tự chủ được nhìn về vẻ mặt khấn trương như bé trai kia.

“Vâng.” Mạnh Yên không muốn lừa dối cậu, thật sự cô còn thích Diệp Thiên Nhiên, nhưng lại không muốn dây dưa cùng anh nữa. Những thứ này không cần nói cho Đường Tiểu Thiên biết. Cự tuyệt người ta phải rõ ràng lưu loát, không cần dài dòng.

“Là anh ta sao?” Đường Tiểu Thiên hơi há hốc miệng, chỉ về vẻ mặt lo lắng của Diệp Thiên Nhiên vẫn nhìn bọn họ chằm chằm, cả người căng thẳng.

“Vâng, thật xin lỗi.” Mạnh Yên nhớ tới lời nói dối ban đầu, trong lòng càng thêm áy náy, mở miệng chuẩn bị giải thích tốt một chút: “Tớ không nên lừa cậu, phải”

“Không cần giải thích, tớ hiểu.” Sắc mặt Đường Tiểu Thiên tái nhợt, chân tướng là cái gì cũng không quan trọng. Quan trọng là thì ra mùi vị bị người ta cự tuyệt lại khó chịu như vậy, trước kia cậu cự tuyệt vô số nữ sinh, các cô ấy không phải cũng khó chịu như vậy sao? Cái này có phải báo ứng của cậu hay không? “Cậu rất tốt, thật sự là tớ vô cùng thích cậu.”

Mạnh Yên không biết cự tuyệt người khác, cũng sẽ khổ sở như vậy. Giống như đem người khác tăng bốc nhiệt tình sau lại đánh ngã dưới chân, nhưng phải làm sao đây? Mơ hồ không rõ, tiếp tục dây dưa? Đây mới thật sự là tàn nhẫn, kéo dài càng lâu càng khổ sở. Trong đầu cô tìm tòi một lúc, chỉ muốn nói tục một câu không chịu được: “Về sau cậu sẽ tìm được một cô gái tốt hơn tớ gấp trăm nghìn lần.”

Ngất, sao cô cũng có cái màn cầu huyết này, trong lòng cô tự phỉ nhổ mình. Trước kia cô xem tivi thấy một màn như vậy chỉ biết cười yếu ớt, vừa vịn rơi vào tình cảnh này, mới hiểu được cảm giác lúc này. Có nói bất luận cái gì đều vô dụng, không thể cho đối phương câu trả lời hài lòng, chỉ có thể an ủi vô ích, lại không thể làm cho tâm đối phương thêm ảo tưởng nữa.

“Có lẽ vậy.” Đường Tiểu Thiên lúng ta lúng túng nói, ánh mắt ảm đạm.

Không may mắn, cậu không thể trở về trước đó một tiếng đồng hồ giống như trong phim truyền hình, cô mới là tốt nhất. Có như vậy cô sẽ không nói những lời đó.

Sắc mặt Mạnh Yên cũng khó nhìn, nhưng vẫn kiên định cự tuyệt: “Đường Tiểu Thiên, cậu rất xuất sắc, nếu như tớ gặp gỡ được cậu trước, có lẽ sẽ thích cậu, nhưng không có ‘nếu như’.” Hung hăng tiêu diệt hết hi vọng của người khác, cảm thấy mình rất tàn nhẫn.

Đường Tiểu Thiên bình tĩnh nhìn cô hồi lâu, cuối cùng cố gắng nở nụ cười tái nhợt: “Tớ hiểu, tớ có thể tự đón xe trở về. Hai người không cần đi cùng tớ.” Cậu cần yên tĩnh một mình, nhưng đến cuối cùng, vẫn là suy nghĩ muốn để cho cô nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của bản thân, lưu lại một trí nhớ tốt đẹp.

Mạnh Yên có chút không yên lòng: “Có thể thật không?”

“Có thể.” Đường Tiểu Thiên vẫy tay một cái, không nói gặp lại, xoay người rời đi. Cậu muốn giữ tôn nghiêm của mình.

Nhìn bóng lưng hiu quạnh của cậu dần dần rời khỏi, hốc mắt của cô đỏ ửng muốn rơi lệ. Cự tuyệt người khác là chuyện rất tàn nhẫn, nhất là đối với người con trai nghiêm túc. Nếu không yêu cũng đừng làm tổn thương nhau. Tình yêu là thứ làm người ta đau thương, có thể tránh được liền tránh, nhưng có thể sao?

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 80: Chương 62

Diệp Thiên Nhiên đi đến bên cạnh Mạnh Yên: “Chúng ta đi thôi.” Mặc dù anh không nghe được nội dung câu chuyện nhưng có thể đoán được tất cả. Trong lòng cảm thấy ngạc nhiên không ít, như vậy yêu hận rõ ràng Mạnh Yên là người anh yêu, đối với chuyện tình cảm thì phải giải quyết nhanh chóng, không được mập mờ cũng không được làm như không biết. Có lẽ, anh cũng phải cố gắng học từ cô cách ứng xử trong tình cảm một chút.

Mạnh Yên thất thần nhìn xa xa: “Có phải em rất xấu không? Biết rõ cậu ấy yêu thích em nhưng lại để cậu ấy hi vọng, kết quả là tự tay phá vỡ.” Cô chỉ là

một người bình thường, không có cách nào làm tốt tất cả mọi việc.

“Điều này liên quan gì đến em? Em cũng chưa đồng ý, chỉ là để cậu ta mời khách mà thôi, đây là chuyện bình thường giữa các bạn học với nhau, nếu như làm cậu ta hiểu lầm là do cậu ta suy nghĩ quá nhiều.” Từ trước đến nay, Diệp Thiên Nhiên luôn tự bảo vệ, dưới cái nhìn của anh Mạnh Yên đã làm rất tốt: “Hơn nữa, loại con trai thế này căn bản cũng không cần bận tâm đến làm gì, sẽ có một cô gái nào đó thay thế khoảng trống trong lòng cậu ta, an ủi cậu ta. Nói không chừng, chẳng bao lâu nữa cậu ta sẽ tìm được bạn gái trong lòng thôi.” Tốt nhất nên như thế, điều này sẽ giúp tiểu Yên cảm thấy tốt hơn.

“Anh nói cũng đúng, đòi người chung quy cũng phải chịu một số tổn thương, ai cũng không ngoại lệ.” Mạnh Yên thu hồi tầm mắt, cúi đầu nói khẽ chỉ đủ hai người nghe được: “Thời gian còn dài, tự nhiên sẽ chữa khỏi.” Không người nào có thể thuận buồm xuôi gió đến già, nhân lúc còn trẻ nên rèn luyện khả năng chịu đựng, dù bị tổn thương mấy lần rất nhanh cũng có thể khôi phục tinh thần.

Nghe đến đây, viên mắt Diệp Thiên Nhiên nóng lên: “Tiểu Yên, thật xin lỗi.” Cô bị tổn thương là do anh gây ra, anh luôn tự nhận định cô là người anh yêu nhất nhưng chính anh lại khiến cô tổn thương nhiều nhất.

Mạnh Yên cười tự giễu: “Em không thích nhất khi nghe được những câu nói này, mặc dù em vẫn thường nói.” Những lời nói kiểu này thường biểu hiện một phần áy náy, mà loại áy náy này là vô dụng nhất.

Lúc này, Diệp Thiên Nhiên biết nói gì cũng đều vô dụng: “Về sau anh sẽ tránh không gặp Khả Nhi, cũng sẽ chú ý đến cách ứng xử của mình, sẽ không để người khác hiểu lầm.” Anh sẽ giữ khoảng cách với những cô gái khác, không để Mạnh Yên phải đau lòng.

Về mặt Mạnh Yên nhận nhận: “Những điều này anh không cần phải nói với em.”

“Em không tha thứ cho anh sao?” Trong lòng Diệp Thiên Nhiên thấy khổ sở nhưng tinh thần lại phấn chấn: “Anh biết lúc này em sẽ không tin tưởng anh, không sao, anh sẽ dùng hành động chứng minh cho em thấy. Có điều em có thể đáp ứng anh một chuyện không?”

“Chuyện gì?” Mạnh Yên kỳ quái nhìn anh.

“Em không được gần gũi những nam sinh khác.” Diệp Thiên Nhiên sợ nhất điều này: “Anh làm điều gì sai, em hãy nói thẳng cho anh biết, em có thể đánh, có thể mắng, có thể đối xử lạnh lùng với anh, nhưng không được gần gũi người khác.”

Mạnh Yên không muốn theo ý anh: “Chuyện như thế sao em có thể không chế được?” Đến lúc này mà anh vẫn có thể cứng ngạnh như vậy.

Diệp Thiên Nhiên cuống lên, mặt đỏ bừng: “Tiểu Yên, là anh thật lòng.”

Tâm tình Mạnh Yên rất phức tạp, đối với anh sớm đã thất vọng hoàn toàn, nhưng hôm nay biểu hiện của anh thay đổi rất nhiều, không kém như lúc trước khiến cô rất do dự, dù sao đây cũng là mối tình đầu của cô, trong lòng cô vẫn còn rất thích anh, nhưng...: “Tạm thời, em không có tâm trạng suy nghĩ đến chuyện này, đối với em mà nói, thi đại học mới là quan trọng nhất.” Quên đi, trước tiên gác chuyện tình cảm sang một bên, thời gian sẽ trả lời tất cả.

“Vậy cũng được.” Nghe được những lời này của cô, Diệp Thiên Nhiên cảm thấy yên tâm hơn: “Anh sẽ chờ em, chờ em một lần nữa lại tin tưởng anh, giống như trước đây.” Mạnh Yên là người nghiêm túc, luôn giữ đúng lời hứa, chỉ cần cô đã nói ra thì nhất định sẽ làm được.

Mạnh Yên không muốn nói nhiều đến chuyện của anh cùng Khả Nhi, nhưng chỉ sợ cô ta vẫn đề ý đến: “Anh vẫn nên suy nghĩ nói chuyện với Khả Nhi đi, em thấy cô ta đối với anh là tình cảm nam nữ.”

“Cái anh có thể cho cô ấy chỉ là tình anh em, những cái khác thì không thể.” Diệp Thiên Nhiên đảm bảo: “Anh cũng sẽ nói chuyện cùng cô ấy.” Nếu thật sự cô ta có dụng tâm thì tự nhiên anh sẽ đề phòng. Tình cảm của anh và Mạnh Yên vốn đã gặp nhiều trắc trở, không thể vì Khả Nhi mà làm cho tồi tệ hơn được nữa.

Mạnh Yên không có gì để nói, việc này chỉ sợ không phải nói chuyện là có thể giải quyết được.

Diệp Thiên Nhiên an ủi: “Đừng lo lắng, anh sẽ giải quyết chuyện này thật tốt.”

Mạnh Yên lắc đầu: “Quay về thôi, đừng để mọi người phải chờ lâu.” Chỉ nói cũng vô dụng, khi nào phát sinh vấn đề thì tính tiếp. Cô có linh cảm, đây là một phiền toái lớn.

Nhìn trên mặt Giang Vũ hằn lên mấy ngón tay đỏ ửng, Diệp Thiên Nhiên tức giận: “Đây là do ai đánh?” Anh rất yêu quý người em họ này, hai anh em cùng nhau lớn lên, tình cảm so với anh em ruột còn thân thiết hơn.

Sở Khả Nhi lén lút nhìn sang Giang Vũ khẩn thiết cầu xin, hi vọng cậu có thể giơ cao đánh khẽ, lúc bị kích động không nghĩ đến hậu quả, bây giờ nhớ tới có chút muộn. Hi vọng có thể được cho qua, không thể để Diệp Thiên Nhiên biết chuyện này là do cô ta làm.

Giang Vũ mím môi đang định mở miệng.

Cậu bị Phương Phương gạt sang bên, tay chỉ vào Sở Khả Nhi tức giận tố cáo: “Là do cô ta đánh.”

Sở Khả Nhi tức muốn chết, cô ta chỉ lo nhìn Giang Vũ cầu xin mà quên mất còn Phương Phương đứng đây. Đây là chuyện không hay chỉ làm hỏng kế hoạch của cô ta.

“Khả Nhi, hôm nay rốt cuộc là em bị làm sao? Một lát lại đánh cái này, một lát lại đánh cái kia. Em muốn nóng nảy với bạn thân cũng không cần phải làm như thế.” Diệp Thiên Nhiên vô cùng tức giận: “Tiểu Vũ làm gì sai? Sao em lại đánh cậu ấy?”

Anh vẫn cho rằng cô ta là một cô gái ngây thơ đáng yêu, không có ý xấu nào, xem ra anh đã nhìn nhầm. Anh nhớ rõ rằng lúc cô ta còn nhỏ là một cô bé rất hiền lành, rất hiểu biết, làm sao lại trở thành thế này? Do được nuông chiều nên mới có thể tùy hứng làm càn, anh không biết cô ta là người như thế.

“Em không cố ý.” Sở Khả Nhi chối quanh, đôi mắt đảo tròn, đột nhiên ánh mắt sáng lên: “Chỉ là ... chỉ là lúc đó trên mặt Giang Vũ có con sâu, em giúp cậu ấy bắt, lúc đó dùng sức hơi mạnh cho nên mới lỡ tay.” Lời vừa dứt, cô ta cúi đầu xuống, muốn kiếm đại một cái cớ nào đó để qua ải.

Mạnh Yên liếc mắt nhìn lên trời, con sâu? Cái cớ này cũng thật mới mẻ, cô ta có thể kiếm cái cớ nào khác hay hơn được không đây?

“Anh họ, chuyện này coi như cho qua đi.” Lời này của Giang Vũ bên ngoài là giúp Khả Nhi giải vây nhưng thâm ý phía sau lại ám chỉ cô ta đang nói dối. Sự thật, lúc này Giang Vũ rất tức giận.

Mặt Sở Khả Nhi đỏ bừng: “Thật sự là lỡ tay, em cũng đã xin lỗi cậu ấy rồi.” Cô nói xong còn lên trừng mắt liếc Giang Vũ và Phương Phương.

Tất cả hành động của cô ta được Diệp Thiên Nhiên thu hết vào trong tầm mắt, trong lòng cực kỳ khó chịu: “Khả Nhi, em đã lớn, có một số việc trước khi hành động phải suy nghĩ, tìm hiểu cho rõ ràng, không nên để tâm vào những chuyện vụn vặt.”

Sở Khả Nhi thấy lời nói của anh có chút buông lỏng, vội nở nụ cười: “Em đã hiểu, anh A Nhiên, sau này em sẽ không như thế nữa.”

Đã nhiều lần nhắc nhở Khả Nhi sửa lại cách xưng hô, bỗng dưng Diệp Thiên Nhiên cảm thấy chuyện này khó giải quyết hơn so với tưởng tượng của anh, cô ta coi bản thân là trung tâm, ý nghĩ của người khác đều không quan trọng. Làm sao mới có thể thuyết phục được cô ta? Trong lòng anh không thể không nghi ngờ, nhưng cũng cần phải nói cho rõ ràng. Có một số việc cần phải dứt khoát nhanh chóng giải quyết.

Đưa Mạnh Yên và Giang Vũ lên xe, Diệp Thiên Nhiên lưu luyến nhìn theo sau chiếc xe đã chạy xa, nhìn hồi lâu mà chân cũng không nhúc nhích.

Trong lòng Sở Khả Nhi thấy không vui: “Anh A Nhiên, chúng ta cũng quay lại trường học thôi.” Có gì mà nhìn? Mọi người đều đi cả rồi. Cô ta còn rất nhiều cơ hội ở chung với anh, cũng có nhiều cơ hội để đoạt lại anh.

Bất thành linh, Diệp Thiên Nhiên quay đầu nghiêm túc nói: “Khả Nhi, anh vẫn luôn coi em là em gái ruột, sau này cũng chỉ có thể là em gái ruột, những cái khác đều không thể xảy ra.” Nếu đã biết rõ tâm ý của cô ta, thì nhanh chóng cắt đứt như vậy đối với ai cũng tốt.

Sắc mặt Sở Khả Nhi cứng đờ: “Anh A Nhiên, anh muốn nói điều gì? Em không hiểu?” Cô ta không muốn nhìn nhận, cô ta muốn nhân dịp anh không chú ý để còn âm thầm thực hiện ý đồ.

“Hiểu cũng được, không hiểu cũng được.” Về mặt Diệp Thiên Nhiên nghiêm túc, không để cho cô ta né tránh vấn đề này, chỉ có nói ra mới có thể giải quyết rõ ràng được. Anh mơ hồ cũng hiểu được phiền phức: “Lần này anh phải nói rõ ràng, suốt đời này anh chỉ yêu Tiểu Yên, trong lòng sẽ không chấp nhận bất cứ cô gái nào khác.” Bao gồm cả cô em gái này.

Lời vừa nghe được khiến Sở Khả Nhi thấy đau đớn, sắc mặt tái mét, cầm hận nói ra: “Cô ấy tốt như vậy sao? Anh đối xử tốt với cô ấy? Cô ấy nhìn không xinh đẹp, tính tình thì không tốt, hoàn cảnh gia đình cũng tầm thường, anh thích cô ta ở điểm nào?” Không có cái gì thì tốt ở chỗ nào? Chẳng có tác dụng gì. Trong tương lai, nếu Diệp Thiên Nhiên gặp phải khó khăn, Mạnh Yên có thể giúp gì được cho anh? Nhưng cô ta thì có thể, cô ta có thể vận dụng tất cả các mối quan hệ để giúp anh xây dựng sự nghiệp.

“Yêu một người không cần phải cân nhắc những điều này.” Diệp Thiên Nhiên thờ dãi, nếu tình yêu mà phải dùng điều kiện để cân nhắc, vậy còn là tình yêu sao?: “Chờ đến lúc em yêu một người thì em sẽ hiểu.”

“Anh A Nhiên, sao anh lại nói những lời này?” mặt Sở Khả Nhi ngẩn lệ: “Anh ... có phải đã biết em thích anh hay không?” Nếu đã biết tại sao còn đối xử với cô ta như vậy? Tại sao còn nói những câu như thế khiến cho cô ta thêm đau lòng?

Trong lòng Diệp Thiên Nhiên cũng cảm thấy không dễ chịu, dù sao chính anh cũng không muốn gây tổn thương cô em gái này, nhưng vì muốn tốt cho mọi người nên anh phải kiên quyết: “Em chỉ coi anh là anh trai, đây cũng không phải là tình yêu nam nữ, chờ đến một ngày em sẽ gặp được một bạn trai phù hợp hơn, cậu ấy sẽ cùng em chia sẻ buồn vui...”

“Anh chính là người bạn trai đó, anh khiến em luôn vui vẻ, cũng khiến em lo sợ, là người khiến em khổ sở.” Khuôn mặt Sở Khả Nhi bị kích động đỏ bừng, cắt ngang lời anh: “Anh A Nhiên, anh nhìn thẳng vào em xem, em có chỗ nào không bằng Mạnh Yên? Nếu anh không hài lòng điểm nào, em sẽ thay đổi.”

Diệp Thiên Nhiên nghe mấy câu này, trong lòng bất đắc dĩ: “Em rất tốt, nhưng anh chỉ yêu Tiểu Yên.” Thay đổi một chút liệu có thể khiến cô ta không còn thích anh nữa không? Thế gian này còn có tình thương sao?

Sở Khả Nhi cắn chặt môi dưới, cúi đầu trầm tư, một lúc sau mới ngẩng đầu, sắc mặt kỳ quái: “Em không để ý anh yêu cô ta, chỉ cần anh có thể chia cho em một phần tình cảm...”

Diệp Thiên Nhiên không ngờ cô ta có thể nói ra những lời này, quả thực không thể tin những gì vừa nghe được: “Im miệng, em đây là đang làm nhục anh sao? Hay là đang tự hạ thấp chính mình?”

Sở Khả Nhi kéo tay anh, chân thành nói: “Em chỉ muốn được ở bên cạnh anh, dù chỉ là được chia một chút tình cảm đó, như vậy em cũng thấy mãn nguyện rồi.” Cô ta đã nhún nhường đến bước này rồi, anh sẽ mềm lòng thôi. Không phải đàn ông xưa nay đều muốn trái ôm phải ấp hay sao? Cô ta hoàn toàn đã hạ thấp bản thân đến mức này, chẳng lẽ anh còn có thể cự tuyệt cô ta sao?

Diệp Thiên Nhiên lắc đầu rời khỏi tay cô ta: “Đừng nên như vậy, tình yêu của anh chỉ dành cho một người, không thể chia sẻ cho bất cứ một người nào khác.” Tình yêu mà còn có thể phân chia sao? Có lẽ có người có thể làm được như thế, nhưng anh thì không làm được.

Sở Khả Nhi không chịu buông tay, khổ sở cầu xin: “Chúng ta có thể thử mà.” Chỉ cần có cơ hội, cô ta sẽ chứng minh cho anh thấy cô ta là tốt nhất. Đến lúc đó cô ta có thể sử dụng thủ đoạn khiến Mạnh Yên biến mất khỏi cuộc sống của cô ta và anh.

Cô ta nói chỉ cần một chút tình cảm được chia sẻ từ anh là đã mãn nguyện, đều là lừa gạt. Người như cô ta làm sao có khả năng chịu đựng được loại uất ức này? Có thể làm gì bây giờ đây? Ai bảo trong lòng anh chỉ nghĩ đến Mạnh Yên? Chờ đến lúc cô ta xen vào giữa hai người là có thể tìm cách chia rẽ hai người, đến lúc đó cô ta sẽ quán chặt Diệp Thiên Nhiên là có thể độc chiếm anh. Vì nguyện vọng tốt đẹp này, cô phải chịu đựng uất ức một thời gian.

“Không cần thử.” Diệp Thiên Nhiên không suy nghĩ nhiều, lập tức cự tuyệt: “Khả Nhi, em cần nhớ rõ một điểm, với anh tình yêu là thuần khiết, không thể bị bất cứ điều gì làm cho nó bị nhiễm bẩn. Anh là người rất cố chấp, một khi đã xác định người nào đó thì chính là cả đời.” Chia sẻ tình yêu, đừng nói Mạnh Yên nhìn không vừa mắt, ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy ghê tởm. Trong tình yêu chỉ có thể tồn tại hai người, nếu thêm một người thứ ba chen vào chỉ có thể khiến cả ba người bị tổn thương.

Sở Khả Nhi không nghĩ tới chiêu này cũng thất bại, tại sao anh lại không giống như những người khác? Kiên định như vậy, chung tình như vậy, điều này khiến trong lòng cô ta càng yêu thích anh hơn, cô ta nhất định phải có được anh. Suy nghĩ một chút: “Nếu Mạnh Yên không yêu anh thì sao?” Nếu như một người buông tay, thì người còn lại cũng sẽ phải buông tay mà thôi. Nếu thật sự như vậy, cô ta sẽ tập trung đối phó Mạnh Yên.

Diệp Thiên Nhiên thấy sắc mặt Khả Nhi thay đổi khác lạ, trong nội tâm anh đề phòng kiên quyết nói: “Nếu vậy, anh cũng sẽ không thích ai khác.”

Một khác kia, trái tim Sở Khả Nhi thấy lạnh giá: “Anh A Nhiên, tại sao anh không thể chấp nhận em?” Anh tốt như vậy, nhưng vì cái gì mà không thể chấp nhận cô ta?

“Chuyện như vậy không có gì cần phải giải thích.” Diệp Thiên Nhiên nhắc lại một lần nữa, hi vọng cô ta có thể từ bỏ vọng tưởng: “Khả Nhi, em mãi mãi chỉ là em gái của anh, anh hi vọng em có thể hiểu điều này.” Còn nếu tiếp tục dây dưa chỉ sợ ngay cả anh em cũng không thể làm.

Sắc mặt Sở Khả Nhi xám xịt, cố gắng khống chế cảm xúc: “Em hiểu, Anh A Nhiên, anh hãy quên những lời em đã nói lúc nãy đi.” Trước tiên cứ lùi một bước, coi như là vì tương lai sẽ bước một bước tiếp theo. Khiến cô ta có thể từ bỏ, đó là điều không thể. Cô ta yêu anh lâu như vậy, làm sao có thể chấp tay tặng anh cho người khác.

Diệp Thiên Nhiên không đành lòng an ủi: “Như vậy là tốt rồi, em có thể nhìn xung quanh em còn có rất nhiều nam sinh, họ đều rất xuất sắc.” Có điều anh cũng không thể buông lỏng cảnh giác, dù sao cô ta có thể nhẫn nhịn đến lúc này, ngay cả anh cũng bị gạt.

Sở Khả Nhi cúi đầu không nói lời nào, dù người khác xuất có xuất sắc thì sao chứ? Bọn họ cũng không phải là anh.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Chương 63

Diệp Thiên Nhiên thuộc phái hành động, khi hiểu được liên bắt đầu giải quyết vấn đề.

Anh không hề gặp mặt Sở Khả Nhi nữa, dù cô có chuyện tìm anh, anh cũng nhờ bạn bè đi giải quyết dùm. Về phần ăn gì trong căn tin, thời gian anh ăn cơm bắt đầu không cố định, có lúc cũng không nhất định ở ăn cơm trong căn tin. Sở Khả Nhi cho dù muốn đợi anh, cũng không đợi được.

Không lâu sau trong trường học xuất hiện lời đồn đãi khác nhau, nói Diệp Thiên Nhiên và Sở Khả Nhi chỉ là thanh mai trúc mã, cũng không phải là bạn bè trai gái. Cũng có người nói Diệp Thiên Nhiên đã sớm có bạn gái, cũng nói Sở Khả Nhi cũng sớm có bạn trai ..., càng ngày càng nhiều phiên bản khác nhau.

Rốt cuộc có một ngày có một nữ sinh lớn gan gặp Diệp Thiên Nhiên ở trong căn tin, rất dũng cảm hỏi anh chân tướng sự việc.

Diệp Thiên Nhiên nhìn cô ta vài lần, nhớ cô ta học chung một ngành với Sở Khả Nhi, hai người họ giống như có chút không bình thường. Anh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, căn tin huyền ảo lập tức yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều muốn biết đáp án.

Anh rất nghiêm túc trả lời câu hỏi của cô ta: “Khả Nhi là con gái mà ba mẹ tôi nhận nuôi, là em gái kết nghĩa của tôi thôi. Tất cả mọi người đều hiểu lắm rồi.”

Lời vừa nói ra, trong phòng ăn vang lên tiếng cảm thán ‘Thì ra là như vậy’, mắt của cô gái kia đầy tim hời dòn: “Cái kia... Xin hỏi có phải đàn anh đã có

bạn gái rồi hay không?” Cô muốn biết mình có còn cơ hội hay không?

“Đúng vậy.” Diệp Thiên Nhiên khẳng định trả lời, trên mặt lộ vẻ dịu dàng. Nhìn ở trong mắt mọi người, tất cả đều hiểu.

Trong lòng nữ sinh kia mặc dù có chút thất vọng, nhưng chỉ cần nghĩ đến đàn anh mà mình ngưỡng mộ từ đầu đến cuối cũng không phải là một đôi với Sở Khả Nhi, trong lòng vẫn vui mừng. Cô có thể chấp nhận đàn anh có người yêu khác, nhưng không thể chấp nhận cô người yêu ấy là một con nhỏ được nuông chiều.

#Mèo: Chị ấy là fan hâm mộ của DTT ý TvT

Cứ như vậy, tất cả tin tức giả trước đây mà Sở Khả Nhi đã tốn biết bao công sức để truyền ra ngoài lập tức đều bị đổ bể, nghe nói sau đó cô ta cực kì phẫn nộ, ghi thù lên đầu Mạnh Yên, còn có nữ sinh lăm lăm tên Shang Lan Lan. Nếu không phải tại cô ta, chuyện này làm sao đổ bể? Cô vốn còn muốn lợi dụng chuyện này, ngồi vững vàng vị trí bạn gái của Diệp Thiên Nhiên. Cho dù không thể bức bách Diệp Thiên Nhiên để trở thành sự thật, đến lúc đó cho dù Mạnh Yên xuất hiện, cũng sẽ bị người khác gọi là tiểu tam, tất cả mọi người sẽ đứng về phía cô. Cô chiếm hết hướng gió của dư luận, nhưng hôm nay cái gì cũng mất hết.

Cô tính toán thật rất tốt, đáng tiếc có một số việc nhất định không thể kéo dài. Đồ của người khác có tốt thế nào đi chăng nữa, đó cũng là đồ của người khác, giành không được.

Tất cả chuyện này, Diệp Thiên Nhiên không biết gì cả, anh tránh cô ta còn không còn kịp nữa, làm sao có thể biết được? Anh ngoài vội vàng làm bài tập ở bên ngoài, nếu không làm gì thì trở về xem Mạnh Yên.

Mạnh Yên đối với anh vẫn rất lạnh nhạt, anh cũng không tức giận, chỉ là kiên nhẫn hỏi cô có ăn cơm đúng giờ hay không, có gặp phải vấn đề khó khăn nào hay không, có người gây chuyện với cô hay không? Thành tích như thế nào? Buổi tối ngủ có được hay không?

Mạnh Yên có vấn đề sẽ đáp lại, còn lại sẽ không để ý đến. Anh chỉ lắc đầu cười, một mình nói làm nhảm. Có lúc trêu chọc để cô nói chuyện, làm cô vui mừng sẽ nói hơn mấy câu, mắt húng sẽ không để ý đến anh.

Diệp Thiên Nhiên thấy cô xem sự săn sóc của anh là điều tự nhiên, trong lòng đã cảm thấy rất an ủi rồi, hoàn toàn không quan tâm thái độ của cô. Đối với anh mà nói, chỉ cần cô vẫn để ý anh, anh vẫn còn có hi vọng. Nếu như bất luận anh có nói gì, cô đều không lên tiếng. Đó mới là xui xẻo !

Nếu như gặp phải chuyện không thể trở về, nhất định anh sẽ gọi điện thoại tới đây thông báo một tiếng. Ngoài miệng Mạnh Yên tuy nói anh thật phiền, nhưng trong lòng vẫn nổi lên một chút biến hóa. Tất cả cố gắng của anh cô đều nhìn ở trong mắt, ghi ở trong lòng.

Năm tháng vội vã trôi qua, Mạnh Yên và Giang Vũ cùng nhau lên lớp mười hai, ở giai đoạn quan trọng nhất trong đời, cái gì cũng phải đặt xuống trước. Nhưng mà phải nỗ lực học tập, mong đợi có thể thi đậu trường học mà mình yêu thích.

Ngay cả người luôn làm phiền như Trương Thi Vũ cũng sẽ không theo dõi người nữa, cũng tự cố gắng chăm chỉ học tập. Nghe ba cô ấy nói, thành tích nhất định phải đứng trong top 100, như vậy nếu đi cửa sau cũng tương đối thuận tiện. Nếu như thành tích thật quá kém, sợ rằng có chút phiền phức. Lại nói có nhà nào mà cha mẹ không đi nhờ người giúp đỡ chứ, ai lại muốn cho người khác biết thành tích rách nát của con gái mình đâu? Mặt mũi của bọn họ vẫn là hơn, bọn họ không cầu thành tích của con gái mình đạt tốt nhất, nhưng vẫn muốn làm.

Đáng thương lúc trước Trương Thi Vũ chỉ lo nhìn chăm chăm Giang Vũ, hoàn toàn không ý định học tập, kiến thức cơ bản trước kia đều mất hết. Lúc này mà bắt cô học lại lần nữa, cô khổ không thể tả. Cũng không còn biện pháp, phía trên có hai ngọn núi lớn bất buộc, nếu như thi tốt nghiệp trung học không tốt, vậy tiền tiêu vật sau này mất hết ráo. Lúc này cô mới nóng nảy, từ trước đến giờ tiêu tiền như nước, sao có thể chịu được một ngày nếu không có tiền? Lần này liền bắt đầu tức giận phẫn đẩu rồi, nhưng mà có được hay không, rất khó nói.

Mạnh Yên ở phương diện học tập từ trước đến giờ không bao giờ qua loa, vô cùng chăm chỉ. Cho dù bài học nặng nề vẫn luôn thoải mái. Chẳng qua là không ngừng làm các loại đề thi, các loại sách bên ngoài khác, làm cho cô rất là nhức đầu. Tất cả thầy cô cũng toàn lực chuẩn bị chiến đấu, lúc tan lớp đều kéo ngồi lại một hồi lâu, ước gì đem toàn bộ kiến thức đưa cho bọn họ. Học sinh lớp mười hai lưng mang gánh nặng cùng sự mong chờ của cha mẹ thầy cô, giống như ra chiến trường, một phút cũng không thể ngừng. Cái gọi là mười năm mài một kiếm[*], đây là thời điểm bọn họ ra sức ôn thi. Không khí bốn phía thật đè nén, bầu trời hình như màu đen, không khí nặng nề.

[*]/#Mèo: Trích trong bài “Kiếm Khách” của Giả Đào. Cũng có bản ghi là “Thuật Kiếm”.

“Thập niên ma nhất kiếm

Sương nhận vị tăng thí

Kim nhật bả thị quân

Thùy hữu bất bình sự?”

Nghĩa:

“Mười năm trời chỉ mài một thanh kiếm

Lưỡi kiếm [bén nhọn tỏa hơi lạnh] như sương nhưng chưa từng dung thử

Hôm nay cho bạn xem

Có ai bị ức hiếp không?”

Bản dịch của Viên Thu:

“Lưỡi kiếm mười năm suốt đã mài,

Chưa dùng, sắc bén tựa sương mai.

Hôm nay cho bạn xem rồi đây,

Ai bất bình chi hãy tỏ bày?”

Giang Vũ cũng rất cố gắng, mục tiêu của cậu là trường Đại học Cảnh sát. Ban đầu Mạnh Yên biết còn giật mình. Tính khí người lịch sự ôn hòa như vậy mà đi làm cảnh sát, kẻ xấu có sợ cậu ta không? Chẳng qua là nghe cậu nói vốn là cũng muốn ghi danh trường mà Diệp Thiên Nhiên học, nhưng lại sợ tương lai rồi nhà quá xa, ông bà nội Giang cũng tuổi lớn rồi, trong nhà chỉ có một thằng con trai là cậu, không thể làm gì khác hơn là sửa lại học ở trường này.

Có lẽ trong lòng mỗi bé trai đều có một giấc mộng làm anh hùng, như vậy cũng tốt. Làm cảnh sát tương lai cô gặp phải chuyện gì cũng có người giúp một tay. (Thôi đi, cô chỉ nghĩ đến cái này thôi sao?)

Diệp Thiên Nhiên không cùng cô nói chuyện tình cảm, chỉ vơ vét các loại tài liệu học tập cho cô, đem tài liệu mà trước kia anh đã dùng qua cũng để lại cho cô, còn mua một đồng lớn các loại đồ ăn cùng thuốc bổ mang đến nhà họ Mạnh.

Mà Lý Thiên cũng buông xuống tất cả mọi chuyện chăm sóc cho con gái nhỏ một ngày ba bữa, nhưng mà Mạnh Yên cũng không cần bà vây quanh cô suốt ngày, trong nhà vốn là có một thím chuyên nấu ăn. Hơn nữa chỉ cần Lý Thiên ở nhà, điện thoại trong nhà liên vang lên không ngừng, tất cả đều là tìm cô. Mạnh Yên sẽ khuyên mẹ cô trở lại cương vị công tác, cũng đem lại sự thanh tĩnh trả lại cho mình.

Nhà xưởng đã sớm được Lý Thiên xây dựng xong, phân xưởng sáng sủa, phòng làm việc rộng rãi, được trám xi măng bằng phẳng, hai bên đường là thực vật xanh um, tất cả đều rất có khí thế. Có nhà máy của mình ở phía sau, Lý Thiên như hồ thêm cánh, sự nghiệp nâng cao một bước. Chất lượng do mình kiểm định, quả nhiên an tâm không ít. Lại thêm ở trong nội thành mở hai cửa tiệm mới, buôn bán cũng rất phát đạt. Như vậy càng thêm vội vàng đến chân không chạm đất, bà nội đi Điện là đồng nghiệp trước kia đến giúp đỡ, tính tình đi Điện vô cùng thẳng thắn, làm việc lại có thứ tự, hằng ngày trông nom nhà xưởng mới xây còn làm được. Mẹ Phương Phương cùng Lý Mai quản lý mấy nhà trọ. Lý Thiên quản lý hết tất cả, an bày như vậy, tiết kiệm không ít tâm tư của bà.

Chẳng qua là lúc điền nguyện vọng, nguyện vọng thứ nhất mà Mạnh Yên chọn vốn là Đại học Chính trị và Pháp luật khoa Pháp luật, đây là trường học nổi danh nhất ở trong nước, xét điểm rất cao, nhưng lấy thành tích hiện tại của Mạnh Yên đã từng thi qua có thể được chọn.

Tất cả mọi người sau khi biết cũng thật kinh ngạc, đặc biệt là Diệp Thiên Nhiên, anh nhớ là cô đã từng kiên định nói cho anh biết, muốn thi vào trường Đại học Sư phạm.

Diệp Thiên Nhiên chọn một cơ hội tốt hỏi cô: “Tiểu Yên, tại sao muốn thi vào trường này?”

Mạnh Yên để sách trong tay xuống bàn: “Trường học này không tốt sao?”

“Không phải là không tốt.” Diệp Thiên Nhiên quét mắt đến quyển sách, là luật dân sự. “Chỉ là quá đột ngột, anh chỉ muốn biết vì sao thôi?” Lúc nào thì cô nhóc này cảm thấy hứng thú với pháp luật? Còn xem quyển sách này như để giải trí, cô đối với thành tích của mình rất có lòng tin.

“Thật ra thì em không có thay đổi ý định, em còn muốn làm một giáo viên.” Mạnh Yên nhấn bốn huyệt vị ở mắt, đọc sách thời gian dài, mắt chưa xót không chịu được. Cô cũng không muốn mất bị cận thị, đối với cuộc sống sẽ tạo thành rất nhiều ảnh hưởng. “Chỉ cần em đủ ưu tú, vẫn có thể giữ lại giảng dạy ở trường. Cũng có thể lựa chọn đến những trường học khác.” Ý định ban đầu của cô cũng không thay đổi, như vậy thì trường học nào cũng không quan trọng.

Diệp Thiên Nhiên đi tới giúp cô xoa bóp huyệt Thái Dương: “Nói thì nói như thế, nhưng dù sao cũng hơn Đại học Sư phạm tỷ lệ thấp hơn nhiều, em . . .” Cô nhóc này thật là, lòng tự tin tràn đầy. Nhưng mà anh thích Mạnh Yên tự tin như vậy, thần thái sáng ngời.

Mạnh Yên kéo tay của anh xuống, không biết vô ý hay cố tình xoay người tránh ra, ngồi vào trên ghế sa lon nhàn nhạt mở miệng: “Em rất tin tưởng năng lực của mình.”

Diệp Thiên Nhiên có chút mất mát nhìn chăm chăm tay của mình, trong lòng khổ sở, nhưng vẫn là mỉm cười nói: “Được rồi, em muốn thi liền thi đi, bất luận như thế nào, anh đều ở bên cạnh em.” Đã lâu rồi anh và Mạnh Yên không có thân thiết, đừng nói đến hôn, chỉ cần tiếp xúc thân thể, cô sẽ né tránh anh. Cô còn không chịu tha thứ cho anh, cô nhóc này càng lớn là càng khó dây dưa rồi, ban đầu để cho anh đợi nhiều năm như vậy, lần này lại muốn cho anh chờ thêm mấy năm nữa? Anh thật sự biết sai rồi, cũng thành tâm thành ý sửa sai, cô không thể tha thứ cho anh sớm một chút sao? Quá trình khá dài này đối với anh mà nói là một loại đau khổ. Nhưng đây là việc anh nên chịu, anh sẽ không nói một câu oán hận.

Đôi môi Mạnh Yên giật giật, lại không nói chuyện. Trong lòng vô cùng phức tạp, hơn một năm nay, anh luôn yên lặng dùng hành động biểu đạt quyết tâm của mình. Trong lòng cô cũng cảm động, nhưng tạm thời vẫn chưa muốn tha thứ anh. (#Mèo: mới đây đã một năm rồi *nhìn xa xăm*)

Diệp Thiên Nhiên sửa sang xong tâm tình của mình, lại gằn cười nói: “Có mệt hay không? Theo anh đi ra ngoài ăn bữa cơm đi.” Đã đến buổi trưa, chỉ cần đi cùng với cô, thời gian lúc này trôi qua thật nhanh.

Anh biết tình huống ở nhà họ Mạnh, bởi vì chủ nhật nên dĩ sẽ nghỉ ngơi, cho nên trong nhà không ai nấu cơm cho cô ăn.

Mạnh Yên lắc đầu: “Không cần, trong nhà có thức ăn.” Bên ngoài nóng quá, ai muốn đi ra ngoài? Còn không bằng ở trong nhà mở máy điều hòa không khí. Và lại buổi sáng mẹ cô đi ra ngoài, về làm đồ ăn cho cô trong cả ngày, đều đặt ở trong tủ lạnh. Nếu như không ăn hết, đến mai sẽ bị hư. Đây chính là Lý Thiên đặc biệt làm cho cô, chính là phúc lợi hằng tuần. Thím giúp việc nấu ăn cũng không tệ, nhưng làm sao có thể so với bữa ăn tình yêu của mẹ đây!

Diệp Thiên Nhiên cũng không miễn cưỡng cô: “Vậy anh sẽ đi hâm nóng lại, chúng ta ăn chung.” Cứ như vậy cũng được, đồ ăn bên ngoài nhất định không vệ sinh, thời tiết này làm thức ăn dễ dàng bị hư, anh cũng không hy vọng cô ăn vào bị đau bụng, đến lúc đó mất nhiều hơn được. Lúc này cô không thể xảy ra vấn đề gì.

Anh chủ động đến tủ lạnh lấy mấy món ăn ra đĩa, đến nhà bếp mở bếp gas hâm nóng. Quá trình này vô cùng quen thuộc, đối với từng nơi ở nhà họ Mạnh anh đều thuộc lòng bàn tay, cũng như rất rõ ràng thói quen của mỗi người nhà họ Mạnh.

Mạnh Yên ngờ ngác ngồi ở ghế sa lon thì nhìn dáng vẻ anh cuốn tay áo đang làm việc trong nhà bếp, trong lòng chua xót vô cùng, hốc mắt nóng lên. Có nên tha thứ cho anh hay không?

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Chương 64

Chờ Diệp Thiên Nhiên bụng thức ăn ngon ra thì tâm tình Mạnh Yên đã khôi phục, trên mặt không nhìn thấy được là vừa mới đấu tranh tư tưởng xong.

Diệp Thiên Nhiên gấp cho cô miếng thịt gà nhưng cắt lại miếng da rồi mới cho vào bát của Mạnh Yên. Đây là thói quen của Mạnh Yên, cô không thích ăn da gà, cho nên lần nào anh cũng giúp cô xử lý món này.

Mạnh Yên ngờ ngác nhìn chằm chằm miếng thịt gà, cảm xúc ngổn ngang: “Em có thể tự lấy.” Đã lâu lắm rồi, hai người mới có cơ hội cùng nhau ngồi ăn chung một bữa cơm như thế này.

Trong lòng Diệp Thiên Nhiên xót xa, bất mãn kêu lên: “Em không thể đến điều này cũng tước đoạt quyền lợi của anh chứ.” Giọng nói vô cùng hài hước.

Nghe vậy Mạnh Yên không khỏi buồn cười, ưu tư cũng bay đi hết, bĩu môi: “Tùy anh.”

Khóe miệng Diệp Thiên Nhiên cong lên: “Em suy nghĩ xem trường học kia cũng rất tốt, cách trường anh cũng không xa, anh có thể thường xuyên đến gặp em.” Thật là tốt, cô ấy không bài xích anh giống như trước đây nữa. Ít nhất anh hỏi gì cô cũng đáp lại, đồng thời lại còn chịu ngồi chung cùng anh ăn cơm. Đây đã là tiến bộ lắm rồi.

Mạnh Yên cúi đầu chuyên tâm ăn, một lúc sau mở miệng mấp máy nói: “Em bận.” Hình như chưa bao giờ quan hệ của anh và cô tốt đẹp như lúc này, vẫn còn nhìn cô sao? Cô biết làm thế nào để có thể nói rõ quan hệ của hai người với người khác đây? Hay vẫn để anh tiếp tục giả vờ làm anh họ của cô?

Diệp Thiên Nhiên không để ý đến trong lời nói của cô mơ hồ có ý từ chối: “Học ở đại học thoải mái hơn nhiều so với trung học, em có thể từ từ suy nghĩ, không cần quá gấp gáp.”

Mạnh Yên đổi đề tài câu chuyện, cô không muốn quanh quẩn ở phương diện này nữa: “Nghe nói trong đại học có hội sinh viên, tham gia vào hội có phải rất vui không?” Thật ra, kiếp trước cô cũng có học đại học, nhưng do mãi kiếm tiền để trang trải sinh hoạt phí nên cô không có tham gia bất kỳ hoạt động nào của hội sinh viên.

“Nên tham gia.” Diệp Thiên Nhiên suy nghĩ một lát, có chút áy náy cười cười: “Anh không có tham gia, trường học của anh không giống với những trường khác, đều quản sự hóa quản lý, nơi ấy không thể tham khảo được.”

Mạnh Yên gật đầu hiểu ra, cô có chút sợ sốt: “Cũng không biết tiểu Vũ có thể đổ vào trường đại học mà cậu ấy thích không? Cậu ấy có thể có việc lớn.

“Dĩ nhiên có thể.” Trong lòng Diệp Thiên Nhiên biết rõ, cứ coi như thành tích của Giang Vũ không đạt yêu cầu, nhưng gia đình cậu ấy sẽ lợi dụng đặc quyền để yêu cầu trường học kia giúp đỡ. Những việc này anh không thể nói cho Mạnh Yên và Giang Vũ biết được, tránh cho trong thâm tâm hai người không thoải mái: “Đúng rồi, chờ đến khi thi tốt nghiệp trung học xong, đến công ty thực tập, thuận tiện xem xét tình hình hiện nay của công ty.” Anh tính

nhân dịp nghỉ hè sẽ đến công ty hỗ trợ một chút, đương nhiên anh cũng kéo cô cùng đi.

Hơn nữa hè này, anh cũng sẽ ở lại chờ đến khi cô thi xong, không về quê. Đồng thời anh cũng muốn được ở chung cùng cô nhiều hơn để còn bồi dưỡng tình cảm.

Mạnh Yên từ chối cho ý kiến, thuận miệng hỏi: “Bây giờ, công ty thế nào rồi?” Cô có quá nhiều bài tập cần làm nên ít đến công ty.

“Em chính là nhà đầu tư lớn nhất mà lại không chịu quan tâm gì đến công ty.” Diệp Thiên Nhiên nửa đùa nửa thật oán trách: “Số lần em đến công ty đếm trên đầu ngón tay là có thể tính ra được.”

“Em chỉ cần xem báo cáo thường niên hàng năm là được.” Mạnh Yên không khỏi bật cười: “Tối thiểu em cũng biết rõ công ty đã kiếm được bao nhiêu tiền, em cũng sẽ kiếm được bao nhiêu tiền?” Cô chỉ cần biết kết quả là được rồi.

Ai có thể nghĩ tới, ban đầu công ty chỉ là một công ty lắp đặt bình thường vậy mà bây giờ đã phát triển thành công ty nổi tiếng nhất nhì trong thành phố. Phải công nhận bọn họ rất biết chọn đúng thời điểm, được quốc gia đại lực giúp đỡ mới có thể phát triển lớn như vậy. Đồng thời trong tay Diệp Thiên Nhiên cũng có không ít người tài giỏi, đoán chừng cũng giúp đỡ anh không ít việc. Nghe nói, thị trường thành phố và Diệp cha còn là chiến hữu, tình bạn của hai người rất tốt đẹp. Hơn nữa, điều này cũng có ý nghĩa rất lớn, có thể giúp học hỏi được nhiều kinh nghiệm từ thế hệ trước, có thể học hỏi để biến thành của mình, Chẳng có lý do gì mà anh không làm.

Diệp Thiên Nhiên đắc ý nheo mắt lại: “Em thấy thế nào? Xuất phát điểm ban đầu của anh cũng không tệ chứ.”

Mặc dù cô không có quan tâm đến số tiền này nhưng khi nghe đến kiếm được tiền vẫn cảm thấy rất vui, ai cũng như vậy cả thôi: “Em rất hài lòng, có thể thấy được trong một năm này số tiền mà công ty kiếm được không nhiều, tuy nhiên cũng không thể so sánh với sản nghiệp của mẹ em được.” Bây giờ, cô chỉ cần ngồi nhà cũng kiếm được được một số tiền khá lớn rồi.

Diệp Thiên Nhiên càng hí hửng đắc ý: “Đó là đương nhiên, công ty chỉ cần nhận được một công trình lớn là có thể giúp mọi người sống tốt rồi.” Mỗi tháng, anh chỉ cần đến công ty hai, ba lần, hơn nữa thỉnh thoảng Ân Hạo cũng sẽ báo cáo tình hình cho anh, cho nên đối với tất cả các phát sinh tại công ty anh vẫn nắm bắt tương đối rõ ràng.

Mạnh Yên thấy anh tự sướng như vậy, không khỏi buồn cười lắc đầu: “Chú Ân vẫn khỏe chứ?”

“Đều vẫn tốt, Chú Ân có nhắc đến em, khi nào rảnh em đến gặp chú một chút nhé.” Diệp Thiên Nhiên múc một bát canh đưa cho cô: “Nói thật, có lẽ em nên thường xuyên đến công ty, nếu không đến một lúc nào đó em lại xem công ty có cũng được mà không có cũng được.” Chưa từng thấy qua giám đốc nào lại buông tay mặc kệ không chịu trách nhiệm như vậy.

“Đối với em mà nói, công ty này có cũng được mà không có cũng chẳng sao.” Mạnh Yên uống một ngụm canh, thật là ngon: “Có điều còn rất nhiều người ở đây, em hy vọng công ty ngày càng sẽ phát triển, như vậy mới có thể giúp nhiều người có được cuộc sống tốt đẹp.”

Diệp Thiên Nhiên nghe xong những lời này, cảm thấy ngọt hơn là ăn mật: “Em có tâm như vậy, thật sự anh cảm thấy rất vui.” Anh vui là vì cô đã hiểu được tâm ý của anh, hơn nữa lại thật lòng tiếp nhận sự trợ giúp của anh.

Hiển nhiên, Mạnh Yên biết rõ tại sao anh lại vui vẻ như vậy, không thể không thừa nhận nhiều lúc hai người rất ăn ý với nhau: “Đối với bọn họ anh thật sự rất có cảm tình.”

“Đương nhiên rồi, anh lớn lên trong bộ đội, đối với những người từng đi lính đặc biệt rất có cảm tình, thật mong bọn họ luôn gặp được điều may mắn.” Diệp Thiên Nhiên ngừng đùa hỏi: “Em còn nhớ trước đây anh có đề cập với em chuyện chú Tôn từng dạy anh lái xe không?”

“Nhớ chứ, có vấn đề gì sao?” Mạnh Yên còn nhớ rất rõ chú ấy, mặc một thân trang phục màu vàng trông rất hoạt bát.

“Lúc trước, chú ấy chưa có vào làm việc tại công ty, vợ chú đòi ly hôn, chê chú nghèo không có bản lĩnh nuôi nổi vợ con.” Diệp Thiên Nhiên vui đến híp mắt: “Nhưng bây giờ cũng ổn rồi, không ầm ĩ nữa, chú Tôn đã tiếp nhận công việc tại công ty, một nhà bốn người sống rất hòa thuận.” Đây là điều anh trông đợi nhất.

Mạnh Yên cũng nở nụ cười, vui mừng cho gia đình chú Tôn: “Thật tốt, anh đã giúp công ty thực hiện được ước nguyện ban đầu rồi.”

Trong lòng Diệp Thiên Nhiên thấy thật ấm áp: “Đúng vậy, chỉ cần giúp đỡ gia đình chú Tôn trải qua giai đoạn khó khăn này, anh thấy rất vui.”

Mạnh Yên suy nghĩ một chút: “Tòa nhà còn phòng trống nào không? Nếu chú Tôn đón vợ con đến đây ở chung, sợ rằng không đủ chỗ.” Ban đầu, tòa nhà cũng dư không ít phòng, nhưng gần đây quy mô công ty ngày càng mở rộng, quân nhân giải ngũ tìm nơi ở ngày càng nhiều, chỉ sợ không đủ phòng thôi.

Vấn đề này Diệp Thiên Nhiên cũng có nghĩ qua, anh cũng chủ động tìm hiểu: “Cũng không phải ai cũng đón vợ con đến đây, cho nên vẫn có thể sắp xếp được.”

Mạnh Yên gật đầu: “Nếu như không đủ, tìm cho gia đình chú ấy phòng ở khác đi, đến lúc đó qua gặp em lấy chìa khóa.” Cô còn mấy phòng để không chẳng có ai ở, còn có thể giúp không ít người. Đối với những chuyện này cô luôn rất hào phóng, chỉ có ở phương diện tình cảm là cực kỳ keo kiệt.

“Được.” Diệp Thiên Nhiên cũng không khách khí mà đồng ý với cô.

Thời gian trôi qua nhanh, rốt cuộc cũng đến ngày thi tốt nghiệp trung học.

Cha Mạnh, mẹ Mạnh cùng nhau đưa Mạnh Yên đến trường, trên đường đi Mạnh Ngọc Cương và Lý Thiên không ngừng dặn dò phải bình tĩnh, không cần quá khẩn trương.

Mạnh Yên gật đầu không ngừng, vốn cô không cảm thấy quá khẩn trương nhưng lại bị ảnh hưởng bởi tâm tình khẩn trương của cha mẹ khiến tâm tình cô cũng bắt đầu thấp thòm không yên.

Tại cổng trường, rất nhiều người đứng tập trung thành nhóm, tất cả đều là phụ huynh đưa con em mình đến thi. Về mặt của tất cả mọi người ở đây đều lộ vẻ khẩn trương, lo lắng. Thành quả của mười mấy năm học được xác định bởi cuộc thi này, có thể không khẩn trương sao được?

“Chú Mạnh, đi Lý.” Diệp Thiên Nhiên vừa gọi to vừa chạy đến. Tối hôm qua, anh ngủ lại ở Giang gia, trời vừa sáng chủ động đề xuất sẽ đưa Giang Vũ đi thi, ông bà Giang Vũ không có đi cùng, có lẽ do đã lớn tuổi nên chỉ chờ ở nhà, Giang Thiên Hải lại rất bận, căn bản không có thời gian rảnh rỗi.

Ba Mạnh ngồi trong xe ngó đầu ra tìm, mãi mới nhìn thấy Diệp Thiên Nhiên đang chen chúc trong đám đông chạy đến.

Mạnh Ngọc Cương nhìn về mặt có chút nhếch nhác của anh: “Thiên Nhiên cũng đến, tiểu Vũ đâu?”

“Cậu ấy đã vào trong rồi.” Diệp Thiên Nhiên nhìn gia đình ba người tính toán: “Chú Mạnh, để cháu giúp đưa em vào trường, Bên ngoài khá nóng nực, tốt nhất cô chú nên ở lại trong xe.”

Mạnh Yên cúi đầu kiểm tra lại đồ cần dùng trong cuộc thi, thấy không thiếu sót gì liền mở cửa xe bước xuống: “Cha mẹ, hai người về trước đi, con có thể tự lo được.” Cô biết cha mẹ rất bận rộn, hôm nay đã tận lực thu xếp để cùng nhau đưa cô đến trường, thật ra cô cũng không cần cha mẹ phải đưa đi, tự bản thân cô cũng có thể đối phó được.

Ba Mạnh, mẹ Mạnh không yên lòng, dặn dò mấy câu rồi mới để Mạnh Yên đi.

Diệp Thiên Nhiên hộ tống Mạnh Yên đến tận cổng trường, sờ đầu của cô: “Đừng quá lo lắng, phải tin tưởng vào bản thân, em là người giỏi nhất.”

“Vâng.” Mạnh Yên nhìn ánh mắt khích lệ an ủi của anh, khỏe miệng nở một nụ cười, tinh thần thoải mái, tràn đầy tự tin đi vào trong sân trường.

Diệp Thiên Nhiên yên lặng nhìn bóng lưng cô biến mất trong tầm mắt mới quay người đi vào trong xe: “Chú Mạnh, đi Lý bận việc có thể về trước đi, việc ở đây cứ giao cho cháu.”

Mạnh Ngọc Cương không yên tâm nhìn chằm chằm cổng trường: “Như vậy không được đâu, cháu còn phải chăm sóc tiểu Vũ nữa.” Ông cùng Giang Hải Thiên đã thống nhất, buổi sáng ông chờ ở đây, buổi chiều Giang Thiên Vũ sẽ qua thay ông.”

“Đằng nào cũng vậy, cháu sẽ chăm sóc tốt tiểu Yên.” Diệp Thiên Nhiên biết công việc của mọi người rất bận nên chủ động đề nghị nhận nhiệm vụ: “Khi nào thi xong, cháu sẽ đưa em về nhà an toàn.”

Lý Thiên rất tin tưởng Diệp Thiên Nhiên, cảm thấy anh làm việc vô cùng đáng tin: “Vậy thì làm phiền cháu, buổi tối ở lại ăn cơm cùng gia đình nhé.”

“Vâng, đi Lý.” Diệp Thiên Nhiên đồng ý, anh không coi mình là người ngoài.

Thấy bà xã nói vậy, Mạnh Ngọc Cương cũng đồng ý. Hai người giao xe để lại cho Diệp Thiên Nhiên liền vội vàng đến nơi làm việc.

Diệp Thiên Nhiên im lặng ngồi chờ trên xe, nhìn chằm chằm vào cổng trường, trong lòng rất lo lắng. Ngoài miệng nói tự tin nhưng trong tâm lại luôn lo lắng chẳng may hai người xảy ra vấn đề gì, dù sao trường thi cũng như chiến trường, chỉ cần không cẩn thận sẽ thất bại thảm hại. Anh hy vọng sẽ không phải nhìn thấy đáng về khổ sở, thất vọng của hai người.

Tùng đột học sinh nối đuôi nhau đi ra, đôi mắt Diệp Thiên Nhiên mở to để tìm kiếm, anh chỉ sợ bỏ qua bóng dáng của hai người.

Rốt cuộc bóng một người quen thuộc cũng xuất hiện trong tầm mắt của anh, anh mở cửa xe gọi to: “Tiểu Yên, ở đây.”

Mạnh Yên như một làn khói chạy đến chui vào trong xe, một luồng gió mát lạnh lan tỏa, đúng là nơi nào có điều hòa là nơi đó tuyệt nhất. Bên ngoài quá nóng, loại thời tiết nóng nực này khiến khắp người toát mồ hôi mà trí óc còn phải vận động tối đa, đối với từng thí sinh dự thi mà nói đây là một thử thách không hề đơn giản: “Cha mẹ em về rồi sao?”

Diệp Thiên Nhiên nhìn kỹ sắc mặt cô, dường như rất bình tĩnh: “Hai người bận công việc nên anh thay chú đi ở lại chăm sóc em.” Bài thi chắc cũng không tệ lắm, bằng không sẽ không bình tĩnh như vậy.

Mạnh Yên thở dài một hơi: “Tiểu Vũ còn chưa đi ra sao?” Cũng không biết cậu ấy làm bài thế nào?

“Vẫn chưa thấy, chờ cậu ấy ra chúng ta cùng nhau đi ăn cơm. Ăn trước một ít lót dạ nhé, em muốn ăn cái gì? Có bánh quy, bánh ngọt và táo.” Còn có dầu gió, thuốc, nước suối, mẹ Mạnh thật chu đáo, cái gì cũng chuẩn bị.

“Em không thấy đói.” Lúc này, Mạnh Yên không có hứng thú nghĩ đến đồ ăn, trí óc phải vận động nhiều cũng thật mệt mỏi.

Diệp Thiên Nhiên mở nắp chai nước: “Vây em uống nước đi.”

Mạnh Yên nhận chai nước uống mấy ngụm thì thấy Giang Vũ ra đến nơi, Diệp Thiên Nhiên gọi cậu lên xe, sau đó dẫn hai người đi ăn cơm.

Giang Vũ nhận quả táo do Mạnh Yên đưa cho, vừa ăn vừa nói: “Cuộc thi lần này ra đề thật quá gian xảo, thiếu chút nữa em làm sai, tiểu Yên, cậu làm bài như thế nào?”

Mạnh Yên ngửa mặt lên suy nghĩ trong giây lát: “Không biết nữa, dù sao mình cũng làm hết không bỏ câu nào.”

Giang Vũ liếc mắt: “Cậu thật là, làm bài thi mà cậu còn có thể như vậy. Đúng rồi, cách giải bài thi cậu làm thế nào?”

Hai người chụm đầu vào cùng nhau thảo luận đề thi vừa xong, thỉnh thoảng tranh luận mấy câu. Đến khách sạn rồi mà vẫn chưa có dừng lại.

Tại bãi đỗ, Diệp Thiên Nhiên dừng xe quay đầu cười nói: “Được rồi, đã thi xong rồi không cần phải nghỉ lại làm gì, ăn cơm xong nghỉ ngơi một chút, chiều lại tiếp tục thi.” Trên đường đi anh nghe hai người thảo luận có thể thấy kết quả bài thi cũng khá tốt. Nhiều câu hỏi trả lời đáp án rất tốt, chỉ có mấy câu vẫn bị thiếu sót.

Giang Vũ và Mạnh Yên cùng nhau bật cười. Đúng vậy, thi cũng đã thi xong còn tranh luận cái gì chứ. Bất kể ai đúng ai sai cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi, quan trọng là buổi thi chiều này kìa.

Khách sạn này nổi tiếng về văn minh sạch sẽ, trước đây Diệp Thiên Nhiên có lần đã đến đây cùng bạn bè, về đến phòng, ba người gọi một vài món đơn giản cùng nhau ăn cơm. Miếng nhai cơm nhưng không thấy ngon, tùy tiện ăn vài miếng lấp đầy bụng là được rồi.

Cơm nước xong xuôi, Diệp Thiên Nhiên để cho hai người ngồi xuống ghế sofa nghỉ ngơi, còn anh thì chạy trước chạy sau chăm sóc hai người, lúc thì đưa đồ ăn tráng miệng, lúc đưa nước uống, sau lại chạy qua cầm điều khiển điều hòa chỉnh lại nhiệt độ, rồi cầm đến cho hai người tắm chân móng ...

Mạnh Yên kéo tay anh lại: “Anh lại đây ngồi, đừng đi lại nhiều như vậy, ngồi xuống nghỉ cùng chúng em đã.” Nhìn anh tỉ mỉ, chăm sóc cẩn thận như vậy, khiến trong lòng cô cảm thấy mềm mại lạ thường.

Diệp Thiên Nhiên thuận thế ngồi xuống bên cạnh cô, gơ cánh tay nhìn đồng hồ: “Muốn ngủ một lúc không? Vẫn còn đủ thời gian.”

Mạnh Yên lắc đầu: “Không, thời điểm này làm sao em có thể ngủ được chứ?” Thi tốt nghiệp trung học, buổi trưa có thể ngủ được sao?

Kết quả một lát sau, cô đã dựa vào ngực của Diệp Thiên Nhiên ngủ say như chết, khóe miệng còn có nước miếng chảy ra.

Diệp Thiên Nhiên ôm Mạnh Yên điều chỉnh lại tư thế, anh muốn cô ngủ thoải mái một chút, hai mắt tràn đầy nhu tình, ngón trỏ đưa lên miệng lau đi vệt nước dính trên đó. Có lẽ cô quá mệt mỏi, ăn uống no đủ liền nhắm mắt ngủ, có thể nghỉ ngơi một chút cũng tốt, buổi chiều còn tập trung tinh thần làm bài thi cho tốt.

Giang Vũ đứng bên cạnh che miệng cười thầm trong bụng, cô bạn này ngủ mà còn chảy nước miếng, thật sự quá khôi hài. Nếu như có máy ảnh trong tay, nhất định phải chụp lại mấy tấm để lưu làm kỷ niệm. Hết cách rồi, ai bảo bình thường Mạnh Yên luôn cho người khác có cảm giác cô rất mạnh mẽ chứ.

Diệp Thiên Nhiên ngẩng đầu trừng mắt liếc Giang Vũ một cái, miệng mấp máy yêu cầu yên lặng đi ra ngoài, không để cô bị giật mình thức dậy.

Giang Vũ không nhìn được liền chạy đi tìm một chỗ khác vắng vẻ cười to một trận.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Diệp Thiên Nhiên ôn nhu nhìn Mạnh Yên ngủ, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, cúi đầu hôn trộm một cái lên đôi môi hồng nhô xinh của cô. Cơ hội này thật khó mà có được, chỉ những lúc thế này thì cô mới không kiêng dè chút nào để anh ôm vào lòng. Bình thường muốn hôn cô đã rất khó khăn, nhân cơ hội này phải hôn thêm mấy cái mới được. Chỉ là không biết sau khi tỉnh lại cô sẽ có vẻ mặt thế nào đây? Là xấu hổ hay tức giận?

Bất quá những điều anh đoán đều sai, một lúc sau Mạnh Yên mở mắt phát hiện bản thân cô đang dựa trên ngực anh mà ngủ, cô choáng váng ba giây, đứng dậy nhìn đồng hồ, trên mặt không có chút biểu tình nào mở miệng: “Đến giờ rồi, chúng ta đi thôi.” Trong lòng cô thấy xấu hổ không chịu nổi, sao cô lại có thể làm ra chuyện mất mặt thế này chứ? Ngoài miệng thì vẫn nói phải luôn giữ khoảng cách, nhưng thực tế lại ...

Trong thâm tâm Diệp Thiên Nhiên chỉ có thể thở dài, muốn cô tha thứ cho anh, sợ rằng cần phải trải qua một đoạn thời dài nữa đây.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chương 65

Mạnh Yên từ trường thi đi ra, nặng nề thở phào nhẹ nhõm. Sửa sang lại sách vở rồi cuộc toàn bộ cũng kết thúc, mười năm khổ học vào giờ khắc này tất cả đã thành quá khứ. Về phần có thể đậu vào trường học mà mình thích hay không, vậy thì phải xem ý trời. Điều cô có thể làm được cũng đã làm, cô đã rất nỗ lực, không thẹn với lòng.

Diệp Thiên Nhiên mở cửa xe giúp cô, để cho cô lên xe: “Có mệt hay không? Có đói bụng không?”

Mạnh Yên lắc đầu một cái: “Không mệt cũng không đói bụng, hơi buồn ngủ thôi.”

Diệp Thiên Nhiên có chút đau lòng, sắc mặt của cô rất mệt mỏi: “Vậy anh đưa em về nghỉ nha, ba ngày sau anh sẽ tới đón em.”

Mạnh Yên mờ mịt mở to hai mắt: “Đón em? Đi đâu?”

“Công ty thực tập, em quên rồi sao?” Diệp Thiên Nhiên đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, chỉ cần đem cô nhóc này kéo đi: “Anh đã sắp xếp cho em làm việc chung với trợ lý An, em thấy thế nào?”

Trong lòng Mạnh Yên không vui bĩu môi: “Đều đã sắp xếp tốt rồi, em còn có thể nói cái gì?”

Diệp Thiên Nhiên không có một chút buồn bực nào: “Nếu em không muốn đi, không sao, anh sẽ giải thích cùng anh An.”

“Thôi, nếu sắp xếp xong xuôi, em liền đi.” Mạnh Yên chỉ là không đồng ý anh tự mình an bày tất cả, cô đối với chuyện này cũng không bài xích. Thấy thái độ của anh ôn hòa trong lòng cũng bình tĩnh lại: “Dù sao không bận chuyện gì, ở nhà cũng nhàn rồi.”

Diệp Thiên Nhiên cười híp mắt gật đầu: “Như vậy cũng đúng, phải tiếp xúc với xã hội thật nhiều, tiếp xúc nhiều công ty.”

Mạnh Yên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng: “Vậy em nghỉ ngơi ở đâu? Những phòng ốc kia cũng chưa sửa sang, không thể ở được.” Cô không muốn ở trong phòng thô sơ, trừu thân đá điện nước đơn giản bên ngoài, không có gì cả.

Giương mặt Diệp Thiên Nhiên tỏ vẻ đương nhiên: “Còn căn nhà ở đường Cửu Giang mà.”

Mạnh Yên mân mê miệng: “Đó là nhà của anh, em không ở được đâu.” Đến căn nhà kia ở, tính làm gì? Cảm giác kỳ quái như thế nào? =,=

“Giữa chúng ta còn phân anh em sao?” Diệp Thiên Nhiên đã sớm suy tính để cho cô vào ở, sau khi sửa sang phòng ốc xong, cô chưa bao giờ ở bên trong một ngày nào, căn nhà kia vốn là của hai người bọn họ. “Một mình em ở, anh không ở trong kia.”

Mặc dù anh cũng rất muốn ở cùng, nhưng tình trạng hôm nay trước nên chậm rãi đi.

Mạnh Yên bình tĩnh nhìn anh hai giây: “Vậy anh nghỉ ngơi ở đâu? Trong trường học còn có chỗ cho người ở sao?”

“Cùng chú Ân bọn họ chen chúc thôi.” Diệp Thiên Nhiên nháy mắt cười nói: “Nếu em nói em không dám ở một mình, anh sẽ ở cùng em.”

Đầu Mạnh Yên ngẩng lên: “Em có cái gì mà không dám ở? Em đang muốn yên tĩnh một mình đây.” Lời vừa ra khỏi miệng cũng có chút hối hận, đây không phải là đồng ý anh sao?

Diệp Thiên Nhiên trong lòng mừng rỡ, nhưng mà trên mặt lại nghiêm trang: “Nếu sợ, rủ Phương Phương cùng nhau ở đi, vừa lúc cô ấy cũng thực tập.”

Năm nay Lâm Phương Phương nghỉ hè với mấy bạn học cùng lớp rồi đi làm ở công ty quần áo, vô cùng bận rộn, cũng không có thời gian ra ngoài chơi.

Mạnh Yên suy nghĩ một chút: “Thôi, cậu ấy và bạn học cùng thuê phòng, kiên quyết kéo cậu ấy tới cũng không tốt.” Cô không sợ ở chung với một người khác, nhưng mà ăn cơm quét dọn vệ sinh ... Có chút phiền phức.

Nói xong, Diệp Thiên Nhiên cho xe chạy chuẩn bị đưa cô trở về.

Mạnh Yên không khỏi kêu lên: “Không đợi tiểu Vũ hả?”

Diệp Thiên Nhiên nhủ mảy: “Cậu ta so với em ra ngoài sớm hơn, đã về nhà của mình rồi.” Nhưng thật ra Giang Vũ muốn cho bọn họ có cơ hội chung đụng với nhau, đối với cậu em họ thức thời này, trong lòng Diệp Thiên Nhiên rất hài lòng. Chờ anh chuẩn bị thi lên đại học, sẽ đưa một món lễ lớn cho cậu.

Mạnh Yên ngủ suốt ba ngày ba đêm, ngủ rồi ăn rồi ngủ, cuối cùng cũng hăng hái trở lại. Chương trình học của học sinh trung học thật sự quá kinh khủng, ngay cả thời gian nghỉ ngơi đầy đủ cũng không được bảo đảm.

Diệp Thiên Nhiên theo ước định tới đón cô cùng đi vào nội thành, Mạnh Yên thu thập mấy bộ quần áo đơn giản lên xe.

Lý Thiên không yên lòng dặn dò mấy câu, nói cô có chuyện gì thì gọi điện thoại về.

Ba ngày trước Mạnh Yên đã thương lượng cùng bọn họ, Mạnh Ngọc Cương đối với đứa bé muốn đi công ty thực tập luôn cảm phiếu tán thành, dù sao tương lai phải ra ngoài xã hội, tiếp xúc sớm một chút cũng là chuyện tốt. Không thể vĩnh viễn làm công chúa nhỏ trong tháp ngà*, cái gì cũng không biết.

#Mèo: “Tháp ngà” trong văn chương có nghĩa là cái tháp làm bằng ngà voi, ở đây ví cái thế giới cao siêu, xa vời của những tri thức trong sách vở và ý nghĩ chủ quan, là nơi mà trong đó người tri thức, nghệ sĩ nương náu mình, thoát ly đời sống thực tế. Mèo có đọc một bài báo ghi với tựa đề “Tri thức không thể quần quanh trong tháp ngà khoa học” là từ đó mà ra.

Lý Thiên hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là giao tất cả cho Diệp Thiên Nhiên.

Diệp Thiên Nhiên mỉm cười đáp, đồng ý chủ nhật sẽ đưa Mạnh Yên về nhà đoàn tụ với bọn họ. Thật ra thì, Mạnh Yên ở nhà cũng là một mình, cũng không có ảnh hưởng quá lớn. Chẳng qua trong lòng cảm giác không giống nhau thôi.

Một đường lái xe đến căn nhà nhỏ trên đường Cửu Giang, đã lâu rồi Mạnh Yên không có tới nơi này, nhìn bày trí quen thuộc làm cô có chút hoảng hốt.

“Vào đi nào, sững sờ ở cửa làm gì?” Về mặt Diệp Thiên Nhiên bình tĩnh đem Mạnh Yên đang ngăn người kéo vào: “Trong nhà cái gì cũng có, đồ dùng hàng ngày đều ở trong tủ, trong tủ lạnh có đặt mấy món ăn đã nấu xong, chắc là em đói bụng rồi, đặt ở trong lò vi ba một lát là có thể ăn. Còn có đồ ăn vặt ở trong ngăn kéo tủ TV.” Anh không ngừng giải thích tỉ mỉ, chỉ sợ lúc sinh hoạt cô ngỡ ngàng không tìm được đồ.

Trong lòng Mạnh Yên có chút cảm động: “Anh chuẩn bị xong hết rồi sao?”

“Dĩ nhiên rồi, thế nhưng ba ngày nay anh cũng không có uống phí.” Gương mặt Diệp Thiên Nhiên đắc ý hả hê, rơi vào trong mắt Mạnh Yên ngược lại có mấy phần trẻ con đáng yêu: “Đúng rồi, cách ba ngày đi lao công sẽ tới quét dọn vệ sinh, còn đây là điện thoại của em”

Mạnh Yên lẩm bẩm nói nhỏ: “Anh nghĩ rất chu đáo.”

Diệp Thiên Nhiên lại gằn cười đùa hí hửng: “Nếu như rất cảm động thì cho anh ôm một đứa con đi.”

“Đi.” Mạnh Yên nghiêng người nhìn anh, một chương vở bay anh, chút xiu cảm động cũng biến mất.

Diệp Thiên Nhiên không khỏi cười to: “Cầm quần áo treo trong tủ phòng ngủ, rồi anh dẫn em ra ngoài đi dạo, làm quen hoàn cảnh một chút, tránh cho em bị lạc.” Hai người thật vất vả mới có thể thoải mái chung đụng như vậy, tâm tính Mạnh Yên so với trước kia mở rộng rất nhiều. Thật không dễ dàng gì!

“Cái này không cần đi, em không có gốc như vậy.” Mạnh Yên khinh bỉ nhìn anh một cái: “Khi nào đến công ty?”

“Ngày mai tám giờ, anh tới đón em, nhớ đừng ngủ quên nhé.” Diệp Thiên Nhiên cười kéo cô đến cửa phòng ngủ: “Trên tủ đầu giường có đồng hồ báo thức, buổi tối trước khi ngủ em chỉnh thời gian thật tốt.” Ngay cả cái này anh cũng suy nghĩ đến.

“Không cần phiền toái như vậy, anh chỉ cho em tuyến xe buýt nào là được rồi.” Trong lòng Mạnh Yên vẫn là có chút không được tự nhiên: “Em có thể tự mình đi.” Mặc dù mềm lòng, thái độ cũng mềm hoá rồi, nhưng trong khoảng thời gian ngắn như vậy vẫn còn một chút xấu hổ.

Diệp Thiên Nhiên lấy một lý do chính đáng: “Dù sao cũng thuận đường mà, xe cũng là của công ty.”

Anh đã nói đến như vậy, cô còn có thể như thế nào? Đi vào phòng ngủ sửa sang lại hành lý mang tới.

Giường đệm đều được đổi mới, khăn trải giường cùng với áo gối đều đồng bộ màu nhạt in hoa màu hồng phấn, có cảm giác ấm áp như được cưng chiều. Bên trong phòng ngăn nắp sạch sẽ, có khác một chút, hình như giống với căn phòng ở nhà*. (#Mèo: *nhà này là nhà MY nha)

Mạnh Yên cầm quần áo treo vào tủ quần áo trống không, bên kia là đồ của anh. Cô tỉ mỉ sửa sang lại quần áo, những bộ quần áo này đều là đồ mới tinh, là Lý Thiên từ trong nhà xưởng mang ra ngoài làm hàng mẫu. Cũng không biết là anh sửa sang lại như thế nào?

Mẹ cô có một thói quen, mỗi lần sản xuất ra một mẫu trang phục cho hàng loạt thiếu nữ, không cần bắt buộc theo khuôn người mẫu, chỉ làm theo số đo của con gái nhỏ. Cho nên tất cả mẫu quần áo đều được may đo cắt sẵn theo dáng người của Mạnh Yên.

Lần này Mạnh Yên muốn đi công ty thực tập, Lý Thiên đương nhiên là muốn vì con gái ăn mặc xinh đẹp một chút, muốn cho con gái nhỏ đẹp mặt ra ngoài gặp người. Trước kia học cao trung không dám cho cô mặc quần áo đẹp đẽ, chỉ sợ cô bị phân tâm, cũng sợ nam sinh khác theo đuổi cô. Chỉ cho cô mặc đồng phục học sinh, chủ nhật nghỉ ngơi là mặc đồ thể thao. Hôm nay cũng thi xong rồi, nên để cho con gái ăn mặc thật xinh đẹp.

Đối với mấy cái này Mạnh Yên luôn không để ý tới, mẹ cô cho cô mặc cái gì, không có cái gì mà không được. Cô mặc quần áo đẹp đẽ cho ai nhìn đây?

Về mặt Diệp Thiên Nhiên thản nhiên tựa ở cửa ra vào nhìn cô sửa soạn: “Tiểu Yên, trong thư phòng có máy vi tính, cũng có lắp đặt sẵn dây cáp, em có thể lên mạng lướt net.”

“Biết.” Mạnh Yên liếc lên trên tủ đầu giường có một cái giá, phía trên đặt một hàng sách chỉnh tề: “Những quyển sách này đều là của anh sao? Em có thể xem không?”

Trong lòng Diệp Thiên Nhiên có chút không vui: “Dĩ nhiên có thể, có rất nhiều cho em chọn lựa, cho em đọc để giết thời gian.” Cô nhóc thối, muốn kéo dài khoảng cách, nghĩ cùng đừng nghĩ.

“Cám ơn.” Mạnh Yên chỉ có thể nói câu này, anh tỉ mỉ đến mức này, xem ra đối với cô thật dễ tâm.

“Tiểu Yên.” Giọng nói Diệp Thiên Nhiên có chút tức giận: “Anh không thích nghe em nói từ này, giữa chúng ta không cần lạnh nhạt như vậy.” Cô có cần dùng những lời như vậy để nhắc nhở anh tình trạng của hai người hôm nay không? Bọn họ đang là ‘chiến tranh lạnh’, không phải là người quen thuộc nhất đã chia tay thành người xa lạ.

Mạnh Yên yên lặng một hồi, đôi tay vô ý thức sờ tới sờ lui, cắn môi dưới, vẻ mặt có chút lo lắng: “Anh. . . Anh ở trong công ty làm chức vị gì?”

Lòng Diệp Thiên Nhiên mềm nhũn, nhỏ giọng trả lời: “Trợ lý cho chú Ân.” Anh không thể nào tức giận mãi với cô được, chỉ cần thấy đáng về cô luống cuống tay chân sẽ đặc biệt mềm lòng.

Mạnh Yên len lén nhìn anh một cái, trong lòng thở phào nhẹ nhõm: “Xem ra người khác cũng không biết thân phận của anh.”

“Đúng.” Diệp Thiên Nhiên bắt được ánh mắt trộm nhìn của cô, tâm tình lập tức khá hơn, cô vẫn để ý đến anh: “Anh cũng không có công bố thân phận của em, như vậy sẽ thật phiền toái.” Không khéo thu hút các tầm mắt đầy toan tính, đó là chuyện anh không thích nhất.

“Em hiểu rõ.” Mạnh Yên gật đầu một cái: “Em thích nấp ở phía sau màn hơn, nếu như nghe người khác gọi em một tiếng cô chủ, không chừng em sẽ bị nổi da gà.”

Đột nhiên Diệp Thiên Nhiên hô một tiếng vang dội: “Cô chủ.” Khóe miệng lại lộ vẻ ý cười xấu xa.

Cả người Mạnh Yên giật mình, cái người này tại sao lại như vậy? Ghét, dám trêu chọc cô. Giơ lên quả đấm nhỏ nhào qua đánh anh, anh cười hi hi tránh trái tránh phải, trêu chọc cô phát điên.

Đội cô đuổi theo đến không thờ kịp, Diệp Thiên Nhiên mới dừng lại bước chân đến ôm cổ cô: “Được rồi, để cho em đánh lại nhé. “

Mạnh Yên nhắm quả đấm vào ngực anh, hung hăng đánh mấy cái. Thật ra bình thường cô không rèn luyện thân thể, nào có hơi sức gì? Roi vào trên người Diệp Thiên Nhiên tự nhiên là không đau, chẳng qua vì phổi hợp với cô, mới làm bộ kêu đau.

Bên tai nghe anh liên tục kêu thảm thiết, lúc này Mạnh Yên mới hết giận để quả đấm xuống, hà hà hất đầu: “Xem anh còn dám khi dễ em hay không?”

“Không dám, cũng không dám nữa.” Diệp Thiên Nhiên làm bộ đáng thương cầu xin tha thứ: “Cho nên em đừng giận anh nữa, tha thứ cho anh một lần thôi.” Anh mượn cơ hội này nói xin lỗi, nắm chặt cơ hội cầu hòa. Nếu tiếp tục ‘chiến tranh lạnh’, như vậy quá gầy vò người.

Người này quá. Quá đáng ghét, quá biết lợi dụng cơ hội. Mạnh Yên bĩu môi, tha thứ cho anh, cảm giác trong lòng có chút không thoải mái. Không tha thứ cho anh, hình như cô đã mềm lòng.

Diệp Thiên Nhiên nhìn thấu trong lòng cô đang giãy giụa, cho cô bậc thang đi xuống: “Như vậy đi, mỗi ngày anh sẽ làm bao cát cho em, nếu em không vui có thể đánh anh, đánh đến khi em hết giận mới thôi, có được hay không?”

Mạnh Yên tức giận nghiêm mặt: “Em đã ngoan như vậy sao?” Cái gì mà đánh anh? Cô chính là thiếu nữ thủy mị đoan trang đấy!

Diệp Thiên Nhiên xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thật đáng yêu nha: “Không có không có, Tiểu Yên của anh là cô gái dịu dàng đáng yêu nhất trên đời này mà.”

Mạnh Yên chụp được tay của anh, tiếp tục gây khó dễ cho anh: “Anh là ai hả?”

Trong đầu Diệp Thiên Nhiên hiện ra ánh sáng: “Anh nói sai rồi, anh mới là của em.” ^^

“Miệng lưỡi trơn tru.” Mạnh Yên bĩu môi, nhưng không có phủ nhận. (#Mèo: Cô khoái thấy mỡ luôn mà già bộ.)

Diệp Thiên Nhiên không khỏi mừng rỡ, cô nhóc này coi như là ngầm cho phép: “Vậy coi như là chúng ta hòa hợp lại nha, về sau nếu em giận anh, thì trực tiếp nói với anh, lần đầu tiên anh làm ‘bạn trai’, không được chu đáo, có lúc đầu óc sẽ không biết suy nghĩ như thế nào mới tốt. Chỉ cần em nói rõ ràng với anh, anh sẽ sửa liền.” Rốt cuộc đợi đến khi cô bớt giận, thật là một năm dài đằng đẳng. Về sau anh cũng không dám làm chuyện sai trái nữa, lần dạy dỗ này đã khắc quá sâu rồi.

Mạnh Yên nhủ cái mũi nhỏ lại, đối với lời của anh hoàn toàn xem thường: “Em cũng là lần đầu tiên làm ‘bạn gái’ nha, nhưng em lại cảm giác mình làm tốt vô cùng.”

Lúc này Diệp Thiên Nhiên vui chaoáng váng, mặc kệ cô nói cái gì đều đúng, nịnh nọt: “Em thông minh hơn anh mà.”

Mạnh Yên bị đổ mặt mày hớn hờ, đưa tay véo hai bên má của anh: “Về sau không cho anh cùng bất kỳ cô gái nào quá thân cận, đặc biệt là cái em gái gì đó....” Lời này vừa nói ra, coi như là chính thức giải hòa rồi.

“Được, bất kỳ cô gái nào anh đều giữ khoảng cách.” Trong lòng Diệp Thiên Nhiên hồi hộp, đang hoảng gật đầu: “Một năm này anh chỉ gặp Khả Nhi hai lần, nhưng mỗi lần đều dẫn theo bạn cùng phòng đi chung.” Nếu không phải là chú Sở bảo anh đi xem con gái bảo bối của chú ấy một chút, anh thật sự không muốn đi, nhưng anh đã có kinh nghiệm, tuyệt đối không một mình tiếp xúc. Bên cạnh có nhiều người như vậy, muốn gây sức ép cái gì!

Mỗi lần thấy vẻ mặt Sở Khả Nhi tủi thân u oán, cả người anh liền không thoải mái. Anh lại không thiếu cô ta cái gì, làm sao lại lộ ra vẻ mặt này. Giống như anh phụ bạc cô ta vậy, muốn người khác nghĩ như thế nào? Cho nên có thể tránh thì tránh, tránh không được thì kéo một đám người đi theo.

Mạnh Yên cũng không phải là người không biết phải trái, nghe anh đem chuyện đầu đuôi gốc ngọn nói rõ ràng, cũng không tức giận. Nhưng mà nhắc nhở anh về sau cẩn thận một chút, không muốn để người khác nói bậy bạ.

Đĩ nhiên Diệp Thiên Nhiên gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 66

Sáng hôm sau Mạnh Yên dậy thật sớm, tối qua cô cũng không có đặt đồng hồ báo thức, hơn nữa đồng hồ sinh học của cô cũng rất chuẩn, cô đứng dậy đánh răng rửa mặt, chỉnh lại mái tóc, tinh thần sáng khoái bắt đầu một ngày mới.

Cô chọn một áo sơmi trắng, quần jean đen và đôi dép xăng đan cùng màu áo, nhìn rất chuẩn mực. Kỳ thực, bộ quần áo này được chuẩn bị rất kỹ càng từ chất liệu đến từng chi tiết nhỏ. Áo sơmi được làm từ chất vải lụa tơ tằm, tay áo kiểu công chúa, thân áo ôm gọn phần eo, tất cả đều được cắt may cẩn thận, vừa vặn giống như được thiết kế riêng cho Mạnh Yên. Vì vậy khi trang phục được mặc trên người Mạnh Yên đặc biệt rất sống động, phác họa được vẻ đẹp trong sáng rất có tinh thần của cô.

Mạnh Yên đứng trước gương thỏa mãn ngắm đi ngắm lại, đúng lúc này chuông cửa vang lên. Cô liếc mắt nhìn đồng hồ cú mèo, bây giờ bốn mươi năm phút.

Chạy ra mở cửa, quả nhiên là Diệp Thiên Nhiên, anh mặc áo sơ mi trắng, quần jean màu đen, dáng vẻ khí khái anh hùng. Mạnh Yên há miệng, cúi đầu nhìn trang phục của mình, trong lòng thầm nghĩ điều này cũng quá trùng hợp, nhìn giống trang phục tình nhân.

Đây là lần đầu tiên Diệp Thiên Nhiên nhìn thấy cô diện loại trang phục này, hai mắt sáng lên: “Tiểu Yên, bộ trang phục này rất đẹp, là di Lý may cho em.” Thật ra người mặc nó còn xinh đẹp hơn, không thể không khen cô được.

“Đúng vậy” Mạnh Yên chú ý đến tay anh đang xách túi gì đó: “Đây là cái gì.”

“Anh đến sớm nên mua chút đồ ăn ở phía dưới.” Anh vừa nói vừa tiến đến phòng bếp lấy bát đĩa: “Lại đây ăn đi.” Anh biết cô chắc chắn sẽ không làm điểm tâm sáng.

Bánh bao nóng hổi, mùi vẫn thơm lừng, vẻ mặt Mạnh Yên hớn hờ chạy đến bên bàn ăn. Cô là một người rất dễ thỏa mãn, có lúc chỉ cần có một quyền sách hay được ăn món gì ngon cũng sẽ khiến tâm trạng cô vui vẻ.

Thấy vậy, Diệp Thiên Nhiên cũng vui theo, nhiều lúc cô giống như đứa trẻ, chỉ cần có thức ăn ngon cô sẽ rất nhã nhặn ôn hòa, nói chuyện cùng cô cũng dễ dàng hơn.

Sau khi ăn uống xong, hai người cùng lái xe đến công ty, đoạn đường cũng không xa, mất khoảng ba mươi phút. Trên đường đi, hai người cùng nhau trò chuyện cháng mấy chốc đã đến nơi.

Hiện nay, quy mô công ty đã không còn nhỏ như mấy năm trước, công ty đã mở rộng thêm diện tích văn phòng làm việc, trông rất rộng rãi sáng sủa. Từng dãy bàn làm việc của nhân viên được quy hoạch rất có trật tự, mọi người ngồi làm việc rất chăm chú. Cũng có nhiều nhân viên giới được phân vào các bộ phận, phòng ban phù hợp với tính chất công việc.

Lúc hai người cùng nhau bước vào công ty, ngay lập tức có không ít người ngẩng đầu lên nhìn.

Lúc này Mạnh Yên chỉ biết khéo léo mỉm cười nhưng trong lòng lại không khỏi thắc mắc, Tại sao mọi người nhìn cô chằm chằm? Có vấn đề gì sao? Chẳng nhẽ bộ trang phục cô mặc có vấn đề? Cô đâu có biết hiện mọi người đang suy đoán thân phận của cô? Ai bảo cô không chịu đến công ty thường xuyên hơn, đã vậy lần này đến công ty lại còn đi cùng soái ca Diệp Thiên Nhiên.

Có mấy người ngẩng đầu chào Diệp Thiên Nhiên, có vẻ là người rất thân quen. Có điều bọn họ liên tục nháy mắt không ngừng nhìn Mạnh Yên bên cạnh anh, Diệp Thiên Nhiên cười híp mắt giới thiệu Mạnh Yên với mọi người.

Một nữ nhân viên quan sát cô không chớp mắt: “Tiểu Diệp, cô bé là người thân của em sao?”

Mấy năm nay, Diệp Thiên Nhiên cũng thường xuyên đến công ty, mọi người đều cho rằng anh là người nhà của Ân Hạo, hơn nữa anh cũng rất dễ tính khiến cho mọi người ai cũng yêu quý. Từ trước đến nay, mọi người chưa bao giờ nhìn thấy anh thân mật với một cô gái nào, vậy mà hôm nay Diệp Thiên Nhiên lại đi cùng một cô gái rất xinh, đương nhiên khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt.

Diệp Thiên Nhiên cười rất vui vẻ: “Đây là bạn gái tôi.” Giọng nói có chút đặc ý.

Bước chân Mạnh Yên cứng đờ, sao anh lại nói như thế chứ? Hai người đã cùng thống nhất sẽ không công khai quan hệ vì sợ bị người nhà biết được.

Mọi người nở nụ cười mang ý tứ sâu xa, chỉ trong chốc lát, khắp công ty lan truyền thông tin Diệp Thiên Nhiên có bạn gái. Hôm nay hiệu suất làm việc của mọi người ở công ty cực kỳ thấp vì còn bận bàn tán về sự kiện nóng hổi mới phát sinh. Trong giờ làm việc, có người cố ý, có người lại vô tình đi qua chỗ làm làm việc của Mạnh Yên chỉ là để nhìn cô một chút. Điều này khiến cô chẳng biết nói thế nào, chuyện bát quái thế này có khắp nơi.

Đến khi mọi người tản dần đi, Mạnh Yên mới nhỏ giọng hỏi: “Sao anh lại công khai với mọi người thế?” Đều giống như lúc trước cũng rất tốt mà.

Trước kia, nếu không phải do Diệp Thiên Nhiên e ngại chuyện cô vẫn là học sinh trung học cho nên anh mới đồng ý âm thầm qua lại. Hôm nay, anh ước gì tất cả mọi người đều biết quan hệ của hai người, mặt khác đề sau này không có tình địch nào dám tư tưởng đến cô nữa: “Em đã tốt nghiệp trung học, có gì mà phải giấu kín nữa?” Công khai mối quan hệ trước mặt mọi người, đối với anh mà nói cũng là một loại đảm bảo.

Anh nói cũng có lý, chỉ là cô thấy lo lắng cho hai người mà thôi: “Nếu cha mẹ em mà biết, sợ rằng sẽ rất tức giận.”

“Đừng lo lắng.” Trong lòng Diệp Thiên Nhiên thầm vui mừng: “Nếu cha mẹ em biết, anh sẽ giải thích rõ ràng với cô chứ.” Anh chỉ cần cô không xảy ra vấn đề gì là tốt rồi, mọi việc còn lại sẽ đều có thể giải quyết.

Mạnh Yên thấy anh đắc chí, cố ý dội cho anh gáo nước lạnh: “Nếu cha mẹ em không đồng ý cho chúng ta ở chung một chỗ thì làm thế nào?”

“Sao có thể?” Diệp Thiên Nhiên vỗ lồng ngực tự tin: “Có được con rể nhân phẩm tốt, ngoại hình đẹp trai giống như anh, cha mẹ em có thể tìm đâu ra chứ?” Da mặt anh dày không ai có thể so sánh được, tự khoe bản thân mà không thấy xấu hổ.

Ngược lại, Mạnh Yên nghe nói vậy lại đỏ mặt: “Anh nói linh tinh, đến lúc đó xảy ra vấn đề gì thì anh tự mà đi giải quyết.” Còn con rể? Bất tự còn chưa xem đâu đây? Nếu cha mẹ không đồng ý thì anh biết làm thế nào? Lại còn cha mẹ của anh cũng phải làm sao? Trong lòng cô suy đoán cửa ải này mới là khó qua nhất. Từ trước đến giờ, cô chưa từng gặp qua cha mẹ anh, không biết cha mẹ anh có biết đến cô hay không? Tương lai là một ẩn số.

Diệp Thiên Nhiên dừng bước, cầm tay Mạnh Yên, giọng nói vô cùng kiên định: “Chỉ cần em tin tưởng anh, tất cả chuyện khác cứ để anh lo.” Anh rất có lòng tin sẽ thuyết phục được cha mẹ Mạnh Yên.

Thẩm An và Ân Hạo đang chờ hai người trong phòng làm việc, thấy hai người đẩy cửa đi vào cũng đứng lên chào hỏi, bốn người ân cần hỏi han nhau mấy câu.

Thẩm An nhìn Mạnh Yên từ trên xuống dưới đánh giá, cô rất ít khi đến đây, nhưng mỗi lần gặp Thẩm An cảm thấy cô thay đổi khá nhiều. Thiếu nữ tuổi mười tám có khác: “Tiểu Yên, em càng lớn càng xinh đẹp, em đã có bạn trai chưa? Anh giới thiệu một người cho em nhé.” Anh ta cố ý trêu chọc Diệp Thiên Nhiên, ai bảo bộ dạng của Diệp Thiên Nhiên lúc này cực kỳ hả hê cùng đắc ý làm cho anh ta thấy chướng mắt.

Diệp Thiên Nhiên âm thầm nói ra hai chữ: “Tiểu Mi.”

Trong nháy mắt Thẩm An đứng hình, giống như bị điểm trúng tử huyệt chỉ biết sờ mũi rồi im lặng không nói thêm câu nào.

Mạnh Yên cảm thấy mùi vị gian tình ở đây, cười hỏi: “Tiểu Mi là ai?”

Năm nay, Thẩm An gần ba mươi tuổi nhưng vẫn chưa có gia đình. Theo lý thuyết, anh ta có tài, có địa vị, có nhà, có xe lại đẹp trai, căn bản không thiếu cái gì, hẳn là sẽ không thể không lấy được vợ.

Diệp Thiên Nhiên kéo tay Mạnh Yên, cười gian xảo: “Là người tình trong mộng của anh ta.”

Mạnh Yên mở to mắt: “Còn chưa có theo đuổi sao?” Nếu anh ta đã theo đuổi được rồi, lúc này gương mặt sẽ không ai oán như thế kia. Chỉ là nhìn vẻ mặt này của anh ta rất hài hước khiến cô không thể nhịn được mà cười một trận.

“Em nói đúng.” Diệp Thiên Nhiên cung chiêu nhìn Mạnh Yên, nụ cười tỏa sáng của tiểu Yên là điều mà anh muốn nhìn thấy nhất.

“Trước mặt anh, hai người có thể đừng có ân ái như vậy được không?” Thẩm An thấy cảnh tượng trước mặt, đỏ mắt nhìn chằm chằm hai người: “Ta vẫn là người cô đơn đây.” Thật là cặp đôi đáng ghét, tưởng làm như vậy có thể kích thích người khác sao?

Diệp Thiên Nhiên nhướng đôi lông mày, hả hê nói tiếp: “Vậy anh hãy cố gắng lên, ngày nào đó tiểu Mi sẽ động lòng với anh thôi.” Nhưng mà, đoán chừng có chút nguy hiểm. Ai bảo anh ta có một bà mẹ cực phẩm chuyên bắt bẻ.

Thẩm An hận không thể đánh cho Diệp Thiên Nhiên một đấm: “Cậu dám trêu anh, tiểu tử thôi.” Lúc này, anh không muốn nhất là nhìn thấy người khác có tình yêu hạnh phúc.

Có điều, trong khoảng thời gian trước Diệp Thiên Nhiên luôn mặt mày ủ rũ, thật giống như xảy ra chuyện lớn gì đó, nhưng lúc này tinh thần lại rất phấn chấn khiến cho người khác cũng cảm thấy ngửa ngáy chân tay.

Mạnh Yên không để ý đến hai người kia, cô đi đến bên cạnh Ân Hạo: “Chú Ân, cháu nghe nói thím Ân cũng từ quê lên trên này, khi nào có thời gian thì cùng nhau đi ra ngoài ăn bữa cơm.” Cô đặc biệt rất tôn trọng Ân Hạo.

Hôm nay, Ân Hạo cực kỳ yêu thích cô bé này, rất thông minh lại xinh đẹp, học hành giỏi giang, hiếm thấy chính là nhân cách rất tốt. Thiên Nhiên có cô

bé làm bạn gái, đây là cái phúc của anh: “Đương nhiên là được, con trai của chú cũng rất thích cháu, nếu rảnh cháu có thể đến phụ đạo cho em giúp chú.” Hiện giờ, ông là quản gia, cả nhà cùng nhau dọn đến đây chuẩn bị cắm rễ nơi này sinh sống.

Mạnh Yên sững sờ hồi lâu, cô đâu có quen biết con trai của chú ấy, lời nói này thật kỳ quái.

Diệp Thiên Nhiên nghe được, lại nhìn Mạnh Yên ngờ ngác không hiểu liền mở miệng giải thích: “Nam Nam nhìn thấy ảnh chụp của chúng ta, cậu bé nói nhìn em đẹp hơn nhiều so với anh.” Nam Nam là con trai bảo bối của Ân Hạo, Ân Hạo kết hôn khá muộn nên đặc biệt rất yêu thương cậu con trai nhỏ này. Chỉ là thằng bé không chịu chăm chỉ học tập khiến ông rất đau đầu.

“Thật sao?” Mạnh Yên không nhìn được nở nụ cười, so sánh kiểu gì vậy, con trai và con gái cũng có thể so sánh như vậy sao?: “Nam Nam bao nhiêu tuổi rồi?” Có thể nói những câu này chắc tuổi không lớn lắm.

“Tám tuổi, vô cùng đáng yêu.” Diệp Thiên Nhiên rất thân quen với người nhà của Ân Hạo, cũng rất yêu quý cậu bé: “Lần sau chúng ta dẫn hắn đi ăn KFC, Hamburger, cậu bé rất thích những món đó.”

“Đồng ý.” Mạnh Yên không có ý kiến.

Tán gẫu mấy câu, Diệp Thiên Nhiên cùng Ân Hạo đi về phòng làm việc của mình.

Mạnh Yên nhìn xung quanh phòng làm việc một vòng: “Anh An, em có thể giúp anh việc gì?”

Thẩm An sớm đã có chuẩn bị, chỉ vào một xấp báo cáo đặt trên mặt bàn: “Em giúp anh kiểm tra lại những bản báo cáo này, sau khi xem xong anh sẽ sắp xếp công việc khác cho em.”

Mạnh Yên gật đầu cười nói: “Được, em sẽ ngồi ở đâu?” Đối với nơi này cô thật sự không quen, ai bảo cô không thường xuyên đến, cũng không còn đặt tâm ý vào nơi đây nữa chứ.

“Anh dẫn em đi.” Thẩm An cũng không dám thất lễ với cô, cùng cô đi ra ngoài sắp xếp công việc. Anh ta giới thiệu cô với thư ký Ari, dặn dò mấy câu rồi mới quay về phòng làm việc.

Bất kể thế nào, trên danh nghĩa Mạnh Yên là trợ lý của Thẩm An, cô không thể quá coi thường quy định, dẫn đến bị người khác lấy ra làm đề tài buôn chuyện phiếm.

Ari là thư ký của Thẩm An, khoảng hai sáu hoặc hai bảy tuổi, đáng người nhìn rất xinh đẹp, lại rất thông minh. Chị nhiệt tình sắp xếp để Mạnh Yên ngồi ngay bên trái của mình, sau đó giao cho cô một số việc và nhắc nhở phải chú ý đến các hạng mục khác.

Mạnh Yên chăm chú lắng nghe, gặp chỗ nào không hiểu liền hỏi ngay. Ari cũng rất kiên nhẫn chỉ bảo cho cô tận tình, chị cũng không hay nói chuyện ngoài lề, thỉnh thoảng hỏi thăm dò mối quan hệ giữa cô và Thẩm An. Điều này làm cho Mạnh Yên không biết nói thế nào, chỉ nhận là người thân phương xa của Thẩm An.

Trên mặt Ari thoáng để lộ ra vẻ đã hiểu, đối với cô càng thêm nhiệt tình, còn bảo cô cứ gọi là chị Ari, có vấn đề gì không hiểu cứ việc tìm đến.

Ari cũng coi như là người có nhiều kinh nghiệm sống, có đôi mắt tinh tường. Chị ta biết rõ cô bé trước mặt nhất định là có bối cảnh không tầm thường, nếu không tại sao Tổng giám đốc và Giám đốc tài chính phải cùng nhau đến đây ngồi chờ. Chị ta cần phải phục vụ thật tốt vị đại tiểu thư này. Nói không chừng đến lúc sẽ gặp vận may.

Mạnh Yên hí mắt cười ứng phó cho đến lúc Ari đi khỏi. Cô ngồi xuống ghế xem các bản báo cáo, xem một lúc mới phát hiện đây là bản báo cáo tài chính những năm gần đây của công ty, có cả những bản báo cáo của hạng mục nhỏ nhất, có ‘Báo cáo ghi nợ vay vốn’, ‘Báo cáo lưu chuyển tiền tệ’, ‘Báo cáo tiền vốn’ ... Lại còn có một phần là tư liệu tuyệt mật của công ty.

Cô cảm thấy buồn cười, anh An cũng quá cẩn thận đi, cô cũng đâu có kiểm tra sổ sách gì đâu. Nhưng nếu đã để cho cô xem, vậy thì cứ xem thôi. Dù sao, nắm bắt rõ tình hình của công ty cũng là một điều hay, tình tâm xem lại các báo cáo, một khi đã tập trung tinh thần làm việc thì thời gian trôi qua cũng thật nhanh.

Cho đến lúc có âm thanh gõ trên mặt bàn, cô mới giật mình ngẩng đầu lên.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85: Chương 67

Diệp Thiên Nhiên buồn cười nhìn cô: “Ngày đầu không cần cố gắng như vậy đâu, đến giờ ăn cơm trưa rồi.” Anh đứng bên cạnh lâu rồi, cô cũng không phát hiện. Nghiêm túc quá đi!

“A, nghe anh nói, bụng của em đúng là có chút đói bụng.” Mạnh Yên đột nhiên nhận ra: “Trưa nay chúng ta ăn cái gì?” Cô không biết phải giải quyết cơm trưa như thế nào?

Diệp Thiên Nhiên cười có chút cổ quái: “Anh An mời chúng ta đi ăn buffet, không phải là em rất thích sao?”

“Buffet?” Mắt của Mạnh Yên sáng lên, vui sướng nhảy lên: “Vây đi thôi, rất lâu rồi em không có ăn đó.”

Diệp Thiên Nhiên bất đắc dĩ cười, giúp cô dọn dẹp bảng báo cáo, thuận tiện nhìn mấy lần: “Em xem cái này có hiểu không?”

“Cũng ổn, nếu không hiểu em sẽ hỏi anh.” Kiếp trước Mạnh Yên cũng xem qua loại bảng báo cáo này, cho nên cũng không khó hiểu: “Anh là trợ lý của chú An, hẳn là học được từ chú ấy không ít thứ nhĩ.” Dù sao anh cũng không mang cái chức hữu danh vô thực.

“Coi như em đã đoán đúng.” Diệp Thiên Nhiên cung chiêu xoa nắn gương mặt của cô: “Ăn no trước hãy nói.” Đối với cô nhóc này mà nói, ăn cơm so với trời còn lớn hơn.

Bốn người ngồi chung một xe, Thẩm An mở cửa xe ngay hướng vào đại sảnh tiệc đứng Phúc Lâm.

Bên ngoài nắng gắt như lửa, táy máy tay chân một chút toàn thân liền đổ mồ hôi. Nhưng vừa bước vào phòng ăn lại mát mẻ như một cái thế giới khác.

Trong phòng ăn thật nhiều người, vô cùng đông đúc. Các loại món ăn được sắp xếp thành một hàng, mặc cho khách chọn lựa.

Mạnh Yên nhìn những thức ăn này mà muốn chảy nước miếng, vui vẻ bung món ăn đã chọn được một lúc lâu, thỏa mãn chất đầy đĩa thành một núi đồ ăn nhỏ, lúc này mới hài lòng trở lại chỗ ngồi.

Thẩm An thấy vậy không khỏi trêu ghẹo: “Tiểu Yên, không phải em sợ béo phì sao? Ăn nhiều như vậy.” Anh đã gặp nữ sinh đều là lịch sự cần mẫn hóp nhỏ, dáng vẻ này của cô, trong đĩa cái gì cũng có, thịt dê nướng, cá hồi, rau cải, cái gì cần có đều có.

Miệng Mạnh Yên cắn cá hồi, vừa tròn lại ngon, vị thật béo: “Thế chất của em dù ăn nhiều cũng không mập nỏ, cho nên em rất thích ăn buffet, nhất định phải ăn đủ vốn mới được.”

Thẩm An thấy buồn cười, quay đầu đi: “A Nhiên, em không sợ em ấy ăn đến khi em nghèo luôn sao?”

Diệp Thiên Nhiên cười: “Không có việc gì, chỉ cần cô ấy thích ăn là được.”

Thẩm An vỗ vỗ đầu óc của mình, ngất, đột nhiên anh quên, đôi tình nhân nhỏ trước mắt này thế nhưng là đại cổ đông trong công ty, cực kì có tiền, tối thiểu so với anh có tiền nhiều hơn, anh hỏi lời này không phải bị ngốc sao?

Đột nhiên bên cạnh xuất hiện một người phụ nữ mặc đồng phục làm việc xinh đẹp: “Thẩm tiên sinh, Ân tiên sinh, rất lâu không thấy hai người tới, hoan nghênh hoan nghênh.”

Mặt Thẩm An cương cứng một chút, ngay sau đó nhiệt tình cười nói: “A Mi, thật là trùng hợp, hôm nay cô cũng đi làm à?” Chẳng qua là lời này nói thế nào cũng có ý ‘biết rõ còn hỏi’?

A Mi? Mạnh Yên thính tai nghe được cái tên này, vội vàng ngừng đầu dò xét cẩn thận cô gái này. Cũng không cảm thấy đặc biệt gì, là người quản lý rất thường gặp ở các sảnh lớn, người thật xinh đẹp, giữa hai lông mày cực kỳ tinh tế. Chẳng lẽ Thẩm An thích loại phụ nữ thế này? Hơn nữa còn không kịp theo đuổi? Nhưng mà nghe được câu hỏi làm bộ của anh, đồ ăn trong miệng Mạnh Yên thiếu chút nữa bị nghẹn. Lúc này cô mới rõ ràng, tại sao Diệp Thiên Nhiên nói đến ăn buffet lại cười cổ quái như vậy. Hoá ra là như vậy, Thẩm An này, một công đôi việc. Vừa mời cô ăn cơm, lại vừa dò xét mỹ nhân.

A Mi không để ý đến lời của anh, chỉ cười tủm tỉm nhìn Mạnh Yên bọn họ: “Hai vị này là?”

Không biết có phải Mạnh Yên nhạy cảm hay không, cô cảm thấy tầm mắt A Mi dừng lại ở trên người cô lâu mấy giây.

Mặt Thẩm An tươi cười giới thiệu: “Nhân viên mới của công ty chúng ta.”

Mắt Mạnh Yên đảo tròn, cười híp mắt chào hỏi: “Chị Mi, em tên là Mạnh Yên, chị làm việc ở nơi này sao?” Loại không khí này tản ra mùi JQ luôn luôn làm cô thích nhất, thăm dò tin tức cũng tốt.

A Mi tự nhiên hào phóng gật đầu: “Xin chào, Mạnh Yên, có rảnh rồi nhớ thường tới dùng cơm, mùi vị món ăn ở đây rất tốt.”

“Đương nhiên rồi, em rất thích ăn.” Mạnh Yên mỉm cười ra vấn đề khó khăn: “Nhưng mà món ăn ở đây có thể mang về không?”

A Mi sùng sốt một giây, trên mặt lộ ra nụ cười tao nhã: “Không được, vẫn là tới đây ăn thì tốt hơn, vừa mới mẻ lại hợp ý mình.”

Trong lòng Mạnh Yên gật đầu, người này không tệ, thái độ đúng mực, vô cùng có duyên mà lại vừa mát cô. Nháy mắt làm bộ đáng yêu: “Điều này cũng đúng, chị Mi là người thật duyên dáng, đáng đáp lại xinh đẹp, về sau em có thể tìm chị chơi không?”

A Mi nhìn cô gái nhỏ trước mắt gọi cô là ‘chị Mi’, cảm thấy rất là khó hiểu về sự nhiệt tình của cô. Nhưng vẫn là gạt đầu đáp: “Dĩ nhiên có thể.”

Mạnh Yên thuận lợi lấy được điện thoại liên lạc của A Mi, trên mặt có chút dương dương đắc ý.

Chờ sau khi A Mi đi rồi, Thẩm An nhỏ giọng kêu lên: “Tiểu Yên, em chơi cái gì vậy? Ngần vạ lần đừng làm hỏng chuyện của anh đó.” Theo anh biết, Mạnh Yên không phải cô gái tự nhiên quen thuộc, mà cực kỳ kín kẽ, không thích cùng người khác làm quen. Hôm nay khác thường như vậy nhất định là có vấn đề.

Mạnh Yên mở hai mắt to vô tội: “Làm hỏng á? Em thật sự rất thích cô ấy, tìm cô ấy chơi không được sao?”

Trong lòng Thẩm An như chớp bóng, gợn tay cầu xin cô tha thứ: “Bà cô nhỏ à, nếu như em muốn chinh anh, tuyệt đối không thành vấn đề. Nhưng không nên có ý đồ với cô ấy.” Chẳng qua chuyện tốt của anh, anh đã theo đuổi cực khổ lắm rồi. Người ta còn giả bộ làm người xa lạ với anh. Nếu Mạnh Yên thêm một chân vào, vậy thì càng thêm.

“Được rồi.” Mạnh Yên nở nụ cười: “Nghe anh nói đáng thương như vậy, em liền không đem cô ấy giới thiệu cho mấy anh trai cực phẩm trong nhà của chúng em” Cô làm gì có anh trai thân thích, chẳng qua là buổi sáng anh có chút khó chịu với Diệp Thiên Nhiên.

Tay Thẩm An run run: “Em . . . Em lại đi theo A Nhiên học cái xấu.” Đến cô cũng theo Diệp Thiên Nhiên bắt đầu trêu ghẹo anh, anh không muốn sống nữa.

Diệp Thiên Nhiên mặc kệ: “Nói cái gì mà học cái xấu của em chứ? Em xấu ở chỗ nào?” Khóe miệng lại cười toe toét, Tiểu Yên, nói thật hay.

Tay của Thẩm An run một hồi lâu, đột nhiên nói một câu: “Các người thế này coi như là vợ chồng đồng tâm, tề lực đồng kim sao?”

Mạnh Yên đỏ mặt: “Anh An, anh” Người này nói cái gì vậy?

Một âm thanh quen thuộc cắt đứt cuộc tranh cãi của mọi người: “Tiểu Yên, anh họ.”

Mạnh Yên chợt quay đầu lại: “Phương Phương, làm sao cậu lại ở chỗ này? Cũng tới ăn cơm sao?”

“Đúng vậy.” Lâm Phương Phương mới vừa đi gần cửa chính, nhìn từ xa thấy Mạnh Yên và Diệp Thiên Nhiên ngồi ở chỗ này: “Đi cùng mấy bạn học chung, ừ, đều ngồi ở nơi đó.”

Mạnh Yên ngược mắt lên nhìn, đột nhiên thấy Đường Tiểu Thiên trong đám người, cậu giống như gầy đi một chút so với trước kia, cũng không có vẻ mặt hăng hái như trước. Trong lòng một thoáng hoảng hốt, tình cảnh ngày đó chợt nổi lên trong lòng. Đột nhiên trên đầu đau nhói: “Ai nha, tại sao đá em?” Tức giận trừng mắt về phía Diệp Thiên Nhiên. Con mẹ nó, tự nhiên lại đá cô.

“Đá phải em sao?” Diệp Thiên Nhiên làm bộ cúi đầu nhìn qua: “Thật xin lỗi, anh không phải cố ý.” (#Mèo: Gian quá nhaaaa)

Mạnh Yên tức giận khẽ gọi: “Anh chính là cố ý.” Đừng tưởng rằng cô không biết trong lòng anh nghĩ như thế nào?

Diệp Thiên Nhiên uất ức nhìn cô: “Ai bảo em vẫn nhìn chăm chăm vào nam sinh khác?” Thì ra là ghen tị với người nào đó.

“Nào có?” Mạnh Yên lầm bầm một câu, âm thanh thấp xuống. Cô cũng không có làm cái gì nha, chỉ nhìn nhiều một chút mà thôi.

Diệp Thiên Nhiên thúc giục cô mau trở về: “Phương Phương, em mau trở về ăn cơm, chờ một lát lại phải đi làm rồi.” Mau trở về ngồi ăn đi, đừng ở chỗ này dài dòng. Ánh mắt thẳng nhóc kia không chớp liếc qua liếc tới làm gì, thật đáng ghét! Cậu còn chưa hết hi vọng sao? Nhiều nữ sinh vây quanh bên cạnh, còn chưa làm cậu quên Tiểu Yên hay sao? Trong lòng anh rất không thoải mái.

“Không vội, đợi lát rồi ăn nữa.” Phương Phương đã có nửa tháng không thấy bạn tốt, không nghĩ tới sẽ thấy cô ở đây, tâm tình rất vui vẻ: “Tiểu Yên, nghe nói cậu cũng vào nội thành đi làm? Nghỉ ngơi ở đâu? Nếu không có chỗ ở thì qua ở với bọn tớ, chúng ta có thể ở chung.”

“Tớ có chỗ ở rồi, đừng lo lắng cho tớ.” Ngược lại Mạnh Yên lại thay cô lo lắng, dù sao tính tình của cô quá thẳng thắn dễ dàng đắc tội với người cấp trên: “Công việc thuận lợi không?”

Phương Phương bĩu môi, có chút như đưa đám: “Tớ chỉ là một người mới nên luôn bị cấp trên mắng.” Mới ra đời ai cũng đều có chút ngây thơ đơn thuần, không phải đối thủ của người khác.

Mạnh Yên đau lòng: “A, vậy cậu còn phải đi làm tiếp sao?” Dù sao đó chỉ là thực tập cũng không phải là rất quan trọng.

“Đương nhiên là muốn làm tiếp tục, tớ thật vất vả mới tìm được phần công việc này.” Phương Phương lắc đầu một cái phản chấn tinh thần, nhớ tới công việc hơn nửa tháng này, trong lòng tràn đầy cảm giác thỏa mãn: “Mặc dù có rất nhiều hạn chế cũng sẽ bị người ta mắng, mà tớ cũng học được không ít thứ, vô cùng thực dụng.” Nào có ai có thể thuận buồm xuôi gió, hiện tại nếm chút khổ sở cũng tốt, tương lai cũng có thể ít đi đường vòng.

“Nếu quyết định như vậy, phải cố gắng lên nha.” Mạnh Yên biết cô tương đối thực tế, chịu làm đến nơi đến chốn.

Nét mặt Phương Phương tươi cười như hoa: “Được, Tiểu Yên cậu cũng cố gắng lên. Đúng rồi, Đường Tiểu Thiên làm chung công ty với tớ đó.” Nói xong câu này, cô phui miệng chạy lấy người.

Mặt Diệp Thiên Nhiên đen như than, ánh mắt đầy dao găm không ngừng ném theo hướng của Phuong Phuong.

“Làm sao vậy? Ăn tôm nha, rất tươi. Em bóc vỏ giúp anh.” Mạnh Yên lấy lòng cười với anh, chân tay vụng về bóc vỏ tôm, cô ăn tôm luôn luôn dùng miệng cắn, không thích tay mình bị dính nước của tôm.

Diệp Thiên Nhiên nhìn không được, không thể làm gì khác hơn là nhận lấy việc bóc vỏ tôm, bỏ vào trong đĩa của cô.

Mạnh Yên có chút ngượng ngùng đem cái đĩa đầy qua cho anh: “Cho anh ăn nè.”

Diệp Thiên Nhiên liếc cô một cái, tức giận cười nói: “Được, anh biết rõ em rất thích ăn.” Lấy lòng như vậy, là muốn đòi đi sự chú ý của anh sao?

Mạnh Yên lúi kéo tay của anh lay động: “Đừng hẹp hòi như vậy, Phuong Phuong không có ác ý.”

Diệp Thiên Nhiên thấy cô làm nũng, hơi thở trong lòng yên ổn rất nhiều, chỉ là còn có chút tức giận còn sót lại chưa tiêu: “Cô ấy quá nhanh nhẹn nhanh miệng, khó trách không giống một cô gái.” Tôm tắt câu nói, cô ngăn vụn lần không nên, không nên nói cái gì liên quan đến Đường Tiểu Thiên. Có ý gì à? Còn đặc biệt nhắc tới người này? Sợ Mạnh Yên quên người này sao?

Mạnh Yên cố nín cười: “Tiểu Vũ thích là được.” Dáng vẻ anh ghen thật đáng yêu, chuyện trải qua đã lâu như vậy, lại nói cô và Đường Tiểu Thiên cũng không có gì, anh vẫn đề ý như thế.

Trong lòng Diệp Thiên Nhiên rất không thoải mái: “Cô ấy giống như là thích thằng nhóc kia rồi.” Anh có một chút vì Giang Vũ cảm thấy không đáng giá, thằng nhãi kia sao có thể so sánh cùng Giang Vũ?

Mạnh Yên suy nghĩ một chút cười nói: “Không nhất định.” Cô đã từ trong dấu vết phát hiện Phuong Phuong đối với Đường Tiểu Thiên cũng không có gì ý gì.

Thấy cô cười cổ quái như vậy, Diệp Thiên Nhiên không nhịn được hỏi: “Em biết cái gì sao?”

Mạnh Yên cứ không nói cho anh biết, nháy mắt ra hiệu hỏi: “Làm sao lại quan tâm đến chuyện tình cảm của Phuong Phuong vậy?” Có vấn đề nha, dĩ nhiên cô sẽ không ngốc đến mức cho là Diệp Thiên Nhiên đột nhiên coi trọng Phuong Phuong.

Diệp Thiên Nhiên cười khò một tiếng: “Không phải là anh đang thay tiểu Vũ lo lắng sao? Cái gì Tiểu Vũ cũng giấu ở trong lòng, cái gì cũng không nói. Như vậy đuổi theo kịp Phuong Phuong mới là lạ.” Em họ của anh mọi thứ đều xuất sắc, nhưng vì cái gì lại thua ở trong tay cô gái cực kì bình thường như Phuong Phuong? Theo ý anh Phuong Phuong trừ tính tình ôn hòa dễ dàng chung đụng bên ngoài, cũng không có chỗ đặc biệt. Nhưng Giang Vũ thích, anh cũng không thể nói gì hơn.

“Có lẽ Tiểu Vũ đang học trung học, cho nên mới không nói.” Mạnh Yên khề chau mày lại: “Hôm nay cũng đã thi xong Đại học, chắc sẽ phải thổ lộ thôi.” Người lo lắng quá nhiều sẽ rất khổ sở. Nếu là cô, khẳng định sẽ không kìm nén được lâu như vậy.

Diệp Thiên Nhiên nghĩ đến đây, một bụng tức giận: “Cậu ta xử lý chuyện tình cảm quá thụ động, nếu ngày nào đó Phuong Phuong bị người khác theo đuổi, cậu ta chỉ có khóc.” Thích thì liền đuổi theo, để tình cảm để ở trong lòng, ai sẽ hiểu? Thích một người thì phải cùng cô ấy vĩnh viễn ở chung một chỗ. Đây là chú giải của Diệp Thiên Nhiên đối với tình yêu.

“Ah?” Mạnh Yên chậm ba nhịp mới phát hiện thái độ anh thay đổi hoàn toàn, không khỏi kinh ngạc: “Không phải là anh không tán thành bọn họ ở bên nhau sao? Sao hôm nay đột nhiên thay đổi thái độ?” Ban đầu Diệp Thiên Nhiên chết sống không tán thành bọn họ ở bên nhau, nói bọn họ là anh em, là **. Lời này làm cho nàng rất kích động. (#Mèo: ** là của tác giả)

Trong lòng Diệp Thiên Nhiên có chút buồn cười, phải trừng mắt lớn như vậy sao? Mím cười hỏi ngược lại: “Không phải em nghĩ tới thái độ của anh thay đổi sao?”

Mạnh Yên liền vội vàng lắc đầu: “Dĩ nhiên không phải, em chỉ là tò mò chứ sao.” Tình cảm anh em bọn họ cực tốt, người Giang Vũ luôn luôn tin tưởng nhất là anh họ, ý kiến của anh đối với Giang Vũ có sức ảnh hưởng rất lớn, vì hạnh phúc của bọn họ, cô đương nhiên vui mừng khi thấy thái độ anh thay đổi.

Diệp Thiên Nhiên thở dài: “Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ thông suốt thôi.”

Anh đã từng thấy ánh mắt của Giang Vũ, thật sự bị cảm động, ánh mắt của cậu tràn đầy yêu thương mà không phải khổ sở.

Yêu không phải là chuyện đau khổ nhất trên thế gian này, anh đã ném qua loại tư vị này, dĩ nhiên không muốn làm cho em họ anh luôn luôn thương yêu chịu khổ như thế. Có một số việc liền thuận theo tự nhiên đi, bọn họ cũng không phải là anh em ruột. Về mặt pháp luật nếu là anh em họ thì cho phép kết hôn, luật pháp cũng không có ý kiến, những người phạm tặc như bọn họ trông nom nhiều như vậy làm gì?

Mạnh Yên hình như đoán được một hai phần, nhưng không có tinh tế nghiên cứu. Dù sao đây là hiện tượng tốt, từ sâu trong lòng cô mà nói, cô hi vọng hai người bọn họ sẽ ở chung một chỗ. Dĩ nhiên cũng hi vọng trở ngại đặt ở trước mặt bọn họ có thể càng nhỏ càng tốt.

=====

Chương 86: Chương 68

Thời gian Mạnh Yên làm việc tại công ty trôi qua rất nhanh, có Diệp Thiên Nhiên bên cạnh nên không có phát sinh vấn đề gì. Về phía Ari, cô ta rất nhanh đã lan truyền tin Mạnh Yên là người nhà của giám đốc, do vậy chẳng có ai dám gặp cô gây rắc rối, bọn họ còn cần công việc này mà. Lăn lộn trong xã hội bao nhiêu năm sao mọi người lại không hiểu được điều này cơ chứ. Không những vậy, có vài người còn tìm đến Mạnh Yên để nịnh nọt, nhưng đều bị Mạnh Yên mỉm cười từ chối khéo.

Buổi sáng hàng ngày Diệp Thiên Nhiên sẽ đến sớm đón cô đi làm, nhân tiện mua luôn đồ ăn sáng cùng ăn chung. Lúc tan tầm cũng đưa cô về nhà, hai người cùng đi chợ, nấu cơm, ăn chung bữa cơm. Anh cũng không làm phiền gì đến cô khi ở lại, mãi cho đến lúc phải về thì mới lưu luyến rời đi.

Trên phương diện công việc, rất nhanh Mạnh Yên đã hiểu rõ tình hình của công ty, những tư liệu quan trọng nhất cô cũng đã ghi nhớ toàn bộ. Đối với từng bộ phận của công ty, cô cũng nắm rõ từng chân tơ kẽ tóc nên không có chút lo lắng nào.

Tài chính công ty đã có chú Ân quản lý, chắc sẽ không có ai dám giở trò gian lận. Công ty có một số bộ phận quan trọng, người quản lý chủ yếu là thuộc hạ cũ của Diệp cha, những người này nhân phẩm rất tốt. Có những người này quản lý công ty chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Cho đến Thẩm An quản lý tất cả công việc của công ty, đồng thời quản lý chung các nghiệp vụ khác. Đây là sở trường của anh ta, từ trước đến giờ chưa hề xảy ra vấn đề gì.

Chỉ là, nếu công ty muốn phát triển mạnh hơn nữa, cần phải dứt khoát một lần thay đổi, cần phải tìm một hướng đi mới. Hiện nay, quy mô của công ty tuy rất lớn nhưng muốn phát triển vượt bậc cần phải có một bước nhảy vượt trội khác. Chỉ chuyên mỗi thiết kế là không được, cần phải tăng thêm những ngành nghề liên quan đến lĩnh vực công ty đang làm. Tốt nhất đem tất cả đều nắm trong tay.

Mạnh Yên nhìn chằm chằm bảng báo cáo suy nghĩ hồi lâu, đầu óc phân tích thật nhanh. Đến cuộc họp thường niên của công ty, Mạnh Yên đề xuất phương án mở siêu thị kinh doanh vật liệu xây dựng và đa dạng hàng hóa dịch vụ. Những mặt hàng này có liên quan mật thiết đến các hạng mục công ty đang làm, như vậy không những có thể thu được nhiều lợi nhuận mà còn có thể giúp công ty ngày càng lớn mạnh và có thương hiệu trong thành phố.

Đề nghị vừa được đưa ra làm cho tất cả mọi người đều ngỡ ngàng. Mấy năm nay bọn họ chỉ tập trung làm để giúp công ty phát triển, nhưng không có nghĩ tới kinh doanh loại mặt hàng này. Ngày nay, trên thị trường cũng có mấy đơn vị kinh doanh vật liệu xây dựng nhưng đều là kinh doanh nhỏ lẻ, lại không theo quy chuẩn nào. Muốn mua các loại vật liệu xây dựng với một giá tốt thì cũng phải đi mấy nơi, giá cả thì có nơi đắt nơi rẻ, giá không cố định. Có nơi còn bán hàng giả, hàng nhái khiến rất nhiều người tiêu dùng bị lừa.

Nếu như có siêu thị lớn trưng bày các loại vật liệu xây dựng, khách hàng có thể lựa chọn nhiều loại, nhiều mức giá, hàng thật giá chuẩn. Nếu làm được điều này sẽ thu hút được rất nhiều khách hàng tới hưởng ứng, lợi nhuận thu về khẳng định sẽ rất cao.

Ban giám đốc bàn bạc, cân nhắc rất lâu, sau lại phái nhân viên đi tìm hiểu thị trường, cuối cùng quyết định thực hiện dự án.

Trong khoảng thời gian này, Mạnh Yên có rất nhiều thời gian rảnh rỗi, hơn nữa kiếp trước đối với ngành vật liệu xây dựng cô có nghiên cứu qua, vì cô rất yêu thích những thứ này, những lúc không có việc gì cô sẽ chạy đến những siêu thị lớn chuyên về vật liệu xây dựng và đa dạng hàng hóa dịch vụ để đi dạo ngắm nghía một chút.

Mạnh Yên dành ra hơn nửa tháng mới hoàn thành xong bản kế hoạch, làm thế nào mới có thể mở được siêu thị kinh doanh vật liệu xây dựng, làm thế nào để đưa vào hoạt động, làm thế nào để quản lý. Cô trình bày chi tiết cụ thể rồi in ra thành một xấp giấy dày.

Mạnh Yên đi ra với đôi mắt mệt mỏi thâm quầng, còn Thẩm An và Diệp Thiên Nhiên chỉ biết mở to đôi mắt nhìn xấp giấy trên bàn không chớp mắt, bọn họ cảm thấy tất cả đều rất đáng giá. Những cái khác cô không thể giúp được bọn họ nhưng lý luận trên giấy thì vẫn có thể làm được, còn bắt tay vào làm thực tế thì cô không giúp gì được rồi.

Mấy người tập hợp lại cùng nhau thảo luận cũng đưa ra không ít các ý kiến mới, khiến cho bản kế hoạch ngày càng hoàn thiện.

Thẩm An đặc biệt đề cử Tôn Minh Vĩ phụ trách dự án mới này, anh ta chính là người dạy Diệp Thiên Nhiên lái xe, là người nhanh nhẹn lại thành thật, hơn nữa còn là người làm việc rất có trách nhiệm. Trước đây anh ta đã làm lính cận vệ cho Diệp cha, có quan hệ rất tốt với Diệp Thiên Nhiên.

Tuy rằng trong lòng Tôn Minh Vĩ thấp thỏm bất an, nhưng nghe Diệp Thiên Nhiên khuyên nhủ nên vẫn đón nhận công việc được giao này. Hơn nữa, còn được các nhân viên nòng cốt của công ty trợ giúp, lại có Thẩm An và Ân Hạo kiểm duyệt, Tôn Minh Vĩ nhiệt tình bắt tay vào xử lý công việc. Còn Diệp Thiên Nhiên phụ trách quan hệ xã hội, tìm kiếm khách hàng, đây chính là sở trường của anh.

Mạnh Yên ở bên cạnh chỉ đạo chung, có vấn đề gì phát sinh có thể tìm cô tìm phương án giải quyết. Mọi người phối hợp cùng nhau làm việc, rất nhanh công việc dần đi vào quỹ đạo.

Về nhân lực lao động khi siêu thị đi vào hoạt động. Diệp Thiên Nhiên đề nghị nên tuyển những quân nhân đã xuất ngũ, vì đặc trưng của ngành nghề khi giao hàng cần những người có sức khỏe để khuôn vác, mà nhân viên bán hàng thì có thể tuyển người nhà của bọn họ vào làm việc. Những điều này vừa vận thực hiện được theo ý nguyện ban đầu công ty đề ra, đôi bên vẹn toàn.

Với đề xuất này, Mạnh Yên không có ý kiến gì nhưng có một yêu cầu, trước khi mọi người nhận công việc công ty sẽ tổ chức bồi dưỡng nghiệp vụ, nếu đạt thành tích theo yêu cầu thì sẽ được nhận công việc, nếu sau ba lần sát hạch mà không đạt yêu cầu thì sẽ phải tìm hướng đi khác.

Dù sao giải quyết công việc cho những người này là một chuyện, còn việc kinh doanh buôn bán lại là một chuyện khác. Cô suy tính làm thế nào để cho thuận tiện nhất, vừa muốn nâng cao nghiệp vụ cũng như thái độ phục vụ khách hàng của nhân viên, lại vừa kinh doanh tốt.

Thẩm An vốn đang lo lắng nếu tuyển những người như vậy sẽ gặp không ít phiền toái, vì những người này tố chất chênh lệch không đồng đều, hơn nữa không phải ai cũng có thể thích ứng được ngay với loại công việc này. Đề nghị này do Diệp Thiên Nhiên đề xuất nên không thể không cân nhắc. Sau khi nghe Mạnh Yên nói thấy mừng rỡ trong lòng, lần này mới xem như không còn nỗi lo về sau, vội vàng đồng ý.

Diệp Thiên Nhiên và Ân Hạo suy nghĩ một lúc thấy cũng có lý liền gật đầu đồng ý. Dù sao chỉ cần công ty hoạt động tốt, những người giỏi sẽ có cơ hội tiếp tục phát huy tài năng.

Nhưng bọn họ cảm thấy rất tò mò, tại sao Mạnh Yên lại có thể nghĩ được những điểm mấu chốt quan trọng như thế? Dù sao cô vẫn còn rất trẻ lại chưa từng va chạm công việc trong lĩnh vực này.

Mạnh Yên hí hóp mắt cười chỉ vào màn hình máy tính: “Nhìn người nước ngoài làm như thế nào rồi mình học theo không được sao? Chưa ăn thịt heo còn chưa thấy qua heo chạy sao?” Cô đã sớm suy nghĩ cách làm thế nào ứng phó với vấn đề này, mà thật sự cô cũng đã lên mạng tìm hiểu rất nhiều kiến thức về phương diện này.

Thẩm An cười bỏ nỗi băn khoăn trong lòng, không thể không khen cô: “Tiểu Yên thật là giỏi, có thể học một biết mười.” Người bình thường xem những điều này nhưng đều không nghĩ tới có thể áp dụng đưa vào thực tiễn.

Mạnh Yên có chút ngượng ngùng: “Anh An không cần khen em như vậy, em cảm thấy toàn thân bay bổng, đứng không vững nữa rồi.” Đây là cô nói dối thôi.

Diệp Thiên Nhiên kiêu ngạo nhìn Mạnh Yên, đây chính là tiểu Yên của anh, luôn khiến anh vui vẻ, là cô gái khiến anh cảm thấy luôn hạnh diện.

Mọi người cùng nhau cười to, Ân Hạo dùng ánh mắt tinh tường đánh giá Mạnh Yên, trước kia anh ta vẫn cho rằng Mạnh Yên chỉ có thể trở thành một cổ đông ẩn danh của công ty, trừ có chút khôn vặt bên ngoài, lại có Diệp Thiên Nhiên làm chỗ dựa, là do một tay anh đưa cô ngồi vào ghế đại cổ đông công ty. Bây giờ xem ra cô rất thông minh nhưng không thể hiện ra ngoài, lại không kiêu ngạo, giống như đang làm chuyện lớn. Cô không hề tham gia vào chuyện quản lý công ty nhưng lại nêu được những trọng điểm quan trọng khiến cho ai cũng phải ngạc nhiên. Nếu như dự án lần này thành công, vừa có thể tăng thêm lợi nhuận cho công ty, vừa có thể giải quyết được vấn đề công việc cho người thân của các quân nhân xuất ngũ.

Mà một điểm cuối cùng khiến cho anh ta hài lòng, sẽ có nhiều người đề cử người nhà của mình đến công ty, nhưng có rất nhiều người phụ nữ không có bằng cấp gì nên cũng không tìm được công việc nào tốt. Trong khi chi phí tiêu dùng tại thành phố rất cao, dựa vào một người kiếm tiền nuôi sống cả nhà, lại còn phải nuôi dưỡng con cái ăn học, hàng ngày có chút căng thẳng. Nếu như người phụ nữ trong gia đình mà có công việc ổn định thì cuộc sống sẽ cải thiện hơn. Tất cả công lao phần lớn thuộc về cô gái mười chín tuổi đứng trước mặt anh ta.

Mạnh Yên chỉ lo chuyện của công ty cũng ít trở về nhà. Hai ngày cuối tuần, cô cùng mọi người tăng ca làm thêm ở công ty, đừng nói sẽ cùng Diệp Thiên Nhiên đi ra ngoài dạo chơi, nghĩ cũng đừng nghĩ tới.

Ngay cả thư thông báo trúng tuyển đại học cũng là Mạnh Ngọc Cương gọi điện thoại thông báo cho cô biết, sau khi nghe được tin vui cô thấy cảm thấy rất hưng phấn nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại ngay, vì kết quả này cũng đã nằm trong dự liệu ban đầu của cô. Ngược lại Diệp Thiên Nhiên lại đặc biệt vui mừng, muốn cùng cô tổ chức tiệc ăn mừng nhưng bị ngăn cản. Hiện tại phải lấy công việc làm trọng, chờ đến lúc tất cả đi vào quỹ đạo mới nghĩ đến những chuyện khác. Sau này còn nhiều thời gian có thể chúc mừng.

Chỉ là cha mẹ Mạnh Yên đã hơn một tháng không được gặp con gái, nhịn không được liền ra thông điệp sau cùng, chủ nhật cuối tuần phải về nhà một chuyến, bằng không ...

Mạnh Yên hiểu được ý của cha mẹ cô, không thể làm gì khác hơn là mua một đồng quà tặng chuẩn bị về nhà thăm cha mẹ, nhân tiện nịnh nọt hai người.

Diệp Thiên Nhiên không yên tâm để cô đi một mình về nhà, lại còn cảm nhiều đồ như vậy. Vì vậy, anh thu xếp công việc cùng cô trở về nhà.

“Cha.” Mạnh Yên vừa xuống xe đã thấy Mạnh Ngọc Cương đang đứng ngóng chờ dưới lầu.

Mạnh Ngọc Cương vừa lo lắng vừa quan sát con gái: “Cuối cùng con đã về, để cha nhìn con xem, có phải con gầy đi rồi hay không?” Con gái ông từ nhỏ đã có tính cách độc lập, bọn họ làm cha mẹ trái lại rất ít quan tâm đến cô, có lúc nghĩ lại trong lòng cảm thấy rất áy náy.

“Con ăn ngủ đều tốt, làm sao có thể gầy được.” Mạnh Yên thâm thiết ôm cánh tay Mạnh Ngọc Cương làm nũng: “Con nhớ cha mẹ rất nhiều.” Muốn được việc thì phải nói ngọt, nếu không cửa ải của cha sẽ khó mà qua được. Ai bảo cha của cô thích nghe nhất chính là lời khen nịnh kia chứ

Mạnh Ngọc Cương nghiêm mặt: “Vậy thì tại sao con không chịu về nhà?” Nói dễ nghe như vậy mà không nghĩ tới về nhà thăm cha mẹ.

“Con công việc khá bận rộn mà.” Mạnh Yên đứng đưa cánh tay Mạnh cha cười híp mắt: “Hiện công ty đang thực hiện một dự án lớn, mọi người trong công ty đều phải tăng ca, con phải xin nghỉ phép mới được về nhà đây.” Cô cũng bận rộn lắm chứ.

Mạnh Ngọc Cương nghe con gái nói vậy, thấy đau lòng thay cho con gái đồng thời cảm thấy rất bất mãn với vị giám đốc của công ty: “Giám đốc của con cũng thật quá đáng, cả ngày chỉ biết bóc lột sức lao động của nhân viên thôi.” Đến giờ cha mẹ Mạnh Yên vẫn còn chưa biết Mạnh Yên cũng là một trong những cổ đông của công ty. Lúc ban đầu giấu cha mẹ là vì không muốn để hai người phải lo lắng, đến bây giờ lại không biết phải nói thế nào? Mà càng để lâu thì lại không tiện mở miệng. Có điều chuyện này cũng không ảnh hưởng nhiều đến cuộc sống của cha mẹ, cho nên có nói hay không cũng chẳng vấn đề gì.

Mạnh Yên luống cuống, cái này không phải là nói đến cô sao?

Một tiếng cười vô cùng nhỏ vang lên bên tai, Mạnh Yên trừng mắt liếc anh một cái, dám chê cười cô sao? Cha nói những lời này chẳng phải cũng kéo cả anh vào trong, có gì hay mà cười?

Diệp Thiên Nhiên mỉm cười mang một đồng hồ trong xe ra: “Chú Mạnh, tiểu Yên có mua chút đồ làm quà, rượu dành cho chú, còn di Lý là mỹ phẩm, còn có mấy loại thuốc bổ và ít trái cây.”

“Đứa nhỏ này, con kiếm được bao nhiêu tiền mà lại còn mua nhiều đồ vậy.” Ngoài miệng Mạnh Ngọc Cương nói như vậy nhưng đôi mắt thì híp lại thành một đường thẳng, coi như con gái còn một chút lương tâm.

Mạnh Yên nhìn sắc mặt của cha, biết cha đã bốt giận: “Mẹ con đâu cha?”

“Mẹ con đang ở trong nhà làm thức ăn ngon để bồi bổ cho con.” Mạnh Ngọc Cương vừa nói vừa đưa tay cầm giúp ít đồ: “Hôm nay, Thiên Nhiên phải ở lại đây cùng chú uống vài ly rượu nhé.”

Hôm nay, để hoan nghênh con gái về nhà, Mạnh Ngọc Cương không có đi giao hàng, Lý Thiên cũng không có đi làm, sáng sớm đã chuẩn bị rất nhiều món ăn, đều là món Mạnh Yên yêu thích.

Rượu đối với Mạnh Ngọc Cương là một sở thích lớn, chỉ là những năm gần đây Lý Thiên quản chặt không để cho ông uống nhiều. Lần này là một cơ hội tốt, đương nhiên phải nắm chặt uống thêm vài chén.

“Vâng, chú Mạnh.” Diệp Thiên Nhiên gật đầu vâng lời, nhân tiện anh nịnh nọt, vỗ mông ngựa một chút: “Cháu nghe nói chú uống rượu rất lợi hại, ngàn chén không say, cháu lại có chút sợ không dám uống cùng chú.”

“Cháu nghe Hải Thiên nói?” Mạnh Ngọc Cương thích nghe nhất chính là người khác khen ông tửu lượng giỏi, trông lòng rất vui nhưng ngoài miệng thì nói khiêm tốn mấy câu: “Ông ta nói quá đấy thôi, tửu lượng chú đâu có giỏi thế.”

Ba người vừa đi vừa nói chuyện, Lý Thiên nhìn thấy con gái cũng trách mắng một hồi nhưng với Diệp Thiên Nhiên thì thái độ rất ôn hòa, hiền hậu.

Mạnh Yên liếc mắt bất mãn, cô có cảm giác mẹ cô yêu quý Diệp Thiên Nhiên nhiều hơn so với cô.

Giống như lúc này, Lý Thiên thiên vị chỉ gấp đồ ăn cho Diệp Thiên Nhiên, trong bát anh thức ăn đầy có ngon, mà cô chỉ có một cái chân vịt nhỏ, thật là khiến cô tức chết.

“Thiên Nhiên, ở công ty tiểu Yên làm thế nào? Con bé có làm sai việc gì không?” Lý Thiên không ngừng gấp thức ăn cho anh: “Nếu như có chỗ nào làm sai, cháu giúp con bé một chút nhé, con bé này chỉ biết đọc sách, cũng chưa biết cái gì, cô sợ con bé sẽ gây thêm phiền toái cho cháu.”

“Di Lý, tiểu Yên rất thông minh, lại rất nhanh nhẹn.” Diệp Thiên Nhiên cười khen Mạnh Yên: “Gần đây, cô ấy làm một bản kế hoạch dự án mới, giành được rất nhiều lời khen của mọi người trong công ty.”

Lý Thiên vừa mừng vừa lo: “Có thật không? Con bé còn có bản lĩnh này sao?” Nếu đúng như vậy, sau này khi tốt nghiệp đại học bước ra xã hội cũng không cần phải lo lắng nhiều cho cô.

“Di tuyệt đối đừng coi thường Mạnh Yên.” Diệp Thiên Nhiên khen ngợi như rót mật vào tai: “Giám đốc rất coi trọng Mạnh Yên, còn đề nghị vì công ty khai thác thị trường mới khác nữa.” Ý này là của Thẩm An đã nói, nhưng Mạnh Yên lại chỉ coi là lời đùa giỡn nên không để ý, hôm nay Diệp Thiên Nhiên nói lại khiến cô cảm thấy khó chịu, bản thân thấy không được tự nhiên.

Mạnh Ngọc Cương khó tin nhìn con gái, nhìn chung quanh: “Không thể nào, con gái cha lợi hại đến vậy sao?”

Về mặt Diệp Thiên Nhiên hết sức nghiêm túc để cho hai người tin tưởng: “Tất nhiên rồi ạ, cô ấy đọc nhiều sách nên cũng hiểu biết nhiều.”

Mạnh Yên nín nhịn không dám cười, chỉ cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Trên mặt Mạnh Ngọc Cương biểu lộ vẻ đắc ý, thật không hổ danh là con gái của ông.

Trong lòng Lý Thiên cũng không ngừng đắc ý, nhưng ngoài miệng vẫn nói khách khí: “Vậy phải làm phiền cháu hỗ trợ nhiều hơn, chúng ta còn phải cảm ơn cháu đã giúp tiểu Yên tìm được nơi thực tập tốt như thế.” Mọi người dù có thân quen đi chăng nữa nhưng cũng không thể tiết kiệm lời nói cảm ơn.

Về mặt Diệp Thiên Nhiên nhẹ nhàng như mây bay, trong nháy mắt nói một câu khiến mọi người sững sờ: “Nếu muốn cảm ơn, chú và di có thể đồng ý cho Tiểu Yên làm bán gái của cháu là được.”

“Cạch.” Một tiếng, ly rượu trong tay Mạnh Ngọc Cương rơi xuống bàn, rượu văng tung tóe, thức ăn trong miệng Mạnh Yên cũng bị tắc lại nơi cổ họng, đôi đũa trong tay Lý Thiên cũng rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Chương 69

Mạnh Ngọc Cương sững sờ hồi lâu: “Cháu nói gì?” Thăng nhóc thúi, lại dám đánh chủ ý lên con gái ông, không muốn sống hả?

Mạnh Yên không ngừng nháy mắt về phía Diệp Thiên Nhiên, hi vọng anh có thể đánh lừa ba mình.

Diệp Thiên Nhiên không để ý tới ám hiệu của cô, gương mặt thành khẩn: “Thưa chú Mạnh và di Lý, cháu rất thích Tiểu Yên, xin hãy để cho cô ấy làm bạn gái của cháu, cháu sẽ đối xử với cô ấy thật tốt.”

Anh biết vị trí của Mạnh Yên ở trong lòng ba mẹ Mạnh, Mạnh Yên là một cô con gái hiếu thuận. Nếu anh muốn ở chung một chỗ cùng cô ấy vĩnh viễn, nhất định phải qua cửa ải này. Sớm còn hơn chậm trễ, nhanh chóng lấy được sự đồng ý của ba mẹ Mạnh là tốt nhất.

Tầm mắt Mạnh Ngọc Cương đảo quanh trên thân hai người: “Chớ có nói đùa.” Nhưng ông lại thấy vẻ nghiêm túc trong mắt Diệp Thiên Nhiên cùng vẻ mặt ngậm thừa nhận của con gái nhỏ, trong lòng lạnh lạnh.

“Cháu rất nghiêm túc, cháu vẫn luôn thích Tiểu Yên, chẳng qua lúc trước cô ấy phải ôn thi, cháu vẫn nhẫn nhịn không nói.” Diệp Thiên Nhiên quyết tâm đem chuyện này nói ra: “Hiện tại cô ấy thi lên đại học, cũng đã trưởng thành, có thể có bạn trai rồi.” Trải qua thời gian ba năm cấp ba, cũng là thời điểm đem quan hệ hai người công khai. Bọn họ không thể yêu nhau lén lút mãi được, anh muốn quang minh chính đại nắm tay cô đứng ở trước mặt mọi người, muốn lấy được sự chúc phúc của người nhà.

Mạnh Ngọc Cương một mực cự tuyệt: “Không được.” Thăng nhai thối tha, khó trách trước kia cứ luôn vây quanh con gái mình, thì ra là như vậy. Làm sao trước kia ông lại không nhìn ra, là có thể cắt đứt tâm tư của nó sớm hơn.

Trong lòng Diệp Thiên Nhiên gấp gáp, nhưng sắc mặt không đổi: “Tại sao? Là cháu có chỗ nào không tốt sao?” Anh tự nhận nhân phẩm tài mạo của anh đều là nổi trội, tuyệt đối sẽ không bại bởi bất kỳ người con trai nào.

“Cậu học xong đại học rồi là muốn đi nơi nào? Bộ đội sao?” Mạnh Ngọc Cương vừa nóng vừa giận, mặt đỏ lên: “Tôi không cho phép con gái của tôi cùng một quân nhân.”

Diệp Thiên Nhiên có chút bất mãn: “Quân nhân có chỗ nào không tốt?” Đó là nghề nghiệp làm cho anh kiêu ngạo nhất, tại sao chú Mạnh có thể bôi nhọ quân nhân như vậy? Không có quân nhân bảo vệ quốc gia, dân chúng sao có thể có một cuộc sống yên bình?

“Quân nhân không có gì không được, nhưng mà gả cho quân nhân cuộc sống tương lai nhất định chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Mà thời điểm Tiểu Yên cần người quan tâm yêu thương, cậu vĩnh viễn cũng không có ở bên người con gái tôi.” Cũng không phải là Mạnh Ngọc Cương ghét bỏ quân nhân, mà là cuộc sống gia đình quân nhân quá cực khổ, ông không muốn con gái chịu khổ: “Tương lai nếu như sinh đứa bé, sự tình sẽ nhiều hơn, mà một mình Tiểu Yên phải gồng mình chống đỡ tất cả. Tôi không muốn con gái của mình trải qua cuộc sống thế này.”

Con gái bé nhỏ nũng nịu nhu nhược của ông tuyệt không thể sống những ngày tịch mịch cô độc, ông tuyệt đối không cho phép.

Diệp Thiên Nhiên im lặng. Đúng vậy, đây là chuyện mà người lính nhất định phải chịu đựng. Nhưng anh tuyệt không buông tay, bởi vì này cả đời anh chỉ muốn cùng Mạnh Yên: “Chú Mạnh, cháu nhất định sẽ làm cho Mạnh Yên hạnh phúc.”

“Làm thế nào để cho nó hạnh phúc?” Mạnh Ngọc Cương vừa hít một hơi thật sâu, tận lực ngăn chặn một bụng tức: “Lúc nó bị thương ngã bệnh, lúc nó khổ sở thì cậu không thể ở bên người nó, cậu có tư cách gì để cho nó hạnh phúc?”

Mạnh Yên là đứa bé duy nhất của ông, ông muốn tìm cho cô một người chồng chừng chặc kín kẽ, có thể thương yêu chăm sóc cô thật nhiều. Mà Diệp Thiên Nhiên đã định trước là một tên quân nhân, cuộc sống hạnh phúc bình thường là thứ anh không cho được.

Diệp Thiên Nhiên xiết chặt ấn đường hồi ngược lại: “Hạnh phúc là dùng những thứ này so sánh như vậy sao? Như vậy quân nhân trên đời này đều không lấy được vợ?”

“Người khác tôi mặc kệ, tôi chỉ quan tâm đến con gái tôi thôi, cái gì Tiểu Yên cũng không hiểu, ngay cả chuyện nhà cũng làm không được.” Mặc dù trong lòng Mạnh Ngọc Cương rất muốn đánh bay anh, nhưng vẫn ý vị sâu xa khuyên nhủ: “Làm sao cậu có thể trông cậy vào con bé tương lai chăm sóc được một người trong nhà, chăm sóc đứa bé?”

Mạnh Yên cắn môi dưới: “Ba, những thứ này con có thể học.” Mặc dù trong lòng cô có chút tức giận Diệp Thiên Nhiên đột nhiên muốn công khai quan hệ, nhưng cô không thể để cho anh một mình ‘chiến đấu’.

“Con. . . Những thứ này có cái gì tốt mà học?” Mạnh Ngọc Cương tức muốn chết, con gái lớn không dùng được: “Chồng tương lai của con ba có thể không cần đại phúc đại quý, nhưng nhất định phải luôn ở bên cạnh con chăm sóc con thật tốt, mà không phải để cho con chăm sóc người khác.”

Gương mặt Diệp Thiên Nhiên khẩn cầu: “Chú Mạnh. . . .” Lời Mạnh Ngọc Cương vừa nói cũng rất có đạo lý, đứng ở lập trường người làm cha mẹ, một người lính thực hiện nghĩa vụ quân sự như anh đúng là không phải là lựa chọn tốt nhất cho Mạnh Yên.

“Thiên Nhiên, cháu là đứa bé ngoan, gia thế, dung mạo, nhân phẩm cũng tốt, tương lai sẽ có lựa chọn tốt hơn.” Mạnh Ngọc Cương không muốn nghe thỉnh cầu của anh, nghĩ đến con gái có lẽ sẽ trải qua những tháng ngày đó tâm tình cũng rất nặng nề: “Tiểu Yên nhà chú vừa lười vừa nát, không thích hợp với cháu.” Tình cảm của hai đứa bé này đến tột cùng phát triển đến đâu rồi? Thằng nhóc này vì sao kiên quyết đến nước này? Đều do bọn họ làm cha mẹ chỉ lo cho công việc, sơ sót con gái.

Dù Diệp Thiên Nhiên nói thế nào, Mạnh Ngọc Cương đều lắc đầu không cho bọn họ ở chung một chỗ.

Cuối cùng anh chỉ có thể ngượng ngùng đứng dậy chào tạm biệt, chuẩn bị chờ sau này lại tìm cơ hội nói.

Mạnh Yên đưa anh ra tới cửa, mắt lưu luyến không rời tiễn anh rời đi.

Mạnh Ngọc Cương thấy trong lòng tràn đầy không vui, áp chế một bụng bức tức kêu con gái ngồi xuống, nhìn hồi lâu hỏi: “Tiểu Yên, con cùng Diệp Thiên Nhiên có chuyện gì xảy ra? Con muốn theo nó hả?”

Nội tâm của Mạnh Yên cũng không muốn đối nghịch cùng ba, có chút chuyện không có cách nào cũng phải theo ba mẹ: “Ba, Thiên Nhiên là người rất tốt, đối với con cũng rất tốt.”

“Tốt thì có tác dụng gì, con còn nhớ rất nhiều chuyện còn không hiểu.” Mạnh Ngọc Cương đầu đầu không dứt, thấy hai đứa bé đã yêu nhau đến thế, vậy phải làm sao bây giờ? “Thực tế chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, kết cục của vợ chồng cũng không tốt được, thời gian không gian sẽ làm hao mòn tình cảm. Chờ con lớn một chút là có thể hiểu những thứ này. Ba là vì tốt cho con thôi, cắt đứt với nó đi.”

“Ba.” Mạnh Yên cười khổ mấy tiếng, đột nhiên phát hiện Lý Thiên bên cạnh vẫn không có mở miệng phát biểu ý kiến, dùng mánh khoé của cô lôi kéo một tia hi vọng: “Mẹ, mẹ nói thế nào?”

Nhà họ Mạnh luôn dân chủ, gặp phải chuyện trọng đại như thế này có thể bỏ cho phiếu quyết định. Trong chuyện này nếu như Lý Thiên đứng ở phía bên cô, Mạnh Ngọc Cương cũng không thể làm gì được.

Nãy giờ Lý Thiên không nói gì, trong đầu không ngừng suy nghĩ. Tâm tình trong lòng rất phức tạp, bà thầm thở dài: “Tiểu Yên, mẹ rất thích đứa nhỏ Thiên Nhiên này, mà mẹ cũng tán thành ý kiến của ba con, cho dù có tình cảm cũng không thể thực hiện được.” Nói cho cùng, bà cũng phản đối đoạn cảm tình này.

Con gái là bà mang nặng đẻ đau, là bảo bối bà nâng ở trong lòng bàn tay, bà cũng không hy vọng tương lai con gái mình phải trải qua cuộc sống như thế.

Mạnh Yên nhìn thấu băn khoăn của ba mẹ, gương mặt nóng nảy khổ sở: “Nhưng đối với anh ấy, đối với tương lai con rất có lòng tin.” Cô tin chắc cô và Diệp Thiên Nhiên sẽ hạnh phúc.

“Đứa nhỏ ngốc, con không có trải qua hôn nhân, cho nên rất nhiều việc đều không rõ ràng.” Lý Thiên mắt thấy con gái vẻ mặt gấp gáp, biết lúc này cô là đứa ngốc đắm chìm trong biển tình yêu, biết rõ là vô dụng nhưng vẫn nêu ví dụ khuyên một hai lời: “Tương lai nếu con sanh con thì cậu ta không thể cạnh giữ ở bên cạnh con, cùng con sống qua mười tháng gian nan, con sẽ hiểu rõ ràng tâm tình của ba mẹ lúc này.”

Mạnh Yên lung lay cánh tay của bà dịu dàng làm nũng: “Không phải là còn có ba mẹ sao? Hai người ở cạnh con là được rồi.” Cô rất muốn lấy được sự đồng ý ba mẹ.

“Ba mẹ không thể thay thế vị trí của chồng con, đó là việc không giống nhau.” Lý Thiên vỗ tay của cô, sắc mặt thật không tốt: “Tiểu Yên, từ nhỏ con đã độc lập, nhưng mà chuyện này phải nghe ba mẹ một lần, ba mẹ sẽ không hại con.”

Mạnh Yên không ngờ ba mẹ sẽ kiên quyết phản đối như vậy, nhất thời á khẩu không trả lời được: “Ba mẹ.”

Mạnh Ngọc Cương suy nghĩ một chút: “Tiểu Yên, công việc kia hãy xin nghỉ đi, không cần đi làm nữa.” Trước tách hai người ra, có thể làm cho tình cảm của bọn trẻ nguội lạnh.

“Ba, cái này làm sao có thể?” Mạnh Yên lập tức bắn ngược: “Tình cảm là một chuyện, công việc là một chuyện, tại sao hai người có thể dạy con không chịu trách nhiệm? Công việc trên tay con rất nhiều, không thể ném đi.” Công ty lúc này rất cần nhân viên, cô không thể bỏ xuống hết.

Mạnh Ngọc Cương lườm cô một cái: “Trường của con sắp khai giảng rồi, còn nhân với viên gì?” Toàn là mụm cớ, vì thằng nhãi thú kia, cũng dám tranh luận cùng ông. Trong lòng đối với Diệp Thiên Nhiên càng thêm bất mãn.

Mạnh Yên mới không sợ ông, quệt miệng: “Làm việc phải đến nơi đến chốn chứ.”

“Ngọc Cương, để cho nó đi đi.” Trong vấn đề này, Lý Thiên ngược lại giúp đỡ con gái: “Dù sao cũng không còn mấy ngày, đến nơi đến chốn là một thói quen tốt, không thể để cho người khác coi thường nó.”

Trong lòng Mạnh Tên mừng rỡ: “Vẫn là mẹ hiểu con nhất.”

Mạnh Ngọc Cương vừa muốn nói, lại bị Lý Thiên âm thầm bấm một cái bên hông thịt. Ông nhìn vợ mình, thấy bà nháy mắt ra dấu với ông, lúc này mới ngậm miệng không nói.

Lý Thiên thấy đã đối phó được ông chồng già, mỉm cười nói: “Tiểu Yên đi tắm nghỉ ngơi đi, con cũng mệt mỏi rồi.”

Mạnh Yên không nhìn thấy động tác nhỏ của ba mẹ, một lòng cho là Lý Thiên đang giúp cô, vui vẻ trở về phòng tắm.

Chờ con gái biến mất ở cửa, Mạnh Ngọc Cương ảo não không thôi giọng kêu lên: “Lý Thiên, bà thế nào lại không hiểu chứ?”

“Tôi hiểu ý của ông, ông muốn tách hai đứa bé ra.” Lý Thiên sớm đem toàn bộ chuyện suy nghĩ một lần, nghĩ ra phương pháp ứng phó: “Nhưng ông nghĩ xem, như vậy có hữu dụng không? Tiểu Yên sẽ phải lên đại học, bọn chúng đều ở trong nội thành, muốn gặp mặt còn không phải dễ dàng sao? Chúng ta lại không thể lúc nào cũng đi theo bên cạnh nhìn chăm chăm bọn chúng được. Lại nói người trẻ tuổi nhiệt tình như lửa, chúng ta càng ngăn lại bọn chúng sẽ càng phản kháng.”

Nghe Lý Thiên nói những lời này, chân mày Mạnh Ngọc Cương nhíu càng chặt: “Vậy làm sao bây giờ?” Những chuyện này cũng không phải không đúng, nhưng ông không thể mặc cho bọn chúng tiếp tục chung đụng với nhau nữa.

“Dùng sức mạnh cưỡng ép đối phó với bọn chúng, là không thể thực hiện được.” Lý Thiên từ từ phân tích nói: “Tính tình của Thiên Nhiên cùng Tiểu Yên đều không phải là nghe lời ba mẹ, bọn chúng chỉ cho là mình làm đúng.”

Từ nhỏ Diệp Thiên Nhiên đã rời khỏi nhà, một mình đến thành thị này sinh sống. Cá tính anh độc lập, dĩ nhiên sẽ không nghe người ta khuyên. Mà Mạnh Yên cũng rất độc lập, làm việc chỉ cần mình cho là đúng, cũng sẽ không tới đây trung cầu ý kiến của ba mẹ bọn họ. Giống như chuyện muốn học chuyên ngành ở trường nào, đều là một mình cô quyết định. Mà bọn họ đối với cô con gái này đều không can thiệp, lúc này muốn uốn nắn, sợ rằng so với lên trời còn khó hơn.

Đối với con gái Mạnh Ngọc Cương rất hiểu, biết cá tính của cô: “Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn con gái càng lún càng sâu?”

“Ông ngốc quá.” Lý Thiên hung ác trợn mắt nhìn ông một cái, trong ngày thường rất bình tĩnh, gặp chuyện của Mạnh Yên liền rối loạn tay chân, đầu óc cũng không chịu suy nghĩ: “Thiên Nhiên còn có một năm sẽ phải tốt nghiệp, đến lúc đó cậu ta rời khỏi trường học đi bộ đội, hai đứa sẽ không thể gặp mặt. Đến lúc đó tự nhiên sẽ xa lánh, Tiểu Yên nếm được cảm giác nhớ nhung một người mà không gặp được, tự nhiên sẽ buông tha.” Cuộc sống có quá nhiều thứ không thể xác định, đến lúc đó phát sinh một vài chuyện, bọn họ lại không thể lúc nào cũng dính chung một chỗ, thời gian dài tình cảm phai nhạt, tự nhiên sẽ chia tay.

Mạnh Ngọc thả lỏng chân mày nở nụ cười, khen ngợi vợ yêu: “Làm thế nào tôi lại không nghĩ tới những thứ này rồi, vẫn là bà thông minh.” Không cần bọn họ ra tay, là có thể để cho hai người tách ra, đó là kết cục không gì tốt hơn.

Lý Thiên thấy ông rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt, thở phào nhẹ nhõm: “Ông chẳng qua là quá thương Tiểu Yên, trong lòng sốt ruột.” Đúng là bà lo lắng ông chồng mình làm bừa, thủ đoạn cứng rắn chỉ biết kích thích hai người bọn trẻ miễn dịch với sự ngược đãi, làm việc mất công. Nàng chờ một hồi đi vào nhắc nhở nữ nhi mấy câu, có một số việc có thể làm, có chút là tuyệt đối không thể làm. Nói yêu thương thì có thể, nhưng không thể đi đến bước cuối cùng. Tin tưởng chỉ có những lời này con gái nhỏ mới có thể nghe lọt.

Mạnh Ngọc Cương nhìn Mạnh Yên ở cửa phòng, vẻ mặt đau lòng: “Nó là đứa con gái duy nhất của chúng ta, tôi làm sao có thể chịu được tương lai nó đau khổ đây?”

“Lòng cha mẹ trong thiên hạ, lúc này bọn nhỏ chắc là sẽ không hiểu.” Tâm tình Lý Thiên cũng giống chồng mình: “Chỉ khi nào bọn nhỏ làm cha mẹ mới hiểu được đạo lý này.”

Dưỡng dục con cái lớn lên, nhưng bọn chúng lại không thể hiểu khổ tâm của cha mẹ. Điều này làm cho bọn họ làm cha mẹ rất khổ sở. Nhưng có biện pháp gì đâu? Con lớn không nghe mẹ, bọn chúng có suy nghĩ riêng của mình, cha mẹ có muốn quản cũng không được.

#Mèo: Edit tới đoạn DTN nói chuyện với MNC mình cứ thấy sao sao ấy. Nói chứ mọi người ĐỪNG NÉM ĐÁ mình, chứ mình thấy dù đúng hay sai MNC cũng là người lớn, lại là ba MY, là ba của người mình yêu, chỉ mới không tán thành con gái mình với 1 quân nhân yêu nhau thôi chứ chưa nói gì “bồi nhọt” cả. (Bản gốc ghi là “chửi bới” nhưng mình để từ “bồi nhọt” cho nó nhẹ xiu) Không biết tại ý tác giả như vậy hay do mình khắt khe mà mình thấy thái độ của DTN nói lại cứ như trả treo vậy = làm hình tượng nam 9 trong lòng mình tuột dốc không phanh. Gặp mình mà là MY chắc mình tát cho mấy bạt tay, dám nói chuyện với ba mình kiểu đó thì thôi chia tay đéyyyy, yêu đương làm gì nữa!!! Ôiii dạo này Mèo rất hưng dữ ahiihi.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88: Chương 70

Diệp Thiên Nhiên lái xe chờ ở cổng chung cư, ánh mắt lo lắng nhìn vào bên trong cánh cổng của chung cư, sau nhiều lần đứng ngồi không yên, cuối cùng anh cũng nhìn thấy Mạnh Yên đi ra, trên vai cô khoác túi, hai tay đều xách hai túi đồ nặng nề bước đi. Tất cả đều là thực phẩm Lý Thiên đã chuẩn bị để cô mang đi.

Nhìn thấy vậy, anh khẩn trương mở cửa xe chạy ra giúp cô xách mấy túi đồ, đợi cô ngồi yên vị trong xe mới hỏi: “Cha mẹ em có nói gì không? Hai người có đồng ý cho em tiếp tục gặp anh nữa không?”

Mạnh Yên liếc mắt trừng anh một cái: “Cha mẹ em không phải phát xít, hơn nữa bọn họ sẽ không ép buộc em làm bất cứ việc gì em không muốn.” Từ lúc còn nhỏ cha mẹ cô đã rất tôn trọng quyết định của cô, bất kể là trong sinh hoạt cuộc sống hay trên phương diện công việc.

Có điều sau chuyện hôm qua, Lý Thiên xúc động cùng cô ngồi nói chuyện cả buổi tối nhưng cô vẫn phải ngoan ngoãn ngồi nghe.

Diệp Thiên Nhiên vỗ ngực: “Làm anh sợ muốn chết, thật sự anh rất lo lắng hai người không cho anh gặp em nữa.” Lời nói này của anh là nửa đùa nửa thật. Nếu xảy ra chuyện đó thật chỉ sợ anh sẽ càng phản kháng mạnh hơn.

Đêm hôm qua, anh trằn trọc không ngủ, đến khi Mạnh Yên gọi điện cho anh nói không cho anh đến Mạnh gia đón cô, mà chỉ cho anh chờ ở cổng chung cư thì trong thâm tâm càng lo sợ hơn.

Mặc dù anh biết cha mẹ Mạnh Yên vô cùng thương yêu cô con gái này nhưng vẫn lo sợ cô sẽ bị mắng, cô sẽ bị cha mẹ cấm túc ở nhà.

Mạnh Yên bị động tác của anh chọc cười, nhưng ngay lập tức nghiêm mặt nói: “Anh lo lắng như vậy sao? Vậy tại sao anh còn nói ra làm gì?” Hai cô không hề có sự chuẩn bị mà trực tiếp phải đối mặt với tình huống lúc đó, càng nghĩ cô lại càng thấy giận.

Diệp Thiên Nhiên xoa nhẹ lên khuôn mặt cô dỗ dành: “Chuyện của chúng ta không thể trốn tránh mãi được, chỉ là anh muốn tranh thủ để cha mẹ em có thể đồng ý chuyện của chúng ta.”

Lén lút qua lại cũng đã mấy năm rồi, thật sự anh không thích loại cảm giác đó, thật sự không thể chịu được.

Mạnh Yên tức giận đẩy bàn tay của anh ra: “Anh nghĩ hay thật, bây giờ toàn bộ bị anh phá hỏng hết rồi.” Thật là, vào lúc này mà anh vẫn cứ bình chân như vại, nhìn thật chướng mắt.

Diệp Thiên Nhiên cười cười: “Không có việc gì, anh sẽ tìm cơ hội cùng cha mẹ em nói chuyện.” Anh chỉ cần cô đồng ý là được, còn về phần cha mẹ Mạnh Yên từ từ sẽ nói chuyện, một ngày nào đó anh sẽ nắm chắc trong tầm tay.

Mạnh Yên nhíu mày: “Cha mẹ em rất cố chấp, em đoán chắc hai người sẽ không đồng ý.” Như tối hôm qua, Mạnh Ngọc Cương phản đối kịch liệt như vậy, chuyện này sợ rằng rất khó có thể thuyết phục.

Diệp Thiên Nhiên nhanh chóng cúi đầu hôn lên môi cô một cái, cọt nả nói: “Sẽ có cách giải quyết, còn nếu không có cách nào thì mình sẽ tự tạo ra kiểu gì cũng sẽ giải quyết được.”

“Anh thật là.” Mạnh Yên tức giận hung hăng đánh vào cánh tay anh mấy cái, cô đang nói chuyện đứng đắn với anh, mà anh vẫn cứ làm trò. Anh không biết cô đang rất lo lắng hay sao?

“Đừng giận anh.” Thấy cô giận, Diệp Thiên Nhiên nhẹ nhàng nói với cô: “Thật sự anh cũng không có biện pháp nào khác, chuyện này sớm muộn gì cũng phải nói.”

“Ít nhất anh cũng phải thương lượng trước một chút với em đã chứ.” Mạnh Yên vẫn cảm thấy buồn bực: “Tự nhiên anh nói ra chuyện này, làm em không kịp ứng phó.” Đến cuối cùng cô cũng lựa chọn sẽ cùng anh đối mặt, nhưng khi sự việc xảy ra thì thật sự bị dọa sợ rồi.

“Thương lượng với em, em sẽ đồng ý để anh làm như vậy sao?” Trong lòng Diệp Thiên Nhiên thừa biết, cô thích nhất là dùng chiến thuật “câu kéo”, muốn kéo dài đến mức không thể kéo được nữa mới chịu giải quyết vấn đề.

Mạnh Yên véo cánh tay anh cho đến lúc anh bị đau hô to gọi nhỏ thì mới thấy bớt tức giận: “Chuyện của chúng ta cứ từ từ không cần gấp đến vậy.” Bọn họ còn trẻ, có gì mà gấp chứ.

“Anh biết rồi, còn có thể làm thế nào?” Diệp Thiên Nhiên lại tiếp tục trêu cô: “Cùng lắm thì lần sau có chuyện nhất định anh sẽ thương lượng với em.”

Việc đã đến nước này, Mạnh Yên cũng không thể làm gì: “Nhớ những gì anh nói hôm nay đấy, sau này nhất định phải thương lượng với em trước.”

“Rõ.” Diệp Thiên Nhiên trả lời cực kỳ vang dội, chỉ là không biết có thực hiện hay không đây?

Mấy ngày sau đó, Mạnh Yên và mọi người trong công ty bận rộn làm việc. Cho đến ngày nhập học cô không thể không gác lại công việc đi đến trường

báo danh.

Thắm An và cô cùng nhau bàn bạc, quyết định để Mạnh Yên sẽ tới công ty trợ giúp vào hai ngày cuối tuần, đồng thời đưa cho cô một chiếc điện thoại di động, trong trường hợp có việc đột xuất xảy ra có thể trực tiếp gọi cho cô. Vì là công ty chuyên thiết kế nội thất nên mọi người phải sắp xếp nghỉ luân phiên vào các ngày cuối tuần, không giống các công ty khác toàn bộ nhân viên được nghỉ vào ngày chủ nhật. Có rất nhiều thành phần trí thức được nghỉ vào những ngày cuối tuần mới có thời gian nghỉ đến chuyện sửa sang lại căn hộ, tất nhiên công ty cũng đã suy nghĩ đến vấn đề này.

Mạnh Yên nhận điện thoại xem đi xem lại, bây giờ mẫu mã điện thoại rất đẹp không giống mẫu điện thoại to như cục gạch trước kia nữa. Cô còn chưa kịp tìm hiểu kỹ các chức năng của điện thoại đã bị Diệp Thiên Nhiên lấy để lưu số điện thoại của anh vào bộ nhớ. Anh đã dùng điện thoại từ lâu, khi có việc cần liên lạc sẽ thuận tiện hơn.

Lúc trước anh cũng bảo cô nên dùng điện thoại di động để hai người liên lạc dễ dàng một chút, nhưng cô vẫn lắc đầu không chịu dùng với lý do kiểu dáng điện thoại không bắt mắt. Lần này thấy cô không có phản kháng gì, tất nhiên anh phải nắm chặt lấy cơ hội.

Mạnh Yên bật cười, lắc đầu một cái nhận lại điện thoại từ tay của Diệp Thiên Nhiên, cô nhìn màn hình điện thoại ngạc nhiên, anh lưu số điện thoại của mình vào vị trí thứ nhất, đã thế lại còn đặt tên “bạn trai thân yêu”. Trời ạ, anh cũng thật là quá mức rồi, thiết lập điện thoại như thế này làm sao cô dám gặp người khác đây.

Ngón tay cô định xóa bỏ thì bị Diệp Thiên Nhiên ngăn lại: “Không cho đổi.” Anh ước gì tất cả mọi người đều biết mối quan hệ của hai người, vừa hay tuyên bố chủ quyền.

Khoe miệng Mạnh Yên cong lên: “Anh trai à, da mặt em không dày như da mặt anh đâu.” Nếu để cho người khác nhìn thấy, mặt mũi cô biết để vào đâu đây.

Diệp Thiên Nhiên nhất định không chịu nhượng bộ: “Em đừng cho người khác động đến điện thoại của em là được.”

Mạnh Yên giận dữ nhìn anh: “Làm sao có thể?” Chẳng may có ai đó muốn xem điện thoại của cô, làm sao cô có thể từ chối được chứ. Người ta sẽ nghĩ gì về cô đây.

Diệp Thiên Nhiên nhàn nhạt hỏi ngược lại: “Tại sao lại không thể?” Kể từ lúc Mạnh Yên có thông báo trúng tuyển đại học, anh đã có chút lo lắng đề phòng, trong đại học có rất nhiều nam sinh ưu tú, đến lúc đó có người thấy hợp ý lại theo đuổi Mạnh Yên thì anh biết làm thế nào? Cứ suy nghĩ đến điều này là anh lại thấy phiền lòng.

Mạnh Yên liếc mắt nhìn anh, thôi, không thể đổi tên trước mặt anh, vậy khi nào anh không có ở đây sẽ đổi, không được sao? Cái này gọi là dương thịnh âm suy, hắc hắc.

Ý tưởng của cô rất hay, đáng tiếc sau mỗi lần gặp anh khi quay về ký túc xá đều phát hiện tên trên danh bạ điện thoại đã bị đổi lại. Nhiều lần như thế khiến cô rất khó chịu, về sau cô cũng lười không quan tâm đến nữa.

Ngày Mạnh Yên đến trường làm thủ tục nhập học, cha mẹ cô trực tiếp đưa đi, Diệp Thiên Nhiên chỉ có thể đứng bên cạnh. Bây giờ Mạnh Ngọc Cương rất không muốn gặp anh, còn đặc biệt dặn con gái không cho anh xuất hiện trước mặt của ông.

Không còn cách nào, Mạnh Yên chỉ có thể làm theo lời cha yêu cầu, đành thông báo với anh. Trong lòng Diệp Thiên Nhiên cực kỳ không thoải mái, nhưng anh không dám trái ý của nhạc phụ đại nhân tương lai, cố tình làm chẳng phải là thêm dầu vào lửa hay sao? Anh không thể làm gì khác hơn là chiếm chút tiện nghi từ Mạnh Yên rồi mới ủy khuất đồng ý.

Sân trường rất rộng, cũng may nhà trường tổ chức để những sinh viên năm hai ra đón và hướng dẫn những tân sinh viên năm nhất, không thì khó mà phân biệt được hướng đi. Mạnh Yên và cha mẹ cô được một vị học trưởng dẫn đường mới đến nơi đăng ký nhập học, sau khi hoàn thiện thủ tục, cả nhà ba người lại tiếp tục đi một vòng lớn mới đến được ký túc xá nữ.

Học trưởng dẫn mọi người đến ký túc xá nữ rồi nở nụ cười chào từ biệt, trước khi rời đi còn hướng Mạnh Yên nói có chuyện gì cần giúp đỡ cứ tìm đến anh ta.

Lý Thiên liên tục nói cảm ơn khiến cho vị học trưởng này có chút ngượng, anh ta dặn dò mấy câu rồi mới chào mọi người rời đi.

Mạnh Ngọc Cương dẫn đầu xách va li đi lên phòng 302, trong tay Lý Thiên cũng xách túi lớn túi nhỏ đi theo, còn Mạnh Yên chỉ xách hai túi đồ ăn vặt đi sau cùng.

Trong phòng 302 đã có hai cô gái đang thu dọn đồ đạc. Nghe thấy tiếng mở cửa hai cô gái cùng quay đầu lại nhìn, một người có gương mặt tròn trĩnh, trông rất đáng yêu như trẻ con, một người còn lại khuôn mặt hơi lớn, mắt to mày rậm, cảm giác rất giản dị.

Lý Thiên khách khí chào hỏi hai cô gái và giới thiệu tên cho nhau biết. Cô gái có gương mặt tròn tên gọi Đàm Tuyết, là người thành phố N. Cô gái còn lại tên Mộc Bình Bình, nhà ở nông thôn. Lý Thiên nhờ hai cô bạn cùng phòng hàng ngày chăm sóc cho Mạnh Yên nhiều một chút, hai cô gật đầu đáp ứng. Mạnh Yên đứng bên cạnh nhìn không khỏi buồn cười, mẹ cô cũng quá khản trương rồi. Cô đến trường để đi học thôi mà, lúc cô đi thực tập ở công ty cũng không thấy hai người khản trương đến thế này.

Đàm Tuyết và Mộc Bình Bình đều đã chọn giường dưới, Mạnh Yên chỉ có thể chọn giường tầng trên, cô chọn giường phía trên Đàm Tuyết.

Hai vợ chồng Mạnh Ngọc Cương dọn dẹp giường đệm xong liền lấy đồ đạc trong hành lý ra sắp xếp gọn gàng. Sau khi sắp đặt mọi thứ xong liền mời hai cô gái cùng phòng đi ăn bữa cơm, nhưng hai cô nhả nhẹn từ chối, mời kiểu gì cũng nhất định không chịu đi.

Mạnh Yên cười nói: “Hai bạn cùng đi ăn chung đi, đã trưa rồi, giờ này mà xuống căng tin sợ rằng chẳng còn thức ăn gì.” Hôm nay mới đến nên cô cũng chưa kịp mua phiếu cơm.

Đàm Tuyết cười từ chối: “Không cần đâu, tớ có mang theo mỳ ăn liền, ngâm một lúc là có thể ăn.”

“Như vậy sao được, cuộc sống sau này chúng ta cùng nhau ở ký túc xá, ăn chung một bữa cơm cũng không vấn đề gì.” Mạnh Yên kiên quyết kéo hai cô cùng đi ăn cơm.

Đều là bạn cùng phòng, sống cùng nhau trong bốn năm học nên cũng cần phải giữ gìn tốt mối quan hệ, chung sống hòa hợp với nhau.

Con đường bên ngoài cổng trường có một vài quán cơm, đặc biệt để phục vụ sinh viên. Nghe nói giá rẻ lại rất ngon, hơn nữa vệ sinh cũng rất sạch sẽ.

Mọi người chọn một quán cơm trông rất thơm mát, gọi mấy món thức ăn, mỗi món ăn số lượng vừa đủ, mùi vị không tồi, lúc ăn xong ai cũng no căng bụng.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, Lý Thiên thờ ơ lạnh nhạt đánh giá, hai cô bé này tương đối dễ tính, con gái bà có thể dễ thích ứng với cuộc sống ở ký túc xá làm trong lòng bà thấy yên tâm hơn. Điều duy nhất khiến bà lo lắng chính là vấn đề yêu đương của Mạnh Yên, tiểu tử kia cũng không phải là người dễ nói chuyện, chỉ mong Mạnh Yên sẽ nghe lời khuyên lúc trước mà bà đã nói.

Cuối cùng Mạnh Ngọc Cương và Lý Thiên dặn dò Mạnh Yên mấy câu rồi mới yên tâm lái xe ra về.

Lúc về phòng, Mộc Bình Bình nhìn đồ đạc của Mạnh Yên được sắp xếp ngăn nắp không khỏi trầm trồ khen ngợi: “Mạnh Yên, cha mẹ bạn thật thương yêu bạn.” Không những đưa Mạnh Yên đến trường nhập học, lại còn thu xếp đồ đạc ngăn nắp cho cô. Mộc Bình Bình nhìn Mạnh Yên mấy lần xem xét, trong mắt cô ta Mạnh Yên là một cô gái rất được cưng chiều nhưng tính cách của Mạnh Yên lại không giống như vậy, có thể ở chung rất tốt.

Mạnh Yên chỉ cười, cũng không trả lời. Lần này cha mẹ cô nhất định phải đưa cô đến trường vì hàng ngày công việc của hai người rất bận nên không có thời gian chăm sóc, hai người cố ý làm vậy là muốn bồi thường một chút cho cô. Một nguyên nhân khác nữa chính là không muốn để Diệp Thiên Nhiên đưa Mạnh Yên tới trường, bọn họ không muốn bạn học cùng thầy cô giáo biết Mạnh Yên đã có bạn trai, tránh gặp phải phiền phức sau này.

Cô trầm nghĩ trong lòng, thuận tiện đổi đề tài hỏi: “Bình Bình, trong nhà cậu có những ai?”

Mộc Bình Bình cười giải đáp: “Trong nhà tớ có, ông bà nội, cha mẹ, ba chị gái và một em trai.” Trong mấy chị em, Mộc Bình Bình xếp thứ tư, do nhà có nhiều chị em nên không được chú ý đến, chỉ là lần này đồ đại học khiến cho mọi người trong thôn từ già đến trẻ cảm thấy rất hạnh phúc. Mới đầu gia đình không có đủ tiền cho Bình Bình đi học, nhờ mọi người trong thôn gom góp chút tiền mới đủ tiền đóng học phí. Đối với việc này, trong lòng Bình Bình rất biết ơn.

Mạnh Yên và Đàm Tuyết ngạc nhiên không dám tin, những bốn chị em. Cha mẹ Bình Bình không có kế hoạch hóa gia đình hay sao? Có điều câu nói kiểu như thế này không ai dám nói ra khỏi miệng.

Mộc Bình Bình nhìn rõ nghi vấn của hai bạn cùng phòng, cũng không thêm đề ý: “Cha mẹ tớ muốn có con trai.” Quê nhà của cô ta chỉ thích có con trai, nhà nào cũng phải sinh bằng được một con trai mới thôi. Nếu như gia đình cô ta mà không có con trai thì sẽ bị người khác xem thường.

Mạnh Yên chột hiệu ra, chẳng trách lại sinh nhiều con đến thế, ban đầu toàn sinh con gái, mãi đến lúc sinh được cậu con trai mới dừng lại. Thật ra cần gì phải làm như vậy chứ? Bây giờ là thời đại nào rồi, còn xảy ra tình huống này chứ. Huống hồ, con gái so với con trai lại càng hiếu thuận, cũng có thể chăm sóc cha mẹ được mà.

Trong lúc ba người đang nói chuyện thì cánh cửa bị đẩy ra, một cô gái rất xinh đẹp cùng một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi đi vào, cô ta không thêm chào hỏi ba người, mà chỉ nhìn chằm chằm vào chiếc giường cuối cùng còn trống trong phòng. Nhìn một lúc lâu, cô ta khoanh tay trước ngực đứng một bên chỉ đạo người phụ nữ kia dọn dẹp giường đệm, sắp xếp đồ đạc, cho đến lúc sửa soạn xong xuôi mới để người phụ nữ kia trở về. Nhìn dáng dấp của người phụ nữ kia chắc là người giúp việc, mà cô gái này có điệu bộ giống như đại tiểu thư.

Nhóm người Mạnh Yên ba mặt nhìn nhau, tính cách Đàm Tuyết phóng khoáng chủ động đến gần cô gái kia chào hỏi, nhưng cô ta chỉ lạnh nhạt nhìn một cái rồi nhảy lên giường lấy điện thoại ra nghịch không thêm đề ý đến ai.

Đàm Tuyết bĩu môi không vui quay về giường của mình nằm xuống lấy một quyển sách ra xem.

Mộc Bình Bình thấy vậy cũng cúi đầu nằm xuống giường nhắm mắt ngủ.

Trong phòng yên tĩnh, Mạnh Yên nhìn đi nhìn lại ba cô bạn cùng phòng, trong lòng cảm thấy bất an với cuộc sống sinh viên trong bốn năm đại học sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Chương 71

Mạnh Yên và hai bạn cùng phòng lăn lộn mấy ngày liền thân quen, ba người chung sống không tệ. Mộc Bình Bình giản dị, Đàm Tuyết thần thần, đều là những người chung sống rất tốt.

Chỉ có cô gái tên Diệp Minh, chính là nữ sinh rất lạnh lùng đến nay vẫn chưa quen thuộc. Người ta thói quen đọc lai độc vãng, cũng rất ít thấy cô ấy lưu lại trong ký túc xá.

Chẳng qua là Mạnh Yên rất không thích ứng với việc huấn luyện quân sự ở đại học, trời nóng như lò lửa, nhưng bọn họ không thể không đứng dưới ánh mặt trời, mỗi ngày thao luyện mồ hôi đầm đìa, ‘đi – nghiêm - nhắc chân’ lặp đi lặp lại làm những động tác khô khan như thế này. Da của cô rất mỏng, hôm trước cũng lột da rồi, đau muốn chết. Liều mạng ngay cả đắp mặt nạ cũng không dùng, cô lại là một người không thường xuyên vận động, mấy ngày trôi qua liền đau nhức toàn thân không thể động đậy. Nhưng làm sao bây giờ? Cũng không thể lâm trận bỏ chạy, chỉ có thể đau khổ cắn răng chịu đựng.

Ngược lại Mộc Bình Bình rất nhẹ nhõm, không có chút nào là cố hết sức.

Mà Đàm Tuyết cũng rất kiên trì khổ cực, mỗi buổi tối đều kêu khổ thâu trời.

Về phần Diệp Minh hoàn toàn không xuất hiện, cũng không biết cô ấy dùng biện pháp gì, miễn đợt quân huấn này. Khiến trong lòng Mạnh Yên thâm buồn bực, sớm biết như vậy, mình cũng mượn cớ tránh đi ra ngoài. Nhưng bây giờ cười trên lưng hổ, xuống không được. Chỉ có thể an ủi mình, xem như là trải qua cuộc sống đặc biệt.

Cực khổ lắm mới đợi được giữa giờ nghỉ ngơi, một đám nữ sinh vội vàng trốn vào dưới bóng cây ngồi.

Ba người ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm, Mạnh Yên giơ ống tay áo lên lau mồ hôi, thật là quá đau khổ. Thời tiết không có một cơn gió, vừa nóng lại buồn bực, miệng lại khát.

“Mạnh Yên, cho cậu.” Không biết La Vĩ từ nơi nào nhô ra đưa cho cô một chai nước tinh khiết, mới vừa chạy đến siêu thị mini của trường học để mua.

Hai người vô cùng mãn nhãn, vừa là bạn học cùng lớp. La Vĩ nhìn thấy Mạnh Yên ở trường Đại học này thì vui mừng không thôi, liền tiếp hỏi cô như thế nào cũng thi trường này? Mạnh Yên chỉ nói đơn giản, cô thay đổi ý định.

Cậu cũng rất biết điều không hề hỏi thêm nữa, chẳng qua là săn sóc cô.

“A, nước.” Ánh mắt Mạnh Yên sáng lên, giống như trong sa mạc nhìn thấy ốc đảo: “Thật tốt quá, La Vĩ, cảm ơn cậu.” Vắt nắp chai đổ nửa bình nước ào ào vào trong bụng, cuối cùng hóa giải cổ họng khô cạn.

La Vĩ đưa hai chai nước khác cho Đàm Tuyết cùng Mộc Bình Bình, làm bọn họ cảm động đến rơi nước mắt, bởi vì có quan hệ với Mạnh Yên, những ngày sống chung này làm cho các cô cùng cậu quen thuộc, đồng thời đối với cậu cũng rất có hảo cảm, là một bé trai rất cẩn thận. Thời tiết thế này còn muốn đến đưa nước cho các cô, thật là một người tốt.

Cậu cũng không nhiều lời, đưa xong nước liền đi tới nam sinh bên kia. Đám nam sinh kia không biết nói với cậu những thứ gì, trên mặt cậu lộ ra một nụ cười âm ỉ.

Mắt Mộc Bình Bình tỏa sáng lấp lánh: “Mạnh Yên, thật sự cậu ấy là bạn học của cậu sao? Hai người thật không có JQ*?” (*Gian tình) Mấy ngày qua, hai người đã rất quen thuộc, nói chuyện cũng không có gì cố kỵ.

“Dĩ nhiên.” Mạnh Yên liếc cô một cái, lúc này mới uống một chút nước: “Quan hệ bạn học trong sáng đến mức không thể trong sáng thêm nữa, chúng tớ đã học chung trường từ bậc Tiểu học đến bậc Trung học.” Cũng bởi vì nguyên nhân này, cô đối với La Vĩ không có tạo ranh giới tình cảm. Cứ có cảm giác cậu rất thân thiết, thân thiết như anh trai nhà bên vậy. Cho nên cô mới có thể tiếp nhận sự chăm sóc của cậu, nhận nước cậu mang tới.

“Hai người thật có duyên.” Đàm Tuyết nhìn chằm chằm mặt mũi của cô: “Cậu đối với cậu ta có hay không ý tứ gì sao?” Cái này cần phải hỏi rõ ràng.

Mạnh Yên nghe lời này cười lớn: “Chớ có nói đùa, cậu ấy và tớ còn không gọi điện thoại cho nhau.” Nếu có cái gì thật, ba năm Trung học đã sớm có, còn có thể đợi đến hôm nay sao?

Tầm mắt Đàm Tuyết bay tới chỗ các nam sinh: “Nhưng cậu ấy đối với cậu rất quan tâm, chẳng lẽ. . . . ?” Trong lòng nảy ra vô số phỏng đoán.

“Đừng đoán mò, cậu ấy là đồng tình tớ, nhìn tớ quá đáng thương, cậu ấy biết tớ nhỏ tở đã không có tở bào vận động.” Mạnh Yên tự cho là như thế, cũng không có suy nghĩ nhiều. Không có biện pháp, ai bảo từ nhỏ môn thể dục của cô đã không tốt, mỗi lần kiểm tra đều là khổ sở lắm mới vừa đạt tới yêu cầu. Đảo tròn mắt: “Đúng rồi, làm sao các cậu lại quan tâm cậu ấy như vậy?” Có vấn đề nha!

“Nam sinh chất lượng tốt như vậy, cậu thật sự không thích?” Tự nhiên Đàm Tuyết nghĩa hiệp vô cùng: “Đầu tiên nói trước, nếu như cậu không thích, tớ sẽ theo đuổi đấy.” Nam sinh tốt bị người người tranh đoạt, nhìn trúng phải tiên hạ thủ vi cường. Miễn cho bị người khác theo đuổi, mình chỉ có thể nước mắt lưng tròng nhìn theo.

Mạnh Yên ngẩng người mấy giây, thật là một cô gái dũng cảm, còn dám đuổi nam sinh, lợi hại lợi hại: “Cậu thích liền theo đuổi đi, cậu ấy thật không tệ.”

Thấy cô thần nhiên như vậy, trong lòng Đàm Tuyết thờ phào nhẹ nhõm: “Trước kia cậu ấy đã có bạn gái chưa?” Nghe nói trước kia cô và La Vi không có gì là tốt rồi, nếu là đối thủ là Mạnh Yên, cô sợ rằng không có nắm chặt bao nhiêu phần có thể theo đuổi được cậu. Lại nói vì một người con trai mà làm tổn thương tình bạn cùng phòng, dường như có chút không đáng.

Mạnh Yên nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Không rõ ràng lắm, hẳn không có đi, dù sao tớ cũng chưa nghe nói qua.” Ở trong ấn tượng của cô, La Vi là loại người ngoan ngoãn đọc sách, là đứa bé ngoan không cần cha mẹ quan tâm.

Đàm Tuyết nghe lời này, lòng tin tăng nhiều: “Vậy thì tớ theo đuổi, hai người phải ủng hộ tớ.”

Mộc Bình Bình vỗ ngực một cái: “Không thành vấn đề, đến lúc đó đuổi tới tay nhớ mời chúng tớ ăn cơm.”

Mặt Mạnh Yên đen lại, lần đầu tiên cô phát hiện người bên cạnh hung hãn như vậy.

Kết thúc quân huấn là điều Mạnh Yên vô cùng chờ mong, kiên quyết ngủ cả đêm, buổi trưa Mạnh Yên đói không chịu nổi bò dậy súc miệng, nhìn mặt của mình trong gương đen thui, thật muốn học máu. Mỗi ngày thoa kem chống nắng đều vô dụng. Cô tức giận nãy đứng trước gương nhe răng trợn mắt, hàm răng trắng tinh nổi bật trên làn da ngăm đen càng phát ra vẻ sáng choang. Càng xem càng ghét, thật là xấu hổ chết rồi. Đem gương ném lên bàn, không hề nữa nhìn lâu tránh cho để cho mình phiền lòng, nhắm mắt làm ngơ.

Chuông điện thoại di động thanh thúy vang lên, Mạnh Yên lấy điện thoại dưới gối đầu ra, là bạn trai thân ái gọi tới. Nhìn bạn cùng phòng vẫn còn đang ngủ say, cô cầm điện thoại di động chạy ra bên ngoài hành lang ấn nút nghe, Diệp Thiên Nhiên điện thoại gọi cô ra ngoài, anh đang cửa trường học đợi cô.

Mạnh Yên một tiếng cự tuyệt, giờ cô không muốn cho người ta nhìn thấy dáng vẻ xấu xí này của cô, nhất là anh. Mặt mũi này thật sự làm cho người khác không nhận ra!

Diệp Thiên Nhiên cũng không phải là dễ đuổi như vậy: “Không ra được, vậy anh vào tìm em, phòng 302 đúng không?” Cô nhóc thối, chẳng lẽ một chút cũng không nhớ anh sao? Bọn họ đã lâu không gặp, tương tư khó nhịn. Cực khổ lắm mới đợi được quân huấn xong, anh không kịp chờ đợi chạy tới muốn nhìn thấy cô, cô lại có thể không ra gặp anh.

“Đừng đừng” Mạnh Yên giật mình, tên ngốc này. Cô tin tưởng anh lời nói ra nhất định sẽ làm được: “Em ra liền.”

Nếu tiến vào, cô giải thích quan hệ của hai người thế nào? Ba mẹ cô còn chưa đồng ý, nếu không được sự đồng ý của bọn họ, trực tiếp đem quan hệ của hai người ra ánh sáng dưới mí mắt của mọi người. Đoán chừng bọn họ sẽ hôn mê bất tỉnh!

Mạnh Yên bất đắc dĩ thay cho áo ngủ, mặc quần lụa mỏng màu xanh nhạt. Thoa kem chống nắng, mặc dù có dùng cũng như không, nhưng vẫn thoa lên an ủi mình thôi.

Đang lúc cô mở cửa phòng muốn đi ra ngoài, Đàm Tuyết đột nhiên ló đầu ra, đôi mắt đen mông lung kêu lên: “Mạnh Yên, cậu đi ra ngoài ăn cơm à? Mang một phần về giúp tớ nha.”

“Được.” Mạnh Yên đồng ý một tiếng.

Ra cổng trường, chỉ thấy chiếc xe quen thuộc đậu ở dưới tàng cây tại cửa ra vào, cô chạy tới mở cửa xe nhanh chóng ngồi vào.

Diệp Thiên Nhiên nhìn thấy Mạnh Yên, sững sốt mấy giây, không khỏi cười mà nói: “Mặt làm sao thành ra thế này?” Đen thui giống như bé gái đen Châu Phi rồi, thật sự vô cùng đáng yêu. Người khác quân huấn cũng không có đen như cô.

Mạnh Yên tức giận hung ác kêu lên: “Quân huấn người nào mặt không rám đen? Cái này rất bình thường, có được hay không?” Ghét, lâu rồi không thấy anh, còn dám cười cô?

“Nhưng cũng không có đen như em vậy. Được rồi, anh sai lầm rồi.” Thấy sắc mặt anh không đúng, Diệp Thiên Nhiên vội thu hồi khuôn mặt tươi cười: “Mặt dù có đen thế nào thì Tiểu Yên vẫn là cô gái xinh đẹp nhất.”

“Có chuyện gì không?” Mạnh Yên bĩu môi, còn là buồn buồn không vui. Mặt mũi này xấu hổ chết rồi, đáng lẽ cô nên thử một chút mặt nạ làm trắng da mới đúng.

Diệp Thiên Nhiên bất đắc dĩ sờ đầu của cô: “Rất lâu rồi chúng ta không có gặp nhau, em cũng không nghĩ tới anh sao?”

Tâm tình Mạnh Yên đang khó chịu: “Chúng ta ngày ngày gọi điện thoại gửi tin nhắn, có thấy có khác nhau sao?”

Diệp Thiên Nhiên kéo tay của cô cắn một cái: “Thật không có lương tâm, chỉ có anh nhớ đến em.” Gọi điện thoại có ích lợi gì? Không thấy được người thật làm sao giải được khát vọng.

Mạnh Yên chỉ cần nghĩ đến còn phải mang gương mặt xấu này chừng mấy ngày, tâm tình gì cũng bay đi: “Đừng làm rộn, người khác còn chờ em mang cơm vào đây.”

Diệp Thiên Nhiên giờ chút tỉnh trẻ con ôm cô: “Không được, thời gian buổi chiều đều là của anh.”

“Đi.” Mạnh Yên vỗ phía sau lưng của anh, muốn đẩy anh ra. Đây là cửa trường học, nhiều người tập trung ở đây, tuy nói là chủ nhật, nhưng vẫn có người ra vào. Bị người khác thấy được thì làm sao đây?

Nhưng Diệp Thiên Nhiên là ai, ý chí của anh so với người bình thường còn mạnh hơn. Chờ Mạnh Yên tới khách sạn lấp đầy bụng, thuận tiện nhờ cho người ta đưa đồ ăn tới trường học, kế tiếp liền mang người vào căn phòng trên đường Cửu Giang.

Vừa vào phòng, Diệp Thiên Nhiên liền ôm Mạnh Yên hung hăng gặm vài cái, cho đến sắc mặt cô đỏ tươi, ánh mắt mê ly mới ôm cô ngồi vào trên ghế salon.

Diệp Thiên Nhiên có chút không yên tâm hỏi: “Tiểu Yên, trong trường học có nam sinh theo đuổi em không?” Anh lo lắng nhất chính là cái vấn đề này.

“Không có.” Thần trí Mạnh Yên còn có chút mờ mịt. Lúc này mới tựu trường, ở đâu ra nam sinh theo đuổi cô? Huống chi mặt mũi cô hôm nay thê thảm không nổi nhìn, người nào để ý cô?

Diệp Thiên Nhiên thoải mái mà gật gật đầu: “Nếu là có, nhất định phải nói với anh.” Nhìn anh làm thế nào chinh những nam sinh kia?

Mạnh Yên tựa vào trong ngực anh chơi cúc áo của anh, miễn cưỡng hỏi: “Nếu quả thật có, anh định làm như thế nào?”

Diệp Thiên Nhiên làm một tư thế chặt đầu, chọc vui Mạnh Yên. Người này cũng quá dữ.

“Còn anh thì sao? Trong trường học có nữ sinh quần lấy anh hay không?” Mạnh Yên nín lấy y phục của anh ngẩng đầu chăm chú nhìn anh.

Về mặt của anh rất thần nhiên: “Không có, anh không có để ý.” Cho dù có, anh cũng sẽ dứt khoát cự tuyệt người ta. Tuyệt không làm cho người ta lưu lại một chút hi vọng. Càng về sau, nữ sinh tìm anh thô lệ càng ngày càng ít.

“Sở Khả Nhi thì sao?” Thật ra thì người Mạnh Yên lo lắng nhất là cô ta, cứ có cảm giác đây là một quả bom hẹn giờ, không biết lúc nào sẽ nổ.

“Cô ấy rất ít đến tìm anh, đoán chừng tuyệt vọng rồi.” Diệp Thiên Nhiên sờ đầu của cô, biết trong lòng cô để ý, tận lực nói uyển chuyển một chút. Thật ra thì Sở Khả Nhi bắt đầu tìm anh rất nhiều, chẳng qua là sau đó bị anh kiểm soát mấy lần, liền không lại đến tìm anh, nghe nói cô ấy đã chuyển vị trí đến một nam sinh cùng tuổi, có thể dời đi mục tiêu.

Mạnh Yên cũng không có lạc quan như vậy, thử nghĩ Sở Khả Nhi thích một nam sinh vài chục năm, đâu có thể nào rút lui nhanh như vậy. Lại nói tính tình Sở Khả Nhi rất được nuông chiều, thoát nhìn không phải dễ dàng lùi bước, cô ta bị cưỡng ép không biết trời cao đất rộng, cho là chuyện thể diện này đều do cô ta nắm giữ. Nhưng cô cũng không thể nói ra lời này, chỉ là có chút lo lắng nhắc nhở: “Vẫn cẩn thận một chút.”

“Yên tâm đi, anh sẽ chú ý giữ khoảng cách.” Diệp Thiên Nhiên ôm chặt cô, muốn trấn an nội tâm bất an của cô.

“Anh hiểu là được, nếu lại chọc giận em, em sẽ không cần anh nữa.” Mạnh Yên cười híp mắt, giọng nói lại vô cùng nghiêm túc.

“Sẽ không, sẽ không.” Lần này đến phiên Diệp Thiên Nhiên sợ hãi, anh biết tính tình của cô. Yêu hận rõ ràng, tuyệt không quay đầu lại. Nếu anh làm chuyện tổn thương đến cô, cô sẽ không tha thứ cho anh. Coi như trong lòng cô có đau khổ đi nữa, dù tiếc đến đâu cũng sẽ một đao chặt đứt tình duyên.

Mạnh Yên không khỏi cười: “Anh khẩn trương cái gì? Chỉ cần anh không chạm vào giới hạn cuối cùng của em, em cũng không bỏ được anh.”

Nói cũng phải, Diệp Thiên Nhiên thờ phào nhẹ nhõm. Dù thế nào đi nữa anh cũng sẽ không làm chuyện có lỗi với cô, sợ cái gì? Nhưng lời của cô hại anh giật mình, anh mong có thể dừng đến liên tục. Anh liền tiếp hôn sâu, cho đến khi cô thở không được mới chịu bỏ qua cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Chương 72

Cuộc sống đại học đúng là muôn màu muôn vẻ, không căng thẳng nặng nề như hồi học cao trung, cũng không bị giáo viên lúc nào cũng nhìn chăm chăm, chương trình học cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. So sánh với cuộc sống trước kia, đúng là một cái trên trời một cái dưới mặt đất.

Mạnh Yên phải dùng rất nhiều mặt nạ làm trắng da mới có được làn da trắng như bây giờ. Lúc này cô mới yên tâm mạnh dạn xuất hiện trước mặt mọi người, chứ như trước kia cô đều phải đeo kính râm che kín nửa gương mặt.

Sau khi kết thúc đợt quân huấn, cuối cùng Diệp Minh cũng xuất hiện. Có điều tính cách của cô ta rất kiêu ngạo, không thích tiếp xúc với người lạ. Ban

đầu, Mạnh Yên còn muốn tạo mối quan hệ tốt đẹp với cô ta, nhưng sau mấy lần gặp mặt thấy thật vọng nên cũng lười không để ý đến cô ta nữa. Từ trước đến giờ cô vẫn luôn một mình, cũng không quan tâm bất cứ một người nào.

Sau khi quen với cuộc sống ở đại học, Mạnh Yên bị Đàm Tuyết và Mộc Bình Bình rủ đi tham gia các hoạt động của hội sinh viên, vòng vo nửa ngày mà vẫn không chọn được nên tham gia vào hoạt động nào. Chỉ có Đàm Tuyết phát hiện thấy La Vĩ tham gia vào hội máy tính liền lôi kéo hai cô bạn cùng phòng cùng nhau tham gia.

Mạnh Yên thấy cũng không có vấn đề gì, cô vẫn sử dụng máy tính nên những phần đơn giản cô đều biết, nhưng Mộc Bình Bình thì không am hiểu lắm vì trường học trước kia của cô ấy không có môn học này. Có điều cũng không vấn đề gì, không biết thì tìm hiểu là biết ngay, bọn họ còn trẻ, tiếp thu kiến thức rất nhanh, hướng hồ lĩnh vực này lại rất thú vị. Dưới sự giúp đỡ nhiệt tình của mọi người, Mộc Bình Bình tiến bộ thần tốc.

Nhưng mà đối với mảng lập trình, đa phần Mạnh Yên đều không hiểu nên có nhờ người khác hướng dẫn lại, càng nghe cô lại càng thấy khó hiểu hơn. Ở phương diện này, trái lại cô không bằng Mộc Bình Bình.

Đàm Tuyết thì nhân cơ hội này đối xử ân cần với La Vĩ nhiều hơn một chút, nhưng cũng không thể hiện quá rõ ràng. Cũng không biết La Vĩ có phát giác được điều gì không, dù sao trên mặt cũng không có cái gì khác thường, đối xử với ai cũng rất nhiệt tình.

Bởi vì là học kỳ thứ nhất, có mấy môn học là khóa học phổ thông nên có rất nhiều sinh viên cùng nhau tập trung nghe giảng tại một phòng học có nhiều bàn ghế xếp theo hình bậc thang. Mỗi lần đến sớm La Vĩ sẽ giúp ba cô giữ chỗ ngồi ở vị trí tốt nhất. Như vậy các cô đỡ vất vả, bù lại Đàm Tuyết sẽ chuẩn bị thêm một phần thức ăn cho La Vĩ, nếu như anh ta không nhận thì sẽ cứng rắn bắt anh ta phải nhận. Trước mặt mọi người, anh ta cũng sẽ nhún nhường không từ chối nữa.

Bình thường cứ nửa tháng Mạnh Yên phải về nhà một lần, như vậy cha mẹ cô mới không nói điều gì về cô, nhưng thỉnh thoảng vẫn nhắc đi nhắc lại vấn đề, cô chỉ có thể giả bộ nghe không hiểu.

Thời gian rảnh còn lại cô muốn đến công ty tham gia vào dự án mới, nên thời gian rảnh còn lại cũng không nhiều, Diệp Thiên Nhiên tức giận oán trách cô không bao giờ chịu để ý đến anh. Thật ra anh cũng rất bận, năm thứ tư đại học anh được phân đến thành phố S tham gia đóng quân thực tập, bình thường cũng không được ra ngoài nên công ty anh cũng ít đến.

Cơ hội hai người gặp nhau rất ít nên đã giao hẹn vào buổi tối hàng ngày sẽ gọi điện thoại. Hai người chỉ có thể thông qua hình thức này mới thể hiện được nỗi nhớ nhung trong lòng, mặc dù vậy tình cảm dành cho nhau không hề phai nhạt mà ngược lại càng thêm sâu đậm.

Buổi tối, Mạnh Yên đứng trước cổng trường hết nhìn trái lại nhìn phải, người đâu rồi? Thế nào còn chưa đến?

“Tiểu Yên.” Giọng nói của Lâm Phương Phương ở phía xa truyền đến, hôm nay Phương Phương mặc áo len mỏng màu trắng phối hợp với quần jean, nhìn thật trẻ trung.

Mạnh Yên chạy đến bên cạnh Phương Phương, thờ phỉ phò tay quạt khoe miệng: “Phương Phương, cuối cùng cậu cũng đến, tớ chờ cậu hơn một tiếng rồi đấy.” Cô ghét nhất phải chờ đợi, cảm giác thời gian trôi qua rất chậm. Nếu không phải do các cô lâu ngày chưa gặp nhau, chắc cô đã bỏ về rồi.

“Thật xin lỗi, hôm nay tớ phải làm thêm giờ.” Lâm Phương Phương cảm thấy áy náy, cuộc hẹn này là do cô ấy chủ động hẹn Mạnh Yên vậy mà còn đến muộn. Nhưng chẳng có cách nào khác vì bao giờ người làm thuê cũng phải nghe mệnh lệnh của ông chủ.

Mạnh Yên cũng không hề giận Phương Phương, nghe những lời này ngược lại lo lắng nhìn Phương Phương: “Công ty rất bận sao?” Nhìn sắc mặt của Phương Phương không được tốt cho lắm, có phải quá mệt mỏi hay không?

Trước kia Lâm Phương Phương nhất định chọn công ty gia đình để thực tập, nghe nói làm rất tốt, cấp trên cũng rất coi trọng cô ấy.

“Mấy ngày nay đặc biệt rất bận rộn.” Lâm Phương Phương xoa bụng, cơm trưa cô mới ăn được vài miếng, do công việc quá bận đến thời gian ăn cơm cũng không có: “Chúng ta đi ăn cơm trước đã, tớ đang thấy rất đói.”

Mạnh Yên cùng Phương Phương đến một quán ăn Tứ Xuyên, Phương Phương rất thích ăn món cay. Bình thường, cô cũng thích ăn cay nhưng nếu quá cay thì không thể chịu được. Thật may, bên cạnh trường có quán ăn này, món ăn không quá cay.

Hai người chọn một vài món ăn, vừa ăn vừa nói chuyện.

Bỗng dưng Phương Phương hỏi: “Tiểu Yên, gần đây tiểu Vũ thế nào rồi?”

Mạnh Yên ngừng đôi đũa gấp thức ăn trả lời: “Lâu rồi tớ không gặp cậu ấy, nghe nói gần đây cậu ấy đều ở lại trường, không có về nhà.” Chẳng nhẽ hai người này không liên lạc gì với nhau hay sao? Cô thấy khó hiểu, trong lòng tự hỏi không biết bao nhiêu lần.

Phương Phương cười: “Thật sao? Vậy mà tớ lại nghe nói cậu ấy có bạn gái?”

Tin tức này khiến Mạnh Yên sửng sốt: “Làm sao có thể? Không thể nào?” Không phải Giang Vũ thích Phương Phương sao? Làm sao đã có bạn gái khác?

“Có gì mà mà không thể?” Sắc mặt Phương Phương nhàn nhạt, Mạnh Yên nhìn mà không hiểu cô ấy đang nghĩ gì: “Giang Vũ đã thi lên đại học, có thể nói chuyện yêu đương.” Quy tắc của Giang gia, cô biết rất rõ.

Mạnh Yên vẫn nhìn chăm chăm Phương Phương, rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Cậu ấy ... cậu ấy nói với bạn những gì?” Không thể nào, đến lúc này mà Giang Vũ vẫn chưa tỏ tình? Rốt cuộc cậu ấy còn ngại cái gì?

“Đâu có nói gì, thời gian này bọn tớ không có liên lạc.” Phương Phương bị Mạnh Yên nhìn có chút không được tự nhiên, cúi đầu ăn cơm: “Tớ đoán từ ngày Giang Vũ có tình yêu mới nên không còn nhớ tới bạn bè như chúng ta.”

Mạnh Yên nghe những lời nói này có cảm giác Phương Phương đang cố tỏ vẻ thoải mái.

Suy cho cùng Giang Vũ đang muốn làm cái gì? Sao lại có bạn gái mới? Rốt cuộc là thật hay giả đây? Mạnh Yên cau mày không ngừng thắc mắc, chẳng lẽ cậu ấy từ bỏ tình cảm đối với Phương Phương để tìm đối tượng mới hay sao? Vậy tình cảm thâm lắng bao nhiêu năm qua là cái gì?

Phương Phương đẩy cánh tay của Mạnh Yên: “Cậu nghĩ gì mà chú tâm thế?”

“Không có gì.” Mạnh Yên phục hồi lại tinh thần, quyết định hôm nào đó phải đi tìm Giang Vũ hỏi cho rõ ràng chuyện này: “Cậu thì sao? Đã có bạn trai chưa?”

“Tớ làm gì có ai theo đuổi.” Bàn tay Phương Phương tự sờ lên gương mặt, thờ dãi: “Nhìn tớ cũng đâu đến nỗi kém đâu.”

“Vậy Đường Tiểu Thiên, cậu ta ...” Mạnh Yên dừng lại, cô không biết có nên hỏi tiếp nữa hay không? Đây là điều cấm kỵ giữa hai cô chưa bao giờ nói đến.

“Không phải cậu ta chỉ thích mỗi cậu hay sao?” Phương Phương đã buông bỏ được, nếu cậu ta đã không thích cô thì cũng chẳng có cách nào cả, chuyện tình cảm là không thể ép buộc.

“Đã lâu như vậy rồi, chắc cậu ta đã quên tớ là ai.” Mạnh Yên cắn răng: “Nhưng cậu rất thích cậu ta mà, cậu có thể chủ động theo đuổi.” Không biết Giang Vũ đang làm cái gì? Cô ghét nhất là những người không dứt khoát trong chuyện tình cảm, nếu trong lòng Phương Phương vẫn thích Đường Tiểu Thiên như cũ thì sẽ khuyến khích cô ấy theo đuổi, tránh cho sau này lại thấy hối hận.

“Cậu ta đã thay đổi bạn gái hai lần rồi, tớ không muốn tham gia những trò náo nhiệt như thế.” Phương Phương hờ hững nói tiếp: “Làm sao tớ có thể như cũ mà thích cậu ta.” Mọi si mê lúc còn trẻ đã qua, cho đến hôm nay nhìn lại thấy bọn họ đúng là không thích hợp.

“Thật sự.” Mạnh Yên nghe xong những lời này, đôi mắt sáng rực, tâm tình rất vui: “Đó là chuyện tốt, sau khi ăn cơm xong hai chúng ta cùng nhau đi mua sắm nhé, tớ chi.” Trước kia, cô vẫn luôn lo lắng Đường Tiểu Thiên sẽ cản trở tình cảm giữa cô và Phương Phương, nhưng bây giờ cô ấy đã nghĩ thông suốt, vậy tất cả cũng không còn vấn đề gì nữa rồi.

“Cậu nói thật à.” Phương Phương cũng tỉnh táo tinh thần, con gái ai chẳng thích mua sắm: “Tớ muốn mua một chiếc điện thoại di động, cậu sẽ mua cho tớ sao?” Phương Phương chỉ muốn đùa một chút, cũng không hề cho Mạnh Yên mua đồ đắt tiền như thế. Mặc dù Phương Phương biết Mạnh Yên có rất nhiều tiền nhưng đồ quá đắt cô cũng không muốn nhận.

Có điều, thật sự cô đang rất muốn mua một chiếc điện thoại di động vì nó thuận tiện hơn rất nhiều. Nhưng bây giờ cô còn phải đi làm tiết kiệm tiền, thỉnh thoảng mới dám mua đồ gì đó. Cô cũng gần hai mươi tuổi rồi, không thể lúc nào cũng ngửa tay xin tiền mẹ. Hơn nữa, cô ấy cũng chỉ là kẻ nữ của Giang gia, không thể dựa vào Giang gia mãi được.

Mạnh Yên gật đầu nói: “Mua chứ, coi như đây là quà sinh nhật của tớ tặng cậu.” Quen biết nhiều năm như vậy, tính cách Phương Phương thế nào cô biết rõ như lòng bàn tay.

Nghe nói vậy, Phương Phương lẩm nhẩm tính ngày, có chút thất vọng nói nhỏ: “Sinh nhật tớ còn chưa đến ngày.”

Mạnh Yên bật cười: “Tớ tặng trước, đến đúng ngày sinh nhật cậu sẽ không có nữa.” Cô ấy cũng quá thật thà rồi, mười năm trôi qua vẫn không thay đổi, nhưng cô lại thích tính cách thật thà này của Phương Phương.

Phương Phương ngẫm nghĩ thấy cũng đúng liền vui vẻ nở nụ cười: “Hắc hắc, vậy còn được.” Chỉ có Mạnh Yên là tốt nhất.

“Cậu muốn điện thoại kiểu nào?” Mạnh Yên thuận miệng hỏi một câu.

“Chúng ta cùng nhau đi chọn.” Bỗng nhiên Phương Phương nghĩ đến điều gì nhìn chăm chăm Mạnh Yên: “Tiểu Yên, cậu liên lạc với anh họ bằng cách nào? Cũng dùng di động sao?”

Mạnh Yên sững sờ, trong lòng thấy chột dạ: “Sao tự dưng cậu hỏi tớ vấn đề này?” Phương Phương chưa bao giờ nhìn cô với ánh mắt như thế, thật giống như có bí mật gì trọng đại lắm vậy.

Phương Phương cười trộm: “Cậu đừng có giấu tớ, cậu và anh họ đang yêu nhau có đúng không?” Giọng nói rất khẳng định.

Lần trước Mạnh Yên cùng mọi người đến trường học, lại có những biểu hiện rõ ràng như vậy làm cho cô ấy cũng đoán được phần nào, chỉ cần quan sát kỹ một chút là có ngay kết luận này. Hơn nữa, lúc đó Diệp Thiên Nhiên có những hành động hơi quá một chút, người bình thường cũng có thể nhìn ra.

“Làm sao cậu biết?” Mạnh Yên đỏ mặt, có chút áy náy: “Tớ không có ý định gạt cậu, mà là” Mà là thật sự cô không dám mở miệng nói ra, đến cả

Giang Vũ cũng là tự đoán được.

“Không cần phải giải thích nhiều, tớ hiểu.” Phương Phương uống một ngụm nước, thật lòng vì chuyện của hai người cảm thấy rất vui mừng: “Từ nhỏ đến lớn anh họ thương cậu nhất, cậu cũng y lại nhiều vào anh họ, bây giờ hai người yêu nhau, thật sự rất tốt. Chỉ là về sau các cậu định làm thế nào?” Cô loáng thoáng có nghe mẹ nhắc đến chuyện này, hình như cha mẹ Mạnh Yên không đồng ý.

Mạnh Yên bắt đầu đi nhún vai một cái: “Đi một bước tính một bước, chứ biết làm sao.”

“Chú thích không đồng ý à?”

“Ừ.” Mạnh Yên gật đầu, đã qua mấy tháng nhưng cha mẹ cô vẫn không có ý định thay đổi suy nghĩ. Cô cũng chẳng có biện pháp nào nên cứ để từ từ, cô và anh còn có nhiều thời gian mà.

Lâm Phương Phương khuyên như: “Chú thích cũng chỉ muốn tốt cho cậu thôi, cậu đừng giận chú thích.” Cha mẹ nào mà chẳng thương con nên cũng không thể vì chút chuyện mà không ngừng tranh cãi.

Mạnh Yên nhìn sắc mặt Phương Phương chán nản, cảm thấy khó hiểu: “Tớ biết mà, Cậu làm sao vậy?” Theo cô biết, chú Giang đối xử với Phương Phương rất tốt, Giang Vũ có thứ gì Phương Phương cũng sẽ có những thứ ấy, tuyệt không thiên vị.

Về mặt Lâm Phương Phương phức tạp, giọng nói buồn rười rượi: “Tiểu Yên, cha tớ đến tìm tớ.” Đây mới là nguyên nhân thực sự mà hôm nay Phương Phương hẹn gặp Mạnh Yên. Một mình cảm thấy rất khó chịu, cô ấy cần phải có người để tâm sự, cần có một ý kiến tốt.

Mạnh Yên trừng mắt lên, ánh mắt như bốc lửa: “Cái gì? Ông ta tới tìm cậu làm gì?” Hai mẹ con Phương Phương thật vất vả mới thoát khỏi quá khứ, yên lặng sống qua ngày, ông ta lại muốn làm gì nữa đây? Nếu như ông ta dám một lần nữa bắt nạt Phương Phương, để xem cô trừng trị ông ta như thế nào? Không giống như trước đây hoàn toàn chịu thua, bây giờ trong tay cô có nhiều mối quan hệ, muốn chinh một người rất đơn giản.

Lâm Phương Phương áp úng nhỏ giọng nói: “Ông ta đề nghị tớ đến nhà sống cùng ông ta.”

“Xoảng” chiếc cốc trên tay Mạnh Yên rơi xuống vỡ tan trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 73

“Ông ta... ông ta muốn làm gì?” Trong lòng Mạnh Yên giận dữ, có làm hay không, loại người hèn hạ này còn tới tìm Phương Phương đưa ra yêu cầu này, có mục đích gì? “Ban đầu không phải là ông ta không cần cậu sao? Không phải ông ta có con trai ruột sao? Làm sao còn quay đầu lại tìm cậu?”

Ánh mắt Lâm Phương Phương nhìn vào khoảng không, không đau khổ cũng không vui: “Con trai ông ta chết rồi, bị xe đụng chết rồi.” Đối với một đứa em trai cùng cha khác mẹ chưa từng sống chung, cô không có bất kỳ tình cảm nào, cho nên cũng không khổ sở.

Cái gì? Cô có nên nói ác giả ác báo không? Lúc trước ba Lâm vì tiểu tam cùng con trai mà bỏ vợ bỏ con gái, nhưng hôm nay cuối cùng gặp báo ứng. Nhưng đứa bé là vô tội nhất, trong lòng Mạnh Yên có chút rối rắm.

Xua đi những ý nghĩ ngổn ngang trong đầu, Mạnh Yên chép miệng: “Vậy cậu định làm như thế nào? Tha thứ cho ông ta? Trở lại bên cạnh người cha đó sao?”

“Ông ta rất đáng thương, còn khóc, nói ông ta có lỗi với tớ, cầu xin tớ tha thứ cho ông ta. Tớ thấy trong lòng cũng rất khó chịu.” Trong mắt Phương Phương cũng có một chút ánh nước xẹt qua, nhớ đến bóng dáng già nua của cha, mái tóc bạc màu, vừa giận lại vừa đau lòng.

Mạnh Yên vỗ cánh tay của cô: “Vậy cậu mềm lòng?” Đây là một đứa ngốc, người ta khóc một tiếng, cô liền quên quá khứ?

“Tớ rất muốn tha thứ cho ông ta.” Về mặt Phương Phương giãy giụa, cắn môi dưới: “Có thể tưởng tượng năm đó ông ta làm thế nào đối với mẹ con chúng tớ, lòng của tớ cũng rất lạnh.” Đối với chuyện cũ cô vẫn luôn ghi tạc vào trái tim, trước sau chưa bao giờ quên. Ba cô hồ hững tuyệt tình trong mấy năm nay cô vẫn nhớ rõ.

“Tớ nghĩ nếu con trai ông ta không chết, ông ta cũng sẽ không nghĩ đến cô con gái này đâu.” Mạnh Yên lạnh lùng mở miệng: “Những năm này ông ta cũng không cho cậu một phân tiền, không có tới thăm cậu một lần.” Thứ người như thế có thể gọi là cha sao? Có người cha máu lạnh đến như vậy không? Nhưng hôm nay đứa con trai chết rồi, cảm thấy trống không, nhớ tới đứa con gái bị ông ta vứt bỏ, muốn quay đầu nhìn lại, thật con mẹ nó không biết xấu hổ. Nếu đổi lại là cô, đã sớm cầm cây chổi đuổi người. Còn khóc lóc cầu xin? Năm đó ông ta đã làm gì? Phương Phương khóc rống tuyệt vọng thì ông ta đối đãi như thế nào? Thứ người cặn bã như thế lại còn không biết xấu hổ?

“Tớ biết, mà tớ rất mâu thuẫn.” Tính tình Phương Phương mềm mại, đối với bất kỳ người nào cũng sẽ không ghi hận.

“Ài, cái gì cậu cũng tốt, chỉ có mềm lòng thôi.” Mạnh Yên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thật muốn gõ đầu của cô: “Cậu xem đó mà làm thôi, vô luận như thế nào, đừng làm tổn thương tình cảm của chú Giang với mẹ cậu, bọn họ mới là người thật lòng yêu thương bảo vệ cậu” Loại chuyện nhà thế này cô còn có thể nói thế nào? Dù sao cô cũng là một người ngoài. Phương Phương đã là một người trưởng thành, đã có sự phán đoán của riêng mình. Cô chỉ có thể uyển chuyển nhắc nhở cô ấy mấy câu.

Trong lòng Phương Phương bùng tỉnh, Đúng vậy, chú Giang cùng mẹ cô mới là người dưỡng dục cô nên người, cô cũng không phải là người có mới nói cũ. Cô cần suy nghĩ thật kỹ: “Tớ hiểu mà, Tiểu Yên. Nghe cậu nói, trong lòng tớ cũng dễ chịu hơn.”

“Có chuyện không nên giấu ở trong lòng, nói cho tớ nghe một chút.” Mặc dù trong lòng Mạnh Yên có chút tức giận, nhưng cô luôn tương đối mềm lòng: “Tuy rằng tớ cũng không nhất định có thể giúp, nhưng nghe cậu bày tỏ có lẽ sẽ làm được.”

“Cám ơn cậu, Tiểu Yên.” Trong lòng Phương Phương cảm động, vô luận xảy ra chuyện gì, Mạnh Yên cũng sẽ đứng ở bên cạnh trợ giúp cô, chăm sóc cho cô.

“Giữa chúng ta không cần phải khách khí như vậy.” Mạnh Yên không chút để ý cúi đầu húp nước, thức ăn này có chút cay.

Cơm nước xong tinh thần Phương Phương rõ ràng tốt hơn nhiều, cùng Mạnh Yên đến cửa hàng chọn hồi lâu, chọn được một cái điện thoại màu đỏ sẫm hơn hai ngàn. Yêu thích cầm điện thoại di động không nhịn được vuốt ve.

“Đi đường cẩn thận một chút.” Mạnh Yên lo lắng đề phòng nhìn ánh mắt của cô dính vào điện thoại di động, đường cũng không nhìn, không nhịn được kéo cô một cái: “Nhìn đường một chút đi, trở về lại nghiên cứu tiếp.”

Phương Phương nghe lời cất điện thoại di động, thuận miệng hỏi: “Tuần này cậu trở về sao? Nếu không cùng nhau trở về?”

Mạnh Yên gật đầu một cái, tuần này là muốn trở về. Thời gian thực vui vẻ, lại nửa tháng.

Thật khéo, cuối tuần này Giang Vũ cũng trở về nhà.

Sau khi Mạnh Yên nghe nói lập tức đi qua, tìm một cái cơ kéo cậu đi ra ngoài, đến tiệm trà ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống, Mạnh Yên đã không nhịn được đặt câu hỏi: “Cậu xảy ra chuyện gì? Ra mắt bạn gái?”

“Ai nói?” Giang Vũ kỳ quái nhướn nhướn mày, cậu của hôm nay bỏ đi nét ngây thơ của thiếu niên, có khí thế phản khởi của thanh niên, là một người có thể thu hút được các cô gái và chàng trai khác.

Còn lâu Mạnh Yên mới bình tĩnh cùng cậu vòng quanh, hai người quen thuộc như vậy, có một số việc không cần quá kiêng dè. Dứt khoát hỏi tới: “Có chuyện như vậy hay không?”

Giang Vũ cũng không có chút nào tức giận, tính tình của cô rất rõ ràng, biết cô cũng không có ác ý, chỉ là quan tâm cậu mà thôi: “Không có, tớ không có ra mắt bạn gái.”

Mạnh Yên thờ phào nhẹ nhõm: “Vậy làm sao sẽ truyền ra tin tức này?” Cô không nghi ngờ Giang Vũ lừa cô, có lúc quá quen thuộc, có nói lời thật hay không liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

Giang Vũ suy nghĩ một chút, gương mặt không chút để ý: “Có thể bạn học gọi điện thoại đến nhà tớ, bà nội tớ nhận, bọn họ liền hiểu lầm.” Lúc học trường cấp ba không cho cậu yêu đương, hôm nay lại khích lệ cậu tìm bạn gái, thật làm cho cậu dở khóc dở cười.

Mạnh Yên nhử nhử mày: “Cậu nói thật đi, có phải cậu không còn thích Phương Phương nữa?” Người này làm việc có thể làm giòn giã lưu loát một chút hay không? Tránh cho cô vì bọn họ lo lắng.

Sắc mặt Giang Vũ cứng đờ, lập tức khôi phục khuôn mặt tươi cười: “Phương Phương là em gái của tớ, tớ đương nhiên thích em ấy rồi.”

“Cậu đừng cho tớ đi vòng vèo, đừng nói là cậu không hiểu ý của tớ.” Mạnh Yên thờ phỉ phò nhìn cậu chăm chăm: “Cậu đừng nghĩ gạt được tớ, chuyện cậu thích Phương Phương không lừa được tớ đâu.” Lừa gạt làm cái gì? Cô đã sớm biết.

“Tiểu Yên, cậu đừng làm khó tớ.” Nụ cười trên mặt Giang Vũ biến mất không còn một mảnh.

“Tớ có làm khó dễ cậu đâu?” Mạnh Yên thật muốn cạy đầu của cậu ra, nhìn đầu của cậu làm sao lại mọc ra? “Tớ là muốn giúp cậu, bây giờ Phương Phương còn chưa có bạn trai, cũng không có người trong lòng, nếu như cậu không nói, sợ rằng phải chậm trễ.”

Ngất, làm thế nào cô lại cảm giác mình là thái giám đây? Hoàng đế không gặp thái giám đã gặp, đây là chuyện gì? Nhưng cô thật sợ hai người bọn họ sẽ chỉ gặp thoáng qua, sẽ bỏ qua nhau.

Giang Vũ cười khổ một tiếng: “Tớ cùng cậu ấy làm anh em là tốt rồi, những thứ khác không thể nào.”

“Tại sao? Có vấn đề gì không?” Mạnh Yên nhanh chóng dậm chân, có thể nói thẳng lý do ra hay không? “Các người cũng không phải là anh em máu mủ, rốt cuộc cậu cố kỵ những thứ gì?”

Giang Vũ thấy trên trán cô cũng đỏ mồ hôi, trong lòng có chút xiu cảm động, không hề lừa gạt cô nữa: "Ba tớ nói, hi vọng chúng tớ làm anh em tốt."

"Có ý tứ gì?" Ngần nghĩ vạn nghĩ không ngờ sẽ là lý do này, Mạnh Yên há to miệng: "Tại sao Chú Giang nói như vậy? Chẳng lẽ chú ấy biết tâm tư của cậu rồi hả?" Chú ấy phản đối hai người này ở chung một chỗ? Nhưng không phải chú ấy cũng rất thích Phương Phương à?

Giang Vũ khổ sở gật đầu một cái, thì ra là từ lúc học cấp ba cậu đã rất thích Phương Phương rồi, người khác không biết, nhưng có câu 'không ai hiểu con trai bằng cha', Giang Hải Thiên đã biết, cũng đã nói chuyện thẳng thắn cùng Giang Vũ cả buổi. Chủ yếu là ý nói nhà họ Giang là một gia đình lâu đời, chuyện này nếu xử lý không tốt, sợ rằng cả gia đình sẽ tan rã. Lại nói nếu cuối cùng không thể tiến tới được với nhau, tất cả mọi người sẽ rất khó chịu.

Nghe những lời này, Giang Vũ chần chờ. Cậu không muốn làm cho cái gia đình này có một ngày bị tan rã thêm lần nữa, của tất cả mọi người đều hài lòng với cuộc sống hôm nay. Ông bà nội Giang đối với tình trạng hiện nay càng thêm vui vẻ không thôi. Cậu không hy vọng chỉ vì tư tâm của cậu mà làm phá hủy tất cả, càng không hy vọng cục diện sau này sẽ thành khó xử. Hơn nữa Phương Phương đối với cậu cũng chán nản, nếu như cảm thấy cậu mang lại nhiều phiền toái như vậy, còn không bằng giấu đi tất cả, không làm cho bất cứ ai thêm phiền. Cho nên cậu mới không biểu đạt tình cảm của mình, chôn giấu thật sâu.

Nghe lời này, Mạnh Yên không biết nên nói thế nào mới phải. Tính tình Giang Vũ ôn hòa hay vì người khác suy nghĩ, có lúc băn khoăn quá nhiều. Đây là một ưu điểm cũng là khuyết điểm. Phương thức biểu đạt tình cảm của mỗi người bất đồng, có bá đạo có kín kẽ, không cái nào so sánh cái nào được, nhưng quan trọng nhất là trong lòng cậu có vui vẻ hay không?

Mạnh Yên thật không biết nói như thế nào, thật sự cục diện này khiến cô chút hết cách: "Tiểu Vũ, cậu có thể chịu được nếu tương lai Phương Phương kết hôn sao?" Cô vẫn muốn hỏi rõ ràng, hi vọng tương lai cậu sẽ không hối hận.

Ánh mắt Giang Vũ của âm trầm, mím chặt môi: "Tớ muốn là có thể, xem cậu ấy như em gái ruột của mình, tự nhiên có thể chịu được."

Hơi sức cả người của Mạnh Yên như một quyền đánh vào bông, người trong cuộc đều nói như vậy, cô là người đứng xem còn có thể làm gì? "Hi vọng tương lai cậu không phải hối hận."

Trong lòng Giang Vũ co rút đau đớn, khóe miệng miễn cưỡng nâng lên: "Đừng nói chuyện của chúng tớ nữa, cậu và anh như thế nào rồi?"

Nói đến người khác dễ dàng, đến phiên mình liền nhức đầu muốn chết, gương mặt Mạnh Yên bắt đầu ảm đạm: "Vẫn như vậy."

Giang Vũ nhìn cô hồi lâu, đột nhiên ném ra 'quả bom' nặng kị: "Tiểu Yên, mùa xuân năm nay cô và dượng cùng với anh nhỏ* sẽ đến cùng gia đình tớ mừng năm mới với nhau." (Mẹo: ahuhu mình không biết GV gọi em của DTN là gì hết.)

"Cái gì? Bọn họ." Mạnh Yên ngây ngẩn cả người, ở trong ấn tượng của cô người nhà họ Diệp trừ Diệp Thiên Nhiên, cũng chưa từng gặp ai. Đột nhiên xảy ra chuyện này?

"Lần đầu tiên bọn họ tới, nhà chúng tớ đã bắt đầu bận rộn chuẩn bị." Trong mắt Giang Vũ có chút lo lắng, chuyện này sợ rằng sẽ rất phiền toái: "Trong lòng cậu phải có sự chuẩn bị."

"Chuẩn bị?" Mạnh Yên mơ hồ nói như vệt.

Giang Vũ khẽ thở dài một tiếng: "Nghe hàm ý của cô tớ, giống như đối với cậu có một chút thái độ." Chuyện tình cảm của cậu cũng không thuận lợi, nhưng cậu hi vọng Mạnh Yên cùng Diệp Thiên Nhiên có thể thuận lợi một chút, hai người bọn họ đều là người cậu thích nhất. Nhưng hôm nay xem ra, tiền đồ nhấp nhô. Đây là những chuyện gì?

Mạnh Yên bĩu môi: "Không hài lòng tớ? Dường như tớ không làm gì cả mà." Mẹ Diệp chưa từng thấy cô, liền đối với cô không hài lòng, cái này có phải sơ sài quá hay không? Tối thiểu phải gặp cô, mới có thể cho điểm ấn tượng chứ.

Giang Vũ cười: "Cậu lừa gạt con trai của người ta." Cậu nghe nói nhà họ Diệp vì chuyện này ồn ào rất dữ dội.

"Không phải tớ lừa có được không?" Mạnh Yên nghe được cái này lập tức lên án, tuyệt không thừa nhận: "Chính anh ấy tự ở lại chỗ này." Cô cũng không có thuyết phục nửa câu giữ lại.

"Nếu không phải vì cậu, chắc chắn anh ấy sẽ không học trường này." Có đôi khi không cần mở miệng, người hữu tâm tự nhiên sẽ chủ động lưu lại. Nhưng hình như cha mẹ người ta lại không nghĩ như vậy, chỉ biết trách cứ 'ngọn nguồn' làm cho con trai bọn họ cứng đầu cứng cổ. Giang Vũ nhún mày: "Đúng rồi, tiết lộ một chút tin tức nữa cho cậu."

Mạnh Yên thấy bộ dạng cậu ra vẻ thần bí, tim đập mạnh một cái, trực giác báo có chuyện không tốt: "Cái gì, nói mau." Nếu như có thể cô muốn che kín hai lỗ tai để không xảy ra chuyện gì, nhưng có khả năng sao? Tóm lại phải đối mặt với nó.

Giang Vũ nói tin tức nghe lén được cho Mạnh Yên: "Sở Khả Nhi trên danh nghĩa là con gái nuôi nhà họ Diệp, thực tế là con dâu tương lai của nhà họ Diệp, hai nhà từ nhỏ đã có ước định."

Trong lòng cậu, đối với Sở Khả Nhi không có thiện cảm, với việc này cũng rất bài xích. Nếu tương lai Sở Khả Nhi trở thành chị dâu của cậu, cả người cậu lập tức không thoải mái. Nhưng cậu không phải là người của nhà họ Diệp, không có quyền lên tiếng.

Mạnh Yên trợn mắt há hốc mồm: “Không thể nào? Bây giờ còn có chuyện như vậy?” Còn ước định? Chỉ phúc vi hôn? Có làm hay không? Thời đại này còn có chuyện như vậy?

Giang Vũ có ý tốt nhắc nhở: “Tình cảm hai nhà Sở - Diệp thâm hậu, người lớn hai nhà lại là bạn thân chí cốt, chuyện này sợ rằng rất khó.” Giống như bọn họ, cậu đều hết lòng tuân thủ lời hứa. Không trách được khi đó gương mặt Sở Khả Nhi rất chắc chắn.

“Ba mẹ tớ bên này còn chưa có giải quyết xong, lại ra xuất hiện thêm một chuyện như vậy.” Mạnh Yên chép miệng, nhớ tới những chuyện này giống như cũng chưa nghe Diệp Thiên Nhiên nhắc đến: “Thiệt là, có phải anh họ cậu còn không biết chuyện này?”

“Đoán chừng là như vậy, mới quyết định hai ngày nay.” Giang Vũ cũng là về đến nhà mới biết. Đối với nhà họ Giang mà nói, cũng là chuyện lớn, đại biểu cho việc hai nhà khôi phục lại quan hệ.

Mạnh Yên chỉ cảm thấy trước sau đều có địch, trước mắt tối đen. Cô muốn học máu, cô nói làm sao yêu đương lại khó như vậy? Người khác cũng nói N lần yêu, nhưng cô mới nói lần đầu tiên, liền gặp nhiều trắc trở như vậy. Đây rốt cuộc là tại sao? Chẳng lẽ là vấn đề nhân phẩm?

“Cậu cũng không cần lo lắng như vậy, tớ sẽ giúp cậu nói chuyện.” Giang Vũ thấy sắc mặt cô không tốt, trong lòng có chút lo lắng: “Nhưng mà lời nói của tớ có thể không có tác dụng.”

Cậu là đứa cháu mà cô yêu nhất, nhưng chuyện trọng đại thế này chỉ sợ sẽ không nghe theo cậu. Trong mắt bọn họ, cậu chỉ là một đứa bé, một đứa bé không hiểu chuyện.

Không phải là nói nhảm sao? Không có biện pháp, Mạnh Yên lôi kéo tay của cậu nhờ giúp đỡ: “Cậu đem tình huống của nhà họ Diệp nói cho tớ nghe một chút, phải đúng bệnh tớ mới hốt đúng thuốc.”

“Tớ biết cũng không nhiều lắm.” Hết cách rồi, những năm này đều là liên lạc qua điện thoại, cậu cũng chỉ qua nhà họ Diệp một lần, còn là khi còn bé.

Mạnh Yên khoát khoát tay, một đôi mắt sáng như nước tội nghiệp nhìn cậu: “Không có việc gì, cậu biết thì nói đi.”

“Tiểu Yên, cậu không muốn buông tay sao?” Giang Vũ hiểu rõ Mạnh Yên là một cô gái thông minh nhưng ở phương diện tình cảm cũng không có dũng cảm. Gặp phải ngăn trở sẽ lùi bước, phải dựa vào Diệp Thiên Nhiên ở phía sau đẩy một cái.

Mạnh Yên nắm chặt hai quả đấm, tựa hồ động viên cho mình: “Chỉ cần một ngày Diệp Thiên Nhiên không buông tay, tớ sẽ kiên trì.” Đây là cô tạo ra ranh giới cuối cùng cho mình, cô muốn dũng cảm một lần, kiên trì một lần. Vì anh và vì tương lai của cô, cô sẽ cố gắng.

Giang Vũ nhìn cô hồi lâu, khóe miệng lộ ra nụ cười ấm áp: “Cậu so với chúng tớ dũng cảm hơn nhiều.” Cho dù sợ bị thương, cũng sẽ cắn răng đi về phía trước. Điểm này cậu không làm được, nhưng cô lại làm được. Dựa vào cái này, cậu cũng sẽ toàn lực trợ giúp cho bọn họ vượt qua ‘kiểm tra’.

Tác giả có lời muốn nói: Thời tiết lạnh quá, thái độ của các người cũng lạnh nhạt quá. Lòng của tôi cũng lạnh muốn chết, tất cả đều không để ý đến tôi. Ai, chẳng lẽ là do tôi PR có vấn đề? Nếu các người lạnh nhạt như vậy, vậy tôi cũng len lén lười biếng, về sau đổi lại hai ngày. Hiện tại không lưu hành mỗi ngày đổi mới rồi. . .

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Chương 74

Khó có lúc được rảnh rỗi, Mạnh Yên đi đến công ty quan sát một vòng, rồi lại đi đến siêu thị kinh doanh vật liệu xây dựng và đa dạng hàng hóa dịch vụ nhìn một chút, siêu thị được mở tại vị trí giao nhau giữa thành phố và vùng nông thôn, cũng tương đối gần chung cư nơi nhân viên công ty đang sinh sống. Công ty cũng đã tuyển được hơn một trăm nhân viên, tất cả đã được chuẩn bị ổn thỏa, chỉ chờ đến ngày khai trương.

Khi đến siêu thị, Mạnh Yên nhìn thấy Tôn Minh Vi đang bận bịu chỉ huy mọi người làm việc, cô cũng không muốn làm phiền anh ta nên chỉ chào một tiếng rồi đi loanh quanh chỗ khác.

Đi vòng qua phòng làm việc bên kia gặp ngay Ân Hạo cũng ở đây. Hôm nay, chú ấy cũng đến đây là để xem qua chút sổ sách, cô lập tức vội vàng chạy vào: “Chú Ân, gần đây tiền vốn quay vòng của công ty có gặp khó khăn gì không?” Thực hiện dự án lần này tốn không ít tiền, mấy cô đồng cũng lấy tiền trước đây kiếm được để góp vào dự án rồi.

“Tiểu Yên cũng đến à.” Ân Hạo nhìn thấy cô, vội kêu cô ngồi xuống: “Chú liên hệ với ngân hàng làm thủ tục vay nên tiền vốn công ty vẫn có thể quay vòng.”

“Nếu như tài chính nhất thời bị thiếu hụt, chú cứ bảo cháu nhé.” Mạnh Yên cảm thấy không yên tâm, đây là điều quan trọng nhất không thể để như xe bị tuột xích: “Cháu sẽ bán đi mấy căn hộ không dùng đến.”

Ân Hạo cũng biết một chút về tài sản sở hữu của Mạnh Yên, ngay cả căn nhà bọn họ đang thực hiện dự án này cũng là trên danh nghĩa của Mạnh Yên: “Không cần, chúng ta vẫn có thể lo được.”

Mạnh Yên thấy yên tâm hơn vì chú ấy là người làm việc rất chắc chắn, sẽ không nói lung tung. Cô nhớ tới vợ của chú ấy liền mỉm cười hỏi: “Thím Ân có khỏe không chú? Thím ấy còn giận chú nữa không?”

Cô nghe nói thím Ân cũng muốn xin vào siêu thị làm nhân viên bán hàng, nhà lại gần ngay siêu thị nhưng bị chú Ân Hạo ngăn cản. Thím Ân tức giận nổi trận lôi đình cãi nhau một trận với chú Ân Hạo.

“Tình hình bà ấy rất nóng nảy, nhưng đến nhanh đi cũng rất nhanh, bây giờ bà ấy hết giận rồi.” Ân Hạo cũng không nói gì thêm, chuyện hai vợ chồng ông cãi nhau cũng bị lan truyền trong công ty, cuối cùng cũng đến tai Mạnh Yên. Lời đồn đãi uy lực cũng mạnh mẽ quá đi: “Con trai chú còn quá nhỏ, bà ấy cần phải ở nhà đặc biệt chăm sóc đứa bé, nếu như cũng đi làm thì chuyện thăng bé biết làm thế nào?”

Ông cũng không có cách nào, trong nhà lại không có ông bà mà ông lại chỉ có một đứa con, khó tránh được sẽ quan tâm hơn một chút. Kinh tế trong nhà cũng chẳng khá giả, mấy năm qua số tiền kiếm được cũng không hề nhỏ, có thể dành ra một phần tiền gửi về nhà cho cha mẹ ở quê làm tiền sinh hoạt phí, còn phải giúp đỡ em trai, em gái nữa. Hơn nữa, chi phí cuộc sống trên thành phố cũng tương đối cao, con trai lại muốn đi học, cứ như vậy trong tay làm gì còn nhiều tiền chứ? Chuyện thuê người giúp việc không cần nghĩ đến.

“Vây cũng đúng, Nam Nam mới có tám tuổi.” Mạnh Yên suy nghĩ một chút thấy cũng đúng: “Trong nhà cần phải có người chăm sóc cậu bé.”

Ân Hạo suy tính cũng có đạo lý, cậu bé mới học tiểu học năm nhất, cần phải có người chăm sóc. Cũng không thể tùy tiện đưa cho người khác đưa đón, người nhà đưa đón chăm sóc là yên tâm nhất. Bây giờ đều là dòng độc đinh, quý giá lắm.

“Chính những lời nói này làm cho bà ấy nổi giận, nhưng vì con trai nên cũng suy tính lại.” Đột nhiên Ân Hạo nghĩ đến một chuyện đúng dịp nên nói luôn: “Đúng rồi, tiểu Yên, chúng ta muốn chuyển chỗ ở mới.”

Nhiều người như vậy chuyển đi cũng là chuyện phiền toái. Ân Hạo biết Mạnh Yên có một số căn nhà vẫn còn để trống, chỉ bằng thương lượng trước với cô để cho bọn họ có nơi ở.

Trong lòng Mạnh Yên tính toán cũng đã đến lúc rồi: “Vây cháu sẽ thu xếp cho mọi người chỗ ở khác, Chú Ân, công việc di chuyển này chú hiểu biết bao nhiêu?”

Qua mấy năm cùng nhau làm việc, cô thấy rất tin tưởng chú Ân Hạo. Chú là người có tình nghĩa, luôn bảo vệ mọi người trong công ty, là người luôn tận tụy với công việc không chút tham lam. Có một số chuyện cô không tiện đứng ra chỉ có thể bên cạnh tư vấn được thôi.

“Về cơ bản chú cũng hiểu một chút.” Cá tính Ân Hạo mặc dù rất thẳng thắn nhưng hiểu biết rất sâu rộng.

Mạnh Yên nở nụ cười tươi: “Vây chuyện phá bỏ và di chuyển đi nơi khác cháu giao cho chú toàn quyền phụ trách xử lý, bình thường cháu cũng không có thời gian rảnh để làm việc này.” Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có chú Ân là người phù hợp nhất.

Ân Hạo gật đầu đồng ý: “Không thành vấn đề, hiện tại chú có quen Thị trường Triệu, đến lúc phát sinh vấn đề gì ông ta sẽ mở cho mình một con đường để chuẩn bị.” Đối với việc gia đình ông và mọi người được ở miễn phí trong những căn nhà của Mạnh Yên có cảm giác như thiếu nợ cô một ân huệ lớn, luôn muốn báo đáp lại. Bây giờ có cơ hội này, đương nhiên việc cần làm là phải làm không nhường ai.

“Vây thì hay quá, tất cả đành phải làm phiền chú.” Mạnh Yên nghe những lời này cũng biết được chú Ân Hạo đã có những dự tính gì, cảm thấy yên tâm để chú đi xử lý công việc.

Quả nhiên chú Ân Hạo xử lý công việc rất thỏa đáng, dựa theo chính sách 1 : 2 tỷ lệ đổi phòng. Có điều Thị trường Triệu cũng giúp một chút, tăng thêm 0.5 % tỷ lệ, cứ như vậy cũng có thêm mấy gian nhà.

Vị trí của chung cư mới không xa lắm, cũng khá gần trung tâm thành phố, những căn nhà đều được xây mới. Mạnh Yên đến xem qua khu căn hộ, bốn phía xung quanh được bố trí rất đầy đủ, trường học, siêu thị, ngân hàng đều có, hệ thống giao thông rất thuận tiện, con đường dành cho xe công cộng còn chưa mở rộng, công viên cây xanh thiết kế không tệ, còn có cả một quảng trường nhỏ để cho các gia đình nhân nhả tản bộ. Vị trí các căn nhà cũng rất phù hợp, bố cục cũng rất hợp lý, còn có mấy loại nhà để có thể chọn lựa.

Mạnh Yên đứng trước một tòa nhà có hai loại căn hộ khác nhau, loại căn hộ thứ nhất có tổng diện tích là một trăm hai mươi mét vuông chia làm ba phòng, và loại căn hộ thứ hai có diện tích chín mươi năm mét vuông. Đối với chung cư này cô thấy rất hài lòng, còn lại một nửa căn hộ cô cũng dứt khoát bỏ tiền của mình ra mua. Cô biết trong tương lai khu vực này sẽ rất sầm uất, bỏ ra một số tiền mua lại coi như vẫn có giá trị đầu tư. Ngoài ra cô còn mua thêm ba căn hộ cùng một tiểu khu, dùng để đầu tư.

Cô tặng Ân Hạo và Tôn Minh Vĩ mỗi người một căn hộ một trăm hai mươi mét vuông, những năm qua bọn họ đã tận lực làm việc giúp công ty phát triển, không làm gì mờ ám, hoàn thành tốt mọi công việc. Cô đều nhìn ở trong mắt, trong tương lai còn phải nhờ đến hai người giúp cô làm việc, trước mắt cứ giữ gìn mối quan hệ thân thiết đã.

Đồng thời cô sang tên một căn hộ đứng tên Lâm Phương Phương, coi như là quà tặng trưởng thành của cô. Thực sự Mạnh Yên rất thương Phương Phương, có căn hộ này sẽ giúp cô ấy có một không gian độc lập, trong lòng cũng có niềm tin. Tình hình hiện nay của Giang gia cô cũng nắm rất rõ, hoàn cảnh của Phương Phương có chút khó xử, toàn bộ tài sản của Giang gia sau này sẽ để lại cho Giang Vũ, dù Phương Phương là kẻ nữ nhưng cũng đã sớm tỏ rõ thái độ của mình sẽ không cần tài sản của Giang gia. Hơn nữa, những năm gần đây mẹ của Phương Phương đã tiết kiệm được một số tiền cũng

chỉ đủ làm của hồi môn cho Phương Phương khi lập gia đình. Cho nên Mạnh Yên muốn tặng cô ấy một căn hộ để có nơi ra vào. Tương lai cho thuê cũng được, mà để ở cũng được, đều tương đối thực dụng.

Mặc dù Ân Hạo và Tôn Minh Vi rất ngại không dám nhận món quà hậu hĩnh này nhưng Mạnh Yên kiên quyết bắt hai người phải nhận. Trong lòng hai người đối với cô bé hào phóng nhìn với cặp mắt khác xưa đồng thời lại rất cảm kích. Xuất thân của hai người đều là quân nhân, khoản nói chuyện không được khéo léo chỉ đành ghi tạc tất cả trong lòng, về sau sẽ tìm cơ hội báo đáp ân tình của cô.

Đến cả thím Ân và thím Tôn cũng cảm động đến rơi nước mắt, chạy đến nói cảm ơn với cô và liên tục đảm bảo sẽ đốc thúc hai người chăm chỉ làm việc. Mạnh Yên còn lên lút tặng cho Nam Nam một chiếc máy tính coi như là đáp lễ. Bọn họ làm việc giúp cô cũng không thể khiến cho người ta làm việc không công.

Trừ những căn hộ của Diệp Thiên Nhiên những căn hộ còn lại chính là của cô, sau khi xử lý xong mọi việc cô bàn giao lại tất cả cho chú Ân Hạo xử lý. Một phần để cho người trong công ty sử dụng, phần còn lại thù cho thuê kiếm chút tiền.

Còn những căn hộ phía ngoài, thím Ân đề xuất với Mạnh Yên cho bà ấy mượn để mở cửa hàng kinh doanh, bà muốn mở quán cơm nhỏ, tài nấu nướng của bà cũng không tệ, các món ăn Bắc Nam đều biết, đặc biệt thông thạo các món ăn Tứ Xuyên.

Trong lòng Mạnh Yên đồng ý nhưng vẫn thắc mắc một số vấn đề: “Thím Ân, nếu thím mở quán cơm vậy Nam Nam làm thế nào?”

Thím Ân nghe xong, hiểu được ý tứ của cô liền cười trả lời: “Mở quán cơm khá là tự do, thời gian mình có thể chủ động điều chỉnh. Hơn nữa, sau khi tan học Nam Nam có thể về quán ngồi làm bài tập.”

Vấn đề khó khăn nhất đã được giải quyết, đôi mắt Mạnh Yên đảo tròn: “Thím có bàn bạc qua với chú Ân chưa?” Cô không muốn tham dự vào việc của hai vợ chồng chú Ân Hạo.

“Đã bàn bạc qua rồi.” Thím Ân liền vội vàng giải thích: “Ban đầu ông ấy không đồng ý, có điều sau đó cũng đã đáp ứng rồi.” Bà tốn không ít thời gian đeo bám đòi hỏi, Ân Hạo thực sự không còn biện pháp.

Đã tiếp xúc với cô mấy ngày qua, bà nhận ra Mạnh Yên là người làm việc vô cùng vững vàng, cũng không thích tham gia vào chuyện của những người khác. Nhưng tính tình lại rất thoải mái, hay giúp đỡ người gặp khó khăn.

Mạnh Yên thờ phào nhẹ nhõm: “Vậy là được, thím dự định mở quán cơm thế nào?”

Thím Ân hí hóp mắt cười nhìn cô: “Ân Hạo bảo thím qua hỏi cháu một chút, ông ấy nói cháu rất thông minh, lại là người địa phương, đối với thói quen ăn uống của người ở đây sẽ hiểu rõ hơn ai hết.”

“Cháu chưa tìm hiểu qua ngành ăn uống, sợ rằng” Mạnh Yên khéo léo từ chối, cô cũng không phải là người giỏi kinh doanh, chỉ là nhờ vào trí nhớ của kiếp trước mà thôi. Cho nên những năm này việc kinh doanh vẫn thuận buồm xuôi gió, chứ để cô tự đứng ra kinh doanh sợ rằng sẽ thất bại thê thảm.

Ân Nam từ đâu chạy đến kéo cánh tay Mạnh Yên đứng đưa, cái miệng nhỏ nhắn khế chu lên, nhìn rất đáng yêu: “Chị Mạnh Yên, chị giúp mẹ em suy nghĩ một chút, hàng ngày mẹ vẫn thầm nói muốn mở quán cơm, nếu vấn đề khó khăn này không giải quyết được chỉ sợ mẹ em sẽ cầu nhau suốt ngày không dứt.”

Mạnh Yên và cậu nhóc sớm đã thân quen, cô cũng rất yêu thích cậu nhóc này, người nhỏ mà rất ma mãnh.

Mạnh Yên nheo cái mũi nhỏ của cậu bé: “Em thấy phiền muộn sao?”

Gương mặt non nớt của Ân Nam nghiêm túc gật đầu: “Phiền.”

Mạnh Yên vui vẻ véo lên đôi má phúng phính, cậu nhóc này khi nói chuyện có thể dùng nghiêm túc như thế được không? Cô không thể từ chối lời cầu khẩn của cậu nhóc, giúp thím Ân suy nghĩ hồi lâu mới nói đề nghị của cô: “Thím có thể mở quán lẩu được không? Mùa đông người dân ở đây đều thích ăn, chẳng phải thím nói có bí quyết gia truyền về làm lẩu hay sao?”

Có vài lần Mạnh Yên được thưởng thức món ăn này tại nhà chú Ân Hạo rồi, đối với hương vị món lẩu lần trước nhớ mãi không quên, , tư vị này xác thực rất tuyệt.

Ánh mắt thím Ân sáng lên: “Làm lẩu? Đây cũng là một ý kiến hay, so với quán cơm bình thường còn nhẹ nhàng hơn một chút.” Trong lòng bắt đầu tính toán.

Mạnh Yên cũng không dám bắt cản: “Cháu chị thuận tiện nhắc đến, cụ thể như thế nào thím nên bàn bạc với chú Ân.” Cô là người có ý tưởng lớn, nhưng hành động thì bình thường.

“Được, chúng ta sẽ cần nghiên cứu cẩn thận hơn, làm ăn luôn có nguy hiểm nhưng chúng ta sẽ cố gắng phòng ngừa.” Nói xong lời này, thím Ân cúi đầu đắm chiêu.

Ân Nam ngồi đợi hai người nói chuyện xong, bắt đầu làm nũng: “Chị Mạnh Yên, hôm nào chị và anh Thiên Nhiên lại cho em đi KFC ăn Hamburger được không?”

Mạnh Yên xoa đầu cậu nhóc: “Cái đó ăn rất ngon sao? Chị cảm thấy cũng bình thường mà.” Cô cùng cậu nhóc đi ăn mấy lần, mỗi lần cậu nhóc đều muốn ăn hai phần.

Kết quả cậu nhóc nói ra một câu khiến cô cười sặc sụa: “Khẩu vị của trẻ con và người lớn không giống nhau, chị là người lớn bình thường sẽ không thích ăn.”

Mạnh Yên cười to: “Nam Nam, sao cách nói chuyện của em như ông cụ non thế?” Thật sự quá đáng yêu.

“Em xem trên ti vi.” Mỗi khi làm xong bài tập Nam Nam đều ngồi xem ti vi trước mặt. Cha của cậu nhóc thì luôn bận rộn công việc không có thời gian quản, mẹ cậu nhóc thì không quản việc xem ti vi, chỉ cần làm xong bài tập là được.

Mạnh Yên không nhịn được nhắc nhở Nam Nam: “Những điều trên ti vi không thể học theo, giống như quảng cáo có rất nhiều cái đều là gạt người.”

Đôi mắt đen nháy của Nam Nam híp lại, gờ bàn tay nhỏ bé: “Em biết rồi, lần trước có một quảng cáo bánh bích quy siêu nhân nhưng không phải ăn vào là có thể biến thành siêu nhân.”

Cũng may, ít nhất không bị chương trình ti vi làm hư. Còn có thể phân biệt được thật giả. Dường như Mạnh Yên nghĩ ra được điều gì, nở nụ cười rất quý dật: “Đúng, Nam Nam thật thông minh, có điều ăn nhiều Hamburger sẽ béo rất nhanh, em muốn trở thành đứa bé béo phì hay sao?”

Không phải cô sợ tốn tiền, nhưng loại thức ăn nhanh này ăn nhiều quá cũng không tốt, chất kích thích quá nhiều có thể trưởng thành sớm, thỉnh thoảng ăn thì không có vấn đề gì.

Tuy cậu nhóc còn ít tuổi nhưng rất đóm đáng, cậu nhóc sợ nhất bị gọi là đứa trẻ béo phì. Đoán chừng trong trường học các bạn nhỏ đều thích so sánh ganh đua, hơn nữa còn cười nhạo những bạn rất béo.

Dường như Ân Nam không tin, gương mặt hoài nghi: “Chị Mạnh Yên, không phải chị đang gạt em đấy chứ?”

“Sao chị phải gạt em?” Mạnh Yên giả vờ, cô không tin không thể gạt được cậu nhóc: “Nếu em muốn trở thành đứa trẻ béo phì thì chị sẽ dẫn em đi ăn.”

“Vây em không đi ăn nữa.” Dù sao đi nữa Ân Nam cũng là một đứa trẻ tinh khôn, nhưng cũng không phải là đối thủ của Mạnh Yên đã trưởng thành: “Lần sau chúng ta đi sở thú chơi, cùng nhau cho khí ăn chuối.”

Nam Nam xem trên ti vi có chiếc chương trình này, cậu nhóc vẫn muốn được cha mẹ đưa đi chơi, nhưng bọn họ đều bận không ai để ý đến cậu nhóc.

Mạnh Yên thương yêu ôm Nam Nam vào lòng, gật đầu đồng ý: “Được, lần sau chị sẽ dẫn em đi.” Yêu cầu hợp lý thì sẽ được đáp ứng còn không hợp lý sẽ bị từ chối ngay, trẻ con cũng cần phải dạy bảo ngay từ khi còn nhỏ.

“Tiểu Yên, cháu còn bận phải học tập nên không cần để ý đến đứa nhỏ này.” Thím Ân phục hồi tinh thần nghe được câu chuyện của hai chị em không khỏi buồn cười: “Thằng bé chỉ thích quần lầy cháu thôi.”

Đứa nhỏ này luôn muốn đi sở thú chơi, nơi đó có gì đẹp đâu, bà làm gì có thời gian rảnh rỗi đi cùng con chứ?

Mạnh Yên ngẩng đầu lên nở nụ cười: “Không có chuyện gì, cháu rất thích Nam Nam.”

“Nam Nam cũng thích nhất chị Mạnh Yên.” Miệng Ân Nam rất ngọt, cũng vô cùng biết cách nhìn người.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chương 75

Thi xong, trường học liền bắt đầu cho nghỉ đông.

Mạnh Yên đeo túi xách đến công ty đầu tiên, gặp mặt cùng những người đứng đầu trong công ty, hiểu rõ chút tình huống rồi vẫy tay về nhà.

Ân Hạo nghĩ tới một chuyện, gọi cô lại: “Tiểu Yên, nghe nói ngài Thủ trưởng sẽ đến?”

Mạnh Yên xoay người hỏi: “Làm sao chú biết?” Chuyện đó cô vẫn không nói cho người khác nghe.

Trong mắt Ân Hạo có vài tia lo lắng: “Lần trước lúc uống rượu cùng Triệu thị trưởng, nghe ông ấy có nhắc tới.” Anh biết lai lịch nhà họ Diệp, còn có ngọn nguồn nhà Diệp - Sở. Ban đầu anh không nói ra, nhưng thật ra trong lòng cũng không đồng ý cô và Diệp Thiên Nhiên ở bên nhau. Đáng dáp đầy đặn đến động lòng người, những năm này chung sống với nhau, phẩm hạnh của Mạnh Yên anh đều thấy ở trong mắt, cô còn có ân với nhà ông, cái này tâm ý cũng liền lộ.

Trong lòng Mạnh Yên bừng tỉnh hiểu ra: “Đúng vậy, cả nhà bọn họ cũng sẽ tới đây.”

“Đừng lo lắng.” Ân Hạo suy nghĩ một chút mở miệng: “Ngài thủ trưởng là người rất có phong độ Đại tướng, người cũng rất thẳng thắn thoải mái.” Người khó nhất, chỉ sợ là Thủ trưởng phu nhân, đó mới là người khó dây dưa nhất.

Mạnh Yên nghe xong, biết anh hiểu rõ nội tình, cũng không che giấu nữa, gương mặt đầy chán nản: “Ông ấy thẳng thắn thì có ích lợi gì, người ta không thích cháu.”

“Làm sao lại như vậy? Không phải các người chưa từng gặp nhau sao?” Ân Hạo không nhịn được an ủi mấy câu: “Năm nay cả nhà chú không trở về mừng năm mới với ông bà, chờ ngài Thủ trưởng tới nơi này, cháu gọi điện thoại báo cho chú biết một tiếng, chú gặp mặt ngài Thủ trưởng để chào hỏi ngài ấy cũng tốt.”

Vốn là muốn về quê với ông bà, nhưng nghe chuyện như thế, anh liền thay đổi chủ ý. Tuy rằng cũng không nhất định có thể giúp được cô, nhưng vẫn muốn góp một phần tâm sức.

“Được, vậy đến lúc đó cháu sẽ thông báo cho chú.” Lúc bắt đầu Mạnh Yên còn có chút nghi ngờ, rõ ràng nghe Nam Nam nói mùa xuân phải trở về ăn tết. Nhưng đảo mắt vừa nghĩ, hiểu ngụ ý của anh, mắt nóng lên, trong lòng cảm động. Nhưng anh không có nói rõ, cô cũng giả vờ không biết: “Đúng rồi, nghe nói quán lẩu của thím Ân buôn bán không tệ, chúc mừng nha.”

Vợ chồng nhà họ Ân suy tính hồi lâu, vẫn là quyết định khai trương quán lẩu. Xin Mạnh Yên giúp đỡ bày mưu tính kế, Mạnh Yên đem những hiểu biết ở kiếp trước viết ra làm một bản kế hoạch.

Vợ chồng bọn họ tranh thủ trước đầu đông khai trương quán lẩu. Nhân viên phục vụ đều là mọi người trong gia đình, ở gần cũng dễ dàng, còn có thể giúp đỡ giải quyết vấn đề nghề nghiệp của một số người. Ân Hạo lại nhớ kỹ những chuyện này, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Mạnh Yên nhìn anh với con mắt khác.

Mà vốn để khai trương quán lẩu đều là đi mượn, Diệp Thiên Nhiên cũng xuất ra một phần. Cô chỉ nghe Diệp Thiên Nhiên nói là muốn gia nhập, không cần trả tiền. Về phần bao nhiêu cô cũng không có hỏi, dù sao cô cũng không muốn dính dáng vào chuyện này quá nhiều.

Cô vốn là không thiếu tiền thuê phòng, nhưng bọn họ chết sống cấp cho. Cô liền thu tượng trưng một chút, đợi sang năm làm ăn khấm khá, thu nhiều hơn chút nữa.

Ân Hạo nhớ tới lúc khai trương rầm rộ, khoe miệng lộ ra nụ cười: “Còn không phải là cháu nghĩ ra biện pháp tốt đó sao, có rảnh rồi nhớ qua ăn cơm. Nam Nam cũng nhớ cháu.”

Lúc khai trương anh mời Triệu Thị trưởng làm khách khai mạc, người trong công ty cũng tới đây tham gia náo nhiệt, còn có rất nhiều công ty các ngành các nghề cũng tặng giỏ hoa tới đây chúc mừng bọn họ. Hôm đó người người chen chúc nhau đến nước chảy cũng không lọt. Đến lúc đóng cửa thì mọi người mới đứng dậy rời khỏi.

Chẳng qua tất cả đều có hồi báo, tạo ra danh tiếng, được nhiều người yêu thích.

“Được, có rảnh cháu sẽ qua.” Mạnh Yên chưa đi qua lần nào cả, ngày khai trương hôm đó cô có một khóa trình rất quan trọng, không thể trốn được: “Bảo Nam Nam có chuyện gì thì gọi điện thoại cho cháu, không có việc gì cũng được, cháu có thể dẫn em ấy đi chơi.”

“Con trai chú thích chơi với cháu nhất, cũng may mà cháu có kiên nhẫn chơi cùng.” Nói đến con trai yêu, tất cả trong mắt Ân Hạo đều là âm áp.

Anh rất yêu thích cô bé này, trừ nguyên nhân bên ngoài, còn có một nguyên nhân khác là cô luôn miệng gọi chú Ân, còn có thể trêu đùa cùng Ân Hạo. Nhìn ở trong mắt nghe vào tai của anh, thời gian lâu dài, cũng yêu thương Mạnh Yên như con cháu.

“Nam Nam thật đáng yêu.”

Mà Diệp Thiên Nhiên còn ở trong bộ đội không về được, cô có chút mất hứng, hai người rất lâu không có gặp mặt.

Trên đường trở về Mạnh Yên gọi điện thoại cho ba mẹ, gần tới cuối năm, bọn họ vội vàng rồi tỉnh rồi mù. Vì vậy cô cũng không trở về nhà, trực tiếp đến xưởng may quần áo.

Bảo vệ thấy cô từ đằng xa, giúp cô mở cửa ra. Mạnh Yên cười chào hỏi, lúc này mới đi vào. Dọc theo đường đi không ngừng có người chào hỏi cô, thật ra thì cô cực ít tới đây, hơn nữa về mặt cô có hơi mờ mịt, đối với những người này cô hoàn toàn không có ấn tượng gì. Nhưng cô vẫn rất lễ phép mỉm cười.

Đi tới cửa phòng làm việc ở lầu ba, thư ký Tiểu Trương đã lên đón: “Tiểu Yên, Lý tổng đang họp, em vào phòng làm việc đợi bà ấy nhé.” Cô mới vào làm việc ở nhà xưởng, làm việc mấy năm mới lên đến chức vụ này, đối với người nhà họ Mạnh đều quen thuộc.

Mạnh Yên đẩy cửa phòng làm việc thấy không có ai, quay đầu hỏi: “Mẹ tôi rất bận sao?”

“Gần đến giờ cuối năm, là bận nhất.” Tiểu Trương cực kỳ nhiệt tình giải thích: “Yêu cầu phải kiểm kê, tổng kết lại số kế toán,..v..v... mỗi ngày đều phải đi họp.”

Mạnh Yên hiểu gặt đầu một cái, đến gần phòng làm việc. Phòng làm việc này càng ngày càng khí phải, tất cả nội thất bên trong đều nhập từ châu Âu, tiếp đãi khách thật là chu đáo hơn người. Mẹ cô thật đúng là chịu bỏ vốn gốc ra, không tệ nha.

Duy nhất không tốt chính là cái gì cũng được dọn dẹp chỉnh tề, ngay cả quyển tạp chí cũng không lật tới. Hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là lấy một quyển tiểu thuyết từ trong túi xách ra đọc. Đọc được hơn một tiếng đồng hồ, mẹ cô còn chưa hợp xong. Mạnh Yên sốt ruột thu dọn sách lại, ném túi xách vào trong ngăn bàn làm việc khóa kỹ.

Cô chạy ra khỏi phòng làm việc, đến bàn làm việc của Tiểu Trương thì ngừng lại: “Tôi đi ra ngoài đi một chút, chị không cần để ý đến tôi, lo làm việc của chị đi.”

Tiểu Trương biết vị đại tiểu thư này là con gái nhỏ duy nhất của Lý Thiên, là bảo bối nâng ở lòng bàn tay. Tự nhiên không dám chọc giận cô, nghe lời lập bâng bâng cáo.

Mạnh Yên tùy ý đi dạo vài vòng, kiến trúc ở ba tầng này cái gì cũng có đầy đủ hết, đi qua phòng họp, cô dừng bước, ghé vào bên cửa sổ thủy tinh nhìn mấy lần.

Trong phòng họp có mười mấy người, vẻ mặt đều rất nghiêm túc, giống như đang thương lượng cái gì. Lý Thiên ngồi ở vị trí đầu tiên, một thân gọn gang chuyên nghiệp có vẻ lão luyện tràn đầy sức sống, bà cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ nghiêng tai lắng nghe cấp dưới lên tiếng, càng ngày càng có khuôn cách của một bà chủ lớn.

Mạnh Yên dừng chân nhìn một hồi, lại đến bồn hoa trước mặt đi dạo một chút, lúc này mới trở về phòng làm việc ở lầu ba. Vừa tới cửa phòng làm việc, Tiểu Trương như gặp được cứu tinh: “Tiểu Yên, cái đó. Bà nội của em mang người vào phòng làm việc.”

Hai người hung thần ác sát kia thế nào lại là mẹ chồng của Lý tổng và chị dâu cả, chênh lệch một trời một vực rồi, hoàn toàn là người không cùng cấp bậc.

Trong lòng Mạnh Yên lộp bộp một tiếng: “Cái gì? Tại sao có thể cho họ vào đi đây?”

Có làm hay không? Kể từ lần ồn ào đó, hai nhà không bao giờ lui tới nữa. Chuyện này cũng đã qua vài năm, thế nào đột nhiên xuất hiện rồi hả? Còn chạy đến trong nhà xường? Lại muốn có ý định gì? Bảo vệ phía dưới làm sao sẽ để cho họ đi vào? Xem ra phải chỉnh đốn quy định một chút. Ai cũng cho vào, xảy ra chuyện thì làm sao?

Mạnh Yên chỉ cần nghĩ tới họ đã cảm thấy phiền, hiện tại tốt hơn, lại muốn gặp mặt. Thật là đáng ghét muốn chết.

Tiểu Trương thấy sắc mặt cô không đúng, trong lòng hoảng sợ: “Chị không ngăn được, căn bản họ không nghe chị.” Họ mạnh mẽ xông vào, làm thế nào cô cản lại? Lại nói đây là thân thích của nhà họ Mạnh, cô nào có gan này?

Mạnh Yên đảo tròn mắt phản phó nói: “Đi mời mẹ tôi tới đây xử lý.”

Tiểu Trương nghe lời chạy như bay.

Mạnh Yên đẩy cửa vào phòng làm việc, thấy bà nội Mạnh đang nằm nghiêng nằm ngửa trên ghế sa lon bằng da thật màu đen, vẻ mặt đắc ý hết nhìn đồng tới nhìn tây, Quý Tú Mai đang lục lọi đồ ở khắp nơi.

“Khụ khụ.” Mạnh Yên thanh ho khan vài tiếng, làm hai người giật mình tỉnh lại. Thôi đi, cũng không biết bà nội Mạnh đắc ý cái gì?

Quý Tú Mai lúng túng thu tay lại: “Tiểu Yên tới.”

Mạnh Yên nhàn nhạt giễu cợt nói: “Bác gái đang làm cái gì? Người không biết còn tưởng bác là ăn trộm lên vào đây trộm đồ đấy chứ?” Ở trên người Quý Tú Mai không hề có hai chữ “lịch sự” nào cả. Tự nhiên ở trong phòng làm việc lục lọi khắp nơi? Có làm hay không?

Quý Tú Mai ngẩng đầu: “Làm sao có thể? Người nào không biết bác là người thân với gia đình cháu?” Dựa vào quan hệ này, bảo vệ cũng không dám cản trở họ, trực tiếp thả họ tiến vào.

Mạnh Yên cũng không đáp lại, chỉ ngẩn đầu nhìn không chớp mắt về một hướng: “Phòng làm việc này có gắn camera theo dõi, cái gì cũng có thể quay lại được.”

Quý Tú Mai có chút hoảng hốt: “Bác chỉ là tùy tiện xem một chút, không hề làm cái gì.” Bà mới lục tìm, nhưng không tìm thấy vật gì có giá trị.

Bà nội Mạnh không nhịn được: “Mạnh yên, cháu đang làm cái gì, đó là bác gái của cháu, có tiểu bối nói chuyện như vậy sao?”

“Bà nội, có chuyện gì không?” Mạnh Yên miễn cưỡng ngồi trên ghế giám đốc ở phía sau bàn làm việc. Không chút để ý nhìn hai người trước mắt, bà nội Mạnh so với trước kia già đi rất nhiều, nhưng thần sắc trên mặt vẫn như cũ làm cho người ta chán ghét. Người này già rồi, cũng không học được một chút lòng yêu thương, vẫn hung ác như thế, người nào chịu được bộ dạng này? Trên tai, trên cổ, trên tay Quý Tú Mai đều là đồ trang sức vàng ròng, chỉ sợ người khác không biết bà ta có tiền, giống như mấy nhà giàu mới nổi.

Bà nội Mạnh chính là nhìn đứa cháu gái này không vừa mắt, thấy thế nào liền ghét, có thể tưởng tượng hôm nay tới có mục đích, nhìn lừa giận xuống.

Giọng điệu cường ngạnh: “Bà muốn gặp mẹ cháu.”

Mạnh Yên cúi lưng một cái: “Vây đợi lát nữa, mẹ đang họp.” Nhưng trong lòng đang thầm nghĩ, những năm này không thấy, thế nào bà ta lại như kiểu ‘vàng không sợ lửa’ vậy? Chẳng lẽ quên chuyện đã qua? Cũng đến tai như vậy, lại còn không biết xấu hổ tới cửa? Lần này lại muốn làm gì? Dù sao không phải là chuyện tốt. Hai người này xuất hiện đại biểu phiên toái đêm không hết chuyện.

Bà nội Mạnh mở trừng hai mắt, chân nhếch lên: “Tao là mẹ chồng của mẹ mày, nó phải lập tức đến gặp tao.”

Tư thái của bà già này Mạnh Yên đã sớm thấy, cũng miễn dịch: “Bà nội, có chuyện gì thông báo trước một tiếng, không cần lo mắng liều linh tới, mẹ con không thể so với những bà nội trợ nhàn rồi không có việc làm kia.” Nói xong cố ý liếc mắt Quý Tú Mai, theo cô biết, Quý Tú Mai vẫn không có ra ngoài đi làm.

Trong lòng Quý Tú Mai giận dữ, tay chỉ vào Mạnh Yên kêu lên: “Mạnh Yên, lời này của cháu là có ý gì?”

Mạnh Yên cũng không sợ bà: “Bác gái à, cháu nói sai cái gì sao?” Đây là địa bàn của cô, cô cũng không muốn ăn nói khép nép. Đối với họ nhường nhịn, sẽ làm họ cho là sợ, chỉ biết được voi đòi tiên. Đối phó thứ người như thế, không cần cho sắc mặt tốt.

“Mày.” Quý Tú Mai muốn xông đến mắng cô, nhưng nghĩ đến chưa đạt được mục đích, cứng rắn kìm nén lại, mặt đỏ lên.

Lý Thiên đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cảnh tượng này nhủ mày: “Mẹ, chị dâu cả, các người vì sao lại tới?” Không có chuyện gì thì không đến thăm, đoán chừng là người đến không có ý tốt, bà cũng phải cẩn thận đối phó. Nhưng Quý Tú Mai lại có thái độ đối với con gái mình, trong lòng bà rất không thoải mái.

Quý Tú Mai vội thả tay xuống, nặn ra gương mặt nở nụ cười: “Em dâu, chúng ta dù sao cũng là người một nhà. Trước kia có mất hứng cái gì cũng đừng để ở trong lòng.”

Lý Thiên cũng không ngồi xuống, đứng thẳng hỏi, “Chị dâu có chuyện gì cứ nói đi, người trong công ty của con đang chờ em đi họp.” Nếu không phải là nể mặt Mạnh Ngọc Cương, bà thật sự không muốn để ý những người này. Thật vất vả yên tĩnh mấy năm, lại nhô ra làm sao? Bọn họ không muốn cho gia đình bà sống yên ổn hay sao?

Bà nội Mạnh thấy gương mặt bình tĩnh Lý Thiên, ngay cả nụ cười cũng không cho, trong lòng khó chịu: “Đi họp đi họp, họp cái cục chó gì?” So với bà già này còn quan trọng hơn sao?

Bà ta lại quên trước kia bà và Lý Thiên trở mặt cãi nhau, giờ này ngày này họ còn có thể đứng ở chỗ này, Lý Thiên đã cho họ mặt mũi. Nếu biết ý nghĩ trong lòng bà ta, đã sớm báo An ninh ra mặt đuổi người. Cũng không biết có phải bà nội Mạnh mắc bệnh mất trí nhớ hay không?

“Mẹ, có lời gì từ từ nói, không nên kích động.” Quý Tú Mai hết sức an ủi bà bà, lại quay đầu nhiệt tình cười: “Em dâu à, chúng ta là có chuyện mới đến tìm em, cháu gái em sắp kết hôn rồi, là chị đặc biệt tới đây mời hai em đến uống rượu mừng.”

“A Tuệ sắp kết hôn rồi? Nhanh như vậy à?” Lý Thiên đối với một nhà anh cả đều rất ghét, duy chỉ có đối với cô cháu gái này là không có ác cảm. Đứa bé kia là người duy nhất không có đối với cô hung tợn. Nhớ đứa bé kia so Mạnh Yên lớn hơn ba tuổi, lúc này kết hôn có phải là quá sớm hay không?

Gương mặt Quý Tú Mai đặc ý: “Như thế nào mau? Đối phương cũng chờ nóng này, không thể chờ đợi muốn kết hôn với A Tuệ nhà chị.” Dáng vẻ hả hê làm cho người ta chán ghét vô cùng.

Tác giả có lời muốn nói: Rất không biết xấu hổ tự khen ngợi mình, nhà phía nam rất chăm chỉ nha.~[/size]

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Chương 76

Lý Thiên nhìn gương mặt đặc ý của chị dâu cả, có chút không ưa: “Phải không?”

Quý Tú Mai cười không khép được miệng: “Đó là đương nhiên, nhà chồng của Mạnh Tuệ là người có tiền, trong nhà xe ô tô có đến mấy chiếc, biệt thự cũng có vài cái.” Bà ta sinh được một cô con gái rất xinh đẹp, mà đã xinh đẹp là sẽ chiếm được nhiều lợi thế. Cuộc hôn nhân này của con gái khiến cho bà ta nở mày nở mặt.

Từ khi Mạnh Tuệ đi làm, Quý Tú Mai rất quan tâm đến việc kết hôn của con gái, phải chọn lựa nhà thông gia môn đăng hộ đối. Nhất định phải chọn nhà có tiền mới gả con gái, may mắn đáng đáp của Mạnh Tuệ cũng không tệ lắm tình tình dịu dàng, có nhiều người rất thích con gái bà nên mới thấy yên tâm không có xảy ra sơ xuất gì.

Mấy năm nay, cuối cùng bà cũng tìm được ông chủ của một nhà xưởng lớn, con trai ông ta cùng tuổi với Mạnh Tuệ nên khá xứng đôi. Tính tình phóng khoáng, lễ vật cũng rất phong phú, trang sức bà đang đeo trên người cũng là lễ vật của nhà thông gia biếu tặng. Kết thông gia với nhà có tiền trong lòng bà không cần nói ra cũng hiểu được ý, lúc đi lại trong thôn cũng nghênh ngang ngẩng cao đầu.

Có điều, bên thông gia có một yêu cầu nhỏ, chính là trong hôn lễ của hai gia đình có thể nhìn thấy gia đình Mạnh Ngọc Cương đến tham dự hôn lễ. Ông chủ kia đồng ý nhận Mạnh Tuệ làm con dâu, nguyên nhân lớn nhất là muốn tạo dựng mối quan hệ cùng với người nhà Mạnh Ngọc Cương.

Kinh doanh trên thương trường, ai chẳng biết Lý Thiển có sự nghiệp cực kỳ hưng thịnh, lãnh đạo trên huyện cũng đều phải nể mặt ba phần. Có thể thân thiết được với gia đình này, trong tương lai nhất định sẽ có được nhiều lợi ích.

Quý Tú Mai nghe xong điều kiện này, lần chần mấy ngày rồi mới bắt đầu đi đến tận nhà thỉnh cầu. Tận đến lúc bà ta đi vào sân nhìn thấy quy mô rộng lớn của xưởng sản xuất, bà ta mới phát hiện ra cô em dâu này không còn giống như ngày trước nữa, ước chừng số tiền kiếm được cũng chất đầy nhà. Trước đây, bà ta có nghe kể Lý Thiển kiếm được rất nhiều tiền nhưng bà ta không tin. Bây giờ lời đồn đãi quả không sai, nếu có thể lấy ra một chút tiền cho gia đình bà ta chi tiêu thì

Lý Thiển nghe Quý Tú Mai khoe khoang, sắc mặt không chút thay đổi, giọng nói nhàn nhạt: “Chúc mừng.” Nhưng trong lòng rất khinh thường, hạnh phúc hôn nhân chỉ dựa vào tiền là không mua được. Tình cảm mới là nền tảng vững chắc trong hôn nhân, có điều những câu nói như vậy sợ rằng Quý Tú Mai nghe không lọt tai. Còn có thể cho rằng bà đang ghen tỵ với gia đình bà ta thì sao? Bà cần gì phải chọc vào người như vậy?

Quý Tú Mai cười rạo rờ: “Hôn lễ được tổ chức vào mừng một tháng giêng, gia đình em nhất định phải tới đấy nhé.” Nếu gia đình bọn họ đến, vừa có thể cho thông gia một câu trả lời thỏa đáng, vừa có thể cho gia đình bà ta càng hãnh diện hơn, lại còn có thể được nhận bao lì xì lớn, thật sự là một mũi tên trúng ba đích, Nhân tiện cơ hội này sẽ phục hồi tinh thần như cũ, về sau cũng có thể mở miệng đòi tiền.

Lý Thiển nhìn về mặt đầy toan tính của Quý Tú Mai, trong lòng chỉ cảm thấy buồn cười: “Em sẽ xem thử có thể bớt chút thời gian đến tham dự hay không? Cũng sẽ nói chuyện này với Ngọc Cương sau.” Ý tứ trong lời nói này đã khéo léo từ chối.

Cho đến bây giờ còn muốn ngậm ngẫm mưu tính bà sao, đừng có mơ. Bây giờ bà không còn giống như lúc trước, nhẫn nhục chịu khó một lòng hiếu thuận hy vọng mẹ chồng sẽ cảm động. Bây giờ bà cũng sẽ không bao giờ quan tâm đến bất luận là người nào đi chăng nữa.

Hôn lễ này tuyệt đối bà sẽ không tham dự, chuyện xảy ra năm đó mãi mãi bà không thể nào quên. Bọn họ đã làm những chuyện gì bà cũng sẽ không quên, bà sẽ không một lần nữa dây dưa với loại người như thế. Nếu không phải nể mặt Mạnh Ngọc Cương thì ngay cả mẹ và chị dâu cũng đều không muốn gọi.

Không biết Quý Tú Mai nghe hiểu hay không, vẫn là giả vờ không biết, vẻ mặt vui mừng: “Em dâu, mừng một tháng giêng em bận chuyện gì à? A Tuệ là cháu gái duy nhất của em, hôn nhân là chuyện đại sự duy nhất trong cuộc đời, em không thể không đến.”

Lý Thiển khó xử nhún vai: “Đến lúc đó sẽ tính tiếp.” Người này, bà đã khéo léo từ chối mà vẫn không chịu hiểu, thực sự không chịu nổi.

Bà nội Mạnh nhìn từ lâu rồi cuộc không chịu được, hùng hổ quát: “Cô có ý gì? Chúng ta đặc biệt đến mời mà cô còn làm bộ làm tịch, cô đừng quên dù thế nào đi nữa cô vẫn là con dâu của Mạnh gia, hôn lễ lần này cô nhất định phải tham dự.”

“Đường như mẹ đã quên, mẹ đã từng rất ghét con, còn muốn con và Ngọc Cương ly hôn nữa.” Lý Thiển châm chọc, khiêu khích. Trước đây, cô kiên nhẫn quá nhiều nên thường xuyên nhẫn nhịn chịu đựng nhưng đôi lại cũng không khiến mẹ chồng thay đổi suy nghĩ. Bây giờ bà không việc gì phải kiêng nể ai cả, mẹ chồng cũng không có tư cách quản lý bà. Lúc trước không chịu tiếp nhận bà làm con dâu, còn muốn Mạnh Ngọc Cương ly hôn với bà, bây giờ lại mồm năm miệng mười bảo bà là con dâu nhà họ Mạnh. Thật là nực cười.

“Những chuyện cũ này đã từ lâu rồi còn nhắc lại làm cái gì.” Bà nội Mạnh vô cùng hời hợt, chỉ một câu nói liền xóa bỏ tất cả quá khứ: “Nhớ kỹ, mừng một tháng giêng nhất định phải đến tham dự hôn lễ, mọi người đều biết gia đình cô sẽ đến, nếu không đến nhà chúng ta sẽ bị mất mặt, cô cũng không còn mặt mũi nào. Còn nhớ phải mang đến một phần hậu lễ, cháu gái cô được gả cho một người tốt.” Nghe giọng nói kiểu này mãi cũng đã thành quen, giọng nói như mệnh lệnh thốt ra.

Bà nội Mạnh nhìn thấy Lý Thiển có xưởng sản xuất quy mô lớn đến vậy, trong lòng đang tính toán chắc Lý Thiển sẽ phải cho hai cháu nhà mình không ít tiền.

Đáng tiếc, cái trò này đối với Lý Thiển cũng không có tác dụng: “Mẹ nói sai rồi, con là con, nhà họ Mạnh là nhà họ Mạnh, hai người này có thể đánh đồng với nhau được sao?” Người khác muốn hoàn toàn bỏ qua quá khứ, nhưng bà thì không.

Sắc mặt bà nội Mạnh khó chịu, đứng phắt dậy: “Cô đừng có nói lý lẽ mà không chịu bỏ qua, tôi đã hạ mình chủ động đến mời cô, cô không thể không cân đến thể diện của mình.” Có gì đặc biệt hơn người khác, kiếm được vài đồng tiền dơ bẩn là có thể không để bà trong mắt nữa sao? Đến lúc này cũng không còn gì để nói, nếu Lý Thiển dám không nể mặt, bà nội Mạnh sẽ kiện lên tòa án. (cái này có thể kiện được à)

Lý Thiển tức giận không hề cho hai người bọn họ chút thể diện: “Không tham dự hôn lễ của A Tuệ thì không biết xấu hổ? Vậy thì tùy, tôi còn có việc bận, mời hai vị ra về.” Loại người như thế này khéo léo cũng vô dụng, xử lý gọn gàng dứt khoát một lần là tốt nhất.

“Cô ... cô lại dám đuổi chúng ta đi, cô ...” Bà nội Mạnh sửng sốt nửa giây, cô con dâu này thật không biết điều, dám không coi bà ra gì. Ngay lập tức tỏ ra bất chấp đạo lý: “Hừ, nhất định không đi, cô không đồng ý tôi sẽ không đi, tôi sẽ ở lại đây.”

Trong lòng Mạnh Yên tức giận, bà nội cô còn có thể như vậy, lại còn uy hiếp mẹ, đúng là mười năm qua không có gì thay đổi. Bà nội không hiểu tình hình hiện giờ là như thế nào sao? Đáng tiếc tình thế không giống những năm trước nữa. Cô lấy điện thoại ra gọi cho cha, Mạnh Ngọc Cương nghe xong vội vàng chạy đến.

Quý Tú Mai trợn mắt hung ác nhìn cô: “Mạnh Yên, loại chuyện nhỏ như thế này cũng phải làm kinh động đến cha cháu hay sao?” Cô cháu gái này càng ngày càng lợi hại, bà ta cũng không dám mắng cô, đôi mắt của Mạnh Yên khiến cho bà ta cảm thấy quá kinh ngạc. Trên khuôn mặt có ý cười nhưng ánh mắt lại lạnh lùng như băng, nếu chẳng may bà ta nói sai điều gì sợ rằng sẽ bị cô đối phó lại.

Thật ra, Mạnh Yên rất muốn gọi người đến đây đuổi người nhưng suy nghĩ một chút vẫn là để cho cha cô tự mình xử lý chuyện này: “Hai người ý lại vào việc mẹ con cháu không dám động đến hai người, tự nhiên sẽ có người có dũng khí đó.”

Không còn cách nào khác, vì việc cô cùng mẹ cô đuổi người với việc cha cô đuổi người đều mang tính chất không giống nhau. Chính cha cô đuổi người thì sẽ không trách mắng gì hai mẹ con cô nữa cả. Tựa như việc bị chính người trong nhà động thủ và người ngoài động thủ là hai việc khác nhau.

Bà nội Mạnh chửi ầm lên: “Con bé này, càng ngày càng không ra gì, khi còn bé cũng không phải là đứa trẻ ngoan, càng lớn lại càng xảo quyệt tính quái, tính tình cũng chẳng ra gì.”

Mạnh Yên không thèm nháy mắt một cái, trả lời: “Bà nội, có nhân tất có quả.” Vì là bề trên nên cô mới gọi một tiếng bà nội. Bà thật sự coi mình là lão phật gia nói một không cần hai sao. Trò bịp bợm này nói ra một hai lần thì còn có thể chịu thua, chứ nói nhiều lần làm gì có ai để ý đến đây?

Quý Tú Mai nhảy ra đảm nhiệm vai trò sứ giả: “Mạnh Yên, cháu mau xin lỗi bà nội, cháu càng ngày càng không có lễ phép.”

Đối với việc hai người này cấu kết cùng nhau làm chuyện xấu một xướng một họa, từ lâu cô cũng đã biết chỉ biết híp mắt cười: “Bác cả, bác nên quản lý tốt con gái của bác, con của người khác không phiền đến bác phải quan tâm.” Được rồi, con trai của bà ta còn đang trong bộ đội, phải đến sang năm mới có thể xuất ngũ. Cũng không biết có gì thay đổi hay không, nếu vẫn như cũ thì cô cũng không ngại ra tay giúp anh ta một lần nữa.

Quý Tú Mai không có biện pháp nào gây khó dễ cho Mạnh Yên, nhà chồng không để ý đến bà ta, không giúp đỡ bà ta chuyện này. Mà bà ta mắng cũng không dám mắng, đánh lại càng không dám, chỉ có thể kìm nén một bụng tức giận.

“Mày là đồ lòng lang dạ sói...” Thấy Mạnh Yên không đồng ý, bà nội Mạnh tức giận mắng cô.

Lại nữa rồi, Mạnh Yên bực mình lấy tai nghe của máy nghe nhạc ra bắt đầu bật nhạc, thân thể lắc lư theo tiếng nhạc. Không hề để ý đến hai người trước mặt.

Thấy hành động ngoảnh mặt làm ngơ của Mạnh Yên, sắc mặt của bà nội Mạnh càng trở nên hung ác hơn. Bà ta đã nhún nhường đến đây thành câu mà lại dám đối xử như thế. Bà ta cần phải xả cơn giận này.

Cứ như vậy, bà nội Mạnh hung hăng chửi mắng, những người khác không chút động tĩnh ngồi im.

Sắc mặt Lý Thiển càng ngày càng tái nhợt, cho dù ai chửi mắng con gái mình như vậy bà cũng không chịu nổi. Nhưng con gái nói mấy câu cũng hơi quá, đến bà cũng không dám nói như thế.

Thấy Mạnh Ngọc Cương chạy đến, bà nội Mạnh nhào đến khóc lóc kể lể: “Ngọc Cương, mẹ không muốn sống nữa, mẹ đến đây muốn mời nhà con đến tham dự hôn lễ của A Tuệ, vậy mà vợ con và Mạnh Yên lại đối xử không ra gì với mẹ, lại còn đuổi chúng ta đi.” Những đạo lý khác bà ta đều không hiểu nhưng đạo lý người ác phải tố cáo trước thì bà ta hiểu.

Thật ra, lúc Mạnh Ngọc Cương đứng bên ngoài đã nghe thấy những lời chửi mắng của mẹ ông, trong lòng đã có chút không vui: “Mẹ, mẹ đến đây làm gì? Nơi này là chỗ để khóc lóc hay sao?” Mỗi lần gặp mặt đều nghe thấy mẹ ông mắng con gái của mình, thật là khiến cho người khác cũng phải tức giận, mà con gái ông cũng không dám hé răng cãi lại tụt ý để bà nội mắng chửi, vậy mà mẹ ông còn tố cáo cái gì? Thật sự coi ông như người bị mù, bị điếc hay sao?

Công nhân của công ty đều trốn sang một bên, không dám đứng gần mà chỉ nép bên cánh cửa nhìn lén.

Bà nội Mạnh mở to hai mắt kêu lên: “Tại sao mẹ không thể đến đây? Cho dù Lý Thiển có sự nghiệp to lớn hơn nữa, kiếm được nhiều tiền hơn nữa thì nó cũng là vợ con, nó có tư cách gì đuổi mẹ đi?”

“Mẹ có thể đừng hành hạ vợ chồng con như thế nữa được không?” Mạnh Ngọc Cương thật không hiểu tại sao mẹ ông không nghĩ ra: “Mẹ đã nhiều tuổi rồi, mỗi tháng con vẫn chu cấp cho mẹ một nghìn đồng tiền sinh hoạt phí, cũng đủ cho mẹ chi tiêu, mẹ đừng làm loạn thêm nữa.”

Trước đây cho mẹ ông tiền tiêu để bà đừng tới đây gây sự nữa, như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt. Nhưng tại sao hôm nay lại đến gây sự thế này?

Bà nội Mạnh trong lòng thấy ủy khuất: “Một nghìn đồng làm sao đủ tiêu? Mỗi ngày mẹ đều muốn ăn muốn uống, mà không dám mua bán gì.”

Trong lòng bà nội Mạnh vẫn cho rằng khi con trai kiếm được nhiều tiền thì phải giao cho bà ta giữ hộ, sau đó bà ta mới đưa lại cho con trai để chi tiêu. Nhưng Mạnh Ngọc Cương càng ngày càng không nghe lời bà ta nữa, chỉ lo cho mình còn mặc kệ sự sống chết của bà ta. Chỉ cho có một nghìn đồng một tháng, bà ta còn muốn để dành tiền cho cháu đích tôn, bình thường cũng không dám lấy ra tiêu. Những điều này bà ta không dám nói thẳng với Mạnh Ngọc Cương nên chỉ có thể vờ vĩnh đòi tiền.

“Vậy mẹ hãy chi tiêu tiết kiệm một chút.” Mạnh Ngọc Cương làm sao lại không biết tâm tư của mẹ ông chứ, nhưng ông cũng không tiện nói ra. Đưa tiền cho mẹ ông giữ, chẳng phải muốn làm gì cũng phải có sự đồng ý của mẹ ông mới được hay sao?

“Con nói cái gì? Con kiếm được tiền chẳng nhẽ không nở cho mẹ của con hay sao?” Bà nội Mạnh tủi thân nước mắt chảy ròng: “Mẹ là người sinh ra con, vậy mà con lại đối xử với mẹ như vậy?” Đối với mẹ thì keo kiệt, còn đối với vợ con thì hào phóng. Nhìn trang phục của hai mẹ con Lý Thiển đang mặc toàn là đồ tốt, thật đúng là có vợ thì quên mẹ, đúng là không có lương tâm.

Bà ta không hề nghĩ đến, để được như ngày hôm nay tất cả công lao không phải của một mình Mạnh Ngọc Cương. Số tiền ba người nhà Mạnh gia kiếm được thì Mạnh Ngọc Cương là người kiếm ít nhất. Bình thường, số tiền ông kiếm được hàng tháng sẽ đưa cho mẹ ông một ít, chi tiêu cá nhân một ít, số tiền còn lại ông đều gửi vào ngân hàng để sau này làm của hồi môn cho Mạnh Yên.

Còn trang phục mặc trên người của Lý Thiển và Mạnh Yên đều là do Lý Thiển bỏ tiền ra mua. Còn tài sản trên danh nghĩa của Mạnh Yên sợ rằng tất cả tài sản của mọi người ở đây gom lại cũng chưa bằng một phần của cô.

Trong thâm tâm của Mạnh Ngọc Cương cảm thấy rất khó chịu nhưng vẫn nhẫn nại giảng giải đạo lý với bà nội Mạnh: “Mẹ, thật sự mà nói, với cuộc sống ở nơi này thì một nghìn đồng là đủ cho cả một gia đình ăn uống thoải mái rồi.”

Mà ở nhà anh cả, rau dưa gì cũng không cần mua, hơn nữa trước đây cứ đúng giờ ông cũng sẽ đưa gạo đưa thịt sang. Một nghìn đồng này đơn thuần chỉ là tiền tiêu vặt.

Thật ra, ông cho không tính là ít, một mình mẹ ông tiêu pha không thể nào hết được. Nếu như toàn bộ số tiền mẹ ông chi tiêu cho bản thân thì ông không tính làm gì, nhưng sự thực thì toàn bộ số tiền lại để dành cho cháu trai, vậy mà ở trước mặt ông còn chê ít, còn đòi thêm tiền. Điều này làm sao có thể khiến trong lòng ông thấy thoải mái cho được? Nhưng ông đã quên, mẹ ông không phải là người nói đạo lý, nói gì cũng vô dụng.

Bà nội Mạnh vẫn cứng đầu cứng cổ: “Mẹ chi tiêu tương đối nhiều, không được sao?” Thật là đồ không có lương tâm, bà ta cũng chỉ muốn tốt cho nhà họ Mạnh. Mạnh Yên đã có rất nhiều tài sản, còn cháu trai bảo bối của bà ta làm gì có chút tài sản nào đâu. Mạnh Ngọc Cương là chủ ruột coi như đưa một chút thì tính làm gì: “Con chỉ cho một nghìn đồng, đủ chi tiêu hay sao?”

Trong suy nghĩ của bà vẫn là muốn lấy thật nhiều tiền cho Mạnh Quân, nhưng vừa nãy Mạnh Ngọc Cương đã trực tiếp từ chối, bà ta không thể làm gì khác hơn là nghĩ biện pháp khác để tiết kiệm thêm tiền. Vì lợi ích toàn cục bà đã quá nhân nhượng vậy mà Mạnh Ngọc Cương còn tỏ thái độ.

Mạnh Ngọc Cương không nhịn được nữa: “Nếu không đủ, mẹ bảo anh cả đưa thêm tiền cho.” Mẹ ông đang nói cái gì? Già quá nên hồ đồ, nói chuyện một chút đạo lý cũng không có.

Mẹ ông nhất định phải ép buộc ông xé rách da mặt xuống hay sao? Ông cũng là con trai của bà ta, bà ta không thể quan tâm ông một chút hay sao? Ông không cần được hưởng chế độ đãi ngộ giống như anh cả, chỉ cần một nửa là được rồi. Nhưng tại sao cho đến bây giờ vẫn cứ nghĩ đòi thêm tiền từ ông mà không hề có chút quan tâm nào đến ông cả?

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Chương 77

“Dựa vào cái gì mà anh trai con phải chi tiền?” Bà nội Mạnh nghe xong nổi trận lôi đình, tay không ngừng run rẩy: “ Bao nhiêu năm mẹ ở nhà bọn họ, con đều bỏ mặc, chỉ chu cấp chút tiền thì có ích gì?”

“Không phải hàng tháng con đều qua thăm mẹ hay sao?” Mạnh Ngọc Cương vừa nghe thấy lời này, trong lòng càng thấy buồn: “Mỗi lần sang thăm con đều mua đồ ăn đồ uống mang đến, đồng thời còn đưa cho mẹ một nghìn đồng tiền tiêu vặt đấy thôi.” Ông biết số tiền này căn bản mẹ ông không hề tiêu, vì lẽ đó mỗi lần đến thăm cũng sẽ mua thêm rất nhiều đồ dùng khác.

Không phải Mạnh Ngọc Cương từ chối không cho mẹ ông ở cùng nhà. Ngày trước mẹ ông chê nhà ông nghèo không thể cho bà cuộc sống tốt, thế mà hôm nay mẹ ông lại nói vậy. Hơn nữa ông cũng không hề bạc đãi mẹ ông, lúc nhà ông còn nghèo mặc dù không có tiền nhưng khi trong nhà có đồ ăn ngon đều nghĩ đến mẹ ông, trong nhà không đủ ăn cũng cố gắng nhẫn nhịn. Đến sau này khi đã có tiền, mỗi lần sang thăm cũng đều mua rất nhiều đồ tốt, còn đưa thêm tiền, vậy ông có chỗ nào làm không tốt đây? Tất cả những chuyện này Lý Thiển đều biết nhưng cô ấy cũng không hề kêu ca một câu nào. Con dâu hiền thảo như vậy vì sao mẹ ông lại không thích? Cháu gái ngoan ngoãn đáng yêu như thế tại sao cũng không ưa? Mẹ ông không hiểu đạo lý yêu ai yêu cả đường đi lối về hay sao?

Bà nội Mạnh mặt đỏ bừng bừng không ngờ đứa con trai này tự nhiên trở mặt.

Trên mặt Quý Tú Mai lộ ra thần sắc kỳ quái: “Chú Ngọc Cương, hay là chú để mẹ đến ở nhà chú đi, chị cũng rất bận không có nhiều thời gian quan tâm đến mẹ được.” Bà ta nghĩ tạm thời cứ chuyển vấn đề khó khăn này sang xem Mạnh Ngọc Cương sẽ giải quyết như thế nào?

Nếu như mẹ chồng bà ta chuyển vào ở cùng gia đình Mạnh Ngọc Cương thì sau này bà ta có thể thuận nước đẩy thuyền thường xuyên chạy đến gia đình

chú ấy nịnh hót mấy câu. Còn nếu không chịu để bà nội Mạnh đến ở, vậy thì đoạn tuyệt quan hệ đi, với quy mô xưởng sản xuất lớn như thế này bởi thường mười hay hai mươi vạn chắc cũng không thành vấn đề. Bà ta cũng không tham lam gì, chỉ cần chút tiền này là đủ.

Mạnh Ngọc Cương thẳng thừng từ chối: “Đùa gì thế? Bọn em đều rất bận lấy đâu ra thời gian rảnh rỗi để chăm sóc mẹ?” Tự dưng bà chị dâu nói những lời này khẳng định không có ý tốt, ông phải cẩn thận đề phòng.

Quý Tú Mai ngẩng đầu lý sự: “Cũng không thể nói như thế, đều là phận làm con, tại sao gia đình chị vẫn nuôi mẹ, còn gia đình chú lại phải tay không quan tâm?” Trong lòng bà ta cực kỳ đắc ý, bất luận thế nào bà ta cũng phải tìm mọi cách để chiếm được nhiều tiện nghi nhất.

Mạnh Ngọc Cương trừng mắt hung hăng nhìn Quý Tú Mai: “Chị dâu, chị nói gì lạ vậy? Lúc nào mà em không quan tâm đến mẹ?” Những chuyện thế này phải nói đúng theo lương tâm, mỗi lần ông sang thăm đều mua rất nhiều đồ ăn, một mình mẹ ông ăn làm sao hết, tất cả đều cho cả nhà anh cả cùng ăn. Ngay cả tiền ông cho hàng tháng cũng đều vào túi bà chị dâu này, vậy mà bây giờ còn đứng đây có ý trách móc ông hay sao?

Trong lòng Quý Tú Mai thấy sáng khoái: “Hay như thế này, để mẹ ở lại nhà chú một năm, sang năm sau mẹ lại đến nhà chị ở một năm.” Gia đình chú không nề mặt bà chị dâu này thì cũng đừng trách bà chị dâu này vô tình. Nói xong vụng trộm quay đầu sang ghé tai bà nội Mạnh nói thầm một lúc.

Nghe nói xong trên mặt bà nội Mạnh thay đổi vài tia hải lòng: “Đây cũng là một biện pháp hay, cứ theo như lời chị dâu con mà thực hiện, Ngọc Cương, con mau giúp mẹ dọn nhà.”

Mạnh Ngọc Cương thấy mẹ ông bị Quý Tú Mai dẫn dắt, trong lòng cực kỳ tức giận: “Mẹ, người muốn loạn càng thêm loạn hay sao?”

“Lời chị dâu con nói cũng không sai.” Về mặt bà nội Mạnh vô cùng nghiêm túc: “Con cũng là con trai mẹ, phải có nghĩa vụ phụng dưỡng mẹ.” Ái chà, ngay cả nghĩa vụ cũng mở miệng ra nói, trình độ nói chuyện cũng tiên bộ rất nhanh đấy chứ.

Mạnh Ngọc Cương ngây ngẩn cả người, mẹ ông đưa ra lý do này ông không thể cự tuyệt được, mẹ ông phải chuyển đến đây, không có cách nào từ chối ông quay đầu nhờ sự giúp đỡ: “Lý Thiên, làm sao bây giờ?”

Lý Thiên lạnh lùng nhìn bọn họ: “Em có thể làm gì? Những gì cần nói thì mọi người đã nói hết rồi.”

Lúc trước khóc nháo muốn vợ chồng bà phải ly hôn, hôm nay lại đến đây lại ngậm muru tính với vợ chồng bà, sao lại có loại người vô sỉ đến mức này? Nhưng bà nội Mạnh đưa ra lý do rất đầy đủ, bà có thể làm gì? Không cho mẹ chồng bước vào cửa hay sao?

Mạnh Ngọc Cương phiền não cau mày, nếu như mẹ ông đến đây ở, những ngày tháng tiếp theo làm thế nào vượt qua được đây? Đoán chừng anh cả và chị dâu ngày nào cũng sẽ đến đây, nhất định sẽ tìm cách giờ trò rồi mới đi về.

Bà nội Mạnh và Quý Tú Mai đạt được mục đích cảm thấy rất vui vẻ.

“Cha, bà nội muốn ở đây, cứ để bà đến.” Mạnh Yên đứng bên cạnh từ nãy không tiện tham gia, lúc này cuối cùng cũng lên tiếng: “Chỉ là sau này cha không cần phải đưa tiền cho bà nội nữa, dùng số tiền đó thuê một người giúp việc chuyên chăm sóc bà nội là được. Dù sao, công việc của cha mẹ cũng rất bận không có thời rảnh để chăm sóc bà nội.” Xử lý như vậy, người khác cũng không có cách nào bói lông tìm vết.

Phía sau phòng làm việc còn có một gian phòng nhỏ, đây chính là nơi Lý Thiên dùng làm phòng thay đồ và nghỉ ngơi, đến lúc đó tạm thời đến gian phòng nhỏ lánh mặt ở mấy ngày.

“Không được, không được.” Bà nội Mạnh và Quý Tú Mai đồng thanh từ chối.

“Sao lại không được? Nơi nào không được?” Mạnh Yên cười híp mắt hỏi.

Đôi mắt bà nội Mạnh đảo đi đảo lại: “Số tiền đó vẫn để cho mẹ, không cần thuê người giúp việc, mẹ có thể tự chăm sóc được bản thân.”

Mạnh Yên mỉm môi cười: “Không được, người khác sẽ nói lời dèm pha, tốt nhất vẫn nên thuê người giúp việc, một nghìn đồng là có thể thuê được người giúp việc giỏi chuyên môn. Bà nội yên tâm, hàng ngày người giúp việc sẽ chuẩn bị thức ăn đưa tận nơi, quần áo người giúp việc cũng sẽ giặt thật sạch, bà nội không cần phải làm bất cứ một việc gì.” Thấy cô hiểu thuận chưa nào.

Sắc mặt bà nội Mạnh tối sầm lại, đều đặn hàng tháng chi phí trong nhà được chu cấp đầy đủ cơ mà. Mạnh Ngọc Cương hiểu được ý tứ trong câu nói của con gái ông, vẫn cắn chặt răng không chịu thả lỏng. Không phải ông không nỡ bỏ ra số tiền này, nhưng bị người khác mang ra đùa giỡn như một thắng cược thì không thể được.

Sau khi nghe xong, sắc mặt của Quý Tú Mai cũng biến đổi lúc đen lúc trắng, đều đặn hàng tháng bà ta chẳng làm gì cũng thu được một nghìn đồng trong tay, tại sao có thể thu mất được? Những tháng sau này đồ ăn thức uống ngon ngọt cũng không có, điều này làm cho bà ta không thực sự không có cách nào nhịn được. Nếu như đột nhiên thu hồi lại tất cả, điều này không phải muốn cắt đứt uống máu của bà ta hay sao? Không được, tuyệt đối không được.

Mạnh Yên nhìn biến đổi của hai người, tất cả thu vào trong tầm mắt, cảm thấy hả giận. Hừ, nhiều lợi ích như vậy không muốn, lại muốn lợi dụng bà nội để kiểm tra thêm lợi ích khác, lại muốn ngấm ngấm muru tính gia đình cô, nghĩ hay thật. Cô sẽ cho bác cháu cả nếm thử một chút tư vị bị lâm vào tình thế khó xử.

Trong đầu Quý Tú Mai suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng về mặt tỏ ra bất đắc dĩ: “Mẹ vẫn có thể tiếp tục ở lại nhà anh chị, có điều mỗi tháng vợ chồng chú phải chu cấp thêm một nghìn đồng nữa.”

“Không thể được.” Lập tức Mạnh Ngọc Cương lên tiếng cự tuyệt, chị dâu coi mẹ ông là cây rụng tiền hay sao? Lại thêm một nghìn đồng? Tính toán kiểu gì mà hay thế!

“Ngọc Cương, không phải là chị tham tiền, mà là chị cũng không có cách nào.” Quý Tú Mai tỏ vẻ rất uất ức, vẻ mặt như bị trách nhảm người tốt: “Thật sự mẹ chi tiêu rất nhiều, một nghìn đồng không đủ cho mẹ dùng. Vợ chồng chị cũng đã bỏ ra rất nhiều tiền cho mẹ, cũng không thể nào để chúng tôi bỏ tiền ra mãi được. Chúng tôi còn có hai đứa con cần phải chăm sóc.”

Mạnh Ngọc Cương nghe xong sắc mặt liền thay đổi: “Chị dâu nói như vậy là sai rồi, tốt nhất cứ để mẹ chuyển đến nhà chúng em ở thôi.” Nghe những lời chị dâu nói, có hàm ý trách mắng ông, chê trách ông đưa quá ít tiền. Nếu như ông đồng ý, đó mới là kẻ ngu.

“Chú đừng có mà hời hợt.” Quý Tú Mai thấy yêu cầu không được đáp ứng, ngay lập tức sừng mặt lên nhìn chằm chằm Mạnh Ngọc Cương.

“Em có gì mà phải hời hợt, em sẽ chăm sóc mẹ thật tốt.” Mạnh Ngọc Cương hạ quyết tâm không thể để cho chị dâu uy hiếp, có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, ông cũng không thể cho mẹ ông được vui thì đòi tiền: “Cứ theo ý của tiểu Yên, thuê một người giúp việc hàng ngày sẽ chăm sóc mẹ.” Muốn đòi hỏi, nằm mơ đi.

Bà nội Mạnh vội vàng đi lên, dáng vẻ rất bồn chồn: “Mẹ có thể đến nhà con ở nhưng vẫn phải chu cấp tiền cho mẹ.” Nghe giọng nói của bà nội Mạnh giống như việc bà nội Mạnh đến ở nhà của Mạnh Ngọc Cương tựa như là ban thưởng lớn cho nhà ông vậy. Bà nội Mạnh nhìn một nhà ba người Mạnh Ngọc Cương trong lòng buồn bực không dứt.

Lần này, Mạnh Ngọc Cương không muốn làm theo ý mẹ ông nữa, giọng nói có chút hui quanh: “Gia đình con cùng chung sống với mẹ nên sẽ không thiếu thốn gì cả, mẹ cứ yên tâm.”

Bà nội Mạnh thấy con trai không chịu thực hiện theo ý mình, cảm thấy tức giận: “Con có ý gì?” Khuyên can đủ đường mà Mạnh Ngọc Cương nhất định không chịu khuất phục. Có làm hay không? Bà là ai chứ?

“Vậy ý của mẹ là gì? Vĩnh viễn mẹ chỉ lo lắng cho gia đình của anh cả mà chưa bao giờ nghĩ đến gia đình con.” Mạnh Ngọc Cương đau lòng, nói thẳng không kiêng kỵ: “Con cho mẹ tiền, mẹ liền đưa cho chị dâu, con mua cho mẹ bất cứ cái gì mẹ cũng đưa hết cho chị dâu. Những việc này con biết hết, vậy mà mẹ còn thấy chưa thỏa mãn, con cũng chẳng còn gì để nói.”

Ban đầu, ông không muốn nói đến những chuyện này, cũng không muốn trở mặt khiến mọi người tiến thoái lưỡng nan. Nhưng ông bị bức ép không còn cách nào.

“Sao mẹ lại không nghĩ đến con chứ? Lời mẹ nói con nghe hay sao?” Bà nội Mạnh chột dạ vì dù sao bà cũng luôn miệng nói số tiền này được chi tiêu cho bản thân của bà: “Trong nhà con chỉ có Lý Thiên và Mạnh Yên, bao nhiêu tiền đều đem cho hai mẹ con nó. Còn mẹ thì sao? Mẹ nhọc nhằn khổ cực bao nhiêu năm nuôi con khôn lớn ... mà con lại chỉ cho mẹ có một nghìn đồng?” Nói đến phần sau, bà nội Mạnh càng cảm thấy lý lẽ của bà là đúng, người khác đều sai, người khác đều thiếu nợ bà.

Mạnh Ngọc Cương thờ dãi: “Tiền này không ít, hơn nữa ba chị gái cũng chu cấp cho mẹ không ít tiền, mẹ muốn có nhiều tiền như vậy làm gì?”

Theo như ông biết, hàng tháng ba chị gái của ông đều chu cấp tiền cho mẹ ông, mỗi người hai trăm đồng, cộng thêm phần của ông thì mỗi tháng bà phải có ít nhất một nghìn sáu trăm đồng. Sống ở nông thôn cần gì phải chi tiêu nhiều tiền như vậy? Cho dù mẹ ông muốn để dành tiền cho cháu trai cũng không thể đối xử lạnh lùng với gia đình ông như vậy được.

Mạnh Ngọc Cương đem tất cả nói ra hết, bà nội Mạnh cũng không hề trốn tránh, khí thế hùng hồn như muốn đòi mạng người: “Mẹ muốn cho tiểu Quân, nó không biết kiếm tiền cho cha mẹ, mẹ phải giúp nó tiết kiệm.”

“Tiểu Quân có tay có chân, hoàn toàn có thể dựa vào bản thân kiếm tiền.” Mạnh Ngọc Cương cảm giác được việc quá cứng chiều một đứa bé không phải là chuyện tốt: “Mọi việc mẹ đều suy nghĩ giúp tiểu Quân, chưa chắc đã bảo vệ được mà nói không chừng còn là hại tiểu Quân.”

Ông nhớ khi Mạnh Quân còn bé cũng là đứa trẻ ngoan ngoãn, rất biết nghe lời, nhưng càng lớn càng có nhiều thói xấu, được nuông chiều không hiểu biết gì.

Bà nội Mạnh không thích nhất khi nghe những lời nói như thế, lập tức nổi trận lôi đình: “Con nói chuyện hoang đường gì thế? Sao mẹ lại có thể hại cháu mẹ được chứ? Đó là cháu đích tôn yêu quý nhất của mẹ.”

“Con nói cái gì mẹ cũng không nghe, vậy con không nói nữa.” Mạnh Ngọc Cương nhìn dáng vẻ kích động của mẹ ông, tâm rất lạnh: “Con cho mẹ hai sự lựa chọn, hoặc là giống như trước đây mẹ vẫn cứ ở nhà anh cả, mỗi tháng con sẽ chu cấp một nghìn đồng và không ít đồ dùng. Hoặc là mẹ đến nhà con ở nhưng tiền và đồ dùng sẽ không cần bàn đến nữa, một đồng con cũng không đưa.” Đối với mẹ ông nói lý lẽ là không được chỉ có thể cứng rắn mới giải quyết được vấn đề.

Bà nội Mạnh thấy con trai bà từ trước đến nay luôn hiếu thuận, lần này bất kể thế nào cũng không chịu nghe lời, phần nộ công tâm: “Con giỏi thật, con ... Được, được, mẹ sẽ đến tòa án để kiện.” Bà nội Mạnh muốn dọa Mạnh Ngọc Cương, buộc ông phải thỏa hiệp.

Thâm tâm Mạnh Ngọc Cương càng ngày càng lạnh, giọng nói nhàn nhạt: “Vi lý do gì? Con ngược đãi mẹ? Đem tất cả mọi chuyện nói cho thẩm phán nghe, xem thẩm phán sẽ đứng về bên nào?” Lại muốn kiện ông? Ông đã làm gì sai? Bà thật sự là mẹ ruột của ông hay sao?

Bà nội Mạnh luống cuống, hoang mang nói một tràng: “Con ... con đừng tưởng có mấy đồng tiền dơ bẩn là có thể mua chuộc được thẩm phán giúp con? Mẹ sẽ đi lên tận tòa án thành phố để kiện, luôn có một nơi có thể làm chủ cho mẹ.”

Đúng, bây giờ Mạnh Ngọc Cương là người có tiền, có thể dùng tiền mua chuộc người khác giúp. Có điều bà nội Mạnh cũng có biện pháp, bà sẽ đến tòa án thành phố yêu cầu làm chủ cho bà. Dám không hiểu thuận với bà, xem bà làm thế nào mà trừng trị đứa con bất hiếu?

Mạnh Ngọc Cương không dám tin nhìn mẹ ông, trên đời có người mẹ như thế này hay sao?

(Tác giả có lời muốn nói: Thật là một bà mẹ cực phẩm, có một không hai.)

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chương 78

Bà nội Mạnh cho rằng đã dọa được Mạnh Ngọc Cương, trong lòng có chút đắc ý, tỏ vẻ khoan hồng độ lượng: “Con vẫn nên ngoan ngoãn đưa tiền thì mẹ sẽ không đi kiện nữa.”

“Bà nội, người muốn đi đâu kiện thì cứ đi.” Ban đầu Mạnh Yên không muốn tham gia vào cuộc tranh luận này nhưng nhìn sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt thương tâm của cha cô, thật sự thấy không đành lòng: “Có điều bất luận kiện cáo ở đâu, chi kiện mỗi cha cháu là không được, sẽ phải kiện bác cả cùng ba người cô của cháu thì mới có người để ý đến bà nội.” Phải dùng những lời nói thế này mới có thể dọa được hai người phụ nữ nông thôn này, lời nói nửa đùa nửa thật mới có thể dễ dàng lừa gạt được người khác.

“Cháu nói cái gì? Làm sao có thể như vậy?” Căn bản bà nội Mạnh không tin, muốn lừa gạt bà già này hay sao?

“Sao lại không thể? Mọi người đều là con ruột, đương nhiên phải có nghĩa vụ chăm sóc bà nội.” Mạnh Yên cười vô cùng rực rỡ không gì sánh được: “Mỗi một người đều phải bỏ tiền ra chu cấp cho bà nội, đương nhiên là phải cùng nhau kiện rồi.”

“Bà không tin những gì cháu nói.” Bà nội Mạnh lắc đầu: “Cháu đừng nghĩ sẽ lừa được bà.” Trong lòng bà nội Mạnh đối với đứa cháu gái này hận muốn chết.

“Vậy tùy bà nội, đúng rồi, cháu có nghe nói lần trước có một ông lão kiện ba người con tội bất hiếu, tòa án tuyên bố ông lão thắng kiện, và trên bản án quy định mỗi tháng phải chu cấp cho ông lão sáu trăm đồng, ba người con chia đều, mỗi người chu cấp hai trăm đồng một tháng.” Về mặt Mạnh Yên thờ ơ tiếp tục nói: “Nhưng mà từ đó về sau trừ những lúc đưa tiền cho ông lão thì bọn họ mới đến, còn những ngày bình thường ngay cả mặt mũi cũng không thấy, các ngày lễ tết cũng không về gặp ông lão. Bà nội, người cứ việc đi kiện, cha cháu chu cấp cho bà nội một nghìn đồng đã là nhiều rồi, còn nếu theo quy định của pháp luật, bà nội có tất cả năm người con thì mỗi người chỉ cần phải chu cấp hơn một trăm đồng, thật là có lời. Cha à, cha mau đưa bà nội đi đi, khả năng bà nội không tìm được nơi để kiện đâu.”

Cô cố ý thúc giục bà nội Mạnh đi, mục đích chính là để cho bà nội Mạnh tin tất cả những gì cô nói là thật. Kỳ thực, tất cả những gì Mạnh Yên vừa nói đều có thật, không có chút nói điều.

Lúc đầu Mạnh Ngọc Cương bị chấn động khiếp sợ, cho đến lúc này như bừng tỉnh hiểu ra, vội vàng phối hợp cùng con gái, chủ động tiến lên đỡ bà nội Mạnh: “Mẹ, vậy con đưa mẹ đi, yêu cầu người ta giúp mẹ viết đơn kiện.”

Bà nội Mạnh bị dọa, hung hăng đẩy cánh tay Mạnh Ngọc Cương ra: “Không, không, không, mẹ không đi, mẹ không đi.” Ánh mắt nhìn về phía Quý Tú Mai đang đứng cạnh đây, muốn bà ta ra mặt giải vây. Nếu như là sự thực thì một nghìn đồng từ con trai bà chắc chắn là không lấy được, điều này làm sao có thể?

Trong lòng Quý Tú Mai thấy sợ hãi sau khi nghe thấy những lời phân tích đầy lý lẽ của Mạnh Yên. Chuyện Mạnh Yên vừa nói bà ta đã nghe qua, còn nghe nói ông lão kia thấy hối hận cũng đã muộn.

Nếu như làm đúng như vậy, chẳng phải bà ta sẽ bị thiệt thòi lớn, bao nhiêu tiền không cánh mà bay.

“Sao bà nội lại không đi? Cha mình cũng thật là, tiền kiếm được nhiều hơn nữa cũng không cần phải cho bà nội nhiều đến thế, chỉ cần cho hơn một trăm đồng là được.” Mạnh Yên lý sự không tha người, nói mấy câu giễu cợt: “Số tiền còn lại không bằng mang đi quyên góp các hội từ thiện, ít nhất còn có người nói một tiếng cảm ơn. Không giống có người vẫn còn chê ít.” Vừa dứt lời cô quay sang nhìn hai người đang đứng cạnh nhau.

“Cháu .. cháu quá hỗn láo.” Bà nội Mạnh bị cô nhìn thẹn quá hóa giận: “Ta chính là bà nội của cháu.”

Khóe miệng Mạnh Yên nhếch lên, trong mắt tất cả đều là châm chọc: “Đúng vậy, trên danh nghĩa là bà nội nhưng thực tế lại là kẻ thù, ước gì cháu chết sớm một chút.” Từ lâu cô đã biết ý nghĩ này trong đầu của bà nội. Làm sao bà nội có thể coi mình là cháu gái được chứ?

Bà nội Mạnh bị câu nói này nói trúng tim đen, về mặt nguyệt nguyệt. Quả thật rất nhiều lần bà nội Mạnh đã nguyên rủa Mạnh Yên mau chết sớm một chút, như vậy tất cả tài sản của Mạnh Ngọc Cương sẽ đều thuộc về dưới danh nghĩa của Mạnh Quân. Nhưng đã từng này tuổi rồi mà bị cháu gái nói không hề nề nang như vậy, thật sự không thể nhịn được.

Mạnh Ngọc Cương vừa nghe thấy những câu này, trong lòng ông hoàn toàn nguội lạnh. Sao số ông lại khổ như thế chứ? Bao nhiêu năm ông hiểu thuận mà mẹ ông cũng không nói một câu tử tế, mẹ ông lại còn nguyên rủa con gái ông mau chết sớm. Về sau thể diện cũng không còn là trở ngại, cần gì phải hết lòng hết dạ nữa chứ?

“Mẹ, người là mẹ con, điểm này con vĩnh viễn không quên, mẹ hãy suy nghĩ để lựa chọn một trong hai cách, con cho mẹ ba phút suy nghĩ.” Tâm của Mạnh Ngọc Cương đã lạnh, ông quyết tâm không bao giờ cho hai người chút mặt mũi nào nữa, giọng nói vô cùng kiên quyết lạnh nhạt: “Nếu như ba phút sau không có sự lựa chọn thì vật kia sẽ không có, tiền cũng sẽ giảm một nửa.”

“Còn đừng tin chuyện này ... tiểu Yên chỉ nói bậy thôi.” Bà nội Mạnh thấy về mặt con trai lạnh nhạt như vậy, luống cuống chân tay: “Con bé còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, nói hươu nói vượn mà con cũng tin hay sao?” Bà nội Mạnh còn định mắng Mạnh Yên mấy câu nhưng nhìn sắc mặt lạnh lùng của con trai thì lại không dám mắng chỉ biết ngậm miệng.

Căn bản Mạnh Ngọc Cương không thèm để ý đến bà nội Mạnh, nửa bước cũng không lùi, giờ tay nhìn đồng hồ bắt đầu tính giờ: “Bắt đầu tính giờ.”

Bà nội Mạnh vừa tức vừa vội, đây là lần đầu tiên bà nội Mạnh bị rơi vào thế bất lợi, thất bại rồi tính rồi mù. Bà nội Mạnh cảm thấy thật là uổng công khi nuôi lớn đứa con trai này.

Thoáng cái đã hết ba phút, bà nội Mạnh run rẩy không nói được câu nào, Mạnh Ngọc Cương vừa buông tay xuống, đang định mở miệng nói.

Quý Tú Mai nóng nảy: “Chú Ngọc Cương, chị thay mẹ chọn, tất cả cứ như cũ thôi.” Lần này, Mạnh Ngọc Cương rất nghiêm túc, nếu thực sự không làm theo tổn thất chắc chắn rất nhiều. Hay là cứ đồng ý trước, sau này sẽ nghĩ biện pháp khác.

Mạnh Ngọc Cương không để ý tới bà ta, quay đầu nhìn chằm chằm bà nội Mạnh: “Mẹ, ý của mẹ như thế nào?”

Bà nội Mạnh gãi đầu một lúc mới tức giận mở miệng: “Nghe theo lời chị dâu con nói, con cũng không thể giảm tiền.”

Trong lòng Mạnh Ngọc Cương thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời đối với Quý Tú Mai càng thêm ghi hận, lại có thể thao túng mẹ ông đến đây mưu tính ông? Rất tốt!

Mẹ ông đã nuôi ông khôn lớn nên ông phải chịu, nhưng đối với người khác ông sẽ không khách khí như vậy.

Mạnh Yên nghe được mấy câu này liền mở mấy vì tính ra đánh một văn bản sau đó in ra làm hai tờ.

Cô đưa hai tờ giấy cho Mạnh Ngọc Cương: “Cha, đưa cho bà nội và bác cả ký tên vào.”

Mặc dù trong lòng cô rất không vui khi phải cho thêm bà nội số tiền này, nhưng cô cũng không dám nhiều chuyện. Chuyện này do cha cô làm chủ, cô là con gái cũng không thể can thiệp quá nhiều. Hơn nữa, ở trường hợp này dù sao cũng phải biết chừng mực một chút, nếu hôm nay bà nội Mạnh và Quý Tú Mai ở đây gây chuyện âm ỉ, đối với danh dự của Lý Thiên và xưởng may mặc này cũng không tốt. Nếu như bọn họ chịu dừng tay thì cô cũng sẽ mất nhấm mất mờ bỏ qua, còn nếu một lần nữa đến gây sự thì nhất định cô phải ra tay xử lý.

“Đây là cái gì?” Mạnh Ngọc Cương nhận hai tờ giấy và xem xét, trong lòng không khỏi buồn cười, đồng thời cảm thấy chua xót không ngừng, đây là tiểu Yên đề phòng sau này, xem ra chuyện mẹ ông muốn đưa đơn kiện ông tội bất hiếu giống như cái gai đâm vào trong lòng cô. Viết tí mĩ thế này, cái gì cũng viết ra, đứa nhỏ này ...

Con gái ông vừa thông minh, vừa đáng yêu như vậy, tại sao mẹ ông không thể đối xử tốt với con gái ông được một chút? Chẳng lẽ vì là con gái hay sao? Mặc dù Mạnh Yên là con gái nhưng so với bất cứ cậu con trai nào cũng đều thông minh và hiểu chuyện hơn rất nhiều.

Ông không chần chừ, cầm ngay hai tờ giấy cam kết đưa cho Quý Tú Mai: “Chị dâu và mẹ cùng ký tên phía dưới bản cam kết này.” Vì suy nghĩ của con gái, ông không thể nhân nhượng được nữa.

Bà nội Mạnh hoảng sợ kéo cánh tay Quý Tú Mai: “Muốn mẹ ký cái gì? Tú Mai, đây là giấy tờ gì?” Đối với việc ký giấy tờ không nắm rõ nội dung tờ ra hoảng sợ, đây cũng là chuyện bình thường. Chỉ là mọi người không nói đạo lý như bà nội Mạnh mà cũng hoảng sợ như thế này, khiến cho Mạnh Yên buồn cười không dứt.

Quý Tú Mai đọc xong nội dung bản cam kết, nhủ chặt lông mày: “Chú Mạnh Cương, cái này không cần phải ký, được không?” Nếu như ký vào bản cam kết này, tương đương với việc chứng cứ đã được viết rõ ràng trên giấy trắng mực đen. Sau này bà ta có muốn chửi bới gia đình Mạnh Ngọc Cương về việc không hiếu thuận với mẹ cũng sẽ rất khó khăn, hơn nữa bà ta cũng sẽ không còn cơ hội nào để vơ vét chút tài sản. Trong nội tâm của bà ta rất không muốn bà nội Mạnh ký tên lên giấy cam kết này.

Mạnh Ngọc Cương nhìn thấy chị dâu ông muốn gây khó dễ, ông biết bà ta rất băn khoăn việc ký vào bản cam kết này, trong lòng có chút vui mừng nhưng vẫn nghiêm mặt nói: “Không muốn ký cũng không sao, tiền cũng sẽ không đưa một đồng.”

“Chú” Quý Tú Mai tức giận, mặt đỏ gay gắt, bà nội Mạnh đứng bên cạnh không hiểu nội dung viết những gì?

Quý Tú Mai không thể làm gì khác hơn là đọc cho bà nội Mạnh nghe. Bà nội Mạnh nghe xong chẳng hiểu gì, Quý Tú Mai lại phải giải thích hồi lâu, lúc này bà nội Mạnh mới hiểu.

Trên giấy viết rất rõ ràng, mỗi tháng Mạnh Ngọc Cương sẽ chu cấp cho bà nội Mạnh một nghìn đồng làm tiền nuôi dưỡng, còn chu cấp thêm một thùng dầu, một túi gạo và mười cân thịt. Sau này nếu bà nội Mạnh ngã bệnh tiền thuốc thang sẽ cùng bác cả chia đều, cứ theo đúng biên bản hai bên đã ký mà thực hiện.

Bà nội Mạnh nghe xong thấy không vui: “Tiền thuốc thang tại sao anh của con phải chịu một nửa? Không phải con có tiền sao? Con phải trả hết.” Hơn nữa chỉ đưa có mấy đồ dùng đó đã là gì? Trước kia các loại đồ ăn vặt, quần áo đẹp một chút cũng đều không có?

Trước đây, Mạnh Ngọc Cương không ngăn ngại việc chi tiền, nhưng hôm nay nhìn thấy mẹ ông và chị dâu cả đến đây đòi hỏi vô lý, khiến tâm ý càng lạnh lẽo: “Anh cả cũng là con của mẹ, nếu như không ký lời nói coi như xong, cái gì cũng không có.” Ông suy đoán hai người sẽ không bỏ được số tiền và những đồ dùng đó.

Ở trong mắt hai người, ông chính là công cụ kiếm tiền, điều này ông đã triệt để lĩnh ngộ được rồi.

Bà nội Mạnh lấy tay chỉ vào Mạnh Yên: “Con cứ như vậy mà nghe theo lời con nhóc chết tiệt này sao?” Tất cả đều là lỗi của Mạnh Yên.

Về mặt Mạnh Ngọc Cương bắt mắt: “Mẹ không cần nói có chết hay không, tiểu Yên là con gái duy nhất của con và cũng là cháu gái của mẹ.” Trước mặt ông mà còn đối xử với con gái ông như vậy, thật sự coi ông chết rồi hay sao?

“Mẹ không có loại cháu gái như thế này.” Bà nội Mạnh nhìn chăm chăm Mạnh Yên, trong mắt đều là đốm lửa, hận không thể xông lên giết chết cô.

“Cám ơn.” Mạnh Yên rất lễ phép, bà nội Mạnh không muốn nhận cô, cô còn thấy bớt phiền hơn! Người nào muốn có loại bà nội như vậy? Cho đến bây giờ bà nội Mạnh cũng chưa một lần thể hiện tình cảm yêu quý đối với cô, vậy thì có gì để mất cơ chứ?

Thật ra thì bà nội Mạnh rất ngu ngốc, Mạnh Yên rất biết lòng người, người khác tặng cô một thi cô sẽ tặng lại người ta mười. Cô có thể ra tay hào phóng cho người khác mượn nhà để ở, bản thân cô cũng không phải là người hẹp hòi, coi trọng tiền bạc. Nếu như bà nội Mạnh đối xử thật tốt với cô cháu gái này, đương nhiên Mạnh Yên sẽ không bạc đãi bà.

Đáng tiếc, bà nội Mạnh chưa bao giờ đặt cô cháu gái này ở trong mắt, động một chút là quát mắng cô. Tính cách Mạnh Yên là thích mềm không thích cứng, làm sao có thể yêu quý bà nội được?

Ngược lại, bà nội Mạnh bị tức đến nghẹn họng, nhưng đôi mắt vẫn hung ác nhìn chăm chăm Mạnh Yên. Bà nội Mạnh càng trừng mắt thì Mạnh Yên cười càng vui vẻ khiến cho bà nội Mạnh tức không chịu được.

Quý Tú Mai cảm thấy hôm nay Mạnh Ngọc Cương rất khó để nói chuyện, không thể làm gì khác hơn là ăn nói khép nép cầu cạnh: “Chú Ngọc Cương, chu cấp như vậy có phải quá ít không? Chú chu cấp thêm quần áo và một chút thức ăn nữa nhé.”

Sắc mặt Mạnh Ngọc Cương tối sầm lại: “Việc này không phải làm ăn buôn bán, còn có kẻ mặc cả?” Lần này tuyệt đối không thể nhân nhượng, bằng không sẽ luôn gặp phiền phức.

Quý Tú Mai bất đắc dĩ nói mấy câu khuyên bà nội Mạnh ký tên. Về mặt bà nội Mạnh không vui nhưng cuối cùng vẫn phải ký tên lên bản cam kết. Bất luận thế nào, giữ số tiền này trước rồi sau này tính tiếp.

Mạnh Yên yêu cầu Quý Tú Mai làm chứng đồng thời cũng phải ký tên vào.

Quý Tú Mai phát hiện Mạnh Yên càng ngày càng khó đối phó, tâm tư quá sâu. Hai đứa con của bà ta có liên hiệp lại đoán chừng cũng không phải là đối thủ của cô. Cho đến khi nghĩ được biện pháp đối phó với con bé này thì bây giờ bà ta không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ thỏa hiệp ký tên vào.

Quý Tú Mai tính toán: “Ngọc Cương, chữ chị cũng đã ký, đến ngày tổ chức hôn lễ của cháu gái, thân là chú ruột, em cũng phải có mặt.” Ít nhất cũng phải đạt được một mục đích.

Mạnh Ngọc Cương thấy đôi mắt Quý Tú Mai lảo liên, không có chút ý tốt nào, trong lòng cảm thấy rất ghét. Nhưng yêu cầu này là hợp tình hợp lý, ông không có cách nào cự tuyệt: “A Tuệ là cháu gái em, đương nhiên em sẽ đến tham dự.” Ông và anh trai cũng không thể nào trở mặt với nhau được, cũng không thể để phiền toái lần này mà không đến tham dự hôn lễ, nếu không làm gì còn chút mặt mũi nào gặp bà con thân thích?

Quý Tú Mai cảm thấy hài lòng, hất cằm lên nói: “Vậy thì tốt, còn hai mẹ con Mạnh Yên?” Ít nhất cũng đã có câu trả lời thỏa đáng cho thông gia nhà bà ta, lại còn có thể nhận được hai phong bao lì xì, coi như cũng không uổng công đi một chuyến.

“Đến lúc đó sẽ nói sau.” Mạnh Ngọc Cương vô cùng lạnh nhạt trả lời. Trong thâm tâm ông biết rõ chắc chắn Lý Thiên sẽ không đi, còn Mạnh Yên có đi hay không còn tùy thuộc vào tình hình rồi mới quyết định.

Quý Tú Mai coi như đạt được một nửa mục đích nên cũng không dài dòng nữa, những chuyện khác để sau này nói tiếp. Kéo tay bà nội Mạnh: “Ngọc Cương, chú đưa chúng tôi về nhà.” Giọng điệu này nói như đây là một chuyện đương nhiên phải làm.

Mạnh Ngọc Cương đứng đưa hai người đi ra ngoài. Chỉ sau năm phút đã thấy Mạnh Ngọc Cương đang đi vào nhà.

Mạnh Yên và Lý Thiên xúm lại hỏi: “Cha, thế nào mà nhanh vậy?”

“Cha gọi taxi đưa hai người về.” Nếu là trước đây, Mạnh Ngọc Cương chắc chắn sẽ đưa hai người về nhưng hôm nay một chút ý nghĩ cũng không có. Trong phòng làm việc còn có Lý Thiên khiến cảm thấy không yên lòng, chuyện vừa xảy ra Lý Thiên một câu cũng không nói nhưng trong thâm tâm khẳng định chứa đầy một bụng tức, chuyện này ông có thể hiểu được.

Mạnh Yên liếc mắt nhìn cha mẹ cô, hít một hơi thật sâu cười: “Vậy con đi ra ngoài, cha và mẹ cứ việc nói chuyện.”

Mạnh Ngọc Cương nhìn con gái chạy mất như một làn khói, không khỏi than thầm con gái thật là tinh quái. Xoay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt mắt húng của vợ, trong lòng lại than thầm một tiếng, thu dọn mớ suy nghĩ hỗn loạn, gương mặt nở nụ cười đi đến chỗ dành cho Lý Thiên.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này cùng với chương phía trước là đồng thời viết xong cùng một lúc, chỉnh sửa lại mới phát hiện có hơn sáu nghìn chữ nên chia làm hai chương. Vô cùng, vô cùng mong đợi đến hôn lễ của Mạnh Tuệ, wow khả khả khả ... Để cho hôn lễ của cô ta trở thành ... Khụ khụ, không thể lộ bài ...

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chương 79

Không biết Mạnh Ngọc Cương cùng Lý Thiên nói cái gì, nhưng Mạnh Yên thấy hai người rất bình tĩnh, không ồn ào, cô cũng an tâm.

Ngay đêm đó, Lý Thiên làm một bàn đồ ăn bồi bổ cho con gái nhỏ vẫn ở trong trường nội trú, Mạnh Yên cùng Mạnh Ngọc Cương ăn mà mặt mày hớn hờ, ngủ một giấc liền đem tất cả chuyện tình không vui quên mất.

Mạnh Ngọc Cương nghiêm khắc theo hiệp nghị đã viết, mỗi tháng đưa tới một số vật dụng và tiền, đối với yêu cầu tang thêm đồ đạc của bà nội Mạnh cùng Quý Tú Mai cũng không để ý tới. Đem đồ và tiền tới liền bỏ của chạy lấy người.

Lúc này bà nội Mạnh mới chậm chậm phát hiện con trai mình thay đổi, không bao giờ để bà khống chế nữa, dù bà có khóc lóc ầm ĩ thế nào cũng không ảnh hưởng. Ông chỉ ở bên cạnh nhìn bà khóc rống, sẽ không tiến lên đỡ bà dậy, nhìn một hồi sẽ rời đi. Đứa con trai lạnh lùng vô tình như vậy bà không thể chấp nhận được.

Đối với những thay đổi này của Mạnh Ngọc Cương, bà cảm thấy mê hoặc đồng thời đối với Mạnh Yên hận thấu xương, cho rằng cô là người chia rẽ tình cảm mẹ con của bọn họ, thêm Quý Tú Mai châm ngòi thổi gió, trong lòng càng ngày càng thù hận Mạnh Yên.

Đáng tiếc, bất luận bà ta chán ghét Mạnh Yên như thế nào cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của Mạnh Yên, cô lại không trở về nhà chính thì có ích lợi gì? Cho dù có biết rõ rồi, Mạnh Yên cũng sẽ không vì những người không có liên quan làm ảnh hưởng đến bản thân.

Mạnh Yên trốn phía sau cửa nhà họ Giang, mỗi ngày ở nhà làm ba chuyện: ăn, ngủ và xem ti vi, ước chừng lười biếng được một tuần. Ba mẹ cũng vội, tự nhiên cũng mặc kệ năng. Cô tự do tự tại.

Tối hôm Tết Ông Táo, giang Vũ gọi điện thoại cho cô: “Tiểu Yên, cô tớ cùng anh họ nhỏ tới.”

Đây chính là tin tức vô cùng lớn, tinh thần Mạnh Yên chấn động: “Anh họ nào?” Chuyện này đột ngột quá, Diệp Thiên Nhiên chưa nhắc tới cho cô biết.

“Đang trên đường về tới.” Giọng nói Giang Vũ có chút cổ quái: “Tạm thời họ quyết định trở về, về đến nhà tớ mới biết.” Thậm chí không cho Diệp Thiên Nhiên đi nghênh đón.

Trong lòng Mạnh Yên rất không thoải mái: “Chỉ có hai người bọn họ tới đây?” Ba Diệp Thiên Nhiên cũng ở đây? Không tới sao?

Giọng của Giang Vũ thay đổi, có chút nặng nề: “Còn có Sở Khả Nhi cũng tới.”

Không nghe thấy tin tức ba Diệp, lại nghe được tin tức xấu này. Sắc mặt Mạnh Yên thay đổi, đây là cái gì? “Cái gì?”

“Cậu trước đừng nóng giận, cô tớ dẫn cô ta đến giới thiệu cho nhà tớ, nói là con gái nuôi.” Lời Giang Vũ tuy nói như vậy, nhưng trong lòng lại oán thầm không dứt, có thời gian thông báo Sở Khả Nhi, nhưng không có thời gian thông báo những người khác? Cũng không biết đang có ý đồ gì?

Tâm tình Mạnh Yên thay đổi rất trầm trọng: “Tớ hiểu, cảm ơn Tiểu Vũ.” Họ trở về chuyện này rõ ràng muốn người khác trở tay không kịp, chẳng lẽ muốn cô đến hạ mình?

Giang Vũ vì bọn họ lo lắng không thôi: “Cậu có tính toán gì?” Nhìn cô của cậu thân thiết cùng Sở Khả Nhi, quả thực chính là người một nhà.

“Hiện tại trong lòng tớ rất loạn, để cho tớ suy nghĩ một chút.” Mạnh Yên cúp điện thoại không muốn nghe nữa. Cô cần thời gian để sắp xếp những tin tức này.

Mới vừa để điện thoại xuống, chuông điện thoại lại vang lên.

Mạnh Yên tiện tay nhận: “Tiểu Vũ, để cho tớ suy nghĩ một chút.” Đừng gọi nữa, cô cũng không biết bước kế tiếp làm như thế nào?

“Là anh.” Âm thanh Diệp Thiên Nhiên trầm thấp vang lên.

Tìm Mạnh Yên đập mạnh: “Anh đang ở đâu?”

“Anh đang trên đường về, năm phút sau là đến.” Âm thanh Diệp Thiên Nhiên rõ ràng dứt khoát: “Em chuẩn bị một chút, đi với anh sang nhà bà ngoại.”

“Em đi làm cái gì?” Mạnh Yên bĩu môi, trong lòng khó chịu.

“Có phải Tiểu Vũ nói cho em biết rồi hay không?” Diệp Thiên Nhiên thấy Mạnh Yên không vui, anh cũng đột nhiên nhận được điện thoại thông báo người nhà đã đến, vội vã xin nghỉ ra ngoài: “Mẹ anh cùng em trai cũng đã tới, anh dẫn em đi gặp bọn họ.”

“Em sợ gặp mặt sẽ rất lúng túng.” Mạnh Yên có chút chột dạ, cô chỉ cần nghĩ đến sẽ lại gặp mặt Sở Khả Nhi, trong lòng liền không thoải mái.

Lần này bọn họ có chuẩn bị mà đến, chắc chắn sẽ không làm cho bọn họ được thuận lợi.

Lúc này Diệp Thiên Nhiên đã quyết định: “Cửa ải này chúng ta vượt qua được.” Nếu cô không muốn đi, anh cũng gánh những chuyện đã qua của cô.

“Em biết rồi.” Mạnh Yên cắn môi dưới: “Em chờ anh.”

Mạnh Yên cúp điện thoại sững sờ mấy giây, đột nhiên bùng tỉnh, vọt vào trong phòng kéo cửa tủ treo quần áo ra, từng món xiêm y bay ra. Lật một hồi lâu cũng không quyết định cái nào, thời gian sắp đến, cô cắn răng lấy ra bộ quần áo mà cô thích nhất.

Cô chạy vào trong phòng vệ sinh, sửa sang lại đầu tóc. và Xức một chút sữa rửa mặt, đánh một ít phấn nhạ và son nước khiến cho cả người lộ vẻ phấn chấn. Lại trở về phòng lấy túi xách, bỏ một ít đồ vào.

Chờ Diệp Thiên Nhiên tới thì cô đã ăn mặc thỏa đáng.

“Tiểu Yên, chúng ta đi nhanh đi.” Diệp Thiên Nhiên đẩy cửa đi vào, ngăn cản cả người. Mạnh Yên trước mắt mặc chiếc áo len cao cổ màu đỏ tươi ở bên trong, quần jean màu đen, khoác ngoài là áo choàng màu trắng, chân mang giày ống cao quá gối, trên đầu mang mũ len màu trắng, cả người toát lên vẻ thanh thuần như công chúa Bạch Tuyết.

“Vội đi thôi, Em chuẩn bị xong rồi.” Mạnh Yên mang túi đeo vai thêu bằng chỉ lông nhung đáng yêu trên lưng.

“Hôm nay thật là xinh đẹp.” Gương mặt Diệp Thiên Nhiên kinh ngạc vẫn như cũ.

“Thế nào cũng không thể bị người khác hạ bệ được!” Mạnh Yên tức giận bĩu môi.

“Ai cũng so ra kém em hết.” Một tay Diệp Thiên Nhiên kéo cô vào trong ngực, cười trêu nói: “Ách, em so với ai? Với mẹ chồng tương lai sao?”

Lúc này Mạnh Yên cũng không có đùa giỡn hăng hái: “Sở Khả Nhi cũng ở đây.” Đôi tay còn có chút tức giận đập anh mấy cái.

“Cái gì?” Diệp Thiên Nhiên ngăn cản cả người, ngay sau đó sắc mặt khó coi: “Mẹ anh, bà ấy. . . .” Cũng thật quá mức.

“Mẹ anh muốn chúng ta tới để ra oai phù đầu.”

Diệp Thiên Nhiên tức cười, đúng là mẹ anh làm chuyện này.

Hai người chạy tới nhà họ Giang, Giang Vũ mất tinh vượt lên trước xông ra chỗ bọn họ nhỏ giọng nói: “Hai người cẩn thận một chút, Sở Khả Nhi đang lấy lòng bà nội đấy.”

Hai người nhìn nhau một cái, thấy một vẻ khản trương ở trong mắt đối phương, hơn nữa là kiên định.

Diệp Thiên Nhiên dắt Mạnh Yên đẩy cửa đi vào: “Ông ngoại bà ngoại, con đã trở về.”

Tầm mắt Mạnh Yên quét qua hiện trường, trừ ông nội Giang cùng bà nội Giang bên ngoài, còn có ba người ngồi phân tán. Một người phụ nữ dung mạo xuất chúng nhìn qua hơn ba mươi tuổi, ánh mắt sắc bén, mặc trên người bộ đồ công sở quý phái, nhìn một lần liền biết khó có thể sống chung. Bà ta chính là mẹ của Diệp Thiên Nhiên: Giang Duyệt.

Sở Khả Nhi ngồi bên cạnh bà nội Giang, nắm tay bà nét mặt tươi cười như hoa. Thấy bọn họ tay trong tay mà đến, sắc mặt liền trầm xuống. Nhưng che

giấu vẻ mặt thật nhanh, gương mặt bình tĩnh tự nhiên.

Người con trai ngồi cạnh ông ngoại Giang, chừng hai mươi hai một tuổi, dáng dấp cùng Diệp Thiên Nhiên giống nhau đến ba bốn phần, chỉ là phong cách lịch sự một chút. Đây chính là em trai của Diệp Thiên Nhiên: Diệp Thiên Minh.

Ông ngoại Giang ngoắc gọi bọn họ trở lại: “Thiên Nhiên trở lại rồi à? Mẹ con chờ con đã lâu. Tiểu Yên mau tới đây ngồi xuống.”

“Mẹ, Thiên Minh.” Diệp Thiên Nhiên lúi cúi kéo Mạnh Yên ngồi xuống ghế sa lon, anh ngồi phía tay vịn: “Mọi người cũng không nói trước cho con biết, con sẽ đi đón.”

“Con ở trong bộ đội cũng không dễ dàng, dù sao có thể ở gần chúng ta, lại nói đây là của chúng ta, không cần ngồi gần như vậy.” Giang Duyệt chỉ thấy con trai, trong mắt cũng không có người khác. “Nhưng mà con phải cảm ơn Khả Nhi.”

Diệp Thiên Nhiên biết lắng nghe nhưng cũng rất khách khí: “Khả Nhi, làm phiền em.” Nhưng trong lòng có chút không vui.

Trên mặt Sở Khả Nhi có tia uất ức: “Lúc nào anh A Nhiên thay đổi khách khí như vậy, chúng ta đều là người một nhà mà.”

Diệp Thiên Nhiên không muốn lôi kéo cùng với cô ta ở chung một chỗ: “Chúng ta mặc dù tình như anh em, nhưng vẫn là khách khí một chút.”

Lời này cô ả tức giận sắc mặt tái xanh, Diệp Thiên Minh hứng thú nhìn chằm chằm mấy người họ nói chuyện với nhau.

Giang Duyệt lại có chút tức giận, nhưng áp chế cảm xúc không muốn phát tác. Anh là con trai lớn mà bà thương yêu nhất, những năm nay không lớn lên bên cạnh người thân, bà cũng cảm thấy thiếu nợ anh.

Bên kia, Mạnh Yên chào hỏi cùng ông bà ngoại Giang, không thấy Giang Hải Thiên không khỏi hỏi: “Chú Giang đâu ạ?”

Ông ngoại Giang cười nói: “Cháu quên rồi? Sân nhà bọn họ nuôi gà, mỗi khi đến lễ mừng năm mới là thời điểm bận rộn cũng là kiếm lợi nhiều nhất, ba cháu cũng không ở nhà chứ?”

Những tình huống thế này dĩ nhiên cô biết: “Cháu nghĩ là mẹ của anh ấy tới đây, chú Giang sẽ ở nhà ngênh đón đấy.”

“Cũng không phải là người ngoài, không cần phải thế này đâu.” Bà ngoại Giang lớn tuổi, nhưng trong lòng rất hiểu rõ: “Nó hết bận tự nhiên sẽ về nhà, cháu qua chào hỏi cùng mẹ Thiên Nhiên đi.” (#Mèo: Edit tới chỗ này tự nhiên nhớ tới vụ đặt tên. Lúc đó có 1 người cmt bảo: “Sau này tớ sẽ đặt tên con mình là Hạ với Nhiên, lót chữ Thiên. Mai một đi họp cô giáo sẽ gọi ‘Mời mẹ Thiên Nhiên, mẹ Thiên Hạ...’ á há há)

“Dạ biết, bà ngoại Giang.” Mặc dù Mạnh Yên không biết trong hồ lô của bà ngoại Giang bán thuốc gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy.

“A Duyệt, đây là Mạnh Yên.” Bà ngoại Giang tự mình giới thiệu cho con gái: “Tiểu Yên, cháu gọi tiếng dì Giang thôi.”

Mạnh Yên nâng lên nụ cười sáng lạn: “Chào dì Giang, cháu là Mạnh Yên.”

Ánh mắt Giang Duyệt sắc bén liếc cô mấy lần: “Là Mạnh tiểu thư sao, mau mời ngồi.”

Mạnh Yên trong lòng nổi giận, đây cũng quá khách khí.

Diệp Thiên Nhiên không nhịn được mở miệng giải vây: “Mẹ, mẹ gọi cô ấy là Tiểu Yên đi, không cần gọi Mạnh tiểu thư.”

“Cái đứa bé này thật không hiểu chuyện, nào có cái người không khách khí?” Nụ cười Giang Duyệt nhạt nhòa: “Mạnh tiểu thư đừng chê cười, Thiên Nhiên nhà chúng ta từ nhỏ đã bị làm hư rồi, một chút lễ phép cũng không có.”

Thái độ Giang Duyệt đã bày tỏ rõ ràng là không thích cô, Mạnh Yên cũng không còn biện pháp. Cũng thu hồi việc lấy lòng, nhàn nhạt mở miệng: “Anh Thiên Nhiên rất tốt.”

Giang Duyệt khẽ nhíu mày: “Mạnh tiểu thư thật là khách khí, tới uống nước.”

“Cảm ơn dì Giang.” Mạnh Yên cũng rất khách sáo.

Giang Duyệt không để ý tới cô nữa, quay đầu lôi kéo tay Sở Khả Nhi nói dài nói ngắn. Sở Khả Nhi thừa dịp bà ta không chú ý, hướng Mạnh Yên lộ ra một ánh mắt đắc ý thắng lợi.

Mạnh Yên cúi đầu uống trà, có một số việc biết rõ sẽ như thế, nhưng trong lòng vẫn là rất thất vọng.

“Thật xin lỗi, Tiểu Yên.” Diệp Thiên Nhiên cúi đầu thay mẹ anh nói xin lỗi.

“A Nhiên tới đây, để mẹ xem thật kỹ.” Giang Duyệt ngoắc Diệp Thiên Nhiên để anh tới gần: “Cái thằng nhóc này cũng không làm chúng ta yên lòng, nghĩ hè cũng không về tới để cho chúng ta xem con thế nào.”

Mới vừa rồi vẫn cùng Sở Khả Nhi nói nhiệt tình, Giang Duyệt coi Mạnh Yên như đồ vật, lúc này lại dùng chiêu này. Lại cũng không phải người ngu,

người ở chỗ này người nào không biết ý của bà? Không muốn con trai cùng Mạnh Yên thân cận chứ sao.

Đĩ nhiên Diệp Thiên Nhiên sẽ không đứng dậy: “Trong lúc nghỉ hè con muốn đi làm.”

“Với thân phận của con không cần con phải đi làm, con muốn cái gì mẹ cũng có thể cho con.” Giang Duyệt ám chỉ: “Nhưng con phải đúng mực, tìm bạn bè phải đặc biệt chú ý, loại người tâm bất chính thì càng không được chơi chung.”

Không đợi Mạnh Yên nổi giận, Diệp Thiên Nhiên đã nhin không được nhảy lên: “Mẹ, người có ý tứ gì? Không cần chi cây dâu mà mắng cây hòe như vậy, Tiểu Yên thật sự là một cô gái tốt.” Trước kia mẹ anh không phải như vậy, tại sao đối với việc này kiên quyết?

Giang Duyệt nổi trận lôi đình nhìn con trai, trong lòng càng thêm chán ghét Mạnh Yên: “Con tuổi còn nhỏ, có vài người đã tâm liền thừa dịp con không hiểu chuyện liền đeo theo.”

“Mẹ, đừng nói thêm nữa.” Từ trước đến giờ Diệp Thiên Nhiên không muốn nghe được người khác nói xấu Mạnh Yên, một hóp cứt đứt: “Mẹ làm cho con rất thất vọng.” Nếu bà ta không phải là mẹ anh, thật muốn đi bộ.

“Đi Diệp, đừng tức giận với anh A Nhiên, anh ấy còn nhỏ không hiểu chuyện, có chuyện gì đi từ từ nói chuyện với anh ấy.” Sở Khả Nhi vội vàng nhảy ra lôi kéo cánh tay Giang Duyệt: “Anh ấy là người hiểu thuận nhất, sẽ nghe lời của dì mà.”

“Khả Nhi, cháu là đứa bé ngoan.” Giang Duyệt liếc hai người đang ngồi mấy cái: “Nhưng anh A Nhiên cháu hôm nay cánh cứng cáp rồi, sẽ không nghe lời của ba mẹ nữa.”

“Làm sao biết được chứ? Anh A Nhiên chỉ là một lúc hồ đồ.” Sở Khả Nhi hiền lành khuyên: “Nhưng qua mấy ngày này, đầu óc.”

Diệp Thiên Nhiên tức muốn chết, đây không phải là thêm dầu vào lửa sao? “Khả Nhi, chuyện nhà của chúng tôi còn chưa tới phiên người ngoài dính vào.”

Trước kia coi như âm ỉ thành như vậy, anh cũng sẽ không đối với cô dữ dội như thế. Nhưng lần này anh thật sự không nhịn được, thứ người rắp tâm hiểm ác như vậy, thật là làm cho người ta sợ hãi.

“Anh A Nhiên, lúc nào thì em biến thành người ngoài?” Thân thể Sở Khả Nhi run lên, nước mắt lưng tròng: “Đi Diệp, tự nhiên anh A Nhiên nói cháu như vậy, cháu đi đây, không quấy rầy một nhà cái người đoàn viên.” Nói đến phần sau nước mắt rơi xuống rào rào.

“Đừng nghe lời thăng nhóc thú kia nói, ở đây còn chưa tới phiên nó làm chủ.” Lòng Giang Duyệt đau không chịu được, vội lau nước mắt cho cô ả: “Con là con gái của mẹ, cũng không phải là người ngoài.”

“Cháu biết rõ đi Diệp thương con, tại sao con có thể để cho mẹ con hai người vì con mà bất hoà được?” Sở Khả Nhi giống như đứa bé đáng thương uất ức cầu toàn*: “Con vẫn nên đi thôi.” Nói nửa ngày, bước chân cũng không nhúc nhích. (*Tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục)

Ánh mắt Giang Duyệt khinh thị nhìn Mạnh Yên: “Đi đi chứ? Cũng không phải người liên quan gì thì đi đi.”

Trong mắt Sở Khả Nhi thoáng qua vẻ vui mừng thật nhanh, lập tức bị nước mắt che xuống.

Mạnh Yên ngồi trên ghế sa lon tay chân lạnh lẽo, cô làm gì sai? Bị người khác tìm mọi cách nhục nhã?

Sắc mặt Diệp Thiên Nhiên rất khó nhìn, muốn nói rõ ràng cùng mẹ anh.

“Tốt lắm tốt lắm, hôm nay nhà chúng ta làm hoành thánh.” Bà ngoại Giang đột nhiên đứng lên, lôi kéo tay của con gái: “A Duyệt, con tới đây giúp mẹ.”

Giang Duyệt bị bà ngoại Giang ‘đánh thành mảnh vụn’, kế hoạch toàn bộ lập tức rối loạn: “Mẹ, con. . . .”

“Thế nào? Không làm?” Bà ngoại Giang thả tay xuống, xoay người rời đi, trong miệng lẩm bẩm nói: “Làm vợ của nhân viên nhà nước, không muốn làm cho chúng ta ăn?”

Nghe lời này Giang Duyệt nào dám phản kháng, vội vàng đuổi theo đi đón tay mẹ mình, lấy lòng không dứt: “Con nào dám? Năm nào con cũng làm. Lần này khó được trở về, nhất định phải làm cho mọi người nếm thử một chút tài nấu nướng của con. Mẹ, mẹ phụ con nhé.”

Vốn Sở Khả Nhi đang cùng Giang Duyệt xướng ca ăn khóp với nhau, muốn đem Mạnh Yên đuổi ra ngoài. Nhưng bị bà ngoại Giang này tạm thời cản đường, cô ta cũng sợ đứng chết trân tại chỗ, không phản ứng kịp.

Giang Vũ cũng không muốn để ý thứ người như thế, lôi kéo Diệp Thiên Minh vào thư phòng chơi cờ tướng. Ông ngoại Giang cũng vào phòng bếp giúp một tay.

Diệp Thiên Nhiên lôi kéo Mạnh Yên đi phòng của anh, ôm cô vào lòng: “Tiểu Yên, đừng khổ sở.” Nhưng trong lòng anh lại thật là khổ sở, người mình thích bị mẹ anh chế nhạo như vậy, trong lòng anh kìm nén sự hoảng loạn. Nhưng anh không thể phát tác, nếu không Mạnh Yên sẽ khó khăn hơn, đau lòng hơn.

Mạnh Yên ngậm một hơi ở ngực, lúc này rốt cuộc phát tác: “Tôi thành người có dụng tâm khác rồi hả ? Không có liên quan ai? Còn muốn để cho tôi cút

ra ngoài? Thật là buồn cười quá.”

Cô nghĩ lần này qua sẽ phải chịu sự lạnh nhạt, thật không nghĩ đến còn có thể chịu nhục nhã thế này.

Tim Diệp Thiên Nhiên thấy đau: “Mẹ anh không hiểu em thôi, ngày còn dài, tự nhiên sẽ hiểu.” Mẹ anh nhục nhã Mạnh Yên, cũng như làm nhục anh. Mẹ anh sẽ không nghĩ đến điểm này sao?

Mạnh Yên vùi mặt vào ngực anh, lệ trong vành mắt đọng đầy, âm thanh có chút nghẹn ngào: “Em thấy không cần, em là loại người có dã tâm thì cần gì người khác hiểu?”

Theo tình cảnh hôm nay, muốn mẹ Diệp Thiên Nhiên tiếp nhận cô, sợ là không thể nào. Bọn họ nên làm cái gì bây giờ?

Tim Diệp Thiên Nhiên đau như bị kim châm: “Nếu không anh để cho em đánh mấy cái? Mẹ anh khi dễ em, em liền khi dễ con trai của bà ta nha.”

“Hi hi” Rốt cuộc Mạnh Yên cũng bị chọc cười, nước mắt vẫn còn ở lòng mi: “Em đánh anh thì làm sao? Da dày thịt cứng ngược lại làm tay em bị thương.” Cũng không phải là lỗi của anh, dù cô giận chó đánh mèo cũng không trách lên người anh.

Diệp Thiên Nhiên thở phào nhẹ nhõm, mềm giọng dụ dỗ: “Em véo mấy cái cho hả giận đi, đừng dùng quá sức.”

“Mới không cần.” Mạnh Yên tiếp tục đầu chôn ở trong ngực anh, quăng những chuyện lộn xộn ra bên ngoài.

Bên ngoài truyền đến tiếng kêu cửa âm ỉ, Sở Khả Nhi đứng ở cửa ra vào hô lớn: “Anh A Nhiên ơi, đi Diệp gọi anh đến phòng bếp giúp đỡ làm việc.”

Tác giả có lời muốn nói: chương này vốn là muốn chia ra, nhưng sau lại tính toán một chút vẫn là giữ nguyên, gửi chung luôn. Chuyện này càng ngày càng khó.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Chương 80

Thân thể Mạnh Yên cứng đờ, muốn đẩy Diệp Thiên Nhiên ra.

“Để cho anh đi? Em không được đi.” Diệp Thiên Nhiên không chịu buông tay vẫn ôm bạn gái thật chặt như cũ, một tiếng cự tuyệt, cứ như vậy thì bọn họ không thể chung một chỗ sao?

Trước kia anh ở nhà cũng tốt, ở nhà họ Giang cũng tốt, không ai gọi anh xuống phòng bếp. Trừ phi anh chủ động, lần này ngược lại kỳ quái.

“Anh đừng đối với đi Diệp như vậy, bà ấy sẽ đau lòng.” Âm thanh Sở Khả Nhi mềm nhũn, vô cùng uất ức, vô cùng đáng thương.

Diệp Thiên Nhiên không chút mềm lòng, không chịu mở cửa: “Chuyện giữa mẹ con chúng tôi, không tới phiên người ngoài nhúng tay trông nom.” Mới vừa rồi thêm dầu vào lửa rất vui vẻ, hừ.

“Anh đừng có quá phận.” Sở Khả Nhi có chút thẹn quá thành giận: “Em là vì muốn tốt cho anh.”

“Tốt xấu gì tôi cũng biết phân biệt.” Chuyện mới vừa rồi đã hoàn toàn chọc giận Diệp Thiên Nhiên, không bao giờ muốn cho cô ta mặt mũi nữa: “Ai tốt ai xấu, trong lòng tôi tự biết rất rõ ràng.”

“Anh, làm sao anh có thể nói như vậy? Khả Nhi cũng là có ý tốt.” Âm thanh Diệp Thiên Minh vang lên: “Anh, mở cửa ra đi, làm sao vậy?”

Mạnh Yên đẩy anh ra, sửa sang lại quần áo.

Lúc này Diệp Thiên Nhiên mới chậm rãi mở cửa phòng, nhận nhặt liếc mắt một cái: “Thiên Minh, khi nào thì em thay đổi nhiệt tình rồi hả? Lại có thể quên chuyện của anh?” Từ trước đến giờ anh em bọn họ là nước giếng không phạm nước sông, không liên quan đến nhau.

“Anh, chuyện của anh em sẽ không xen vào.” gương mặt Diệp Thiên Minh tức giận: “Nhưng thái độ của anh đối với Khả Nhi em nhìn không được.”

Đôi mắt Sở Khả Nhi không ngừng đảo quanh trên người Mạnh Yên cùng Diệp Thiên Nhiên, trong mắt tất cả đều là phần hận bất bình.

Diệp Thiên Nhiên nhìn thẳng vào cậu: “Anh có chỗ nào không đúng?” Anh làm gì sai? Tự nhiên làm cho em trai nhảy ra làm việc nghĩa hiệp?

“Anh quên trước kia anh đối với cô ấy tốt bao nhiêu? Anh đối với cô ấy so với em còn tốt hơn.” Diệp Thiên Minh bắt mắt nhìn anh trai trưởng: “Có cái gì tốt anh đều dành một phần cho cô ấy, sẽ không nghĩ tới bản thân trước. Nhưng bây giờ anh. . . .” Đây cũng quá dễ dàng đứng núi này trông núi nọ

đi, cậu không thích anh mình như vậy.

Khi đó cậu thật đúng là ghen tỵ, nhưng suy nghĩ sau lại hiểu rõ. Người ta là thanh mai trúc mã, đối cô ấy tốt cũng rất bình thường.

”Đó là khi còn bé, anh coi cô ấy như em gái nhỏ mà đối đãi.” Diệp Thiên Nhiên không biết em trai mình lại nhìn mình với ánh mắt như vậy: “Hôm nay chúng ta đều lớn rồi, dù sao không phải là an hem ruột, phải biết kiêng dè. Sau này cô ấy còn phải lấy chồng sinh con, em đừng nói lung tung, như vậy sẽ bị người khác hiểu lầm.” Câu cuối cùng, giọng nói nhấn mạnh rất nhiều.

Diệp Thiên Minh há to mồm, trong mắt nghi ngờ không hiểu: “Không phải là anh muốn kết hôn với cô ấy sao?”

Mạnh Yên không thể tin nhìn Diệp Thiên Nhiên, anh. Anh lại nói như thế?

”Anh nói khi nào?” Diệp Thiên Nhiên càng thêm khó hiểu.

Diệp Thiên Minh vừa giận vừa hờn: “Lúc nhỏ chơi chung, mỗi lần chơi cùng anh đều muốn Khả Nhi làm vợ anh.” (#Mèo: Cái trò mếu lúc nhỏ hay chơi cô dâu chú rể ế ế 3)

Bọn họ cũng không dẫn cậu chơi cùng, làm hại cậu chỉ có thể vừa ghét vừa giận ngồi một bên nhìn bọn họ chơi.

Lời vừa nói ra, Mạnh Yên thở phào nhẹ nhõm đồng thời lại có chút buồn cười.

Gương mặt Diệp Thiên Nhiên buồn cười: “Thiên Minh, em cũng nói là thời điểm lúc nhỏ, chuyện như vậy có thể là thật sao?”

Sở Khả Nhi vốn là muốn cho Diệp Thiên Minh ra mặt cho cô ả, nhưng chuyện biến chuyển thành ra như vậy, cũng không nhận được nữa: “Anh A Nhiên, em lại coi là thật.”

Cô ả vẫn nhớ chuyện lúc còn bé, anh nói muốn kết hôn với cô ta. Cô ả vẫn nhớ, tại sao anh có thể đòi ý?

Mắt Diệp Thiên Nhiên chợt lóe lên, trên mặt đột nhiên thay nụ cười thân thiết: “Khả Nhi đừng đùa, nghe nói cô và Lục Phong gần đây rất thân thiết, lúc nào thì có thể uống rượu mừng của hai người?”

Anh vốn là không muốn vạch trần cô ta, dù sao chuyện riêng của cô ta cũng không liên quan đến anh. Ở trước mặt Mạnh Yên nói lời làm cho người khác hiểu lầm, anh không dễ tha thứ cho cô ta đâu.

Lục Phong cũng bạn còn bé họ vẫn thường chơi chung, cùng theo Sở Khả Nhi đến thành phố này. Trong ấn tượng của anh, thằng nhóc kia thế nhưng lại là con tốt thí của Sở gia Đại tiểu thư.

”Em và Diệp Phong không có quan hệ gì, thật.” Sở Khả Nhi ngẩn ngơ, lập tức biện giải cho mình: “Chúng em chỉ là bạn tốt, không phải như trong tưởng tượng của anh đâu... Anh A Nhiên, anh phải tin tưởng em”

Lúc này cô ta thật hối hận, ban đầu sau khi cô ta bị Diệp Thiên Nhiên từ chối, lại dựa vào Diệp Phong để chữa ‘vết thương’. Đồng thời muốn nhìn một chút phản ứng của Diệp Thiên Nhiên, đáng tiếc anh lại làm như không nhìn thấy.

”Khả Nhi, cô không phải giải thích, chuyện như vậy không quan trọng, chúng ta đều là người trưởng thành, không nên đâm thọc nhau làm gì.” Gương mặt Diệp Thiên Nhiên chân thành, tựa như nhìn đứa em gái không hiểu chuyện: “Lại nói gia thế hai nhà xứng đôi mà tính tình cũng hợp, là trời đất tạo nên một đôi.”

”Không phải vậy, không phải vậy, em cùng cậu ta không có quan hệ mà.” Sở Khả Nhi cắn chết cái này, tuyệt không thể thừa nhận.

”Cô nương ngốc, chuyện như vậy không cần xấu hổ.” Gương mặt Diệp Thiên Nhiên thương yêu cùng dung túng: “Lục Phong đã nói với anh, lúc nghỉ hè hai người đã cùng đi đảo Hải Nam chơi, ở chung trong một cái phòng, chung sống hòa thuận ngọt ngào. Hai đứa còn có một năm cũng nên tốt nghiệp, đến lúc đó vừa đúng hoàn thành hôn lễ. Một người con gái đi theo một thằng con trai không rõ ràng, tóm lại là không tốt.”

Từ nhỏ Lục Phong và anh đã không hợp nhau, coi anh như đối thủ cạnh tranh. Kể từ cậu ta và Sở Khả Nhi ở chung một chỗ, thỉnh thoảng tới đây điều võ dương oai một phen. Từ trước đến giờ anh chỉ cười một tiếng cho qua, cũng bởi vì như thế anh mới biết rõ tình hình giữa bọn họ.

Anh không tin sau khi anh nói ra những chuyện này, cô ta còn có thể giả bộ vô tội quán lấy anh, còn có thể điềm đạm đáng yêu mà nói vẫn yêu mình anh. (#Mèo: Ghê quạ (_ _ ”)

Người này, đối trả cũng phải có giới hạn. Muốn lợi dụng người nhà của anh tới để kích người anh yêu, vậy thì đừng trách anh không khách khí.

Sắc mặt Sở Khả Nhi hoàn toàn trắng bệch, cô ả còn tưởng rằng giấu diếm cẩn thận, nhưng lại không thể gạt được anh. Diệp Phong đáng chết, tự nhiên nói chuyện đó cho Diệp Thiên Nhiên biết, quá ghê tởm.

Cô ta thật sự không thích Diệp Phong, chỉ là cô ta quá tịch mịch quá cô độc, cần phải có người sưởi ấm cùng cô ta. Cô ả không chịu nổi Diệp Thiên Nhiên lạnh nhạt, lúc này mới chuyển sang lòng ngực của Diệp Phong, đây chẳng lẽ là lỗi của cô ta sao? Không, là anh, là cô ta (MY ả), là lỗi của bọn họ.

“Khả Nhi, đây là sự thực? Vậy mà cô còn dám ở trước mặt tôi nói ‘không phải anh ấy cô sẽ không lấy ai khác’, đó không phải là gạt người sao?” Diệp Thiên Minh nhảy lên, sắc mặt khó coi: “Anh cũng thiệt là, di tình biệt duyên nhưng cũng đừng coi mọi người như con khỉ mà đùa bỡn chứ?”

“Em và Diệp Phong chỉ là đùa giỡn thôi.” Sở Khả Nhi tái mặt, tội nghiệp giải thích: “Chúng em chỉ ở chung một cái phòng, cũng không xảy ra cái gì.”

Đáng tiếc lời như thế sẽ không ai tin tưởng cả, đang êm đẹp tự nhiên lại ở chung trong một cái phòng sao? Hai nhà Sở Lục lại không thiếu tiền, chẳng lẽ còn ở không thuê nổi hai gian phòng sao?

Tối thiểu Diệp Thiên Minh không có chút nào tin tưởng, chăm chọc nhìn cô ta, dám lừa gạt đến trên đầu cậu. Còn dám để cho cậu ra mặt giúp cô ta nói chuyện? Hừ, cậu dễ bị trêu chọc như vậy sao?

“Da mặt Khả Nhi thật mỏng, nghe Lục Phong nói qua năm trở về sẽ thông báo cho Lục Phó Tư quan hệ hai người, chúc mừng hai đứa nha.” Diệp Thiên Nhiên cười cực kì chân thành: “Rượu mừng nhất định phải mời chúng ta uống đấy.” Đoán chừng lúc này Lục Phong đã nói ra rồi, cô ta muốn ngăn cản sợ rằng không còn kịp rồi.

“Anh... Anh nói vậy?” Sở Khả Nhi không thể tin được nhìn anh, làm sao có thể? Không phải lừa gạt mọi người rất tốt sao?

“Cũng không phải là anh nói, là Lục Phong nói.” Diệp Thiên Nhiên phui sạch quan hệ.

Sở Khả Nhi bất chấp chuyện khác, nhanh như gió chạy xuống lầu gọi điện thoại, cô muốn ngăn cản tất cả chuyện này. Nếu trường bối hai nhà đều biết, làm thế nào cô à cùng Diệp Thiên Nhiên ở chung một chỗ được? Cho đến lúc này, cô ta nhớ mãi không quên chuyện này. Chấp niệm quá sâu.

Nhìn cô ta rời đi, Diệp Thiên Minh nghiêm túc hỏi: “Anh à, anh cãi nhau cùng Sở Khả Nhi cho nên mới thích người khác sao?” Tình cảm anh em bọn họ rất bình thường, nhưng cậu là thật lòng quan tâm anh mình. Mặc dù phương thức biểu đạt có chút khó chịu.

“Em thế nhưng nói anh thích người ta mười năm, đuổi theo mười năm, thật vất vả đuổi kịp.” Diệp Thiên Nhiên nghiêm mặt cảnh cáo cậu, ở đâu ra ý niệm lộn xộn lung tung, anh là loại người như thế sao? “Em cũng đừng cho anh thêm phiền, quấy rối chuyện tốt của anh, như vậy anh cũng sẽ không nhân từ nương tay.”

“Anh là loại người thế nào em còn không biết sao? Người trời sanh lãnh khốc không niệm thân tình.” Diệp Thiên Minh hừ lạnh một tiếng: “Hừ, em mới lười quản chuyện của anh.” Nói xong xoay người rời đi.

Mạnh Yên có chút kinh ngạc, anh em giữa bọn họ thật giống như có rất nhiều xa cách: “Tại sao anh nói lời như vậy với em mình?”

“Trời sanh anh với nó không hợp nhau.” Diệp Thiên Nhiên mới lười để ý tới thẳng nhai kia.

“Nào có chuyện như vậy?” Mạnh Yên đẩy anh một cái: “Mẹ anh không thích em, ba anh cũng khẳng định không thích anh.”

“Còn chưa có thấy gì, sợ cái gì.” Diệp Thiên Nhiên lười kéo tay của cô: “Lại nói bà ngoại anh không phải giúp đỡ em sao?”

Mới vừa rồi bà ngoại anh nhìn như lơ đãng nhảy ra, nhưng thật ra là nhắm ngay thời cơ. Bà lòi Giang Duyệt đi, chính là không muốn làm cho bà ta tiếp tục nhục nhã.

“Quả nhiên là vô quýt dây có móng tay nhọn.” Mạnh Yên nhớ tới bà ngoại Giang bảo vệ, trong lòng âm áp: “Mẹ của anh như vậy. Khụ khụ, còn không phải là sợ bà ngoại Giang muốn chết.” Cô muốn nói thẳng ra, cũng lo lắng anh sẽ đề ý.

“Cho nên chỉ cần bà ngoại anh thích em, em không phải lo lắng.” Diệp Thiên làm như cái gì cũng không nghe thấy, bàn tay dùng sức lôi kéo cô: “Ba mẹ anh sẽ đồng ý chuyện của chúng ta, cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

Thật ra thì anh cũng không có nắm chắc bao nhiêu, nhưng anh không thể để cô nhìn ra cảm xúc của mình.

Huống chi anh kiên quyết muốn sống chung cùng Mạnh Yên, ba mẹ không đồng ý anh cũng chẳng thèm để ý. Nhưng Mạnh Yên có thể sẽ để ý những thứ này.

“Anh chắc chắn không?” Mạnh Yên mới sẽ không lạc quan như vậy. Mới vừa rồi cô đều thấy được, Giang Duyệt chỉ sợ không phải người dễ nói chuyện, rất cố chấp cũng rất tự cho mình là đúng. Muốn thuyết phục loại người như thế khó khăn như lên trời xanh.

“Dĩ nhiên rồi.” Diệp Thiên Nhiên lộ ra vẻ mặt làm bộ đáng thương, cố ý trêu chọc cô vui vẻ: “Sau khi nói ra chuyện của chúng ta, anh liền bị ông bà ngoại và cậu nghiêm hình bức cung rồi.”

“Nói bừa.” Mạnh Yên liếc anh một cái: “Bọn họ hiền lành như vậy mới sẽ không làm chuyện nghiêm hình bức cung.”

“Anh chỉ là hơi khoa trương.” Diệp Thiên Nhiên cười híp mắt: “Nhưng mà mấy người bọn họ thay phiên vặn hỏi anh, anh không thể làm gì khác hơn là nói rõ ngọn ngành.”

“Bọn họ nói thế nào?” Mạnh Yên thấp thỏm. Chuyện này cô đều không biết.

“Ông ngoại và bà ngoại không hề nói gì.” Diệp Thiên Nhiên nở nụ cười, bắt chước giọng điệu Giang Hải Thiên nói: “Nhưng mà cậu đã nói, đứa nhỏ Tiểu

Yên này cậu rất thích, vốn là muốn nó làm con dâu của cậu. Nhưng bị thằng nhóc con vượt lên trước một bước, thôi, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài.”

Trong lòng Mạnh Yên có chút vui mừng: “Chú Giang thật sự nói như vậy?”

Diệp Thiên Nhiên thấy trên mặt cô tươi cười, trong lòng cuối cùng thoải mái một chút: “Đó là đương nhiên, cậu luôn luôn là người hiểu rõ em nhất. Ngay cả Tiểu Vũ cũng muốn đứng sang bên.”

“Nào có? Cậu thích nhất Tiểu Vũ mà.” Mạnh Yên mỉm cười: “Nhưng mà chú Giang rất thích con gái.”

Thật sự Giang Hải Thiên rất thương Mạnh Yên, trong nhà có gì ngon, đều không quên mang một phần cho cô.

“Vây mới biết Tiểu Yên của chúng ta thông minh, lanh lẹ, đáng yêu, xinh đẹp, hào phóng. ...”

Mạnh Yên cười như không cười trừng mắt liếc anh một cái: “Dừng một chút, đừng tưởng rằng nịnh nọt em, là có thể làm cho em quên chuyện mới vừa rồi.”

“Không quên được cũng không sao.” Diệp Thiên Nhiên sờ đầu của cô: “Tâm tình tốt hơn một chút không?”

Bàn tay anh rộng mở ở trên đầu cô khẽ vuốt, cuốn theo từng trận trận ấm áp, Mạnh Yên đưa ngón tay út ra: “Mới khá hơn một chút.”

“Vây anh sẽ tiếp tục nịnh nọt em thật tốt.”

Âm thanh chưa dứt, liền nghe được âm thanh bà ngoại Giang trung khí murrì phần vang lên: “Thiên Nhiên, Tiểu Yên, có thể ăn sủi cảo rồi, mau xuống đây.”

Hai người nhìn nhau một cái, khóe miệng lộ ra một tia nụ cười, tay trong tay đi xuống cầu thang.

Diệp Thiên Minh cùng Giang Vũ đều không ở phòng khách, giống như ở trong phòng xem ti vi. Sở Khả Nhi cũng không biết chạy đi nơi nào?

Sau khi Giang Duyệt thấy bất mãn nhú mày, mở miệng muốn nói gì. Lại bị bà ngoại Giang trợn mắt nhìn trở về.

Mạnh Yên nghe thấy được một trận mùi thơm xông vào mũi: “Thơm quá à, bà ngoại Giang, cháu thích bà ngoại làm sủi cảo nhất, ăn rồi còn muốn ăn nữa.”

Thật ra thì, chỉ cần bà ngoại Giang làm điểm tâm, cô đều thích ăn. Mùi vị này ăn hoài không chán!

Mặt bà ngoại Giang tươi cười như hoa cúc: “Vây thì mau ăn đi, trở về bà sẽ cho cháu thêm một túi.” Hai nhà vốn là thân như một nhà, ăn uống, đi lại cần gì gây khó dễ.

Mạnh Yên theo thói quen làm nũng: “Bà ngoại Giang là tốt nhất, cháu thích bà ngoại Giang nhất.” Cô cũng không coi mình là người ngoài, những năm này đều là như vậy. Có đoạn thời gian cô còn ngày ngày ăn uống ở nhà họ Giang đấy. Khi đó bà ngoại Giang ngày ngày làm thức ăn cô thích, cô rất vui vẻ.

Mà cô đối với ông bà ngoại Giang rất có tình cảm, cảm giác như là ông bà ruột thịt của mình. Mỗi lần từ trường học trở về, cô đều sẽ tới nhà họ Giang, mỗi lần cũng sẽ không quên mang quà tặng bọn họ, có lúc sẽ mang chút thức ăn đặc biệt, có lúc là một chút quần áo giày dép. Số đo của hai người cô đều biết, mỗi lần bọn họ mặc quần áo đẹp để mà Mạnh Yên đều khen không dứt.

Có lúc người lớn tuổi cũng không thèm để ý giá trị lễ vật, mà là đang tính phần tâm ý của người tặng lễ. Huống chi Mạnh Yên là đứa bé rất hiếu tâm, gặp phải cái gì tốt cũng sẽ nhớ giữ lại một phần cho bọn họ.

Ngược lại cô đối với bà nội Mạnh không có tình cảm gì, cũng không mua cái đồ gì cho bà ta. Hết cách rồi, tình cảm là từ hai bên. Bà nội Mạnh không thích thậm chí rất ghét cô, cô cũng không thích bà nội Mạnh.

“Đứa nhỏ này lớn rồi vẫn như vậy, vẫn làm nũng như thế.” Bà ngoại Giang vui không ngậm miệng được.

“Bởi vì bà ngoại Giang là người cháu yêu thích nhất mà.” Mạnh Yên chớp chớp mắt: “Không phải ai con cũng đối đãi như thế đâu nha.”

“Ha ha.” Tâm tình bà ngoại Giang thật tốt. Miệng của đứa nhỏ này thật ngọt, từ nhỏ đến lớn luôn biết điều như vậy, thật đáng yêu.

Mấy đứa bé ở bên trong, tính tình Giang Vũ cùng Phương Phương tương đối đều ôn hòa, nhưng không thích làm nũng. Diệp Thiên Nhiên càng không thích, chỉ có Mạnh Yên rất thích tới đây, động một chút là lôi kéo tay bà làm nũng. Người già đều thích những đứa bé hay làm nũng, làm cho họ cảm thấy rất vui vẻ.

Vốn là con gái cũng mang về cô bé kia cũng rất thích làm nũng, nói chuyện mềm mại uốn éo rất đáng yêu. Nhưng kể từ khi Tiểu Yên đi vào, tất cả đều không đúng. Đứa bé kia tự nhiên ở trước mặt người lớn hai mặt, khích bác ly gián, còn tự cho là cao minh, ai cũng không nhìn ra nó đang giở thủ đoạn. Điều này làm cho trong lòng bà nội Giang đã thành tình không vui.

Trở lại từ đầu xem Mạnh Yên một chút, nhìn thế nào đều cảm thấy thuận mắt. Cùng là con gái, phẩm hạnh này vừa so sánh còn kém quá xa. Con gái bà

cũng không biết là mắt nhìn người như thế nào? Tự nhiên thích loại con gái này? Còn mang cô ta tới nhà mình?

Bà cũng biết Mạnh Yên luôn luôn coi bà như bà nội ruột, cho nên mới làm nũng với bà. Nghĩ lại nếu cô hôn bà nội, trong lòng bà nội Mạnh liền tức giận, đây là hạng người gì? Lại có thể làm tổn thương đến một đứa bé tốt như vậy. Thật là không có ánh mắt.

Giang Duyệt thấy hai bà cháu thân mật như vậy, trong lòng không khỏi chua xót, một trận không thoải mái: “Mẹ, vẫn còn nói cái gì chứ? Mau tới ăn sủi cảo, sẽ lạnh.”

Bà ngoại Giang lôi kéo Mạnh Yên ngồi xuống ở trước bàn ăn, đem một đĩa sủi cảo đến trước mặt Mạnh Yên: “Ăn đi.” Lại đem một đĩa cái khác cho Diệp Thiên Nhiên, cười híp mắt nhìn bọn họ ăn.

Mạnh Yên cũng không nói nhiều, cầm đũa ăn ào ào. Giữa hai lồng mày tất cả đều là thỏa mãn vui vẻ. Ăn ngon thật, là món sủi cảo nhân thịt heo mà cô thích nhất, mềm mại tươi sống, mùi thơm ngát cùng với lớp vỏ thật mỏng, chấm với chút giấm chua chua. Ăn xuống một cái, từ khoang miệng đến cổ họng rồi đến dạ dày đều thỏa mãn.

Ăn xong một bàn, cô ngẩng đầu lên cười híp mắt: “Bà ơi, cháu còn muốn ăn thêm.” Cũng đã quen như vậy, cô cũng sẽ không giả vờ khách khí.

“Được, ăn được là phúc.” Bà ngoại Giang cũng vui vẻ mặt mày hơn hờ, mỗi lần thấy Mạnh Yên như vậy cũng cố động, trong lòng bà vui mừng đứng lên.

Giang Duyệt gắng gượng mở miệng: “Mẹ, vò sủi cảo không có.” Càng xem đứa bé này càng không thích, cô có gì tốt? Tự nhiên dụ dỗ con trai cùng mẹ của bà đều thích cô? Dù sao cũng chỉ là một con nhóc nhà quê chưa từng trải qua việc đời mà thôi.

Bà ngoại Giang không vui nhìn bà ta một cái: “Vậy thì làm tiếp chứ, hiện làm tươi sốt ăn mới ngon.” Lúc nào thì con gái bà lại thay đổi hệt như vậy? Nhiều năm không thấy, tính cách của bà cũng thay đổi quá nhiều. Đoán chừng là bị cái tên đó ảnh hưởng không tốt, mới có thể biến thành như vậy.

Trong lòng Giang Duyệt không vui.

“Ai muốn ăn thì người đó tự làm.” Mẹ của bà lại vì con nhóc kia, không hài lòng thì bảo bà tới? Có làm hay không? Những năm này bà vẫn không trở về, nhưng bà vẫn nhớ cái nhà này, nhớ hai người già bọn họ. Sợ bọn họ cô đơn, còn đem con trai lớn đưa tới ở cùng bọn họ.

Năm đó là bà quá tùy hứng, một đi không trở lại, nhưng bà đã cúi đầu nhận lỗi với ba mẹ, cũng cầu xin họ tha thứ. Nhưng mẹ bà đối với bà vẫn luôn lạnh nhạt như cũ. Nhưng đối với con của người khác lại nhiệt tình như vậy, thật là quá kỳ diệu rồi!

“Vậy con sẽ đi làm.” Mạnh Yên đứng lên lên quen cửa quen nẻo chạy đến phòng bếp. Cầm vò sủi bao lại đâu ra đấy.

Diệp Thiên Nhiên theo sát phía sau, chạy thẳng đến phòng bếp, mới che miệng lại cười trộm. Đùa rất tốt, lần đầu tiên anh thấy bộ dạng mẹ anh chua lỏm. Đoan trang, thanh nhã, hoàn mỹ như Giang chủ nhiệm cũng có lúc buồn cười!

Tác giả có lời muốn nói: không cần thận lại dài rồi, ta cũng rất muốn viết chuyện hôn lễ, nhưng thời gian phải phù hợp, hôn lễ là ngày mừng một, không thể gấp. Nếu không thì rối loạn thứ tự trước sau.

Gửi cho bạn bè chương mới.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Chương 81

Mạnh Yên ngây ngô nhìn dáng vẻ cười trộm của anh: “Sao thế? Miếng sủi cảo em làm như vậy trông buồn cười lắm sao?” Tuy rằng sủi cảo cô làm không được đẹp mắt, nhưng vẫn có thể ăn được.

Về mặt Diệp Thiên Nhiên đỏ bừng cười không ra tiếng, cuối cùng cũng dừng lại: “Không phải cười em, mà là mẹ anh.” Anh sợ cười thành tiếng sẽ khiến mẹ anh thẹn quá hóa giận.

“Mẹ anh làm sao?” Trong mắt cô hoài nghi, mẹ anh đâu có làm chuyện gì để cho anh phải cười như vậy chứ.

“Em không để ý hay sao? Mẹ anh vừa ghen, lại là ghen với em, buồn cười quá.” Bỗng nhiên Diệp Thiên Nhiên nghĩ ra những lời nói đầy vị chua vừa nãy của Giang Duyệt, lại càng buồn cười: “Mẹ anh cảm thấy bà ngoại quá thương em.”

Lúc này Mạnh Yên chợt hiểu ra, đồng thời cũng có chút buồn cười: “Bảo sao mẹ anh không muốn làm hoàng thái hậu, em còn tưởng mẹ anh không muốn làm cho em ăn, chắc mẹ anh sợ mất mặt.”

Cô và Giang Duyệt chưa từng quen biết nên tâm tình của bà thế nào căn bản cô không thể biết được, nhưng Diệp Thiên Nhiên lại có thể nhìn ra, dù sao

anh cũng là con trai của bà nên đó là điều tất nhiên.

Diệp Thiên Nhiên bắt đầu cười không ngừng, vừa cười vừa nói: “Đây là lần đầu tiên mẹ anh ghen, tình cảnh này rất hiếm khi gặp được, lẽ ra lúc đấy nên chụp mấy tấm ảnh làm kỷ niệm.”

Thấy anh cười đắc ý như vậy, Mạnh Yên lén lút từ phòng bếp thò đầu ra ngoài liếc mắt nhìn: “Coi chừng mẹ anh thẹn quá hóa giận đánh anh đấy.” Cũng may, Giang Duyệt không ở trong phòng khách, không biết bà đi đâu rồi?

“Sợ cái gì?” Diệp Thiên Nhiên nhìn Mạnh Yên gói mấy chiếc sủi cảo, có chút băn khoăn: “Anh đã nói với em, trong nhà họ Diệp thì mẹ anh làm chủ, nhưng ở nhà họ Giang thì bà ngoại anh làm chủ, em hiểu ý của anh chứ?”

Người khác gói sủi cảo đầy đặn trắng trẻo nhìn rất đáng yêu, nhưng thế nào mà sủi cảo cô gói chẳng hiểu nó có hình dáng gì? Có cái thì tròn vo giống như bánh trôi, còn có cái thì nhân bánh bị lộ cả ra ngoài.

“Đĩ nhiên hiểu.” Mạnh Yên thấy anh muốn đỡ bỏ sủi cảo cô vừa làm để gói lại, không khỏi cuống lên: “Ai da, sủi cảo của em mà.”

“Nhìn thật xấu, để anh làm cho.” Diệp Thiên Nhiên không khách khí trêu đùa cô, chân tay cô thật vụng về, thật không có thiên phú về nấu nướng. May mà cái gì anh cũng biết làm một chút, sau này sống chung với nhau sẽ không đói chết.

“Cái nào xấu xí, em cảm thấy rất được mà.” Mạnh Yên không phục liếc anh một cái, giọng điệu có chút yếu ớt: “Chính là nhân bánh cứ muốn lộ ra.”

Diệp Thiên Nhiên kiên nhẫn tự mình dạy cô làm: “Lực đạo này nắm giữ không đúng, phải thế này, em xem, như vậy như vậy.”

“Em thử một chút.” Mạnh Yên bưng bưng khí thế làm lại một lần nữa, đáng tiếc vận như cũ không thành công, sủi cảo vẫn bị lộ nhân ra ngoài: “Sao thế này? Bọn chúng không nghe lời em.”

Diệp Thiên Nhiên đầu hàng: “Đại tiểu thư, em đừng làm nữa, càng làm càng thấy không ổn.” Dạy cô cũng phí công, tốt nhất để cô nghỉ ngơi thôi.

“Làm sao ngay cả việc như thế này anh cũng làm tốt hơn em?” Mạnh Yên bắt mắt nhìn bàn tay đang làm sủi cảo của anh, sau một lúc mà được hơn mười cái sủi cảo nhìn rất đẹp mắt xuất hiện.

Diệp Thiên Nhiên nhìn về mặt rồi rắm của cô: “Anh có sở trường riêng mà, với lại anh kiếm tiền không giỏi bằng em.”

“Anh thật là.” Mạnh Yên đắc ý ngẩng cao đầu, lúc này cô đã hoàn toàn quên việc vừa bị mất hứng, hai người cười vui vẻ vừa gói bánh vừa trêu đùa nhau.

Giang Duyệt ngồi trong thư phòng cùng nói chuyện với ông ngoại Giang, tinh thần không tập trung liên tục nhìn ra phía ngoài cửa.

Ông ngoại Giang khuyên nhủ: “Tiểu Duyệt, chuyện tình cảm của bọn trẻ hãy để bọn trẻ tự giải quyết, người lớn cần gì phải bận tâm đến?”

Căn bản Giang Duyệt không tiếp thu ý kiến: “Con không hiểu con bé kia có gì tốt? A Nhiên vì con bé đó nên không thèm để ý đến ai.” Thậm chí vì con bé mà dám cãi nhau với cha, chết cũng không chịu nghe lời khuyên của cha mẹ. Dựa vào điều này, nhất định bà không để cho hai đứa ở bên nhau được. Sợ sau này trong lòng con trai bà lại càng không có người trong nhà.

“Tuổi trẻ nóng tính là chuyện bình thường, tiểu Yên là đứa bé rất tốt, con bỏ chút thời gian gần gũi dần dần sẽ hiểu rõ, tuyệt đối sẽ không khiến con thất vọng.” Ông ngoại Giang cực kỳ thích Mạnh Yên, đứa bé vừa hiểu thuận lại thông minh lanh lợi, học cũng rất giỏi.

Ông vô cùng tán thành chuyện tình cảm của hai đứa trẻ, tính cách bổ sung cho nhau, quan trọng nhất là hai đứa trẻ cùng yêu thích nhau. Ít nhất mỗi lúc Thiên Nhiên ở bên cạnh Mạnh Yên thì cả người toát ra một loại vui vẻ xuất phát từ nội tâm. Có gì có thể so sánh được với việc này cơ chứ?

Ông ngoại Giang còn nhớ rõ lúc Diệp Thiên Nhiên được cha mẹ đưa đến nhà ông, hàng ngày đều buồn bã không vui, đối với bất kỳ người nào cũng đều duy trì khoảng cách không xa không gần, khi đó chỉ có Giang Vũ và Mạnh Yên mới có thể đến gần Thiên Nhiên. Lúc ấy ông đã nghĩ, nếu Mạnh Yên cứ ở bên cạnh Thiên Nhiên thì thật là tốt.

“Cha, trong tương lai A Nhiên của con muốn là chuyện lớn, cần phải có một chỗ dựa vững chắc.” Từ lâu Giang Duyệt đã có tính toán khác: “Cô bé kia làm sao có thể giúp được việc gì lớn cho A Nhiên.” Đây chính là một trong những nguyên nhân khiến Giang Duyệt phản đối.

“Nhưng A Nhiên không vui thì có tác dụng gì đâu?” Ông ngoại Giang rất không thích lý do mà con gái ông đưa ra.

“Bây giờ A Nhiên vẫn còn trẻ, chưa hiểu chuyện. Sau này nhất định sẽ hối hận.” Giang Duyệt chỉ là muốn tốt cho Thiên Nhiên: “Thân làm mẹ, con phải giúp A Nhiên tìm được con đường tốt nhất.” Giang Duyệt đã giúp con thiết kế xong đường đi trong tương lai, tuyệt đối không cho người nào đó đến phá hỏng.

“Vội tính tính của Thiên Nhiên sẽ nghe người khác khuyên sao?” Ông ngoại Giang nhú mày, trong lòng không vui.

“Sự thực A Nhiên không nghe lời vợ chồng con, nhưng đối với ông bà thì rất tôn trọng.” Giang Duyệt đến bên cạnh ông ngoại Giang nhỏ nhẹ nhờ vả: “Cha giúp con khuyên bảo A Nhiên nhé.” Từ trước đến giờ ông ngoại Mạnh chưa bao giờ từ chối yêu cầu của con gái ông đưa ra.

Từ nhỏ Giang Duyệt rất được cưng chiều, nhưng kể từ khi Giang Duyệt rời khỏi gia đình chạy theo tiếng gọi tình yêu thì hoàn toàn cắt đứt liên lạc với mọi người trong nhà. Bà ngoại Giang cực kỳ phẫn nộ tuyên bố cả đời không nhận cô con gái này nữa. Nếu không phải ông ngoại Giang ở giữa làm trung gian hòa giải, tự mình mang theo cháu trai ngăn dậm xa xôi trở về, bằng không quan hệ của hai nhà vẫn bế tắc không lối thoát. Cũng từ lần đó, nhà họ Diệp đưa Diệp Thiên Nhiên đến ở nhà họ Giang làm cầu nối giúp hai gia đình hòa hoãn rất nhiều. Cho dù như vậy, bà ngoại Giang vẫn không hề gọi điện cho con gái một lần nào.

“Khuyên như thế nào?” Ông ngoại Giang nhìn con gái ông yêu mến nhất, trong ánh mắt có chút thất vọng.

“Khuyên A Nhiên chia tay với cô bé kia, cùng Khả Nhi ở chung một chỗ.” Từ lúc còn nhỏ Giang Duyệt đã có dáng người xinh đẹp lại vừa thông minh, được cưng chiều mà lớn lên. Trừ lúc gặp phải trở ngại trong vấn đề hôn nhân còn những việc khác đều thuận buồm xuôi gió. Bây giờ vợ chồng hòa thuận, vinh hoa phú quý nên cũng khó tránh khỏi có chút vênh vào hung hăng.

Ông ngoại Giang nhìn con gái: “Chỉ vì gia thế của nhà Khả Nhi, con muốn chia rẽ một đôi đang yêu nhau?”

Giang Duyệt khẳng định gập đầu: “Tình yêu thì có ích lợi gì? Quan trọng nhất chính là sự nghiệp của A Nhiên.” Còn tình yêu ư? Cô bé kia xứng đáng với con trai của bà sao? Đừng hòng mơ tưởng!

Ông ngoại Giang không thoải mái, nín nhịn cố gắng khuyên nhủ con gái ông: “Gia thế của nhà họ Diệp cũng lớn không kém, còn cần người khác trợ giúp sao?” Đường đường quân khu chính ủy, gia thế hiển hách như vậy còn muốn thế nào nữa?

“Hai nhà hùng mạnh kết hợp dù sao cũng hơn một nhà đơn độc chiến đấu.” Giang Duyệt đã không giống như trước là một cô gái vì tình yêu mà bất chấp tất cả, những năm qua Giang Duyệt đã trải qua nhiều sóng gió đã sớm thay đổi trở thành một người hiểu đời hơn rất nhiều.

Ông ngoại Giang thất vọng nhìn con gái ông: “Từ lúc nào con thay đổi trở lên thực tế như vậy?” Sao không giống như lúc trước là người con gái thiện lương, dám yêu dám hận?

“Cha, không phải là con thay đổi mà những thứ này đều là muốn tốt cho A Nhiên.” Giang Duyệt cố gắng biện giải cho mình: “Hơn nữa, Khả Nhi là đứa bé con nhìn từ nhỏ lớn lên, con rất thích đứa bé này, thân thiết đáng yêu, rất thích hợp làm con dâu.” Nhìn thấy ánh mắt thất vọng của cha, Giang Duyệt cũng rất khổ sở. Nhưng vì tương lai của con trai nên bà phải có trách nhiệm.

“Nhưng A Nhiên không thích.” Ông ngoại Giang không biết nói thế nào với con gái ông, từ xưa đến giờ ông chưa bao giờ mắng con gái ông một câu nào, cũng chưa một lần nào thắng được. Nếu có lúc nào đó khiến ông ngoại Giang thất vọng cũng chỉ biết thở dài thật sâu. Bây giờ tuổi cũng đã cao nên càng không nói nặng nữa câu.

“Con sẽ nghĩ được phương pháp.” Giang Duyệt nói chắc như đinh đóng cột, cha mẹ bà không giúp một tay bà còn chưa tính, bà cũng không tin không giải quyết được hai đứa trẻ mới lớn này.

“Con đừng làm chuyện điên rồ.” Thấy biểu hiện của Giang Duyệt chắc chắn như vậy khiến ông ngoại Giang sợ hết hồn: “Con đừng quên, năm đó A Nhiên đã phản kháng hai vợ chồng con như thế nào?” Từ trước đến nay, tính cách con gái ông luôn chuyên quyền độc đoán, không chịu nghe bất cứ một lời khuyên nào.

“Lần này con sẽ không quá quyết liệt,” Giang Duyệt đã rút kinh nghiệm từ lần giáo huấn trước, lần này sẽ chuẩn bị thay đổi phương thức khác.

“A Nhiên yêu thích mới là quan trọng nhất.” Ông ngoại Giang không nhịn được nói: “Con quên năm đó tại sao con bỏ nhà đi? Trong thời gian đó con cũng một đi không quay về hay sao?” Thật sự ông ngoại Giang rất lo lắng cho Thiên Nhiên và Mạnh Yên, muốn dùng chuyện đã xảy ra trong quá khứ để tác động Giang Duyệt.

Giang Duyệt nghe câu nói này im lặng một lúc mới miễn cưỡng nói: “Tình huống của con và bọn trẻ không giống nhau.”

Ông ngoại Giang liếc Giang Duyệt: “Đều giống nhau, đều là muốn yêu tự do, phản đối cha mẹ ép duyên.”

“Không giống nhau.” Giang Duyệt không phục phản bác: “Lúc đó vợ chồng con đơn thuần chỉ có tình yêu, còn A Nhiên thì không như thế.”

“Con quá độc đoán, đến ta cũng không thể thuyết phục được con.” Ông ngoại Giang bắt đầu dĩ lắc đầu: “Nhưng nhớ kỹ một điều, ngàn vạn lần đừng học mẹ con.” Con gái ông từ nhỏ đã khéo ăn nói, ông không thể tranh luận được với con gái ông.

“Cha.” Giang Duyệt nhớ tới chuyện cũ, trong lòng cũng có chút đau buồn. Năm đó vì tình yêu nên cắt đứt quan hệ với cha mẹ, đây cũng là nỗi khổ riêng cả đời của bà.

“Những năm này mẹ con cũng cảm thấy hối hận nhưng vẫn nhất định không gọi điện thoại cho con, cũng không chịu nhận điện thoại của con.” Ông ngoại Giang vỗ vai con gái: “Tình thân một khi đánh mất, rất khó có thể bù đắp lại, đều là vết sẹo không xóa được.”

Bởi vì xa cách quá lâu, lần này hai mẹ con gặp mặt cũng chỉ là nhàn nhạt xa cách, không thể giống như xưa có cảm giác thân thiết. Điều này làm cho Giang Duyệt khổ sở lại bất lực, nhìn mẹ bà cưng chiều một cô bé khác giống như cưng chiều bà năm xưa, trong lòng cảm thấy chua xót, muốn ngừng cũng không ngừng được.

“Con sẽ chú ý phương pháp.” Làm sao Giang Duyệt không tiếc nuối, liệu có phương pháp gì khác đây?

Ông ngoại Giang thấy con gái ông không chịu buông tha chỉ đành cười khỏ, con gái ông là người luôn có chủ ý. Năm đó, vứt bỏ tất cả cũng chỉ để chạy theo tiếng gọi của tình yêu. Bây giờ đã lớn tuổi lại càng cố chấp hơn. Ông làm cha nhưng một chút biện pháp cũng không có. Năm đó không có cách nào ngăn cản thì bây giờ càng bó tay.

Mạnh Yên ăn xong sùi cảo liền đứng dậy xin phép ra về, cô không muốn nhìn thấy bộ mặt lạnh tanh của Giang Duyệt, cũng không muốn lấy lòng bà. Dù sao không có ý định lấy lòng bà thì đành tiết kiệm chút hơi sức quay về suy nghĩ đối sách. Dù sao muốn đánh cũng phải trường kỳ kháng chiến, nên cần giữ gìn thể lực cũng như tinh lực, lúc đó mới có thể đánh một trận ác liệt.

Bà ngoại Giang cũng không giữ cô ở lại, vội vàng lấy sùi cảo trong tủ lạnh cho vào túi giao cho Diệp Thiên Nhiên, để anh đưa cô trở về.

Mặc dù Giang Duyệt không muốn cho Diệp Thiên Nhiên đưa về nhưng cũng không dám lên tiếng, chỉ nghiêm mặt ngồi trên ghế sa lon.

Diệp Thiên Nhiên làm như không thấy kéo Mạnh Yên đi.

Lúc này, gương mặt Sờ Khả Nhi trắng bệch cũng không biết đang suy nghĩ điều gì, ngơ ngác ngồi bên cạnh nhìn hai người rời đi.

Trước khi đi Mạnh Yên chào từng người một, hiển nhiên Giang Duyệt cũng nghe thấy đành miễn cưỡng gật đầu.

Đi ra khỏi nhà họ Giang, hai người sánh bước đi chậm chậm trên đường, Diệp Thiên Nhiên cố ý xin lỗi cô: “Đừng để ý, mẹ anh chính là người như thế, quen được nuông chiều.”

Trong trí nhớ của anh, mẹ anh đối xử rất tốt với người nhà, đối với những người có thể lợi dụng cũng không tệ. Chính là đối với những thứ không có giá trị hoặc người không có giá trị lợi dụng thì không thèm nhìn lấy một cái.

Trong lòng Mạnh Yên khó chịu, bĩu môi: “Em không sao cả, dù sao sau này cũng không phải gặp bà là được.” Muốn lấy lòng mẹ anh quá khó khăn, đối với cô lại có thành kiến cho nên cô có ý định này cũng vô dụng thôi.

Cô đã nghĩ qua, bình thường người nhà họ Diệp ở nơi khác, không chung một thành phố với cô. Nếu không chung một thành phố vậy cũng không cần phải gặp mặt nhiều, tránh cho hai bên thấy không thoải mái. Nhà anh cách xa như vậy, cơ hội một năm gặp một lần thì có thể được. Như vậy lại hay, hai bên không cần gặp gỡ, đối với cô cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

“Ngày mai, chắc cha anh sẽ đến đây, có thể cha sẽ nói muốn gặp em một lần.” Bỗng nhiên, Diệp Thiên Nhiên nghĩ ra một nhân vật phiền phức khác, choáng váng đầu óc: “Em nghĩ có muốn gặp cha anh không?”

Giao thừa là thời điểm Diệp cha bận nhất, bình thường không phân thân ra được. Chỉ có tham gia xong tiệc đón xuân mới có thời gian rảnh để xử lý việc riêng tư.

“Em có thể cự tuyệt sao?” Mạnh Yên bắt đầu đi hỏi ngược lại. Từ lúc nào anh học được kiểu biết rõ rồi còn hỏi? Cho phép cô từ chối sao? Ngược lại muốn gặp thì cứ đi gặp thôi, cùng lắm thì giống như hôm nay chịu một lần lạnh nhạt nữa là cùng, chẳng lẽ có thể ăn tươi nuốt sống cô được hay sao? Cô đã chuẩn bị tốt tâm lý bị đá kích rồi.

“Anh đoán không được, cha anh không bao giờ cho phép người khác cự tuyệt.” Diệp Thiên Nhiên xin lỗi cô, cha anh làm lãnh đạo lâu năm, có chút ngang ngược.

Mạnh Yên ngẩng đầu không còn gì để nói, biết chắc sẽ như vậy mà: “Tính cách cha mẹ anh đều cố chấp như thế, tại sao lại có thể bình an vô sự cùng nhau đi đến ngày hôm nay?” Đối với vấn đề này cô cảm thấy rất tò mò, cô có nghe Giang Vũ kể chuyện cũ một thời oanh liệt của cha mẹ anh, đúng là chân nhân bất lộ tướng.

Diệp Thiên Nhiên cười cười: “Cha anh ở bên ngoài thì cứng cỏi, ở nhà thì toàn nghe lời mẹ anh, tự nhiên sẽ không đứng ra tranh cãi.” Mỗi một đôi vợ chồng sẽ có hình thức chung sống khác nhau, người khác không thể hiểu được.

“Tình cảm cha mẹ anh rất tốt?” Mạnh Yên có chút hâm mộ, cô có nghe qua rất nhiều người khi yêu thì rất nồng nhiệt nhưng rất nhanh sẽ biến mất, hiếm thấy còn có người có thể kéo dài như thế.

“Hai người cùng nhau trải qua nhiều sóng gió trong cuộc sống, hơn nữa bình thường hai người cũng đều rất bận rộn.” Ít khi Diệp Thiên Nhiên thấy cô tò mò như vậy, không thể không giải thích: “Cho nên rất quý trọng khoảng thời gian được ở bên nhau.”

Hai người ai cũng có sự nghiệp riêng, hơn nữa công việc vô cùng thuận lợi. Thời gian có thể ở bên nhau trong một tháng có thể đếm trên đầu ngón tay, hai người ít có cơ hội được bên nhau nên làm sao có thể gây gổ?

Mạnh Yên suy nghĩ mất hồn, một lúc sau lấy lại tinh thần cong miệng lên: “Nhưng hôm nay hai người lại trở thành trở ngại của chúng ta bên nhau.” Chỉ cho quan phủ đốt lửa, không cho phép dân chúng đốt đèn, thật đáng ghét!

Đối với tình huống này Diệp Thiên Nhiên chỉ biết im lặng: “Ai biết được tâm tình của cha mẹ anh, thay đổi xoành xoạch, phiền.” Ai cũng có một tình yêu sâu đậm, cha mẹ anh có thể vì tình yêu mà bất chấp tất cả, thế nào đến phiên anh lại không thể được chứ? Cũng không hiểu cha mẹ anh nghĩ thế nào? Chẳng lẽ là vì sinh ra anh, nuôi anh lớn nên đương nhiên anh phải làm theo ý của cha mẹ hay sao? Vậy tại sao năm đó mẹ lại không làm theo lời nói của ông bà ngoại chứ?

Thấy anh như vậy, ngược lại Mạnh Yên an ủi: “Thôi, sự việc đến đâu thì gỡ đến đấy, cứ từ từ.” Có biện pháp gì đây? Cha mẹ đều là bề trên, không thể nói cũng không thể mắng, chỉ có thể từ từ thay đổi cái nhìn của các bậc phụ huynh thôi.

“Cha mẹ em vốn không đồng ý chuyện tình cảm của chúng ta. Hôm nay cha mẹ anh cũng tham gia vào.” Càng nói Diệp Thiên Nhiên càng thấy phức tạp, chân mày nhíu chặt: “Tại sao đường tình yêu của chúng ta gặp nhiều trắc trở vậy?”

“Anh hối hận.” Mạnh Yên nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh. Nếu anh thấy hối hận vậy thì giải tán, hừ.

Hồng bét, Diệp Thiên Nhiên vội vàng thu hồi cảm xúc phức tạp, cười nói theo: “Làm sao có thể? Đây là trời cao cho chúng ta thử thách, thử thách càng khó trong tương lai sẽ càng hạnh phúc.”

Mạnh Yên run lên nổi cả da gà: “Buồn nôn.” Anh thật là biết dễ dành người khác.

Lời của tác giả: Hôm qua tôi cùng quản lý lòng dạ hiểm độc đấu trí đấu dũng mất hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng thành công lấy được tiền của mình về. Nhìn thấy sắc mặt lúc đỏ lúc trắng của cô ta khiến tâm tình rất thoải mái. Chương sau chính là hôn lễ của ai đó? Không phải của Mạnh Yên mà là Mạnh Tuệ.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Chương 82: Hôn lễ. (1)

Đêm ba mươi, Mạnh Ngọc Cương một thân một mình đến nhà anh cả giúp một tay, phong tục cưới hỏi nơi này là trước một ngày nhà trai sẽ làm bánh trôi để ăn lót dạ, sau đó phân phát cho người trong thôn ăn, đôi h muối phải chia đều cho từng nhà không được để sót bất kỳ một nhà nào. Đây công việc rất nặng nề.

Nhưng ba người nhà họ Mạnh thường ăn cơm tất niên với nhau, Mạnh Ngọc Cương thôi thúc vợ và con gái sang ăn cơm đón giao thừa với nhà anh cả.

Mồng một tháng giêng, Mạnh Ngọc Cương mang theo Mạnh Yên cùng đi đến nhà anh cả, Lý Thiển phải trông chừng cửa hàng. Mặc dù là lễ mừng năm mới, nhưng cửa hàng vẫn không đóng cửa. Mỗi khi đến năm mới, cửa hàng quần áo làm ăn rất tốt. Vốn là không cần bà phải nài đi trông nom, nhân viên cửa hàng luôn sắp xếp đầy đủ. Nhưng bà không muốn uống rượu mừng, một người đợi trong nhà lại buồn bực, còn không bằng ra ngồi ở ngoài cửa hàng.

“Ba, con nhất định phải đi sao?” Ở trên đường, Mạnh Yên vẫn còn mặc cả trả giá, hi vọng bà cô đại gia khai ân thả cô đi. Thật sự cô không thích đi đến nhà bác cả Mạnh.

“Tiểu Yên, ba biết rõ con không thích đi.” Mạnh Ngọc Cương biết tâm tư của con gái nhỏ, cố gắng thuyết phục cô: “Nhưng mà loại trường hợp này con nhất định phải có mặt, mặc kệ như thế nào, con và A Tuệ là chị em họ, cô bé đó lại không đặc tội với con.”

Ngày nay người ta coi trọng nhất hai chuyện: hôn sự cùng tang lễ. Tất cả thân thích đều phải có mặt, nếu không sẽ bị nói xấu. Tình huống Lý Thiển đặc biệt không thể quơ đĩa cả năm, năm đó bà và bà nội Mạnh hầu như cãi nhau, nhiều năm đều không lui tới với nhau. Người khác cũng biết chuyện này, không có gì đáng nói. Bà có tới hay không đều có lý do để nói. Nhưng Mạnh Yên lại không được, cô vừa là vai dưới vừa không kiểm được lý do thích hợp, đương nhiên là phải tham dự hôn lễ.

Mạnh Yên biết bà cô khó xử, cúi đầu không nói lời nào. Chợt nhớ tới một chuyện: “Ba, ba chuẩn bị bao nhiêu tiền mừng?”

“Ba đã hỏi mấy cô của con, họ đều cho 600 đồng.” Giọng của Mạnh Ngọc Cương nhàn nhạt: “Ba liền cho thêm 200.”

800 đồng tiền mừng không coi là nhiều, nhưng không tính là ít. Chỉ sợ sẽ làm cho Quý Tú Mai thất vọng, trong lòng mẹ ta còn tính toán lần này Mạnh Ngọc Cương sẽ vung tay gần vạn đồng tiền ra ngoài. (#Mèo: Bà làm như vàng mã cúng cô hồn mà cho cả vạn.!! @@)

Mạnh Yên nghe Mạnh Ngọc Cương nói trong lòng thầm vui, tốt, đưa số tiền này rất hợp tình hợp lý, thân thích bình thường đến uống rượu mừng, tiền mừng rộng rãi hay hẹp hòi đều do quan hệ anh chị em trong nhà có hòa thuận hay không, cấp bậc ở đây đều giống nhau. Nếu không thì khiến người khác khó chịu, dù sao cũng liên lụy đến vấn đề đáp lễ trong tương lai. Nhưng cứ như vậy, liền không thỏa mãn được lòng tham của nhà bác cả Mạnh, chỉ cần nghĩ tới về mặt Quý Tú Mai tức giận, cô liền cảm thấy từng trận vui về.

Hai cha con cô lái xe vào nhà bác cả Mạnh, năm nay phòng ốc bên trong nhà ông đều được sửa sang lại, rất thời thượng. Sân cũng rất lớn, dùng tường rào vây lại. Trong sân đầy người tới lui, tiếng người huyên náo, cực kỳ náo nhiệt.

Xuống xe, Mạnh Yên thu hồi tất cả cảm xúc, trên mặt lộ ra nụ cười rực rỡ chào hỏi tất cả thân thích. Tới cũng đã tới rồi, trường hợp này cũng không thể thất lễ, làm cho người ta xem thường cô.

Vợ chồng Quý Tú Mai thấy Lý Thiên không có tới, trong lòng không thoải mái, nhưng lại không thể làm gì. Nhưng mà trên mặt lại không lộ ra ngoài, đối với cha con Mạnh Ngọc Cương rất nhiệt tình.

Mạnh Yên thấy bà nội Mạnh thì đặc biệt lớn hô: “Bà nội khỏe.” Âm thanh lớn làm mọi người đều nghe được.

“Đứa nhỏ này thật biết nghe lời, rất hiểu chuyện.”

“Đúng vậy, nghe nói đọc sách rất tốt, thi đậu cái đại học danh tiếng gì đó? Tổ phần nhà họ Mạnh bốc khói xanh rồi.”

“Nói rất đúng, lại có lễ phép.”

Bà nội Mạnh nghe được bà bày bà tám thảo luận, trong lòng không vui muốn chết, nha đầu chết tiệt có gì tốt? Lần đó ngao mạn vô cùng, hiện tại ở trước mặt người lớn lại giả vờ như vậy, càng xem càng ghét. Nghĩ như vậy liền tỏ thái độ ra bên ngoài, nghiêm mặt xem Mạnh Yên trở thành không khí, cũng không thêm để ý cô.

Mạnh Yên ngược lại không thành vấn đề, dù sao cũng quen rồi. Nhưng đám bà con xa bên cạnh bình thường khó được đến một lần đều nhìn không quen, rồi rít tụ chung một chỗ bàn luận xôn xao chỉ chỉ chỗ chỗ.

“Có phải bà cụ già rồi hay không nên hồ đồ? Đứa bé hiểu chuyện như vậy mà bà ta tự nhiên không thích?” “Bà ta vẫn luôn như vậy, ghét bỏ Mạnh Yên là con gái.” “Đây cũng quá mức, có ghét bỏ thế nào cũng không thể như vậy. Dù sao nó cũng là cháu gái ruột cơ mà.”

Bà nội Mạnh giờ lỗ tai lên nghe được mấy câu tức giận muốn học máu, hận không thể nhảy dựng lên nói cho mọi người cùng biết một chút diện mạo chân thật của con nhỏ này. Nhưng hôm nay là hôn lễ của cháu gái bảo bối Mạnh Tuệ, bà ta nhìn, cũng không thể xảy ra vấn đề vào thời điểm này, tuyệt không thể khiến thân gia xem thường A Tuệ nhà bà. Thân gia là người có tiền, leo lên được cái nhà này là mẹ ta có thể ngẩng đầu lên làm người, không cần nhìn sắc mặt người một nhà con trai nhỏ.

Mạnh Yên cười tủm tỉm chào hỏi một vòng, mấy người cô dự định đã sớm thay đổi sắc mặt, lời kéo Mạnh Yên nói trường nói ngắn, vô cùng thân thiết. Cô chịu đựng ghê tởm nghe bọn họ cầu nhau xong, lên lầu đi tìm Mạnh Tuệ.

Mạnh Tuệ dưới sự giúp đỡ của mấy người bạn gái mặc áo cưới vào, nhìn gương mặt dậm nhiều phấn son nở nụ cười vui vẻ hạnh phúc của cô dâu mới, cô thở than một tiếng, con gái đẹp nhất là ngày lễ thành hôn, lời này quả nhiên nói không sai. Bình thường dung mạo Mạnh Tuệ cũng không tệ lắm, hôm nay lại giống như hoa Mẫu Đơn nở rộ, kiều diễm ướt át. Cũng không biết Quý Tú Mai chọn nhân phẩm chồng của con gái như thế nào? Hy vọng là không tệ!

Mạnh Tuệ cùng Mạnh Yên tuy là chị em họ, nhưng tính tình hơn kém nhau một trời một vực, cũng không có tiếng nói chung. Mạnh Yên từ nhỏ độc lập có chủ kiến, mà Mạnh Tuệ lại dịu dàng mềm yếu, mọi việc nghe cha mẹ làm chủ. Chuyện lớn cả đời cùng là một tay Quý Tú Mai quyết định.

“Tiểu Yên, em đã đến rồi?” Mạnh Tuệ quay đầu nhìn thấy em họ, thấy cô mặc áo khoác caro màu hồng nhạt, chân mang giày ống cao, có vẻ xinh đẹp đáng yêu: “Ăn bánh trôi chưa?”

Phải nói người cô hâm mộ nhất là người nào? Vậy khẳng định là Mạnh Yên. Người vừa thông minh vừa đẹp, lại thi đậu trường học tốt. Cha mẹ lại thương cô, trong nhà lại có tiền. Từ nhỏ lại rất có chủ kiến, ai cũng hết cách với cô.

Mạnh Yên cười: “Từ sớm em đã ăn cơm rất nhiều, không đói bụng.” Thầm than trong lòng một tiếng, làm chị em hơn hai mươi năm, cũng chẳng biết là cô không thích ăn bánh trôi. Có thể thấy được hai người bình thường xa cách đến thế nào. Ai bảo mẹ cô ấy là Quý Tú Mai? Chỉ cần có liên quan với Quý Tú Mai, cô đều tránh xa.

Mạnh Yên chào hỏi cùng thân thích một hồi, mặt cũng cười cứng. Rót cuộc chú rể cũng đến đón cô dâu, sau đó bác cả Mạnh chỉ huy mấy anh trai tân và mọi người lên mấy chiếc xe buýt, cùng nhau chạy tới nhà hàng Nam Lạc, đây là nhà hàng ba sao tốt nhất huyện.

Lần này hai nhà Ngô Mạnh cùng nhau mở tiệc mời thân bằng quyến thuộc, dài 88 bàn. Trường hợp náo nhiệt giống như chợ bán thức ăn, nói chuyện cũng phải lớn hơn, nếu không đều không nghe được lời của đối phương.

Mạnh Yên ngồi ở bên cạnh Mạnh Ngọc Cương, yên lặng cúi đầu ăn, bên cạnh là ba bà cô. Cô không muốn quan tâm tới họ, họ không phải quanh co lòng vòng hỏi thăm nhà cô có bao nhiêu tiền? Chính là hỏi trong xương cô còn nhận người hay không, giúp họ cũng vào làm việc. Tất cả cô đều kiểm soát đi không còn một mống, cho họ vào làm việc? Chỉ sợ vào làm ông bà nội người ta thôi. Cô mới không ngu đến mức này.

Chú rể cô dâu đi cùng với cha mẹ hai bên đến từng bàn mời rượu, lúc bọn họ kính đến bàn này thì Mạnh Yên cẩn thận dò xét thêm vài lần một nhà chú rể.

Dáng dấp ngũ quan của chú rể đoàn chính, da rất trắng, tuổi so Mạnh Tuệ lớn hơn 5, 6 tuổi thôi. Nhất là một đôi mắt nhanh như chớp, cảm giác quá mức linh hoạt. Ánh mắt nhìn cô thì sáng lên, ngoài miệng kêu: “Em họ nhỏ.” Bộ dáng kia khiến Mạnh Yên chán ghét, trực giác không thích người này.

Mẹ của chú rể là phụ nữ ở nông thôn bình thường cũng không thu hút, cha hần ăn mặc cũng thật phong cách, tóc đen kịt, dùng Morse cố định, rất có dáng vẻ phong độ. (#Mèo: thẳng cha đó xịt keo á. Đừng để ý :3)

Cha chú rể đối với Mạnh Ngọc Cương rất nhiệt tình, nhiệt tình giống như là an hem thất lạc nhiều năm. Mạnh Yên ở bên cạnh nhìn cũng tức giận. Lại thấy

mấy bà cô lớn tuổi nhìn bộ cha chú rề, lại cảm thấy đầu choáng váng. Những người này xảy ra chuyện gì?

Trong lúc bọn họ kinh đến mấy bàn sau thì một tiếng bén nhọn hô to làm tất cả mọi người sợ hết hồn: “Ngô Lương, cái kẻ bạc tình này, làm sao anh có thể làm như vậy với mẹ con tôi?” Này dB quá dọa người.

Mạnh Yên dùng sức nuốt xuống tôm thịt trong miệng, nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một cô gái ăn mặc sang trọng trang điểm đậm ôm một bé gái tầm ba bốn tuổi đi vào, đi về phía mới chú rề Ngô Lương bên kia.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, mọi người ngừng thờ nhìn một màn trước mắt xảy ra.

Sắc mặt Ngô Quốc Đống đỏ lên, một tay che chở con trai ở phía sau: “Cô là người nào? Nói lung tung gì vậy?”

“Ngài khỏe chứ, ngài là ba của Ngô Lương phải không? Cháu là người yêu của Ngô Lương, đây là con gái của chúng cháu.”

Lời vừa nói ra, tầm mắt mọi người đều nhìn mẹ con cô gái kia cùng Ngô Lương.

Mạnh Tuệ giật mình mở to hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ, thân thể phát run, không cách nào nói được.

“Tôi lại không biết cô... cô nói lung tung gì vậy hả?” Gương mặt Ngô Lương trấn tĩnh, nhưng ánh mắt đảo tới đảo lui không dám nhìn thẳng đến cô gái kia: “Cha, kêu người lôi cô ta ra ngoài.”

Cô gái kia hét lớn: “Ngô Lương, làm sao anh có thể như vậy? Tôi theo anh năm năm lại sinh con gái cho anh, anh lại đối xử với tôi như vậy?”

“Cô nói bậy bạ gì đó? Lời như thế có thể nói lung tung sao?” Ngô Lương hận không thể bóp chết người phụ nữ trước mắt, rốt cuộc là rò rỉ ở đâu? Hắn rõ ràng đã an bài xong, để cho cô ta mang theo đứa bé về với ông bà rồi, tại sao lại trở lại? Còn xuất hiện tại trường hợp này? Cô ta không phải điên rồi?

“Ngô Lương, làm thế nào anh lại nói với tôi như vậy? Anh nói sẽ lấy tôi đấy.” Cô gái kia khí thế bức người chỉ vào Mạnh Tuệ: “Nhưng cô gái này là chuyện gì xảy ra?”

“Đây là nàng dâu của nhà họ Ngô chúng tôi.” Ngô Quốc Đống vừa cau vừa giận: “Cô tính làm gì đó?” Rốt cuộc con trai ông ở bên ngoài làm cái gì? Tự nhiên chọc phải loại phụ nữ này? Vừa nhìn đã biết lẫn lộn tình trường, chỉ cần dính vào liền không thể bỏ. Muốn chơi đàn bà cũng phải lựa chọn kiểm tra, sao có thể tùy tiện đàn bà nào đều lôi lên giường, có vài người là không đụng được!

Ông ta là biết cả tính con trai phong lưu thành tánh, nhưng ông ta cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng. Chỉ là hôm nay tuổi con mình cũng không nhỏ, nên tu thân dưỡng tính cưới một nàng dâu vì nhà họ Ngô sinh cháu trai. Ông ta cũng nhắc nhở con trai, xử lý sạch sẽ ‘hoa cỏ bên ngoài’. Nhưng hôm nay lại gây ra chuyện cười này, điều này làm cho mặt mũi nhà họ Ngô đặt ở đâu?

“Ngô tiên sinh, ngài là người lẫn lộn trên quan trường.” Con người của cô gái kia xoay chuyển, vẻ giả hoạt ở trong mắt lướt qua: “Ngài giúp cháu một chút, khiến A Lương không cần cưới cô ta.”

“Tôi mặc kệ cô và A Lương có quan hệ gì, nhưng bắt đầu từ hôm nay, tất cả đều đoạn tuyệt không bao giờ nữa cho phép lui tới.” Ngô Quốc Đống thật muốn tát cô ta, lại dám nói như vậy: “Nàng dâu củ chúng tôi chỉ có thể là A Tuệ.” Như vậy cũng coi như là cách người lớn tỏ thái độ.

Trong mắt ông ta, Mạnh Tuệ vô luận về phương diện nào cũng thích hợp làm con dâu nhà họ Ngô, người khéo léo nghe lời lại hiểu chuyện, lại có chú ruột Mạnh Ngọc Cương làm nể dựa. Nghĩ như thế nào ông đều cảm thấy Mạnh Tuệ không tệ, dĩ nhiên là con gái của Mạnh Ngọc Cương xuất sắc hơn, nhưng tuổi còn nhỏ một chút, không xứng với con trai. Nếu không liền trực tiếp cưới con gái ông ta làm con dâu. (mỗ hồi)

Rốt cuộc Mạnh Tuệ run rẩy hỏi: “A Lương, đây là chuyện gì xảy ra? Người phụ nữ này đến tốt cùng là người nào?” Chẳng lẽ là người yêu của anh ta thật? Anh ta cưới mình, còn dây dưa cùng người phụ nữ khác không rõ? Không, không thể nào!

Ngô Lương đỡ lấy cô: “A Tuệ, đừng tin người phụ nữ này nói hươu nói vượn, anh căn bản không biết cô ta.” Mặc dù hấn hoa tâm, đàn bà bên ngoài đều biết, nhưng đối với Mạnh Tuệ vẫn có mấy phần thích. Tính tình cô nhu thuận làm cho một thằng đàn ông như hắn cảm thấy thỏa mãn.

Gương mặt cô gái kia ghen tỵ: “Ngô Lương, anh có ý tứ gì? Anh muốn bỏ rơi tôi cưới người khác, đừng hòng mơ tưởng.” Thuận tay bóp mũi đứa bé một cái.

Đứa bé bị đau, nhớ tới lời mẹ nói lúc trước, trong lòng hoảng hốt: “Ba, ba không cần mẹ con con sao? Ba tìm mẹ mới cho con sao? Ta không muốn đâu.”

“A Lương, đứa nhỏ này?” Tầm mắt Ngô Quốc Đống rơi vào trên mặt đứa bé, trong lòng là lạ, gương mặt đứa nhỏ này có chút giống con trai, chẳng lẽ là con gái riêng của con trai thật? Thằng nhãi chết tiết, ở bên ngoài vui đùa một chút còn chưa tính, làm sao lại sinh ra một đứa bé? Có còn đầu óc hay không?

Ông ta cũng muốn có một đứa cháu, nhưng gia thế cô gái đó phải trong sạch mới có thể sinh, tình huống cô gái kia sinh đứa bé có thể tốt hơn chỗ nào? Nghĩ như vậy, trong lòng liền không thích, ánh mắt không tốt nhìn chằm chằm con trai.

Trong lòng Ngô Lương một hồi hốt hoảng: “Cha, họ đều là gạt người, làm sao cô có thể làm như vậy? Đi mau đi.” Ánh mắt hung tợn nhìn cô gái kia chằm chằm, muốn đuổi cô ta đi.

Lúc trước làm sao hẳn ta lại coi trọng loại đàn bà này?

Hắn sợ nhất chính là cha của hắn, chỉ cần không cho hắn phí sinh hoạt, vậy hắn liền thỏa.

Cô gái đem đứa bé trong ngực đối diện tất cả quan khách, giọng nói rất cứng rắn: “Tôi không đi, tôi nhất định phải nói rõ ràng, anh nhất định phải cho tôi cùng con gái một câu trả lời thỏa đáng.” Trong tay cô ta nắm lá bài chủ chốt, cô không tin không ngăn cản được cuộc hôn lễ này, cô nhất định phải phá tan nó. Hắn muốn vứt bỏ cô ta cùng người khác kết hôn, nghĩ cùng đừng nghĩ. Năm năm thanh xuân của cô ta.

Tác giả có lời muốn nói: cực phẩm hôn lễ. Nếu như nói tới kịp, hôm nay sẽ canh hai. Chẳng qua nếu như ở ba tiếng trước còn chưa có thả ra liền không cần chờ. Có thể đi ra ngoài chơi. Chủ nhật mà, chính là ngừng chơi

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 101: Chương 83: Hôn lễ (2)

Mạnh Tuệ thấy cô gái kia hung hăng như vậy, vẫn không dám tin những gì nghe được: “A Lương, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Dựa vào cái gì mà cô gái này đến đây làm loạn? Giữa anh và cô gái này thật sự có quan hệ gì hay không?”

Thật sự trên đời có những lúc phụ nữ rất ngu ngốc, có một số việc bày ra trước mắt mà còn không nguyên ý tin tưởng, vẫn một mực cho rằng đàn ông không hề phụ bạc, đều là do người khác nói dối chỉ có lời của người đàn ông mới là thật.

“Thật sự, không hề có một chút quan hệ.” Ngô Lương giơ ngón tay chỉ lên trời thề thốt.

“Ngô Lương, thế đây là gì?” Khóe miệng cô gái kia nhếch lên nở một nụ cười châm biếm, từ trong túi xách lấy ra một xấp ảnh đưa cho mọi người: “Tất cả mọi người đều đến xem một chút, đây là hình chụp một nhà ba người chúng tôi.”

Con người là động vật hiếu kỳ, huống chi thế loại chuyện này mọi người thích nghe nhất. Nghe được câu nói này mọi người liền chạy đến xem ảnh, tin tức chấn động lần này khiến người thì nháy mắt, người thì nhìn trộm bọn họ, người thì cười trộm . . .

Mạnh Tuệ nhìn về mặt tất cả mọi người có gì đó khác lạ, đi đến cầm mấy tấm hình xem, có bức ảnh một nhà ba người ôm ấp dựa vào nhau, còn có Ngô Lương thân mật ôm eo cô gái, cái gì cũng có, hình ảnh rất rõ ràng. Lần này Mạnh Tuệ muốn tự lừa gạt bản thân cũng không được, không cách nào tin tưởng trừng mắt nhìn chồng mới cưới, ngón tay chỉ vào bức ảnh hỏi: “Đây là anh đúng không?”

“A Tuệ, em nghe anh giải thích.” Ngô Lương thấy việc đã đến nước này không có cách nào có thể chống chế, không còn cách nào khác là phải nghĩ biện khác: “Chuyện của anh và cô ta là chuyện quá khứ, nhưng chính cô ta không chịu buông tha anh, muốn tiếp tục dây dưa với anh. Anh vô tội.”

“Vô tội?” Cô gái nghe được câu nói này liền tức giận: “Mấy ngày trước, buổi tối anh còn ngủ chung giường với tôi, bây giờ lại có thể nói câu như thế, anh còn có lương tâm nữa hay không?” Lại còn lừa cô ta là đi về thăm gia đình, để thuận tiện tổ chức hôn lễ. Hừ, coi cô ta như kẻ ngốc hay sao? Chuyện này cô ta sớm đã biết được chút manh mối thông qua chiếc đi động của anh ta, chỉ là cố ý giả bộ làm như không biết gì mà trở về nhưng đi được nửa đường thì quay lại, chọn đúng thời điểm này để xuất hiện khiến anh ta ứng phó không kịp. Xảy ra chuyện như vậy, còn có đứa ngốc nào muốn gả cho anh ta nữa?

“Cô nói vậy.” Sắc mặt Ngô Lương nhanh chóng trở nên trắng bệch, cô gái này quỷ kế đa đoan, anh ta không nghĩ rằng cô ta còn biết được thủ đoạn này. Thật độc ác, làm thế này khiến cho anh ta mất hết danh dự, sau này không ai sẽ chịu gả cho anh ta nữa, đến lúc đó không còn cách nào khác nhà họ Ngô sẽ để cho cô ta và con gái vào cửa. Đáng tiếc, cho dù cô ta có tính toán nhiều hơn nữa thì cũng coi như làm sai một chuyện.

“Tôi nói vậy? Cô gái này, ngàn vạn lần không nên rơi vào bẫy của anh ta.” Đôi mắt cô ta lảo liên, vẻ mặt chợt thay đổi: “Mỗi lần dụ dỗ lừa gạt cô gái nào đó anh ta đều dùng lời ngon tiếng ngọt, chân đạp nấy thuyền. Tôi cũng là một trong số đó, bị anh ta lừa gạt lại còn sinh cho anh ta một cô con gái, mà danh phận cũng không có, cái số tôi cũng thật khổ.”

Ngô Lương nhìn cô gái diễn trò, hồi hận không kịp: “Cô im miệng, còn nói vậy nữa tôi sẽ báo cảnh sát.” Không hiểu sao trước kia mỗi lần cô ta làm nũng cảm thấy rất đáng yêu? Nhưng hôm nay lại thấy thật đáng ghét.

Sắc mặt cô gái không chút thay đổi, không có chút sợ hãi ngược lại còn kiêu ngạo hung hăng: “Báo cảnh sát, anh có muốn tôi giúp anh một tay báo cảnh sát không?”

“Cô . . .” Ngô Lương không biết nói thế nào cho phải, anh ta làm sao dám báo cảnh sát, đến lúc đó người mất mặt là nhà họ Ngô. Chỉ có thể bắt lực nhìn về phía cha của anh ta cầu cứu. Lúc này cha của anh ta còn đang bận rộn trấn an cảm xúc của bạn bè làm ăn, người thân trong nhà không thêm đếm xỉa đến anh ta.

“Em chỉ muốn biết đứa nhỏ này có phải con của anh hay không?” Sắc mặt Mạnh Tuệ trắng bệch, lúc này cô chỉ muốn xác nhận chuyện này. Ngày hôm

qua trong lòng còn tràn đầy mơ ước về cuộc sống hôn nhân mỹ mãn, vậy mà giờ đây tất cả đều đã bị phá hủy. Cô không có cách nào có thể dễ dàng tha thứ chuyện chồng mình lại có một đứa con riêng lớn như vậy, dù sao chuyện hôm nay xảy ra trước mặt bao nhiêu người, thể diện mất hết nhưng vẫn muốn biết rõ ngọn nguồn.

“Không phải, A Tuệ.” Ngô Lương hận không thể đuổi hết đám người này đi: “Cô ta là gái quán rượu, chỉ biết dựa vào đàn ông kiếm tiền bằng việc uống rượu và lên giường. Anh chỉ uống mấy ly rượu nên trúng bẫy của cô ta, cô ta hôm nay thì tiếp người này, ngày mai thì tiếp người khác, cha của đứa nhỏ này anh đoán chắc cũng không biết là của ai, cô ta chỉ muốn đồ thừa lên người anh thôi.”

“Đồ thừa? Vậy tại sao tôi không đồ thừa cho người khác? Chỉ đồ thừa cho anh thì sao?” Gương mặt cô gái khinh bỉ: “Trước kia tôi là gái quán rượu, nhưng từ khi về ở cùng anh tôi không làm nghề đồ thừa nữa, tôi chính là người trong sạch, anh không thể vu oan cho tôi.” Lời nói này, ai! Gái quán rượu cũng có thể nói trong sạch được hay sao?

“Ai biết được? Hàng ngày tôi cũng không có bên cạnh cô nhiều... cô còn quấy rối nữa đừng trách tôi không khách khí.” Hôm nay, Ngô Lương hận không thể làm biến mất được tất cả mọi chuyện trong quá khứ.

Mạnh Tuệ mờ mờ nhìn bọn họ, trong mắt tất cả đều là nước mắt. Cô có ngốc cũng biết Ngô Lương đang lừa dối cô, lời nói của anh ta không có một câu nào là thật.

“Anh không tin đứa bé này là con của anh?” Cô gái đột nhiên cười khiến cho người khác cảm thấy rùng mình: “Vậy tôi có thể để cho đứa bé đi giám định ADN, anh có dám đi cùng không?”

Vào thời điểm này Ngô Lương tuyệt đối không thể đáp trả, nếu không nhận lời thì rõ ràng anh ta đang gạt người. Trước mặt Mạnh Tuệ, anh ta còn muốn tiếp tục lừa gạt cơ đấy: “Tại sao không dám? Hôm nào sẽ đi?”

Chủ ý của cô gái là quyết không để cho bọn họ cử hành hôn lễ: “Không được, phải đi luôn hôm nay, tôi nhất định phải đòi được công bằng.”

Sắp xếp được một vài vị khách quan trọng nghỉ ngơi trong phòng khách xong, vừa đi ra Ngô Quốc Đống nghe được những lời này, trong lòng bốc hỏa chạy đến mắng: “Cô gái này, bất luận chuyện cô vừa nói là thật hay giả, hôm nay chúng tôi không có tâm trạng cũng cô nói chuyện, xin mời ra về. Chúng tôi còn phải tiếp tục mời rượu, hoàn thành nghi lễ.”

Cô gái đưa đứa bé đến trước mặt, tỏ vẻ đáng thương nói: “Bác Ngô, đây là cháu gái nội của bác mà, bác không có một chút thương tiếc nào hay sao?”

“Có phải hay không còn chưa thể nói được.” Ngô Quốc Đống nghiêm mặt làm cho cô ta đi ra ngoài: “Hôm nay là ngày vui của nhà họ Ngô, không hoan nghênh các người.” Cứ coi như đứa bé này thật sự là máu mủ của nhà họ Ngô, nhưng người mẹ có dã tâm bỗng đem đứa con gái mình ra làm vũ khí uy hiếp thì nhà họ Ngô cũng không thể nào nhìn nhận đứa bé gái này. Lại nói, nhà họ Ngô muốn có cháu đích tôn thì có thể sinh. Cần đến loại phụ nữ thể này sinh hay sao? Có loại mẹ này, đứa bé này không chừng cũng chẳng khác gì. Nhà họ Ngô cũng không muốn trêu chọc, gây phiền toái gì với loại người này.

“Cô còn muốn gả cho loại người như thế hay sao?” Cô gái kia không chịu đi, bắt đầu quay sang Mạnh Tuệ nói: “Nói không chừng đến ngày nào đó lại xuất hiện thêm một đứa con riêng nữa, anh ta rất đào hoa, phong lưu bên ngoài không thể đếm hết được, cô thật sự có thể đón nhận con riêng của anh hay sao?”

Mạnh Tuệ bị nói đúng tâm trạng, đứng bất động về mặt đau đớn, thân thể không ngừng run rẩy.

Ngô Lương nhẹ nhàng dụ dỗ nói: “A Tuệ, em đừng tin những gì cô ta nói, cô ta cố ý không để cho chúng ta tổ chức hôn lễ nên cố ý chạy đến đây quấy rối.”

Người nhà bác cả Mạnh đứng ngẩn ngơ một bên vì tình huống đột nhiên xảy ra, rốt cuộc cũng phục hồi lại tinh thần.

Quý Tú Mai ôm con gái lau nước mắt: “Đúng vậy, A Tuệ, con đừng trúng kế của cô ta. Hôm nay là ngày vui của con, không được khóc.” Đến bây giờ mà bà ta còn muốn kiên trì để con gái hoàn thành hôn lễ.

Mạnh Tuệ ôm Quý Tú Mai khóc nức nở, nước mắt vẫn không ngừng chảy: “Mẹ, con đang nằm mơ đúng không? Căn bản không hề có cô gái nào xuất hiện?”

“Con đừng sợ, mẹ sẽ bảo vệ con.” Quý Tú Mai đau lòng buông Mạnh Tuệ ra, sau đó hung hãn chỉ vào cô gái kia quát: “Này, cô có thể cầm tiền bồi thường rồi mau cút đi.”

“Tiền bồi thường? Đây là cháu gái của nhà họ Ngô.” Cô gái kia không hề nhượng bộ chút nào: “Trong tương lai con bé cũng sẽ có một phần tài sản nhà họ Ngô, tại sao phải lấy tiền bồi thường chứ?” Nhà họ Ngô không muốn nhận con gái của cô ta cũng không được, sau này con gái của cô ta nhất định phải có một phần tài sản nhà họ Ngô. Coi như cũng không uống công cô ta không danh không phận mà sinh đứa bé này.

“Con bé có tư cách gì? Chỉ là đứa con hoang mà thôi.” Về mặt Quý Tú Mai coi thường nhìn đứa bé gái.

Bỗng dưng đứa bé gái hét lên, ngón tay chỉ vào Ngô Lương: “Cháu không phải con hoang, cháu có cha, cha cháu còn mua cho cháu nhiều đồ chơi.” Đoán chừng là bị kích thích rồi, trong giọng nói của con bé toàn bộ đều là sự sợ hãi.

Quý Tú Mai hung tợn trừng mắt nhìn chăm chăm hai mẹ con, muốn cùng con gái bà ta tranh giành đàn ông, đứng hòng mơ tưởng: “Đây không phải là cha

cháu, muốn cha thì hỏi lại mẹ cháu.”

“Đúng là cha cháu mà, rõ ràng như vậy.” Đứa bé gái không ngừng khóc nức nở, muốn chạy qua ôm Ngô Lương.

“Cút.” Quý Tú Mai không chịu nổi việc này liền giơ tay tát đứa bé gái.

“Bà có tư cách gì để đuổi con gái tôi?” Cô gái nhẹ nhàng ôm đứa bé gái tránh ra: “Tôi còn có một đứa con gái là cháu gái của nhà họ Ngô, còn con gái của bà sao lại không sinh lấy một đứa?”

“Gấp cái gì? Sau này sẽ sinh ba bốn đứa, có cái gì hiếm?” Gương mặt Quý Tú Mai vô cùng kiêu ngạo.

“Thật là nực cười, nhà họ Ngô lừa gia đình bà.” Giọng nói cô gái chua ngoa lên tiếng: “Bà vẫn một mực bênh vực nhà họ Ngô, có phải nhà họ Ngô cho gia đình bà cái gì tốt hay không? Vậy nên gia đình bà cứ bám chặt bọn họ không buông tha?”

Quý Tú Mai bị nói đến trúng tâm tư, thẹn quá hóa giận: “Cô thì sao? Trông ngóng gì ở nhà họ Ngô? Ôm đứa bé này đến đây đòi tiền bồi thường hay sao?”

Lần này hai nhà Ngô Mạnh kết thông gia, nhà họ Ngô cho nhà họ Mạnh một căn hộ chung cư, một chiếc xe ô tô và hai mươi vạn đồng, còn chưa tính đến trước đó đã cho nhà họ Mạnh bao nhiêu đồ dùng, trang sức, quần áo các loại.

Lúc này, Ngô Quốc Đồng tìm được hai người thân thích trong nhà đến trợ giúp: “Đều câm miệng, còn muốn làm náo loạn cái gì? Mời cô đi ra ngoài.”

Hai người đi đến bên cạnh cô gái muốn kéo cô ta đi ra ngoài.

Cô gái kia nhanh nhẹn né tránh, ngoài miệng kêu lên: “Bác Ngô, cháu đến đây là đi cùng mấy người bạn, hiện đang đứng chờ ở bên ngoài.” Mắt hướng ra bên ngoài giả bộ nhìn xa.

“Người nào?” Ngô Quốc Đồng cũng nhìn sang, bên trong được che chắn kín mít, nhưng có thể nhìn thấy có ánh sáng gì đó lóe lên, giống như máy quay phim hay cái gì đó? Trong lòng rối rắm, không ngờ cô gái này lại khó đối phó đến vậy.

“Cháu đi cùng mấy người bạn nhà báo, bọn họ đều là người rất nhiệt tình.” Gương mặt cô ta dương dương tự đắc: “Nghe cháu nói chuyện này, khẳng định muốn đi cùng đến đây đòi công bằng.” Bọn bà cũng không đến nỗi, nhưng cảm thấy hứng thú là thật, vừa hay có thể viết được một bài tin tức mới.

“Lẽ nào nhà báo có thể viết linh tinh sự việc?” Trong lòng Ngô Quốc Đồng bồn chồn không yên, nhà báo là nhân vật rất phiền phức, ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, mạnh mẽ nhưng trong lòng lại thâm kêu: “Thật sự tôi cũng muốn mở mang kiến thức một chút, nếu bọn họ dám viết linh tinh, tôi sẽ kiện bọn họ.”

Cô ta cũng không phải là người hiền lành, lăn lộn trong cuộc sống lâu ngày nên hầu hết thường nhìn về mặt mà nói chuyện, cô ta cảm nhận được trong lòng ông ta có chút sợ hãi, khoe miệng nhếch lên: “Cho dù muốn kiện, danh dự nhà họ Ngô cũng đã bị phá hủy, đối với người làm ăn buôn bán thì danh tiếng là quan trọng nhất.” Đánh rắn phải đánh bầy tặc, lúc này phải áp dụng là tuyệt nhất.

“Cô lợi hại.” Ngô Quốc Đồng cũng coi như là cáo già, lần này lại bị cô gái này gây khó dễ, trong lòng tức giận muốn học máu: “Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

“Cháu cũng không muốn thế nào?” Trong lòng cô hả hê cười to, ngoài miệng lại thản nhiên nói: “Chính là không muốn Ngô Lương kết hôn, cháu có thể chịu được anh ta không cưới cháu nhưng cháu không thể chịu được anh ta cưới người phụ nữ khác.” Một bộ dạng nắm chắc thắng lợi trong tay, khiến cho người khác nhìn thấy đáng ghét.

“Cô còn muốn vào cửa nhà chúng tôi?” Ngô Quốc Đồng khinh bỉ nhìn cô gái: “Nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Cháu không hi vọng, nhưng không cho anh ta cưới người phụ nữ khác.” Cô ta cũng tự biết, xuất thân của cô ta cũng không sạch sẽ gì, bình thường khi đã biết quá khứ của cô ta thì sẽ không ai lấy cô ta làm vợ. Nhưng không vấn đề gì, cô ta nghĩ lấy được những thứ khác là ổn.

“Năm mơ, đây là điều không thể.” Ngô Quốc Đồng nở nụ cười ác ý: “Hai người họ đã lĩnh giấy kết hôn.” Cô gái này tính toán cũng coi như được nhưng vẫn chậm một bước.

“Cái gì?” Sắc mặt cô gái biến đổi, tin tức này khiến cho cô gái quá mức khiếp sợ, không phải nói còn chưa đăng ký hay sao? Chẳng phải bọn họ muốn đến ngày lễ tình nhân mới đi đăng ký hay sao? Suy nghĩ một lúc, vênh vao hung hăng nhìn những người này: “Đề hai người bọn họ li hôn.”

Đúng ra cô gái nhận được thông tin không sai, lúc đầu hai vợ chồng Mạnh Tuệ muốn đề đến ngày lễ tình nhân mới đi đăng ký kết hôn, làm như vậy có ý nghĩa kỷ niệm. Có điều, Quý Tú Mai thuyết phục hai người bọn họ nên sớm đăng ký nhận giấy chứng nhận, từ trước đến giờ Mạnh Tuệ luôn nghe lời của Quý Tú Mai, không làm gì khác hơn là cùng Ngô Lương bàn bạc, hai ngày trước đã đi lĩnh giấy chứng nhận kết hôn.

“Cô đừng quá đáng.” Ngô Quốc Đồng lười không thèm để ý đến cô gái: “Còn ép buộc li hôn? Tôi chưa từng gặp qua người nào giống như cô, không biết xấu hổ là gì.” Trong lúc nói mấy câu này, ông ta đã suy đi tính lại không biết bao nhiêu lần, suy nghĩ lại sự việc lần này, chợt hiểu ra không hề bị cô gái này uy hiếp.

Cứ coi như bị nhà báo viết bài đưa tin, ông ta cũng muốn để mọi người cùng biết, cuối cùng lỗi sai là ở bên nào? Nói không chừng gièm pha lại biến

thành cơ hội tốt.

Mấy người đang nói chuyện, bà nội Mạnh tuổi đã cao nghe được mấy từ li hôn cũng kịp phản ứng lao vọt đến bên cạnh cô gái vung tay hướng về phía cô gái dấm một đám: “Đồ dê tiện, lại dám cướp chồng của A Tuệ nhà chúng ta, đánh chết cô đồ hồ ly tinh này, đánh chết cô.”

Cô gái kia cũng không cam chịu yếu thế, một bên xoay tay lại vừa nói: “Ồ, tự nhiên bà già ở đâu chạy đến, thật là không nói đạo lý.” Thật ra, bà nội Mạnh đã lớn tuổi nên tay cũng không có nhiều sức, chỉ có điều cô gái kia một tay còn ôm đứa bé gái nên chỉ có thể dùng cánh tay còn lại chống cự, đánh lại một cái hòa nhau.

Mạnh Ngọc Cương và bác cả Mạnh chỉ sợ bà nội Mạnh chịu thiệt, vội vàng chạy đến khuyên giải nghĩ cách kéo họ ra.

Bà nội Mạnh tuy đã lớn tuổi nhưng không chịu lùi bước, không để ý đến các con can ngăn, cả người lao đến cô gái kia túm tóc giật. Cô gái kia mặc dù còn trẻ nhưng cũng bị bà nội Mạnh làm cho luống cuống chân tay, đứa bé trong tay cô gái bị ngã xuống đất, đôi tay không còn vướng bận gì, không cam chịu yếu thế liền đánh trả lại.

“Mẹ, đừng đánh.” Mặc dù bác cả Mạnh cũng rất muốn đánh cho cô gái này, nhưng nhiều người ở đây như vậy, bác cả Mạnh cũng ngại không tiện ra tay. Cho nên ngoài miệng thì khuyên nhưng tay thì không động đậy, còn giúp bà nội Mạnh ngăn cản cô gái kia giúp bà nội Mạnh rảnh tay đánh cho cô gái kia một trận.

Mạnh Ngọc Cương muốn ngăn cản kéo bà nội Mạnh ra nhưng mấy chị em lại cố ý hay vô tình ngăn cản ông.

“Đánh chết đồ dê tiện này.” Bà nội Mạnh vừa đánh vừa mắng, trong miệng liên tục chửi mắng không ngừng.

“Bà già đáng chết, bà mới là dê tiện, cả nhà bà mới là dê tiện.” Hai người vật lộn đánh nhau loạn cả một góc, vô cùng thảm thiết, mấy chị em nhà bác cả Mạnh còn nhân cơ hội ra sức dấm đá cô gái kia.

Ngược lại, Mạnh Ngọc Cương không xen vào được, sốt ruột đứng dậm chân, chuyện vui đang yên đang lành sao lại biến thành như thế này. Chuyện gì đang xảy ra đây?

Đang đánh hăng say, tự dưng thân thể bà nội Mạnh mềm nhũn, cả người trượt ngã xuống đất.

“Đánh chết người rồi, đánh chết người rồi.” Không biết là giọng nói của người nào mà chói tai như vậy. Mọi người đang đánh nhau đều dừng lại, sững sờ nhìn bà nội Mạnh đang nằm trên mặt đất.

Mạnh Ngọc Cương chạy đến đỡ bà nội Mạnh: “Mẹ, mẹ làm sao vậy? Làm sao?” Hình như không đứng, tái ao gọi mãi mà không có phản ứng, không hề nhúc nhích.

Những người khác phản ứng kịp vây quanh, mồm năm miệng mười kêu la.

Mạnh Ngọc Cương gọi mấy câu không được, lập tức ôm bà nội Mạnh chỉ huy mọi người: “Đều tránh ra, anh cả nhanh đi lấy xe, chúng ta đưa mẹ đến bệnh viện.”

Mọi người thấy tình hình không ổn, vội vàng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Chương 84

Chờ Mạnh Ngọc Cương đưa bà nội Mạnh đến bệnh viện, bác sĩ không ngừng lắc đầu nhìn về phía bọn họ, quá muộn rồi.

“Bác sĩ, ông mau cứu mẹ của tôi đi, lúc này bà ấy còn rất tốt mà.” Mạnh Ngọc Cương khổ sở van xin, không chịu tin tưởng cái lắc đầu của bác sĩ đại biểu cho ý nghĩa sâu xa.

“Bà ấy là do kích động cảm xúc dẫn tới chảy máu não, làm cho tử vong tại chỗ. Chúng tôi cũng bất lực.” Bác sĩ đã thấy quen sinh lão bệnh tử, trong ánh mắt tất cả đều là hờ hững: “Nén bi thương thôi.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngây ngốc, mấy vị cô bác nhào tới ôm bà nội Mạnh khóc lớn.

Mặc dù Mạnh Ngọc Cương đang trên đường đến bệnh viện đã không dự liệu trước, thân thể mẹ ông càng ngày càng lạnh. Nhưng ông không chịu buông tha, ôm bà nội Mạnh một đường mà đến. Nghe lời này của bác sĩ, cả người tê cứng. Lúc này sớm quên mẹ ông không tốt như thế nào, trong đầu ông chỉ còn những hồi ức không hoàn chỉnh khi còn bé nhận hết yêu thương của mẹ, không khỏi lệ rơi đầy mặt.

Mạnh Yên chưa kịp lên xe bác cả Mạnh lái, tự mình đón xe đi tới. So với bạn bè thân thích đi bộ thì tới nhanh một chút. Vừa vào cửa cô liền nhìn thấy cảnh tượng này, trong lúc nhất thời nói không ra tư vị gì.

Cô lui ra ngoài gọi điện thoại cho Lý Thiên, nói đơn giản câu chuyện một lần, để cho bà lập tức tới ngay.

Lý Thiên không nói hai lời, cúp điện thoại chạy như bay đến.

Mạnh Yên ngờ ngác đứng ở trong lối đi, cô không cách nào nói mình rất đau lòng, nhưng cũng không có thờ phào nhẹ nhõm may mắn, chẳng qua mờ mịt, đầu óc trống rỗng. Sinh mạng con người thật yếu ớt, chỉ chớp mắt là chết đi lúc nào không hay. Người nào cũng không có ngoại lệ, buổi sáng còn khỏe mạnh mười phần xa cách với cô. Bà nội Mạnh cứ như vậy mà đi, nhất thời cô không thể nào tiếp thu được.

Lý Thiên đầu đầy mồ hôi chạy vào, liền gấp được về mặt con gái mờ mịt nhìn chằm chằm bên ngoài, cả người thất hồn lạc phách. Chạy đến bên cạnh con gái: “Tiểu Yên, có phải bị dọa sợ hay không? Con không sao chứ?” Không có lái xe tới, lòng bà như lửa đốt từ trong cửa hàng chạy tới. Mặc dù đường không xa, nhưng cũng chạy một thân là mồ hôi.

“Con không sao, có thể ba sẽ không dễ chịu gì.” Mạnh Yên lấy lại tinh thần, nắm chặt tay của bà: “Lúc này người ba cần nhất là mẹ.”

“Đi, chúng ta đi vào chung.” Lý Thiên lời kéo tay con gái lạnh như băng, trong lòng đau xót, trong miệng con gái nói không có việc gì, nhưng một đứa bé chột gặp phải chuyện như vậy, làm sao không sợ hãi?

Lúc hai người đi vào, tình hình vẫn hỗn loạn như cũ. Máy vị cô bác nhà họ Mạnh khóc như ngày tận thế, vô cùng thâm trầm. Dù họ có muôn vàn không được, nhưng đối với bà nội Mạnh vẫn rất hiếu thuận.

Phía trên ngực bà nội Mạnh xóc xếch, khoe miệng bầm đen, quần áo lộn xộn, sắc mặt trắng bệch nằm ở trên giường.

Về phần bác cả Mạnh cùng Mạnh Ngọc Cương lệ rơi đầy mặt tựa ở trên tường, ánh mắt dờ dẩn.

Lý Thiên đi tới, lời kéo tay chồng: “Ngọc Cương.” Gọi một tiếng, không biết nên nói như thế nào? Giống như lúc này có nói gì cũng không đúng, chỉ có thể im lặng ở bên cạnh ông.

“Bà đã đến rồi.” Về mặt Mạnh Ngọc Cương dờ dẩn rốt cuộc có một chút biến hóa, cảm thật chặt tay vợ, muốn từ trên người bà lấy dũng khí và sức mạnh.

“Ngọc Cương, nơi này. . . .” Bà muốn nhắc nhở bọn họ xử lý hậu sự, không thể để cho bà lão cứ như vậy nằm ở trên giường.

Đang muốn nói gì, bên ngoài một đám người lại đi vào, Quý Tú Mai cùng Mạnh Tuệ mang theo bạn bè thân thích cũng đã tới, người nhà họ Ngô cũng tới.

“Mẹ ơi, làm sao người cứ đi như thế? Bỏ con lại thế này. . . .” Quý Tú Mai mới vừa vào cửa, liền bắt đầu gào khóc. Chẳng qua là quanh hóc mắt không có nước, cũng không biết có bao nhiêu thật lòng.

Mạnh Tuệ cũng người bước lên nhìn bà lão trên giường, nước mắt rơi cuộn cuộn, đây là bà nội cô thương yêu nhất, coi như mình không có đồ ăn, cũng muốn tiết kiệm một ít thức ăn cho bà nội của cô; trời mưa xuống bà nội sẽ đưa dù cho cô; bà nội sẽ cho cô tiền mua quần áo mặc. Nhưng hôm nay vì cực tuyệt giúp bà hả giận mà đột nhiên chết đi, sự thật này để cho cô khổ sở không cách nào thờ được.

Đều là do cô làm hại, nếu không phải cô ngốc như vậy, bà nội vẫn còn sống rất tốt. Là cô có lỗi với bà nội. Xông lên ôm thân thể bà nội Mạnh khóc ra thành tiếng: “Bà nội, là con không tốt, người trách mắng con đi, chỉ cần người còn sống, cái gì con cũng đều đồng ý với người. Bà nội, là con hại người, là con hại người.”

“Nói bậy.” Quý Tú Mai nghe lời này, trong lòng giận dữ: “Ấy là do con đàn bà ti tiện kia làm hại, chúng ta phải cho cô ta trả giá thật lớn.”

“Đúng, là cô ta làm hại, cô ta ở đâu? Ở đâu? Người là bị cô ta đánh chết, cô ta liền muốn chuồn mất.”

“Mau gọi điện thoại báo cảnh sát, mang người bắt lại.”

Mọi người đề nghị rối loạn, Quý Tú Mai thấy có người ủng hộ làm dừng khí bà ta tăng nhiều, đoạt lấy điện thoại di động của một người trong đó gọi liền báo cảnh sát.

Ngô Quốc Đống vội vàng ngăn cản: “Thân gia, chuyện này không được đâu.”

“Có cái gì không được, cô ta đánh chết người, phải phụ trách tới cùng.” Quý Tú Mai lần này một chút đều không cho, quay đầu gọi điện thoại, hừ, con tiện nhân này muốn đấu cùng bà, không có cửa đâu. Bà phải thừa dịp cơ hội lần này chính con tiện nhân kia. Muốn giành chồng với con gái nữ bà, nằm mơ đi. Tốt nhất là nốt cô ta vào tù cả đời.

“A Tuệ.” Trong lòng Ngô Quốc Đống gấp gấp, chỉ có thể chuyển sang con dâu: “Con mau khuyên nhủ mẹ con, đừng để cho bà ấy quậy lớn chuyện, đến lúc đó lan truyền ra ngoài đối với người nào cũng không tốt.” Đây chính là gièm pha, đối với nhà họ Ngô là bất lợi nhất.

“Không tốt?” Lúc này Mạnh Tuệ hận chết người phụ nữ này, những thứ khác cái gì cũng không để ý. Chỉ vào bà nội Mạnh nằm trên giường: “Bà nội tôi

đã chết rồi, nếu không phải là bởi vì cô ta tới cái lộn, bà nội tôi sẽ chết sao? Lần này tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cô ta.”

Cô không có cách nào hận mình, vậy chỉ có thể hận người phụ nữ kia, muốn cho người phụ nữ kia trả giá thật lớn.

”Con phải vì A Lương suy nghĩ một chút, người chết thì cũng đã chết rồi, nhưng người còn sống phải sống tiếp.” Ngô Quốc Đồng không ngờ Mạnh Tuệ luôn luôn dịu dàng nghe lời sẽ kiên quyết như vậy, trong lòng rất là căm tức: “Chuyện này truyền đi, A Lương sẽ là người chịu tổn thương lớn nhất.”

Dù con trai ngàn sai vạn sai, nhưng lại là con trai duy nhất của ông ta, ông ta cũng sẽ không để cho nó xảy ra cái gì được.

”Hiện tại tôi không để ý anh ta.” Sắc mặt Mạnh Tuệ đầy oán giận, cảm xúc đối với Mạnh Lương rất phức tạp không nói nên lời: “Đối với tôi mà nói, quan trọng nhất là đòi lại công bằng cho bà nội tôi.”

Sắc mặt Ngô Quốc Đồng khó coi cảnh cáo nói: “Cô đừng có cố chấp, đến lúc đó hối hận đã trễ.”

Về mặt Mạnh Tuệ hồ hững: “Tôi sẽ không hối hận.”

Quý Tú Mai đã sớm ở bên cạnh ồn ào báo cảnh sát, rất nhanh cảnh sát tới đây hỏi, chụp hình một loạt các trình tự, coi như tình hình tiến hành đầu vào đầy.

Chẳng qua sắc mặt người nhà họ Ngô không đẹp mắt, bởi vì thân thích nhà họ Mạnh trình bày câu chuyện lúc này rất rõ ràng, bất tri bất giác phóng đại hành động của Ngô Lương gấp mấy lần. Cảnh sát nghe thấy cau mày không thôi.

Hồ hết âm ỉ cho đến chừng mười hai giờ khuya, Lý Thiên mới đưa con gái về nhà nghỉ ngơi. Mạnh Ngọc Cương muốn túc trực bên cạnh linh cửu bà nội Mạnh.

Về đến trong nhà, Lý Thiên xuống bếp làm hai tô mì nhỏ bụng ra, hai mẹ con chia ra ăn hết. Hai người cũng đói đến mức ngực dán vào bụng, cũng không rảnh ăn cơm tối.

Mạnh Yên ăn no nằm vật ở trên ghế sofa không muốn ngủ, Lý Thiên thúc giục mấy lần cô cũng không chịu nhúc nhích.

”Thế nào? Có phải buổi tối hơi sợ hay không?” Lý Thiên đau lòng sờ tóc con gái: “Tối nay mẹ cùng con ngủ chung một cái phòng.”

”Không phải sợ, chẳng qua con có thể bồi mẹ ngủ một đêm” Mạnh Yên tựa vào người Lý Thiên làm nũng.

Đứa nhỏ này lại mạnh miệng, tâm tình Lý Thiên nặng nề lại đè nén, nghe Mạnh Yên nói không khỏi giương môi cười, nhớ tới Mạnh Ngọc Cương đau lòng muốn chết ngay sau đó nụ cười lại nhạt dần.

Hai mẹ con lưng tựa lưng ngủ ở trên giường, Mạnh Yên vẫn không có buồn ngủ: “Mẹ, bà nội chết rồi, con không đau lòng cũng không khổ sở, có phải con có chút hư hỏng?” Đặc biệt là khi thấy Mạnh Tuệ khóc mất sưng đỏ thì cô thật không khóc nổi.

Giọng nói Lý Thiên nhàn nhạt: “Con và bà nội không có tình cảm bà cháu, cái này cũng không có gì.”

Dù sao tình cảm là do hai bên, ai sẽ có tình cảm đối với một người luôn tìm mọi cách làm tổn thương tới mình chứ? Cũng không phải là người bị cưỡng ngược.

”Vậy mẹ có khổ sở không?” Mạnh Yên không khỏi có chút ngạc nhiên. Ở trong bệnh viện mẹ cô chủ trì đại cục, nhưng không có rơi một giọt lệ.

”Có một chút, rất nhạt.” Năm đó Lý Thiên coi như đối với bà nội Mạnh có chút tình cảm, những thứ này qua nhiều năm cãi vã cũng hao mòn cạn sạch tất cả cảm tình, chẳng qua là thấy Mạnh Ngọc Cương đau lòng như vậy, bà cũng không dễ chịu: “Đừng nói những lời này ngay trước mặt ba của con, ông ấy sẽ khổ sở.”

”Vâng.” Mạnh Yên gật đầu một cái: “Nhưng mà ba có thể đoán được.”

Lý Thiên nhắc nhở: “Nói ra cùng đoán được là hai việc khác nhau, hiểu chưa?”

”Dạ biết, con sẽ để ý.” Mạnh Yên bị điểm tỉnh, quyết định thu hồi các loại ý tưởng rối tung. Đối với ba cô mà nói, người thân mất đi, loại đau khổ này cô không cách nào tưởng tượng được. Cô không có cách nào giúp được ông, nhưng cô cũng không cần để cho ông đau lòng: “Chẳng qua là Mạnh Tuệ, tương lai chị ấy sẽ như thế nào đây?”

Chẳng lẽ Mạnh Tuệ còn có thể cùng tên khốn Ngô Lương kia kết hôn? Còn có thể giống như không có gì chung sống với nhau? Cô không khỏi hoài nghi thật sâu.

Lý Thiên nhớ tới người trong cuộc của chuyện lần này, thờ dài thật sâu: “Nếu là nó không có làm giấy hôn thú là tốt, còn có thể nghĩ biện pháp từ hôn.”

Mạnh Yên sớm nghe được các thân thích âm thầm nhắc tới rất nhiều ẩn tình: “Bác gái cả chỉ sợ con vịt đã bị luộc chín bay đi mất, lúc này mới buộc bọn họ đi lĩnh giấy hôn thú.”

”Bác gái cả của con chọn cho A Tuệ đối tượng kết hôn, phẩm hạnh kém thành ra như vậy, nếu bà ta thật lòng thương yêu con gái mình, để tâm ra ngoài

hỏi thăm một chút, nhất định có thể nghe được.” Lý Thiên vì cảm thấy đáng thương cho Mạnh Tuệ mà tiếc hận, nhà bác cả Mạnh chỉ có cô vẫn tính là cô gái tốt, đáng tiếc người mẹ thế này.

”Coi như bác ấy hỏi thăm được, con đoán chừng bác ta cũng sẽ gả con gái qua đó thôi.” Mạnh Yên rất không chấp nhận: “Có lẽ bác ta nghĩ rằng, đàn ông sau khi kết hôn sẽ nghe lời, sẽ không rồi đi lêu lổng ăn chơi.”

Lý Thiên biết thái độ làm người của Quý Tú Mai, trong lòng rất không hồ thẹn: “Bác cả gái của con là người trong mắt chỉ có tiền, cho dù nhà trai có thiếu sót vài cái bà ta cũng không quan tâm.”

”Đúng vậy, chỉ cần đưa sính lễ thật nhiều, bác ấy còn lâu mới quan tâm.” Mạnh Yên càng nói càng tức giận: “Lần này xác thực nhà trai đưa sính lễ rất nhiều, đủ để thay đổi điều kiện cuộc sống nhà bọn họ.” Cô mang những thứ sính lễ mà nhà trai đưa tới nói ra.

Lý Thiên nghe xong không khỏi cả giận nói: “Bà ta là cưới hay là bán con gái vậy? A Tuệ đáng thương có người mẹ thế này cũng đủ thảm.”

”Chị ấy cũng có thể không đồng ý mà.” Mạnh Yên giận Mạnh Tuệ không tranh, bất cứ chuyện gì đều nghe cha mẹ định đoạt: ”Không nghe mẹ chị ấy nói thì sẽ không có chuyện này xảy ra.”

”Cô bé theo thói quen từ nhỏ bị cha mẹ dạy dỗ, làm sao dám phản kháng quyết định của cha mẹ?” Lý Thiên lo lắng nhất chính là chuyện tương lai: ”Cũng không biết con đường sau này nó sẽ đi như thế nào?”

”Sẽ phải ly hôn thôi.” Mạnh Yên có chút không xác định. Người nhà bác cả Mạnh cũng không thể suy đoán theo lẽ thường. Nếu như là nhà mình, cha mẹ của cô khẳng định không nói hai lời từ hôn, nhưng theo tính cách của ba người nhà bọn họ, sẽ không thể nào gặp phải loại chuyện như vậy. Vợ chồng Lý Thiên thương con gái như vậy, làm sao có thể gả con gái cho loại người như thế? Lại nói tính tình Mạnh Yên độc lập tự chủ như vậy, có thể nghe lời của cha mẹ sao?

”Mẹ đoán không biết, phụ nữ sau khi ly hôn sẽ mất giá trị rất nhiều, hơn nữa A Tuệ vừa không có năng lực nuôi sống mình.” Lý Thiên là người lẫn lộn ở trong xã hội, đối với chuyện này nhìn xa hơn toàn diện hơn, không nhận được vì tương lai Mạnh Tuệ cuốn theo chiều gió mà thờ dài một hơi.

Phụ nữ ly hôn cùng đàn ông không giống nhau, đàn ông vẫn như cũ thuận lợi vui vẻ, vẫn như cũ có thể lấy thêm vợ bé. Nhưng phụ nữ ly hôn sẽ rất khó sống.

”Không thể nào?” Mạnh Yên không cách nào tưởng tượng kêu lên: “Qua chuyện như vậy, chị ấy còn có thể cùng cái tên Ngô Lương kia vượt qua tiếp không?”

Thấy con gái không tin, Lý Thiên cũng không giải thích nhiều: “Chúng ta nhìn đi, đáng tiếc mẹ cũng vậy không thể ra mặt giúp đỡ nó một phen.” Cui như Mạnh Tuệ muốn ly hôn, cha mẹ của cô ấy cũng không chịu đồng ý. Ly hôn thật khó nghe, hơn nữa ban đầu đồng ý của hôn sự này, cũng là tham người ta có tiền.

Theo suy nghĩ của bà, Quý Tú Mai là một người ngu ngốc không có đầu óc, ánh mắt thiên cận. Trong mắt chỉ có tiền tài cùng lợi ích, có sữa* chính là mẹ. (#Mèo: Thật ra tác giả ghi là “ngực” á, ý nói ngực có sữa chính là mẹ.) Đáng tiếc biểu hiện tối nay của bà ta cũng làm cho nhà họ Ngô đối với bà ta rất bất mãn, hai nhà sợ rằng sẽ trở thành oan gia. nếu như Mạnh Tuệ không ly hôn, sợ rằng ở nhà họ Ngô cũng ăn khổ. Đến lúc đó ly hôn, những sính lễ đã nuốt vào bụng kia sẽ phải trả lại, sợ rằng Quý Tú Mai không thể dễ dàng tha thứ chuyện này.

Mạnh Yên nghĩ đến tính tình Quý Tú Mai cổ tình gây chuyện, không khỏi cười khẩy nói: “Mẹ phải ra mặt chứ, nếu không bác cả gái còn có thể cho rằng mẹ không có tốt bụng, muốn phá hư nhân duyên của con gái bác ấy.”

Quý Tú Mai không có chuyện gì thỉnh thoảng lôi kéo bà nội Mạnh tới đây kiểm chỗ tốt, lấy cớ sợ rằng hận không đem được toàn bộ tiền của nhà họ Mạnh dời đến dưới tên mình thôi.

”Cũng bởi vì như thế.” Lý Thiên cũng rất bất đắc dĩ: “Năm đó mẹ cũng không muốn cho A Tuệ vào công ty của chúng ta, chỉ sợ để cho mẹ nó cũng đi theo tới đây để tốn tiền.” Nếu là Mạnh Tuệ không phải con gái Quý Tú Mai, không có bất cứ quan hệ gì với nhà bọn họ. Bà đã sớm đem A Tuệ tuyển vào trong công ty làm việc.

Mạnh Yên chỉ cần nhớ tới Quý Tú Mai liền phiền lòng: “Nói gì thì nói, bác gái cả này vẫn là thân thích, chúng ta coi như tốt bụng giúp một tay cũng không dám.” Nào có người làm mẹ như vậy? Hi vọng đến lúc đó có thể suy tính hạnh phúc của con gái, ủng hộ con gái ly hôn, trả lại toàn bộ số tiền kia.

Hai mẹ con nói chuyện hồi lâu, lúc này mới mong lung ngủ.

Tác giả có lời muốn nói: Để cho bà nội Mạnh thuận lợi ra đi, bớt việc bớt lo. Tránh cho bà ta sống dở chết dở làm cho người ta bức bối. Đến lúc đó xui xẻo còn là một nhà Mạnh Yên

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chương 85

Hai ngày sau, vợ chồng Mạnh Ngọc Cương bận bịu lo tổ chức tang lễ, từ việc lớn đến việc nhỏ đều do hai vợ chồng bọn họ thu xếp, tiền tổ chức tang lễ cũng là do hai vợ chồng Mạnh Ngọc Cương bỏ ra.

Bác cả Mạnh chỉ biết ngồi một chỗ ngẩn người, Quý Tú Mai trưng ra vẻ mặt buồn rười rượi, nhưng mọi việc thì không hề tham gia xử lý. Ngay cả tiền cũng không đưa ra một đồng, hỏi bà ta vấn đề gì, bà ta cũng không thèm để ý tới chỉ ngậm miệng giả câm.

Mạnh Tuệ thì cả ngày kìm nén nước mắt, trong suốt thời gian tổ chức tang lễ Ngô Lương không hề xuất hiện, ngay cả người nhà họ Ngô cũng không có một ai đến.

Ngay cả Mạnh Quân là cháu đích tôn của nhà họ Mạnh phải đến ngày hôm sau mới về nhà, đưa tiền bà nội Mạnh một đoạn đường rồi vội vàng đi luôn.

Tang sự làm xong xuôi, bạn bè, người thân đã về hết chỉ còn lại mấy chị em trong nhà và gia đình Mạnh Yên một nhà ba người đều ở lại.

Mạnh Ngọc Cương mệt mỏi nhắm mắt lại ngồi trên ghế nghỉ ngơi, hai ngày qua ông không hề được ngủ một chút nào.

Mạnh Yên cũng mệt mỏi dựa vào người Lý Thiên, mắt cũng có chút sưng đỏ. Đặt vào trường hợp lần này, dù cô không muốn khóc cũng phải tự véo vào đùi mình để ép phải khóc. Không còn cách nào khác, nếu không làm như vậy sẽ bị người khác cho là con cháu bất hiếu. (Ồ tiêu: Thương em quá, híc.)

Cô cả Mạnh cảm quyền sách đi đến ngồi bên cạnh Mạnh Ngọc Cương nói: “Ngọc Cương, đây là tiền phúng viếng của bạn bè, anh em trong họ, anh muốn xử lý thế nào?”

Theo phong tục ở vùng này, việc tổ chức tang lễ còn long trọng hơn so với việc tổ chức hôn lễ. Ngoại trừ bạn bè bên ngoài, anh em trong họ, mỗi nhà trong thôn đều phải qua phúng viếng không thể vắng mặt. Mà mỗi người đều phải cho một chút tiền lo việc lễ tang, số tiền cũng không hề nhỏ, tất nhiên sau này cũng cần phải đáp lễ lại.

Hôm nay, cô cả Mạnh có nhiệm vụ duy nhất chính là ghi sổ, số tiền mọi người phúng viếng bao nhiêu đều được ghi vào sổ này.

Quý Tú Mai nghe thấy vậy, hai ngày qua làm người cảm cũng không nhận được nữa mà nhảy dựng lên: “Tất nhiên tất cả số tiền này là của nhà tôi.”

Sau khi bà nội Mạnh xảy ra chuyện, bà ta không chịu ra mặt. Rõ ràng là cháu cả lại không chịu lo chuyện gia đình, giống như chỉ là họ hàng xa mặc kệ tất cả.

“Tại sao?” Kể từ giây phút mẹ ông ngã xuống, ông đã phải kìm nén tức giận. Ngay cả trong mấy ngày tổ chức tang lễ, anh cả và chị dâu mặc kệ mọi chuyện không thèm quan tâm đã khiến con tức giận này của ông càng ngày càng lớn. Nhưng vì muốn chôn cất mẹ cho mồ yên mả đẹp nên ông nhẫn nhịn, bây giờ nghe Quý Tú Mai nói như thế, con giận này cũng không nhịn được nữa.

Mạnh Ngọc Cương không quan tâm đến số tiền này, nhưng ông không muốn bọn họ tự dưng được hưởng lợi. Khi cần đưa tiền thì không nói câu nào, đánh chết cũng không chịu bỏ ra một đồng, vậy mà bây giờ xử lý liên quan đến tiền bạc thì lại chủ động đòi hỏi. Lúc đó, nếu vợ chồng bác cả Mạnh chịu bỏ ra một chút tiền hoặc khách khí nói mấy câu thì bây giờ ông sẽ không tức giận đến vậy.

“Ngọc Cương, chú nói vậy là ý gì? Đây là tiếng người sao?” Sở trường giỏi nhất của Quý Tú Mai chính là càn quấy, nhắm mắt nói mò: “Những năm qua, mẹ đều ăn uống, sinh hoạt ở nhà chúng tôi, tất cả chi tiêu đều là do nhà chúng tôi bỏ ra, số tiền hôm nay đương nhiên phải là của nhà chúng tôi.” Bà ta nói với khí thế hùng hồn, dường như đã quên chuyện xảy ra lúc trước.

“Chị dâu, sao có thể nói tất cả do nhà anh chị chi tiền?” Mạnh Ngọc Cương nghe thấy những lời này, tức giận đến phát run: “Những năm qua, hàng tháng em đều cho mẹ không ít tiền, trong tay em còn giữ bản thỏa thuận có chữ ký đồng ý của chị, chị sẽ không quên nhanh đến vậy chứ.”

“Cứ coi như đúng thì đã làm sao?” Sau khi bị vạch trần, Quý Tú Mai vẫn không biết xấu hổ: “Những năm qua tôi cũng bỏ ra rất nhiều công sức chăm sóc mẹ, những thứ này so với số tiền bỏ ra còn hao tổn sức lực nhiều hơn, nên số tiền kia cho nhà tôi, cũng coi như bồi thường.” Da mặt dày cùng bức tường cũng không kém nhau là mấy. (Ồ tiêu: Kém là thế nào, có khi còn hơn ý chứ.)

Bác cả Mạnh vẫn như cũ ngồi một bên không nói lời nào, giống như không nghe thấy gì.

“Hừ.” Thật sự, Mạnh Ngọc Cương chưa gặp qua người nào không biết xấu hổ như Quý Tú Mai: “Nếu không phải vì các người, mẹ sẽ chết sao?” Nếu không phải do cảm xúc quá mức kích động, giờ này mẹ ông vẫn sống rất tốt.

Quý Tú Mai trừng mắt, vô cùng tức giận: “Ngọc Cương, chú có ý gì? Chẳng lẽ mẹ gặp chuyện không may là do tôi làm hại hay sao?”

Đúng là trong lòng Mạnh Ngọc Cương rất hận bà chị dâu này: “Chẳng lẽ không đúng hay sao? Nếu không phải do ánh mắt thiên cận của chị không biết nhìn người, tìm loại người như vậy làm con rể, mẹ sẽ xảy ra chuyện hay sao?”

“Sao chú lại có thể nói chuyện không có đạo lý như vậy? Tất cả mọi người đều thấy, mẹ bị như vậy là do con đàn bà ti tiện kia làm hại, cho nên mới phải...” Quý Tú Mai đem mọi chuyện đẩy sạch sẽ: “Cái này mắc mớ gì đến tôi? Liên quan gì đến con rể nhà tôi?” Bà ta tuyệt đối không sai, đều là người khác sai.

Mạnh Ngọc Cương nhớ đến mẹ ông cảm thấy rất đau lòng: “Tất cả là do chị quá tham lam, chuyện của ngày hôm nay tất cả là do chính chị tạo thành.”

Dù mẹ ông không tốt nhưng vẫn là mẹ ông, đã nuôi ông từ nhỏ đến lớn. Những năm qua, nếu không phải do Quý Tú Mai sau lưng gây xích mích chia rẽ thì mối quan hệ giữa ông và mẹ ông sẽ không căng thẳng đến mức độ này? Nếu không phải Quý Tú Mai cố ý tìm cách vu vơ vu cáo, mẹ ông sẽ chết sớm như vậy hay sao? Hết vấn đề này đến vấn đề khác, tất cả đều là lỗi của Quý Tú Mai.

“Nói láo, tôi đâu có làm cái gì?” Quý Tú Mai không chịu được lời trách mắng như vậy, lập tức đứng bật dậy, thái độ rất hung hăng: “Ngọc Cương, chú đừng nói lung tung, tôi chính là có chỗ dựa. Chỉ cần có con rể tốt thì nửa cuộc đời còn lại của tôi sẽ không còn gì phải lo, chú đừng cho rằng chú có mấy đồng tiền dơ bẩn là giỏi.”

Kể từ khi kết hôn gia với nhà họ Ngô, bà ta luôn tỏ ra kiêu ngạo. Xảy ra chuyện như vậy nhưng bà ta nhất định không chịu từ bỏ quan hệ với nhà họ Ngô.

“Con rể tốt? Loại người như vậy mà chị còn muốn A Tuệ đi theo hẳn?” Mạnh Ngọc Cương chỉ cảm thấy buồn cười, với tính cách đó của Ngô Lương sẽ là con rể tốt hay sao? Sau khi gây ra chuyện lại còn trốn tránh không thấy bóng dáng đâu. Loại đàn ông không có trách nhiệm như thế mà Quý Tú Mai còn tưởng là báu vật, thực sự là mất mặt.

Quý Tú Mai nổi trận lôi đình, hận không thể lao lên đánh cho Mạnh Ngọc Cương một trận: “Chú đừng nói lung tung, hai đứa là vợ chồng, đương nhiên là phải theo cậu ta.” Dám cười nhạo con rể của bà ta, Ngọc Cương coi mình là ai chứ? Con trưởng nhà họ Mạnh hay sao? Xì, đến phiên chú nói chuyện hay sao?

Mạnh Tuệ từ đầu vẫn ngồi im lặng không nói gì, bỗng dưng mở miệng: “Con muốn ly hôn.”

“Đầu óc con cũng có vấn đề rồi hả?” Quý Tú Mai không kìm chế được tức giận, tay chỉ vào con gái: “Lời nói của chú con có thể coi là thật hay sao? Chú con là đang ghen tị với nhà chúng ta, con đừng bị mắc mưu.”

Hai ngày trôi qua, Mạnh Tuệ cảm thấy rất khổ sở, có lẽ đây là thời điểm cô cảm thấy khó khăn nhất, khổ sở nhất trong cuộc đời. Trong mắt cô bây giờ thế giới quan đã hoàn toàn sụp đổ nhưng cô vẫn có thể nhận định được sự việc: “Ngô Lương và cô gái kia cùng nhau hại chết bà nội, con sẽ không bao giờ ở chung cùng anh ta.”

Bây giờ chỉ cần nhớ tới chuyện xảy ra hôm đó là cô cảm thấy đau đớn khắp cơ thể, trong ngày tổ chức hôn lễ mà chồng cô lại gây ra chuyện lớn như thế, bà nội Mạnh chỉ vì đứng ra giúp cô hạ con giận mà bị mất đi mạng sống.

Quý Tú Mai tức giận ra sức chỉ tay vào đầu Mạnh Tuệ, thở hắt ra quát: “Con suy nghĩ cho kỹ, chuyện xảy ra là do con đàn bà tiện kia làm hại, cùng A Lương một chút quan hệ cũng không có.” Sao vào thời điểm này mà con gái bà ta lại có hành động hồ đồ như vậy? Cả đời còn phải dựa vào A Lương, tại sao con gái lại có thể đổ lỗi cho cậu ta là nguyên nhân gây ra cái chết của bà nội Mạnh?

“Mẹ, đến bây giờ mẹ vẫn còn ra sức bảo vệ anh ta.” Mạnh Tuệ thấy thất vọng: “Thật sự mẹ cảm thấy anh ta sẽ là một người chồng tốt, trong tương lai sẽ là một người cha tốt hay sao?” Anh ta đối xử độc ác với con gái ruột như vậy, huống chi là người khác? Có thể đặt hi vọng vào anh ta hay sao? Có phải mẹ cô nghĩ mọi chuyện thật quá đơn giản.

“Trước khi lập gia đình, đàn ông trắng hoa là chuyện bình thường.” Quý Tú Mai nhớ đến khối tài sản kếch sù của nhà họ Ngô, lập tức nhẹ giọng khuyên nhủ: “Nhưng khi đã kết hôn rồi con quan tâm một chút, cậu ta sẽ kiềm chế tính phóng đãng lại.”

“Nếu anh ta không kiềm chế thì làm thế nào?” Mạnh Tuệ càng ngày càng thất vọng.

Suy nghĩ một lúc, Quý Tú Mai nói: “Con chỉ cần sinh một đứa con trai, tâm tư của cậu ta sẽ thay đổi.” Đàn ông mà, chỉ cần có con trai thì sẽ có tất cả.

Giọng nói Mạnh Tuệ run rẩy hỏi: “Nếu như không được thì sao?” Chẳng lẽ vì nhà họ Ngô giàu có cho nên mẹ cô cứ như vậy bênh vực Ngô Lương? Không may suy xét đến cảm nhận và ý kiến của cô hay sao?

“Con là heo ngọc hay sao?” Quý Tú Mai thấy đầu óc con gái chậm chạp tức giận gầm gừ: “Ngay cả một người đàn ông cũng không quản được, con có thể nghĩ ra nhiều biện pháp khác.” Nhìn vẻ ngoài của con gái bà ta cũng rất thông minh, thế nào mà suy nghĩ lại chậm chạp đến vậy? So với con bé Mạnh Yên chết tiết kia, không biết chênh lệch bao nhiêu. Cho dù bà ta có ghét Mạnh Yên cũng phải thừa nhận một điều là Mạnh Yên rất thông minh nhanh nhẹn.

Mấy chị em của Mạnh Ngọc Cương đứng bên cạnh, mấy lần định mở miệng nói nhưng đều bị chồng bọn họ ngăn cản không cho tham gia. Dù sao đây cũng là việc nhà người khác, cho dù là người thân cũng không tiện can thiệp vào. Hơn nữa, chuyện này nói ra cũng không được hay cho lắm, trong mắt bọn họ tất cả mọi chuyện xảy ra đều là do nhà họ Ngô làm hại, ngay đến nhà họ Ngô cũng đang ước gì không có hôn sự này diễn ra. Nhưng ý nghĩ truyền thống của người Trung Quốc xưa nay thường là khuyên giải để hòa hợp chứ không khuyên chia ly, khiến cho bọn họ không thể nào thần nhiên khuyên giải để hòa hợp được.

“Biện pháp? Con có thể có biện pháp gì?” Mạnh Tuệ cảm thấy rất đau lòng, đôi mắt ngấn lệ: “Loại người như anh ta ngoài việc ăn chơi đàng điếm, ngay cả một chút tinh thần chịu trách nhiệm cũng không có, làm sao con có thể giao nửa cuộc đời còn lại của con cho anh ta?” Thật sự Mạnh Tuệ hi vọng mẹ của cô có thể đứng trong hoàn cảnh của cô để suy nghĩ lại.

Quý Tú Mai chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “A Tuệ, con đã cùng cậu ta kết hôn, không có sự lựa chọn nào khác.” Ván đã đóng thuyền, tuy rằng hôn lễ không thể vẹn toàn nhưng giấy chứng nhận kết hôn cũng đã ký, hai người chính thức đã là vợ chồng, không thể lại có những ý nghĩ khác.

“Vẫn có thể ly hôn.” Mạnh Tuệ không chịu từ bỏ, chỉ cần nghĩ đến việc sẽ cùng chung sống một nhà với Ngô Lương, cô cảm thấy rất khó chịu.

“Ly hôn cái đầu con, Con biết phụ nữ ly hôn sẽ có cuộc sống thế nào không?” Thật sự Quý Tú Mai muốn tách đầu của con gái ra sắp xếp lại dây thần kinh cho thật tốt, để cho con gái bà ta có thể nghĩ lại: “Khi đàn ông ly hôn vẫn có thể cưới người phụ nữ khác, nhưng con ly hôn rồi còn có ai muốn cưới con nữa?” Sự chọn lựa của phụ nữ đã ly hôn có cuộc sống quá nhỏ, làm sao có thể chọn được người đàn ông hợp ý? Đừng nói đến người đàn ông có tiền. Bà ta tuyệt đối không cho phép con gái ly hôn.

“Cùng lắm thì cả đời không lấy chồng.” So với cuộc sống vô vọng tâm tôi, Mạnh Tuệ không quan tâm đến tương lai sau này có cơ hội gặp qua hay không?

“Năm mơ.” Quý Tú Mai nghe con gái nói vậy, sắc mặt rất khó coi: “Nếu như vậy thanh danh nhà chúng ta sẽ để đâu? Tương lai em trai con làm sao có thể cưới vợ được đây?”

“Con ly hôn sẽ ảnh hưởng đến việc em trai lấy vợ?” Mạnh Tuệ không muốn cùng mẹ cô dây dưa không rõ ràng, hỏi thẳng: “Mẹ, có phải mẹ không muốn từ bỏ những đồ sinh lễ kia hay không?”

“Sinh lễ cho nhà chúng ta, con cũng đã được gả cho A Lương, tất nhiên những thứ đồ này chính là của chúng ta.” Về mặt Quý Tú Mai cương quyết: “Chúng ta không thể trả lại.”

Đặc biệt chỉ cần nhắc đến tiền, bà ta sẽ không bao giờ chịu nói lý lẽ, nhưng lại luôn cho rằng bà ta rất có đạo lý, những gì đã nói ra đều là chân lý. (Ôc tiêu: bà nội Mạnh thứ hai xuất hiện.)

Mạnh Tuệ không biết làm thế nào để có thể thuyết phục được mẹ của cô ta: “Con không cần biết mẹ nói những gì, con không hề muốn chung sống một nhà với Ngô Lương.”

“Có phải con quá đau lòng nên đầu óc có vấn đề rồi hay không?” Quý Tú Mai không thể hiểu nổi tại sao con gái bà ta lại có chấp như vậy: “Nhà họ Ngô giàu có, muốn nhà có nhà, muốn xe có xe, muốn nhà xưởng có nhà xưởng, vàng bạc đầy nhà, trong nhà lại còn có hai người giúp việc, cái gì con cũng thêm quan tâm. Con còn muốn như thế nào?”

Mạnh Tuệ cắn môi dưới: “Sau khi mẹ báo cảnh sát, sắc mặt mọi người nhà họ Ngô đều không giống nhau, con còn có thể chuyển sang nhà họ Ngô sống tiếp sao?” Ở trong mắt mẹ cô tiền là vạn năng à? Tiền có thể làm cho người ta hạnh phúc hay sao?

“Tại sao không thể? Con là con dâu nhà họ Ngô.” Bỗng nhiên Quý Tú Mai nghĩ ra một chuyện, nhủ mầy: “Ông thông gia cũng thật chẳng ra gì, vì con đàn bà ti tiện kia mà gây chuyện với nhà chúng ta, đáng sao?” Ngay cả việc lo liệu tang lễ cho nhà thông gia cũng không đến, có nhảm hay không? Làm cho tiền lo việc tang lễ cũng không lấy được.

Mạnh Tuệ không thể tưởng tượng nổi ý nghĩ của mẹ cô là như vậy, không nhận được nhắc nhở: “Ông ta còn đang hận mẹ đã làm hỏng thanh danh của con trai ông ta.” Sao mẹ cô còn có thể nghĩ Ngô Quốc Đống sẽ chấp nhận cô, chấp nhận gia đình cô nữa? Cứ coi như ông ta có thể nhận được con tức này, nhưng cô cũng không muốn tiếp tục làm con dâu nhà họ Ngô.

“Chuyện này có gì đâu, qua một hai năm nữa, làm gì còn ai nhớ đến chuyện như vậy? Không có gì là ngạc nhiên.” Quý Tú Mai ôm vai của con gái nhẹ nhàng khuyên nhủ: “A Tuệ, con yên tâm, chỉ cần con sinh cho nhà họ Ngô cháu trai, tất cả đều không thành vấn đề. Nhà thông gia cũng đã chờ bể cháu nhiều năm nay rồi.” Bà ta hay nói quá đáng, nhưng có lúc nói còn có chút đạo lý. Chính xác Ngô Quốc Đống vô cùng muốn có cháu trai đích tôn, có lẽ khi nhìn đến cháu trai sẽ chọn quên đi chuyện không hay trong quá khứ.

Bây giờ trong suy nghĩ của Quý Tú Mai quan trọng nhất là loại bỏ cô gái kia đi, không để cho cô ta cướp được chồng của con gái bà ta. Những vấn đề khác bà ta không muốn nghĩ đến hay nói cách khác không muốn lo lắng. Bà ta cho rằng những gì bà ta làm là chính xác nhất, ý kiến và nhận xét của người khác đều không quan trọng.

Về mặt của Mạnh Tuệ giống như bị kim đâm, sắc mặt trắng bệch: “Gia đình họ Ngô không thiếu cháu trai, cháu gái.” Ngay cả con gái riêng cũng đã có rồi, nói không chừng còn có nhiều đứa con riêng của những người đàn bà khác nữa. Cô không thể chấp nhận được chuyện này, cô luôn một lòng cho rằng cả đời có thể dựa vào chồng cô, nhưng anh ta lại là người có tâm tư không trong sạch, trong ba ngày qua chuyện xảy ra đã khiến cô từ một người đang ở trên đỉnh của hạnh phúc bị rơi xuống đáy vực thẳm. Vậy mà mẹ cô lại muốn để cô sống ở dưới đáy vực thẳm đó không cho cô bước ra ngoài.

“Sinh con hoang bên ngoài có thể nhận về nhà được sao?” Quý Tú Mai ra sức nhắc nhở người không chút ngừng nghỉ: “Lại nói ai biết được đó có đúng là con của cậu ta hay không? Con chỉ cần sinh cho nhà họ Ngô cháu trai đích tôn, về sau con muốn có cái gì sẽ có cái đó. Sẽ không sợ những đứa con hoang kia lấy đi một phần tài sản của nhà họ Ngô.”

Nghe được mấy câu nói này, tất cả mọi người ở đây không thể tưởng tượng nổi nhìn Quý Tú Mai, ngay cả hai mẹ con Lý Thiến đang nhắm mắt nghỉ ngơi cũng trợn to hai mắt. Không thể nào tin được đến bây giờ mà bà ta vẫn còn có ý định kiếm tiền từ nhà họ Ngô, không phải thần kinh bà ta có vấn đề rồi đấy chứ?

Căn bản Mạnh Tuệ không muốn nghe đến những thứ này, khổ sở cầu xin: “Mẹ, vì tương lai của con hãy suy nghĩ cho thật kỹ, thật sự con không thể chịu được việc cùng Ngô Lương sống chung một nhà được.”

“Con gái ngốc, con bị làm sao vậy? Có phải hai ngày nay có người nào nói chuyện chế nhạo con? Đừng sợ, bọn họ đang ghen tỵ với con nên nhân dịp này tìm cách phá hoại.” Quý Tú Mai luôn cảm giác bà ta được như vậy là rất tốt.

“Mẹ, đem sinh lễ trả lại đi.” Mạnh Tuệ nhắm mắt lại, quyết định muốn ly hôn. Cô hy vọng mẹ cô có thể chấp nhận: “Số tiền kia sau này con sẽ cố gắng làm việc tận lực bù đắp lại cho mẹ.”

Mấy ngày qua, cho dù cô đã bịt kín lỗ tai, nhắm mắt lại vẫn có thể nghe được mọi người bàn tán cùng chế giễu từ tất cả các góc ngách, nói cô ham hư vinh, nói cô hại chết bà nội Mạnh, nói sau này cô sẽ gặp báo ứng, cái gì cũng có. Mỗi một câu đều như lưỡi dao đâm vào tim cô không ngừng chảy máu.

Mỗi lần Quý Tú Mai nghĩ đến việc phải trả lại toàn bộ sinh lễ kia, trong lòng không cam tâm hét lên: “Bù đắp? Bù đắp thế nào? Số tiền kia cả đời con kiếm chưa chắc đã có. Con đừng tiếp tục điên rồ.”

“Coi như vì hạnh phúc của con mà suy nghĩ lại, đồng ý với con đi. Thật sự con không có biện pháp nào có thể coi như không có chuyện gì xảy ra mà có thể tiếp tục sống chung với Ngô Lương.” Trong lòng Mạnh Tuệ hiểu rất rõ, nếu mẹ cô không trả lại sinh lễ thì chuyện ly hôn là điều không thể. Còn nếu trả lại toàn bộ đồ sinh lễ có lẽ nhà họ Ngô sẽ đồng ý buông tha.

Ngô Quốc Đông không phải là người hiền lành, có thể lăn lộn trên thương trường bao nhiêu năm qua đều là người có chút bản lĩnh. Chỉ có mẹ cô là ngày thơ cho rằng tất cả mọi việc đã nằm trong lòng bàn tay.

“Con bé này, tại sao mẹ nói thế nào mà con cũng không nghe? Thật là.” Quý Tú Mai không tìm cách khuyên nhủ Mạnh Tuệ nữa, bà ta đứng dậy nói: “Mẹ sẽ gọi điện cho A Lương đến đây đón con về.”

Lời của tác giả: Ai có bà mẹ như thế này thì đúng là bị kịch suốt cuộc đời ...

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Chương 86

Mạnh Tuệ nhào qua chặn điện thoại: “Mẹ, không được gọi.”

“Buông ra.” Quý Tú Mai đẩy tay của cô ra.

Rốt cuộc Mạnh Ngọc Cương nhìn không được: “Quậy đủ chưa?” Có loại người làm mẹ như vậy sao? Quá vô si.

Vốn là ông không muốn quản chuyện này, quan tâm loại người khó dây dưa như Quý Tú Mai rất là phiền toái, nhưng dù sao Mạnh Tuệ vẫn là cháu gái của ông, ông có chút không nhẫn tâm.

Quý Tú Mai giận dữ trừng mắt nhìn: “Chuyện nhà của tôi không cần chú quản.” Muốn chia rẽ quan hệ mẹ con bà à, nằm mơ đi.

“Vốn là tôi cũng không muốn quản, mà là tôi nhìn không nổi.” Mạnh Ngọc Cương quay đầu liếc nhìn anh cả vẫn không lên tiếng, trong lòng thất vọng: “Chỉ bán con gái mình đổi lấy tiền không cảm thấy cắn rứt lương tâm sao?”

Quý Tú Mai then quá thành giận: “Bán con gái? Chú là cái người ‘miệng chó ói không ra được ngà voi.’” Bà là cười chòng cho con gái, tại sao những người này cứ mãi nói bà bán con gái? Hàng xóm nhà họ Tào họ Đông hẳn cứ thấy bà là rêu rao cả lên, làm hại người trong thôn đều dùng ánh mắt khác thường nhìn bà. Hừ, những người đó đều ghen tỵ với bà, bà nên kiêu ngạo mới phải!

“Chỉ là mẹ cháu nó, lại buộc nó phải nhảy vào giường lửa.” Trên mặt Mạnh Ngọc Cương lộ ra vẻ khinh bỉ: “Mạnh Tuệ không phải là con ruột của chị hả? Tại sao lại ác tâm như vậy.” Bất kể là cha mẹ nào trên đời, những lời này cũng không nhắm vào ai.

“Giường lửa? Có ăn uống vô tận, tiêu tiền phung phí bằng ở trong giường lửa sao? Tôi ngược lại rất muốn nhảy xuống, đáng tiếc không có ai để ý tôi.” Quý Tú Mai chống nạnh nhất quyết không tha: “Đừng rỗi, chú cũng có con gái mà, tương lai cũng có thể đổi tiền, không cần ghen tỵ với nhà chúng tôi.” (#Mèo: Huy động 500 anh em tới thiêu rụi con mụ này đi!!! (͡_ ͡_)

“Con gái của tôi tương lai sẽ thừa kế sản nghiệp của vợ chồng chúng tôi, bất kể nó muốn cái gì đều được.” Mạnh Ngọc Cương kim nén lửa giận trong lòng: “Không cần phải ăn nói khép nép bị bán đi.” Có ý tốt mới khuyên bảo bà ta, bà ta lại kéo con gái của mình vào, thật quá mức. Mạnh Yên là bảo bối của ông, ai cũng không thể chạm vào.

Quý Tú Mai hừ lạnh một tiếng, không để ý đến ông nữa, ngược lại quay về phía con gái quở trách kì quái: “A Tuệ, muốn trách muốn mắng thì làm đi, chỉ có thể trách ba mẹ mày không chịu tranh giành, không kiếm được tiền. Chỉ có thể ăn nói khép nép bán mày đi.” Hành động là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, đúng hơn là mắng ai đó?

Mạnh Ngọc Cương lắc đầu một cái, mấy ngày nay vội vàng quá mệt mỏi, lại không có cách nào khai thông đầu óc của bà ta, không muốn để ý đến bà ta

hiều hơn nữa: “Anh chị cả, đem nợ nần ra tính hết đi, chia phần tiền của tôi ra, từ nay hai nhà phân ra.”

Nhà có tang sự của cha mẹ già bình thường là do mấy anh em trai cùng chung gánh vác, dĩ nhiên cũng cùng chung chia tiền, đây là phong tục. Từ trước đến nay không ai đối với chuyện này có bất kỳ dị nghị gì.

Nhưng Quý Tú Mai lại nổi giận: “Cái gì? Phân chia? Tại sao muốn phân? Tại sao muốn phân? Đây là tiền nhà tôi, ai cũng không có tư cách phân chia cái tiền này.” Phong tục là cái gì, quy định là cái gì? Tất cả cút một bên. Chỉ có lời của bà ta mới là quy định.

Mạnh Ngọc Cương nhìn không nhìn bà ta: “Làm phiền anh chị, làm việc nhanh lên một chút. Chuẩn bị xong tôi đưa các người đi về nghỉ. Hai ngày nay khổ cực các người rồi.”

Quý Tú Mai nhanh chóng đỏ bừng cả khuôn mặt: “Không cho phân, có nghe hay không. Tiền này do tôi quyết định, không cho phân.”

Không một ai để ý bà ta, dưng cả ngời xuống ghế cảm thấy lạnh không ngừng.

Quý Tú Mai thấy tình cảnh này trong lòng vô cùng khó chịu, lại đau lòng phần tiền bị chia ra kia, chỉ vào mũi của ông điên cuồng la hét: “Mạnh Ngọc Cương, mày có tư cách gì ở nhà tao mà vung tay múa chân? Mày cút đi cho tao.”

“Sau khi xử lý xong, tôi sẽ không bao giờ đến cửa nhà các người một lần nào nữa.” Mạnh Ngọc Cương lạnh lùng nhìn bà ta: “Từ nay về sau, hai nhà chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, cưới tang hay chuyện vui chuyện buồn cũng không muốn trở lại đây.” Đây đã là lời nói nặng nhất, bày tỏ hai nhà từ nay đoạn tuyệt quan hệ.

Mạnh Ngọc Cương cũng không muốn làm chuyện tận tuyệt như vậy, nhưng biểu hiện của anh trai và chị dâu thật là làm cho người ta rét lạnh. Cách làm người xử sự của bọn họ cũng quá kém cỏi, danh thanh quá kém. Hôm nay trở mặt, về sau sợ rằng rất khó trở lại. Ông còn có một đứa con gái thôi, không thể để cho bọn họ liên lụy.

Bác cả Mạnh nóng nảy, không nhịn được lên tiếng: “Em hai, chú tính làm cái gì? Làm sao lại nghiêm túc như vậy?” Mặc dù ông ta sợ vợ, nhưng biết có được thằng em này sẽ mang đến cho bọn họ biết bao nhiêu thứ tốt. Một khi tuyệt giao, những chỗ tốt kia cũng chạy hết.

Trong mắt Mạnh Ngọc Cương tất cả đều là đau lòng: “Anh, mẹ chết thế nào, trong lòng anh rất rõ ràng. Tôi không muốn nhìn thấy các người nữa.”

Lỗi tại người anh này quá mềm yếu, lại sợ vợ, lại hướng nội, ở nhà căn bản không có quyền phát ngôn. Quý Tú Mai nói đồng ông ta không dám nói tây, người như vậy có thể trông cậy vào ông ta nói ra lời hữu dụng không? Sẽ dễ nghe sao?

Giờ phút này Quý Tú Mai đang tức giận, nhìn một nhà ba người Mạnh Yên thật sự rất ghét, ước gì bọn họ liền rời đi, tốt nhất không cần chia cho bọn họ một phần tiền nào: “Có gì đặc biệt hơn người? Mau cút đi.”

Trong lòng bà ta còn giận dữ muốn nói thêm, còn có loại người như thế sao, lấy ra tiền xong liền muốn đi, thật không biết xấu hổ! Có tiền nhiều như vậy còn so đo những đồng tiền lẻ này, không trách được người khác nói càng tiền người càng hẹp hòi.

“Chia xong tiền tôi sẽ đi, coi như chị cầu xin tôi... tôi cũng sẽ không ở lại.” Mạnh Ngọc Cương chường mặt số tiền này, nhưng lại không muốn để cho bà ta đắc ý.

“Chú cho rằng tôi là thứ gì?” Quý Tú Mai không nghe được người khác muốn phân tiền của bà ta: “Chúng tôi là anh trai và chị dâu của chú, chú lại nói lên những lời như vậy, để cho người khác tới phân xử thử, loại người vong ân phụ nghĩa như chú đúng là súc sinh mà.” Chỉ cần vào cửa nhà bà ta, tất cả tiền đều là của mẹ hết.

Ánh mắt cô hai Mạnh đầy tơ máu, nhảy ra kêu lên: “Câm mồm, nhà họ Mạnh chúng tôi không phải để cho cô muốn mắng là mắng.”

Quý Tú Mai không thể tưởng tượng nổi nhìn bà: “Chị hai, làm sao chị cũng giúp của hắn ta?” Nếu ở trước kia, mấy cô nhà họ Mạnh đều là đứng về phía bà ta. Sao hôm nay lại giúp tên khốn kia?

Bác cả Mạnh vội vàng khuyên nhủ: “Tú Mai, bà tạm thời bớt nói một câu thôi.”

Có lẽ hai ngày nay bà ta đối với chuyện bên ngoài không quan tâm hỏi, thế nhưng ông ta lại nghe được không ít tin đồn. Nếu tiếp tục náo loạn, mặt mũi này cũng bị vứt đi.

“Tôi nói sai cái gì?” Từ trước đến giờ Quý Tú Mai không để chồng mình ở trong mắt, đẩy ông ta ra: “Tôi chỉ là muốn cho người ngoài tới phân xử thử, chú ta đã có tiền liền xem thường anh trai và chị dâu rồi, thật là không có lương tâm.”

Cô ba Mạnh giận dữ nhìn bà ta: “Mày thì có cái gì để ý? Hại chết mẹ, mày còn để ý gì nữa?”

Hồi mẹ bà còn sống phải nhìn sắc mặt của cô em dâu này, chỉ ngóng trông cô em này đối với bà nội Mạnh khá hơn một chút. Cho nên ăn uống cũng sẽ đúng hạn cung phụng, nhưng à ta không chỉ không có chăm sóc tốt mẹ của bà, còn gián tiếp hại chết bà ấy, nghĩ đến cái này liền hận nghiền răng.

Quý Tú Mai nghe lời này một bụng uất ức: “Chị cả à, làm sao chị cũng trút chuyện này lên trên đầu em chứ? Các người cũng nhìn thấy cả rồi, là con đàn bà kia làm chuyện tốt, không liên quan gì tới em.”

Cô cả Mạnh cũng không nhịn được ra tiếng: “Ngọc Cương nói không sai, nếu không phải là bởi vì cô lòng tham không đáy, mẹ tôi làm sao sẽ chết? A Tuệ làm sao sẽ rơi vào thế mặc cho người ta giều cột đến nông nỗi này? Cô còn tưởng rằng gia đình cô nở mày nở mặt à, cô biết có bao nhiêu người ở phía sau chỉ trò nói bậy nói bạ hay không?”

Hai ngày nay bạn bè thân thích chế nhạo đã làm cho bà thật mất mặt, trách cứ đều do Quý Tú Mai không tốt.

“Bọn họ đều là đồ mất* với nhà em.” Quý Tú Mai giương cổ, khuôn mặt không phục. (*Ghen tỵ.)

“Nhà mày có cái gì tốt mà đồ con mất?” Cô hai Mạnh nạt bà ta một tiếng: “Cứ tranh gia sản như vậy, có cái gì tốt mà hả hê, trong nhà Ngọc Cương so với nhà các người có tiền nhiều hơn kia, tại sao người ta không nói xấu nó?”

Họ vốn là đem chuyện bà nội Mạnh chết đi quy chụp lên đầu Quý Tú Mai, đáng tiếc vẫn là thân thích một giuộc, ản nhĩn không phát. Nhưng bà ta làm việc càng ngày càng sai lầm, nói chuyện càng ngày càng khó nghe.

“Oh, tôi hiểu.” Gương mặt Quý Tú Mai bừng tỉnh hiểu ra, ngay sau đó khi dễ nhìn bọn họ: “Các người hôm nay nhìn nhà của chú ấy có tiền, tranh nhau làm chú ta vui lòng, chúng tôi không có chỗ tốt gì cho các người cả, các người liền dùng sức đập chúng ta. Đều là bọn lòng lang dạ thú.”

Cả ba bà cô vốn cũng không phải là người tốt tính, rồi rít máng lên. Quý Tú Mai một người địch ba người, thế lực ngang nhau. Có thể thấy được bà ta mắng người có bao nhiêu lợi hại.

Lý Thiên lôi kéo tay Mạnh Yên yên lặng ngồi ở một bên, nhìn trò hay diễn ra.

Bên này đang mắng hăng say, bên kia dựng cả đã tính xong tiền, sớm chia cho Mạnh Ngọc Cương năm vạn đồng tiền, còn dư lại 4 vạn lượng. Mạnh Ngọc Cương cầm bảy vạn đồng tiền bỏ vào trong túi xách, kêu vợ con cùng mấy cô dựng rồi đi.

Quý Tú Mai phát hiện một màn này, đau lòng đến đỏ cả con mắt, xông lên đá về phía Mạnh Ngọc Cương: “Mạnh Ngọc Cương, mày lại có thể cướp tiền của nhà tao, cái người này không biết xấu hổ.”

“Chị cả, com có thể ăn bậy, nhưng không thể nói bậy được.” Mạnh Ngọc Cương đưa tay ngăn bà ta lại: “Nói hươu nói vượn nữa, tôi liền mời chị ra toà án phân xử cho rõ ràng.”

Thân thể Quý Tú Mai run lên, bà ta là người không phân rõ phải trái, nhưng lại sợ nhất bát cảnh sát cùng tòa án, đoán chừng làm quá nhiều chuyện xấu rồi: “Mày muốn lấy tiền mà kiện tao ra tòa, loại người như mày sẽ không được chết từ tế.”

“Tôi có chết được hay không, chị không cần phải lo lắng.” Mặt Mạnh Ngọc Cương lạnh lùng: “Chị nên lo cho mình đi.” Nói chuyện với thứ người như thế thật không có cái gì tốt để nói.

“Có ý gì?” Quý Tú Mai lo lắng hỏi tới. Sẽ không thật sự kiện bà ta chứ? Lấy cái lý do gì đây?

Mạnh Ngọc Cương không để ý tới bà ta nữa, che chở vợ con ra cửa.

Quý Tú Mai không cam lòng xông lên muốn đem tiền đoạt lại, mấy cô ngăn trở bà ta, bác cả Mạnh cũng tới đây kéo tay của mẹ ta.

“Ông điên rồi à? Còn giúp người ngoài để khi dễ tôi?” Quý Tú Mai sắp giận điên lên, thế nào tất cả mọi người không ai giúp bà ta? Bà ta làm gì sai? Bà ta chỉ là muốn cầm lại tiền thuộc về mình thôi.

Bác cả Mạnh khuyên nhủ: “Cái này cũng không phải là tiền của chúng ta, chú ấy có nguyện ý cho hay không là chuyện của chú ấy, bà đi giành lại nói không lại đâu.”

Ông từ trước đến giờ biết vợ mình yêu tiền, nhưng phong tục của người xưa truyền lại cũng không để ý, cái này có chút quá mức. Để cho người khác biết, mặt mũi nhà bọn họ còn để vào đâu?

“Nơi nào không nói được?” Mặt Quý Tú Mai bốc tia lửa, nhìn về phía lão chồng mình tức miệng mắng to: “Tôi liền không hiểu, Mạnh Ngọc Cương người ta tuổi còn nhỏ, lại đầu óc linh hoạt, kiếm nhiều tiền như vậy. Tại sao ông lại không kiếm được tiền cho mẹ con ba người chúng tôi tiêu xài?”

Cả đời này của bác cả Mạnh mất hết mặt mũi rồi, trước mặt nhiều người như vậy bị chửi như vòi phun máu chó, ngàn năm khó được trách mắng: “Cam mồm, nếu như bà ghét bỏ, bà có thể trở về nhà mẹ.”

Quý Tú Mai sùng sốt hồi lâu mới phản ứng được: “Ông đừng có hối hận, tôi lập tức trở về nhà mẹ.” Tốt, ngay cả lão ta cũng muốn tạo phản, cuộc sống này không có cách nào vượt qua rồi. Ai cũng không hòa nhã với bà ta được, ngay cả chồng con cũng không cùng một lòng với bà ta.

Bác cả Mạnh khó được cứng rắn một lần, xô bà ta ra cửa: “Đi đi.” Bị bà ta làm thành như vậy, về sau ông ta ra cửa đều phải cúi đầu.

Quý Tú Mai cứng người, mặt đỏ lên: “Ông. . . .”

Người ở bên trong ầm ĩ túi bụi, Mạnh Tuệ đưa một nhà Mạnh Yên ra cửa: “Chú thím, hai người giúp cháu một chút đi, cháu thật sự muốn ly hôn.”

“Cháu là người lớn, làm bất cứ chuyện gì đều phải suy nghĩ kỹ càng.” Mạnh Ngọc Cương đối với cô cháu gái này vẫn là có mấy phần thương tiếc: “Nếu

như muốn làm, không ai có thể cản cháu được.”

Gương mặt Mạnh Tuệ tràn ngập khủng hoảng lo lắng: “Nhưng mẹ cháu không đồng ý, mẹ.”

“Không cần đề ý đến bà ấy, quan trọng nhất là cháu nghĩ như thế nào? Cháu muốn cái gì?” Mạnh Ngọc Cương chỉ biết là cô cháu gái này tính tình mềm yếu, những thứ khác không biết gì cả: “Ý nghĩ của cháu mới là quan trọng nhất.”

“Nhưng nếu như không trả của hồi môn, nhà họ Ngô có thể sẽ không chịu ly hôn.” Mạnh Tuệ nhút nhát nhỏ giọng mà nói ra.

Mạnh Ngọc Cương suy nghĩ một chút: “Cháu có thể lên tòa án yêu cầu tòa giúp đỡ.” Tuy khuyên không nên ly hôn, nhưng Ngô Lương thật không phải là người tốt gì, không thể vì đồ vật có mặt mũi đẹp mắt, liền miễn cưỡng hòa thuận. Nói chuyện linh tinh là người khác nói, ngày là do mình trôi qua.

“Chuyện này.” Mạnh Tuệ chần chờ, ra tòa án chính là việc xuất đầu lộ diện, đối với cô mà nói e rằng không dễ.

“Cháu tốt nhất suy nghĩ một chút đi, không cần phải gấp gáp. Dù sao đây là chuyện liên quan đến đại sự cả đời người.” Mạnh Ngọc Cương có thể hiểu được lòng của cô lúc này, từ trong giỏ xách lấy ra bảy vạn đồng tiền đưa cho cô: “Suy nghĩ kỹ càng sau lại quyết định, tiền này cháu nhận lấy.”

Nếu như ông đoán không lầm, trong tay Mạnh Tuệ căn bản không tiền. Trong tay không có tiền, trong lòng sẽ lo lắng.

Mạnh Tuệ một mực lắc đầu, đem tiền đẩy về , nhưng trong lòng có mấy phần cảm động: “Không, cháu không thể nhận được.”

Kể từ sau khi cô tốt nghiệp đi làm, tiền lương mỗi tháng đều nộp cho mẹ. Trong tay cô không có bao nhiêu tiền. Nếu như ly hôn, cô còn không biết về sau nên làm cái gì? Mẹ cô đoán chừng cũng sẽ không để cho cô ở trong nhà, đến lúc đó cô lại nên đi nơi nào?

Mới vừa vì số tiền kia, Mạnh Ngọc Cương cùng Quý Tú Mai tranh cãi ầm ĩ một trận, nhưng lúc này thế nhưng ông lại không thêm đề ý chút nào mang toàn bộ cho cô, cùng vợ mình thương lượng một chút cũng không có. Thật ra thì ông còn rất thương cháu gái.

“Nhận lấy đi, về sau cháu còn dùng tiền vào nhiều chỗ đấy.” Lý Thiên nhận lấy tiền từ trong tay Mạnh Ngọc Cương, cứng rắn kín đáo đưa cho Mạnh Tuệ: “Làm việc gì cũng phải đề tâm, tiền này không cần nói cho người khác nghe, mẹ cháu cũng không nên nói. E ngại mẹ cháu, chú thím cũng không tiện ra mặt giúp cháu được. Đừng trách chúng ta làm chú thím, chú thím cũng khó xử.”

Lý Thiên cũng không quá coi trọng tiền bạc, này bảy vạn tiền ngay cả con mắt cũng không nháy mà tặng ra ngoài. Cùng là đàn bà con gái, bà cũng vì tương lai Mạnh Tuệ mà lo lắng, trong tay có chút tiền, trong lòng cũng có chút niềm tin.

“Cháu hiểu chú thím, cháu không trách hai người đâu.” Tính tình của mẹ mình thế nào, Mạnh Tuệ rất rõ ràng, hôm nay Mạnh Ngọc Cương chỉ là ngoài miệng nói giúp cô một chút, Quý Tú Mai đã hận nghiêng răng. Nếu quả thật ra mặt, đoán chừng bà ta cũng muốn giết người rồi.

“Chị họ, chia số tiền này ra bảo quản, đừng để cho người nhà họ Ngô biết.” Mạnh Yên không nhịn được chen vào một câu. Nếu thật sự ly hôn, số tiền này cũng có thể giúp được không ít.

Mạnh Tuệ cảm kích gật đầu một cái, cô biết Mạnh Yên bởi vì nguyên nhân là Quý Tú Mai, từ nhỏ đã không thương thân thiết cùng cô, khó được lúc này cô ấy còn quan tâm đến cô.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này rất dài, quyết định tăng thêm một chương. Quý Tú Mai bị chúng bạn xa lánh, cuộc sống sau này khổ sở ra sao. Cuối cùng đem tất cả chuyện cũ bỏ qua, ngày mai sẽ có thể có chương cho ông Diệp cùng Mạnh Yên gặp mặt trong tình cảnh thực tế.

#Mèo: Hình như chương nào Mèo edit đều gặp phân cảnh chửi xối xả -.- edit chửi riết mướt luôn!! Ahi quên chúc cả nhà nữa. Chúc mấy nàng có ngày 20/10 hôm qua và 21/10 hôm nay thật vui vẻ. Cười toát miệng nở lỏ mũi luôn nhaaaa <3 : “>

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Chương 87

Sắp đến trưa rồi mà Mạnh Yên vẫn còn nằm im trong chăn không nhúc nhích, thật sự cô muốn được ngủ nướng không phải dậy. Trong nhà rất yên tĩnh, cha mẹ cô không ở nhà sao? Vậy mà cũng không có gọi cô rời giường?

Vừa nghĩ đến đây, chuông điện thoại reo lên, Mạnh Yên bắt đầu nhìn lên trần nhà.

Diệp Thiên Nhiên nghe được âm thanh mơ hồ của Mạnh Yên qua điện thoại: “Tiểu Yên, em dậy đi, anh đang ở dưới lầu chờ em.”

Mấy ngày qua, mặc dù anh và cô không hề gặp nhau nhưng vẫn thường xuyên liên lạc qua điện thoại.

Thật sự, Mạnh Yên không muốn rời giường: “Để cho em nghỉ ngơi một ngày thoải mái đi, mệt quá.”

Tang lễ của bà nội Mạnh khiến cô rất mệt mỏi, ăn không ngon ngủ không yên, đã vậy còn buộc phải chứng kiến cảnh gây gổ tranh cãi của người lớn.

Thật ra vào thời điểm này Diệp Thiên Nhiên không muốn tranh cãi nhiều với cô, nhưng thật sự không có còn cách nào khác: “Cha anh muốn gặp em, mau dậy đi.”

“Hẹn cha anh hôm khác đi.” Mạnh Yên miễn cưỡng rúc đầu vào trong chăn.

“Tiểu Yên, tối nay cha anh phải bay rồi, không có nhiều thời gian.” Giọng nói của Diệp Thiên Nhiên rất bắt buộc, nếu không có người đến đón tiếp cha anh, sợ rằng đợi không được nên lúc này mới muốn gặp cô. Có điều may mắn là có rất nhiều người đã nói không ít lời hay ý đẹp về Mạnh Yên.

Thật sự Mạnh Yên không muốn đi, nhưng không có biện pháp nào, cô không muốn Diệp Thiên Nhiên bị thất vọng.

Mạnh Yên quyết tâm đứng dậy, rửa sạch mặt, chọn một bộ trang phục nhìn trông rất khả ái đáng yêu, áo khoác lông dê, trang điểm nhẹ nhàng. Cô đứng chuẩn bị cho đến khi cảm thấy hài lòng mới bước ra khỏi cửa phòng.

Cô nhìn trong nhà trống không, giống như trong nhà không có người nào. Kỳ lạ, ngày xuân đẹp vậy cha mẹ cô sao không ở nhà nghỉ ngơi, lại chạy đi đâu rồi?

Cô đi về phía bàn cơm nhìn thấy lời nhắn của cha mẹ cô để lại, thì ra cha mẹ cô hẹn vợ chồng Giang Hải Thiên cùng nhau đi ăn cơm, bình thường ai cũng bận, chỉ có đến ngày lễ tết thì bọn họ mới có thời gian rảnh cùng nhau tụ họp bồi dưỡng một chút tình cảm.

Nhưng Mạnh Yên vẫn cảm thấy rất kỳ lạ, vì sao cha mẹ cô không gọi cô dậy đi cùng. Mãi đến lúc xuống gặp Diệp Thiên Nhiên, nghe anh nói chuyện thì mới bừng tỉnh hiểu ra, thì ra Giang Hải Thiên cố ý làm như vậy để cho cô và anh có thời gian.

“Oa, mọi người đều có tính toán à?” Mạnh Yên giả vờ nổi giận, giờ quả đám nhỏ quơ quơ trước mặt anh.

Diệp Thiên Nhiên nhanh chóng hôn nhẹ cô một cái: “Đương nhiên phải tính toán kỹ lưỡng, ông bà ngoại anh thì ở cùng với mẹ anh, chúng ta lập tức đến gặp cha anh thôi.”

Mạnh Yên có chút khó hiểu: “Không đi nhà họ Giang sao?”

“Không, chúng ta đi nội thành.” Diệp Thiên Nhiên lấy ra một chiếc bánh ngọt nhỏ đưa cho cô: “Trước tiên, em ăn tạm chiếc bánh này lót dạ.”

Mạnh Yên nhận lấy chiếc bánh: “Có phải cha anh rất hung dữ không? Nếu cha anh mắng em thì biết làm thế nào?”

Diệp Thiên Nhiên đưa cho cô một cốc sữa nóng: “Ông sẽ không mắng con gái.”

Mạnh Yên đang ăn bánh nghe được những lời này, lập tức ngừng đầu nhìn anh. Về mặt anh rất bình tĩnh, đáng tiếc cũng không giúp cô giảm bớt được tâm tình khẩn trương.

Diệp Thiên Nhiên nhìn ra tâm tình của cô, vội vàng an ủi: “Em đừng lo lắng, em biết hai ngày qua cha anh đã làm gì không?”

“Làm sao em biết?” Tâm tình Mạnh Yên khó chịu liếc anh một cái.

Diệp Thiên Nhiên cung chiều nhìn cô, cười tủm tỉm nói: “Cha anh cùng chú Ân đến công ty của chúng ta xem xét, đến cả siêu thị lớn đa dạng về hàng hóa dịch vụ, đến cả nơi ở của nhân viên.”

Ân Hạo là thuộc hạ cũ của Diệp cha, đã đi theo ông nhiều năm nên đối với tính tình của ông hiểu rất rõ. Diệp cha là người rất nghiêm túc, nhưng có một đức tính rất được cấp dưới hết mực kính trọng, đó chính là thương lính như con mình.

Sau khi Ân Hạo biết Diệp cha tới thành phố S đã chủ động gọi điện cho ông. Bỗng dưng nhận được tin tức của thuộc hạ cũ khiến trong lòng cũng rất xúc động, lập tức hỏi thăm cuộc sống và công việc hiện nay như thế nào.

Ân Hạo cũng là người tinh tường, không trực tiếp nói tốt cho Mạnh Yên mà chỉ báo cáo cho Diệp cha tình hình mấy năm gần đây của các chiến hữu. Khi Diệp cha nghe được rất nhiều thuộc hạ cũ của ông mấy năm qua sống rất tốt thì trong lòng cảm thấy rất vui mừng, đồng thời cảm thấy rất hứng thú với công ty này.

Vì vậy, Ân Hạo chủ động đề nghị đưa Diệp cha đi thăm quan công ty và nơi ở của mọi người, Diệp cha rất vui mừng đồng ý. Thị trường Triệu cũng tự mình cùng Diệp cha đi tham quan một vòng, Diệp cha tận mắt nhìn thấy nhiều thuộc hạ cũ của ông hiện nay có cuộc sống yên ổn, tốt đẹp như vậy, vui mừng không dứt. Đến khi Diệp cha hỏi thăm được công ty này là của Diệp Thiên Nhiên và Mạnh Yên thì trong lòng cảm thấy chấn động mà phải ngừng nghĩ lại.

Có thị trưởng Triệu, Tôn Minh Vĩ và Ân Hạo thay phiên nhau khen ngợi Diệp Thiên Nhiên và Mạnh Yên, mặc dù về mặt Diệp cha vẫn nghiêm nghị nhưng trong lòng lại mơ hồ có chút đắc ý. Cho nên không chờ việc tổ chức tang lễ nhà Mạnh Yên vừa mới xong xuôi, đã yêu cầu Diệp Thiên Nhiên đưa Mạnh Yên đến gặp mặt.

Đôi mắt Mạnh Yên mở to: “Ý của anh là ...”

“Mặc dù anh nhìn không ra cha có ý kiến gì.” Diệp Thiên Nhiên hiểu rất rõ liền gật đầu: “Có điều sáng sớm bỗng dưng cha yêu cầu anh đưa anh đến gặp, cứ coi như là một tin tốt đi.”

Cha của anh là loại người như vậy, biểu hiện khó lường lúc nào cũng thường trực trên gương mặt, người bình thường cũng không thể nào nhìn ra được ý nghĩ chân thực trong nội tâm của ông. Anh là con trai cũng không có khả năng đặc biệt đó.

“Được, đến lúc đó nói tiếp.” Mạnh Yên lười đoán tiếp, đưa chiếc bánh ngọt lên miệng tiếp tục ăn.

Diệp Thiên Nhiên thở phào một cái, nhìn thấy có một ít sữa còn dính trên khóe miệng cô, đôi mắt trở nên sâu thẳm. Lập tức cúi đầu ôm lấy Mạnh Yên, dùng đầu lưỡi giúp cô liếm đi chút sữa trên khóe miệng, đồng thời hôn mấy cái mới chịu buông cô ra.

“Anh thật là ...” Về mặt Mạnh Yên đồ ửng nhìn rất đáng yêu, cô đắm nhẹ lên ngực anh: “Mắt công em trang điểm”

“Nếu đã mắt hết, vậy hôn thêm mấy cái nữa.” Diệp Thiên Nhiên liêu mạng định tiếp tục hôn. Ba ngày không gặp mặt, anh nhớ cô muốn chết đi được, thật sự chỉ muốn ôm lấy cô, đem cô hòa tan vào thân thể anh, cả đời không rời xa.

“Đừng trêu em.” Mạnh Yên tránh sang một bên nói lớn, cô còn phải gặp cha anh nữa.

“Chúng ta đã lâu không gặp mặt, em không nhớ anh hay sao?” Diệp Thiên Nhiên thấy cô né tránh anh, cảm thấy rất uất ức nhìn cô chằm chằm.

Hai bàn tay Mạnh Yên nắm chặt khuôn mặt anh, nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh bị cô vịn vẹo giống như đầu heo, khóe miệng mấp máy: “Nhớ chứ, nhưng không phải bây giờ chúng ta còn phải đi gặp cha anh hay sao? Anh còn có tâm tư nghĩ đến chuyện này.”

“Hai chuyện khác nhau, chẳng có gì liên quan cả.” Diệp Thiên Nhiên nhìn chằm chằm vào môi của Mạnh Yên, trong lòng chộn rộn không yên.

“Dừng.” Mạnh Yên liếc anh một cái: “Đến lúc đó lại giống như lần trước, anh hôn làm môi em sưng lên, nếu vậy em không có mặt mũi nào gặp cha anh.”

“Ha ha.” Diệp Thiên Nhiên có chút lúng túng, cuối cùng cũng dời tầm mắt: “Không cần thận chút thôi mà, sao em vẫn có thể nhớ đến chuyện hôm đó như thế?” Lần đó quá mức kịch liệt, không thể không chế được sức lực. Kết quả mấy ngày sau đó cô nhất định không cho anh hôn, thật là buồn bực.

“Em nhắc anh một câu thôi, mau lái xe.” Mạnh Yên lấy chiếc gương trong túi ra trang điểm lại lần nữa.

Diệp Thiên Nhiên không dám dài dòng nhiều, lập tức khởi động xe. Có điều anh lại đỗ xe dưới tòa nhà của chú Ân.

Mạnh Yên ngơ ngác quay đầu nhìn trước nhìn sau, gương mặt nghi ngờ: “Cha anh sẽ không ở đây chứ?”

“Tại sao không?” Diệp Thiên Nhiên mở cửa xe cho cô: “Xuống xe thôi, thím Ân đã làm nhiều thức ăn ngon và đang chờ chúng ta đến.”

Vừa mới đến gần nhà chú Ân, đã nghe thấy bên trong nhà truyền ra từng trận cười vui vẻ. Cánh cửa mở ra, lại không liên quan, nhìn thấy bên trong có hơn mười người đàn ông, đều là nhân viên công ty đang ngồi vây quanh một người đàn ông vẻ mặt tươi cười thân thái phần khởi cùng nhau cười đùa.

Đầu tiên, chú Ân nhìn thấy hai người, lập tức đứng lên gọi: “Tiểu Yên, A Nhiên, mau vào đây, tất cả mọi người đều đang chờ hai cháu.”

Diệp Thiên Nhiên kéo tay Mạnh Yên bước vào trong nhà: “Cha.” Nhẹ nhàng bóp tay Mạnh Yên, ý bảo cô nên chào cha anh.

“Cháu chào bác Diệp.” Sau khi nói, Mạnh Yên bắt chước tất cả cẩn thận quan sát nhân vật trong truyền thuyết. Nhìn qua là một người rất nghiêm túc, ánh mắt dọa người, vẻ mặt nghiêm trang, khí thế đè nén làm cho người khác không dám thờ ơ. Có điều đáng về Diệp Thiên Nhiên rất giống cha anh, cô có cảm giác đang đối diện với phiên bản trung niên của Diệp Thiên Nhiên, trong lòng có gì đó rất là lạ.

“Các con mau ngồi đi.” Diệp Trung Hoa chỉ vào chiếc ghế salon bên cạnh, tầm mắt của ông nhìn trên người Mạnh Yên quan sát một lúc.

Trái tim Mạnh Yên bỗng dưng đập mạnh liên hồi, cảm thấy áp lực quá lớn. Ánh mắt này tựa như lướt nhanh nhưng cô có cảm giác tất cả đều bại lộ trước mặt đối phương, thực sự không có cảm giác an toàn.

Không biết qua bao lâu, tầm mắt này mới chậm rãi dời đi. Đang lúc cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm thì nghe một tiếng: “Cháu không ngại một mình cùng bác nói chuyện một chút chứ.” Đây là câu khẳng định, không phải câu nghi vấn.

Đầu óc Mạnh Yên kêu “Keng” một tiếng ngầy ngẩn cả người, cô chưa kịp phản ứng thì Diệp Thiên Nhiên vói về mặt khăn trang nói chen vào: “Cha, có chuyện gì thì cứ nói trước mặt chúng con, không cần thần bí như vậy.”

Diệp Trung Hoa không để ý tới con trai, chỉ nhìn chằm chằm Mạnh Yên.

Trong lòng Mạnh Yên không ngừng kêu khổ, cô chỉ vừa mới ngồi xuống mà Diệp cha đã muốn như vậy. Thật sự không biết có nên khen ông mạnh mẽ vang dội nữa không đây?: “Vâng, thưa bác Diệp.” Đã đến đây rồi thì yên tâm ở lại, có gì phải sợ chứ.

“Cha, tiểu Yên.” Diệp Thiên Nhiên đứng ngồi không yên, hai người này muốn nói những gì mà phải tránh bọn họ. Cha anh luôn nghiêm nghị, tính tình Mạnh Yên thì lại không chịu được uất ức, nếu không có người ở giữa xoa dịu, hai người đối đầu một khi gây căng thẳng, sợ rằng lấy mạng của anh mất.

“Sợ cái gì?” Đôi mắt Diệp Trung Hoa lờm anh một cái: “Ta cũng không phải con cọp, cô bé là con gái còn không sợ thì sao con phải sợ?” Đúng là người không có tiền đồ, chỉ vì con gái mà coi ông là thú dữ, nghĩ ông là người độc ác sao?

Thật ra từ lâu ông cũng đã biết đến sự tồn tại của cô gái này, mỗi lần Diệp Thiên Nhiên về nhà dịp nghỉ lễ, lúc nào cũng nghe thấy con trai ông nhắc đến cái tên này. Chẳng qua lúc đó ông không có để trong lòng, chỉ coi là bạn bè bình thường mà thôi, không có gì đáng phải quan tâm. Nhưng khi Diệp Thiên Nhiên càng lớn thì cái tên của cô gái này được nhắc càng nhiều hơn, đến cuối cùng vợ ông cảm thấy có gì đó không bình thường.

Lần duy nhất khiến ông tức giận chính là khi ông đã sắp xếp xong xuôi trường học cho con trai, hiệu trưởng trường học đó cũng chính là chiến hữu của ông, ông đã chuẩn bị tất cả mọi chuyện rất thỏa đáng, chỉ cần con trai đi theo sự sắp xếp đã chuẩn bị sẵn thì sự nghiệp sau này sẽ xuôi chèo mát mái. Nhưng thật sự không nghĩ đến con trai ông cự tuyệt nhất định không chịu đi, nhất quyết quay về học ở trường quân đội tại thành phố S, con trai ông nhất định không chịu nói rõ nguyên nhân. Ông có thể không đoán ra được hay sao? Vì cô gái này mà con trai ông ném bỏ tất cả những gì ông và vợ ông đã chuẩn bị, đây coi là cái gì? Con trai như vậy quá không hăng hái, không phải là con trai của Diệp Trung Hoa ông, nói ra cũng quá mất mặt.

Nhưng ông cũng không có cách nào thuyết phục được con trai của ông, tuyệt thực, con trai ông cũng quá bản lĩnh, dám uy hiếp cả cha mẹ. Đến cuối cùng tuy rằng không kiên trì thuyết phục được con trai, nhưng trong lòng lại nhận định ngọn nguồn của tất cả chuyện xảy ra đều là do cô gái có tên là Mạnh Yên, đối với cô gái đó cảm hận đến xương tủy, một lòng cho rằng đó là một cô gái đa tâm quỷ kế, cô gái đó quán quýt con trai ông nhất định là vì coi trọng gia thế và bối cảnh nhà ông mà thôi. Một cô gái như vậy ông đã gặp nhiều rồi.

Lần này đến thành phố S, mục đích duy nhất chính là làm cho cô gái này từ bỏ Diệp Thiên Nhiên, chỉ cần cô nói ra bất cứ điều kiện gì ông cũng sẽ đáp ứng để giúp con trai ông thanh tỉnh đầu óc.

Cho đến bây giờ, khi đã gặp rất nhiều thuộc hạ cũ của ông, nhìn thấy rất nhiều việc thực tế, nghe được rất nhiều người khen cô. Lần đầu tiên ông cảm thấy rất mê muội, làm thế nào mà cô gái trong tưởng tượng của ông với cô gái thực tế này lại không giống nhau, tất cả những gì cô gái này làm đơn thuần chỉ là muốn giúp đỡ người khác, cũng không giống như có tâm cơ hay mục đích gì khác. Trên tất cả chính là mọi người phải nhìn cô với một con mắt khác, không thể nào tin nổi năm nay cô gái mới vừa tròn hai mươi tuổi, suy nghĩ kỹ một chút có thể thấy khi cô thành lập công ty thiết kế này thì lúc đó cô mới có mười bảy, mười tám tuổi, vậy mà là một cô gái bình thường hay sao? Nếu như tất cả những thứ này đều xuất phát từ ý muốn ban đầu của cô gái, thì cô gái này đúng là người vô cùng rộng lượng, có trái tim vô tư lương thiện. Nếu như thực sự không hề tâm thương, vậy chuyện con trai ông thích cô gái như thế thì ông có thể hiểu được. Nhưng muốn làm con dâu nhà họ Diệp cũng không thể đơn giản như vậy ... Ông cần phải cố gắng quan sát, nghiên cứu tỉ mỉ.

Diệp Thiên Nhiên bị chặn nói không lên lời, anh sợ. Anh sợ cha anh sẽ nói những lời làm tổn thương Mạnh Yên, anh sợ khi Mạnh Yên tức giận sẽ không cần anh nữa. Cha anh thì giống như lão hồ ly, ma mãnh bởi móc đến tận tâm can người khác rất thuận lợi. Mặc dù, Mạnh Yên rất thông minh nhưng cũng chỉ là một cô gái vừa tròn hai mươi tuổi, dù thế nào đi nữa cũng không phải là đối thủ của cha anh.

Diệp Trung Hoa không nói nhiều lời đứng dậy đi đến thư phòng, Mạnh Yên vội vàng đuổi theo.

“Tiểu Yên.” Diệp Thiên Nhiên nóng nảy nắm lấy bàn tay cô: “Bất kể cha nói những gì, em không cần để trong lòng, chỉ cần nhớ tới anh nhiều hơn, được không?”

Bàn tay Mạnh Yên bị nắm đến đau, có thể nhận thấy mồ hôi bàn tay anh túa ra, trong lòng thấy mềm nhũn: “Anh yên tâm.” Vì anh nên cô cũng thấy dừng cảm hơn một chút.

“Em cứ bình thường, đừng quá tranh luận với cha anh.” Anh vẫn là cảm thấy không yên lòng.

Mạnh Yên không biết nên khóc hay nên cười, anh đang nói gì vậy.

Diệp Trung Hoa sắc mặt nghe thấy, trong lòng thầm nghĩ, đúng là không có tiền đồ.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Chương 88: PK [1]

Diệp Trung Hoa ngồi ở trên ghế cách cô mấy bước: “Mạnh Yên đúng không, chú trực tiếp gọi tên cháu, không ngại chứ.” Giọng nói rất khẳng định.

Trong lòng Mạnh Yên rất bất đắc dĩ, cô còn có thể nói gì? “Không ngại.” Kéo một cái ghế tới bên cạnh, đặt mông ngồi xuống. Dù như thế nào đi nữa khí thế cũng không thể thua, lại nói nhà họ Ân cũng coi như là sân nhà của cô. Cô không cần thiết phải sợ hãi rụt rè.

Ông ấy cũng chỉ là nói cho cô biết một tiếng, không phải trưng cầu ý kiến của cô. Có phải những người ở địa vị cao lâu năm đều có cái tật xấu này hay không? Trong lòng cô có chút suy đoán ác ý.

Diệp Trung Hoa vẫn nhìn biểu hiện của cô, tự nhiên không luống cuống, rất ít người ở trước khuôn mặt lạnh lùng của cô còn có thể tự tại như vậy. “Cháu nghĩ như thế nào đến việc quân nhân giải ngũ đi làm công nhân?”

Ông ta cảm thấy kỳ quái nhất đúng là điểm này, người bình thường không tiếp xúc với cái quần thể này, đối với quân nhân giải ngũ cũng không có cảm tình gì đặc biệt. Mà cô tuổi còn nhỏ như vậy, dù là bị Diệp Thiên Nhiên ảnh hưởng, cũng không tích cực ủng hộ như thế.

Mạnh Yên sững sốt một chút, cô không biết ông ta sẽ hỏi cái này, cô cho là ông ta sẽ dứt khoát buộc cô rời xa Diệp Thiên Nhiên, nói không chừng còn sẽ giống như trên những mẫu phim trên TV cho điều kiện buồn nôn gì đó. Suy nghĩ một chút thành thật trả lời: “Thật ra thì cũng không toàn là chủ ý của cháu, chủ yếu là đối với Thiên Nhiên và chú Ân có điểm quan trọng, bọn họ đối với những bộ đội đi ra từ quân nhân rất có cảm tình.” Cô cũng không muốn giành công, mở đầu lúc đó vốn là ý tưởng của Thiên Nhiên, sau làm những chuyện này lại là chú Ân.

Cô đã nghĩ đến, những người có thể làm được Chính ủy Quân khu đều là những người xuất sắc hoặc là những người lão luyện gian xảo. Trước mặt những người này, cô vẫn là nên thành thật, dùng tâm kế nhất định là không thắng được ông ta. Chỉ có thể biểu hiện một mặt mình chân thật ra sao, để cho ông ta thử hiểu rõ cô. Cô không làm được nhiều, chỉ có những thứ này. Người ta vốn là đối với cô có chút thành kiến, cô lại giờ chút mảnh khảnh sẽ bị người vạch trần, vậy thì càng họa vô đơn chí.

Có một số việc Diệp Trung Hoa hiểu rất rõ, nhưng muốn nghe chính miệng cô nói, nghe cô nói như thế nào? Có lúc biện pháp nhanh nhất để có thể hiểu một người chính là nói chuyện với nhau. “Nhưng mà cô vẫn tán thành.”

Vốn là ông ta không muốn suy đoán con người cô, trực tiếp đuổi cô đi liền chạy lấy người. Chẳng qua là nhìn nhiều đồ đạc như vậy, cũng hấp dẫn lòng hiếu kỳ của ông. Khó có được cùng một cô gái nhỏ nói chuyện một chút. Nhưng mà có lẽ lúc này ông ta không ý thức được đây là một quyết định trọng đại có ảnh hưởng đối với tương lai, đối với tất cả mọi người.

“Vâng, quân nhân giải ngũ vì đất nước này dâng hiến rất nhiều, nhưng lại được quá ít.” Mạnh Yên nhận nhại nói qua ý kiến của mình, cũng không tán dương mình, cũng không làm ông ta vui lòng: “Điều cháu làm không là cái gì cả, duy nhất có thể làm là giải quyết vấn đề nghề nghiệp cho một phần nhỏ người.”

Vấn đề này rất phiền toái, cả nước không có biện pháp giải quyết xong vấn đề khó khăn này. Mà năng lực của cô cũng chỉ có thể giải quyết thật rất nhỏ, thực tế lại luôn khắc nghiệt.

Giọng điệu biểu đạt bình thản ngược lại khiến Diệp Trung Hoa nghe rất lộn tai: “Cháu không cảm thấy những người đó quá thô lỗ không có văn hóa sao?”

Xã hội hiện nay đối với những người đã từng đi lính có một hiểu lầm kỳ quái, cho rằng bọn họ là một nhóm người không có tài cán gì.

Mạnh Yên thân nhiên nhìn ông ta: “Cháu lại cảm thấy được bọn họ là những người nhiệt tình yêu thương sinh mạng, nhiệt tình yêu thương cuộc sống, rộng rãi dũng cảm có tình có nghĩa.” Tối thiểu khi cô ở bên người những người đó, đều là như vậy. Trong thực tế nghiêm túc để sống sót, vì tương lai của chính mình mà cố gắng tiến lên.

Diệp Trung Hoa híp mắt: “Cháu yên tâm đem công ty giao cho bọn họ sao?”

Theo như ông biết, cô bé trước mắt này là cổ đông lớn nhất của công ty, tài sản đoán chừng gần ngàn vạn. Đây chính là con số rất lớn, càng làm cho người ta khó có thể tin được là do cô bé trước mắt này nắm trong tay.

“Có cái gì không yên lòng? Những người này đều người sống có chút nội tâm nhưng là người rất trung thành, rất hiền lành, có bọn họ bảo vệ công ty không ngại được.” Mạnh Yên không khỏi cười, vẻ mặt rất lạnh nhạt: “Lui vạn bước mà nói, coi như ngã cũng không có gì, có thể đứng lên một lần nữa.” Cô còn trẻ, có tiền có thể làm lại lần nữa.

Chẳng biết tại sao, ông dễ dàng tin những lời này, một người lựa chọn ẩn thân ở phía sau màn bình thường không có mong muốn và mưu tính quá lớn: “Bọn họ không có văn hóa gì, cháu không sợ bọn họ làm cho cháu thua thiệt sao?” Rất nhiều quân nhân chuyển tới địa phương khó có thể có công ăn việc làm, vấn đề lớn nhất là trình độ văn hóa quá thấp, không có sức cạnh tranh mạnh mẽ.

Nghe lời này, Mạnh Yên thu hồi khuôn mặt tươi cười: “Chúng cháu chọn lựa có thể vào công ty này đều là ứng cử viên hợp cách, chủ yếu nhìn phẩm chất của họ. Về phần quản lý có người khác chọn, người nào thích hợp cương vị nào, cũng có sự phân công rõ ràng. Tin tưởng sẽ không xuất hiện tình trạng theo lời cháu nói.”

Làm công ty là một chuyện, trợ giúp người lại là một chuyện. Cô luôn luôn phân rõ, có thể đem hai người hợp lại với nhau thì rất tốt, đây mới là kết quả cô muốn. Nếu là vì trợ giúp người khác mà làm công ty phá sản, chuyện như vậy cô cũng không muốn làm. Nhìn từ lợi ích lâu dài, một công ty tốt mới có thể làm cho nhân viên làm việc an ổn lâu dài.

Diệp Trung Hoa đối với đáp án này rất hài lòng, đừng xem cô tuổi còn nhỏ mà rất có đầu óc lại có lý trí, sẽ không xử trí theo cảm tính. “Tương lai cháu sẽ xử lý chuyện công ty này sao?” Người như thế rất thích hợp làm giám đốc công ty, nhưng mà nghe nói cô học là chuyên ngành luật, thật là có chút kỳ quái.

“Không biết.” Mạnh Yên rất trực tiếp cũng rất thẳng thắn: “Cháu có cuộc đời của cháu, sẽ không tùy ý thay đổi giấc mộng của mình.”

Diệp Trung Hoa đối với đáp án ngoài dự liệu của mình cảm thấy rất hứng thú: “Ước mơ gì?”

“Khụ khụ.” Mạnh Yên kềm chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc: “Thật ra thì đây đối với ngài mà nói thì không đáng giá nhắc tới.” Không thể nào, tại sao ba của Diệp Thiên Nhiên đối với chuyện nhỏ này cũng quan tâm?

“Nói đi, chú muốn nghe một chút.” Diệp Trung Hoa thấy vẫn biểu hiện rất thẳng thắn của Mạnh Yên đột nhiên ghen, trái lại hiểu kỳ tăng thêm.

Cho nên nói có lúc không thể tò mò, tò mò liền dễ dàng chịu ảnh hưởng. Lúc này ông ta đối với cô đã sớm không có thành kiến, không hề cho rằng cô có gái là có dụng tâm khác. Thẳng thắn lại thông tuệ như Mạnh Yên làm cho ông có chút hảo cảm.

Trong lòng Mạnh Yên liếc mắt, do dự hồi lâu: “Cháu chỉ muốn làm một cô giáo, trải qua cuộc sống nhân nhả tự tại. Ngày nghỉ đông và nghỉ hè có thể cho cháu đi khắp nơi đi xem vui đùa một chút.”

Cặp mắt Diệp Trung Hoa tròn tròn: “Chỉ đơn giản như vậy?” Một người có gia đình mà triệu người mơ ước lại có ý tưởng đơn giản như vậy? Nhưng nghe từ trong lời của cô, đây là lời thật lòng.

“Đúng vậy, càng đơn giản càng tốt.” Đó mới chính là cuộc sống. Kiếm được nhiều tiền, đều không phải là mong ước mà cô theo đuổi.

“Để làm nàng dâu nhà chú thì không thể có cuộc sống như thế.” Đoán chừng Diệp Trung Hoa cũng không biết ông ta đã đem Mạnh Yên đặt ở vị trí cô dâu nhà họ Diệp mà suy tính vấn đề.

Mạnh Yên cảm thấy rất là khó hiểu: “Tại sao?” Cô dâu nhà họ Diệp thế nào? Muốn tinh thông 18 ban võ nghệ sao?

Diệp Trung Hoa giải thích: “Cháu phải học rất nhiều thứ, muốn giúp đỡ A Nhiên, muốn trở thành hậu thuẫn kiên cố của nó, để cho nó yên tâm ở tiền tuyến dốc sức.” Có ông ta an bài bên trong, tương lai A Nhiên phải đi rất xa, như vậy người bên cạnh nó rất quan trọng.

“Phải học rất nhiều thứ? Cháu không hiểu rõ.” Mạnh Yên cúi đầu nghĩ: “Coi như không có cháu giúp đỡ, Thiên Nhiên cũng có thể dựa vào chính mình cố gắng lấy được thứ cảm trong tay. Về phần hậu thuẫn, cháu chỉ ở bên cạnh anh ấy, để cho anh ấy an tâm. Đây chính là hậu thuẫn kiên cố nhất rồi.”

Diệp Trung Hoa lắc đầu một cái: “Cháu còn trẻ như vậy, có lúc nghĩ sự tình quá đơn giản.” Thật rất kỳ quái, đứa bé này có lúc rất thành thực, có lúc cũng rất ngây thơ.

“Thật ra thì những nhân vật lớn như chú nghĩ sự tình quá phức tạp.” Mạnh Yên luôn không muốn suy nghĩ nhiều, nhún vai một cái: “Rõ ràng rất dễ giải quyết vấn đề, mọi người lại cho rằng vô cùng phức tạp, cháu cũng không hiểu suy nghĩ của mọi người.”

Diệp Trung Hoa sùng sộ lên: “Cháu luôn nói chuyện to gan như vậy sao?”

Mạnh Yên chẳng biết tại sao không như lúc đầu khản trương: “Cháu có sao? Cháu cho là đã rất cẩn thận rồi.” Nếu đổi thành người khác, cô thật đúng là lười cùng người khác giải thích nhiều như vậy, còn nói thẳng thắn như thế nữa chứ.

“Gia đình chú không đồng ý chuyện của các cháu.” Diệp Trung Hoa vẫn nghiêm mặt như cũ, không có một tia dẫn ra: “Cháu định làm như thế nào?” (#Mèo: Chia cmn tay luôn chứ làm thế nào -.- cả nhà mấy người thật đáng ghét.)

Gương mặt Mạnh Yên không quan tâm: “Đau lòng chứ sao, dù sao chúng cháu còn trẻ tuổi, có nhiều thời gian hoang phí.” Bọn họ là bề trên, lại không thể ép buộc bọn họ tiếp nhận, có thể tưởng tượng là muốn bọn họ phải chia tay, cô không đồng ý.

Trong mắt Diệp Trung Hoa thoáng qua vài tia dị sắc thật nhanh: “Cháu cứ như vậy tin chắc mình và A Nhiên cuối cùng có thể tiến tới với nhau sao?”

“Cũng không thể khẳng định, nhưng chỉ cần có hi vọng, cháu liền cố gắng tranh thủ.” Mạnh Yên buông tay ra: “Coi như chuyện cuối cùng không thể như mong muốn, chỉ ít cháu cũng đã cố gắng, sẽ không còn có một tia tiếc nuối.” Cô trùng sinh lại một lần nữa, cực không muốn nhất chính là tiếc nuối. Có thể đau có thể thương, nhưng không thể tiếc nuối. Cô không có cách nào nhất định thắng được những người quân nhân này một cách đường hoàng, có lúc số mạng thì không cách nào thao túng. Cô chỉ muốn dốc hết toàn lực là được, kết quả không cách nào khống chế.

Trong mắt ông toát ra một tia tán thưởng mà ông ta cũng không rõ ràng: “Nếu như chúng ta làm gia trưởng yêu cầu các cháu tách ra thì sao?”

“Chỉ cần Diệp Thiên Nhiên không dao động, cháu cũng trước sau không buông tay.” Âm thanh Mạnh Yên dừng một chút, về mặt đột nhiên phức tạp: “Nếu như anh ấy dao động, vậy coi như cháu tìm thêm một người đàn ông để làm bạn bè chứ sao. Trời đất lớn như vậy, sẽ có một người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu thương cháu.”

Trong lòng Diệp Trung Hoa không vui: “Cháu yêu nó có một chút như vậy thôi sao? A Nhiên dao động, cháu liền muốn tìm người khác?” Trong mắt thẳng con ngu ngốc kia tất cả đều là cô gái này, vậy mà cô dễ dàng buông bỏ? Thật là không đáng giá. Ông ta có chút bất bình vì con trai. (#Mèo: -.- Cạn lời.)

“Chú Diệp, nếu như anh ấy dao động, nói rõ ra anh ấy cũng không phải toàn tâm toàn ý yêu cháu, cháu muốn chính là người thật lòng đối đãi với cháu, là người đàn ông dù nắng mưa vẫn luôn ở bên cạnh cháu, cái khác cũng không màng. Tài phú danh lợi cháu không cần anh ấy cho cháu.” Mạnh Yên khó

được nói ra ý nghĩ trong lòng cho người khác nghe, không muốn làm cho ba của Diệp Thiên Nhiên hiểu lầm cô: “Nếu như anh ấy không làm được điểm này, cháu cần gì phải khổ sở quyền luyện không rồi?”

Đạo lý này ông ta nghe hiểu, nhưng không thể tiếp nhận: “Không phải yêu một người phải nên hy sinh cho người đó tất cả, không oán không hối sao?” Tồi thiểu thể hệ bọn họ đối với tình yêu là như vậy, thể hệ người trẻ tuổi ngày nay xem tình yêu như thế nào?

“Theo ý tứ chú Diệp, coi như anh ấy không quan tâm cháu vui vẻ với người mới, cháu cũng phải đợi anh ấy cả đời sao?” Về mặt Mạnh Yên cực kỳ nghiêm túc: “Không, yêu cũng có ranh giới, tình yêu của cháu cũng có tôn nghiêm. Vượt qua cái ranh giới cuối cùng này, dẫu xéo tôn nghiêm của cháu, dù cho cháu có yêu anh ấy đi nữa, cháu cũng sẽ không cần anh ấy. Yêu là sự tự nguyện từ hai bên, dựa hết vào một người bỏ ra có phải không thực tế.” Giờ khắc này, cô không giống như là cô gái nhỏ ngây thơ. Mà là cô gái đối với tình yêu khác sâu mà thành thực, có quan điểm ý nghĩ của chính mình.

Cũng không phải là diễn kịch, đàn ông nhận niềm vui mới, phụ nữ lại nuôi dưỡng hai đứa bé khổ sở chờ đợi. Mười tám năm sau giao đứa bé đến trên tay người đàn ông, cuối cùng chỉ cần nói một câu: “Anh đi bình an, em liền cảm thấy tất cả đều đáng giá.” Mạnh Yên ghét nhất chính là loại ngựa đực này. Cô là con gái, đối với loại ngựa đực này không ưa không có hứng thú cũng không cách nào hiểu.

Diệp Trung Hoa nhìn cô một hồi rĩ mi mắt xuống: “Vậy tình yêu của cháu đối với A Nhiên có thể vì nó làm được đến bước nào?” Ông muốn biết cô đối với Diệp Thiên Nhiên tình cảm có sâu đậm không? Có thể đạt tới yêu cầu của ông hay không?

Cô gái đặc biệt như vậy ông ta chưa từng thấy qua, có lẽ cô sẽ là người vợ thích hợp nhất của con trai. Con trai từ trước đến giờ lạnh nhạt chỉ vì chuyện tình liên quan đến Mạnh Yên liền hành động ngu ngốc, trước kia ông ta cho rằng cô có sức ảnh hưởng quá lớn đến con trai mình, là chuyện vô cùng không tốt. Nhưng hôm nay xem ra, không nhất định là như vậy. Chuyện gì cũng có tính hai mặt, có lẽ sẽ là chuyện tốt không tưởng tượng được.

Lời của cô đối với ông mà nói, cũng là xúc động không lớn không nhỏ. Không ai trước mặt ông có thể bình tĩnh như thế đứng cảm nói ra tình cảm của mình, không chài chuột không uyển chuyển, không câu làm ông ta vui lòng. Coi như ông ta không thể tán thành tư tưởng này, nhưng cũng bị rung động.

“Trước sau không buông tay.” Đây là điều duy nhất Mạnh Yên có thể làm: “Coi như không thích bối cảnh của anh ấy, cháu cũng sẽ cố gắng tiếp thu. Anh ấy không thể lúc nào cũng làm bạn với cháu, cháu cam nguyện chịu tất cả cô quạnh.” Mỗi người đối với tình yêu có cái nhìn rất bất đồng, nhưng đây chính là lý giải của cô đối với tình yêu.

“Không thích bối cảnh của nó?” Diệp Trung Hoa không muốn thừa nhận lời của cô đối với ông ta có điều xúc động, trực tiếp nói ra một bản khoản đối với cô, đồng thời cũng muốn thử dò xét một hai: “Không biết có bao nhiêu người hâm mộ nó, lời cháu nói không phải là thật tâm chứ?”

“Bối cảnh gắn liền với anh ấy chính là phiền toái, cháu càng hy vọng anh ấy là con của một gia đình bình thường.” Mạnh Yên xoa bóp huyết thái dương nhức đầu quá. “Như vậy cháu liền không cần ứng phó với rắc rối này đến rắc rối khác đến phiền lòng. Anh ấy cũng không phải rời xa cháu, đi đến địa phương xa xôi đầu quân làm lính.”

Nếu như có thể, cô càng hy vọng ba mẹ của anh ấy là cặp vợ chồng nhân viên bình thường, một gia đình bình thường vui vẻ. Mà không phải là có địa vị vinh hiển, bối cảnh vinh quang, những thứ kia không có ý nghĩa đối với cô.

Cô càng muốn sớm chiều được ở chung, sinh sống với nhau, cùng nhau chia sẻ từng ly từng tý, cùng nhau chăm sóc đứa bé của bọn họ lớn lên. Nhưng bởi vì bối cảnh của anh, tất cả đều là ảo tưởng. Vì yêu anh, cô phải tiếp nhận hết tất cả. Cô cũng rất bất đắc dĩ!

“Chú cùng mẹ nó cũng coi là phiền toái?” Trong lòng Diệp Trung Hoa buồn cười, cô nhóc này nói thật trực tiếp, cũng không vòng vo. Nhưng mà ông rất thích thái độ này của cô. Nói chuyện qua lại, bất tri bất giác thái độ của ông thay đổi, không khí cũng trở nên dễ chịu rất nhiều.

Tác giả có lời muốn nói: Gửi cho bạn bè, phản tuyên cũng rất thú vị. Diệp Tử:

Xem một chút hôm nay còn có thể thêm hơn một chương nữa hay không, đang cố gắng, các người không nên đá kích tôi đấy nhé, tôi rất dễ dàng bị kích thích. Bây giờ này. . . O(∩_∩)O ha ha ~

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Chương 89: PK (2)

“Không phải sao?” Mạnh Yên giận tím mặt, thuận miệng cô nói luôn: “Chú Diệp, cô chú cũng là phiền toái, không có cô chú sẽ không có Diệp Thiên Nhiên, vì lẽ đó hai người triệt tiêu lẫn nhau.”

Có những điều không thể nói thẳng ra, để ở trong lòng tự hiểu là tốt rồi, những lời vừa nãy là do cô lỡ miệng nói ra, thói xấu không biết giữ mồm giữ miệng của cô cần phải thay đổi, nhất định phải thay đổi.

“Triệt tiêu?” Diệp Trung Hoa nhắc lại một tiếng sáng khoái cười to, đã nhiều năm ông không được nghe người khác nói ông là phiền toái, càng chưa nghe nói qua có cách nói chuyện kỳ quái đến thế này.

Lúc này, Mạnh Yên cảm thấy thấp thỏm không yên: “Chú Diệp, không phải chú bị cháu làm cho tức giận đến mức hồ đồ rồi đấy chứ?” Nếu đúng là như vậy thì lỗi này của cô quá lớn. Về mặt ông ta vẫn luôn nghiêm nghị, bỗng nhiên cười thoải mái như vậy khiến cô cảm thấy hoảng sợ. Có gì khác thường đâu.

Thật vất vả Diệp Trung Hoa mới có thể ngừng không cười nữa, chăm chú nhìn cô: “Thật sự cháu không quan tâm đến bối cảnh nhà chúng ta sao?” Trong lòng ông vẫn cảm thấy nghi ngờ, nhưng suy luận của cô khiến ông không dám xác định, đối với cô bé này không thể suy đoán theo lẽ thường được.

“Có nhu cầu cần thiết thì sẽ cảm thấy bối cảnh nhà họ Diệp rất là vững chắc, giống như có thể dựa vào một cây đại thụ một bước lên trời.” Mạnh Yên không thể hiểu nói bối cảnh có gì là tốt mà khoe khoang: “Đối với nhà họ Diệp thì cháu hoàn toàn không có ý định nhờ vả điều gì, kế hoạch trong tương lai của cháu cũng không cần sự trợ giúp của người khác. Bằng cố gắng của bản thân cháu sẽ đạt được mục tiêu của mình. Về phương diện tiền bạc, thì từ trước đến giờ cháu cũng không thiếu. Nhà họ Diệp còn có thể giúp đỡ cháu được điều gì?” Muốn tiền có tiền, nhà ở, xe ô tô cái gì cô cũng không thiếu. Cô cũng không quan tâm đến sự nghiệp sẽ đạt được những thành tựu to lớn gì, cô chỉ muốn trải qua cuộc sống an nhàn yên ổn cả đời.

Diệp Trung Hoa ngậy ngậy cả người, giống như Mạnh Yên không cần nhà họ Diệp phải giúp đỡ bất cứ một vấn đề gì: “Từ đâu mà cháu có nhiều tiền như vậy?” Vấn đề này là điều mà ông cảm thấy tò mò nhất.

“Không phải chú đã phái người điều tra về cháu rồi hay sao?” Trước đây, Mạnh Yên cũng không tin, bọn họ xuất thân là quân nhân, nhất định sẽ nghiên cứu mọi việc, biết người biết ta trăm trăn trăm thắng, cái gì mà sách lược A, phương án A, từng cái một, từng cái một. Thể hiện rõ nhất từ chú Ân Hạo và Tôn Minh Vĩ nên cô cũng hiểu biết được một chút.

“Tài liệu đúng là đã nhận được, nhưng chú cũng chưa từng xem qua.” Diệp Trung Hoa cũng không lừa gạt cô, cô bé này tuổi còn trẻ nhưng lại không dễ lừa.

Thuộc hạ của ông có đưa cho ông tài liệu điều tra về Mạnh Yên, đoán chừng từ lúc Mạnh Yên mới được sinh ra đến khi cô học đại học, những sự việc cô đã trải qua không thiếu một tình tiết nào, tất cả được tập hợp trong tập tài liệu. Nhưng ông chưa kịp mở ra xem vì nhiều người khéo léo mời ông tham dự các buổi xã giao. Khó có dịp ông đến nơi đây nên lãnh đạo địa phương và quân khu địa phương đều muốn ông đến thăm viếng, chiến hữu cũ lại muốn tụ tập, thuộc hạ cũ cũng muốn gặp ông. Bận bịu đi loanh quanh nhiều nơi nên ông chưa có thời gian rảnh rỗi xem tập tài liệu đó.

“Vậy cũng tốt, cháu sẽ nói với chú luôn ở đây.” Mạnh Yên hí hóp cười, sau đó hào phóng chia sẻ với Diệp Trung Hoa tất cả kinh nghiệm kiếm tiền những năm qua của cô.

“Bản lĩnh kiếm tiền của cháu cũng rất lợi hại, chỉ cần nhấc ngón tay ký một chữ thì một khoản tiền lớn đã vào túi cháu.” Diệp Trung Hoa cảm thán đồng thời có chút hoài nghi tại sao đầu óc cô có thể linh hoạt đến vậy, ánh mắt cũng rất nhạy bén, mỗi một bước đi là đều có thể kiếm được rất nhiều tiền. Điều này có phải quá mức bình thường hay không?

“Chú Diệp, cũng không thể nói như vậy.” Giọng nói Mạnh Yên vô cùng oan ức: “Cháu cũng phải học tập rất nhiều, bỏ ra không ít công sức. Cháu thuộc phái động não, chết rất nhiều tế bào não, cực khổ không ít đâu.” Dù thế nào đi nữa ông ta cũng không thể nào tra ra được cô là người trùng sinh, ha ha ha, trong lòng cô cảm thấy rất hả hê.

“Cháu dự định kiếm bao nhiêu tiền là đủ.” Đối với những lời cô vừa nói, Diệp Trung Hoa từ chối cho ý kiến.

“Cháu kiếm tiền đủ rồi, không muốn tốn nhiều tâm tư nữa.” Trước mắt đúng là Mạnh Yên không có kế hoạch kiếm thêm tiền. Quá nhiều tiền cũng rất phiền phức, cần gì phải quá mệt mỏi: “Cháu là người hay làm biếng, chỉ cần đủ tiền là được.”

“Không đề cập đến những tài sản khác, chỉ với số cổ phần tại siêu thị lớn và đa dạng về hàng hóa dịch vụ thì cả đời cháu có thể ăn uống không bao giờ hết.” Diệp Trung Hoa cảm thấy tức giận không thể tranh cãi được với cô, cô bé này đúng là không có tiền đồ: “Vậy cháu định cả đời sẽ không chịu động não nữa hay sao?” Có đầu óc tốt như vậy lại muốn lãng phí, bỏ phí của trời.

Bộ dạng của Mạnh Yên miễn cưỡng: “Cháu đã bỏ ra đủ rồi, dĩ nhiên không cần ra tay nữa.”

Cô không có dã tâm làm người giàu có nhất thế giới, kiếm nhiều tiền như vậy làm gì? Cô lại không cần quá nhiều tiền, để trong ngân hàng thì có ý nghĩa gì?

“Không được.” Rất nhanh trong đầu Diệp Trung Hoa thoáng qua một ý nghĩ.

Mạnh Yên ngạc nhiên ngờ ngàng nhìn ông ta. Thế là thế nào? Cô không muốn kiếm tiền cũng không được hay sao? Chuyện gì mà lạ vậy?

Diệp Trung Hoa nghiền ngẫm suy nghĩ lại: “Nghe nói cháu là người cực kỳ thông minh, chú giao cho cháu một vấn đề khó khăn, nếu cháu có thể giải quyết được, chú sẽ suy nghĩ lại chuyện tình cảm của cháu và A Nhiên.”

Nếu như vấn đề khó khăn kia được giải quyết thì đây cũng là một chuyện tốt. Chỉ mới nghĩ đến có thể sẽ thành công, ánh mắt của ông lập tức trở nên sáng ngời.

Trong thâm tâm Mạnh Yên thầm kêu gào, không phải là cô ý muốn chinh cô đấy chứ, thuận miệng cô đáp trả luôn: “Ồ nhà, chú có thể làm chủ được sao? Đến lúc đó nói không giữ lời, chẳng phải người thua thiệt sẽ là cháu hay sao?”

Đôi lông mày rậm của Diệp Trung Hoa dựng đứng lên: “Ai nói chú không thể làm chủ?” Mạnh Yên nghe được chuyện này từ đâu? Không phải là con

trai ông nói ra đấy chứ?

“Cái đó ... Cái đó ...” Mạnh Yên áp a áp ứng, khóc dờ mếu dờ, cái miệng của cô đúng là gây chuyện.

Nhìn thấy gương mặt ủ rũ của Mạnh Yên, Diệp Trung Hoa tốt bụng bỏ qua cho cô: “Trong nhà, chuyện nhỏ là do mẹ A Nhiên làm chủ, chuyện lớn thì do chú làm chủ.”

Không hiểu tại sao khi nghe được câu nói này Mạnh Yên lập tức nghĩ đến một chuyện cười, không suy nghĩ gì nhiều lập tức mở miệng: “Trong nhà chú có chuyện lớn gì hay sao?” Miệng vừa dứt lời nói thì trong lòng Mạnh Yên đã thầm mắng mình mấy câu, tự bản thân đã nhắc nhở không nên quá nhanh nhồm nênh miệng, thế nào mà lại nói ra.

Thật là kỳ quái, rõ ràng ban đầu hai người nói chuyện với nhau rất nghiêm túc, rất cẩn thận, nhưng vì điều gì mà thay đổi thành ra thế này? Không thể giải thích được tại sao bầu không khí trở nên thoải mái hơn, cô cũng không hiểu nổi tại sao cô có thể tự nhiên nói ra những điều đáng nhẽ không nên nói.

Cô biết chuyện nhà Diệp Thiên Nhiên thì cứ để trong lòng là được, sao lại nói ra? Phải biết giữ thể diện cho gia đình nhà chồng tương lai chứ.

Diệp Trung Hoa im lặng hồi lâu, giận tái mặt: “Hừ, chú có thể lừa gạt cháu hay sao? Cháu không muốn giải quyết thì thôi, chú cũng không miễn cưỡng cháu.” Cô bé này nhiều lúc nói chuyện rất chín chắn, nhiều lúc làm người khác tức muốn chết.

Bình thường, mọi sự việc trong nhà đều do Giang Duyệt làm chủ, điều này là đúng. Giang Duyệt đi theo ông bao nhiêu năm chịu không ít khổ cực, thậm chí từ bỏ cả gia đình, cho nên có thể bù đắp được điều gì ông đều thực hiện, để vợ ông có thể được thoải mái một chút, đó cũng là trách nhiệm của ông. Nhưng khi trong nhà có việc trọng đại cần giải quyết thì Giang Duyệt vẫn luôn nghe theo quyết định của ông. Đây là sự ăn ý không cần phải nói ra của hai vợ chồng ông. Nhưng dưới con mắt của Diệp Thiên Nhiên không hiểu trở thành cái gì? Lại còn đi nói lung tung? Thật là không biết suy nghĩ. Không biết còn nói với những ai?

Về mặt Mạnh Yên tươi cười: “Chú Diệp, chú cứ nói vấn đề khó khăn đó là gì?”

Xem kia, xem kia, nói vậy là phải chịu bị trừng phạt. Rõ ràng cô đang chiếm ưu thế, vậy mà ...

Diệp Trung Hoa lạnh lùng nhìn Mạnh Yên, một lúc sau mới lên tiếng: “Cháu mở công ty có thể giúp đỡ một phần quân nhân xuất ngũ, lại không thể trợ giúp tất cả quân nhân xuất ngũ, cháu hãy nghĩ một phương pháp nào đó để không cần dựa vào làm việc tại công ty cũng có thể giúp đỡ cuộc sống bần hàn đầy khó khăn, đầy bệnh tật của những quân nhân xuất ngũ.”

Ông biết công việc cho quân nhân sau khi xuất ngũ là một vấn đề nan giải, nhiều quân nhân bị thương tật sau khi xuất ngũ luôn bị coi khinh, phải vất vả vật lộn với cuộc sống hàng ngày. Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, trong lòng ông cảm thấy rất khó chịu. Thông thường nếu như ông biết thì sẽ giúp đỡ một tay, nhưng còn rất nhiều trường hợp khó khăn ông không thể giúp đỡ hết được. Những năm qua, ông vẫn luôn suy nghĩ đến vấn đề này, nhưng vẫn không tìm được biện pháp hữu hiệu nào có thể giải quyết được. Cùng nói chuyện với Mạnh Yên, ông có thể nhìn thấy được suy nghĩ của cô không theo lẽ thường, bỗng nhiên nhớ ra vấn đề này, có lẽ với suy nghĩ cổ quái của cô có thể giúp ông giải quyết được vấn đề khó khăn.

Lúc này mặc kệ về mặt Diệp Trung Hoa lạnh lùng đến đâu, Mạnh Yên cảm thấy không sợ ông một chút nào: “Chú Diệp, cháu không phải thần tiên, sao có thể giải quyết được vấn đề này?” Đùa gì thế? Cô làm gì có bản lĩnh lớn đến như thế?

“Cháu không hề suy nghĩ, có phải là quá không thành tâm?” Diệp Trung Hoa bắt mắt nhìn cô, ít nhất cũng nên suy nghĩ một chút rồi hãy trả lời.

“Đầu cháu là não người chứ không phải máy tính, mà cho dù là máy tính đi nữa cũng không thể giải quyết được vấn đề quá khó như lên trời thế này.” Mạnh Yên đang lái nhai bày tỏ sự vô cùng bất mãn của cô, bỗng dưng trong đầu xuất hiện một ý nghĩ: “À?”

Diệp Trung Hoa căng thẳng ngồi bất động, tất cả trong mắt ông bây giờ đều là sự mong đợi: “Cháu nghĩ được điều gì?”

Lúc này nhìn ông giống như người bình thường, lo lắng cho thuộc hạ chính là người bình thường, không còn kiêu khí thế không gian tự mình ra oai, cũng khiến cho Mạnh Yên cảm thấy rất thuận mắt.

“Chú để cháu yên tĩnh suy nghĩ một chút.” Mới vừa nãy trong đầu Mạnh Yên bỗng dưng nghĩ ra một điều khá quan trọng, ngay lúc nắm bắt được vấn đề cô lập tức động não suy nghĩ.

Diệp Trung Hoa nhìn cô gái đứng trước mặt, hai mắt Mạnh Yên nhắm chặt tập trung suy nghĩ, về mặt cô không ngừng biến đổi khiến ông thấy ngạc nhiên vô cùng. Không thể nào, vấn đề khó khăn này ông nghĩ đã nhiều năm nay mà không tìm được phương pháp giải quyết, vậy mà Mạnh Yên trong lúc đang cùng ông nói chuyện lại có thể suy nghĩ tìm được phương pháp giải quyết. Cô thật sự là kỳ tài sao? Có điều khi nhớ đến việc Mạnh Yên xây dựng được công ty phát triển, thu xếp được công việc cũng như nơi ở cho gia đình của các quân nhân xuất ngũ, bỗng nhiên ông cảm thấy rất có lòng tin đối với cô, có lẽ cô sẽ đưa ra được một ý nghĩ to lớn.

Diệp Thiên Nhiên không gõ cửa cứ thế xông vào: “Cha, tiểu Yên, hai người nói chuyện xong chưa? Chú Ân ...” Anh đứng bên ngoài cũng không yên, mỗi phút trôi qua anh cảm thấy bức rứt.

Anh đứng bên ngoài chờ nửa ngày, lỗ tai căng ra nhưng vẫn không nghe được một câu nào, anh cuống cuống nhanh chóng muốn tìm cách biết bên trong đang diễn ra cái gì, hung hăng mắng căn phòng này cách âm quá tốt đi.

“Xuyt, trật tự.” Diệp Trung Hoa biết khi có người đang tập trung suy nghĩ một vấn đề thì điều cấm kỵ duy nhất là người khác lên tiếng cắt đứt ý nghĩ, cho

nên ông vẫn ngồi im bên cạnh không lên tiếng thúc giục cô.

Diệp Thiên Nhiên thấy Mạnh Yên nhắm mắt lại dáng vẻ trầm tư, trong lòng gật mình: “Tiểu Yên, em làm sao thế? Có phải thấy khó chịu ở đâu không?”

“Con đừng quấy rầy Mạnh Yên, Mạnh Yên đang suy nghĩ vấn đề.” Diệp Trung Hoa vội vàng khuyên can con trai.

“Chuyện gì xảy ra?” Diệp Thiên Nhiên nôn nóng toát cả mồ hôi: “Cha gây khó khăn gì cho Mạnh Yên vậy? Cô ấy chỉ là một cô gái, làm sao cha có thể...” Trong lúc tâm trạng nôn nóng không suy nghĩ lời nói, tay áo anh bị một bàn tay nhỏ kéo.

“Thiên Nhiên, em không sao.” Mạnh Yên sắp xếp lại ý nghĩ trong đầu, đôi mắt mở ra sáng ngời như sao.

Diệp Thiên Nhiên vuốt mái tóc Mạnh Yên, vẫn cảm thấy không yên tâm: “Em làm sao vậy? Cha anh gây khó dễ cho em?” Không thể trách anh nghĩ như vậy, ý chí cứng như thép của cha anh đã để cho anh có ấn tượng quá sâu sắc, anh từng bị cha nhốt tại nhà, ngay cả tự do gọi điện thoại cũng không được. Đây cũng là một trong những nguyên nhân anh không nhận được phải phá cửa xông vào.

Diệp Trung Hoa nhàn nhạt liếc anh một cái, quay đầu sốt ruột mở miệng hỏi: “Mạnh Yên, cháu nghĩ được phương pháp nào để giải quyết vấn đề?”

Đôi mắt Mạnh Yên xoay tròn, tất cả hiện lên trong đôi mắt là sự láu cá: “Lúc đầu có chút ý tưởng xuất hiện nhưng lại bị quấy rối, Thiên Nhiên, chúng ta có thể ăn cơm chưa? Chúng ta đi ăn thôi.” Vừa nói vừa nhấc chân bước đi.

Diệp Trung Hoa thu tất cả vẻ mặt của cô vào trong tầm mắt, vô cùng nóng lòng: “Đừng ăn cơm vội, trước tiên nói rõ sự việc đã.” Chuyện này đối với ông rất quan trọng, đối với những quân nhân xuất ngũ đang chán nản kia cũng rất quan trọng.

“Cháu đang rất đói, mà khi đói bụng đầu óc sẽ không được minh mẫn.” Khóe miệng Mạnh Yên cong lên, thật ra cô đã nghĩ ra phương pháp nhưng cô chưa muốn nói ra. Cô kéo tay Diệp Thiên Nhiên chậm rãi đi ra ngoài. Hắc hắc, cô không cần phải gấp gáp làm gì.

Diệp Trung Hoa nhìn bóng lưng bọn trẻ đắm chìm suy nghĩ.

Lời của tác giả: PK cuộc so tài kết thúc, người nào mệt mỏi? A a a ...

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Chương 90

Lúc ăn cơm vô cùng náo nhiệt, món ăn chất đống như núi. Ngày hôm qua thím Ân liền bắt đầu chuẩn bị đồ ăn thức uống, bận rộn suốt cả hai ngày.

Lúc này thím Ân còn mang theo mấy người phụ nữ ở trong phòng bếp nấu món ăn, những người đàn ông kia làm thành một bàn lớn tiếng nói đùa, miệng to uống rượu, mọi người ăn nhậu mặt mày hồng hào.

Diệp Thiên Nhiên và Mạnh Yên mang theo mấy đứa bé ngồi ở một bàn khác, chăm sóc bọn chúng ăn cái gì đó.

Mạnh Yên đứng lên chạy vào phòng bếp: “Mấy thím ơi, không cần làm thêm thức ăn nữa đâu, đủ ăn rồi.” Thức ăn nguội rồi, còn làm cái gì?

Đôi tay thím Ân không ngừng nhào trộn: “Thế nào đủ đây? Mười mấy người đàn ông đều rất tham ăn, chúng ta làm nhiều một chút tránh cho bọn họ ăn không đủ no.”

“Khi nào không đủ ăn thì làm tiếp.” Mạnh Yên nhìn mấy người phụ nữ bận bịu không nghĩ, im lặng không nói gì: “Đến lúc đó không bằng chuẩn bị một cái nồi, để cho bọn họ ăn lẩu.”

Thím Ân thấy không sao cả, chẳng qua là bên cạnh có mấy người phụ nữ này dù nói thế nào cũng là khách, lúc này còn đói bụng làm việc, trong lòng có chút khó khăn: “Nhưng phải rửa những thứ này, vậy.”

Mạnh Yên nhìn đủ loại nguyên liệu đề nghị: “Làm cái lẩu đi, dù sao ăn lẩu cái gì cũng có thể ăn chung được.”

Thím Ân nghe vậy, vội kêu mấy người phụ nữ cùng tiến lên bàn ăn cơm.

Bọn nhỏ ăn cơm nhanh nhất, ăn xong liền chạy vào trong phòng xem ti vi.

Thím Ân đến gần bên tai cô hỏi khẽ: “Tiểu Yên, Thủ trưởng đồng ý chuyện tình của cháu và A Nhiên rồi sao?”

Mạnh Yên lắc đầu một cái, gấp đùi thịt bò xào vào trong chén của mình.

Thím Ân nhìn cô mấy lần, không nói thêm gì nữa, cúi đầu ăn cơm.

Mạnh Yên nhìn xem thời gian không còn sớm, cũng ba giờ rưỡi rồi. Nhưng bọn họ vẫn còn uống rượu, nói chuyện trên trời dưới đất.

“Có phải muốn đi về hay không?” Đuôi mắt Diệp Thiên Nhiên thấy động tác của cô.

“Ừ, dạo này trời mau tối, em phải về sớm.” Mạnh Yên lo lắng ba mẹ cô về nhà không thấy cô sẽ tức giận.

Diệp Thiên Nhiên gật đầu một cái, lôi kéo cô đi ra bàn rượu.

Mạnh Yên cười kêu lên: “Chú Diệp, mấy chú mấy bác, mọi người từ từ uống. Con về nhà trước.”

Diệp Trung Hoa nhướn đôi mày rậm: “Cứ như vậy đi về?”

Mạnh Yên vô tội tròn to mắt: “Thế nào?” Muốn cô nói ra đối sách giải quyết phải lấy ra chút thành ý chứ. Đàm phán cũng cần dùng chút thủ đoạn. Ngủ gật lấy ra lá bài tẩy của mình, nhưng mà không thu hoạch được gì mới là hành động của kẻ ngu.

Gương mặt Diệp Trung Hoa nghiêm túc: “Chuyện còn chưa có nói xong, khoan hãy đi.” Nhưng trong lòng có chút nóng nảy, con nhóc này nói thế nào muốn đi thì đi? Đáp án đâu?

Mạnh Yên nháy mắt, đặc biệt hồn nhiên chân thành: “Nói xong rồi, ba mẹ cháu đang ở nhà chờ cháu đấy.”

Diệp Thiên Nhiên hiểu tâm tư của cô nhất, mặc dù không biết hai người đã nói những gì. Nhưng lúc này anh đã nhìn ra Mạnh Yên chiếm thượng phong: “Ba, không phải là ba đã nói chuyện với Tiểu Yên rồi sao? Còn phải nói chuyện gì? Chúng ta đi.” Lôi kéo tay của cô làm ra dáng phải đi.

Diệp Trung Hoa trầm mặt một tiếng, con nhóc giao hoạt, nhưng trong lòng có chút tán thưởng. “Chuyện kia, cháu phải nói điều lệ ra ngoài.”

Mạnh Yên giờ giọng hách dịch: “Chuyện này bỏ qua đi, trong khoảng thời gian ngắn thật đúng là không có biện pháp.”

“Đừng giả bộ nữa, chú biết trong lòng cháu đã có biện pháp rồi.” Diệp Trung Hoa lại là người tinh ranh, tác phong quân nhân sáng khoái dứt khoát: “Cho cháu một ngày, làm một bản kế hoạch. Trực tiếp giao cho chú.”

Mạnh Yên có chút kỳ quái: “Chú Diệp à, không phải buổi tối ngài phải đi sao?” Cô không nói được, cũng không muốn nói.

“Vì chuyện này, chú lại đợi một ngày.” Diệp Trung Hoa thật không hiểu cô nhóc này tìm ở đâu ra phương hướng đa dạng chồng chất. Nhưng chuyện này rất quan trọng, còn phải trì hoãn hành trình ngày mai. “Ngày mai lúc nào thì có thể cho chú?”

“Bản kế hoạch thì có thể.” Mạnh Yên cười híp mắt kéo dài âm thanh: “Nhưng mà.”

Diệp Trung Hoa hiểu ý tứ cô chưa nói, rất sáng khoái gật đầu: “Nếu như tìm ra biện pháp phù hợp tâm ý của chú, có thể thuận lợi làm việc, chú sẽ mặc kệ chuyện của cháu và A Nhiên.”

Ông nói chuyện này trước mặt nhiều người, chính là ngầm đồng ý chuyện của bọn họ.

Người ở chỗ này nghe lời này đều thờ phào nhẹ nhõm, lão Thủ trưởng nhất ngôn cửu đỉnh, nói là làm. Vừa nói ra lời này, liền đóng đinh trên ván rồi.

Diệp Thiên Nhiên càng thêm vui mừng nhướn mày, mặt thiết tha kiêu ngạo nhìn Mạnh Yên.

Mạnh Yên còn không chịu gật đầu: “Còn đi Giang bên đó?” Đây chính là cái đại phiền toái, cần giải quyết. Người chọn lựa thích hợp nhất dĩ nhiên là chú Diệp trước mắt. Lúc này không nói điều kiện, còn đợi lúc nào?

Diệp Trung Hoa thật không biết cô nhóc này ăn gì để lớn lên, không có chút nào chịu thua thiệt. “Chú sẽ khuyên bà ấy, sẽ không để cho bà ấy nhúng tay nữa.”

Lúc này cuối cùng ông cũng hiểu thông minh tuyệt đỉnh, ánh mắt cực cao của con trai mình vì sao thua trong tay Mạnh Yên, gặp gỡ người như thế, là cả đời may mắn cũng là cả đời bất hạnh.

“OK, không thành vấn đề.” Lần này Mạnh Yên hài lòng, cũng rất sáng khoái: “Ngày mai cháu đem bản kế hoạch cho chú, cam đoan chú sẽ hài lòng.”

Diệp Thiên Nhiên lái xe trên đường, có chút không yên lòng hỏi: “Tiểu Yên, em theo ba anh làm chuyện bí hiểm gì? Ông ấy muốn kế hoạch gì?”

Mạnh Yên không dối gạt anh, đem chuyện của hai người nói ra, mới vừa rồi nhiều người không tiện nói.

Diệp Thiên Nhiên nghe xong ngũ vị tạp trần: “Chuyện này em có nắm chắc không?” Nếu không được, anh lại nghĩ biện pháp. Cũng là vì tương lai của bọn họ, Mạnh Yên phải gánh vác rất nhiều chuyện vốn là cô không nên gánh, điều này làm cho nội tâm của anh vừa cảm động lại vừa khổ sở.

“Em sẽ làm chuyện không nắm chắc sao?” Mạnh Yên tự tin ngẩng đầu lên, thần thái phấn khởi.

Diệp Thiên Nhiên thấy tim mình đập liên hồi: “Tiểu Yên, em rất lợi hại, lại có thể giải quyết loại vấn đề khó khăn này.” Đây chính là cô gái anh yêu, tự tin dũng cảm kiêu ngạo, trên đời tất cả phẩm chất tốt đẹp nhất cũng tập trung vào một mình cô. (Tác giả: Mồ hôi, thật là lạnh!)

“Còn không phải là bị ba của anh bức ép!” Mạnh Yên bĩu môi, nhưng chỉ chớp mắt vừa nghĩ: vậy cũng là chuyện tốt, nếu ông ấy không ép cô thật không nghĩ tới thứ này.

“Em vất vả rồi, đừng so đo với bọn họ.” Diệp Thiên Nhiên đang nói chuyện, tiếng chuông điện thoại Mạnh Yên vang lên.

Mạnh Yên lấy ra vừa nhìn, là ba mẹ cô. Bọn họ ở trong điện thoại thúc giục cô nhanh về nhà, không cho đi lang thang ở bên ngoài.

“Chú Mạnh tức giận?” Diệp Thiên Nhiên ở bên cạnh nghiêng tai nghe cẩn thận, đợi cô cúp điện thoại không khỏi lo lắng không thôi: “Bọn họ về nhà? Có phải đoán được em đến đây hay không?”

Anh ngược lại không phải lo lắng cho bản thân, anh chỉ lo lắng vợ chồng Mạnh Ngọc Cương sẽ mắng Mạnh Yên.

“Đoán được liền đoán chứ, bọn họ cũng không thể làm gì em!” Gương mặt Mạnh Yên ngược lại không sao cả, cùng lắm là bị mắng một trận, không đau không ngứa không có gì ghê gớm.

Diệp Thiên Nhiên nghe xong không nói lời nào, chỉ là gia tăng tốc độ.

Chỉ chớp lát sau đã đến lầu dưới nhà họ Mạnh, Mạnh Yên vẫy tay chui ra xe, đang muốn chạy lên lầu. Nghe được âm thanh cửa xe mở ra, quay đầu thấy Diệp Thiên Nhiên chui ra.

“Thế nào? Còn có việc?” Mạnh Yên dừng bước, khuôn mặt nghi vấn.

“Em chờ anh một chút.” Diệp Thiên Nhiên chạy đến đuôi xe lấy đồ ra, lại đi tới bên cạnh Mạnh Yên: “Đi thôi, cùng vào.”

Bình thường anh ở trong quán doanh không ra được, nếu không đã sớm tới nhà họ Mạnh làm khách. Cho dù muốn quán quít thật chặt, cũng phải được sự đồng ý của người lớn nhà họ Mạnh. Bọn họ cho dù muốn đuổi anh đi, anh cũng không quan tâm. Anh chỉ muốn cho bọn họ hiểu tâm ý cùng quyết tâm của anh, anh quyết sẽ không lùi bước. Anh tin tưởng trên đời này không có chuyện gì khó, chỉ cần bền lòng, một ngày nào đó sẽ đạt thành tâm nguyện.

Vốn lễ mừng năm mới là thời cơ đến nhà họ Mạnh bái phỏng, nhưng nhà họ Mạnh gặp không ít chuyện, anh chỉ có thể đợi được ngày hôm nay mới đến.

Những thứ đồ này đã sớm chuẩn bị đầy đủ, đều là từ các nơi trên thế giới sai người mang tới. Điều nhằm vào sở thích của ba người nhà họ Mạnh mà chuẩn bị, khẳng định làm cho bọn họ yêu thích.

“Cái này là ý gì?” Mạnh Yên nhìn anh, lại nhìn một đồng đồ vật.

“Con rể mất giá tới cửa đây.” Diệp Thiên Nhiên nhẹ nhàng bỏ lại những lời này, hai tay xách đồ đi trước.

“Này, anh điên rồi, muốn bị đánh đúng không?” Mạnh Yên sững sốt, một giây sau đuổi theo: “Ba mẹ em sẽ đánh anh đó.”

“Đánh liền đánh chứ, ai bảo anh yêu con gái bọn họ chứ.” Bước chân Diệp Thiên Nhiên kiên quyết không ngừng, cười đùa hí hửng nói chuyện không ngừng.

Trong lòng Mạnh Yên nhanh chóng rối loạn: “Thiên Nhiên, anh mau dừng lại.”

Mặc kệ Mạnh Yên đuổi theo thế nào, Diệp Thiên Nhiên cũng không đi mau. Lập tức đứng ở trước cửa nhà họ Mạnh nhấn chuông.

Mạnh Yên cuối cùng cũng đuổi theo anh, khản trương đẩy anh một cái: “Anh trở về trước đi, sau này hãy nói, ba em không thích anh.”

“Tiểu Yên, con nói chuyện với ai vậy?” Lý Thiên vừa dứt lời, cửa được mở ra. “Thiên Nhiên, sao cháu lại tới đây?”

“Bước sang năm mới rồi nên cháu đến thăm dì Lý và chú Mạnh một chút.” Diệp Thiên Nhiên cười lấy lòng, vẻ mặt ‘biết mà còn hỏi’: “Chú Mạnh có ở nhà không đi?”

Lý Thiên có chút do dự, nhưng vẫn là kéo cửa ra cho anh vào.

Mạnh Ngọc Cương từ trong phòng ra ngoài, nhìn thấy mặt nụ cười sáng lạng của Diệp Thiên Nhiên, trong lỗ mũi hừ một tiếng, quay đầu lại lùi về gian phòng.

Diệp Thiên Nhiên đặt đồ ở trên bàn, lấy ra một bình rượu đến giữa cửa quơ quơ: “Chú Mạnh, cháu có mang theo chai rượu đỏ của Pháp mà chú thích nè. Ra ngoài uống với cháu một chén thôi.”

Trong nội tâm Mạnh Ngọc Cương rất rung động, lại mạnh miệng nói: “Không có hứng.” Ý định lại bị bình rượu kia hấp dẫn. Ông uống rượu từ trước đến nay, kể từ khi ở nhà họ Giang uống qua một chai rượu đỏ, liền đối với rượu đỏ nhớ mãi không quên, hơn nữa thích rượu đỏ sinh ra ở nước Pháp.

“Đây là chai rượu mà bạn của cháu ở Pháp đặc biệt giúp cháu mang về, đều là trân phẩm khó tìm” Diệp Thiên Nhiên chỉ vào nhãn hiệu ở thân bình cười

nói: “Chú lại đây uống một chút nào.”

“Tôi cũng không hiếm lạ gì.” Trong lòng Mạnh Ngọc Cương hận muốn chết, dùng thứ ông thích nhất để dụ dỗ ông, thật quá đáng.

“Ngọc Cương, gần sang năm mới cần gì phải nói như vậy.” Lý Thiên ra mặt giảng hòa: “Thiên Nhiên cũng là có lòng thành.”

Bà đối với Diệp Thiên Nhiên tâm tình rất phức tạp, trước kia rất ưa thích đứa bé này. Người thông minh lại xuất sắc, đáng đáp tốt biết xử lý. Nhưng lại cùng Mạnh Yên nói chuyện yêu thương, bà không cho phép.

Nhưng Diệp Thiên Nhiên rất có tâm, mặc dù biết bọn họ cũng phản đối, năm ngày ba bữa anh lại gọi điện thoại thăm hỏi một tiếng. Ngay cả khi Mạnh Ngọc Cương không chịu nghe điện thoại, anh cũng sẽ nhờ người khác nhắn hỏi. Nếu là con trai của bọn họ, bà nhất định rất vui mừng đứa bé hiếu thuận, như vậy ai không thích. Nhưng nếu như là con rể, vậy thì không được.

Mạnh Ngọc Cương cũng không ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm TV ánh mắt lại mờ mờ: “Chỉ cần nó không lui tới cùng Tiểu Yên, tôi liền đối với nó khách khí.” Mặc dù không trực tiếp nhận được lời nhắn hỏi, trong lòng ông vẫn còn có chút cảm động. Nghĩ đến tương lai của con gái, chỉ có thể kìm lòng lại.

Vô luận thái độ vợ chồng Mạnh Ngọc Cương là gì, Diệp Thiên Nhiên luôn mỉm cười đối mặt, kiên nhẫn mười phần: “Chú Mạnh, ngài đừng nghĩ nhiều như vậy. Coi như là tên tiểu bối xin trưởng bối uống một chén, chú nên cho cháu mặt mũi chứ.”

“Ngọc Cương, Thiên Nhiên đều nói như vậy, ra ngoài cùng nó uống một chén, tôi đi làm mấy món đồ nhắm.” Trong lòng Lý Thiên rồi rầu: “Tiểu Yên, tới giúp mẹ.”

“Dạ.” Mạnh Yên không yên lòng nhìn anh mấy lần, đi theo Lý Thiên vào phòng bếp. Sơ chế và nấu mấy món ăn.

Lý Thiên bỏ xương vào nước sôi, bắt đầu nấu canh.

“Hôm nay con lại cùng Thiên Nhiên đi ra ngoài? Đi nơi nào?”

Mạnh Yên vốn định gạt mẹ mình, nhưng vừa thấy mẹ cô nhìn cô chằm chằm, không thể làm gì khác hơn là nói thật: “Mẹ, chúng con chỉ là... Được rồi, chúng con đi gặp ba của anh ấy.”

Lý Thiên còn không ngờ trách mắng con gái, chỉ lo lắng hỏi: “Ba của nó? Ông ta có làm khó dễ con hay không?”

Bà đã sớm nghe nói ba mẹ Diệp Thiên Nhiên tới thành phố S đón tiếp người nhà họ Giang cùng nhau làm lễ mừng năm mới, loáng thoáng nghe được người nhà họ Diệp cũng không đồng ý chuyện này, trong lòng đã sớm không thoải mái cực kỳ. Bà có thể ghét bỏ Diệp Thiên Nhiên, nhưng nhà họ Diệp có tư cách gì ghét bỏ con gái nhỏ thông minh khéo léo nhà bà. Ở trong mắt bà, con gái nhà mình là xuất sắc nhất trên đời này, là đối tượng mà các nam sinh ríu rít theo đuổi. Mạnh Yên nhà bà coi trọng Diệp Thiên Nhiên, là phúc khí của nó. Nhà nó còn dám xoi mói?! Hừ.

“Không có.” Mạnh Yên ôm eo mẹ mình đem chuyện hai người nói một lần, cuối cùng đắc ý cười nói: “Con cũng không tính là thua chứ?”

“Nhìn con hả hê, cười toát móng heo ra như vậy.” Lý Thiên nghiêm mặt quở trách nữ nhi, nhưng trong lòng lại âm thầm hả hê. Con gái của bà xuất sắc làm cho người ta cũng tìm không ra tật xấu. Trên đời này cha mẹ đều cho rằng con của mình là tốt nhất, đây cũng là bệnh chung. Rất bình thường.

Mạnh Yên cẩn thận nhìn sắc mặt của Lý Thiên: “Mẹ, mẹ thật không hy vọng con và anh ấy ở cùng nhau sao?”

“Tiểu Yên, mẹ là hiểu rõ con nhất. Mẹ hi vọng tương lai con sẽ trôi qua thật tốt.” Lý Thiên sờ sờ mái tóc đen của cô, trong lòng phức tạp không hiểu nổi.

Nếu tương lai Diệp Thiên Nhiên không đi làm lính, cùng Mạnh Yên coi như xứng đôi. Nhưng vừa nghĩ tới nghề nghiệp tương lai của anh, ưu điểm gì đều vô dụng.

“Thiên Nhiên anh ấy đối với con rất tốt.” Mạnh Yên nhắc lại một lần.

“Tốt hơn nữa có ích lợi gì? Ai, mẹ nói nhiều hơn nữa con cũng nghe không lọt.” Lý Thiên chỉ tiếc rên sắt không thành thép: “Đến lúc đó con sẽ tự hiểu tại sao mẹ lại không nhìn mặt các con.” Đứa nhỏ này, không có trải qua chuyện bọn chúng vĩnh viễn không hiểu. Chỉ có ăn được đau khổ mới hiểu ra.

Tác giả có lời muốn nói: đi cả tới, tay chân của tôi lạnh lẽo, ánh khí nóng này. Đang đi tự nhiên bị một cục đá đập trúng chân, còn bị phê bình là đồ bỏ đi. Nhất thời lệ rơi đầy mặt, thật đau lòng. Ta ảo não trốn trong chăn khóc một trận.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Chương 91

Mạnh Ngọc Cương thấy Diệp Thiên Nhiên vẫn kiên trì bền bỉ như vậy, cuối cùng đứng dậy đi ra ngoài đồng thời ngồi xuống uống một chén, coi như cho anh chút mặt mũi.

Sau khi cùng nhau uống mấy ly rượu thì Mạnh Ngọc Cương mới cảm thấy thoải mái, thái độ cũng có điểm thay đổi thân thiết hơn một chút.

Diệp Thiên Nhiên giúp ông rót rượu: “Chú Mạnh, cháu nghe nói trang trại chăn nuôi phải phá dỡ? Chú có tính toán gì chưa?” Đây là tin tức mới nhất được tung ra, tháng ba sang năm sẽ phải san phẳng mặt bằng tại một khu đất lớn để xây dựng khu bảo tồn thiên nhiên động vật hoang dã rộng hàng nghìn mét vuông. Một công trình rất lớn.

Cái gì? Đột tai Mạnh Yên nhảy dựng lên, sao cô lại không biết đến chuyện này?

Mạnh Ngọc Cương có chút kinh ngạc về tin tức mà anh vừa nói, sáng hôm nay nghe Giang Hải Thiên nói tin tức này thì ông mới biết: “Có thể tính toán gì được? Chú và Hải Thiên có bàn bạc qua vấn đề này, lô đất trang trại này cũng chỉ là thuê được, cũng đành phải chuyển sang nơi khác chứ biết làm sao.”

Đây là quy hoạch của thành phố, không một ai có cách nào có thể đối kháng với chính phủ, Ông chọc vào không nổi chỉ có thể tránh thôi.

“Cha, có được bồi thường không?” Mạnh Yên cảm thấy rất lo lắng, để xây dựng lại một trang trại chăn nuôi cũng là một chuyện rất phiền phức.

“Có được bồi thường, nhưng hình như không được nhiều cho lắm.” Thực sự, Mạnh Ngọc Cương cũng không muốn trang trại bị phá bỏ, một đồng phiền phức lớn đi theo. Phải làm lại từ đầu và hàng nghìn vấn đề đặt ra, mà ông lại không hiểu biết rõ về vấn đề này. Suy nghĩ một lúc cảm thấy phiền lòng: “Thôn của chúng ta cũng phải chuyển đi, mảnh đất của thôn cũng nằm trong diện tích quy hoạch.”

“Thật sự? Đó cũng là một chuyện tốt.” Kỳ thực Mạnh Yên cũng không nhớ rõ quê nhà cô bị di dời khi nào, dù sao sớm muộn cũng sẽ bị di dời.

“Căn nhà này không có người ở, không dùng đến trong thời gian dài cũng không tốt.” Lý Thiên biết tâm tư chồng bà là sợ phiền toái, nhưng chung quy vẫn phải đổi mặt.

Có điều Ngân Hoa lại vô cùng cao hứng, còn nhìn về phía Lý Thiên ý tứ khen ngợi Mạnh Yên. Cũng may lúc đầu bà ta nghe lời Mạnh Yên không bán căn nhà này đi lấy mấy đồng tiền, nếu không thì chưa chắc đến phiên bà ta được di dời.

Diệp Thiên Nhiên thấy sắc mặt Mạnh Ngọc Cương không vui, trong lòng không ngừng phỏng đoán: “Chú Mạnh, nếu như chính sách di dời có chỗ nào không hiểu, cháu có thể nhờ người đến giúp chú và mọi người, hoặc là có thể ủy thác cho bọn họ đi làm cũng được.” Anh nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có nguyên nhân này.

Ánh mắt Mạnh Ngọc Cương sáng lên: “Cháu có người quen?”

Diệp Thiên Nhiên nhìn về mặt của ông cũng biết anh đã đoán đúng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm: “Vâng, là thuộc hạ cũ của cha cháu, chú ấy tương đối quen thuộc những vấn đề này, trước kia cũng đã tự xử lý những chuyện tương tự như vậy rồi.”

Người mà Diệp Thiên Nhiên nhắc đến chính là Ân Hạo, Mạnh Yên đã từng bày cách phá dỡ và di dời đi nơi khác cho Ân Hạo xử lý, kết quả cũng rất khả quan. Từ bốn căn nhà biến thành mười căn nhà, có điều tất cả đều do Mạnh Yên chỉ đạo, còn anh thì không để ý đến những chuyện như thế. Ý định lúc đầu của anh là những căn nhà đó sẽ đứng tên Mạnh Yên, có điều đến khi anh biết thì mọi việc gần như đã hoàn tất. Dù sao cũng không có vấn đề gì, tài sản đứng tên ai cũng đều giống nhau, tài sản của anh cũng đang nằm trong tay Mạnh Yên, cô thích xử lý thế nào thì tùy.

“Vậy thì tốt quá, chú đang buồn hết cả người vì không biết làm thế nào, đến hai mắt cũng thâm quầng.” Mạnh Ngọc Cương cảm thấy rất vui, có người hỗ trợ cách thực hiện khiến ông cảm thấy yên tâm hơn: “Thiên Nhiên, cảm ơn cháu.”

Từ sau vụ tranh cãi lần trước, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy vẻ mặt ôn hòa của Mạnh Ngọc Cương, thật là không dễ dàng. Ngoài miệng vẫn khiêm tốn nói: “Chỉ cần có thể giải quyết ổn thỏa mọi việc, cháu cảm thấy rất vui.”

Diệp Thiên Nhiên chưa bao giờ phải phí hết tâm tư để lấy lòng một người như bây giờ, cha của Mạnh Yên thật sự rất khó lấy lòng. Cũng không còn cách nào khác, cha vợ tương lai, cần phải phục vụ tốt một chút.

Về mặt Mạnh Ngọc Cương lập tức thay đổi: “Này, đừng cho rằng cháu giúp chú chuyện này thì chú sẽ đồng ý chuyện tình cảm của cháu và Mạnh Yên.”

Trong lòng Diệp Thiên Nhiên không cần nói cũng thấy được là có bao nhiêu phiền muộn, miễn cưỡng cười nói: “Chú Mạnh quá đa nghi rồi, đây chỉ là một việc mà thôi, đạo lý này cháu luôn hiểu.”

“Cháu hiểu thì tốt.” Thật sự Mạnh Ngọc Cương coi anh là kẻ địch hoặc có thể nói là muốn cướp con gái của ông, lại sùng mặt lên: “Đối với việc này cháu không cần phải động não suy nghĩ nữa, chú sẽ không đồng ý.”

Thằng nhóc này đúng là người phiền phức, cậu ta thiết thời lớn như vậy mà vẫn cứ kiên trì, cứ vài ngày lại nhắn tin một lần, tuy chỉ là mấy câu ngắn ngủn hỏi thăm bình thường nhưng mà cũng kiên trì được hơn nửa năm, xem ra thực sự cậu ta rất yêu thích tiểu Yên.

Diệp Thiên Nhiên trầm ngâm một hồi lâu: “Chú Mạnh, thật ra điều chú lo lắng nhất vẫn là trong tương lai cháu và Mạnh Yên bên nhau sẽ trong hoàn cảnh gần thì ít mà xa cách thì nhiều, đúng không?” Muốn giải quyết được vấn đề phải bắt đúng bệnh mà bốc thuốc. Vấn đề này anh đã suy nghĩ đến từ lâu, bước đầu cũng có chút ý tưởng.

“Đúng vậy, chú không thể để cho Mạnh Yên phải chịu khổ.” Thật ra thì Mạnh Ngọc Cương không phải muốn nhằm vào Diệp Thiên Nhiên, mà ông chỉ là rất thương con gái.

“Thật ra vấn đề này cháu cũng đã nghĩ đến, cũng không phải là không có cách giải quyết. Cháu cũng đã nghĩ được rất nhiều phương án có thể giải quyết được.” Gương mặt Diệp Thiên Nhiên rất nghiêm túc và thẳng thắn: “Ví dụ như tiểu Yên có thể theo quân, hoặc là cháu có thể được điều đến quân khu gần đây, tựa như quân khu N chẳng hạn.”

Quân khu N cách thành phố S tương đối gần, chỉ cần đi tàu hỏa khoảng hai tiếng đồng hồ. Hơn nữa nếp sống sinh hoạt của hai nơi cũng tương đối giống nhau, nơi đó cũng khá sầm uất, cũng là nơi rất lý tưởng cho cuộc sống và sự nghiệp. Nhưng đối với anh mà nói là một sự hi sinh rất lớn vì nơi đó không phải địa bàn của Diệp cha, anh cũng không thể dựa vào thế lực của cha anh mãi được, toàn bộ phải tự bản thân anh cố gắng phấn đấu.

“Theo quân?” Mạnh Ngọc Cương nghĩ ngợi, lắc đầu nói: “Ồ đó phải chịu khổ thì chú không thể cho phép, con bé được chúng ta cưng chiều quá nên sợ rằng sẽ không chịu được cuộc sống khổ cực. Về phần cháu được điều đến quân khu gần đây, chuyện này cháu có thể quyết định được hay sao?”

“Cháu sẽ hết sức cố gắng.” Về mặt Diệp Thiên Nhiên rất thành khẩn: “Đến lúc tiểu Yên tốt nghiệp còn ba năm nữa, có thể thừa dịp mấy năm này cháu sẽ lên một kế hoạch để thực hiện.”

Trong lòng anh thầm nghĩ: “Cùng lắm thì sẽ nói điều kiện với cha anh, cũng không phải là không được, chỉ cần trong tay anh nắm được vật mà cha cần tìm thì có thể yêu cầu cha anh giúp một tay. Đây là bí quyết mà anh học được từ sau hôm cha anh và Mạnh Yên cùng nhau nói chuyện.

Vì trong ấn tượng của anh, cha anh là một người rất hà khắc nghiêm túc đến nỗi người, thật ra thì cũng không hẳn là như vậy, cha anh cũng có giảng giải ân tình, nói đạo lý. Anh có thể thử đàm phán cùng cha, có điều không có cha anh quản lý quân khu thì anh sẽ phải chịu khổ cực gấp trăm lần, nhưng anh tin tưởng tất cả đều là đáng giá.

Bỗng dưng Lý Thiên mở miệng nói: “Thiên Nhiên, nếu như chuyện cháu vừa nói có thể thực hiện được, chúng ta sẽ xem xét.” Quan trọng nhất là bà nhìn thấy thành ý của anh. Vì có thể cùng Mạnh Yên ở chung một chỗ nên anh đang rất nỗ lực giải quyết vấn đề.

Diệp Thiên Nhiên mừng rỡ như điên, phấn khởi vui mừng: “Dì Lý, dì đồng ý?” Đây có thể được tính là bước ngoặt lớn, thật tốt quá.

Mạnh Yên cũng vừa mừng vừa lo, rốt cuộc mẹ cô cũng buông, không tiếp tục kiên trì.

Lý Thiên cẩn thận đắn đo lời nói: “Dì chỉ nói là sẽ xem xét, cũng chưa có đồng ý.”

Hi vọng càng nhiều thì thất vọng cũng càng lớn, bà muốn cho mọi người một cơ hội nhưng cũng không đảm bảo kết quả.

Diệp Thiên Nhiên vui vẻ cười không khép được miệng: “Chỉ cần chú và dì chịu suy nghĩ lại là được, cháu sẽ cố gắng hết sức có thể.” Việc này không chỉ nói ngoài miệng là được, muốn đạt được theo ý muốn phải bỏ ra nhiều thời gian và công sức. Đây sẽ là mục tiêu mà sau này anh muốn thực hiện.

“Trước mắt cháu đừng kích động, dù là như vậy nhưng việc nói yêu thương và việc cùng kết hôn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.” Thực sự Lý Thiên cũng không muốn đi kích đến niềm vui sướng của Diệp Thiên Nhiên lúc này, nhưng có một số việc vẫn phải nói cho rõ ràng: “Nếu như đến lúc đó tiểu Yên chuyển đến nơi khác sinh sống, không có cha mẹ ở bên cạnh, tương lai nếu có đứa trẻ, việc nhà lại muốn chuẩn bị được tươm tất, tiểu Yên lại rất vụng, những việc này con bé không biết làm.” Nói trước vấn đề coi như cảnh báo, miễn cho hai đứa nghĩ mọi việc quá đơn giản. Cùng nhau chung sống không phải chuyện đơn giản, cũng tốn rất nhiều tâm tư.

“Cháu có nghĩ đến, tiểu Yên sẽ không phải làm việc nhà, cũng sẽ không liên quan đến việc chăm sóc đứa trẻ, đến lúc đó sẽ thuê hai người giúp việc.” Hàng ngày cứ đến buổi tối lúc đi ngủ anh đều ngủ không được ngon giấc, lúc nào cũng muốn sắp xếp tương lai sau này nên làm như thế nào, những việc này anh suy nghĩ tính toán không biết bao nhiêu lần: “Tiểu Yên có thể như cũ làm những việc em ấy thích, cháu sẽ không can thiệp, cũng không bắt ép bắt tiểu Yên phải ở nhà giúp chồng dạy con.”

Anh cũng không phải là người ích kỷ, muốn người anh yêu phải hi sinh tất cả để phù hợp với anh. Anh sẽ bảo vệ cô, để cho cô có một cuộc sống thoải mái theo ý thích. Anh sẽ không cho cô phải chịu bất cứ ràng buộc nào, cũng không bó buộc cô nhất định phải ở nhà. Đây chính là tình yêu của anh dành cho Mạnh Yên.

Mạnh Ngọc Cương không nhịn được nói chen vào: “Nói như vậy, cháu lấy vợ làm gì? Con bé cái gì cũng không biết.” Không phải muốn cho con gái ông thất vọng, Ở những vấn đề khác Mạnh Yên đều vô cùng xuất sắc, nhưng sống với nhau hàng ngày sợ rằng lời nói kia không thể thực hiện được.

“Cháu lấy vợ không phải để cho cô ấy phải nấu cơm giặt giũ, em ấy chỉ cần tự chăm sóc bản thân thật tốt là được.” Thật sự yêu cầu của anh cũng không cao, nửa đời sau chỉ cần Mạnh Yên luôn ở bên cạnh anh là anh cảm thấy rất mãn nguyện rồi.

“Anh nói vậy giống như em là người vô dụng.” Mạnh Yên liếc mắt, không hiểu sao cô trong mắt ba người ở đây lại là người ngớ ngẩn như vậy? Tuy rằng đúng là có một chút đáng ghét nhưng có thể đừng lấy vấn đề này mang ra thảo luận trước mặt cô, chạm vào lòng tự ái của cô.

“Sao lại vô dụng?” Diệp Thiên Nhiên cười dụ dỗ cô: “Em có thể làm nhiều việc, muốn dạy học, phải kiếm tiền, còn phải chăm sóc con nhỏ.” Điểm cuối cùng là anh thêm vào, đứa trẻ là rất quan trọng, không thể nào sinh con ra mà lại không quan tâm đến, cứ như vậy mà giao toàn bộ cho người giúp việc.

Có điều Mạnh Yên cũng rất thích trẻ con, những lúc cô cùng Nam Nam chơi đùa với nhau anh có thể nhìn ra được. Làm gì có ai từ lúc sinh ra đã biết chăm sóc trẻ nhỏ? Tất cả đều phải tìm tòi học hỏi, hơn nữa với những vấn đề mà cô đặc biệt thích thì sẽ học rất nhanh, anh tin cô sẽ là một người mẹ tốt.

Nghe nói vậy trong lòng Mạnh Yên cảm thấy rất vui: “Cha mẹ, hai người cảm thấy thế nào?” Không phải cái gì cô cũng không làm được.

Trong lòng Mạnh Ngọc Cương thàn than, con gái giống như người ngoài: “Những chuyện này nói quá sớm, dù sao Thiên Nhiên cũng phải nhập ngũ, qua ba năm thì hãy nói tiếp.”

Diệp Thiên Nhiên nghe Mạnh Ngọc Cương nói câu này, trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn, nhanh chóng tự nói với bản thân: “Sau này nếu thật sự được điều đến quân khu N, vậy chúng ta có thể đồng loạt chuyển nơi ở sang đó, chú Mạnh có thể tìm bất cứ nơi nào để làm trang trại chăn nuôi hoặc buôn bán mặt hàng nào đó, di Lý cũng có thể chuyển tổng bộ công ty tới đó. Làm việc ở nơi nào cũng giống nhau cả, chỉ cần tất cả mọi người ở cùng một chỗ là tốt rồi.”

Anh biết nhà họ Mạnh chỉ có một mình Mạnh Yên, nhất định không thể cách xa được. Không bằng sau này tất cả mọi người cùng nhau chung sống, đó cũng là một lựa chọn không tồi. Mặc dù anh rất muốn cuộc sống chỉ có hai người nhưng từ đứng từ góc độ của Mạnh Yên mà suy nghĩ, Mạnh Yên vẫn rất muốn sống cùng cha mẹ.

Mạnh Ngọc Cương có chút động lòng, vấn đề này nói thì cũng rất hay, miêu tả viễn cảnh cũng rất tươi đẹp. Ông chỉ có duy nhất một cô con gái, tất nhiên lúc nào cũng muốn gặp con gái.

Lý Thiên tương đối có lý trí: “Cháu nói rất có đạo lý, có điều tất cả những thứ này yêu cầu phải có tiền đề mới được. Nếu không tất cả chỉ là nói suông.” Tiền đề trước mắt chính là anh phải được điều về quân khu gần đây.

Diệp Thiên Nhiên thấy đúng nên cũng không nói thêm điều gì: “Di Lý nói rất đúng, thời gian có thể chứng minh tất cả.”

Sau đó không khí giữa mọi người trở nên thoải mái hơn rất nhiều, vừa cười vừa nói thật giống như người một nhà.

Hai người uống hết một chai rượu vang rồi mới ngừng lại, Mạnh Ngọc Cương uống hơi nhiều nên có chút say, được Lý Thiên đỡ lão đảo đi về phòng.

Mạnh Yên uống chút rượu nên gương mặt có chút hồng hào, nhắc chân đưa Diệp Thiên Nhiên ra ngoài: “Anh gọi xe về, đừng tự lái.”

“Chút rượu này không làm anh say được.” Hôm nay Diệp Thiên Nhiên rất vui vẻ, cả người cảm thấy cực kỳ hưng phấn, nhìn thấy vẻ mặt nguy hiểm của Mạnh Yên vội vàng gật đầu: “Được, anh nghe lời em.”

“Xe anh cứ để lại đây, ngày mai quay lại lấy.” Mạnh Yên đỡ anh cảm thấy không yên tâm, chỉ có thể dặn dò anh mấy câu.

Diệp Thiên Nhiên say, đôi mắt lơ lơ như sương mù dựa vào trên người Mạnh Yên, cười ngốc: “Cha mẹ em có mềm lòng không?”

Mạnh Yên đoán anh đã say nên nhân tiện hỏi luôn: “Làm sao anh nghĩ đến những điều này? Có vẻ như đã đắn đo suy nghĩ rất nhiều.”

Con người này, nếu như trong lúc tỉnh táo nhất định sẽ không trả lời những vấn đề này. Anh sẽ vì cô mà chỉ yên lặng làm rất nhiều chuyện nhưng cũng không bao giờ khoe khoang ra bên ngoài. Nếu không phải do hôm nay anh nói với cha mẹ cô những việc này thì có lẽ cô cũng sẽ không biết anh đã suy nghĩ nhiều đến thế.

Diệp Thiên Nhiên vẫn như cũ hí hóp cười, tâm tình có vẻ rất tốt, mỗi lần anh uống rượu da mặt sẽ rất đỏ, anh có làn da trắng nên càng lộ ra rõ hơn, hai gò má hồng hồng hợp với khuôn mặt tươi cười có chút ngây thơ đáng yêu: “Nửa năm nay anh bị nhốt trong quân doanh không được ra ngoài, vừa hay tập trung tinh thần suy nghĩ đối sách, đây là trách nhiệm của anh, nhất định anh phải giải quyết vấn đề này.”

Nghe anh nói như vậy, rất mạch lạc rõ ràng, mồm miệng lanh lợi khiến cho Mạnh Yên lại cảm thấy không chắc chắn lắm.

Cô vuốt ve gương mặt của anh: “Anh khoác lác vừa thôi, thật sự anh có thể làm được không?” Khoe khoang với cha mẹ cô như vậy, nếu như không làm được vậy thì thảm rồi.

“Cố gắng tranh thủ, những việc này đều là chuyện của anh, em không cần phải lo lắng.” Trong lúc nói chuyện, mùi rượu từ trong miệng anh phả ra bay thẳng vào mũi làm cho cô choáng váng đầu óc.

“Được rồi, tất cả mọi việc đều do anh phụ trách.” Cô cũng không dài dòng nhiều nữa, cô cũng suy nghĩ chuyện cần phải làm: “Buổi tối em cần phải dành chút thời gian để suy nghĩ viết ra bản kế hoạch, giúp anh giải quyết vấn đề người cha phiền toái của anh.”

“Lời này để cho cha nghe thấy không thể không tức điên được.” Diệp Thiên Nhiên hí hóp cười trêu cô: “Cha anh đường đường là quân khu chính ủy lại bị em nói là phiền phức. Rõ là ...”

“Thế nào? Anh muốn đi tố cáo?” Mạnh Yên nắn hai gò má của anh, cảm giác không tệ. Thịnh thoảng nặn ra các loại tạo hình khác nhau.

Diệp Thiên Nhiên giơ cánh tay phải lên: “Anh nào dám? Anh luôn đứng về phía vợ anh.”

Mạnh Yên vừa thẹn thùng vừa lúng túng: “Ai là vợ của anh, đừng gọi bậy.” Anh thật là, có phải say thật rồi không? Bắt đầu nói lung tung bậy bạ rồi.

“Trừ em ra còn có ai có thể làm vợ anh?” Diệp Thiên Nhiên giống như một đứa trẻ đứng bên cạnh Mạnh Yên mè nheo: “Vợ, chúng ta có được coi là vợ chồng đồng tâm, đồng thời đồng tâm hay không?”

“Anh đừng có mượn rượu giả điên, nhanh về nhà đi.” Gương mặt Mạnh Yên xấu hổ, thật sự không xác định được có phải anh đã say rồi hay không?

“Em ở lại với anh một lát.” Diệp Thiên Nhiên ôm cô vào lòng, để đầu Mạnh Yên tựa vào hõm vai: “Thật vất vả anh mới gặp được em, đã vậy cha mẹ của anh và em lại luôn quan sát gắt gao, ngay cả cơ hội gặp riêng cũng không có.” Giọng nói rất là uất ức, giống như không được coi trọng trẻ con làm nũng với người lớn.

Thật sự Mạnh Yên không chịu nổi bộ dạng này của anh: “Đừng có lại bừa bãi thì thầm nữa, ngoài trời thì lạnh như thế này.”

“Vậy chúng ta vào trong xe ngồi một chút.” Đôi mắt anh sáng lên đưa ra lời đề nghị, thật sự anh không muốn phải rời xa cô.

Mạnh Yên lườm anh một cái: “Không phải mẹ em còn đang chờ trong nhà sao? Chắc là anh không muốn làm cho mẹ tức giận đấy chứ?”

Về mặt Diệp Thiên Nhiên sững sốt một lúc, bỗng dung gương mặt trở nên nghiêm túc: “Vậy không được, thật vất vả cha mẹ vợ mới thay đổi cách nhìn với anh, lúc này tuyệt đối không thể chọc giận mẹ vợ.”

“Rốt cuộc anh có say hay không vậy? Nói chuyện toàn lộn xộn không vậy.” Mạnh Yên nhìn thấy một xe taxi đi đến vội vàng đón xe rồi kéo cánh tay giống như bạch tuộc của anh đang bám trên người cô xuống, cứng rắn đẩy anh ngồi vào xe, vỗ vỗ mặt của anh: “Anh đừng ngủ trên xe khéo lại bị nhiễm lạnh, khi nào về đến nhà thì nhớ báo bình an cho em.” Anh có nghe được lời cô dặn không đây? Sao lại ngồi im bất động nhìn cô chăm chăm thế?

“Anh không có say.” Diệp Thiên Nhiên vẫn kiên trì nói anh không say, đầu óc của anh cực kỳ tỉnh táo.

Bình thường khi say mọi người cũng sẽ nói như vậy nên Mạnh Yên không nói nhảm nhiều cùng với người đã say, trực tiếp báo địa chỉ nhà họ Giang cho lái xe rồi đóng cửa nhìn anh rời đi.

Cho đến lúc không nhìn thấy bóng dáng chiếc xe thì cô mới quay người đi lên nhà, nhớ đến những lời nói trong lúc say của anh, trong lòng cô cảm thấy ngọt ngào khóe miệng nở nụ cười.

Lời của tác giả: Thấy mọi người an ủi, tâm tình thật tốt. Ừ, còn nhìn thấy có người giúp tôi trở về nhấn lại tin tức kia, ha ha ha, thật buồn cười. Tung hoa ... cha mẹ nhà họ Mạnh coi như lùi lại một bước, thật không dễ dàng gì.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Chương 92

Buổi chiều hôm sau, Diệp Thiên Nhiên tới đón Mạnh Yên thì Mạnh Yên đã ăn cơm trưa xong, đang sắp xếp tư liệu.

Ba mẹ Mạnh đi thăm người thân, gần sang năm mới nên mỗi ngày đều không yên, đây là ngày đầu tiên đi thăm thân thích! Đoán chừng người khác cũng có thể thông cảm một hai.

“Còn chưa khỏe sao?” Diệp Thiên Nhiên lo lắng nhìn cô, không phải là không có chuẩn bị chứ? Vậy cũng phải suy nghĩ được biện pháp lừa gạt cho qua.

“Sửa sang một lần cuối cùng là xong ngay thôi.” Mạnh Yên ngẩng đầu cười với anh xong, lại cúi đầu nhìn chăm chăm máy vi tính.

“Anh cũng xem một chút vậy.” Diệp Thiên Nhiên tựa vào phía sau ôm thân thể của cô cùng nhau nhìn về phía máy vi tính, nhìn hồi lâu chợt cười nói: “Thật là một ý kiến hay, nhưng mà có phải em đã mưu tính chuyện gì rồi hay không? Đề phòng?” Cô nhóc này có rất nhiều ý đồ xấu, làm cho người ta khó lòng phòng bị!

“Anh đã nhìn ra?” Mạnh Yên nhìn chăm chăm bản kế hoạch, không có rõ ràng như vậy mà.

Diệp Thiên Nhiên hôn một cái lên mặt cô: “Dĩ nhiên, em cố ý.”

Thật ra thì cũng không phải bản kế hoạch này sơ hở quá nhiều, mà là anh hiểu rất rõ Mạnh Yên, ý định đơn giản này cần cô tốn nhiều như vậy sao? Lại nói đây chỉ là hình thức, bên trong còn thiếu một điểm, nếu như không có cái này, đoán chừng muốn thi hành được sẽ rất phiền toái. Người khác có lẽ cho cô là cô gái nhỏ không có năng lực hoàn mỹ này, nhưng đối với người hiểu cô rất rõ như Diệp Thiên Nhiên mà nói, điểm sơ sót là cố ý.

Mạnh Yên cười híp mắt quay đầu: “Phải trả giá mới có đường sống chứ? Không phải anh muốn điều đến quân khu N sao? Trước mắt chính là một cơ hội tốt vô cùng.”

Diệp Thiên Nhiên cười cực kỳ vui vẻ: “Để anh đoán xem, có phải em còn làm một phần khác của bản kế hoạch hay không? Bên trong là nội dung đầy đủ nhất.”

“Thật thông minh, không thể gạt được anh mà.” Mạnh Yên nhún vai một cái, không biết đợi lát nữa có thể lừa gạt được vị đồng chí Diệp kia hay không?

Đoán chừng cũng khó. Nhưng mà biện pháp là do cô chuẩn bị. Không sợ.

“Để anh xem thử một phần khác của bản kế hoạch thế nào.” Diệp Thiên Nhiên vỗ cánh tay của cô, ý bảo cô lật ra xem.

Mạnh Yên mở một văn bản khác: “Một phần khác tồn thất cũng lớn, anh cũng đừng đau lòng.”

Diệp Thiên Nhiên nhìn ngắm vài lần, xác thực phải đổ máu, nhưng mà anh thấy không sao cả. “Có cái gì tốt để đau lòng, chỉ cần em đừng bán đứng anh là được.”

Hai người vừa nói vừa cười nhìn hai bản kế hoạch khác nhau, so sánh nửa ngày.

“Tiểu Yên.” Diệp Thiên Nhiên vừa nhìn vừa than thở: “Xem ra em rất hiểu tính tình và nhược điểm của ba anh, đây là kế hoạch mà ông ấy không thể nào cự tuyệt được.”

“Nếu là ông ấy cự tuyệt, vậy thì em... Hắc hắc.” Nụ cười trên mặt cô hiện vẻ tinh ranh, trong lòng đã sớm có ý kiến hay, nếu lúc đó Diệp Trung Hoa trở mặt, cô sẽ dùng chiêu ‘rút củi dưới đáy nồi’, bóp chết cái kế hoạch này.

“Em nha.” Diệp Thiên Nhiên thương yêu điểm một cái vào mũi của cô, đang muốn nói gì, chuông điện thoại di động vang lên.

Mạnh Yên tiến tới bên cạnh anh lắng nghe, Diệp Trung Hoa ở trong điện thoại có ý thúc bọn họ mau tới, giọng nói rất không bình tĩnh.

Diệp Thiên Nhiên cắt điện thoại di động, nhìn máy vì tính một chút, cũng sửa sang lại bình thường. “Chúng ta đi thôi, ba anh đợi một ngày, rất nóng lòng.”

“Để cho ông ấy sốt ruột cũng tốt, cho ông ấy biết đây là chuyện không dễ dàng.” Mạnh Yên đã sớm tính toán tốt: “Đừng tưởng rằng tất cả đều rất dễ dàng.”

Thật ra thì đến tám giờ ngày hôm qua cô đã chuẩn bị, bản kế hoạch này đã được soạn thành hai bản sơ thảo tốt rồi. Buổi sáng cô lười ngủ lấy lại sức, đến hơn mười giờ mới rời giường rửa mặt ăn sáng, lúc này mới mở máy vì tính ra sửa lại một lần. Nếu không phải Diệp Thiên Nhiên đến tìm cô, cô chắc phải mè nheo đến một giây sau cùng mới ra cửa.

Diệp Thiên Nhiên buồn cười mấy tiếng, cô nhóc kéo dài tới thời điểm này là cố ý, anh dám khẳng định và xác định như thế.

Mạnh Yên chậm rãi đem tài liệu in ra, lại chậm rãi mặc áo khoác vào, trên lưng mang ba lô.

Mà ở trong thời điểm này, Diệp Trung Hoa lại gọi thêm mấy cú điện thoại tới đây.

Diệp Thiên Nhiên nhìn thấy tất cả, cũng không thúc giục cô, khóe miệng khẽ nhếch cười: “Tiểu Yên, em thật sự là một tiểu ma tinh.”

“Em xem lời này chính là khen ngợi em đó nha.” Mạnh Yên là một người làm theo ý mình, lười quản người ta nghĩ như thế nào.

Đội hai người chậm rãi chạy tới nhà họ Giang, Diệp Trung Hoa đã sớm chờ nóng lòng như dự liệu, thấy bọn họ tới, mắt tỏa sáng lấp lánh, đẩy bàn cờ chưa đánh xong: “Hai đứa thế nào lại chậm như vậy? Điện thoại cũng gọi nhiều lần rồi.”

Giang Hải Thiên đánh cờ cùng với ông ấy nặng nề thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng giải phóng.

Buổi sáng Diệp Trung Hoa liền bởi ông ngoại Giang đánh cờ, nhưng trên căn bản trận nào cũng thua, ông ngoại Giang tức giận nói lòng ông ta không có yên ở đây, không có ý nghĩa. Cho nên mới đổi Giang Hải Thiên đánh cùng ông ta, mình lại chạy ra bên ngoài tìm bạn chơi.

“Chú Diệp, không thể trách chúng cháu được.” Mạnh Yên chỉ mặt mình tội nghiệp giải thích: “Tối hôm qua một đêm con không có ngủ được, vội vàng chuẩn bị kế hoạch này, buổi sáng chỉ chớp mắt được một hồi, liền đứng lên chỉnh lý sửa đổi một lần nữa, người xem mí mắt cháu, cũng sưng không còn hình dạng gì luôn.”

Diệp Thiên Nhiên ở bên cạnh nghe vậy cúi đầu buồn cười, còn mí mắt sưng! Không biết có bao nhiêu tinh thần toả sáng, thần thái phấn khởi.

Ngược lại Diệp Trung Hoa nghe lọt được lời này, rất rộng rãi mở miệng: “Được rồi, nếu như kế hoạch tốt, chú liền đồng ý cho cháu một yêu cầu.”

Mạnh Yên đảo tròn mắt: “Cái gì đều được sao?” Đây cũng là thu hoạch ngoài ý muốn! Vốn là cô cũng chỉ là muốn cho mình thêm chút đồng tình.

“Đúng, cái gì cũng đều được cả.” Diệp Trung Hoa nóng lòng: “Có thể đưa cho chú xem không?”

Mạnh Yên đẩy tay Diệp Thiên Nhiên một cái, anh lấy ra trong túi áo bành tô bản kế hoạch: “Ba, ừm, cho ba.”

Diệp Trung Hoa nhận lấy đọc nhanh như gió nhìn thêm lần nữa, trong lòng có chút khiếp sợ cũng có chút vui mừng, lấy lại bình tĩnh vừa phân tích tỉ mỉ.

Ở phía trên Mạnh Yên đề nghị lập một cái ngân sách, chuyên môn dùng để cứu trợ một chút cuộc sống nghèo khổ của quân nhân giải ngũ, không chỉ có giúp đỡ về mặt tiền bạc, cũng giải quyết vấn đề công ăn việc làm, được khám bệnh và trợ giúp các phương diện cụ thể khác. Do quân đội ra mặt hợp tác cùng địa phương, đem trọn cái kế hoạch trải rộng ra, phái chuyên gia phụ trách chuyện này. Cô chính là mang toàn bộ kế hoạch ngân sách cụ thể của kiếp trước viết ra rõ ràng.

Người khác đối với ngân sách cũng không hiểu rõ, giống người quân nhân như Diệp Trung Hoa đối với vấn đề lần này càng thêm không quen thuộc. Cho nên ông sẽ không nghĩ tới điểm quan trọng này, mà Mạnh Yên chịu ảnh hưởng của kiếp trước, biết rõ vấn đề ngân sách này có sức ảnh hưởng lớn, chính là biện pháp tốt nhất để giải quyết được vấn đề khó khăn này. Cô làm cho quân đội và địa phương cùng gia nhập kế hoạch, có trợ lực thế này giống như hổ thêm cánh.

Mặc dù Diệp Trung Hoa không hiểu những thứ này, nhưng dù sao ông cũng mang binh nhiều năm, đọc thuộc binh thư, kiến thức bất phàm. Một phần kế hoạch nhìn như bình thường, thật ra thì giá trị lớn vô cùng, có thể nói là biện pháp vô cùng thỏa đáng. Cho nên ông đối với kế hoạch mà Mạnh Yên nghĩ ra càng thêm nhìn với cặp mắt khác xưa, thông qua cuộc nói chuyện ngày hôm qua với nhau, ông đã biết cô gái này thông tuệ vô cùng, cũng đồng ý kế hoạch này, mới phát hiện ông còn xem thường cô. Cô không những chỉ tốn một ngày liền giải quyết vấn đề khó khăn mà nhiều năm qua ông bối rối, khả năng ứng biến càng thêm xuất sắc, hơn nữa đầu óc của cô giống như là một bảo tàng. Nếu như tài trí của cô dùng ở chánh đạo, với Nước với Dân đều là chuyện tốt. Nếu là dùng ở đường xấu, sợ rằng sẽ là một tai họa. Lúc này ông đã quyết định, muốn cô làm dâu của nhà họ Diệp, bảo bọc che chở cô, cũng trông coi cô, quyết không thể để cho cô đi lệch hướng. (#Mèo: Dài quá rồi mắt~~)

Thật ra thì ông cũng là suy nghĩ nhiều, Mạnh Yên là người lười biếng chỉ muốn ăn uống xong lại ngủ nướng, không muốn làm chuyện tốt, dĩ nhiên cũng không muốn làm chuyện xấu. Nếu không phải là lần này bị buộc, cô mới lười động não. Cho nên nói ý tưởng của nhân vật lớn và nhân vật nhỏ là khác nhau một trời một vực.

Nếu như Mạnh Yên biết ông ta là nghĩ như vậy, đoán chừng sẽ học máu, cũng sẽ nói một câu: Tôi là tiểu nhân vật, tôi là người tốt bình thường. Ngài quá dễ mất đến tôi rồi.

Diệp Trung Hoa nhìn mấy lần, ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Yên đang gặm quả táo: “Bản kế hoạch này không tệ, nhưng thao tác có khó khăn.”

“Nơi nào?” Mạnh Yên mơ hồ biết rõ còn có hỏi.

Diệp Trung Hoa chỉ vào một hạng mục: “Vấn đề tiền bạc này, ai là người chi ra? Tiền bạc của quân đội có hạn, mà địa phương rất nghèo, căn bản thực tế.” Phía trên này không có nói cụ thể tiền này từ nơi nào ra? Lại nói quân đội cũng không dễ dàng trực tiếp ra mặt.

“Vậy thì để xí nghiệp chi tiền ra thôi, bảo chuyên gia đi thuyết phục.” Mạnh Yên thoải mái mở miệng, cái này thì có cái gì suy nghĩ. Không thấy tỏ thì điều hâu sẽ không xuất hiện, muốn cô chủ động chấp tay đem kế hoạch hoàn chỉnh giao ra đây, không có cửa đâu.

Diệp Trung Hoa nhảy bèn ý thức được chỗ mấu chốt nhất: “Mặc dù cũng là biện pháp, nhưng không cố định, phải có một bút tài chính khởi động mới được. Hơn nữa tốt nhất mỗi năm đều có tiền bạc cố định liên tục không ngừng thêm vào.”

“Cái vấn đề này không phải là một mình cháu có thể giải quyết, cháu chỉ là cho ra một cái kế hoạch, cụ thể muốn người khác đi thực hiện...” Mạnh Yên nuốt xuống miếng táo, nở nụ cười: “Những thứ này không thuộc về phạm vi của cháu.”

Diệp Trung Hoa chỉ cảm thấy cô cười cổ quái, nhưng đoán không ra ý đồ của cô: “Cháu ra bản kế hoạch liên mặc kệ tất cả? Chuyện về sau đều không trông nom tới?”

“Chú Diệp ngài nói cái gì đó? Cháu chỉ là một người dân bình thường, không có bản lĩnh gì.” Mạnh Yên phui sạch tất cả, vô cùng vô tội: “Viết ra bản kế hoạch này cháu đã rất gắng gượng, những thứ khác cháu không thể ra sức.”

“Thật không có biện pháp?” Diệp Trung Hoa ngược lại không tin.

Mạnh Yên tiếp tục vùi đầu gặm: “Ừ, cháu suy nghĩ thế này, có lẽ... Có lẽ...”

“Cháu đừng vòng vo nữa, chuyện giữa cháu và Thiên Nhiên chú đã đồng ý, mẹ của nó bên kia cũng sẽ không có vấn đề.” Diệp Trung Hoa vừa nghe có cách, mắt sáng lên, ngôn ngữ càng dứt khoát, không hề giấu diếm mà là dứt khoát tỏ rõ thái độ của ông: “Cháu hãy thành thật nêu toàn bộ ý tưởng ra đi.”

Cô nhóc này, tại sao bộ dạng lại như vậy! Che giấu, có phải hay không muốn một câu trả lời rõ ràng? Quá tinh quái rồi, quá tặc!

“Để đồng ý như vậy? Cháu chính là dốc hết vốn liếng, suy nghĩ một chút liền đau lòng.” Mạnh Yên làm bộ vuốt ngực: “Ài, phần kế hoạch này cũng không tệ, ngài sai thủ hạ làm đi, cũng có thể làm được.”

Cô mới không có ngu như vậy đâu, điều kiện đơn giản như vậy liền muốn cô gật đầu? Phải đòi một hai điều kiện mới được.

Diệp Trung Hoa vừa bực mình vừa buồn cười, lại còn dùng tới chiều này: “Cháu còn muốn cái gì? Chú mới vừa nói yêu cầu kia, có thể bây giờ cháu sẽ dùng đến.”

Mạnh Yên nhìn về phía Diệp Thiên Nhiên một chút ý bảo, thấy mặt anh hưng phấn và khẩn trương, nhìn về phía ba của anh nói ra thỉnh cầu của anh.

Sắc mặt Diệp Trung Hoa phức tạp: “Con điên rồi? Muốn điều đến quân khu N, có biết con sẽ mất đi cái gì không?” Ông đã giúp anh sắp xếp xong xuôi, lần này tốt hơn, lại uống phí ý định.

“Ba không cần nhiều lời, trong lòng con đều hiểu.” Diệp Thiên Nhiên nói ra yêu cầu, ngược lại bình tĩnh. “Xin ba giúp con.”

Diệp Trung Hoa hít một hơi thật sâu, nghiêm túc nhìn anh: “Vì con nhóc này, làm con mất đi tiền đồ thật tốt, con cảm thấy đáng giá sao?” Ông lời đời, nghe con trai vừa nói như thế, đã hiểu dụng ý của anh, nhưng đáng giá không?

Diệp Thiên Nhiên nhìn Mạnh Yên, vẻ mặt kiên định: “Đáng.”

“Các người điên thật rồi.” Diệp Trung Hoa tiếc rên sắc không thành thép. Thật là hai đứa ngu ngốc. ‘Lưỡng tình nếu là lâu dài thì sớm chiều bên nhau’ (chém đó =))), câu thơ này cũng không đọc qua sao? Đều là loại người không tranh.

Mạnh Yên đem hột nhét vào trong thùng rác, thông thả ung dung xoa tay: “Chú Diệp, trong tay cháu còn có một phần khác của bản kế hoạch, không biết cháu có còn cơ hội lấy ra hay không?”

Không cần cùng ông biện luận, đối với người khác là thạch tín, nhưng đối với bản thân là mật đường, chuyện như vậy không cần tranh cãi.

“Cái con nhóc này.” Diệp Trung Hoa không biết nên làm sao với cô bây giờ? Cô khí định thần nhân như vậy là đoán chừng ông sẽ đồng ý phải không? “Rõ là. Lấy ra thôi.”

Thôi, coi như là cho con trai cơ hội rèn luyện, ở địa bàn của người khác dễ dàng rèn luyện hơn. Người trẻ tuổi ăn khổ nhiều một chút, đối với tương lai mới có lợi.

Mạnh Yên cười híp mắt mở ba lô ra, lấy ra một phần bản kế hoạch, rất cung kính đưa cho Diệp Trung Hoa.

Diệp Trung Hoa tức giận nhìn cô, cô vẫn như cũ cười ngọt ngào, không bị ảnh hưởng chút nào. Thấy cô nhóc con đã sớm chuẩn bị hai phần, thật là quá. . . Quá giáo hoạt rồi. Tại sao lại có thể có đứa bé gái tinh nghịch như thế này? Đây là cô gái vừa tròn hai mươi tuổi sao? Quả thực là một đứa trẻ tinh quái!

Tác giả có lời muốn nói: Dưới ba độ rét lạnh, muốn đông cứng ngón tay của tôi luôn rầu, đầu óc của tôi~~. Muốn ngủ đông quá. . .

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Chương 93

Diệp Trung Hoa cầm bản kế hoạch từ từ đọc kỹ, càng xem vẻ mặt càng ngạc nhiên, bản kế hoạch mới này so với bản kế hoạch trước đó được phân tích tỉ mỉ cận kề gấp mấy lần, kể cả những chi tiết nhỏ cũng được củng cố lại toàn diện, hơn nữa tại địa phương và phía trên bộ đội cũng cần tăng thêm nhiều, đồng thời nâng cao trình độ học vấn, các kỹ năng, học bổ túc các phương diện nội dung của các quân nhân. Mỗi một điều được nêu ra đều có ý nghĩa sâu xa, có thể áp dụng tốt các biện pháp cụ thể.

Quan trọng nhất là Mạnh Yên yêu cầu cô và Diệp Thiên Nhiên sẽ có cổ phần, hàng năm được chia hoa hồng, hàng năm sẽ lấy ra mười phần trăm tiền lãi làm vốn cố định cho ngân sách, như vậy sẽ không bị gián đoạn.

Cô chỉ đề xuất một chút phần của cô và Diệp Thiên Nhiên, còn phần của Thẩm An cô không hề đề cập đến, cô không có quyền vì anh làm chủ, đó là tiền do anh vất vả kiếm được, cô không có tư cách quyết định. Về phần tiền của Diệp Thiên Nhiên cũng là tiền của cô, cô hoàn toàn có thể sắp xếp, chỉ cần thông báo cho anh một tiếng là được. Có điều việc này anh cũng không để trong lòng lại còn để cho cô tự mình quyết định.

Hơn nữa số tiền này bỏ ra không thể nắm chắc trong tay, bằng cách này cô có thể nắm chắc ngân sách ban đầu, nếu như cô cảm thấy không thoải mái thì có thể trực tiếp chặt đứt khâu này, để ngân sách vẫn được duy trì không bị thiếu hụt. Cô có thể bỏ tiền ra làm việc thiện nhưng cũng không thể lấy không tiền của cô.

Diệp Trung Hoa gõ tay xuống bàn: “Mười phần trăm này khoảng bao nhiêu tiền?” Ông cũng đã nghĩ đến điều này, nhưng mà ông cũng cần khoản tiền vốn cố định này để ngân sách lập tức có tiền quay vòng. Nếu ông không lấy khoản tiền này chẳng phải sẽ chấm dứt hay sao.

“Cháu đoán khoảng tám đến mười vạn.” Trong lòng Mạnh Yên dự đoán, tổng cộng số tiền hai người gộp lại có khoảng chừng này.

“Hai đứa chấp nhận?” Mặc dù Diệp Trung Hoa biết cô nhỏ mọn nhưng vẫn cảm thấy ngạc nhiên, số tiền này cũng không hề nhỏ mà chấp nhận bỏ ra đủ thấy phẩm hạnh hai người.

Dựa vào tính tình giáo hoạt của Mạnh Yên và tình cảm chân thành của Diệp Thiên Nhiên đối với cô, cứ coi như cô không lấy ra số tiền kia thì kết quả cuối cùng cũng có thể coi là hài lòng, chỉ là thời gian kéo dài hơi lâu một chút mà thôi. Nhưng cô vẫn chấp nhận lấy ra số tiền, điều này đủ để chứng minh tâm địa của cô rất tinh khiết và lương thiện, mặc dù có hơi gian xảo một chút nhưng cũng không làm ảnh hưởng lớn đến đại cục. Ngược lại, ông rất tán thưởng những người như thế, người hiền lành quá sẽ dễ bị bắt nạt, người có thủ đoạn có năng lực nhưng cũng sẽ không đi bắt nạt người khác, nhưng mà người khác nghĩ muốn bắt nạt cô thì cũng không có cửa đâu, ngược lại sẽ bị cô mạnh mẽ phản kích. Toàn bộ tâm ý của bản thân đi trợ giúp một số người nhưng cũng không phải vô tư mà không mưu cầu gì.

Mạnh Yên cũng không quá lưu tâm: “Sao lại không chấp nhận được? Bỏ ra rồi sẽ kiếm lại thôi.” Đối với cô tiền có được quá dễ dàng thì bỏ đi cũng không cảm thấy đau lòng. Hơn nữa cô cũng ít có cơ hội tiêu tiền, đồ ăn thức uống, trang phục hàng ngày đều được cha mẹ cô chuẩn bị, cô chỉ tiêu tiền vào một số việc đơn giản nên cũng chẳng đáng bao nhiêu.

“Rất tốt, chú đồng ý yêu cầu của hai đứa.” Diệp Trung Hoa nghĩ thông suốt nhưng vẫn đưa ra yêu cầu của ông: “Có điều chú muốn năm mươi phần trăm.”

“Đây là chú muốn cướp tiền, là lừa gạt, là bắt chẹt...” Mạnh Yên khiếp sợ giơ ngón tay chỉ vào người Diệp Trung Hoa: “Không được, nhiều lắm là hai mươi phần trăm.” Chú giờ công phu sư tử ngoạm à, vậy cũng không được. Diệp Trung Hoa đưa một cái giá trên trời thì cô có thể mặc cả ngay tại đây được mà.

Ngược lại tâm tình Diệp Trung Hoa cảm thấy không được tốt: “Hai đứa kiếm được nhiều tiền như thế lại tiêu không hết, hay cứ chi tiêu cho địa phương đi, cũng coi như hiến dâng tâm ý của mình.”

Còn lâu Mạnh Yên mới đồng ý, bĩu môi: “Cũng không thể nói như vậy, không thể dựa vào mỗi tiền của chúng cháu bỏ ra, chú cũng phải nghĩ ra một biện pháp khác để có tiền.”

“Cháu cũng quá keo kiệt đi, chỉ chịu bỏ ra một chút tiền.” Diệp Trung Hoa suy nghĩ một lúc: “Vậy thì bốn mươi phần trăm đi.”

“Trời ơi, chúng ta thật thảm hại, tại sao lại có thể gặp phải người gia trưởng không chịu bỏ tiền như thế này?” Về mặt Mạnh Yên buồn như đưa đám, liên tục lắc đầu: “hai mươi lăm phần trăm, nếu nhiều hơn nữa cháu sẽ mặc kệ không làm nữa.”

Diệp Trung Hoa nhủ mảy: “Hai mươi lăm phần trăm? Vậy thì quá tiện nghi cho hai đứa rồi, để sau này sẽ nói tiếp.” Con bé này lại còn dám cò kè mặc cả với ông, đúng là sống sau đẽ sống trước, đợt sống trước sẽ tan biến trên bờ cát, lời này rất có lý.

“Chú Diệp, tại sao chú có thể dùng loại giọng điệu như vậy mà nói câu đấy?” Mạnh Yên cảm thấy cực kỳ bất mãn, vậy thì nói trắng ra nhé: “Cháu không đồng ý thái độ như bố thí của chú, chúng cháu chân thành tự nguyện bỏ tiền ra, chú đã không khen ngợi chúng cháu câu nào, ngược lại còn dùng loại thái độ này đã kích chúng cháu...”

Diệp Trung Hoa nhìn thấy miệng Mạnh Yên lại nhai liên tục không ngừng, tâm trạng cảm thấy rất thoải mái, cuối cùng cũng hòa nhau một ván, lại dám gài bẫy ông sao. Cần phải cho hai đứa biết tay một chút, tránh cho hai đứa nghĩ ông là một người ngốc muốn làm gì thì làm. Hơn nữa không phải hai đứa không hề quan tâm đến tiền bạc hay sao? Không phải Mạnh Yên rất có năng lực kiếm tiền hay sao? Vậy cứ để cho cô động não nhiều một chút, tốn nhiều tâm tư hơn một chút. Làm biếng là một thói xấu không thể chấp nhận được.

Diệp Thiên Nhiên toét miệng cười nhưng không dám cười thành tiếng, anh nhìn hai người cùng nhau tranh luận, đây cũng là một chuyện vô cùng thú vị. Có thể thấy được cha anh rất yêu thích Mạnh Yên, còn có phần tán thưởng và nuông chiều. Đây chính là đãi ngộ mà anh và Thiên Minh chưa từng được hưởng thụ.

“Ba mươi phần trăm, hai đứa có đồng ý hay không?” Diệp Trung Hoa tòm tòm cười hỏi lại, bộ dáng như vậy đặc biệt giống với bộ dạng đắc ý hà hê của Diệp Thiên Nhiên.

Mạnh Yên tức giận muốn thổ huyết, tuy rằng cô không thêm đề ý đến chuyện tiền bạc nhưng bị bắt chẹt phải bỏ ra nhiều tiền như vậy mà bố chồng tương lai rất thích nhưng lại không thêm đề ý tới, thái độ rất oan ức, suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Chú Diệp, hay là chúng ta thương lượng lại một chút nhé?”

“Không có thương lượng.” Tâm tình Diệp Trung Hoa cảm thấy rất tốt: “Chú chỉ hỏi hai đứa có đồng ý hay không?”

Diệp Thiên Nhiên suy nghĩ nhanh như chong chóng, lần đầu tiên chủ động chen vào nói: “Có điều đặt tên cho ngân sách này sẽ do chúng con quyết định.” Anh muốn nhân cơ hội này công khai mối quan hệ của hai người cho tất cả mọi người, để ai cũng không thể ngăn cản chuyện anh và Mạnh Yên ở bên nhau. Đối với cha anh không còn là vấn đề nhưng vẫn còn những người khác nữa.

Tầm mắt Diệp Trung Hoa nhìn về phía Mạnh Yên: “Mạnh Yên, ý cháu như thế nào?” Nếu như ông đoán không sai, mọi việc liên quan đến hai người này thì Mạnh Yên mới là người quyết định.

“Ý định của Thiên Nhiên cũng chính là ý định của cháu.” Mạnh Yên là người rất hiểu đạo lý sẽ không để anh bị mất mặt, hơn nữa điều kiện này cô cũng có thể chấp nhận được.

“Không thành vấn đề, mọi chuyện cứ quyết định như vậy.” Tâm tình Diệp Trung Hoa cảm thấy rất thoải mái, chuyện này không những giải quyết vấn đề khó khăn trong những năm qua của ông, mà còn ra oai phủ đầu đối với chuyện tình cảm của hai đứa. Thực hiện được việc này đúng là giúp ông một chuyện lớn, có thể giúp đỡ được rất nhiều người, một mũi tên bắn ra trúng nhiều đích.

Mặc dù Mạnh Yên cảm thấy buồn bực nhưng cũng không thể làm gì nên vẫn cùng Diệp Trung Hoa và Thiên Nhiên cẩn thận thảo luận các vấn đề dù nhỏ nhất trong bản kế hoạch, giải quyết từng hạng mục công việc.

Bỗng dưng, Diệp Trung Hoa nhớ tới một vấn đề rất quan trọng: “Về lâu về dài ngân sách này chắc chắn cần phải có người đứng ra làm đại diện, hai đứa cảm thấy nên để cho ai đảm nhiệm chức vụ này là tốt nhất?”

Mạnh Yên thuận miệng nói luôn: “Chú Diệp, chú có thể tìm bất cứ thuộc hạ nào đến làm, không được sao?” Nhiều người như vậy có thể chọn, sao lại

hỏi bọn họ làm gì?

“Không được, chuyện này tuy lớn nhưng cũng phải là lớn, nhưng nói nhỏ cũng không phải là nhỏ.” Diệp Trung Hoa lên tiếng cự tuyệt: “Người trong quân đội không thích hợp làm hội trưởng, trong đó còn liên lụy đến nhiều vấn đề khác. Hơn nữa, luật pháp quy định cán bộ làm việc trong chính phủ không thể kiêm nhiệm các công việc khác bên ngoài.”

“Vậy thì có thể lựa chọn một ứng cử viên phù hợp từ nhóm quân nhân đã giải ngũ.” Mạnh Yên lại thuận miệng nhắc một câu, hiện nay trong công ty của cô cũng có rất nhiều người, có thể chọn ra một người làm việc này, nên cũng không có vấn đề gì.

Diệp Trung Hoa lại lên tiếng bác bỏ: “Cũng không thích hợp, những người như vậy không có kinh nghiệm để giải quyết vấn đề quan trọng phát sinh trong công việc.”

Mạnh Yên không thể không hoài nghi có phải cô đang bị gây khó khăn hay không: “Chú Diệp, chú cứ nói thẳng ra là muốn ai làm?” Thật đúng là, cứ vòng vèo vòng vèo làm gì?

Ngón tay Diệp Trung Hoa chỉ ngay vào cô: “Chính là cháu.”

Mạnh Yên bị sắc nước miếng, kịch liệt ho khan, không phải cô nghe lầm đấy chứ?

Diệp Thiên Nhiên vội vàng vỗ sau lưng giúp cô: “Cha, Mạnh Yên không thích hợp đâu, em ấy thuộc tuýp người làm biếng vui đùa một chút còn tạm được, nếu chính thức làm việc thì căn bản là không được.”

“Chỉ cần đăng ký tên của Mạnh Yên, con đứng ra lại không thích hợp nên chỉ có thể để Mạnh Yên tham gia.” Diệp Trung Hoa đã sớm có dự tính, đối với việc này người nào đứng ra cũng không phù hợp, chỉ có thể để người tự bỏ tiền ra đảm nhiệm chức vụ này: “Kế hoạch này do chính Mạnh Yên nêu ý tưởng, không ai có thể hiểu đường đi nước bước và quy trình công việc cần làm hơn Mạnh Yên.”

Ông càng muốn rèn luyện Mạnh Yên nhiều hơn một chút, rõ ràng cô là một miếng ngọc thô chưa được mài dũa, nhưng phải làm tảng đá, thực là lãng phí tài năng.

“Chú Diệp, chú tha cho cháu đi, thực sự cháu không thể đảm nhiệm được chức vụ này.” Rốt cuộc Mạnh Yên cũng dừng ho khan, vung tay kiên quyết từ chối.

“Công việc cụ thể không cần cháu phải trực tiếp làm, cháu chỉ cần chỉ đạo yêu cầu người khác đi làm là được.” Thông qua sự việc lần này, ông biết Mạnh Yên là người cực kỳ thông minh, chỉ cần một mình cô cũng bằng trăm người khác, không nên uống phí.

“Cháu không có thời gian, hơn nữa cháu chỉ thích đứng phía sau để chỉ đạo thôi.” Mạnh Yên tỏ vẻ vô cùng đáng thương cầu xin: “Nếu đứng ra làm đại diện áp lực sẽ rất lớn, đây cũng không phải là tác phong làm việc của cháu.” Cũng không biết trước mặt chính ủy Diệp có chấp nhận tác phong này của cô hay không nữa?

“Yên tâm, lần này cháu có thể đứng phía sau chỉ đạo.” Nhìn bộ dạng lúc này của cô Diệp Trung Hoa tràn đầy đắc ý: “Về phần thời gian, vẫn phải sắp xếp sao cho phù hợp.”

Cũng không còn cách nào khác, ai bảo Mạnh Yên dám cò kè mặc cả với ông? Còn dám ngấm ngầm mưu tính với ông? Vậy thì để cho cô chịu khổ một chút.

“Không được, làm việc kiểu đó quá mệt mỏi, cháu không làm được.” Mạnh Yên thấy mềm mỏng không được, bắt đầu ăn vạ.

Đôi mắt Diệp Trung Hoa sáng quắc: “Đùn đẩy cái gì? Đây là mệnh lệnh.”

Mạnh Yên cũng không sợ ông, tiếp tục giở trò vô lại: “Cháu không phải là lính của chú, mệnh lệnh của chú đối với cháu không có tác dụng.”

Diệp Trung Hoa không biết làm thế nào, cảm thấy bộ dạng vô lại này của Mạnh Yên thật sự rất đáng yêu: “Cháu là con dâu tương lai của chú, cháu xem có hiệu nghiệm không?”

Lời nói này đối với Mạnh Yên là vô dụng, nhưng đối với Diệp Thiên Nhiên sau khi nghe xong lại giống như được ăn quả nhân sâm khiến cho cả người thấy khoan khoái và vui sướng: “Đúng vậy, tiểu Yên, cha đã nói như vậy thì em cũng đồng ý đi.” Cha anh đã thừa nhận Mạnh Yên là con dâu nhà họ Diệp rồi, ha ha ha...

“Thiên Nhiên, cha anh nói thật dễ nghe, chỉ đăng ký tên em, đến lúc có nhiều việc thì muốn đẩy ra cũng không được, em sẽ bận chết mất.” Mạnh Yên nghĩ đến những thứ này cảm thấy đầu đau như búa bổ, sao cô cảm thấy giống như cô đã tự đào một cái hố từ chôn mình thế này? Không phải cô đã bỏ hết tiền ra rồi hay sao? Tại sao lại còn muốn cô cống hiến thêm thời gian và tinh lực? Cô không muốn! Cô muốn kháng nghị!

“Tiểu Yên, dù sao trừ thời gian học tập em cũng không có sở thích gì.” Diệp Thiên Nhiên nắm bàn tay cô nhẹ nhàng dụ dỗ: “Em có thể bồi dưỡng chuyện này thành hứng thú yêu thích cũng không tồi.”

“Em không thích.” Mạnh Yên không muốn mất đi cuộc sống tự do tự tại: “Em không thích phải chạy đi khắp nơi.”

Ở kiếp trước, cô cũng phải chạy khắp năm châu bốn biển đến sợ luôn, nên kiếp này cô xác định sẽ chỉ làm một gốc cây không thể di chuyển, không bao

giờ tiếp tục chạy khắp nơi nữa.

Diệp Trung Hoa biết được nguyên nhân khiến cô từ chối là gì nên khuyên nhủ: “Cháu cả nghĩ quá rồi, chỉ cần đào tạo một người giỏi về chuyên môn đứng đầu, đó mới là người thực hiện chính, cháu chỉ cần bên cạnh quan sát là được.”

“Ý của chú Diệp là gì?” Mạnh Yên mở to đôi mắt, hình như cô đã hiểu ra, chẳng lẽ không phải là bắt cô phải lao động hay sao?

Diệp Trung Hoa dứt khoát nói trắng ra với cô: “Cháu chỉ cần quản lý tốt về mặt tài chính, những công việc khác thì để người khác đi làm.”

“Cháu đã hiểu.” Bỗng dưng Mạnh Yên bừng tỉnh, quả nhiên không hồ là lão hồ ly, thật là giáo hoạt. Có điều vấn đề này cô có thể tiếp nhận, nếu như động não suy nghĩ thì tạm được, hơn nữa phải bỏ tiền ra nặc dù không đau lòng nhưng nghĩ rất rõ ràng, quan trọng nhất vẫn là ở phía địa phương.

“Quyết định như vậy, ứng cử viên đảm nhiệm công việc này chú sẽ tìm giúp cháu, còn tất cả những việc khác chú sẽ phía người xử lý thật tốt.” Diệp Trung Hoa thấy Mạnh Yên không có ý kiến gì, âm thầm thở phào một cái: “Đến lúc đó cháu chỉ cần cầm hai trăm vạn đến nộp ngân sách để bắt đầu công việc là được.”

Những công việc không liên quan đến tiền thì ông có thể xử lý, chỉ cần bù đắp những lỗ hổng là ổn.

Hai trăm vạn! Vào thời điểm này đoán chừng có chút khó khăn, bao nhiêu tiền vốn đều được đầu tư để khai trương siêu thị đa dạng về hàng hóa dịch vụ, trong khoảng thời gian ngắn lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Mạnh Yên chỉ có thể cho biết sự thật.

Diệp Trung Hoa vung cánh tay lên: “Không phải cháu đứng tên mấy căn nhà hay sao? Có thể mang đi thế chấp.”

Ngày hôm qua sau khi quay về, ông đã xem đi xem lại tài liệu điều tra về Mạnh Yên, đối với tình hình của cô hiện nay rõ như lòng bàn tay. Nhưng mà khi ông nhìn thấy ngoài cổ phần tại công ty và tại siêu thị đa dạng về hàng hóa dịch vụ mà cô đang có, thì Mạnh Yên còn đứng tên hơn mười mấy căn nhà nhỏ, ngay lúc đó ông đã cảm thấy khiếp sợ. Khó trách Mạnh Yên không muốn tốn nhiều tâm tư để kiếm thêm tiền nữa, có những tài sản này thì cuộc sống sau này của Mạnh Yên không cần làm gì cũng sống rất thoải mái, ung dung tự tại. Mạnh Yên là người như thế nào? Tuổi còn nhỏ mà đã nắm giữ một khoản tiền lớn cùng bao nhiêu tài sản khác, nhìn bề ngoài đúng là nhìn không ra được. Rốt cuộc trong đầu Mạnh Yên có chứa những gì? Thật sự ông muốn nghiên cứu vấn đề này một chút, chẳng lẽ đây chính là thanh niên thiên tài trong truyền thuyết?

Mạnh Yên khóc không ra nước mắt: “Chú Diệp, ngài thật độc ác.” Ông có còn là chiến sĩ gia cấp vô sản nữa không? Chính là một nhà tư bản bóc lột. Không đúng, thực sự ông đặc biệt biến cô thành giai cấp vô sản, cô thật là thâm hiểm.

Diệp Trung Hoa thấy cô giả vờ giả vịt, lườm cô một cái: “Sợ cái gì? Đến lúc đó chú đảm bảo sẽ để người khác làm việc, sẽ không để cho cháu xảy ra bất cứ chuyện gì.” Về điểm này thì ông rất chắc chắn.

Thấy sự việc không thể nào thay đổi được nữa, Mạnh Yên gặm dỗi khế mắng: “Lão hồ ly.” Một lời nói có thể mang đi thế chấp khiến cô phải mạo hiểm gánh trách nhiệm, thật là đáng ghét. Cô lại phải tốn thêm nhiều tâm tư để suy nghĩ trên phương diện làm ăn, miễn cho đến lúc đó không kịp quay vòng vốn, thật sự muốn đem đầu giả mấy căn nhà bán đi. Đây chính là tài sản để sau này về già cô dưỡng lão, nếu như không còn thì cô lại đành phải vận động não suy nghĩ để kiếm thêm tiền, đến lúc đó đỡ phải phiền lòng.

Diệp Trung Hoa cũng thỉnh tai vô cùng: “Cháu cũng không kém, tiểu hồ ly.”

Mạnh Yên ôm ngực lão đào muốn ngã: “Cháu là một cô gái đáng yêu, thiện lương hào phóng như thế, tại sao có thể dùng từ như vậy mà liên hệ với cháu được chứ?”

Nhìn Mạnh Yên giờ trò, Diệp Trung Hoa không thể nhịn cười. Thật là một cô gái trong sáng lương thiện, lại cực kỳ thông minh, khó trách con trai ông lại thích Mạnh Yên đến thế, ngay cả bản thân ông cũng càng ngày càng thích, quả nhiên rất thích hợp làm con dâu nhà họ Diệp.

Diệp Thiên Nhiên sững sờ đứng bên cạnh nhìn thấy hai người nói chuyện giống như bạn vong niên. Cha anh lại có thể ung dung thân thiện với một người khác như vậy? Thật là khiến cho người khác cảm thấy kinh hãi! Có điều qua chuyện lần này, quan hệ của anh và Mạnh Yên đã được cha anh chấp nhận. Cái gọi là ăn người miệng ngắn, bắt người tay mềm, cha anh nắm rõ được nhiều điểm tốt đẹp của Mạnh Yên nên anh cảm thấy yên tâm rất nhiều. Coi như mẹ anh sống chết phản đối cũng không xong rồi.

Lời của tác giả: Ngân sách này sẽ mang tên là “Ngân sách Yên Nhiên” mọi người thấy như thế nào? Liệu có người bảo tôi đạo văn không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Chương 94:

Trên tay Diệp Trung Hoa vẫn cầm bản kế hoạch đang nghiên cứu, nhìn thấy vợ đi vào phòng không thể không hỏi: “Giang Duyệt, em và cha mẹ đã về? Mua được những gì?”

Tối hôm nay sẽ phải đi, Giang Duyệt nói nên đưa ông bà ngoại Giang đi ra ngoài chung quang dạo phố một chút, Diệp Trung Hoa cũng muốn người trong nhà tránh đi để ông có không gian thoải mái nói chuyện cùng Mạnh Yên, vì vậy chủ động chi tiền khách lệ Giang Duyệt đưa ông bà ngoại Giang đi ra ngoài mua vài món đồ. Mặc dù lần này đã mang rất nhiều quà tặng đến đây, nhưng nhìn thế nào ông bà ngoại Giang hình như vẫn không thích thì phải? Không bằng đưa hai người đi ra ngoài chọn đồ đúng tâm ý.

Mặc dù đi dạo chơi nửa ngày nhưng tinh thần của Giang Duyệt vẫn rất tốt như cũ: “Em chọn cho cha mẹ mấy bộ y phục, cũng không có đồ gì tốt.”

Diệp Trung Hoa gật đầu một cái tiếp tục dặn dò: “Em đi chuẩn bị một chút, anh có hẹn cha mẹ Mạnh Yên đến đây cùng ăn bữa cơm.”

Khó khăn lắm mới thu xếp đến thành phố S, đương nhiên là muốn cùng người nhà họ Mạnh Gặp nhau một lần, nhận thức một chút. Dù sao nếu như không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn thì trong tương lai hai nhà sẽ là thông gia, về tình về lý đều muốn gặp mặt. Ông cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc là gia đình như thế nào mà có thể dạy bảo được một cô gái xuất sắc đến vậy?

Giang Duyệt đang thu dọn hành lý cũng phải dừng tay lại, bộ mặt căm tức nhìn chằm chằm Diệp Trung Hoa: “Cái gì? Sao anh lại không hề thương lượng trước với em chuyện này?”

Giang Duyệt biết hôm nay chồng bà muốn nói chuyện cùng Mạnh Yên, nhưng bà cũng không chủ động hỏi. Bỗng dưng nghe được thông tin ngoài ý muốn, thật sự là quá khiếp sợ rồi. Đây là có ý gì? Chẳng lẽ chồng bà đã bị Mạnh Yên thuyết phục? Còn muốn gặp hai vợ chồng nhà họ Mạnh?

“Em nên xem trước một chút bản kế hoạch này, là Mạnh Yên làm.” Diệp Trung Hoa biết tính khí trẻ con của vợ ông, trước tiên kín đáo đưa bản kế hoạch trong tay cho vợ ông xem qua. Nói đạo lý với vợ không thông thì đưa ra bằng chứng cụ thể để vợ ông hiểu được.

Giang Duyệt tức giận vung tay một cái: “Có gì để xem? Không xem.”

“Trước đừng tức giận, em xem qua một chút là sẽ hiểu.” Diệp Trung Hoa tốt tính dụ dỗ nịnh nọt.

Giang Duyệt bắt đầu dĩ cảm bản kế hoạch miễn cưỡng nhìn mấy dòng, nhưng nay lập tức về mặt đã có sự thay đổi. Sau khi xem xong bản kế hoạch không thể tin được kêu lên: “Bản kế hoạch này thật sự là do Mạnh Yên làm?” Sao con bé lại có bản lĩnh này? Thật không thể nào tưởng tượng nổi.

“Cảm thấy thế nào?” Diệp Trung Hoa mỉm cười.

Dù sao công việc chính của Giang Duyệt đều có liên quan đến chính trị, những phần ghi chép trên bản kế hoạch này vừa nhìn qua đã biết lợi và hại như thế nào: “Mạnh Yên tính toán cũng hay thật, chỉ bỏ ra một chút tiền mà có thể có được thanh danh tốt, đổi được sự tôn kính của biết bao nhiêu người, thậm chí có thể đạt được một địa vị cũng như quyền lực nhất định, ở đây Mạnh Yên là người thắng lớn nhất.” Làm sao Mạnh Yên có thể nghĩ ra được phương pháp tuyệt diệu đến thế này? Việc quan trọng như vậy lại được một cô bé tầm thường nghĩ ra, cô bé mới có mười mấy tuổi?

Nếu như chỉ mới nghĩ ra kế hoạch này thì người khác chỉ có thể nói một tiếng: người này thật thông minh. Lại có thể dễ dàng bỏ tiền của mình ra để thực hiện kế hoạch này thì tính chất lại không hề giống nhau.

Ở trong bản kế hoạch này, nhìn bề ngoài là Mạnh Yên bỏ ra rất nhiều tiền, nhưng đổi lại muốn có thứ gì đó chỉ sợ có tiền cũng không mua được, cái đó chính là trong tương lai cuộc sống của Mạnh Yên sẽ vô cùng thuận lợi không phải lo lắng gì về tài chính. Những việc kia đối với quân nhân xuất ngũ sẽ có đường lui tốt hơn, tối thiểu sẽ đảm bảo được cuộc sống hàng ngày, bất luận là tại địa phương hay trong quân đội cũng đều có thể yên tâm. Ít nhất quân đội sẽ rất cảm kích Mạnh Yên, sẽ ủng hộ cô rất mạnh mẽ, mà ngay tại địa phương vì muốn đạt thành tích về vang thì cũng sẽ vì cô mà bật đèn xanh. Có những thứ này, ngay lập tức cô đã có rất nhiều sự trợ giúp lớn. Ở tại quốc gia này, quan hệ giữa con người và tình người là quan trọng nhất, mà thông qua kế hoạch này thì Mạnh Yên đều có những thứ đó.

Tất nhiên Diệp Trung Hoa đều biết những việc này, nhưng mà ngay cả bản thân ông cũng có thể được lợi ích lớn nên cũng sẽ không từ chối số tiền kia: “Nhưng đổi lại em hãy nghĩ, bản kế hoạch này sẽ giúp nhà họ Diệp chúng ta giành được khen thưởng với tư cách chính trị, và sẽ giúp cho sự nghiệp sau này của A Nhiên rất nhiều. Cũng có thể giải quyết vấn đề khó khăn nhiều năm qua của quân nhân xuất ngũ.” Thực hiện theo bản kế hoạch này đối với tất cả mọi thứ đều có lợi, dù ông nằm mơ cũng không nghĩ đến. Không thể nghĩ đến Mạnh Yên lại có suy nghĩ sâu xa đến như vậy? Bằng vào phần năng lực này, cũng đủ để cho ông vài phần kính trọng.

Giang Duyệt nghe những lời này, cúi đầu ngẫm nghĩ: “Kế hoạch này thực hiện đúng là một mũi tên bắn ra trúng mấy con chim, kế hoạch chi tiết thế này mà lại được chính Mạnh Yên làm, thật là không thể xem thường thông qua bề ngoài.” Tất nhiên Mạnh Yên chiếm được nhiều lợi ích nhất, nhưng trên thực tế nhà họ Diệp cũng có được lợi ích không hề nhỏ, mà đối với Diệp Thiên Nhiên thì càng không cần phải nói, hiện tại anh đang học trong quân đội, nếu không hề phạm sai lầm gì thì có thể một bước lên mây.

“Anh cũng vậy, thiếu chút nữa đã nhìn lầm, Mạnh Yên không phải vật trong ao, trong tương lai thành tựu đạt được còn chưa thể biết hết.” Ông biết rõ khúc mắc của vợ ông là gì, không nhịn được đành khuyên thêm mấy câu: “Em cũng đừng nên xem thường Mạnh Yên.”

Làm vốn ngân sách chính là một chuyện tốt được cả danh và lợi, không nói đến chuyện cá nhân Mạnh Yên thu được nhiều lợi đến đâu, chỉ riêng cổ phần ở công ty và siêu thị lớn và đa dạng về hàng hóa dịch vụ là đã có rất nhiều lợi nhuận rồi, không chỉ có đề cao danh dự mà còn có thể chặt đứt rất nhiều người có lòng tham. Công ty có thể phát triển hưng thịnh như vậy đã sớm khiến những người khác phải ghen tỵ không ngừng, lại còn muốn được chia phần trong chén cạnh. Trước kia có thị trường Triệu bao bọc nên mới bình an vô sự. Nhưng rất có thể đến một ngày thị trường Triệu bị điều đi nơi khác, đến lúc đó phải làm những gì mới được chứ? Nhưng hôm nay tình huống lại bất đồng, đã có kế hoạch này, công ty lại có chỗ dựa lớn nhất là quân đội, vậy còn sợ gì chứ? Quản lý thành phố S bất kể là nhà ai làm, sẽ đều muốn bảo vệ công ty này.

Nghe những lời này Giang Duyệt thấy không phục: “Bất quá Mạnh Yên chỉ thuận lợi kiếm được vài đồng tiền, không cần phải khen ngợi nhiều đến thế.”

Tối hôm qua, Giang Duyệt cũng có xem qua tài liệu về Mạnh Yên, lúc ấy bà đã từng sốt thật lâu. Với khối tài sản kếch xù đứng trên danh nghĩa Mạnh Yên cũng đủ để cuộc sống tương lai của cô trải qua vô cùng thơi thải, đáng sợ là số tiền đó lại do chính Mạnh Yên kiếm được. Ngay cả con trai bà cũng nhờ phúc của cô mà cũng có được một số tài sản không nhỏ, sự việc này là từ trước đến nay bà không hề biết tình hình bên trong. Không trách được khi Mạnh Yên đứng trước mặt bà không hề tỏ ra yếu thế, với số tài sản hiện có Mạnh Yên có thể đứng thẳng lưng đối mặt với bất cứ người nào.

Mặc dù nhà họ Diệp có quyền nhưng tiền tài chỉ sợ không bằng một nửa tài sản hiện có của Mạnh Yên, điều này khiến cho Giang Duyệt không có cách nào tiếp nhận nổi. Trên đời này tại sao lại có người như vậy? Hơn nữa cô gái đó lại chính là người trong lòng con trai bà.

Diệp Trung Hoa âm thầm lắc đầu, vợ ông chính là người mạnh mẽ, nhất định không chịu thua: “Mặc kệ như thế nào, em hãy chú ý thái độ của mình khi cùng gặp cha mẹ của Mạnh Yên, không được vênh vào hung hăng xem thường gia đình người ta.” Nhà ông cũng không có tư cách xem thường gia đình người khác.

“Thật sự anh đồng ý chuyện của hai đứa trẻ.” Giang Duyệt hết sức kinh hãi nhưng lại không muốn đối mặt với thực tế: “Anh suy nghĩ lại cho thật kỹ, đây chính là chuyện lớn.”

Tối hôm qua Diệp Trung Hoa đã cùng Giang Duyệt nói chuyện đến nửa đêm, phân tích tỉ mỉ nói chuyện thật lâu, cũng nói luôn quyết định của ông đối với chuyện này. Có điều bà không hề thích Mạnh Yên, không muốn nhận Mạnh Yên là con dâu nhà họ Diệp.

Diệp Trung Hoa đã sớm có quyết định, và cũng không có chuyện thay đổi dễ dàng: “Nhân dịp Mạnh Yên còn chưa có bị người khác để ý đến, trước tiên cứ đồng ý chuyện tình cảm của hai đứa trẻ.”

“Theo như anh nói, hình như Mạnh Yên có rất nhiều sự lựa chọn?” Giang Duyệt bất mãn châm biếm, nói gì vậy chứ? Ai còn có thể hơn con trai của bà? Không có đầu óc thì có lợi ích gì chứ?

“Em nói rất đúng.” Diệp Trung Hoa cười rất đắc ý: “Lão Triệu có nói với anh, nếu không phải A Nhiên đã đi trước một bước, ông ta thật sự rất muốn tác thành Mạnh Yên và con trai của ông ta, trở thành con dâu nhà họ Triệu.”

Lão Triệu chính là Thị trưởng Triệu, cũng là chiến hữu cũ của ông. Trước kia ông rất hâm mộ gia đình nhà lão Triệu, bởi vì lão Triệu có một cậu con trai đi học đặc biệt rất giỏi. Có điều lần này ông đến thành phố S, nhưng ngược lại ông ta rất hâm mộ Diệp Trung Hoa, vì ông có một cậu con trai rất xuất sắc, còn có một cô con dâu tương lai rất thông minh tài giỏi. Lúc lão Triệu nói đến những việc này thì ánh mắt kia rõ ràng rất thêm muốn, khiến cho tâm tình của ông cảm thấy rất sáng khoái.

Giang Duyệt há miệng ngạc nhiên, mãi một lúc sau mới bình tâm lại: “Đùa gì thế? Chẳng phải con trai ông ta đang theo học tại đại học Havard hay sao? Sao lại có thể coi trọng loại người như thế?”

“Nếu không phải là con trai ông ta đang ở nước Mỹ, nói không chừng ông ta sẽ ra sức tác hợp Mạnh Yên và con trai ông ta. Đây chính là từ miệng lão Triệu đã nói với anh.” Thấy sắc mặt vợ ông không thoải mái, Diệp Trung Hoa lập tức đi đến bên cạnh ôm Giang Duyệt khuyên nhủ: “Thật ra là em cần những gì? Mạnh Yên là một khối bảo thạch chưa được mài giũa, một khi bị người khác phát hiện...” Một khi bị người khác phát hiện bản kế hoạch này là do Mạnh Yên nghĩ ra, điều này sợ rằng sẽ khiến tất cả các ban ngành chú ý đến, ngay cả bản thân ông cũng nảy sinh lòng yêu mến nhân tài, huống chi là những người khác? Nếu có người khác cũng động lòng, đến lúc đó tranh đoạt sợ rằng chuyện tốt như thế sẽ không đến lượt nhà họ Diệp.

“Mạnh Yên không tính.” Giang Duyệt chính là không ưa thích Mạnh Yên: “Quan trọng là Khả Nhi làm thế nào? Em rất hy vọng Khả Nhi sẽ làm con dâu của em.” Bà nhớ mãi không quên Sở Khả Nhi, ngay từ nhỏ bà đã xác định Khả Nhi chính là con dâu của bà, Khả Nhi với bà rất hợp ý, cùng chung sống rất thoải mái, tình cảm lại rất thâm thiết.

“Em đừng suy nghĩ đơn phương như thế.” Diệp Trung Hoa nhớ chuyện đã xảy ra lần trước khi ông không thể đến thành phố S được: “Khả Nhi và con trai nhà họ Lục tốt hơn, em cũng đừng gây thêm phiền toái gì nữa.” Thực ra ban đầu ông cũng có chút tiếc nuối, nhưng bây giờ lại không có chút tiếc nuối nào nữa, ngược lại có chút vui mừng.

“Sao có thể có chuyện đó được?” Giang Duyệt cả kinh thất sắc: “Mấy ngày trước con bé đi cùng em và vẫn nói yêu thích A Nhiên nhà mình mà.” Lời nói vẫn còn vang ở bên tai, bỗng dưng ném một quả bom xuống thế này.

Thực ra Diệp Trung Hoa cũng rất thích Sở Khả Nhi, dù sao ông cũng nhìn Khả Nhi lớn lên từ nhỏ, nhưng con trai ông và Khả Nhi không có duyên phận thì biết làm thế nào? Thật may Mạnh Yên là một bảo vật nên nhà họ Diệp cũng không thua thiệt gì: “Con trai nhà họ Lục cũng đã nói rõ quan hệ tình cảm của hai đứa với lão Lục rồi, lúc đó anh cũng ở ngay bên cạnh vừa vặn nghe được.”

“Chuyện này có phải tự ông ta quyết định không?” Thấy chồng mình nói đạo lý rõ ràng như vậy khiến trong lòng Giang Duyệt cũng thấy hoang mang: “Tại từ nhỏ cậu ta chỉ yêu thích Khả Nhi, Khả Nhi không thể nào thích cậu ta được.”

Có điều Khả Nhi có nói sẽ cùng bà đón năm mới, nhưng đêm ngày ba mươi đột nhiên nói trong nhà có việc phải quay về gấp, chuyện này có chút thấp thòm không yên! Trong nội tâm Giang Duyệt thầm thắc mắc.

“Chuyện tình cảm của thanh niên bây giờ khiến anh thật sự không hiểu nổi.” Về mặt Diệp Trung Hoa rất nghiêm túc, ông không bao giờ mang chuyện như vậy ra để đùa giỡn: “Nhưng có một chuyện anh rất rõ ràng, hai đứa xác thực đi rất gần.”

“Không được, em muốn cùng nhà họ Lục giành lại cô con dâu này.” Giang Duyệt càng nghĩ càng mất hứng, sao chuyện này có thể xảy ra đến bước này

kia chứ: “Em thương yêu nhất chính là Khả Nhi, những năm qua em đều coi con bé như người một nhà, thật sự em không thể chấp nhận.”

Nói đi cũng phải nói lại, đều do con trai không tốt, thái độ quá lạnh nhạt làm tổn thương tình cảm của Khả Nhi, mà thực sự Khả Nhi cũng rất thích con trai bà, bà khuyên nhủ mấy câu mới có thể hồi tâm chuyển ý.

“Em thích Khả Nhi hơn nữa cũng đâu có ích lợi gì?” Thấy vợ một mực không chịu giác ngộ, trong lòng Diệp Trung Hoa cũng thấy không thoải mái: “A Nhiên không thích, vậy thì tất cả đều vô nghĩa.” Vợ chồng chúng ta có cùng ngành hơn nữa thì con trai cũng sẽ phản ứng lại mạnh hơn, chuyện này cũng không có cách nào giải quyết được. Nhưng muốn cùng tranh giành con dâu với nhà họ Lục, chuyện hoang đường như vậy cũng đừng hòng mơ tưởng, không thể nào vì hôn sự của con trẻ trong nhà mà làm hỏng giao tình giữa mấy nhà. Hơn nữa Mạnh Yên có điểm nào thua kém Khả Nhi? Tuy Khả Nhi rất tốt nhưng cũng có chút kiêu căng ích kỷ, còn ở những phương diện khác thì không thể nào so sánh được với Mạnh Yên.

“Thật sự anh sẽ đồng ý để Thiên Nhiên và Mạnh Yên qua lại?” Đột nhiên Giang Duyệt hiểu được thái độ của chồng, nhíu mày: “Nhà bọn họ có điều kiện gì tốt, xứng với nhà chúng ta hay sao?”

“Chỉ cần nhà bọn họ trong sạch là có thể kết thông gia với nhà chúng ta.” Từ lâu Diệp Trung Hoa đã nghĩ thông suốt nhưng vợ ông thì lại không chịu nghĩ thông suốt, cái này đành phải từ từ tác động tư tưởng nếu bất chấp nhận ngay sợ rằng sẽ không ổn: “Chỉ cần có bản kế hoạch này, con trai chúng ta phấn đấu trong quân đội sẽ cực kỳ thuận lợi như cá gặp nước, không cần phải lo lắng cho con trai nữa.”

“Biết là thế, nhưng nhà họ Sở có bối cảnh lớn như thế, chẳng lẽ chúng ta không thể mượn trợ giúp?” Nói qua nói lại, chính là bà không bỏ được mối thông gia với nhà họ Sở.

“Em hãy dùng mắt nhìn xa một chút, trên đời không có chuyện thập toàn thập mỹ, bản thân Mạnh Yên chính là một sự trợ giúp lớn, cô bé rất thông minh, chỉ cần một ngày mà có thể nghĩ ra bản kế hoạch hoàn mỹ như thế, không những chiếm được nhiều lợi ích mà còn giúp Thiên Nhiên một chuyện lớn.” Lúc này, Diệp Trung Hoa rất hài lòng về Mạnh Yên: “Em vẫn còn cảm thấy cô bé không thích hợp với hoàn cảnh nhà chúng ta hay sao?” Con người không thể quá tham lam nếu không sẽ mất hết còn lại hai bàn tay trắng.

“Thu đoạn của Mạnh Yên nhiều như vậy, để A Nhiên nắm trong lòng bàn tay, trong lòng em cảm thấy không thoải mái.” Giang Duyệt bắt nắn con trai vì Mạnh Yên mà chống đối lại cha mẹ, lại còn buông tha tất cả.

“Đây là chuyện của bọn trẻ, chúng ta không cần quản nhiều như vậy làm gì.” Diệp Trung Hoa nhìn đồng hồ thấy đã đến giờ, suy đoán chắc giờ này con trai cũng đã đón được cha mẹ của Mạnh Yên: “Em mau giúp anh chuẩn bị một bộ quần áo mới, cũng không thể thất lễ với người ta.”

“Phải trình trọng như thế sao?” Tuy miệng nói vậy nhưng Giang Duyệt vẫn đi về phía tủ tìm trang phục, thể diện đàn ông vẫn là quan trọng nhất.

Tâm tình Diệp Trung Hoa rất vui vẻ cười trừ chọc: “Đồng chí Giang Duyệt, em không nên phạm phải sai lầm hồ đồ, việc này liên quan đến hạnh phúc cả đời của con trai, nếu làm hỏng chuyện, con trai sẽ đau lòng đến chết.”

“Người không có tiền đồ.” Nhớ tới bộ dạng nhu thuận của con trai khi đứng trước Mạnh Yên khiến trong lòng Giang Duyệt như muốn bốc hỏa: “Anh cũng sẽ không thật tâm thích Mạnh Yên đâu chứ?” Trái tim con trai đã bị cướp đi mất rồi, còn chồng bà sẽ không như vậy nốt đâu chứ?

Diệp Trung Hoa không dám nói thẳng, chỉ uyển chuyển khuyên nhủ: “Trước hết em cứ để những thành kiến trước đây sang một bên, chờ đến lúc tiếp xúc nhiều hơn với tính tình của Mạnh Yên, chắc chắn em cũng sẽ thích cô bé.”

Giang Duyệt vung tay lên, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Không thể nào, em mới không thêm thích Mạnh Yên.”

“Không thích thì không thích, em không cần thể hiện cảm xúc ra ngoài mặt như vậy.” Diệp Trung Hoa cảm thấy hết cách với vợ của ông rồi: “Đến lúc đó cha mẹ vợ và em vợ thấy được sẽ khiến cho mọi người thấy không thoải mái.” Diệp Trung Hoa có thể giải quyết được chuyện lớn trong nhà, nhưng không thể không chế được cảm xúc của vợ mình.

“Thật là không thể giải thích nổi, tại sao mọi người lại yêu thích Mạnh Yên đến thế?” Giang Duyệt càng nói càng ảo não: “Hải Thiên còn nói muốn Mạnh Yên làm con dâu của chú ấy, thật không hiểu nổi bọn họ nghĩ như thế nào?” Sao bà cứ có cảm giác tất cả mọi người đang cố ý đối đầu với bà?

Giọng nói của Diệp Trung Hoa rất nhẹ nhàng: “Bọn họ thích Mạnh Yên như thế, có thể khẳng định là Mạnh Yên được người khác yêu thích chứ sao.” Đồ tôi được mọi người thích thì đứa trẻ ngoan cũng sẽ được như thế.

“So với Khả Nhi thì không có cách nào so sánh được, Mạnh Yên sẽ không dễ dàng dành người quá kiêu ngạo, thậm chí sẽ không nờ nọ cười.” Trong lòng Giang Duyệt lấy hai người mang ra so sánh cao thấp, Khả Nhi biết làm nũng lại biết lấy lòng bà, còn Mạnh Yên thì sao? Về mặt lạnh nhạt không chút thay đổi, ngay cả một câu nói ngọt cũng không có.

“Vậy trước tiên em phải cho Mạnh Yên nhìn sắc mặt của em thế nào?” Trong lòng Diệp Trung Hoa rất rõ ràng: “Mạnh Yên là đứa trẻ thích mềm không thích cứng, nếu như thái độ của em với cô bé nhẹ nhàng một chút thì cô bé cũng sẽ đáp lễ với em bằng vẻ mặt tươi cười.” Thông qua hai lần gặp mặt, Diệp Trung Hoa đã hiểu rõ tính khí của Mạnh Yên.

Giang Duyệt tức giận muốn học máu: “Nhưng em là trưởng bối.” Sao lại phải chủ động lấy lòng hậu bối?

Diệp Trung Hoa đơn phương bày tỏ: “Vậy thì em hãy thể hiện dáng vẻ của một trưởng bối.”

“Tại sao anh cứ giúp đỡ Mạnh Yên nói chuyện như vậy?” Những lời này càng khiến Giang Duyệt cảm thấy bất mãn, nhìn về phía Diệp Trung Hoa nói to:

“Cứ coi như Mạnh Yên rất thông minh, anh cũng không cần mọi nơi vì cô bé mà nói chuyện.”

Trong thâm tâm Diệp Trung Hoa chỉ có thể thầm than vãn, nhưng ngoài miệng vẫn tỏ vẻ nhàn nhạt: “Em nghỉ nhiều rồi, chỉ là anh thấy yêu mến Mạnh Yên thôi.”

Nghe được lời này Giang Duyệt cảm thấy hơi thất vọng: “Ánh mắt của A Nhiên thật là kém, làm sao lại có thể thích loại người như Mạnh Yên?”

Diệp Trung Hoa ngoài miệng không nói nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, ánh mắt con trai rất tốt, vận khí cũng tốt mới có thể tìm được người con gái tốt như vậy. Nhưng mà chắc chắn ông sẽ không tranh luận nhiều với vợ nữa, dù sao trong lòng Giang Duyệt cũng đã có chút lay động, cứ để từ từ vậy. Một ngày nào đó sẽ thật lòng tiếp nhận sự thật này, ép quá nhanh ngược lại sẽ không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Chương 95:

Hai vợ chồng Mạnh Ngọc Cương nhận được điện thoại của Diệp Trung Hoa đích thân gọi đến, ý thức có chút choáng váng không phân biệt được phương hướng.

“Lý Thiên, có phải anh nghe nhầm không?” Mạnh Ngọc Cương đứng trong phòng khách đi qua đi lại: “Cha của Diệp Thiên Nhiên mới chúng ta đến nhà họ Giang ăn bữa tối?” Khi nhận được điện thoại ông không nói được lời nào chỉ có thể hứa theo đồng ý.

“Không hề nghe nhầm” Mặc dù Lý Thiên cũng rất phấn khởi, nhưng rõ ràng so với ông chồng của bà tốt hơn rất nhiều, bà chuẩn bị cho ông một bộ quần áo diện tề đưa cho ông: “Mau thay trang phục, không nên để cho người khác coi thường chúng ta.”

Mạnh Ngọc Cương vẫn cảm thấy ngỡ ngàng, tâm tình không ngừng kích động, nhưng mà gia đình họ là quyền cao chức trọng lại muốn gặp vợ chồng ông, đây là có ý gì? Gia đình người ta liệu có tự cao tự đại cho vợ chồng ông sắc mặt thế nào đây? Liệu có coi thường ông là người nhà quê hay không? Mạnh Ngọc Cương suy đi nghĩ lại đứng ngồi không yên.

“Bình tĩnh một chút, đừng để người khác chê cười.” Lý Thiên đã tự điều chỉnh lại tâm trạng thật tốt: “Thể hiện tốt một chút, đừng làm con gái mất mặt.” Nhà họ Diệp muốn mời hai vợ chồng bà ăn bữa cơm, không phải là vì Mạnh Yên sao? Quả nhiên con gái do bà sinh ra đúng là ai gặp cũng yêu thích, có điều nếu thằng bé nhà họ Diệp phải qua nhiều khảo sát mà vẫn không khiến cho bà cảm thấy hài lòng thì không thể đồng ý.

“Nhưng anh cảm thấy ...” Mạnh Ngọc Cương không thể bình tĩnh được.

Tiếng gõ cửa vang lên, Mạnh Yên và Diệp Thiên Nhiên cùng đẩy cánh cửa đi vào.

Ánh mắt Mạnh Ngọc Cương sáng lên vẫy tay gọi anh: “Thiên Nhiên, cha mẹ cháu sẽ nghĩ như thế nào mà yêu cầu gặp chúng ta?”

Diệp Thiên Nhiên chỉ cần liếc mắt là đã nhìn ra ông rất khản trương, nên cố gắng trấn an ông: “Chú Mạnh, chỉ là cùng nhau ngồi ăn một bữa cơm mà thôi, mọi người gặp mặt làm quen một chút.”

Mạnh Yên cũng động viên cha cô: “Đừng vậy, cha. Không có gì, đừng quá khản trương.” Đều giống nhau cả thôi, có cần khản trương đến vậy không?

Nghe lời này của con gái, bỗng nhiên Mạnh Ngọc Cương cảm thấy bình tĩnh hơn ngồi xuống ghế sa lon: “Ai khản trương? Cha chỉ thuận miệng hỏi một chút.”

Trong lòng Mạnh Yên cười trộm, lời kéo tay mẹ cô: “Mẹ mặc bộ đồ này nhìn thật xinh đẹp.”

Lý Thiên khoác bên ngoài một chiếc áo rất tinh xảo, làm cho người khác phải lác mắt.

“Có thật không? Mẹ tự thiết kế đấy.” Lý Thiên đắc ý nhướng mày, bà đã thấy nhiều nên tiên tay vẽ bản thiết kế, cuối cùng đạt được hiệu quả rất tốt. Xem ra style năm nay bà có thể tự mình thiết kế.

“Mẹ vẫn là lợi hại nhất.” Mạnh Yên không hề nghĩ đến mẹ cô còn có khả năng đặc biệt này.

Hai mẹ con Lý Thiên nhìn bộ trang phục đánh giá bình phẩm một lúc, sắc mặt Mạnh Ngọc Cương không có biểu cảm gì, nhưng trong đôi mắt ông lại có vài tia gấp gáp. Bộ trang phục này có gì hay mà thảo luận? Nhìn qua có thể tập hợp cùng một lúc là được.

Diệp Thiên Nhiên mỉm môi nói: “Chú Mạnh, đi Lý, đến giờ rồi, chúng ta đi thôi, cha cháu bảo cháu đến đón mọi người.”

Thái độ của Mạnh Ngọc Cương đối với anh rõ ràng tốt hơn rất nhiều: “Chúng ta tự lái xe đi là được, cần gì phải làm phiền đến cháu kia chứ?”

“Không phiền phức, thực sự không phiền phức.” Tâm tình Diệp Thiên Nhiên cảm thấy rất thoải mái, nhưng trên mặt vẫn không không chế mà nở nụ cười.

Lúc Diệp Trung Hoa gặp cha mẹ của Mạnh Yên thì không nhìn được quan sát mấy lần, vợ chồng Mạnh Ngọc Cương nhìn trông rất bình thường, sao lại có thể sinh được cô con gái xuất sắc như vậy? Có điều Diệp Trung Hoa rất nhiệt tình tiếp đón hai vợ chồng Mạnh Ngọc Cương, còn Giang Duyệt mặc dù trong lòng không có xoay chuyển gì nhưng trước mặt nhiều người như vậy thì bà vẫn tỏ ra rất thân thiết, rất chu đáo, cũng không có thể hiện phong cách cao quý.

Ban đầu Mạnh Ngọc Cương có chút thận trọng nhưng thấy vợ chồng Diệp Trung Hoa cũng ôn hòa và thân thiết nên ông thấy bình tĩnh hơn, lại có Giang Hải Thiên ở giữa làm trung gian hòa giải, rất nhanh gia đình hai bên cùng nhau nói chuyện khá thoải mái.

Biểu hiện của Lý Thiên coi như bình thường, dù sao cũng là bà chủ quản lý mấy trăm nhân viên, nhiều năm lăn lộn kinh doanh cũng có nhiều kinh nghiệm phong phú hơn, không kiêu ngạo, không tự ti, đúng mực tao nhã lễ độ, điều này khiến Giang Duyệt có vài phần kính trọng.

Nói đến sự nghiệp của Lý Thiên, phụ nữ mà, mặc kệ là lớn tuổi hay chức vị cao thấp, thảo luận về trang phục thời trang mãi mãi là đề tài mà phụ nữ ưa thích nhất. Lý Thiên thuộc như lòng bàn tay tán gẫu về xu hướng thời trang đang thịnh hành hiện nay, kiểu dáng thời trang, những ưu khuyết điểm của các hãng thời trang lớn, Giang Duyệt hào hứng nghe tán gẫu thỉnh thoảng nói vào mấy câu, trong chốc lát bầu không khí trở nên rất hài hòa.

Phụ nữ hay bát quái như vậy, Mạnh Yên hí hóp mắt cười nhìn mọi việc đang diễn ra nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ vẫn vơ.

Bỗng dưng Phuong Phuong xông đến nháy mắt với cô, thỉnh thoảng cười cười với cô.

Mạnh Yên liếc mắt coi như trả lời, còn dám cười cô? Chẳng nhẽ cô dễ dàng thế sao?

Bà ngoại Giang và mẹ Phuong Phuong đã chuẩn bị xong thức ăn, cùng mời tất cả mọi người ngồi vào bàn ăn cơm.

Giang Hải Thiên và Mạnh Ngọc Cương đều khen rượu ngon, mà Diệp Trung Hoa cũng rất thích uống rượu, ba người mời rượu lẫn nhau, mới cùng nhau uống mấy chén mà đã bắt đầu thân thiết xưng anh xưng em. Quả nhiên rượu đã làm được một việc tốt.

Sự nghiệp của Lý Thiên là kiểu ngành nghề liên quan đến phụ nữ, nhưng không hề giống những phụ nữ ở nông thôn quanh năm mò mẫm lăn lộn, chỉ quan tâm chính mình ba phần thì là những người phụ nữ ngu ngốc, trang phục lại rất thỏa đáng tao nhã. Mà Giang Duyệt cũng có thể coi là người phụ nữ mạnh mẽ, có thể nói hai người cũng khá giống nhau. Khi Lý Thiên nói tới quá trình gây dựng sự nghiệp làm cho Giang Duyệt rất cảm khái đồng thời trong lòng mơ hồ có chút khâm phục.

Bữa ăn này cũng coi như cả chủ nhà và khách mời đều vui vẻ, người lớn hai gia đình chính thức gặp mặt, mặc dù không nói ra cụ thể nhưng hiển nhiên trong lòng ai cũng đã nhận định. Bước đầu coi như đã thành công.

Có điều Giang Duyệt nhìn thấy con trai đối xử với hai vợ chồng nhà họ Mạnh luôn luôn cung kính thận trọng thì trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. Thật uống công nuôi con trai lớn khôn, đối với cha mẹ ruột cũng chưa từng cung kính như vậy. Lại nhìn con gái nhà người ta, về mặt thì lạnh nhạt, cũng chưa từng nói một câu nịnh nọt để lấy lòng. Hai bên đối lập khiến cho trong lòng Giang Duyệt cảm thấy không được thoải mái.

Nhưng nào có biện pháp khác, những người khác đều yêu quý Mạnh Yên, ngay cả chồng bà ta cũng có thể nói cười thoải mái như vậy, chỉ cần như vậy là bà ta biết chồng mình rất thích Mạnh Yên.

Công việc của ngân sách do Diệp Trung Hoa xử lý, một ngày đồng giá rét ông chọn một người đến chủ trì đại cuộc. Người này là quân nhân xuất ngũ, tính tình rất ngay thẳng, làm việc lại có nề nếp, Mạnh Yên nhìn ở trong mắt cũng không phát biểu ý kiến gì.

Mạnh Yên chuyển tiền vào ngân sách theo đúng quy định, sau đó cũng mặc kệ chuyện này, có điều đến một ngày rất lạnh cần phải dùng số tiền lên đến một vạn tệ thì sẽ tìm cô để ký tên.

Về phần Mạnh Ngọc Cương và Giang Hải Thiên sau khi bị phá dỡ và di dời trang trại chăn nuôi gà, vốn định bắt đầu từ con số không nhưng nhất thời lại chưa tìm được địa điểm thích hợp. Hai người cùng suy nghĩ, thuê một cửa hàng tại chợ lớn nhất của thành phố S để chuyên bán lẻ thức ăn gia súc. Bọn họ liên lạc với mấy trang trại chăn nuôi gà, hàng ngày đều cho người đi thu mua hàng hóa.

Hình thức làm ăn này rất vất vả, hàng ngày cứ khoảng hai ba giờ sáng phải ở chợ để trông giữ hàng hóa, đến khoảng năm sáu giờ sáng mới có thể bán buôn thức ăn cho những người bán hàng rong. Có điều tiền lãi thu được cũng không tệ, so với việc mở trang trại nuôi gà thì kiếm được nhiều tiền hơn, cả người cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Chẳng qua là vẫn có chút bất tiện vì không có phương tiện nên thời gian chạy trên đường cũng chiếm mất mấy tiếng đồng hồ.

Nhà họ Giang cũng muốn mua một căn hộ nhỏ cho con trai tại thành phố, ở lại thành phố có thể tiết kiệm được thời gian đi lại. Những năm qua, nhà họ Giang kiếm được không ít tiền nên để mua một căn hộ nhỏ là trong khả năng có thể.

Giang Hải Thiên do dự hồi lâu vẫn không đưa ra được quyết định. Dù sao mọi người trong nhà đều ở huyện, để cho một mình tiểu Vũ ở lại thành phố thì cô về không được tốt cho lắm.

Về phần nhà họ Mạnh cũng không mở cuộc họp gia đình, Mạnh Yên cũng rất ủng hộ ý nghĩ này, đồng thời cô còn động viên Lý Thiên chuyển công ty thiết kế đến nội thành.

Thực ra từ lâu Lý Thiên cũng muốn chuyển hướng phát triển buôn bán đến nội thành, nhưng chỉ lo trong nhà không có ai chăm sóc con gái, lại lo lắng không có ai quản lý nhà xưởng.

Nghe theo chủ ý con gái, bà lại càng quyết tâm muốn thực hiện ý tưởng. Lại một lần nữa cùng mọi người nhà họ Giang ngồi xuống thảo luận, trước mắt mọi người sẽ đi vào thành phố tìm hiểu, xem không ít căn hộ lớn nhỏ. Cuối cùng rất vừa ý mấy căn nhà tại khu đô thị cách chợ trung tâm thành phố ba trạm dừng nghỉ.

Mạnh Yên nhìn khu căn hộ rất đẹp, còn có những vườn hoa nhỏ, cô cảm thấy rất hài lòng. Bên trong đã được trang trí đơn giản nhưng rất đẹp, chỉ cần mua sắm thêm một chút đồ điện gia dụng là có thể chuyển vào ở.

Công ty môi giới bất động sản vừa dẫn mọi người đi xem căn hộ vừa ra sức giới thiệu: “Đây là khu biệt thự mới được xây dựng, vật liệu xây dựng đều là loại tốt nhất, hơn nữa khu vực trung tâm này rất yên tĩnh, chỉ cần đi ra ngoài chính là khu trung tâm thương mại lớn, ngân hàng, bệnh viện, trường học, khách sạn, ... thị trường cần cái gì đều có.”

Lý Thiên nghe xong hỏi lại: “Căn hộ có mấy phòng? Mấy phòng vệ sinh?”

Môi giới bất động sản thấy dường như bọn họ rất có hứng thú, lại càng nhiệt tình hơn: “Tổng cộng có ba phòng vệ sinh, mỗi tầng có một phòng, tầng một bao gồm phòng khách, phòng ăn và phòng bếp, còn có một phòng nhỏ, tầng hai có ba phòng, tầng ba có hai phòng. Còn có cả tầng hầm, một nhà gồm năm sáu người là có thể ở thoải mái.” Bấy giờ buôn bán bất động sản rất khó khăn, khu căn hộ này đã hoàn thiện được hơn một năm nhưng mới chỉ bán được một phần ba trong tổng số căn hộ.

Sau khi thăm quan biệt thự từ trên xuống dưới một lần, Giang Hải Thiên đứng ở giữa sân giữa đầu nhìn: “Ngọc Cương, anh thấy thế nào? Cả nhà tôi ở đây sợ không đủ.” Giọng nói có chút tiếc nuối, căn hộ này Giang Hải Thiên cũng rất thích. Thiết kế nội thất bên trong cũng như bên ngoài đều là kiểu hiện đại nhất.

Nhân viên công ty môi giới bất động sản nghe thấy vậy, vội vàng nhiệt tình giới thiệu: “Không cần gấp gáp, trong khu đô thị còn có một loại căn hộ khác, nhiều hơn hai phòng.”

Ánh mắt Giang Hải Thiên sáng lên: “Vậy dẫn chúng ta đi xem một chút.”

Nhân viên công ty môi giới bất động sản dẫn mọi người nhà họ Giang đến khu căn hộ khác xem nhà.

Mạnh Ngọc Cương hỏi: “Tiểu Yên, con thích nơi này không?”

Mạnh Yên gật đầu thật lực: “Không sai, nơi đây cách trường học con cũng không xa.” Ngồi xe khoảng hai mươi phút là có thể đến trường.

Thật ra trong lòng Mạnh Ngọc Cương cũng cảm thấy rất hài lòng: “Nhưng mà giá tiền hơi đắt, những hơn một vạn tệ.” Với mức giá này nếu ở quê có thể mua được mấy căn hộ cơ đấy.

Lý Thiên khuyên nhủ: “Khu vực này rất tốt, tạm thời sinh hoạt cũng rất thuận tiện, trong tương lai mức giá còn có thể tăng cao hơn nữa.”

“Mẹ nói rất đúng.” Mạnh Yên vội vàng bày tỏ ủng hộ: “Cha, mức giá này cũng không coi là quá đắt, chủ yếu là khu vực tốt.” Qua mấy năm nữa, giá trị sẽ tăng lên gấp mười lần, có tiền cũng chưa chắc sẽ mua được căn hộ tại khu vực này. Cũng không cần đến mấy năm, chỉ đến sang năm thôi bất động sản ở khu vực này sẽ tăng rất mạnh.

Thấy hai mẹ con nói như vậy, Mạnh Ngọc Cương còn có thể làm như thế nào được? đành đồng ý mua chứ biết làm sao, mặc dù số tiền kiếm được từ trang trại nuôi gà không được nhiều nhưng số tiền Lý Thiên kiếm được lại khác. Lý Thiên trực tiếp viết chi phiếu thanh toán hết một lần, đồng thời lại được giảm mười phần trăm.

Nhà họ Giang cũng bỏ thêm tiền mua một căn hộ có thêm một phòng. Ông bà ngoại Giang cũng đã lớn tuổi, vợ chồng Giang Hải Thiên cũng khuyên nhủ năm sau nên thu vốn ở cửa hàng vải về không làm ăn nữa. Giang Hải Thiên cũng có hai cửa hàng đang cho thuê, thu được một khoản tiền đủ để chi tiêu cho sinh hoạt của cả nhà, chủ yếu cũng chỉ những món chi tiêu ăn uống hàng ngày.

Mạnh Yên nhận ở trên tầng ba, gồm có một phòng ngủ và một phòng sách, vậy là đủ.

Lý Thiên bận bịu thu dọn chuyển sang nhà mới, Mạnh Yên cũng chủ động dọn dẹp căn phòng của mình, trang trí phòng ngủ toàn bộ một màu trắng, đồ dùng trong phòng chủ yếu là hoa văn nhập khắc, kê thêm một chiếc ti vi cực lớn, rèm cửa sổ màu tím nhạt, thiết kế phòng ngủ trông cực kỳ tinh xảo. Phòng sách dùng loại gỗ xuất xứ từ Bắc Âu làm giá sách, một tổ hợp giá sách được dựng sát vách tường, giữa phòng sách kê một chiếc bàn rộng và một chiếc ghế tựa dành cho giám đốc. Đồng thời đặt bộ bàn ghế sofa tương xứng đặt ở góc phòng.

“Tiểu Yên, phòng của cậu thật đẹp, tất cả là do cậu tự sắp xếp trang trí à?” Sáng chủ nhật, Lâm Phương Phương được nghỉ nên đến nhà mới Mạnh Yên chơi.

Đã lâu không gặp, hai người thân thiết ngồi trên giường nói chuyện phiếm: “Đúng vậy, còn phòng của cậu đã sắp xếp xong chưa? Hình như phòng cậu cũng ở trên tầng ba, đúng không?”

Về mặt Phương Phương đầy hâm mộ nhìn ngắm cách bài trí trong phòng: “Chưa có sắp xếp, mẹ mình đang thu dọn nhưng mình cũng không có quyền lên tiếng.”

Mạnh Yên hí hóp cười khuyên nhủ: “Không nên như vậy, phòng ngủ của mình thì đương nhiên mình sắp xếp theo ý mình, như vậy ở mới thấy thoải mái.”

Sắc mặt Phương Phương buồn bã: “Mình chỉ thỉnh thoảng về ngủ, không quan trọng.” Tình hình của cô và Mạnh Yên không giống nhau, càng lớn cô càng cảm thấy cô là người ngoài vì cô đâu có mang họ Giang.

Mạnh Yên đang chỉnh lại vị trí chiếc điện thoại trên tủ đầu giường không hề lưu ý đến sắc mặt của Phương Phương: “Tại sao? Chỗ làm của cậu cách đây cũng không xa, nếu ở cùng nhà có thể quan tâm chăm sóc nhau tốt hơn.”

Phương Phương lắc đầu: “Phòng trọ mình đang thuê vẫn còn hạn.”

Mạnh Yên nghe được cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu nhìn chằm chằm Phương Phương: “Đừng kiêu căng, làm sao? Có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?” Cô luôn hào phóng nên sẽ không hay để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt như thời hạn thuê phòng hay cái gì đó.

Phương Phương cắn môi dưới, vẻ mặt bối rối, kín đáo nói: “Nếu ở cùng một nhà dễ xảy ra mâu thuẫn, thỉnh thoảng về thăm nhà một lần còn có thể khách khí.” Ngay cả người khác cũng không nói gì, cũng không có hành động gì. Nhưng Phương Phương cảm thấy rất kỳ lạ, cảm thấy mọi người trong nhà họ Giang đối xử tốt với cô cũng chỉ là nể mặt mẹ cô, cũng không phải là thật lòng coi cô như người một nhà mà đối xử. Trong một khoảng thời gian ngắn Phương Phương không biết làm sao để biểu đạt loại cảm giác này?

“Cậu ... Thôi, cậu cảm thấy thoải mái là được.” Dù sao Mạnh Yên cũng không phải là cô gái ở tuổi hai mươi nữa, cũng đã nhìn thấy không ít mối quan hệ phức tạp: “Nhưng mà cậu cũng đừng thuê phòng ở đó nữa, xa như vậy. Mình sẽ chuyển cho cậu một căn nhà nhỏ, cậu có thể trang trí lại theo ý mình rồi lập tức chuyển về ở, so với việc cậu phải đi thuê sẽ tốt hơn.”

Bình thường, những đứa trẻ trong hoàn cảnh cha mẹ đã ly hôn tương đối nhạy cảm, rất dễ hay suy nghĩ nhiều, cho dù theo mẹ chuyển đến nhà họ Giang chung sống nhưng Lâm Phương Phương cũng không thể thoát khỏi tình huống như thế, khi còn nhỏ không hiểu chuyện cũng không có nhạy cảm như vậy, nhưng càng lớn Phương Phương lại càng cảm thấy mình là người ăn nhờ ở đậu, cả người không được tự nhiên.

“Thật sự cậu sẽ chuyển căn nhà kia cho mình? Sẽ không đòi lại đấy chứ?” Đây là món quà sinh nhật của Lâm Phương Phương, mới chỉ đến thăm quan một lần.

“Cậu nói lung tung gì thế? Mình là loại người như vậy sao?” Mạnh Yên tức giận nhìn chằm chằm Phương Phương, trách không được Phương Phương vẫn đề trống căn nhà kia, chắc là vì nguyên nhân này: “Mình hiểu rõ cậu là người hay mẫn cảm, dễ dàng lo được lo mất, nhưng chúng ta là bạn bè thân thiết bao nhiêu năm qua, vậy mà cậu lại có thể nghi ngờ mình?” Đồ đã tặng mà còn có thể đòi lại được? Cũng quá coi thường cô rồi.

“Thật xin lỗi, tiểu Yên, là mình không tốt.” Thấy Mạnh Yên tức giận, Lâm Phương Phương kéo tay Mạnh Yên nói xin lỗi: “Mình cũng biết nên làm thế nào, gặp phải những chuyện thế này thường hay suy nghĩ lung tung.” Phương Phương không muốn mất đi người bạn tốt này, Mạnh Yên là người tốt nhất với cô, cũng là người bạn thân duy nhất.

“Đừng như vậy, cậu vẫn là một cô gái rất ôn hòa rất khoan dung, chúng ta đã lớn lên cùng nhau, cả đời là bạn tốt.” Mạnh Yên mềm lòng: “Về sau không cho cậu nghĩ như vậy nữa.”

Phương Phương thờ phào nhẹ nhõm: “Mình biết rồi, vậy mình sẽ tìm công ty thiết kế đến để bài trí lại căn nhà, sau đó chuyển về ở.”

Mạnh Yên liếc mắt nhìn Phương Phương: “Công ty thiết kế mình sẽ tìm giúp, cậu chỉ cần trả tiền là được.”

“Không thể tìm công ty quá nổi tiếng, mình không có nhiều tiền để trả đâu.” Lâm Phương Phương bắt đầu tính toán giá thành thiết kế và lắp đặt thiết bị đồ dùng, công việc mới của cô mới nhận nên không có nhiều tiền, Phương Phương lại không muốn xin tiền mẹ.

“OK.” Mạnh Yên đồng ý một tiếng, nhưng lại nghĩ đến một chuyện: “Trước mặt mình đừng có giả nghèo giả khổ, chẳng phải lần này căn nhà cũ của cậu không bị dỡ bỏ và được đổi lại hai căn nhà mới rồi hay sao?” Theo cô được biết căn nhà bị dỡ bỏ đều được đứng tên Lâm Phương Phương, việc này do chính mẹ Phương Phương trực tiếp làm.

Căn nhà cũ của gia đình cô cũng được đổi thành căn nhà có ba phòng, có điều vẫn dựa theo quy tắc cũ, căn nhà vẫn đứng tên của Mạnh Yên. Cái này đã thành quy định bất thành văn của nhà họ Mạnh.

Lâm Phương Phương cảm thấy bất đắc dĩ: “Căn nhà đó cho thuê cũng không ai thuê, muốn bán cũng không thể bán, có tác dụng gì chứ?” Lại quá xa, bản thân cũng không thể ở lại, chỉ có thể đóng cửa để không, cũng chẳng có ý nghĩa gì. Cô mới ra xã hội, trong tay cũng không có nhiều tiền.

“Qua năm nữa lại bán, gấp làm gì, đến lúc đó vẫn là của cậu.” Mạnh Yên lắc đầu cười nói: “Đừng có vội bán căn nhà đó, biết không?” Lúc này giá bất động sản không cao nhưng sau năm năm nữa chắc chắn sẽ tăng gấp mấy lần.

“Được, mình nghe cậu, dù sao cậu cũng thông minh hơn mình.” Lâm Phương Phương lười kéo cánh tay Mạnh Yên: “Cậu hãy giúp mình tính toán chi phí, thiết kế và lắp đặt hết bao nhiêu tiền? Rồi mình sẽ nghĩ biện pháp.”

“Nghĩ biện pháp gì? Đi vay người khác sao?” Mạnh Yên biết Phương Phương nhiều năm nên đối với suy nghĩ của Phương Phương cũng hiểu được một chút: “Chỉ bằng mượn tiền của mình đi, cũng không phải cho cậu mượn không, mình sẽ tính lãi theo lãi suất ngân hàng, được không?” Đẳng nào cũng là đi vay mượn cả.

“Được, như vậy là hay nhất.” Lâm Phuong Phuong nói một tiếng đồng ý, làm như vậy trái lại cô cảm thấy rất yên tâm. Tuy nói căn nhà kia là món quà sinh nhật, chỉ số tiền lớn như vậy mà là quà sinh nhật hay sao? Nhưng Mạnh Yên đã nói là quà sinh nhật thì nhất định phải nhận, hơn nữa đứng tên trên bất động sản này chính là tên của cô. Mặc dù cô đã nhận nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ... Thôi, để sau này đến lúc cô có năng lực thì sẽ đền đáp lại, còn bây giờ chỉ có thể mặt dày mượn tiền của Mạnh Yên vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Chương 96

Lý Thiên thuê một tòa nhà cửa hướng mặt tiền để kinh doanh, đặt trụ sở chính ở nơi này, Ngân Hoa cũng đặc biệt đi theo quản lý mấy cửa hàng phía dưới. Về phần công ty bên kia liền giao cho di Điền và Lý Mai quản lý, hai người phối hợp lẫn nhau có thể ứng phó.

Mạnh Ngọc Cương cùng Giang Hải Thiên càng ngày càng nhiệt tình, mà ông ngoại Giang cùng bà ngoại Giang liền đợi trong nhà, trải nghiệm cuộc sống nhân nhả của người già.

Nhà họ Mạnh tìm một di giúp việc, là do công ty quản lý gia đình đề cử, mặc dù tiền lương cao một chút, nhưng tay chân chịu khó, cơm cũng làm không tệ, buổi tối không ở lại nhà họ Mạnh, nên Lý Thiên đối với di ấy rất hài lòng.

Mạnh Yên vẫn như cũ giống như trước đây không nhúng tay vào bất cứ chuyện gì, đặt tâm tư lên việc học, ở thời điểm mấu chốt nhất thì lên tiếng chỉ dẫn nhiều hơn. Cô không có đi học, vẫn ở lại trong túc xá như cũ, chỉ có chủ nhật mới về nhà.

Diệp Thiên Nhiên rất ít khả năng ra quân doanh gặp mặt cô, nhưng mà gọi điện thoại làm nóng tình cảm ngày ngày không ngừng, làm cho hai người khác trong ký túc xá luôn hỏi cô có phải bạn trai của cô không?

Cô từ trước đến giờ chỉ mỉm cười không nói, rơi vào trong mắt người khác chính là chấp nhận.

Hôm nay cô mới vừa cúp điện thoại của Diệp Thiên Nhiên, Mộc Bình Bình liền tiến lại gần hỏi: “Mạnh Yên, anh ta là ai vậy? Từ khi nào thì hai người bắt đầu qua lại? Anh ta đối với cậu có tốt không?”

Đàm Tuyết cũng lên tiếng phụ họa: “Đúng vậy, nói một chút cho chúng tớ nghe đi.” Cô nàng sắp tò mò đến chết rồi, rốt cuộc là người con trai nào khiến Mạnh Yên yêu thích?

Quan trọng nhất là thời điểm yêu đương khi nào, Mạnh Yên mới vừa vào sân trường thì dung mạo xinh đẹp phong cách tự nhiên hấp dẫn phần lớn nam sinh theo đuổi, nhưng tới một người thì trở về một người, đến nay không ai có thể theo đuổi thành công. Thì ra là sớm có bạn trai, không trách được cô đối với việc nam sinh theo đuổi cũng không động lòng.

Mạnh Yên không chịu nói nhiều chuyện riêng của mình, cô rất chú trọng riêng tư cá nhân: “Đã không còn gì để nói, người bình thường mà thôi.”

Đàm Tuyết liếc cô một cái: “Cậu cũng quá có lệ với chúng tớ rồi, nói một chút thì có sao đâu nào?” Hỏi tới N lần, câu trả lời của cô vĩnh viễn không thay đổi.

“Vậy khẳng định là người con trai kia không có chuyện gì để nói, người bình thường như nhau thôi.” Một tiếng âm dương quái khí truyền vào tai mọi người, là Diệp Minh Nhi. Cô từ trước đến giờ là độc lai độc vãng, cũng rất ít ở trong ký túc xá, chỉ là gần đây gần đến cuộc thi, bài tập của cô có chút căng thẳng, thời gian ở lại túc xá dài thêm.

Mạnh Yên nghe lời này mặc dù trong lòng mất hứng, nhưng không nói gì.

Đàm Tuyết trầm mặt: “Hình như chuyện này không liên quan đến cậu, cậu chen miệng làm gì?”

“Tôi cũng không phải là nói với cô, ai cần cô nhảy ra đâu.” Diệp Minh Nhi không chút khách khí cãi lại.

Hai người này mấy ngày trước vì chuyện nhỏ nhặt không đáng kể tranh đấu rồi, có qua có lại rất mạnh mẽ.

Đàm Tuyết chống nạnh: “Cậu đừng có ở trước mặt chúng tớ bày dáng vẻ đại tiểu thư, chúng tớ không chịu thua đâu.” Thôi đi, có gì đặc biệt hơn người? Chẳng qua là trong nhà có mấy cái thứ dơ bẩn mà thôi, còn dám lớn lối như vậy sao?

Mấy ngày trước cô cũng chẳng qua thuận miệng nói một câu, Diệp Minh Nhi như thế nào luôn đi cùng những chiếc xe nổi tiếng của những nam sinh khác, cũng không mang bất kỳ ngôn từ nào mang tính vũ nhục tính. Nhưng Diệp Minh Nhi cũng không chịu, không buông tha cùng cô tranh cãi âm ỉ một trận. Nghĩ tới liền muốn nổi nóng!!

Vốn là Diệp Minh Nhi từ trước đến giờ làm người cao ngạo không thèm để ý tới những người này, nhưng ở trước mặt nam sinh lại bày ra một bộ dạng dịu dàng tinh khiết, cô ta tới tới lui lui đều là xe nổi tiếng đưa đón, công tử nhà giàu ở phía sau theo đuổi. Mặc dù không ưa tác phong của cô ta, nhưng không liên quan đến chuyện của các cô, nước giếng không phạm nước sông, hai bên không liên hệ nhau. Nhưng kể từ lần tranh cãi đó, Diệp Minh Nhi khắp nơi cùng cô đối nghịch, ngôn từ công kích bén nhọn làm cho cô phát điên. Cô cũng không phải là người dễ chịu, sợ cô ta làm cái gì.

“Hừ.” Diệp Minh Nhi không yếu thế chút nào ngẩng cao đầu. “Không ăn được quả nhỏ thì nói quả nhỏ còn xanh, nhà tôi có tiền thì làm phiền cô cái gì? Tôi yêu sĩ diện mắc mớ gì tới cô? Có phải cô đang ghen tỵ La Vĩ lui tới cùng tôi hay không?”

Mạnh Yên bị sắc nước miếng, đây là chuyện gì xảy ra? Không thể nào đâu? La Vĩ cùng Diệp Minh? Hai người này căn bản không xứng đôi.

Đàm Tuyết sùng sốt mấy giây hét rầm lên: “Cô chém gió vừa thôi, cậu ấy mới không thèm nhìn tới loại người như cô đâu.”

Lại nói cô theo đuổi La Vĩ nửa năm, người ta giả bộ như không biết, cô tức giận trực tiếp cùng cậu ta làm rõ. Nhưng cậu lại nhẹ nhàng nói một câu: tớ có người trong lòng rồi. Lúc ấy nghe như sét đánh ngang tai, cô điều chỉnh gần nửa năm mới khôi phục bình thường. Nhưng vừa nghe thấy lời ấy, cô còn không chịu nổi. Cô có thể chấp nhận La Vĩ có người thích, nhưng người này nếu so với cô phải xuất sắc hơn mới được. Diệp Minh Nhi này có gì tốt? Trừ gương mặt xinh xắn, còn có cái gì tốt? Ánh mắt của cậu ta kém như vậy sao? Cô thật sự không thể nào tin nổi.

“Tôi đây là loại người thế nào? Muốn tiền có tiền, dù là muốn sao trên trời cũng sẽ có người vì tôi hái xuống.” Diệp Minh Nhi hùng hổ dọa người hỏi ngược lại: “Cô có thể sao?”

Đàm Tuyết quan sát cô ta từ trên xuống dưới mấy lần, gương mặt xem thường. “Ánh mắt của La Vĩ sẽ không kém đến mức coi trọng cô đâu.”

Lời này kích thích Diệp Minh Nhi, nhú nhú cặp mắt xé: “Cô không tin sao? Vậy tôi gọi điện thoại để cho cậu ấy tới đây cho cô xem nha.”

Thấy cô ta trấn định như vậy, trong lòng Đàm Tuyết bắt đầu hoài nghi chuyện này có phải thật vậy hay không? “Cò”

Giống như đoạn thời gian trước hai người này đi thật gần, nhưng không có bất kỳ động tác thân mật. Nhưng Diệp Minh Nhi vừa nói đạo lý rõ ràng, chẳng lẽ là thật?

Mộc Bình Bình kêu lên: “Đánh đi, để cho chúng ta xem một chút có phải thật như vậy hay không?” Cô có cảm giác La Vĩ đối với Mạnh Yên có chút ý tứ, đối với Diệp Minh Nhi không hề có chút thiện cảm.

Diệp Minh Nhi thật đúng là đi ra ngoài gọi điện thoại, cửa phòng chưa đóng lờ ra khe hở loáng thoáng nghe được âm thanh cực kỳ dịu dàng chân thành khi cô ta gọi điện thoại.

Chỉ chốc lát sau La Vĩ thật đúng là xuất hiện phía dưới lầu ký túc xá, trong tay còn giống như cầm thứ gì.

Bốn nữ sinh ở ban công nhìn xuống, ánh sáng mờ nhạt làm lộ dung mạo tuần tú của cậu, dẫn tới rất nhiều nữ sinh dừng chân quan sát.

“Như thế nào?” Diệp Minh Nhi vênh vao nhìn về phía họ, bộ dạng đắc ý.

Trong lòng Đàm Tuyết đã tin một nửa, chỉ là ngoài miệng không chịu nhận thua: “Cái này thì có cái gì? Bạn học gọi cậu ta, cậu ta cũng sẽ đến.” Có làm hay không? Cô lại có thể bại bởi thứ người như thế?

“Vậy chúng ta đi xuống dò xét đến cùng.” Trong lòng Diệp Minh Nhi đã sớm tính toán, ngẩng đầu khiêu khích nhìn bọn họ.

“Được.” Đàm Tuyết đứng là chưa tới phút cuối chưa thôi.

Mạnh Yên thật là không có gì để nói, thủ đoạn tranh giành người tình có phải quá buồn cười hay không? Lúc trước nhìn con người cao ngạo như Diệp Minh Nhi thì ra cũng chẳng hơn gì. Thật là khiến người ta thất vọng!! Nhưng kỳ quái thật, Diệp Minh Nhi làm sao sẽ hòa thuận cùng La Vĩ? Bên người cô ta nam sinh nhiều có thể xếp thành hàng liên tiếp, hơn nữa giống như mọi người đều là bộ dạng giàu có.

Cô không chịu cùng với họ đi xuống làm chuyện hồ đồ, nhưng bị Mộc Bình Bình cùng Đàm Tuyết một trái một phải kéo xuống.

La Vĩ ở dưới lầu đang đợi là không bình tĩnh, thật là không giải thích được, muốn laptop cái gì? Còn buộc họ hàng xa kêu đến.

Diệp Minh Nhi từ cửa ra ngoài, trên mặt treo nụ cười ngọt ngào, nói chuyện cũng dịu dàng: “La Vĩ, cậu giúp tớ mang đồ đến rồi sao?”

Ba người khác cũng đi theo sau lưng cô ta xuất hiện ở cửa lớn.

Trước mắt cậu sáng lên, bốn cô gái đều có bất đồng, nhưng đều phát triển rất xuất sắc. Tầm mắt của cậu ta rơi vào một thân váy vàng nhạt váy chiffon* trên người Mạnh Yên, lòng không yên đưa laptop trong tay cho cô ta: “Ừ, cầm đi đi.”

*Đây là loại váy liền dưới thân có kiểu xếp ly ~

Trong mắt Diệp Minh Nhi tỏ ý hiểu được, đưa hai tay mảnh khảnh nhận lấy laptop: “Thật xin lỗi, tớ thật sự cần dùng gấp, cho nên mới. . . .”

Con gái người ta nói lời dịu dàng, cậu còn có thể như thế nào: “Không sao, sắp phải thi, học tập một chút cũng tốt.”

“Đúng rồi, họ đều là bạn học cũng là bạn cùng phòng của tớ.” Đôi mắt Diệp Minh Nhi xoay tròn: “La Vĩ, mời các bạn ấy ăn bữa com đi, tất cả mọi người còn chưa có ăn com tối đây.” Giọng điệu nói chuyện cực kỳ giống nữ chủ nhân.

Đàm Tuyết nghe lời này, mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm La Vĩ, nhìn cậu phản ứng.

Nội tâm La Vĩ vui vẻ, đồng ý một tiếng, thậm chí không có nghe ra thâm ý trong giọng nói của cô ta: “Đương nhiên là được, tớ mời các cậu ăn com tối, muốn ăn cái gì?”

Lời này vừa nói ra, tầm mắt Diệp Minh Nhi hạ hê quét về phía mấy nữ sinh, Đàm Tuyết sắc mặt âm đạm, Mạnh Yên là không khỏi khiếp sợ, Mộc Bình Bình hình như chưa bao giờ phản ứng kịp.

“Tớ không đi, các cậu đi đi.” Mạnh Yên cứng rắn bị họ kéo xuống, có chút buồn ngủ. La Vĩ cũng là bạn học nhiều năm của cô, xem kịch vui thật giống như có chút việc không nói được.

“Mạnh Yên, cô. . .” Diệp Minh Nhi ném một ánh mắt qua, trách cô không hiểu ý nhìn sắc mặt người khác, nhưng giọng nói vẫn dịu dàng như cũ: “Cùng nhau ăn com mà thôi, không có gì lớn, cùng đi chứ.”

“Đợi lát nữa bạn trai của tôi tới đón, hẹn ăn com chung rồi.” Bây giờ Mạnh Yên không muốn theo chân bọn họ cùng nhau ăn com, cô sợ ngọt ngọt: “Tớ không thể theo mọi người rồi.”

La Vĩ há to mồm giật mình không thôi, trong lòng nạt nạt chua xót đau đớn: “Mạnh Yên, cậu có bạn trai?” Đây sẽ không là tìm có chứ? Những nam sinh kia theo đuổi Mạnh Yên rầm rộ, cậu đều xem ở trong mắt, cậu chắc chắn cô sẽ không thích những người này. Nhưng.

Cậu vốn định vào đại học rồi theo đuổi Mạnh Yên, nhưng đột nhiên nửa đường nhảy ra một Đàm Tuyết. Cô là bạn cùng phòng Mạnh Yên hơn nữa còn là bạn tốt, cậu sợ làm cho người ta khó chịu lại lo lắng Mạnh Yên bị làm khó, cho nên không dám trực tiếp theo đuổi Mạnh Yên. Muốn đợi Đàm Tuyết thấy khó mà lui, chưa tới hai, ba tháng sau sẽ khiến tất cả theo gió, khi đó theo đuổi Mạnh Yên cũng sẽ không tạo thành cho bất luận người nào gây khó dễ. Nhưng người tính không bằng trời tính, Mạnh Yên lại có bạn trai.

“Đúng vậy, cậu cũng biết.” Mạnh Yên tự nhiên thanh thần thừa nhận, chuyện này cũng không có gì để lừa gạt, dĩ nhiên cô cũng sẽ không khua chiêng gõ trống tuyên cáo.

La Vĩ áp chế chua xót trong lòng: “Tớ biết? Bạn học lúc trước sao?” Trong đầu bay lộn, bên người cô giống như không có nam sinh quá thân cận, chẳng lẽ là Giang Vũ? Cậu đã sớm biết hai người không phải thân thích. Nhưng khả năng không nhiều, giữa hai người hơn nữa lại là thân tình.

Mạnh Yên đang muốn gạt đầu, ánh mắt sáng lên: “Thiên Nhiên, sao anh đến sớm vậy?” Không phải còn nửa giờ nữa sao?

Diệp Thiên Nhiên nhanh chóng phân tích tình huống trước mắt, trong lòng hiểu được đôi chút, thu hồi tầm mắt tham lam ngắm nhìn Mạnh Yên: “Anh vừa đúng không có việc gì, tới trước chờ em. Mọi người đây là.” Bọn họ lại có hai tuần lễ không gặp, mà anh muốn tốt nghiệp. Đến lúc đó gặp mặt sợ rằng còn khó hơn, thừa dịp bây giờ có thể tùy tâm sở dục nhìn lâu mấy lần cũng tốt.

“Mạnh Yên, đây chính là bạn trai của cậu?” Gương mặt Đàm Tuyết than thở: “Đại soái ca nha, cũng không giống người phạm chút nào, mau giới thiệu cho chúng tớ quen biết thôi.” Nói thật, dung mạo nam sinh này có thể so với La Vĩ xuất sắc. Hừ, nhìn Diệp Minh Nhi còn thể nào kiêu ngạo?

Mạnh Yên cười giới thiệu anh cho bọn, thái độ Diệp Thiên Nhiên ôn hòa cùng mọi người chào hỏi, ở trước mặt người ngoài bình thường anh mang mặt nạ nho nhã lễ độ, khiến người ta cảm thấy thân thiết nhưng không thân cận.

Từ khi Diệp Thiên Nhiên xuất hiện, trong lòng La Vĩ trầm xuống, lại là anh ta! Nam sinh ở trong công viên hưng hăng từng cậu, cũng là đàn anh năm ba cao hơn cậu, là nhân vật phong vân trong trường học. May mắn dung mạo tốt, thành tích tốt, nghe nói gia thế cũng tốt. Người như vậy cậu có thể so ra mà vượt qua sao? Không trách được tầm mắt Mạnh Yên không ở trên người cậu dừng lại.

Diệp Minh Nhi kể từ khi Diệp Thiên Nhiên xuất hiện, tầm mắt vẫn dính vào trên người anh, chờ đến phiên cô thì vội vươn tay ra cười nói: “Xin chào, anh cũng họ Diệp, thật đúng lúc, chúng ta năm trăm năm trước là người một nhà. Không bằng em gọi anh là ‘anh trai’ đi.”

Thân thể Mạnh Yên run lên, con mẹ nó, lại thấy tình ‘anh em kết nghĩa’ chó má.

Chỉ nghe Diệp Thiên Nhiên bình tĩnh mở miệng: “Tôi không thích nhận cái gì em gái hết.” Tay cũng không có vươn ra, đầu tiên anh nhìn cũng không thích cô nữ sinh này. Bề ngoài thanh thuần nhưng ánh mắt quá □ lỏa*. (#Mèo: * ý là trần tục trần truồng... con mẹ nó nhìn anh quá quá là tục, nhìn thèm luôn.)

Diệp Minh Nhi giờ tay cao, lại cố chấp không chịu thu hồi: “Tại sao không thích? Có chuyện cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau, vô sự có thể cùng nhau tâm sự.” Cô xinh đẹp cao quý như vậy, ai có thể cự tuyệt cô?

“Tôi không cần, cảm ơn.” Diệp Thiên Nhiên hiện tại đã có kinh nghiệm, trông nom cái gì anh trai với em gái, cũng đi qua một bên đi. Anh không có hứng thú chơi giống thế này. Anh chỉ muốn nắm chặt mỗi thời mỗi khắc ở chung cùng Mạnh Yên.

Bị anh một tiếng cự tuyệt, mặt đỏ lên Diệp Minh Nhi, nhưng ánh mắt lại càng phát sáng. Quay đầu hướng Mạnh Yên làm nũng trách mắng: “Mạnh Yên, cậu khuyên nhủ bạn trai cậu đi, anh ấy quá bảo thủ rồi, hiện giờ lưu hành an hem kết nghĩa đó.” Càng khó lấy được cô ả càng thấy hứng thú, càng tính

khieu chiến.

“Tình tình anh ấy từ trước đến giờ bảo thủ, tốt vô cùng.” Mạnh Yên lười để ý đến cô ta, kiểu người gì đây, ở trước mặt cô quyền rũ bạn trai mình, xem cô như người mù à? Còn muốn để cho cô khích lệ bạn trai cô tèo tèo, thật coi cô là trẻ con sao? Nhìn xem cô có ngu ngốc không? Lưu hành an hem kết nghĩa? Không bằng nói thẳng lưu hành quan hệ mập mờ đi!

“Hiện tại niên đại gì? Vẫn bảo thủ như thế?” Âm thanh Diệp Minh Nhi dịu dàng có thể chảy ra nước: “Không được, phải tiếp nhận mới tư tưởng mới chứ.”

Tư tưởng mới cái rắm chứ tư tưởng mới, thứ người như thế muốn quyền rũ bạn trai của người khác, còn dùng từ ngữ đối trá như vậy để bao biện. Thật là ác tâm. Ah? Không phải cô ta nói có bạn trai à? Ngay trước bạn trai của mình quyền rũ người khác, có phải điên rồi hay không?

Cô hướng họ phát tay: “Diệp Minh, cô không phải là để cho bạn trai cô mờ họ ăn cơm sao? Mau đi đi.” Đuổi họ đi, cô mới có thể cùng Diệp Thiên Nhiên đơn độc ở chung.

“Tớ không phải bạn trai cậu ấy.” “Cậu ta không phải bạn trai tôi.” Hai âm thanh đồng thanh nói.

Ba nữ sinh sững sờ tại chỗ, Diệp Minh Nhi mới vừa nói giống như thật, làm cho các cô đều tin cho là thật, nhưng lại đột nhiên lại nói như vậy, thật đáng chết rồi .

Đàm Tuyết phản ứng mạnh nhất, sắc mặt khó coi muốn chết: “Cô mới vừa còn không phải là nói La Vĩ là bạn trai cô sao? Thế nào lập tức thì trở mặt?” Cô ta lại dám đùa bọn họ? Thật con mẹ nó tiện nhân!

Diệp Minh Nhi cười híp mắt nói: “Mới vừa rồi tớ nói đùa với các cậu thôi, các cậu sẽ không tưởng là thật đấy chứ.”

Mấy nữ sinh tức xạm mặt lại, cái người này làm sao?

La Vĩ không hiểu ra sao: “Có ý tứ gì? Tớ không hiểu.” Cậu là vô tội nhất .

Diệp Minh Nhi không có chút nào cảm thấy khó chịu: “Cậu không cần phải dùng hiểu, mấy người chúng tớ đùa giỡn thôi.”

Tầm mắt La Vĩ thay phiên đảo quanh ở mấy người các cô, cuối cùng giống như ngộ được thứ gì. Mối giật giật, cũng không nói gì.

“Tiểu Yên, chúng ta đi thôi.” Diệp Thiên Nhiên mới lười nhìn nữ sinh biểu diễn, làm dơ bản ánh mắt của anh.

Mạnh Yên vừa định gật đầu, Diệp Minh Nhi đã giành trước mở miệng: “Mạnh Yên, mới vừa nói xong cùng nhau ăn cơm, vậy thì cùng đi.”

“Em đồng ý khi nào?” Diệp Thiên Nhiên không giải thích được nhìn bạn gái, rõ ràng bọn họ đã ước hẹn, không phải là tạm thời thay đổi? Mạnh Yên mới không phải thứ người như thế. Sẽ không lại là mưu kế của nữ sinh này chứ?

“Em không đồng ý.” Mạnh Yên dùng sức lay đầu, ai muốn cùng cô ta ăn cơm? Cô không chịu nổi cùng loại người hai mặt cùng nhau ăn cơm.

“Sẽ không luyến tiếc mời khách chứ?” Diệp Minh Nhi nói đùa một câu, rất rộng rãi bày tỏ: “Vậy tớ mời, tớ mời các cậu đi khách sạn Hilton ăn cơm, nơi đó hoàn cảnh không tệ, còn có thể miễn cưỡng tụ tập ăn một bữa.”

Lời này làm trong lòng mọi người đều không thoải mái, thật là giọng điệu lớn lối.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Chương 97:

Cuối cùng một đám người cùng nhau đến khách sạn Hilton dùng bữa, người phục vụ đi đến bàn bọn họ, Diệp Thiên Nhiên cũng không hề khách khí gọi hơn mười món ăn đắt tiền nhất, ngay cả rượu cũng chọn loại đắt tiền nhất.

Mạnh Yên ngồi bên cạnh chỉ biết cười trộm. Anh thật đúng là, lại để cho Diệp Minh Nhi khoe khoang, để cho cô ta phô bày sự giàu sang, hôm nay nhất định phải để cho cô ta chi thật nhiều tiền. Đám khoa trương trước mặt mọi người, vậy nên sẽ để cô ta chịu khổ một chút.

Ở bên ngoài, Mạnh Yên không phải là người khoa trương, trang phục giày dép đều do Lý Thiển mang về từ công ty. Những thứ này so với các vùng quê có thể được coi là đồ tốt, nhưng ở thành phố lớn thì cũng chỉ là các mặt hàng có chất lượng bình thường, cho nên cũng không thu hút sự chú ý của người khác. Mọi người đều cho rằng gia cảnh nhà cô chỉ là thường thường bậc trung, nhiều lắm cũng chỉ có thể lo được bữa ăn qua ngày mà thôi.

Sắc mặt Diệp Minh Nhi vẫn bình thường nhưng khóe miệng lại run kịch liệt.

Mộc Bình Bình nhìn một bàn đầy đủ các món ăn nhiều hương vị, đôi mắt sáng đến dọa người: “Đây chính là bảo ngư đắt nhất trong truyền thuyết đấy sao? Nhất định mình phải nếm thử một chút.” Oa, tất cả đều là các món ăn thuộc về giới nhà giàu, cô được mở rộng tầm mắt rồi, nhất định phải ăn đến no căng bụng mới được, như vậy mới không thấy hối tiếc.

Đàm Tuyết lại nở một nụ cười rất kỳ quái: “Cơ hội khó mà có được, vậy thì mình cũng phải thử một chút món trứng cá muối của Pháp mới được.” Miệng nói nhưng khoe mắt lại liếc về phía Diệp Minh Nhi đang đứng ngồi không yên.

Diệp Thiên Nhiên gấp thức ăn cho Mạnh Yên: “Dạo này thân thể cũng rất tốt, nếm thử một chút.”

Mọi người cúi đầu tập trung ăn, chỉ có Diệp Minh Nhi là ăn nuốt không trôi, trong lòng đang thầm tính không biết trong thẻ có đủ tiền hay không nữa? Nếu như thiếu tiền thì rất mất thể diện? Không thể nào để anh quân nhân này đứng ra trả tiền được? Nhưng... “Bạn học Diệp, năm nay anh bao nhiêu tuổi? Là người ở đâu? Hiện đang học tại trường đại học nào?” Cô ta vẫn chưa muốn từ bỏ ý định.

Nếu muốn nói ra, chung quy cũng phải tìm hiểu một chút sẽ tốt hơn, nhìn phong cách ăn mặc của Diệp Thiên Nhiên có thể nhận ra được gia thế không tồi, quan trọng hơn là diện mạo anh quá xuất sắc rất xứng với cô ta. Nếu hai người đứng chung một chỗ chính là kim đồng ngọc nữ, người khác chỉ thể đứng ngoài ao ước. Còn Mạnh Yên thì có chỗ nào được kia chứ, không có tiền, không có bối cảnh, không có diện mạo, không hề xứng đáng một chút nào với Diệp Thiên Nhiên.

Diệp Thiên Nhiên chỉ lạnh lùng nói một câu: “Ăn không nói, ngủ không nói.”

Ở trước mặt Mạnh Yên mà dám quang minh chính đại quyến rũ anh, nhân phẩm cô gái này cũng chẳng ra gì, nên không cần cho cô ta chút mặt mũi nào cả. Anh ghét nhất những người nào coi thường Mạnh Yên, mà Diệp Minh Nhi lại phạm vào đại kỵ của anh. Coi như cho cô ta một chút giáo huấn, nếu vẫn không chịu tỉnh ngộ thì đừng trách anh.

Diệp Minh Nhi nghẹn tại chỗ, khóe miệng run rẩy dữ dội.

Đàm Tuyết bật cười: “Hi Hi...” Buồn cười quá, Diệp Minh Nhi cũng có lúc đá trúng phải cục đá như vậy.

Diệp Minh Nhi hung ác trợn mắt nhìn Đàm Tuyết một cái, sau đó quay đầu lại nhìn Diệp Thiên Nhiên cười duyên nói: “Bạn học Diệp, những lời cổ hủ như vậy mà anh cũng nói ra được sao? Không thích hợp với thời hiện đại này.” Giống như chỉ đánh một cái không làm chết tiểu Cường (*chú gián ý), một khi đã xác định mục tiêu thì nhất định phải tiếp tục tiến lên.

Diệp Thiên Nhiên nhú mày, không thêm đề ý đến cô ta nữa.

Diệp Minh Nhi chờ nửa ngày mà không thấy được đáp lại, tức muốn học máu. Đôi mắt láo liên: “Mạnh Yên, bạn trai bí mật của cậu cũng khô khan như thế sao? Cậu thích loại con trai này?” Nếu không thể ra tay được trên người Diệp Thiên Nhiên thì chỉ còn cách quay sang tấn công Mạnh Yên, cô ta không tin không thắng được Mạnh Yên.

Mạnh Yên cũng không ngẩng đầu lên, nhàn nhạt trả lời một câu: “Khô khan tốt hơn, miễn cho bị người khác quyến rũ mất.” Cô đã nói thẳng ra như vậy rồi mà Diệp Minh Nhi không chịu thức thời thì chính là loại đầu đất. Thủ đoạn gây chia rẽ như thế cũng quá là bỉ ổi.

Quả nhiên Diệp Minh Nhi vẫn không chịu thức thời hay là trong lòng cảm thấy khó chịu: “Nhưng quá khô khan sẽ không thấy thú vị, không biết lấy lòng cậu.”

Thật là không hiểu nổi, trước đây có biết bao nhiêu người tranh nhau lấy lòng cô ta, mà lần này duy nhất chỉ có Diệp Thiên Nhiên cũng lười không thèm liếc nhìn cô ta lấy một cái. Cô ta kém đến thế sao? Hơn nữa Mạnh Yên cũng chỉ đến như thế, đáng để anh trung thành như vậy sao? Càng suy nghĩ cô ta càng cảm thấy tức giận, không thể kìm nén được mà thể hiện ra mặt.

Nhưng Mạnh Yên cũng không thêm đề ý đến cô ta, ngược lại còn cười tủm tỉm hỏi: “Mình muốn gọi thêm một chén tổ yến hầm cách thủy với đu đủ, ăn vào rất tốt cho làn da, mọi người có muốn ăn hay không? Mỗi người chỉ ăn một chén thôi.”

“Anh cũng muốn ăn.” Diệp Thiên Nhiên vội vàng nói phụ họa, khóe miệng vênh lên. Tổ yến có giá trị cao nhất chính là huyết yến, đủ đủ hầm chung với tổ yến cũng là mặt hàng nhập khẩu nước ngoài về, giá tiền cực kỳ đắt. Anh và Mạnh Yên đã đến đây ăn mấy lần, nhưng mà Mạnh Yên vẫn chê hơi đắt không chịu ăn nhiều.

“Vậy mình cũng muốn.” “Mình cũng muốn.” Hai cô bạn cũng vội vàng gật đầu đồng thanh nói, không ăn cũng uống. Về mặt La Vi vẫn bình thường không có ý kiến gì.

Diệp Thiên Nhiên gọi người phục vụ đến nói: “Cho bàn này sáu phần tổ yến hầm cách thủy với đu đủ.”

Diệp Minh Nhi vội mở miệng: “Mình không ăn, mình ăn nhiều đến phát chán rồi.” Thế nào mà gọi đồ ăn đắt tiền như vậy, lại còn một lúc sáu phần, cái này sẽ tốn rất nhiều tiền đây.

Rất nhanh trong mắt Mạnh Yên thoáng qua một nụ cười: “Vậy thì năm phần, làm ơn nhanh một chút.” Muốn sĩ diện, vậy sẽ phải trả giá thật lớn.

Trong lúc mọi người đang chậm rãi thưởng thức món ăn, Diệp Minh Nhi chỉ cúi đầu ăn món mì trước mặt, trong tim âm thầm chảy máu, tiền tiêu vật tháng này chắc chắn vượt mức quy định rồi. Sớm biết sẽ như vậy thì cũng không nên chọn khách sạn sang trọng thế này.

Diệp Minh Nhi không cam lòng, lại mở miệng nói với giọng điệu rất chua ngoa. Mạnh Yên cũng không nói chuyện nhảm nhiều với cô ta, chỉ gọi thêm món ăn đắt tiền ra cho mọi người cùng thưởng thức, cô ta nói một câu Mạnh Yên gọi một món, đến cuối cùng hình như cô ta cũng hiểu được nên dứt khoát im lặng, vui đầu ăn trong đau khổ.

Đến lúc tính tiền Diệp Thiên Nhiên kéo Mạnh Yên đứng phía xa, Đàm Tuyết cũng rất nhanh trí kéo Bình Bình và La Vĩ đứng túm tụm một chỗ nói chuyện phiếm, mấy người phục vụ bên trong vẫn còn đang đóng gói đồ ăn còn thừa cho vào hộp, thật sự gọi quá nhiều đồ ăn mà lại ăn không hết, chỉ để một mình Diệp Minh Nhi đi thanh toán tiền.

Có khả năng quẹt một tấm thẻ không đủ, cô ta phải lấy tiếp hai tấm thẻ cả nữa mới có thể thanh toán xong, thật là xấu hổ.

Mọi người cùng nhau đi ra khỏi khách sạn, Diệp Thiên Nhiên nắm tay Mạnh Yên đến trước mặt mọi người gật đầu nói: “Chúng tôi đi trước, rất cảm ơn bạn học Diệp đã mời chúng tôi ăn cơm.” Câu cuối cùng còn nói với một gương mặt không có cảm xúc, giống như bố thí.

Khỏi phải nói tâm tình Diệp Minh Nhi có bao nhiêu phiền muộn: “Diệp Thiên Nhiên, để lại số điện thoại cho bọn mình, sau này có việc liên lạc cũng thuận tiện.” Ăn hết mấy vụn thì cũng phải để lại số điện thoại coi như bồi thường tổn thất chứ.

Diệp Thiên Nhiên cho cô ta biết số điện thoại mới là lạ: “Sau khi tốt nghiệp, tôi sẽ không ở lại thành phố này, cho nên biết số điện thoại cũng vô dụng.”

Diệp Minh Nhi ngạc nhiên mở to hai mắt: “Cái gì? Anh phải đi sao? Đi nơi nào?” Nếu đúng như vậy, làm sao cô ta có thể quyến rũ anh được đây?

Từ đầu đến cuối La Vĩ không hề lên tiếng, cuối cùng cũng không nhìn được hỏi: “Vậy Mạnh Yên biết làm thế nào?” Nếu thật sự có chuyện này, liệu có phải cậu ta vẫn còn hi vọng hay không?

Diệp Thiên Nhiên chỉ cười, vẫy tay chào mọi người rồi kéo Mạnh Yên lên xe taxi rồi đi, để lại cho mỗi người một tâm tư riêng, mọi người đưa mắt nhìn hai người bọn họ rồi đi.

Ngồi trên xe, nét mặt Mạnh Yên hớn hờ, nhớ đến lúc về mặt xanh mét của Diệp Minh Nhi khi đưa mấy tấm thẻ thanh toán tiền lập tức thấy buồn cười.

Bỗng dưng Diệp Thiên Nhiên mở miệng: “Sau này cách xa La Vĩ một chút.” Xem ra cậu ta vẫn chưa chết tâm, tình cảm này đã trải qua nhiều năm? Đúng là một nhân vật nguy hiểm, cần phải chú ý nhiều hơn.

Mạnh Yên chưa từng đề cập với anh về chuyện cô và La Vĩ là bạn học cùng chung mộ trường, bỗng dưng nhìn cảm thấy kinh ngạc đồng thời cũng nảy sinh lòng đề phòng.

“Tại sao? Cậu ta là bạn học của em.” Mạnh Yên có chút bất mãn, cô không hề can thiệp đến gì đến quyền lợi kết bạn của anh, vậy làm sao mà anh lại muốn quản chuyện này của cô? Chẳng lẽ cô là loại người không biết phân biệt nặng nhẹ hay sao? “Bọn em rất có duyên, từ nhỏ đến lớn đều là bạn học.” Lời vừa nói ra khỏi miệng làm cô thấy hối hận, chắc anh sẽ không được câu nói đi.

Quả nhiên, Diệp Thiên Nhiên nghe được câu nói này lập tức xù lông: “Có duyên? Em và cậu ta có duyên gì?” Những lời nói như vậy mà có thể nói lung tung được sao?

“Anh đừng quá nhạy cảm, em và cậu ta không có cái gì.” Mạnh Yên vội vàng trấn an, tiếp tục nói: “Anh cũng không thể cảm đoán em không được qua lại với tất cả các bạn nam khác được.”

Diệp Thiên Nhiên hít sâu một cái cảm thấy mềm lòng nên nhẹ giọng khuyên nhủ: “Chỉ là anh muốn nhắc nhở em nên giữ khoảng cách, anh biết rõ là em đối với bọn họ là vô tâm, nhưng không thể đoán được là bọn họ có ý định gì với em hay không.” Chỉ cần nghĩ đến việc sau này anh không có ở đây, không thể thường xuyên bên cạnh Mạnh Yên, mà loại người điên khùng bừa bãi còn không biết có bao nhiêu, càng khiến anh không thể bình tĩnh nổi.

Khi đứng trước mặt người khác, thái độ của anh có thể luôn bình tĩnh và lạnh nhạt, nhưng chỉ có đứng trước mặt cô thì cảm xúc rất dễ bị kích động. Có lúc yêu quá sâu đậm cũng không phải là chuyện tốt.

Mạnh Yên hí mắt cười dựa vào bả vai anh: “Anh suy nghĩ nhiều rồi, em cũng không phải là quá xinh đẹp, làm sao có thể ai gặp cũng thích được chứ?” Cô không tự đề cao bản thân quá cao, cô có bao nhiêu cân lượng trong nội tâm cô hiểu rất rõ ràng.

Diệp Thiên Nhiên nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô, trong mắt tất cả đều là thâm tình: “Ồ trong mắt anh, em chính là xinh đẹp nhất, ai gặp cũng thích.” Anh luôn có cảm giác có người muốn cùng anh tranh giành, trong lòng cảm thấy không yên.

Nghe lời ngon tiếng ngọt của người yêu bất luận là ai cũng không có cách nào chống cự được, và Mạnh Yên cũng không ngoại lệ: “Được rồi, em sẽ chú ý giữ gìn khoảng cách.”

Diệp Thiên Nhiên thở phào nhẹ nhõm, nói ra mục đích lớn nhất của lần này khi đến đây: “Đến hôm tổ chức lễ tốt nghiệp, em đi cùng anh nhé.” Suốt cuộc đời này dù hạnh phúc hay đau khổ, anh đều muốn cùng cô chia sẻ.

“Cái này sợ rằng không hay cho lắm.” Mạnh Yên cảm thấy hơi lưỡng lự, cô chưa từng đến trường của Diệp Thiên Nhiên, nếu lần này đến thì không khác gì công khai quan hệ của hai người, điều này có phải qua sớm hay không?

“Có cái gì không được? Vào thời điểm đó, điều anh hy vọng nhất chính là có em bên cạnh cùng chia sẻ niềm vui.” Diệp Thiên Nhiên sử dụng kế sách

than thở đau buồn: “Có được hay không? Cha mẹ anh cũng không đến, anh một thân một mình rất đáng thương.” Đối với Mạnh Yên không thể dùng sức mạnh, sử dụng chiêu này là hữu hiệu nhất.

Quả nhiên, vừa nghe thấy anh nói như vậy là Mạnh Yên cảm thấy đau lòng: “Mọi người nhà họ Giang đâu?”

“Bọn họ đều bận công chuyện.” Kể cả không có việc gì thì anh cũng sẽ là cho bọn họ có việc để làm, trong giọng nói của anh có chút khẩn cầu: “Em đến đi, sau buổi lễ tốt nghiệp anh lập tức phải đi rồi.”

“Có ý gì?” Mạnh Yên khiếp sợ ngồi thẳng dậy: “Không phải đến tháng chín anh mới phải đến quân khu báo cáo hay sao?” Đây không phải là quy định của trường học à? Tại sao lại thay đổi? Phải đi đâu?

“Cha giao cho anh nhiệm vụ, anh phải đi thực hiện.” Làm sao mà Diệp Thiên Nhiên lại không muốn ở bên cạnh cô chứ, nhưng đây là chuyện nghiêm túc. Hơn nữa, cha anh có nói, chuyện lần này đối với anh là khảo nghiệm, nếu thành công sẽ để cho anh chuyển đến quân khu N.

Thì ra là Diệp Trung Hoa sắp xếp giao cho anh công việc quản lý một bộ phận của quỹ ngân sách, muốn cho anh rèn luyện nhiều hơn, tiếp xúc nhiều trên phương diện này.

Mạnh Yên cảm thấy thất vọng, những tưởng rằng có thể được bên nhau gần hai tháng: “Anh phải đi khắp nơi hay sao?”

Diệp Thiên Nhiên không hề sợ những việc này: “Ừ, thời gian được sắp xếp rất kỹ lưỡng, trong vòng hai tháng phải đi đến tất cả các địa phương ít nhất một lần.” Đây chính là một công trình lớn, sẽ rất bận bịu, có khi ngay cả cơm cũng không kịp ăn.

Mạnh Yên bất mãn bĩu môi: “Cha anh cũng thật là biết làm khổ người khác.” Thật đúng là, bất cứ cái gì cha anh cũng có thể tận dụng, cũng thật biết tính toán đi.

Từ trước đến nay, với những lời nói như vậy anh coi như không nghe thấy gì: “Em nhẫn nại một chút, sau này đến quân khu ổn định lại, lập tức anh có thể thường xuyên sang đây gặp em.”

“Phải ngồi mấy tiếng trên tàu, như vậy quá mệt mỏi.” Mạnh Yên suy nghĩ một lúc cũng thấy mệt mỏi hộ anh. Dù gần hơn nữa thì đó cũng là hai thành phố, mỗi lần muốn gặp mặt cũng rất khó khăn. May mắn là anh không bị điều đến quân khu gần biên giới, nếu không muốn gặp nhau đúng là khó như lên trời.

Diệp Thiên Nhiên nhẹ vỗ đầu cô: “Anh không sợ mệt mỏi, hơn nữa anh cũng rất khỏe mạnh.”

Sự việc đã được quyết định, cô cũng không thể làm gì được: “Em sẽ đến buổi lễ tốt nghiệp của anh.”

“Đến lúc đó anh sẽ tới đón em, em nhớ trang điểm xinh đẹp một chút, chúng ta còn phải chụp ảnh kỷ niệm. Hay là em đừng trang điểm xinh đẹp nữa, tránh cho những người kia phải ngưỡng mộ.” Nói đến phần sau, anh cảm thấy có chút hối hận.

Ngược lại, Mạnh Yên cảm thấy rất tò mò: “Những người kia là bạn cùng phòng với anh?” Cô có nghe anh nhắc qua một hai lần, hình như là những người rất thú vị.

“Đúng, từ lâu bọn muốn được gặp em một lần, có điều anh vẫn luôn từ chối.” Diệp Thiên Nhiên không chịu dẫn cô đến gặp mọi người, lý do thứ nhất chính là Mạnh Yên chưa muốn công khai mối quan hệ của hai người, thứ hai là anh sợ những người kia sẽ coi trọng Mạnh Yên (*toát mồ hôi, anh cần thận quá đi mất): “Đến lúc đó cùng nhau gặp mặt.” Dù sao cũng đến lúc đường ai nấy đi rồi, cho dù có ý định này cũng làm gì có thời gian.

Mạnh Yên thấy không vấn đề gì nên gật đầu đồng ý: “Vậy còn Sở Khả Nhi...” Nếu đã đến trường cùng anh thì người này không thể không nhắc đến. Đây là người duy nhất mà cô không muốn gặp.

“Hai nhà họ Sở và họ Lục đã gặp mặt nhau nói chuyện, chờ đến lúc hai người tốt nghiệp sẽ tổ chức hôn lễ.” Trong giọng nói của Diệp Thiên Nhiên có chút hâm mộ, đến bao giờ thì anh mới có thể kết hôn? Thật là chỉ muốn ngay lập tức kết hôn với Mạnh Yên, như vậy là có thể vĩnh viễn cùng nhau ở chung một chỗ, anh không cần phải lo lắng đề phòng sợ người khác cướp mất cô. Càng suy nghĩ đến điều này khiến trong lòng anh càng mong mỏi đến ngày đó.

Mạnh Yên bị ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn, làm cô sợ hết hồn. sò sò mặt: “Em làm sao?”

Diệp Thiên Nhiên ném xuống quả bom: “Hay là chúng ta đi đăng ký kết hôn nhé? Chúng ta cũng đã đủ tuổi để đăng ký kết hôn rồi.” Cha mẹ hai nhà cũng coi như đồng ý chuyện của bọn họ rồi, nên có thể thực hiện được chứ.

Mạnh Yên ngơ ngác tại chỗ, nghẹn họng trân trối nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 116: Chương 98: Buổi lễ tốt nghiệp hỗn loạn

“Đùa gì thế?” Mạnh Yên sững sờ hồi lâu rồi cuộc phản ứng kịp: “Anh bị kích thích à?” Chuyện trọng đại như vậy mà chỉ vì xúc động nhất thời mà quyết định sao?

Sớm biết cô sẽ có phản ứng thế này, nhưng anh lại khó nén mắt mác: “Vừa rồi anh nói đùa thôi.” Đúng là anh rất muốn kết hôn với cô, nhưng bây giờ không phải lúc, tối thiểu phải chờ tới khi cô tốt nghiệp mới được.

Mạnh Yên nhìn anh mấy lần: “Lần này anh cùng đi với ai?” Trong lòng phức tạp không hiểu, kết hôn? Cô còn đi học mà! Huống chi hai người cũng không ổn định, còn không phải là thời điểm thành gia lập thất. Nhưng mới nghe nói như thế, trong lòng cô hơi xúc động.

Diệp Thiên Nhiên bắt buộc mình dời đi ý định: “Cùng với mấy người quản lý ngân sách, Tiểu Vũ cũng cùng đi với anh.”

“Tiểu Vũ cũng đi?” Mạnh Yên kinh ngạc không thôi, giống như qua sang năm cô sẽ không gặp được anh, cũng không biết anh đang bận rộn cái gì?

Trong mắt Diệp Thiên Nhiên thoáng qua một tia sáng thật nhanh: “Trong lúc nghỉ hè cậu ta cũng không có chuyện gì, vừa đứng đi dạo chung quanh, cũng có thể giúp chút ít.”

“Nói chuyện cũng tốt, đi ra ngoài va chạm xã hội.” Mạnh Yên nửa thật nửa giả cười nói: “Thiệt là, cũng không đi nhìn ông ngoại Giang bọn họ một chút.”

Nhà họ Giang mặc dù có hai đứa bé, cũng đều rất ít trở về. Bà ngoại Giang không chỉ cầu nhậu một lần, mỗi lần cô nghe được cũng được trăm lần. Ở trong mắt cô chính là một cặp đẹp đôi, ở trong mắt người khác cũng không phải một chuyện.

Trong lòng Diệp Thiên Nhiên có chút chán nản: “Bài tập ở trường bọn họ rất vất vả, không giống với mấy trường bình thường khác.”

Anh biết Giang Vũ không trở về nhà là muốn tránh Phương Phương, nhưng lại không ngờ Phương Phương cũng không về nhà. Trong nhà ngược lại quá vắng vẻ.

“Đơn giản chỉ như vậy?” Mạnh Yên nhíu lông mày.

Diệp Thiên Nhiên sờ đầu cô: “Có một số việc hiểu trong lòng là tốt rồi.” Nói ra cũng vô ích, tất cả đều ẩn sâu trong lòng thôi. Anh nhìn thấy những thứ này, trong lòng càng thêm quý trọng mỗi duyên phận cùng Mạnh Yên. Có thể hiểu nhau, yêu nhau cũng có thể tiến tới với nhau, đòi hỏi cần phải có duyên đến cỡ nào, anh phải trăm nghìn cay đắng mới có thể duy trì tốt tình cảm này.

Giang Hải Thiên phản đối hai đứa bé ở chung một chỗ, trong lòng anh biết rõ. Đây cũng là chuyện rất bình thường, anh cũng không thể nói gì hơn.

Mạnh Yên thở dài, đổi đề tài.

Buổi lễ tốt nghiệp ngày ấy của Diệp Thiên Nhiên, Mạnh Yên không cho anh tới đón, tự đón xe đi. Bởi vì phải gặp bạn học của anh, nên cô tỉ mỉ ăn diện một chút, mặc chiếc váy mỏng màu xanh ngọc tự nhiên hoạt bát, đeo khuyên tai ngọc trai màu trắng cân xứng với khuôn mặt, vô cùng thanh nhã xinh đẹp tuyệt trần.

Nhìn trong đám người Diệp Thiên Nhiên vẫn như cũ bắt mắt vô cùng, tâm trạng Mạnh Yên có chút hoảng hốt, hình như là lần đầu tiên thấy anh mặc như vậy, toàn thân quần trang có vẻ khá hừng hực.

Buổi lễ tốt nghiệp cuối cùng kết thúc, Diệp Thiên Nhiên cầm bằng tốt nghiệp hướng về phía cô chạy tới, đi theo phía sau có mấy người.

Anh một đầu đầy mồ hôi, đứng ở dưới ánh mặt trời hơn một giờ không nóng mới là lạ: “Tiểu Yên, có mệt hay không? Nóng hay không?” Cô nhóc này từ trước đến giờ sợ nhất là trời nóng, không thường hoạt động ở bên ngoài. Nếu không phải lần này cô cứng rắn muốn tới đây, sợ rằng cô chỉ biết núp nơi ở mát mẻ có máy điều hòa không khí thôi.

“Em luôn đứng dưới bóng râm, rất mát.” Mạnh Yên lấy khăn giấy ra giúp anh lau mồ hôi, anh phối hợp cúi người xuống. Tất cả đều ăn ý mười phần.

“Đây là em dâu sao.” Một người cao to đen thui đứng đối diện cười hi hi cắt đứt hành động của bọn họ.

Mạnh Yên đen mặt, cái người này nói gì thế? Em dâu? Như thế nào nghe thật kỳ quái?

Diệp Thiên Nhiên cười giới thiệu cho bọn họ, là ba người bạn cùng phòng của anh trong ký túc xá: A Trịnh, Đại Hùng, Tiểu Lý Tử. Người nói chuyện là Đại Hùng, tính tình tùy tiện.

A Trịnh vỗ vỗ bờ vai của anh cười to: “A Nhiên, không trách được cậu đối với những nữ sinh khác không có hứng thú, thì ra là có cô bạn gái xinh đẹp.” Nhìn khí chất của cô gái này, cũng đủ để hạc đứng trong bầy gà. Trong trường học những nữ sinh kia so ra kém người ta.

Mạnh Yên bắt đầu nhìn trời, những người này nói chuyện cũng trực tiếp như vậy sao? Nhưng cũng may, không làm cho người ta chán ghét.

A Trịnh thấy thế vội nói thêm một câu: “Mạnh Yên, đừng hiểu lầm, anh là khen em có sức hấp dẫn, có thể thu phục được A Nhiên.” Lời này nói thế nào cũng kì cục?

Diệp Thiên Nhiên như đầu, một đám bạn xấu phá hoại: “Câm miệng, mau chụp hình cho hai chúng tôi.” Lấy một cái máy chụp hình từ trong túi xách của Mạnh Yên kín đáo đưa cho Tiểu Lý Tử có kỹ thuật chụp hình tốt.

“Cái tên thấy sắc quên bạn.” Tiểu Lý Tử nhận máy chụp hình, chụp cho hai người.

Chọn một cảnh sắc đẹp để, Diệp Thiên Nhiên thân mật ôm lấy bả vai Mạnh Yên, hai người cũng cười nhẹ nhàng, đầu dựa vào nhau, trong chớp nhoáng lưu lại hình ảnh.

Đang lúc mấy người hoà thuận vui vẻ vừa nói cười vừa chụp hình: “Anh A Nhiên.” (#Mèo: Con khôn!!!!)

Mạnh Yên vừa nghe âm thanh mềm mại này, chân mày khẽ nhíu, con người này có thể đứng xuất hiện tại trước mặt cô hay không? Bất đắc dĩ quay đầu, Sở Khả Nhi nhìn si ngốc người bên cạnh cô. Ngất, thế nào còn dùng về mặt này?

Diệp Thiên Nhiên nhìn phía sau cô: “Khả Nhi, sao em lại tới đây? Lục Phong đâu?” Hai người này luôn đi cùng với nhau, sao hôm nay lại đi một mình?

Sở Khả Nhi không trả lời vấn đề của anh, nhưng bộ mặt dịu dàng hỏi: “Anh A Nhiên, chừng nào thì anh đi? Đến lúc đó em đưa tiễn anh.” Chỉ cần nghĩ đến anh muốn rời đi, lòng của cô ả liền đau khổ ngủ không ngon giấc. Muốn đi theo anh, dù là đi tới chân trời góc bể nào cũng được. Lúc này cô đã sớm đem vị hôn phu quên không còn một mống, trong mắt chỉ có một mình Diệp Thiên Nhiên.

Trong lòng Diệp Thiên Nhiên không vui lùi một bước: “Không cần, cảm ơn.” Không phải là nói đến như vậy rồi mà vẫn chưa hiểu hả? Anh và Mạnh Yên đã thuận lợi thông qua ý kiến của ba mẹ, mà cô và Lục Phong đã xác định rồi. Như vậy thì sống một cuộc sống hạnh phúc của riêng mình, không phải rất tốt sao? Làm sao mà về mặt lại đối với anh như mối tình thâm thiết, làm mọi người cũng không được tự nhiên, khổ như thế chứ?

Sở Khả Nhi uất ức nhìn anh, cô chỉ muốn đưa anh đều không được sao? Lễ mừng năm mới xảy ra nhiều chuyện, làm cô không cách nào ứng đối. Không chỉ có thái độ của diệp chuyển biến lớn, hơn nữa cha mẹ cô nói rõ không cho cô làm loạn nữa. Nhưng cô ả không cam lòng, tại sao cô ả không thể giả cho người mình thích?

Diệp Thiên Nhiên thật không hiểu cô tại sao bày ra sắc mặt này? Anh không có thiếu nợ cô được chưa.” Anh dẫn Tiểu Yên đi tham quan ở trong sân trường một chút, em làm việc của mình đi.” Vội vàng đem cô ả đuổi đi, không thể để cho cô ta làm rối. Anh thật vất vả sắp xếp cùng Mạnh Yên đi chung trong sân trường, cũng muốn để lại kỉ niệm tốt đẹp, nhưng không thể để cho cô ta làm hỏng được.

Sở Khả Nhi lúc này mới nhìn thấy Mạnh Yên ăn mặc tỉ mỉ, ánh mắt trầm xuống, nhưng mà trên mặt lại khôi phục như thường: “Mạnh Yên, chị chưa từng tới trường học của chúng em, em cùng chị đi dạo nhé.”

Mạnh Yên thật không biết nên nói với cô ta thế nào? Luôn luôn không hợp với cô, hai người căn bản không biện pháp ở chung một cách hòa bình, hai người không đánh nhau đã là kỳ tích. Nhân nhật mở miệng: “Không cần, có Thiên Nhiên đi cùng với tôi rồi.”

Sở Khả Nhi miễn cưỡng nặn ra nụ cười: “Bọn họ đều là nam sinh, rất thô lỗ, chỉ có em là con gái đi cùng chị là thích hợp nhất.”

Có lộn không vậy? Nào có ai mặt dày mặt dạn liều chết không buông? Không có chuyện tự nhiên lấy lòng, khẳng định không có chuyện gì tốt. Cô ngậm miệng không nói, Diệp Thiên Nhiên cũng quay đầu chỉ nhìn bạn gái.

Sở Khả Nhi cắn môi dưới trắng bệch, trong mắt tức giận cùng bất bình.

Tiểu Lý Tử thấy trường hợp lúng túng, vội vàng cười nói: “Em gái xinh đẹp nguyện ý cùng với tụi anh, hoan nghênh vô cùng.”

Mạnh Yên cười khổ nhìn Diệp Thiên Nhiên một cái, anh cũng rất bất đắc dĩ liếc mắt. Thế nào lại giống như keo con chó? Người ta đã muốn cự tuyệt cô ta, cô ta còn giả vờ không hiểu?

Nề mặt của Tiểu Lý Tử, không thể làm gì khác hơn là đồng ý Sở Khả Nhi gia nhập.

Nhưng sau khi cô ta tham gia lại có ý quấy rối, không để cho Mạnh Yên cùng Diệp Thiên Nhiên cùng nhau chụp ảnh chung.

Diệp Thiên Nhiên tức giận dừng bước: “Khả Nhi, cô đứng là thêm phiền, liền đi đi.”

“Anh A Nhiên, khi nào thì em làm phiền?” Gương mặt cô ả vô tội.” Mới vừa rồi có mấy cái cảnh tượng rất khó coi, chụp ra không được đẹp.” Nhưng trong lòng căm rắng nghiêng lợi, tuyệt không thể để cho bọn họ ngọt ngào chụp hình, cô takhông nhìn được. Cô không chiếm được, người khác cũng mơ tưởng được.

Mạnh Yên đã bị làm cho hết hăng hái, một thân mồ hôi nóng hổi, còn đi theo bên cạnh một người không bớt lo, phiền quá. Ngẩng đầu vừa hay nhìn thấy một quán cà phê, lôi kéo tay của anh nói: “Thôi, chúng ta đến nơi đó nghỉ ngơi một chút, em hơi khát.”

Diệp Thiên Nhiên biết tâm tình cô khó chịu, vội vàng dụ dỗ nói: “Được rồi, quán cà phê này uống rất ngon, là pha chế bằng phương thức thủ công đấy.”

“Vậy em nhất định phải nếm thử một chút mới được.” Mạnh Yên không quan tâm đến ý kiến của những người khác nữa, giành trước chạy đến đó.

Trong quán cà phê đầy mát lạnh khiến Mạnh Yên bình tĩnh rất nhiều, cô nhìn một vòng, người cũng không nhiều lắm. Bên trong phòng bố trí rất lịch sự

tao nhã, âm nhạc nhẹ nhàng làm cho người ta thoải mái.

Ghế ngồi bên trong phòng thiết kế như dạng xe lửa, cực kỳ khéo léo đáng yêu, bên ngoài còn dùng cây xanh làm trang sức. Chẳng qua là một cái toa xe chỉ có thể ngồi bốn người, Diệp Thiên Nhiên chọn một vị trí, ý bảo Yạnh Yên đi vào ngồi trước, anh ngồi ở bên ngoài.

Mà trong lòng Sở Khả Nhi bất mãn ngồi đối diện Mạnh Yên, Tiểu Lý Tử ngồi ở bên cạnh cô ta. Hai tên nam sinh khác ngồi ở cách vách trong buồng xe.

Diệp Thiên Nhiên bưng cả phê nóng hồi đến khoe miệng Mạnh Yên: “Ném thử một chút xem, uống có ngon hay không?”

Mạnh Yên liền từ tay của anh nhấp một miếng nhỏ, hơi hít mát lại hương thụ giống như con mèo con đáng yêu: “Uống ngon.” Hương vị ngọt ngào ngon miệng lại hòa trộn một ít đắng, dư vị vô cùng tốt.

Tư thế này hai người tập mãi thành thói quen, làm vô cùng tự nhiên.

Diệp Thiên Nhiên vui vẻ lộ ra nụ cười: “Anh không có nói sai chứ?” Thấy dáng vẻ cô thường thức vẻ mặt thỏa mãn, là thời khắc cực kỳ hạnh phúc.

Bộ dạng hai người ân ái làm đau mắt Sở Khả Nhi, trong lòng sôi trào rất dữ dội.

Cô ta cũng nhìn không được nữa: “Mạnh Yên, tôi với cô nói chuyện riêng một chút.”

Mạnh Yên kỳ quái hí mắt, còn chưa lên tiếng. Quyền phát biểu liền bị Diệp Thiên Nhiên cướp đi: “Cô muốn cùng em ấy nói chuyện gì? Có chuyện gì thì nói trước mặt tôi.” Anh không yên tâm cho họ tiếp xúc riêng với nhau.

Trong lòng Sở Khả Nhi hận rỉ máu, nhưng mà trên mặt xinh xắn đáng yêu giống như em gái nhà bên cạnh: “Anh A Nhiên à, là chuyện của con gái mà, anh không nghe được đâu.”

“Vậy thì khỏi nói.” Diệp Thiên Nhiên một tiếng cự tuyệt, hai người này cho tới bây giờ cũng không có chuyện gì để nói. Khác thường tức là có âm mưu, anh tưởng tượng còn nhiều hơn, tránh cho để cho người ta ám toán.

Sở Khả Nhi vừa giận vừa hờn, phải đề phòng cô ta như vậy sao? Chia mũi nhọn trực tiếp nhắm vào cô, giọng nói khiêu khích: “Mạnh Yên, tại sao cô không nói lời nào? Không dám cùng tôi nói sao?” Tốc độ lật mặt thật nhanh, Mạnh Yên đã gặp nhiều người, khả năng biến sắc nhanh hơn người thế này cũng là một hạng kỹ thuật.

Mạnh Yên nhàn nhạt liếc cô ta một cái: “Tôi với cô không có gì để nói, đối với cô cũng không có hứng thú.” Thật không hiểu cho cô là rẽ hành à? Tại sao cô ta muốn cùng người khác nói chuyện với nhau, người ta sẽ phải đồng ý vô điều kiện? Lại nói hai người căn bản không có cái gì tốt mà nói.

Mạnh Yên thật không hiểu ý nghĩ của cô ta, luôn như vậy, cô ta còn muốn như thế nào? Cô ta không phải có bạn trai rồi sao? Tại sao còn đáng vẻ mơ ước bạn trai của người khác? Không phải là ăn trong bát nghĩ tới trong nồi chứ? Người này dù cực phẩm thế nào, cũng phải có giới hạn.

Sắc mặt Sở Khả Nhi lúc trắng lúc hồng, giãy giụa hồi lâu thốt ra: “Mạnh Yên, tôi khuyên cô và anh A Nhiên nên sớm chia tay đi, anh ấy không phải là người mà cô có thể treo cao. Cô vĩnh viễn cũng không thể nào vào nhà họ Diệp được đâu.” Cô à muốn ngăn cản tất cả, khiến những kẻ chướng mắt chết hết.

Cô vốn không muốn nói trước mặt Diệp Thiên Nhiên, nhưng anh bảo vệ Mạnh Yên quá tốt, cô ta không thể xuống tay. Trong lòng nóng nảy làm cho đầu óc cô ta hôn mê, cũng không để ý tới cái nhìn của người khác, trong đầu chỉ có một ý niệm, chính là không thể làm cho bọn họ ở chung một chỗ, cô ta muốn phá hủy nụ cười ngọt ngào trên mặt Mạnh Yên. (#Mèo: nữ phụ đã bị hắc hóa-ing)

“Cô nói vậy cái gì? Cô có tư cách gì mà nói lời này?” Diệp Thiên Nhiên giận tím mặt: “Ba mẹ tôi đã đồng ý cho chúng tôi lui tới, cô là ai? Lại dám nói lời như thế?” Biết cô ta nhiều năm, thật chưa từng thấy bộ mặt cô ta đáng sợ như vậy. Lúc trước cô ta luôn dùng bộ mặt dịu dàng trước mặt anh. Cô ta thật quá biết che giấu chính mình, làm sao anh lại không phát hiện ra đây?

Sở Khả Nhi không dám nhìn Diệp Thiên Nhiên, chỉ oán độc nhìn chằm chằm cô: “Mạnh Yên, đừng tưởng rằng chú Diệp dì Diệp giống như tạm thời đồng ý, bọn họ chỉ là muốn lợi dụng cô.”

Diệp Thiên Nhiên nổi trận lôi đình: “Cấm miệng đi, dám ở trước mặt tôi khích bác ly gián, cô được dạy dỗ thế nào? Gia giáo của cô đâu? Ai dạy cô như vậy hả?”

Thật sự quá đáng sợ, loại người như thế anh còn xem như em gái ruột, mà cô ta lại không do dự phá hủy hạnh phúc của anh. Rất tốt rất tốt, từ nay về sau, cô ta không còn là em gái mà anh thương yêu nữa, mà là kẻ địch của anh. Anh đối với kẻ địch tuyệt không nhân từ nương tay.

Sở Khả Nhi tiếp tục tại kêu gào: “Mạnh Yên, các người sẽ không được hạnh phúc đâu, không bằng sớm kết thúc đi.”

Diệp Thiên Nhiên tức điên rồi, Sở Khả Nhi tựa như biến thành người khác vậy, điên cuồng làm người ta chặc lưỡi hít hà. Thật muốn tát cho một cái, thứ cô ta cần chính là dạy dỗ, hung hăng dạy dỗ!!

Mạnh Yên trấn an tay anh sắp không khống chế được, cười hí mắt mở miệng: “Đây là chuyện của hai người chúng tôi, không cần cô phí tâm. Cô vẫn nên quan tâm vị hôn phu của mình đi, nghe nói sang năm các người sẽ kết hôn, chúc mừng nha.” Cô cố ý nhắc tới hôn sự của Khả Nhi, cũng là nhắc nhở thân phận của cô ta, chú ý đúng mực, đừng hồ đồ nữa.

Sở Khả Nhi sắc mặt âm trầm dọa người, không ngừng khiêu khích: “Cô không phải là thích bị người ta lợi dụng chứ? Đến lúc đó bị một cước đá cho văng ra cho khóc lóc, chẳng bằng chấp nhận sự thật, chia tay sớm một chút.” Đến giờ phút này, cô ta vẫn là nhớ mãi không quên điểm này, cô ta có loại điên cuồng cố chấp.

Cô ta nghe được cha mẹ nói ba mẹ nhà họ Diệp đã đồng ý cho Mạnh Yên cùng Diệp Thiên Nhiên lui tới, cảm giác ghen ghét cơ hồ bức điên cô ả. Hận không thể hung hăng chém mấy nhát lên mặt Mạnh Yên, nhưng rất kỳ quái lại có thể có người âm thầm bảo vệ Mạnh Yên, hơn nữa không chỉ một người. Cô coi như muốn báo thù muốn cho hả giận cũng không có cách nào xuống tay. Chỉ có thể bắt được cơ hội lần này hung hăng đá kích nhược điểm của Mạnh Yên.

Thật kỳ quái, sao lại có người ăn không được thì đập đổ? Mạnh Yên thật sự không thể giải thích vì sao lại có ý nghĩ này, ám chỉ nói: “Coi như bị người ta lợi dụng, tôi cũng vui lòng. Dù sao cũng hơn vài người ngay cả giá trị lợi dụng cũng không có.”

Từ trước đến giờ ai thật lòng đối xử tốt với cô thì cô đối tốt lại như vậy, nếu không được thì tách ra. (#Mèo: Chém đó). Nếu không cách nào làm bạn nữa, vậy thì làm người lạ từng quen. Nếu như không cách nào chúc phúc, cần chi phải ghi hận trong lòng.

Sở Khả Nhi tức giận toàn thân phát run, thốt ra lời chua ngoa: “Lời ngon tiếng ngọt khuyên cô cô không nghe, thật đúng là con tiện nhân không biết phải trái.” Lời thô tục đều phun ra.

Mặt Diệp Thiên Nhiên xanh mét đến đáng sợ, nếu không phải là bị Mạnh Yên nắm chặt tay, thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Mạnh Yên cũng không chịu nổi thứ người như thế rồi, giống như con chó điên. Tình cảm thật sự ép người ta thành điên khùng sao? “Vô sỉ cũng phải có giới hạn, Sở Khả Nhi, hành động của cô làm cho người ta thật chán ghét [Bíp].”

Con giận Sở Khả Nhi bốc lên, trong đầu hỗn loạn, cho tới bây giờ không ai dám nói cô ta như vậy? Thật là to gan. Tiện tay bùng lên ly cà phê trước mặt tạt về phía Mạnh Yên.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Chương 99:

Ngay từ lúc đầu Diệp Thiên Nhiên vẫn luôn trong tư thế phòng bị, vừa thấy hành động khác lạ của Sở Khả Nhi, nhanh như chớp đưa tay ra ngăn lại, toàn bộ cà phê được hất lên người anh, bộ quần áo mặc trên người bị vấy bẩn toàn bộ, còn ly cà phê rơi xuống mặt đất vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Mạnh Yên hoảng sợ, khẩn trương kéo cánh tay anh hỏi: “Thiên Nhiên, có nóng không? Có đau hay không? Chúng ta nhanh đến bệnh viện.”

“Không có việc gì, cà phê này không nóng.” Diệp Thiên Nhiên nở nụ cười trấn an Mạnh Yên, may là cà phê đã nguội được một lúc rồi.

“Anh A Nhiên, anh không sao chứ?” Cuối cùng Sở Khả Nhi cũng tỉnh táo lại, đưa tay ra muốn nhìn anh có bị phỏng hay không.

Diệp Thiên Nhiên chán ghét đẩy cô ta ra chỗ khác: “Từ giờ trở đi cô không cần xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa.” Cô ta cho mình là ai? Động một chút là sử dụng trò này? Anh không có nghĩa vụ phải chịu đựng tính cách này.

Thấy anh tỏ thái độ rõ ràng như vậy làm cho Sở Khả Nhi tâm hoảng ý loạn giải thích: “Anh A Nhiên, không phải em cố ý, em chỉ nghĩ...”

“Là cô cố ý muốn hất vào tiểu Yên, thật quá đáng.” Diệp Thiên Nhiên lớn tiếng chỉ trích: “Nếu như cà phê này vẫn còn nóng mà bị hất vào người thì sẽ bị tổn thương đến mức nào? Tôi ghét nhất người nào có tâm địa độc ác.” Chỉ việc muốn hất lên người người Mạnh Yên đã càng làm cho anh không có cách nào có thể dễ dàng tha thứ được.

“Tâm địa độc ác? Em không có.” Sở Khả Nhi không chịu nổi khi bị anh chỉ trích, không ngừng lắc đầu, nước mắt như sắp muốn chảy ra: “Anh A Nhiên, anh nghe em giải thích, là lỗi của Mạnh Yên, là cô ấy mắng em, cho nên em... em chỉ muốn đánh trả. Em... chỉ là e thấy quá tức giận thôi.” Cho đến bây giờ, cô ta vẫn cho rằng tất cả đều là lỗi của Mạnh Yên, còn cô ta tuyệt đối không làm gì sai.

“Tức giận có thể ra tay làm tổn thương người khác hay sao? Đây là kiểu suy luận gì?” Diệp Thiên Nhiên kéo tay Mạnh Yên: “Tiểu Yên, chúng ta đi, không cần để ý đến cô ta.” Thật sự coi mình là công chúa hay sao? Muốn làm gì thì làm, không có cửa đâu.

“Đứng lại.” Sở Khả Nhi lớn tiếng hét chói tai: “Mạnh Yên, tôi xin cô hãy trả anh A Nhiên lại cho tôi, cô muốn cái gì cũng được, nếu không tôi đưa cho cô tiền, rất nhiều tiền. Hay là để cha tôi tìm cho cô một công việc thật tốt, nếu không...” Biểu hiện giống như người điên, làm cho mọi người xung quanh cũng phải khiếp sợ.

Trong ý thức của cô ta, thì cô ta và Diệp Thiên Nhiên là người cùng đẳng cấp, vĩnh viễn ngồi ở trên cao nhìn những người nghèo đáng thương, mà Mạnh Yên chính là hạng người nghèo đã phá hủy giấc mộng của cô ta, điều này làm cho cô ta hận thấu xương. Chỉ cần phá hỏng mối quan hệ của hai người

bọn họ thì cô ta nguyện ý chấp nhận làm bất cứ chuyện gì.

“Cô đang hạ nhục Thiên Nhiên hay là đang hạ nhục chính bản thân mình?” Gương mặt Mạnh Yên lạnh nhạt, tiếp tục nói: “Cô hãy tỉnh lại đi, Thiên Nhiên là người của cô từ lúc nào?”

Mạnh Yên có cảm giác hình như thần kinh Sở Khả Nhi có được không bình thường? Dường như bản thân cô ta tình nguyện sống trong một thế giới đầy sương, dù cho cô ta gặp phải bất cứ một biến cố nào, cô ta cũng đều không muốn mở mắt nhìn thấy.

Có lẽ đây chính là đóa hoa được trồng trong nhà kính, chỉ cần gặp một chút bão táp mưa sa, rất nhanh sẽ bị héo tàn.

Sở Khả Nhi không hề quan tâm đến hình tượng của mình, cuồng loạn hét to: “Từ nhỏ anh ấy đã là của tôi, nếu không phải có sự xuất hiện của cô cướp anh ấy đi, anh ấy vĩnh viễn sẽ là của tôi.”

Đây là lần đánh cuộc cuối cùng, Diệp Thiên Nhiên đã tốt nghiệp mà cô ta lại không biết anh sẽ được điều đến quân khu nào. Chỉ cần nghĩ đến sau này muốn gặp anh cũng rất khó khăn, tâm trạng của Sở Khả Nhi cảm thấy rất khó chịu, cha mẹ cô ta sẽ không bao giờ giúp đỡ cô ta đi theo Diệp Thiên Nhiên nên cô ta chỉ có thể dựa vào chính mình.

Mạnh Yên nhú chặt lông mày, xem ra cô ta thật sự bị mắc bệnh thần kinh rồi. Cô ta yêu Diệp Thiên Nhiên sao? Tại sao lại nói chuyện như muốn tranh giành một món đồ? Mà món đồ này của cô ta hay sao?

Mọi người xung quanh không biết sự việc cụ thể nhưng vẫn nhìn chằm chằm bọn họ, thậm chí có vài người còn nhìn Mạnh Yên với ánh mắt khinh thường, cho rằng Mạnh Yên là loại tiểu tam không biết xấu hổ.

Trong lòng Diệp Thiên Nhiên rất tức giận, nhưng trên khuôn mặt lại nở nụ cười tủm tỉm cất cao giọng nói: “Khả Nhi? Bạn trai của cô đâu? Không đúng, là vị hôn phu chứ. Không phải cậu ta và cô là luôn ở bên cạnh nhau hai tư trên hai tư tiếng sao? Sao cô lại có thể thừa dịp cậu ta không có ở đây mà có hành động hồ đồ như vậy?” Dám dùng trò này với Mạnh Yên, nhìn anh đáp lễ như thế nào?

Mọi người xung quanh đó nghe thấy vậy mới bừng tỉnh hiểu ra sự việc nên về mặt lại càng tỏ ra khinh bỉ hơn. Có mấy người phụ nữ càng tỏ ra tức giận hơn, hừ, người nào nh? Đã có vị hôn phu mà ở bên ngoài còn đi giành bạn trai của người khác, đúng là đang ăn trong bát đã nhìn sang nồi, không sợ no đến chết à.

Sở Khả Nhi nghĩ tưởng Diệp Thiên Nhiên đang ghen, mừng rỡ như điên mở miệng: “Anh A Nhiên, chỉ cần anh đồng ý về bên cạnh em, thì ngay lập tức em sẽ chia tay với anh ta.” Chỉ cần anh có lòng, cô ta nguyện ý hi sinh bất cứ cái gì.

“Bạn trai cô một lòng si mê đối với cô, làm sao cô có thể làm tổn thương cậu ta như vậy?” Diệp Thiên Nhiên cảm thấy rất buồn bực, lập tức nói rõ quan điểm lập trường của anh: “Trong lòng tôi chỉ yêu một người là Mạnh Yên, những người khác tôi không quan tâm.” Cô ta có thể hiểu rõ ý anh muốn nói hay không nữa?

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Không phải mọi chuyện đã được định sẵn hết rồi hay sao? Tại sao Sở Khả Nhi lại có hành động giống như người say rượu thế này? Đối với chuyện tình yêu có thể tùy tiện như vậy, thật không hiểu nổi trong đầu cô ta chứa những gì? Anh không thể giải thích nổi lý do vì sao, mà anh cũng không muốn hiểu. Dù sao, sau này chỉ cần không gặp cô ta nữa là được.

Sở Khả Nhi hét lên âm ỉ: “Sẽ không, anh chỉ cần thử qua lại cùng em thì nhất định sẽ phát hiện được em tốt đến thế nào.” Cô ta là một cô gái hoàn mỹ, cao quý đến như vậy, làm sao anh có thể không thích cô ta cho được? Nhiều năm khổ sở mong mỏi mà không được đáp lại làm cho trí tuệ của cô ta có chút không tỉnh táo.

“Đừng tiếp tục nói hươu nói vượn, người lớn hai nhà họ Lục và họ Sở đã đồng ý hôn sự của hai người, sau này cố gắng sống thật tốt là được.” Diệp Thiên Nhiên lạnh lùng nhắc nhở: “Không cần mơ mộng hão huyền những chuyện không thực tế.”

Nếu vẫn tiếp tục quấy rối, đừng trách anh không nể mặt cô ta, anh cũng lười không muốn quan tâm đến chuyện của cô ta.

Sở Khả Nhi nhất định không chịu từ bỏ hy vọng cuối cùng: “Anh A Nhiên, chỉ cần có anh, em không cần gia đình, không cần cha mẹ, có thể từ bỏ tất cả.”

Diệp Thiên Nhiên nhận thấy cô ta lựa chọn không nghe theo những gì anh nói, lời nói nghe không lọt tai thì cô ta sẽ tự động coi thường. Thật sự không có cách nào có thể đã thông tư tưởng của cô ta, hơn nữa nhưng gì cô ta đang nói đều là điên khùng, muốn nói gì cũng không thể nói lung tung như vậy được: “Tôi nói lại một lần cuối cùng, tôi chỉ yêu một người là Mạnh Yên, và chưa bao giờ có khái niệm sẽ yêu cô.” Nói dứt câu, anh quay sang Mạnh Yên kéo tay cô rồi khỏi đây.

“A Nhiên.” Âm thanh luống cuống hoảng loạn của Tiểu Lý Tử vang lên, mọi người xung quanh cũng lớn tiếng thét lên chói tai. Diệp Thiên Nhiên và Mạnh Yên cùng nhau quay đầu lại, hai người hít lạnh một hơi thật sâu. Đúng là điên rồi.

“Anh A Nhiên, anh hãy rút lại lời vừa nói.” Trong tay Sở Khả Nhi đang cầm mảnh vỡ của chén cà phê đặt lên cổ tay trắng nõn còn lại của cô ta, ánh mắt thì điên khùng quỷ quyệt.

Về mặt Đại Hùng căng thẳng khuyên nhủ: “A Nhiên, cậu mau nói mấy câu nhẹ nhàng để khuyên nhủ cô ta đi.” Tại sao lại có loại người như cô ta? Thật đúng là biết người biết mặt nhưng không biết lòng, bình thường vẫn cho rằng cô ta là một cô gái xinh đẹp đầy kiêu ngạo, hiếm có cơ hội gặp mặt như thế này nên muốn tỏ ra gần gũi một chút. Cũng không nghĩ đến cô ta lại là loại người cố chấp và điên khùng đến như vậy.

Trịnh Dĩ cũng gấp gấp hét lên: “Nhanh chóng vứt đồ đang cầm trên tay xuống.” Thật là, chỉ cùng nhau đến đây uống ly cà phê mà cũng có thể nghe được câu chuyện tình cảm mãnh liệt đến thế này, lại còn có thể nhìn thấy một màn cầu huyết như vậy. Nhưng nếu để xảy ra án mạng, chắc chắn bọn họ sẽ bị liên lụy.

Giương mặt Sở Khả Nhi đầy đau khổ: “Anh A Nhiên, thực sự anh không hề yêu em chút nào hay sao?” Nhưng trong lòng cô ta thì không ngừng cười lạnh, lần này nhất định phải tìm cách chia rẽ hai người bọn họ.

Diệp Thiên Nhiên đang muốn lên tiếng, anh không tin cô ta dám làm tổn thương bản thân mình! Hành động này cũng chỉ là uy hiếp anh mà thôi.

Tiểu Lý Tử vội vàng lắc đầu khuyên can: “Sợ rằng sẽ xảy ra án mạng, phải cẩn thận đối phó.” Nếu không phải là do anh ta chủ động để Sở Khả Nhi đi cùng thì có lẽ sẽ không có một màn này. Thật hối hận muốn chết, vậy mà trong lòng anh ta còn tôn sùng cô ta như nữ thần.

“Làm thế nào bây giờ?” Mạnh Yên cũng gấp, cô không hiểu tại sao lại có loại người cực phẩm đến thế? Còn có thể làm ra hành động bỉ ổi như vậy?

Diệp Thiên Nhiên bình tĩnh nhìn cô ta một cái, bỗng dừng ánh mắt sáng lên đứng ngay người nhìn ra bên ngoài, thần sắc tỏ ra nghiêm trọng nói lớn tiếng với người đứng bên ngoài: “Lục Phong mau vào đây, vị hôn thê của cậu đang muốn tự tử đây này.”

Sở Khả Nhi tưởng rằng anh chỉ đang hư trương thanh thế nên càng không thấy chút sợ hãi nào, chỉ bằng tình qua lại giữa hai nhà trong nhiều năm qua thì anh không thể thấy chết mà không cứu. Hôm nay, chỉ cần anh nói sai một câu là có thể sẽ làm cho Mạnh Yên ám ức: “Anh A Nhiên, anh yêu em, đúng không?”

Sở Khả Nhi quyết tâm muốn ép Diệp Thiên Nhiên nói một câu yêu cô ta, dù là nói dối đi nữa, cũng có thể tạo một cái gai đâm trong lòng Mạnh Yên. Thời gian trôi qua, tự nhiên hai người này sẽ xảy ra xung đột, đến lúc đó sẽ tự động chia tay nhau. Còn chết? cô ta cũng chưa từng nghĩ qua.

Diệp Thiên Nhiên dứt khoát kéo tay Mạnh Yên ngồi xuống ghế, nhưng cũng không thêm để ý đến Sở Khả Nhi. Điều này làm cho Sở Khả Nhi sùng sốt, dù cho thế nào đi nữa cũng không nên có phản ứng như thế này.

Bởi vì ngồi ở một góc độ khác nên Mạnh Yên không hề để ý phía bên ngoài cửa kính, cảm thấy hoang mang lo sợ đứng ngồi không yên, cô không thể nào tỏ ra lạnh lùng trong hoàn cảnh này được, mặc kệ Sở Khả Nhi muốn sống hay muốn chết, ngộ nhờ ban đầu là cố ý giả vờ sau lại thành sự thật, thì đúng là bi thảm. Đây chính là một mạng sống.

Trong lúc tất cả mọi người cảm thấy lúng túng không biết làm gì thì Lục Phong đi vào với sắc mặt khó coi: “Khả Nhi, em muốn làm gì? Mau ném đồ vật trên tay xuống.” Không trách được cô ta muốn kiểm soát tách khỏi anh, thì ra là nhìn thấy Diệp Thiên Nhiên.

Sắc mặt Sở Khả Nhi trắng nhợt: “Anh ... Không phải anh đi mua đồ uống ướp lạnh cho em hay sao? Vì sao lại đến đây?” Cô ta còn đặc biệt yêu cầu Lục Phong mua một loại đồ uống ướp lạnh đặc biệt đắt mà ở siêu thị trường không bán, muốn mua được loại đồ uống đó ít nhất cũng phải mất hai tiếng đồng hồ.

“Quầy đủ chưa? Còn chưa đủ mất mặt hay sao?” Tất cả sự việc diễn ra được Lục Phong thu vào trong mắt, trong lòng cảm thấy đau đớn như muốn rỉ máu. Bản thân anh ta thì luôn nâng niu coi như báu vật, còn cô ta thì lại vì một người đàn ông khác mà điên cuồng như vậy, thật sự rất tốt.

Trước đây, Lục Phong luôn luôn chiều theo ý muốn của cô ta, mà bây giờ lại nặng lời như vậy, làm cho Sở Khả Nhi tạm thời không chấp nhận được: “Anh có ý gì?”

Sau khi Diệp Thiên Nhiên thấy Lục Phong ra mặt, anh yên lặng không nói tiếng nào đứng dậy kéo Mạnh Yên rời đi, mấy người Tiểu Lý Tử cũng lập tức đuổi theo.

“Không cho đi.” Sở Khả Nhi tinh mắt nhìn thấy, hét ầm lên. Cô ta còn chưa đạt được mục đích đâu.

Diệp Thiên Nhiên đã chịu sự càn quấy của cô ta quá nhiều rồi, cho dù tùy hứng đến thế đâu thì cũng phải có chừng mực. Anh vẫn tiếp tục kéo Mạnh Yên đi ra ngoài mà không hề ngừng lại, Mạnh Yên đi ra khỏi cửa chính rồi mới quay đầu lại liếc mắt nhìn qua cửa kính. Thật là đáng tiếc cho người có tên gọi Lục Phong kia, khi anh ta lại thích loại phụ nữ như Sở Khả Nhi, đây đúng là một bi kịch lớn.

Về mặt Sở Khả Nhi ừ rừ nhìn chăm chăm mọi người bỏ đi, nháy mắt một cái cũng không có. Cho đến lúc bóng lưng của mọi người biến mất không nhìn thấy nữa, cô ta mới ừ rừ cúi đầu buông mảnh vỡ trong tay ra.

Lục Phong đợi cho đến khi mọi người đi hết mới mở miệng nói: “Em ở chung một chỗ với anh cảm thấy rất uất ức hay sao?” Trước mặt tình địch, anh không muốn nói ra những lời nói mất mặt thế này.

“Căn bản tôi không hề thích anh, anh còn giờ thủ đoạn ép buộc tôi phải ở bên cạnh anh.” Sở Khả Nhi trừng mắt nhìn chăm chăm Lục Phong, tất cả đều do anh làm xáo trộn.

Sắc mặt Lục Phong tái nhợt nhìn lại Sở Khả Nhi một hồi lâu, khóa miệng lầm bầm nói khẽ: “Không thích anh? Vậy tại sao lại còn theo anh lên giường?”

Sở Khả Nhi nghe thấy vậy lập tức nổi giận, ngẩng cao đầu vô cùng kiêu ngạo: “Cùng nhau lên giường thì có làm sao? Chỉ cần hai người là một nam và một nữ thì có thể cùng nhau lên giường.”

Lục Phong gật đầu một cái, giọng nói rất lạnh nhạt: “Nếu đã như vậy, anh sẽ tác thành cho em”

“Anh có ý gì?” Trong lòng Sở Khả Nhi cảm thấy lo lắng, trước đây anh chưa bao giờ nói chuyện với cô bằng giọng điệu như bây giờ.

“Giải trừ hôn ước, sau này ai đi đường nấy.” Lục Phong nói ra quyết định của anh, thật sự anh thấy mệt mỏi. Vì cô ta anh nghìn dặm bên ba theo đuổi, vậy mà cô ta không để trong lòng, chỉ luôn luôn nghĩ về Diệp Thiên Nhiên.

Sở Khả Nhi không dám tin, đôi mắt mở to: “Cái gì? Anh ... Anh có thể bỏ được sao?” Có làm hay không? Anh lại dám nói chia tay? Anh có tư cách gì? Chỉ cô ta mới có tư cách nói câu đó.

“Đàn ông tốt lo gì không lấy được vợ, trên đời này thiếu gì phụ nữ tốt, cần gì phải níu giữ người phụ nữ không hề thích mình?” Lục Phong cảm thấy anh rất ngu ngốc, lại có thể yêu thích cô ta mười mấy năm trời.

Sở Khả Nhi lớn tiếng chất vấn: “Có phải anh có người phụ nữ khác hay không?” Ngoại trừ nguyên nhân này, còn có cái gì khác hay sao? Chỉ có cô ta không cần người khác, chứ người khác đừng có cơ hội quay lưng phản bội cô ta.

“Có hay không có cũng không liên quan gì đến em.” Nếu đã quyết định thì thái độ cũng phải trở nên cứng rắn hơn.

“Anh là vị hôn phu của tôi, sao lại không có liên quan đến tôi?” Cuối cùng cô ta cũng nhớ ra là có một vị hôn phu.

“Sao vừa nãy em không nghĩ đến anh là vị hôn phu của em? Không phải em luôn miệng nói yêu Diệp Thiên Nhiên hay sao?” Lục Phong lạnh lùng cười nhạo, tiếp tục nói: “Không phải em đã nói vì Diệp Thiên Nhiên có thể vứt bỏ tất cả hay sao?” Bao gồm cả vị hôn phu là anh, nếu như cô ta đã không quý trọng đoạn tình cảm này thì coi như bỏ đi, chắc chắn anh sẽ gặp được người biết quý trọng.

“Anh nghe được tất cả sao? Anh đứng bên ngoài đợi bao nhiêu lâu thế?” Lúc này Sở Khả Nhi mới nhớ đến những lời cô ta đã nói, nhớ đến hành động điên cuồng vừa nãy, sắc mặt trắng nhợt.

“Từ lúc tất cả mọi người cùng nhau đi vào quán.” Cô ta yêu cầu anh đi mua đồ uống lạnh, quay lại tìm cô ta thật lâu, mãi đến khi tất cả mọi người cùng đi vào quán thì mới tìm thấy. Đồng thời, anh cũng nhìn thấy Diệp Thiên Nhiên, trong lòng nảy sinh một chút nghi ngờ nên đứng ở phía ngoài tầm kính theo dõi tình hình.

Sở Khả Nhi vừa tức vừa giận: “Vậy tại sao anh không đi vào? Có phải anh có ý muốn nhìn thấy tôi làm trò cười cho thiên hạ hay không?”

Vậy mà cô ta cũng có thể phản bác lại được, Lục Phong chán nản mất hết ý chí, bỏ ra thời gian dài như vậy để theo đuổi một phần tình cảm, anh cảm thấy mệt mỏi, thật sự rất mệt mỏi. Anh bắt đầu thấy hoài nghi, tất cả những thứ này đáng sao? Anh bỏ ra không biết bao nhiêu tâm tư cũng như công sức, cuối cùng chỉ nhận được thân xác, còn trong lòng cô ta thì anh chẳng có chút vị trí nào.

Thấy anh không hề lên tiếng, Sở Khả Nhi càng thấy hốt hoảng, bên ngoài vẫn mạnh mẽ nhưng trong lòng lại thấy run sợ: “Anh đang nghĩ lung tung gì vậy? Tôi cảnh cáo anh, nếu còn dám dùng thái độ này đối với tôi, thật sự tôi sẽ chia tay với anh đấy.” Cô ta còn tưởng rằng Lục Phong tức giận nên mới nói thế, không coi là thật. Chung quy chỉ là một điều, cô ta ý vào chuyện Lục Phong yêu mến, không có gì phải sợ.

“Vậy thì chia tay thôi.” Lục Phong lạnh lùng bỏ lại một câu, cũng không hề quay đầu lại trực tiếp bỏ đi.

Yêu nhiều hơn nữa cũng sẽ bị chà đạp, đừng tưởng rằng đối phương yêu mà có thể muốn làm gì thì làm, muốn gì cứ lấy. Tình yêu là một đóa hoa phải cung chiều, cả hai người phải cùng nhau vun đắp tình cảm, nếu chỉ có một người cố gắng thì sẽ không có cách nào bền vững được, đến một ngày nào đó sẽ bị tan vỡ.

“Khốn kiếp, anh có tư cách gì mà đối xử với tôi thế này? Lúc đầu là do anh mặt dày mày dạn theo đuổi tôi, muốn tôi ở bên cạnh, là do anh giờ trở mặt cho cha mẹ tôi biết chuyện. Nay, anh đứng lại. Lục Phong, cái người đáng chết này.” Sở Khả Nhi tức giận nhấc chân đuổi theo phía sau Lục Phong.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chương 100:

Bị chuyện xảy ra lúc sáng làm cho mất hứng, trang phục của Diệp Thiên Nhiên lại bị vấy bẩn, mấy người cảm thấy không còn hứng thú đi dạo trên sân trường nữa.

Diệp Thiên Nhiên và Mạnh Yên chào từ biệt mọi người thuê xe taxi quay về căn hộ gần đây.

Vừa bước vào trong nhà, Diệp Thiên Nhiên bật điều hòa cho thoáng mát rồi mới đi vào phòng tắm thay trang phục, ngay từ lúc còn nhỏ anh đã mặc

bệnh sạch sẽ.

Mạnh Yên vào bếp mở cửa tủ lạnh ngó nghiêng một lúc, không tề, tủ lạnh chất đầy ắp đồ. Bia ướp lạnh, hoa quả tươi, nước dừa, nước ngọt, cái gì cũng có, trong tủ lạnh sắp xếp rất nhiều đồ uống ướp lạnh và các loại thực phẩm. Dễ nhận thấy anh thường xuyên đến đây ở, hơn nữa chuẩn bị rất nhiều đồ ăn vặt, đều là những món cô thích ăn.

Mạnh Yên lấy một lon nước dừa ra uống, chất lỏng man mát lạnh lạnh chảy vào bụng tạm thời xua tan toàn bộ cái nóng của thời tiết mùa hè. Tiện tay cầm điều khiển bật ti vi, cô ngồi xuống ghế sa lon từ từ uống.

“Giúp anh lau tóc.” Diệp Thiên Nhiên đã tắm xong, thay một bộ quần áo thể thao màu xanh lam đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, nước trên mái tóc đen ướt sũng chảy xuống cổ.

Mạnh Yên nhận lấy khăn lông giúp anh lau tóc, tóc của anh rất thô ráp, sờ vào giống như có gì đó đâm vào tay. Tiếp xúc quá gần, chop mũi cô ngửi được hương vị đàn ông nhẹ nhàng khoan khoái từ trên người anh, nhìn đôi tai anh trắng như bạch ngọc, trái tim của cô bỗng đứng như muốn nhảy ra ngoài, cô vội vàng rời tầm mắt không dám nhìn anh nữa.

Đôi tay cô vẫn liên tục lau tóc cho anh, nhưng trong lòng lại suy nghĩ viển vông, không hiểu suy nghĩ những gì.

Bỗng dưng cảm thấy như trời đất quay cuồng, cô bị anh đặt dưới thân, trong đôi mắt đen nhánh của anh dường như có hai ngọn lửa nhỏ, trực tiếp nhìn cô không chớp mắt. Bầu không khí trong phòng trong chốc lát trở nên rất mờ ám.

Trong nhất thời đầu óc Mạnh Yên như bị chặn, ngu ngơ mở miệng nói: “Anh ... anh làm sao vậy?”

Còn chưa dứt lời nói, mũi của cô đã bị anh chặn lại, đôi tay anh ôm thật chặt thân thể của cô.

Môi lưỡi quấn quýt, dây dưa chặt chẽ, hơi thở nóng bỏng nhiệt tình quá mức.

Trong đầu cô một mảng trống rỗng, chỉ có thể bất lực bám vào cổ anh, bị động chấp nhận nhiệt tình của anh. Bàn tay anh dần dần tuột xuống phía dưới ngực cô hung hăng xoa nắn. môi lưỡi càng ngày càng quấn quýt hơn, hận không thể hòa nhập làm một.

“Thiên Nhiên, anh ... Mau dừng lại.” Mạnh Yên bị anh hôn làm cho cả người như nhũn ra nhưng trong lòng lại thấy lo lắng. Trước kia anh cùng cô thân thiết, vẫn luôn chú ý giữ đúng chừng mực, có những vị trí tuyệt đối không chạm. Nhưng lần này lại kịch liệt như muốn đốt cháy tất cả ...

Cũng không biết anh có nghe thấy cô nói gì không, anh chỉ cúi thấp đầu a lên một tiếng, động tác của bàn tay càng ngày càng tự tung tự tác.

Cô thấy sợ hãi kêu lên một tiếng, tim đập liên hồi giữ chặt bàn tay của anh lại không cho phép anh lộn xộn nữa. Anh nặng nề thở dốc một hơi, nắm đôi bàn tay cô đặt lên phía trên đầu dùng một tay giữ lại, một tay khác lạng lẽ sờ trên làn váy tham lam dò xét đi vào ...

“Thiên Nhiên, anh ...” Giọng nói của Mạnh Yên run rẩy không thể nào hình dung được là điều gì, tận sâu trong cơ thể cô dường như có một luồng khí nóng lan tỏa.

“Tiểu Yên, anh không muốn chờ thêm nữa.” Sâu trong đáy mắt anh là một mảnh đỏ sậm, cởi bỏ áo váy của cô, bàn tay cuồng loạn xoa nắn ngực cô.

“Không được.” Âm thanh cô mềm yếu vô lực, nhưng trong đầu vẫn còn rất thanh tỉnh.

Diệp Thiên Nhiên ở bên tai cô thấp giọng gù dồ: “Ngoan, anh sẽ không làm em bị đau.” Mặc dù anh đang rất đau đớn, hận không thể lập tức vùi sâu vào cơ thể của cô.

“Không ...” Cô không sợ cùng anh xảy ra quan hệ, mà là sợ ... “Anh đã chuẩn bị kỹ càng biện pháp an toàn chưa?”

Hai người đã qua lại nhiều năm, đi tới bước cuối cùng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Thế nhưng hậu quả bọn họ chưa có sự chuẩn bị kỹ càng? Cô còn là một học sinh, nếu cô có thai, cô biết phải làm những gì bây giờ? Cha mẹ cô đều là những người bảo thủ, mà anh lại không có ở bên cạnh, bản thân cô một thân một mình còn lo chưa xong làm sao có thể đảm nhận trọng trách này được.

Diệp Thiên Nhiên giống như bị tạt một gáo nước lạnh gục đầu ngã xuống, động tác của anh dừng lại, trên mặt đầy thống khổ, rốt cuộc cắn răng từ trên người cô bước xuống chạy như bay vào nhà tắm.

Mạnh Yên mềm nhũn nằm trên ghế sa lon không hề động đậy, nghe tiếng nước xả xả ào ào trong nhà tắm truyền ra, trong lòng không cảm nhận được là may mắn hay mất mát?

Diệp Thiên Nhiên từ phòng tắm đi ra, nhìn trong phòng khách không thấy Mạnh Yên, trong lòng quỳnh lên, không phải cô giận anh chứ? Tức giận bỏ đi? “Tiểu Yên, tiểu Yên.”

“Em đang ở thư phòng.” Giọng nói Mạnh Yên rất bình tĩnh truyền đến.

Anh thở phào nhẹ nhõm, đi vào phòng bếp chuẩn bị một ấm trà lúa mạch bùng vào thư phòng. Mùa hè, anh cho rằng uống loại trà này là tốt nhất, cũng giúp giải khát nhiều nhất.

Mạnh Yên ngồi trước máy tính đang xem tin tức trên mạng, cô không dám ngẩng đầu vì trong lòng vẫn còn cảm thấy xấu hổ.

“Uống ly trà nóng.” Diệp Thiên Nhiên rót một ly trà đưa cho Mạnh Yên coi như lấy lòng. Da mặt Mạnh Yên luôn rất hồng, tốt hơn hết là không nên nhắc đến chuyện vừa mới phát sinh lúc này.

Mạnh Yên lòng dạ rối bời đón nhận ly trà, tiện tay đưa lên miệng uống một ngụm: “Nóng, thật là nóng.” Đầu lưỡi phun phì phì, nóng muốn chết!

Diệp Thiên Nhiên vội vàng chạy đi lấy một cốc nước lọc đưa cho Mạnh Yên uống: “Em cũng quá nóng vội đi, để nguội rồi hãy uống chứ.” Động tác của cô rất nhanh, anh muốn ngăn cản cô dừng lại cũng không kịp.

“Đều tại anh, là anh không tốt.” Mạnh Yên vừa tức vừa giận, không phân biệt đúng sai: “Ai bảo anh đưa cho em ly trà nóng như thế chứ.”

“Được được, là do anh không tốt, là anh sai.” Diệp Thiên Nhiên ngoan ngoãn nhận lỗi.

“Lúc trước chính anh cũng không tốt.” Thái độ của anh càng tốt, trong lòng cô càng cảm thấy khó chịu: “Cũng không có chuyện gì, em về trước đây.”

“Đừng đi, ngày mai anh phải phải đi rồi.” Diệp Thiên Nhiên thấy cô cúi đầu không có phản ứng gì, suy nghĩ rối loạn, đôi tai cũng trở nên ửng đỏ: “Anh sẽ không có hành động nào giống lúc này nữa ... Anh sẽ không chạm vào em nữa.”

Chuyện vừa xảy ra, không phải là do anh cố ý muốn chạm vào cô, anh nghĩ đến việc sẽ phải xa cách cô một thời gian, tự nhiên thấy trong lòng trống trải, nên mới liều lĩnh muốn đạt được điều gì đó. Hai người bên cạnh nhau đã nhiều năm, ở phương diện này nhất định sẽ ngầm hiểu ý nhau. Anh cũng tuân thủ nghiêm ngặt phòng tuyến này, trước khi tất cả mọi chuyện kết thúc, anh sẽ không cùng cô làm chuyện kia. Cho nên, lúc bình thường cho dù anh có khát vọng đến thế nào đi nữa thì cũng chỉ quán quýt lấy cô rồi hôn thêm vài cái nữa, ngay cả động tác cần rờ cũng không dám, anh chỉ sợ trong lúc nhất thời không kìm nén được bản thân.

Mạnh Yên nghe được lời nói của anh, cảm thấy xấu hổ mặt đỏ bừng, ghét, sao anh lại có thể nói thẳng ra như vậy? Cô chỉ nghĩ đơn giản may cũng chưa có xảy ra chuyện gì nên bỏ qua, coi như bình thường, nhưng còn anh thì hết lần này đến lần khác cứ lôi vấn đề này ra nói, thật là.

“Đừng giận anh nữa, được không? Thời gian chúng ta bên nhau cũng không còn nhiều lắm.” Diệp Thiên Nhiên lúng ta lúng túng một hồi lâu: “Nếu em thấy không vui, có thể đánh anh cho hả giận.”

“Em không tức giận.” Mạnh Yên cắn môi dưới: “Em chỉ là ... chỉ là cảm thấy hơi xấu hổ.”

“Em thật ngốc, chúng ta là người yêu của nhau, cứ xem như chúng ta có làm chuyện gì đi nữa thì cũng rất bình thường.” Diệp Thiên Nhiên thờ phào nhẹ nhõm, buồn cười sờ mặt của cô: “Có gì phải xấu hổ?”

Mạnh Yên tức giận vùng nắm đấm nhỏ lên: “Cầm miệng, anh còn nói lung tung.”

Diệp Thiên Nhiên biết ở phương diện này bạn gái anh cực kỳ bảo thủ: “Tiểu Yên, thực sự em không thích anh ôm em hay sao?” Thế nhưng anh lại rất thích được ôm cô, hận không có cách nào hòa làm một, từ đó vĩnh viễn không bị chia cắt.

Từ trước đến nay, hai người chưa bao giờ đề cập đến chuyện này, đừng nói gì đến việc tìm hiểu học hỏi.

Mới vừa rồi nếu không phải anh thực sự thương yêu cô, có lẽ anh đã ăn cô luôn rồi. Như vậy sẽ khiến trái tim anh cảm thấy an tâm hơn. Nhưng vì yêu cô nên phải vì cô mà suy nghĩ, nếu chỉ vì vui sướng nhất thời mà trúng độc đắc, thì biết làm thế nào? Bây giờ, Mạnh Yên là cô gái mới chỉ hai mươi tuổi, vẫn còn đang là sinh viên đại học. Anh không nỡ từ bỏ đứa nhỏ, cũng không muốn Mạnh Yên bị lâm vào hoàn cảnh khó xử, trên đời này phương pháp tránh thai dù cho tốt đến mấy cũng không đảm bảo an toàn một trăm phần trăm, cho dù đang là kỳ an toàn của cô cũng sẽ có lúc sai lệch. Anh không có niềm tin này, nên cứ cố gắng nhìn thì tốt hơn. Dù sao cũng đã nhân nhĩ nhiều năm như vậy, chờ thêm vài năm nữa cũng không có vấn đề gì.

Mạnh Yên xấu hổ đến mức muốn độn thổ, chuyện tế nhị như vậy làm thế nào mà anh cứ dừng dừng nói ra? “Em về đây.”

Cô vừa mới nhắc chân đi được một bước, phía sau đã bị anh ôm lấy: “Được rồi, anh không nói đến chuyện này nữa, đừng đi, ở lại với anh. Không biết đến bao giờ anh mới có thể được gặp lại em?”

Nghe anh nói như vậy, Mạnh Yên cũng dừng bước chân không đi nữa. Đúng vậy, chia tay lần này không biết phải đợi bao lâu mới có thể được gặp lại nhau: “Không cho phép anh làm chuyện như thế với những cô gái khác.”

“Ghen?” Nghe cô nói vậy, trái lại làm cho Diệp Thiên Nhiên thấy vui vẻ cười híp cả mắt: “Yên tâm, đối với người khác anh không có hứng thú.”

“Anh mà dám cùng phụ nữ khác làm chuyện xằng bậy, anh sẽ chết chắc.” Mạnh Yên đâm nhẹ anh mấy cái, cô hết sức nghiêm túc, nếu như anh phạm phải sai lầm này thì cô sẽ bỏ mặc anh, đồng thời cô sẽ lấy lại toàn bộ tài sản đứng tên anh, dù thế nào đi nữa tất cả giấy tờ chứng minh tài sản cá nhân của anh đều đang nằm trong tay cô, không những vậy còn phải tìm cho mình một bạn trai khác, khiến anh tức chết.

Diệp Thiên Nhiên biết rõ tính cách của cô, giơ tay lên đảm bảo: “Tuân lệnh, tiểu Yên nhà ta là một bình dấm chua, anh tuyệt đối không dám.”

Mạnh Yên nhỏ mọn cắn vào bàn tay phải của anh một cái: “Hừ, anh nhớ kỹ lời đã nói đấy.”

“Nhất định ghi nhớ.” Diệp Thiên Nhiên liên tục gật đầu không ngừng: “Vậy cho anh hôn nhẹ một cái.” Anh sắp phải đi rồi, cho anh hạnh phúc nhiều thêm

một chút.

Còn muốn hôn? Hôn để lại bốc hỏa à? Đến lúc đó muốn dập lửa thì phải làm thế nào? Mạnh Yên đánh vào bàn tay anh một cái: “Mau buông em ra.”

Bỗng dưng anh nghĩ đến một chuyện, ngoan ngoãn buông tay, xoay người chạy vào phòng ngủ.

Không phải anh tức giận đấy chứ? Cô chỉ là thuận miệng nói, anh là đàn ông con trai mà cũng không biết nhường nhịn cô một chút sao? Mạnh Yên bĩu môi, thu dọn đồ đạc muốn về nhà.

Đúng lúc này, Diệp Thiên Nhiên từ phòng ngủ chạy ra, bàn tay phải nắm chặt: “Tiểu Yên, anh có quà tặng em”

Thì ra anh đi lấy quà tặng chứ không phải tức giận. Mạnh Yên vui vẻ trở lại: “Cho em? Hôm nay cũng không phải là sinh nhật em mà?”

Bình thường, hai người đi ra ngoài dạo chơi, mọi chi tiêu đều do anh bỏ tiền, lúc đi dạo phố Mạnh Yên nhìn vừa ý món đồ gì, anh đều thuận tay mua luôn. Nhưng hôm nay lại trịnh trọng như vậy, đúng là chưa từng có.

Diệp Thiên Nhiên nhìn Mạnh Yên, trái tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực: “Thật là dài dòng, rốt cuộc là em muốn nhận hay không nhận?”

Mạnh Yên cười híp mắt gật đầu: “Muốn muốn, chỉ cần là đồ anh tặng, em đều thích.”

“Thật sự?” Diệp Thiên Nhiên cười cười, vẻ mặt có chút bối rối, đưa cho Mạnh Yên hộp quà đã cầm trong tay từ lâu.

“Quà gì đây?” Mạnh Yên cảm thấy không hiểu nổi, cô vẫn nhìn chăm chăm vào gương mặt anh. Sao lại khảm trương như vậy? Trong đầu suy nghĩ đủ kiểu, tay vô ý thức mở hộp quà ra mới phát hiện là một chiếc nhẫn bạch kim, phía trên nạm mấy viên kim cương lấp lánh, kiểu dáng vô cùng trang nhã phóng khoáng, làm cho cô vừa nhìn đã thích: “Anh ... anh có ý gì?” Cô cũng mơ hồ đoán được câu trả lời, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

Diệp Thiên Nhiên cố gắng bình tĩnh lại, nhưng trên mặt vẫn không ngừng tỏ ra hoảng loạn: “Mấy ngày trước, trong lúc vô tình nhìn thấy chiếc nhẫn này, cảm thấy rất hợp với em, nên ... nên lập tức mua luôn.” Tại sao có thể như vậy? Mục đích ban đầu của anh là muốn cầu hôn Mạnh Yên, nhưng lời nói vừa đến khóe miệng anh lại không có cách nào nói ra được! Anh có xem trên ti vi, tại sao những người đó lại có thể nói lời cầu hôn dễ dàng như thế?

Nghe lời này, Mạnh Yên bĩu môi, đang định trả lại cho anh hộp quà: “Nhẫn có thể tùy tiện đưa thế sao? Trả lại cho anh.”

Được rồi, là cô cố ý muốn trêu anh. Ai bảo anh không chịu nói chuyện không chịu dứt khoát? Trêu anh cũng rất thú vị, đã quen nhìn bộ dáng chiều chuộng của anh, bỗng dưng bây giờ lại tỏ ra hoảng loạn như vậy, nhìn Diệp Thiên Nhiên thế này thật là đáng yêu.

Diệp Thiên Nhiên cuống lên, mồ hôi toát ra đầy trên trán: “Anh không đưa tùy tiện, anh chỉ muốn tặng chiếc nhẫn này cho em. Không phải là anh muốn trói buộc em, chỉ là muốn em nhận. Đến lúc thích hợp ... anh hi vọng sẽ được đeo chiếc nhẫn này vào ngón tay em.” Câu nói dài được anh ấp úng nói thành ba đoạn mới hết câu, nói năng lộn xộn. Tâm tư hoảng loạn như muốn nhảy ra ngoài, đôi mắt nhìn chăm chăm Mạnh Yên không chớp mắt.

“Đây là anh đang cầu hôn em sao?” Mạnh Yên không đành lòng tiếp tục trêu anh, giúp anh nói hoàn chỉnh vấn đề. Có điều, bình thường anh là người nói chuyện lưu loát, gọn gàng như vậy, vậy mà vào lúc này, nói một câu cũng lộn xộn, lại còn nói không đúng trọng tâm của vấn đề.

“Coi là như vậy đi.” Hai má Diệp Thiên Nhiên đỏ bừng: “Dù sao sớm muộn gì em cũng là vợ của anh. Nếu như em cảm thấy chưa hài lòng, đến một lúc nào đó anh sẽ lại cầu hôn em một lần nữa.” Toát cả mồ hôi, lời nói vừa dứt khỏi miệng khiến anh muốn ngất tại chỗ.

Mạnh Yên nhìn thẳng vào mắt anh hồi lâu, mãi đến lúc cô anh cũng đỏ rần do quá căng thẳng thì cô mới mím môi một cái, đưa tay lên tháo sợi dây chuyền đang đeo trên cổ xuống lồng chiếc nhẫn vào, rồi mới tiếp tục nói: “Lần này không tính làm gì, em sẽ tịch thu trước, đến lúc anh muốn thay đổi chủ ý thì vẫn còn kịp, mà đối với em thì cũng có thời gian để nghĩ suy nghĩ thêm về chuyện này.”

Nhìn động tác của Mạnh Yên, một lần nữa Diệp Thiên Nhiên lại thở phào nhẹ nhõm, trên mặt nở một nụ cười thật tươi: “Anh sẽ không thay đổi chủ ý, em cũng suy nghĩ quá nhiều.” Nhất định Mạnh Yên sẽ là của anh, muốn chạy cũng không có cửa đâu.

“Còn phải xem biểu hiện của anh đã.” Mạnh Yên nghịch ngợm nháy mắt mấy cái. Còn lâu cô mới cho anh uống định tâm hoàn, miễn cho anh ăn cô.

Tác giả: Toát hết cả mồ hôi, con ngựa chạy được nửa quãng đường vẫn còn phải lo lắng đề phòng, vừa sợ lời nói ra khỏi miệng, vừa sợ bị người khác cực kỳ bài xích, quần quýt hồi lâu mới có phiên bản này.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Chương 101:

Mạnh Yên trốn ở trên tầng ba nghịch máy tính, chỉ giúp việc ở dưới tầng một làm việc nhà. Trong nhà chỉ có hai người, lúc này tâm tình Mạnh Yên cảm thấy trống rỗng, trong đầu lại đang suy đoán hiện giờ Diệp Thiên Nhiên đang ở thành phố nào? Có phải rất vất vả hay không?

Thời tiết quá nóng, Diệp Thiên Nhiên đã không có ở đây, cha mẹ cô cũng bận bịu đến mức chân không chạm đất. Một mình cô cảm thấy nhàm chán muốn chết nhưng lại không nghĩ ra nên làm việc gì.

Phía ngoài cầu thang truyền đến tiếng bước chân, Mạnh Yên nghiêng đầu nghe ngóng, chẳng lẽ cha cô đã về nhà? Không phải cha nói sang nhà họ Giang có việc hay sao?

Cô nhìn thấy chỗ ngoặt của cầu thang bóng dáng một người, không khỏi vui mừng nhảy dựng lên: “Phương Phương, sao cậu lại đến đây? Cậu không phải đi làm hay sao?” Hôm nay cũng không phải là ngày nghỉ ngơi cuối tuần, đáng lẽ giờ này cô ấy phải đang ở công ty làm việc chứ.

Tâm tình Phương Phương rất sa sút ngồi xuống ghế salon, giọng nói có chút nặng nề: “Mình xin nghỉ việc rồi.”

Mạnh Yên với tay lấy đĩa trái cây đặt bên cạnh khay trà đến trước mặt Phương Phương: “Tại sao? Không phải cậu nói công việc rất tốt hay sao?”

Lần trước gặp nhau, trong lòng Phương Phương còn tràn đầy ước mơ muốn làm việc ở công ty đó mười mấy năm. Lần này thay đổi cũng quá nhanh, chắc chắn là có chuyện gì xảy ra rồi.

Lâm Phương Phương tiện tay cầm một quả táo, dánh về ừ ừ: “Mình bị thủ trưởng quấy rối tình dục, không thể tiếp tục ở đây nữa.” Thật là xui xẻo, sao cô lại gặp phải những thể loại chuyện này? Mà tên quản lý mới đến này cũng là dạng người không biết xấu hổ, ông ta cũng không nhìn lại bản mặt béo mập như heo của ông ta, mà lại dám vụng trộm sờ mông của cô.

“Mẹ nó, là tên khốn kiếp nào? Để mình đi giết chết hắn.” Mạnh Yên vừa nghe xong lập tức xù lông, có làm hay không? Lại có chuyện như vậy: “Cậu có bị thua thiệt gì không?” Nếu có vấn đề gì xảy ra, cô sẽ đi tìm tên khốn kiếp kia tính sổ.

Nhìn Mạnh Yên tức giận đầy cảm phẫn như vậy, khiến cho tâm trạng Phương Phương dễ chịu hơn nhiều, cô lắc đầu trả lời: “Mình không sao, mình xin nghỉ việc rồi, nhưng...” Mất việc, sau này cô biết làm thế nào? Nhưng cô lại không thể chịu được sự sỉ nhục này, cô không thể học theo những cô gái khác nhẫn nhục chịu đựng như vậy, vì công việc mà thỏa hiệp.

Bây giờ tìm việc khó khăn, trình độ của cô lại thấp, thật vất vả mới tìm được một công việc tốt như thế này. Tiếp theo cần phải cố gắng tìm kiếm việc làm, chỉ có điều trong lòng vẫn cảm thấy lo lắng, cũng không biết có thể tìm được công việc phù hợp không nữa?

Mạnh Yên vỗ vai Phương Phương động viên: “Không có vấn đề gì, ngoài trời nóng như vậy, vừa hay cậu ở nhà nghỉ ngơi một thời gian rồi lại tính tiếp.” Công việc như vậy không cần cũng được, nhân cơ hội này nghỉ ngơi thoải mái một chút, mà cô cũng sẽ có người bên cạnh trải qua mùa hè này.

Lâm Phương Phương cau mày, vẻ mặt đầy đau khổ: “Nhưng mình muốn tự kiếm tiền nuôi sống bản thân.” Cô không thể so sánh với Mạnh Yên, cái gì cũng không cần lo lắng, chỉ cần nghiêm túc học tập thật tốt là được.

Hơn nữa, nếu mẹ cô biết chuyện nhất định sẽ nói cô ngốc nghếch, cho nên ngay sau khi nộp đơn xin nghỉ cô cũng không về nhà, trực tiếp đến nhà Mạnh Yên kể khổ.

Mạnh Yên không biết nên khuyên Phương Phương như thế nào: “Phương Phương, thực ra cậu không cần quá khổ cực như vậy.” Cái gì cũng một mình chịu đựng, quá mệt mỏi.

“Chúng ta đều đã trưởng thành, tất nhiên là muốn phải dựa vào chính mình.” Lâm Phương Phương khẳng khái giữ vững lập trường của mình.

“Vậy cứ từ từ tìm, trong khoảng một thời gian ngắn muốn tìm một công việc thích hợp cũng khá là khó khăn.” Mạnh Yên cũng không muốn miễn cưỡng hay ép buộc người khác, chỉ đành cùng nhau giúp đỡ nghĩ biện pháp: “Hay là cậu đến công ty của mẹ mình làm việc?” Vừa phù hợp chuyên ngành, lại vừa là người nhà quen biết nhau, tất cả sẽ dễ nói chuyện hơn.

“Mình không muốn.” Phương Phương lắc đầu từ chối: “Nhất định mẹ sẽ làm phiền mình đến chết mất.”

Cô vẫn sống ở bên ngoài không chịu về nhà là cũng vì một nguyên nhân quan trọng, chính là không chịu nổi chuyện mẹ cô suốt ngày giới thiệu đối tượng cho cô hẹn hò. Năm nay cô mới có bao nhiêu tuổi chứ? Gấp cái gì?

“Tùy cậu vậy.” Mạnh Yên cũng hiểu rõ tình hình gia đình Phương Phương, lập tức chuyển đề tài nói chuyện, cô không muốn Phương Phương thấy phiền lòng thêm nữa: “Chỉ có điều chuyện liên quan đến tên thủ trưởng kia, không thể dễ dàng bỏ qua cho hắn như thế.” Là dạng người cặn bã, nên chính một chút sẽ tốt hơn.

“Thôi bỏ đi.” Phương Phương hung hăng đưa quả táo lên miệng cắn một miếng, thật giống như muốn cho hả giận: “Dù sao mình cũng không bị tổn hại gì, bây giờ gây sự cũng không được hay cho lắm.” Dù sao cô cũng là một cô gái, làm lớn chuyện này vừa mất hết thể diện, lại càng sợ người trong nhà biết được.

Mạnh Yên gật đầu đồng ý không đề cập đến chuyện này nữa, nhưng trong đầu lại ghi nhớ thật kỹ tên của hắn ta.

Hai người ngồi yên lặng một lúc, bỗng dưng Phương Phương nghĩ đến một chuyện: “Tiểu Yên, cậu có biết chuyện chị họ cậu đang có thai hay không?”

“Cái gì? Là của ai?” Mạnh Yên há miệng ngạc nhiên, cô không dám tin.

Mấy ngày lễ mừng năm mới, Mạnh Tuệ nói muốn ly hôn, Mạnh Yên cũng đã từng gọi điện mấy lần muốn hỏi thăm tình hình, nhưng đều là Quý Tú Mai nghe máy, cô bị bà ta nằng cho một trận, còn nói không cho phép gọi đến một lần nữa. Sau đó, gia đình cô lại vội vàng dọn dẹp chuyển nhà, không có thời gian quan tâm đến chuyện của Mạnh Tuệ nữa.

“Đương nhiên là của chồng chị ấy, hai người không có ly hôn.” Phương Phương thở dài: “Hình như chị ấy có bầu được năm tháng rồi.”

Mạnh Yên nhắm tính thời gian một chút, đoán chừng đứa bé này được hình thành ở trong khoảng thời gian chuẩn bị tổ chức hôn lễ mà thôi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải muốn ly hôn sao?” Nếu sau khi kết hôn có thai thì thật sự cô cũng không có gì để nói.

Tháng trước, vì cần phải sắp xếp lại một số giấy tờ liên quan đến căn nhà cũ nên Phương Phương có quay về thị trấn, đúng lúc này gặp phải Mạnh Tuệ, hai người có đứng lại nói chuyện một chút. Thì ra lúc đầu Mạnh Tuệ muốn ly hôn, nhưng Quý Tú Mai có chết cũng không chịu trả lại những đồ sinh lễ kia. Đương nhiên, nhà họ Ngô cũng không đồng ý cho Mạnh Tuệ ly hôn, chuyện cứ kéo dài thật lâu, vào lúc này lại điều tra ra việc có thai, tự nhiên không có cách nào ly hôn được. Chỉ có điều, Phương Phương cũng không biết đến cuối cùng đứa bé này được hình thành từ bao giờ? Loại chuyện như vậy, Mạnh Tuệ cũng sẽ không nói cho người khác biết.

Nghe được câu chuyện, Mạnh Yên cũng không biết nên nói cái gì cho đúng, bây giờ Mạnh Tuệ có thai nên tình hình thay đổi hoàn toàn: “Chị ấy sống có tốt không?”

“Mặc dù đang có thai nhưng so với trước kia lại gầy hơn rất nhiều, gương mặt cũng không có chút sức sống nào.” Phương Phương suy nghĩ một lúc lại cảm thấy cay cay sống mũi, cô không chịu nổi những loại chuyện như vậy: “Trên khuôn mặt chị ấy ngay cả một nụ cười cũng không có.”

Nếu đã không thuyết phục được, chuyện này tính là gì. Mạnh Yên cắn môi dưới hỏi: “Chị ấy không nói chuyện gì khác sao?” Liệu chị ấy còn muốn ly hôn nữa hay không?

Phương Phương biết ý Mạnh Yên muốn hỏi điều gì: “Chị ấy nói đã chấp nhận số phận, vì đứa bé nên chị ấy không thể ly hôn.” Mặc dù Mạnh Tuệ chỉ nói một câu ngắn gọn nhưng lại làm cho cô thấy đau lòng. Cô hiểu rất rõ ý nghĩa trong câu nói đó, nuôi con một mình sẽ rất vất vả, đứa bé sẽ không có cha, không có được một gia đình hoàn chỉnh.

Nghe lời nói thì có vẻ rất đúng, nhưng sống chung với loại người đàn ông cặn bã đó, liệu rằng những tháng ngày sắp tới của chị ấy có thể vượt qua được hay không? Chẳng lẽ nửa đời sau cứ như vậy bị phá hủy? Tính tình Mạnh Tuệ nhu nhược lại gặp phải loại đàn ông như thế, nhất định sẽ chỉ ném mùi đau khổ mà thôi.

Tâm tình của hai cô gái chưa bước vào cuộc sống hôn nhân có chút buồn bực không vui. Trong lòng các cô đều cảm thấy hoài nghi: vì đứa bé mà thỏa hiệp liệu có đáng giá không? Vấn đề này sợ rằng chỉ có người trong cuộc mới biết được. Mỗi người đều có sự lựa chọn của mình, người ngoài không có cách nào nhúng tay vào được.

Mạnh Yên hỏi phục lại tinh thần đầu tiên: “Được rồi, đừng nhắc đến chuyện không vui nữa, chúng ta lên mạng xem có gì vui không?”

“Được, cùng nhau xem.” Phương Phương rất thích nghịch máy tính, chỉ là điều kiện có hạn nên cô chưa thể mua được máy tính. Mỗi lần đến nhà Mạnh Yên đều phải nghịch qua cho đỡ con nghịch.

Hai người vừa nói cười, vừa lên mạng dạo qua hết trang này đến trang khác. Có điều trong lúc đang tìm kiếm đồ trên một trang mua sắm thì bàn tay Mạnh Yên dừng lại, rất nhanh trong đầu nảy sinh một số vấn đề.

Phương Phương thấy lạ lùng, quay sang nhìn Mạnh Yên: “Cậu sao thế?”

Mạnh Yên chỉ vào màn hình máy tính: “Phương Phương, chúng ta bán đồ trên mạng đi, tiền đầu tư bỏ ra lúc đầu không nhiều, và lại cũng không cần phải thuê cửa hàng.” So với việc mở cửa hàng thì bán hàng trên mạng tính chất ưu việt hơn nhiều.

“Bán hàng trên mạng?” Căn bản Phương Phương không tin tưởng loại hình kinh doanh này có thể phát triển mạnh đến mức nào, đồ hư ảo như vậy không đáng tin: “Cậu đừng có nói đùa, có thể kiếm được tiền hay sao?”

“Thử một chút thì sẽ biết, dù sao ở nhà cũng nhàn rồi.” Mạnh Yên ở nhà buồn bực đến phát hoảng, đối với vấn đề bỗng dưng nghĩ đến tràn đầy hứng thú. Cô cũng không muốn suốt ngày nằm ở nhà nhớ nhung Diệp Thiên Nhiên, muốn tìm một công việc gì đó để phân tán sự chú ý.

Phương Phương rất hiểu tính cách của Mạnh Yên, từ trước đến giờ chỉ nói một không nói hai, một khi đã quyết định làm việc gì thì không có người nào có thể thuyết phục được cô: “Cậu muốn bán mặt hàng gì?”

“Đương nhiên là quần áo thời trang.” Về mặt Mạnh Yên tràn đầy thiết tha nhìn Phương Phương: “Cậu đối với lĩnh vực này thành thạo nhất, hợp tác cùng mình kinh doanh nhé.”

“Mình chỉ thành thạo phân biệt các loại vải vóc, còn những vấn đề khác cũng không hiểu rõ.” Phương Phương lên tiếng cự tuyệt: “Trước mắt mình chưa tìm được việc làm phù hợp nên sẽ giúp cậu một phần công việc mà thôi.” Đối với những vấn đề cô không hiểu rõ, cô không dám tùy tiện thử nghiệm.

“Cậu đừng xem thường hình thức bán hàng qua mạng này, nếu như buôn bán tốt sẽ kiếm được rất nhiều tiền.” Mạnh Yên nói chuyện rất lâu, nhưng mà cũng không làm cho Phương Phương thay đổi ý định.

Suy nghĩ lại thấy cũng đúng, vào thời điểm này mở hàng bán trên mạng được coi là một công việc không đáng hoảng, vui đùa một chút thì còn tạm được. Thật là, muốn làm việc hẳn hoi cũng không được. Thời điểm này cũng không phải vài năm sau, trào lưu buôn bán hàng qua mạng được phát triển rất mạnh mẽ, người bình thường vẫn chưa thể chấp nhận.

Hơn nữa Mạnh Yên cũng không dám hứa chắc chắn bản thân cô nhất định có thể kiếm được nhiều tiền trong lĩnh vực này, cô chỉ có nhiều kinh nghiệm mua đồ trên mạng, chứ không bán đồ. Chuyện thế này cũng vô cùng khó nói, trong lòng cô cũng cảm thấy hoang mang. Nghĩ như vậy, cô không miễn cưỡng Phương Phương cùng hợp tác chung nữa.

Có điều Mạnh Yên là người đã nói thì sẽ làm, ngay lập tức viết một bản kế hoạch chi tiết, xác định những việc cần phải làm. Việc đầu tiên chính là phải đi mua một chiếc máy ảnh chất lượng thật tốt, sau đó yêu cầu Phương Phương cùng đi đến chợ bán buôn chọn lựa trang phục thời trang.

Chuyên ngành Phương Phương học chính là chuyên ngành công nghiệp thời trang, nên thường xuyên đến những chợ bán buôn này. Đối với chất lượng vải vóc của trang phục được bán tại chợ, Phương Phương đều vô cùng quen thuộc nên Mạnh Yên cũng không cần phải trả giá, chỉ cần Mạnh Yên chọn được đúng món đồ cần là Phương Phương có thể đoán ra được giá gốc bán ra. Hơn nữa, nắm đồng chính là mức giá chủ hàng đưa ra, Mạnh Yên thầm nghĩ trong lòng chắc những chủ hàng này cũng biết các cô là người trong nghề, cũng không dài dòng lời thôi mà thu tiền giao hàng, cho đến lúc các cô rời đi rồi vẫn còn nhiệt tình mời lần sau quay lại.

Hai người đi dạo suốt cả ngày mới mua được khoảng hơn hai trăm bộ trang phục, Mạnh Yên mệt mỏi đến mức đi không nổi nữa. Bản thân cô chỉ giỏi mở miệng nói chuyện chứ không giỏi trong vấn đề hành động thực tiễn, hiếm có lần nào phải trực tiếp hành động thế này, khiến cho thể lực tiêu hao đi không nổi.

Mạnh Yên ngồi phịch xuống ghế salon, trong đầu vẫn suy nghĩ tính toán, sau một hồi nói chuyện mới thuyết phục được Phương Phương làm người mẫu thử trang phục, nhưng mà Phương Phương nhất định không chịu để lộ cả gương mặt, thương lượng một lúc mới quyết định sẽ đeo mặt nạ khi chụp ảnh.

Lại tốn mất hai ngày mới có thể chụp hết được hơn hai trăm bộ trang phục. Mạnh Yên dựa theo trình tự mở website bán hàng qua mạng, trang trí cửa hàng sao cho thật đẹp, đặt tên cho cửa hàng là Vân Thường. Tiếp đó, đưa tất cả các hình ảnh đã chụp lên các trang mạng, vất óc suy nghĩ viết lời giới thiệu sao cho thật hay, bận rộn đến mức không có thời gian ăn cơm.

Mặc dù Phương Phương vẫn đi cùng giúp đỡ Mạnh Yên, nhưng mà một chút lòng tin cũng không có: “Tiểu Yên, làm thế có tác dụng không?”

“Minh không biết nữa.” Trong lòng Mạnh Yên cũng thấy hoang mang, dù sao cũng đã làm đến mức này rồi, cùng lắm là chấp nhận mất tiền. Cô cũng không ôm hy vọng gì quá lớn, chủ yếu là để giết thời gian mà thôi.

Chờ hai ngày mà không có động tĩnh gì, Mạnh Yên cũng cảm thấy hơi thất vọng, số tiền này coi như đổ sông đổ biển, cũng may cha mẹ cô không biết, nếu không chắc cô sẽ bị mắng một trận tã tời luôn. Còn những bộ trang phục này cô sẽ tìm cách xử lý sau vậy.

“Tiểu Yên, mình muốn về nhà.” Phương Phương nhìn đồng hồ đã tám giờ ba mươi phút rồi: “Cậu yên tâm, mình sẽ không nói chuyện này cho ai biết.”

“Cậu chờ một chút.” Mạnh Yên đứng lên: “Trong phòng mình có một bộ mỹ phẩm dưỡng da nhập khẩu, có người cho mẹ mình, nhưng bà dùng không hợp thuận tiện đưa sang cho mình, mình tặng cho cậu.”

“Không cần đâu, mình...” Phương Phương khua tay không muốn nhận.

“Làn da cậu là da dầu, bộ mỹ phẩm kia thích hợp với da cậu hơn, còn da mình là hỗn hợp, dùng không thích hợp.” Mạnh Yên giải thích mấy câu: “Mình tặng, cậu cầm đi.”

Thực ra bộ mỹ phẩm này cô có thể sử dụng được trong mùa hè, có điều nhìn thấy Phương Phương dùng mấy loại mỹ phẩm đơn giản giá chỉ khoảng mười mấy đồng, trong lòng cô cảm thấy khó chịu. Vì tiết kiệm, ngay cả đến tiệm để ăn cơm Phương Phương cũng không đành, chứ đừng nói đến việc bỏ ra mấy nghìn đồng mua mỹ phẩm dưỡng da.

Đột lúc Mạnh Yên cảm đồ ra đi ra, về mặt Phương Phương đầy kích động vẫy tay gọi cô: “Tiểu Yên, có người hỏi về thông tin bộ trang phục của cậu, mau đến đây.”

“Thật?” Mạnh Yên chạy ngay đến trước màn hình máy tính, đúng là đang có người trên mạng hỏi, bộ trang phục không tệ lắm? Có thể giảm giá thêm một chút không? Thấy được thông tin này, tinh thần Mạnh Yên tỉnh táo hẳn lên, ngồi trên ghế cùng người kia nói chuyện, sau mười phút cuối cùng cũng hoàn thành đơn hàng đầu tiên, người này mua luôn hai bộ quần áo.

“Bán được rồi?” Phương Phương vừa mừng vừa lo, mặc dù đối với lĩnh vực buôn bán này cô không coi trọng, nhưng mấy ngày hôm nay cũng đã bỏ ra rất nhiều công sức và tâm huyết, nên cô cũng rất mong đợi những cố gắng trên không bị uổng phí.

“Ừ.” Mạnh Yên cười đến híp cả mắt, tuy rằng tiền lãi không đáng bao nhiêu nhưng khởi điểm ban đầu rất tốt.

Tác giả: Tay phải của mình bị nứt da tay tạo thành vết rách lớn, đau muốn chết, cầu xin an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Chương 102

Đến cuối cùng mẹ Phuong Phuong vẫn phát hiện ra chuyện cô bị thất nghiệp, không cần bàn bạc gì với Phuong Phuong, chủ động xin Lý Thiên sắp xếp giúp một công việc trong công ty.

Mặc dù Phuong Phuong không muốn vào làm, nhưng cô lại không chịu nổi sự tấn công bằng nước mắt của mẹ cô. Không thể làm gì khác hơn là đồng ý, thời gian sau lại tính tiếp, đợi cô tìm được công việc khác phù hợp sẽ thu xếp rồi đi.

Phuong Phuong được Lý Thiên sắp xếp làm tại bộ phận thiết kế, đây là bộ phận quan trọng nhất của công ty, mà chuyên ngành chính quy Phuong Phuong học chính là thiết kế nên cô ứng phó đối với công việc mới này khá đơn giản. Tuy rằng, hàng công việc khá là bận rộn, nhưng lại có cảm giác đạt được thành tựu lớn. Nếu như mẹ cô không thường xuyên lái nhái bên cạnh thì cô cảm thấy công việc nơi này rất phù hợp với bản thân.

Mạnh Yên thỉnh thoảng có đến công ty gặp Phuong Phuong, thấy cô làm việc rất nhiệt tình nên cảm thấy yên tâm không ít.

Về phần tên thủ trưởng kia, Mạnh Yên cũng không có ý định bỏ qua cho hắn, có điều cô là người lịch sự nên sẽ không tìm đại một người vợ vãn nào đó đến đánh cho hắn ta một trận, như vậy thì quá tiện nghi cho tên cận bã kia rồi. Từ trước đến giờ cô chỉ động não chứ không động thủ, mà động thủ cũng sẽ có người khác, chính là bạn học Giang.

Mạnh Yên kể lại chuyện này cho Giang Vũ nghe, cũng vô tình nhắc đến một số biện pháp trừng trị. Sau đó cô chỉ nghe nói tên thủ trưởng kia bị chính đồn đến thăm hỏi, không những bị công ty sa thải mà danh tiếng còn bị giới doanh nghiệp mang cho thậm tệ, không có một công ty nào muốn nhận hắn vào làm việc. Vợ con của hắn cũng bỏ hắn mà đi, trong khoảng thời gian làm thủ tục ly hôn, việc thì không tìm được nên hắn chán nản lang thang đầu đường xó chợ. Dĩ nhiên, đây là chuyện của sau này.

Đối với chuyện lần này Phuong Phuong không hề biết gì cả, trong công ty Phuong Phuong biểu hiện rất tốt, những người khác trong công ty cũng biết được cô và bà chủ công ty có mối quan hệ thân thiết nên cũng không có ai dám bắt nạt cô.

Chỉ có một việc khiến Mạnh Yên rất nhức đầu: “Tiểu Yên, cậu giúp mình đến khuyên nhủ mẹ mình đi, để mẹ đừng suốt ngày bắt mình đi xem mắt nữa.” Quả thực phải đi xem mắt rất cực khổ, hai người xa lạ ngồi ghế đối diện nhau thăm hỏi tình hình.

“Cậu cảm thấy có tác dụng không?” Mạnh Yên cười tủm tỉm nghiêng đầu nhìn Phuong Phuong.

“Mình phát điên mất.” Về mặt Phuong Phuong buồn rười rượi lắm lắm: “Chỉ trong vòng ba tuần lễ, mình đã được sắp xếp gặp sáu đối tượng hẹn hò.” Bởi vì công ty Lý Thiên rất gần khu nhà đang ở, vô cùng gần mà Giang Vũ lại ở thành phố khác, cho nên Phuong Phuong dứt khoát phải dọn về sống ở nhà.

Nếu vậy, tính bình quân ra cứ một tuần là phải đi gặp mặt hai lần, thật đúng là đáng thương. Mạnh Yên nhin cười khuyên nhủ: “Cậu cố gắng nhẫn nại một chút, đoán chừng mẹ cậu đang ở thời kỳ mãn kinh, tính khí rất dễ nóng nảy, mình cũng không dám dây vào đâu.”

Không thể trách Mạnh Yên có phản ứng như vậy, một lần Mạnh Yên đã có cơ hội tận mắt nhìn thấy cuộc gặp mặt của Phuong Phuong, thật sự rất buồn cười. Trong lúc nói về bản thân, Phuong Phuong luôn tự hạ thấp giá trị của bản thân, lại còn nhận toàn bộ lỗi sai về mình. Làm cho đối phương tức giận đến không nói được câu nào, ngồi được khoảng mười phút thì chủ động đứng dậy xin phép đi về.

“Mình nhẫn nại không nổi nữa, ngày mai mình sẽ chuyển về căn nhà nhỏ.” Phuong Phuong đã nhận đến cực hạn, nếu cứ tiếp tục thế này chắc cô sẽ phát điên mất.

Mạnh Yên suy nghĩ một lúc mới nói: “Nơi đó khá xa, muốn đi làm cũng phải mất hơn hai tiếng.” Dành quá nhiều thời gian đi trên đường quá nhiều cũng không cso lợi.

“Nhưng đâu có biện pháp nào khác.” Phuong Phuong phờ phạc nằm rũ rượi trên ghế sa lon: “Không muốn mẹ mình tiếp tục càn rỡ như vậy, mình chỉ còn cách cực khổ bản thân một chút thôi.”

“Nếu không thì?” Mạnh Yên đưa ra kiến nghị giúp đỡ: “Cậu chuyển sang nhà mình ở, cậu ngủ ở thư phòng.”

“Làm vậy có gì khác nhau hay sao?” Phuong Phuong lắc đầu cự tuyệt: “Hai nhà cách nhau có một đoạn đường, mẹ mình vẫn có thể đến đây kéo mình về nhà.”

Tại sao cho đến bây giờ mẹ tiểu Yên vẫn luôn để cho tiểu Yên tự quyết định mọi việc? Mà mẹ cô thì lại cứ muốn can thiệp vào cuộc sống của cô là sao? Chỉ cần cho cô một chút không gian tự do thôi cũng được.

Mạnh Yên buông tay nhưng đôi mắt thì vẫn nhìn chăm chăm vào máy tính: “Vậy tùy cậu, quan trọng nhất là cậu cảm thấy thoải mái là được.” Hôm nay thật là yên tĩnh, không có ai muốn mua quần áo hay sao?

Tâm trạng buồn bực của Phuong Phuong cảm thấy thoải mái hơn: “Mình biết ngay cậu sẽ ủng hộ mình mà.”

Đôi mắt Mạnh Yên vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, tự dưng nói một câu: “Sao cậu không suy nghĩ một chút đến tình cảm của Giang Vũ?” Cô không tin Phuong Phuong không nhận ra được tình cảm của Giang Vũ đã biểu hiện ra bên ngoài? Nếu không làm sao có chuyện nhất định sống ở bên ngoài mà không chịu về nhà?

Phuong Phuong căng thẳng đứng dậy: “Cậu nói linh tinh gì thế? Giang Vũ là anh trai của mình.” Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng biểu hiện trên mặt lại hoảng loạn không ngừng.

“Đừng nói dối trước mặt mình, mình không ngốc đâu.” Mạnh Yên liếc Phuong Phuong một cái.

Thấy Mạnh Yên nhìn rõ tất cả các hành động và biểu hiện của mình, Phuong Phuong cảm thấy nản lòng: “Cậu không thể giả bộ ngốc một chút sao?”

Mạnh Yên bĩu môi: “Không thể.” Điều này có phải là chuyện to tát gì đâu, cần phải như vậy hay sao?

“Ai.” Phuong Phuong đầu tranh tư tưởng hồi lâu, cuối cùng cũng nói ra tâm sự: “Cũng không có gì, anh ấy cũng đã ngỏ lời với mình rồi, nhưng mình từ chối.” Chuyện này cô đã kìm nén trong lòng bao lâu nay, có thể nghe những tâm sự chất chứa trong lòng cũng chỉ có một người là Mạnh Yên.

“Sao cậu lại từ chối?” Mạnh Yên không ngờ được còn có màn này, liên tục tra hỏi, cuối cùng Giang Vũ không kìm nén được tình cảm của mình mà thổ lộ? Không tệ, có tiến bộ. Cô nói giúp Giang Vũ: “Thực sự cậu ấy rất thích cậu, một lòng yêu thích cậu.”

“Yêu thích thì có tác dụng gì?” Trong lòng Phuong Phuong có chút rung động, nhưng cô cũng rất rõ một điều: “Yêu là chuyện của hai người, hôn nhân là chuyện của hai nhà, chuyện tình cảm của mình và anh ấy là không thể nào.”

“Chính các cậu cũng là người một nhà.” Mạnh Yên mê mải nhìn Phuong Phuong: “Nếu như các cậu kết hôn, không phải tốt hơn hay sao?” Vậy thì thân càng thêm thân, một nhà bốn người càng vui vẻ, đây là chuyện tốt mà.

“Cậu không hiểu.” Phuong Phuong không biết nên giải thích thế nào cho Mạnh Yên hiểu: “Mình chỉ là người ngoài, cha dượng sẽ không đồng ý cho bọn mình yêu nhau, mẹ mình cũng không cho phép.” Chính vì vậy mẹ cô mới gấp gáp tìm mai mối để nhanh chóng gả cô đi.

“Liệu có phải bọn họ suy nghĩ nhiều quá hay không?” Mạnh Yên vẫn cho rằng hai người không có quan hệ máu mủ ruột thịt, chỉ là anh em trên danh nghĩa, có thể kết hôn sinh con: “Tính cách hai người rất hợp nhau, lại bằng tuổi nhau...”

“Đừng nói nữa.” Phuong Phuong nói một câu ngắt lời Mạnh Yên: “Tư tưởng của người lớn và tư tưởng của bọn mình không giống nhau, mình có thể cảm nhận được suy nghĩ của người lớn trong nhà. Nhà họ Giang đã nuôi mình lớn lên, điều duy nhất mình có thể báo đáp lại chính là không cùng Giang Vũ ở chung một chỗ.”

Chuyện như thế mà truyền ra ngoài làm sao có thể thuyết phục được người khác, ngược lại còn có thể nói những lời rất khó nghe, nhà họ Giang sợ rằng sẽ không chịu nổi cú sốc này.

“Thật ra cậu cũng rất thích Giang Vũ, đúng không?” Mạnh Yên nói một câu kết luận. Nếu không đúng, thì Phuong Phuong cũng sẽ không cần phải đắn đo suy nghĩ nhiều đến thế.

“Đây không phải trọng điểm.” Phuong Phuong không trả lời thẳng vấn đề này: “Quan trọng nhất chính là để cho mọi người có cuộc sống yên bình, mình không thể là người làm xáo trộn sự yên bình đó được.”

“Cậu cam lòng hay sao?” Mạnh Yên hỏi, nếu đổi lại là cô, thích một người mà lại phải từ chối không thể ở bên cạnh chỉ vì thanh danh của gia đình, thực sự cô không cam lòng.

“Có gì mà không cam lòng?” Về mặt Phuong Phuong rất bình tĩnh trả lời: “Tình yêu chỉ là xúc động nhất thời, nhưng tình thân lại là cả đời. Đối với mình mà nói, mẹ chính là quan trọng nhất, bà đã lần lượt nuôi dưỡng mình, thật vất vả mới gặp được người tốt như dượng, thật cực khổ mới có được hạnh phúc như bây giờ, mình sẽ không để cho bất kỳ một ai đến phá đám, bao gồm cả bản thân mình.”

Cổ họng Mạnh Yên cảm thấy ê ẩm chua xót, Phuong Phuong đúng là một cô gái lương thiện, vì hạnh phúc của mẹ mà chấp nhận từ bỏ tất cả, nhưng vì cái gì mà Phuong Phuong không thể có được hạnh phúc của mình?

“Đừng như vậy, mình rất tốt.” Phuong Phuong cười khổ: “Thật ra mình không chấp nhận Giang Vũ còn có một nguyên nhân khác, mình không dám chấp nhận một đoạn tình cảm, sợ đến cuối cùng sẽ hoàn toàn thay đổi. Mình chỉ nghĩ, khi nào đến tuổi lập gia đình sẽ lựa chọn một người đàn ông phù hợp để kết hôn sinh con, hai người bình thân sống qua ngày, còn tình yêu chỉ là phù du.”

Phuong Phuong cũng không hoàn toàn vì mẹ cô, mà chính bản thân là vấn đề lớn nhất.

Nghe những lời nói này, Mạnh Yên mới phát hiện ra cuộc sống hôn nhân thất bại của cha mẹ cô ở kiếp trước đã để lại vết thương thật sâu trong lòng cô, nhưng tất cả đều được cô giấu kỹ dưới lớp vỏ bọc sáng sủa của cô. Đối với chuyện tình cảm Phuong Phuong không ôm hy vọng nhiều, cũng không hề có cảm giác an toàn, chỉ cần nghĩ đến điều này không hiểu sao nước mắt không kiềm chế được nữa cứ như vậy chảy ra.

Mạnh Yên có thể cảm động đến như vậy, bởi vì ở kiếp trước cô cũng có rất nhiều vết thương lòng cho nên nhất định không dám buông lỏng bản thân, không dám yêu bất cứ người nào. Dù cho đi khắp chân trời góc biển, cái cảm giác cô đơn trước sau không thể nào thoát được. Bước chân đi đến trăm sông nghìn núi cũng không có nơi nào là nhà của cô, để có thể khiến cô dừng bước lại.

“Có gì mà phải khóc, đừng khóc.” Mặc dù Phương Phương giúp Mạnh Yên lau nước mắt, nhưng trong đôi mắt của cô cũng đã ngấn lệ, không kiềm nén được nữa chảy ra như những hạt trân châu rơi xuống.

“Phương Phương, đừng sợ.” Mạnh Yên khóc ôm lấy Phương Phương: “Đến cuối cùng, cả đời cũng phải nên thử một lần, nếm thử mùi vị của tình yêu. Cho dù trong tương lai kết quả không được theo đúng ý nguyện của bản thân, thì cậu vẫn còn có mẹ, vẫn còn có mình luôn luôn bên cạnh.”

Kể từ khi Mạnh Yên sống lại, cô cũng không dám dễ dàng chấp nhận một đoạn tình cảm nào. Là do Diệp Thiên Nhiên kiên trì bền bỉ khiến cô cảm động mà dừng cảm bước từng bước ra khỏi vỏ bọc đó. Cho đến khi bước hẳn ra ngoài, cô mới phát hiện không có gì đáng sợ, chỉ cần cố gắng là vẫn có thể nhận được hạnh phúc.

Phương Phương lắc đầu: “Mình không đòi hỏi những thứ không thuộc về mình.” Mà Giang Vũ lại càng không phải thuộc về cô, về điểm này cô nhận thức rất rõ.

Nghe những lời nói tiêu cực như thế, Mạnh Yên nóng nảy: “Phương Phương,”

“Đừng tiếp tục khuyên mình nữa, mình sẽ có chừng mực.” Tất cả những chuyện khác cô đều có thể nghe theo Mạnh Yên. Duy chỉ có chuyện tình cảm này thì cô vẫn kiên định bảo vệ ý kiến của cô.

Tối hôm đó, khi Diệp Thiên Nhiên gọi điện thoại đến mà tâm trạng của Mạnh Yên vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Diệp Thiên Nhiên nghe Mạnh Yên nói lan man, nói lảm nhảm rất nhiều lời, nhưng anh cũng chỉ có thể dịu dàng khuyên nhủ, còn trong anh cũng giống cô cảm thấy không dễ chịu gì. Hận không thể chạy như bay về ôm cô một cái rồi nói cho cô biết: “Tiểu Vũ đã về.”

“À? Anh không được cho cậu ấy biết.” Ý nghĩ đầu tiên của cô chính là điều này. Trong lòng tiểu Vũ đã quá khổ sở, không cần để cho cậu ấy chịu thêm một sự dằn vặt này nữa.

“Anh biết.” Diệp Thiên Nhiên trả lời: “Em cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, em nên tắm cho thoải mái rồi đi ngủ một giấc thật ngon.”

“Vâng, công việc của anh có thuận lợi không?”

“Rất thuận lợi, ngày mai anh phải đến một thành phố khác.”

“Phải bảo trọng thân thể, phải nhớ ăn uống đúng giờ ...”

Công việc bán hàng trên mạng dần dần có tiến triển tốt, bởi vì hàng đẹp mà giá lại rẻ, cửa hàng công khai, thái độ phục vụ sau bán hàng cũng rất chu đáo, hơn nữa điểm quan trọng nhất chính là khuyến mãi không vượt quá mức quy định, tích lũy không ít người đến mua.

Có công việc này giết thời gian, Mạnh Yên cũng không còn cảm thấy nhàm chán, cũng không phải tương tư mỗi ngày.

Cuối mỗi tuần, Phương Phương vẫn giúp Mạnh Yên đi lấy hàng, có điều lượng hàng lấy về càng lúc càng nhiều, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ.

Cuối cùng vợ chồng Lý Thiên cũng biết con gái bảo bối của bọn họ đang kinh doanh cái gì, nghe những từ ngữ mới mẻ áp dụng cho lĩnh vực kinh doanh này, hai vợ chồng Lý Thiên đều không hiểu. Có điều từ trước đến giờ bọn họ đều thương yêu con gái nên cũng không nói gì, hơn nữa bọn họ thấy để con gái ở nhà một mình cũng rất cô đơn. Có việc để làm cũng giúp con gái khuấy khỏa hơn, cũng rất tốt, hơn nữa lại còn có thể kiếm được tiền, nên cũng không thành vấn đề.

Có điều mỗi lần con gái đi lấy hàng thì Mạnh Ngọc Cương sẽ lái xe đưa các cô đi cùng. Cứ như vậy, Mạnh Yên và Phương Phương thoải mái hơn rất nhiều.

Về phần công ty thiết kế và Siêu thị đa dạng về dịch vụ hàng hóa, thỉnh thoảng Mạnh Yên cũng đến coi như dạo chơi. Dân giáo hoàn chỉnh lại có nhiều ưu việt và mạnh mẽ, mà còn được giám sát bằng hệ thống máy móc, nên cô cũng không cần phải quan tâm quá nhiều. Nếu công ty gặp phải sự cố gì thì Thẩm An sẽ liên lạc với cô sau, Mạnh Yên cả ngày ở nhà nên muốn gặp cô cũng rất dễ dàng.

Bởi vì hàng ngày Diệp Thiên Nhiên đều gọi điện cùng cô trò chuyện, cho nên đối với chuyện quỹ ngân sách cũng hiểu biết rất nhiều. Nghe nói tháng chín sẽ chính thức đi vào hoạt động, đến lúc đó cô cũng phải đến dự lễ khánh thành. Đối với chuyện này cô không có hứng thú.

Có điều đến lúc đó Diệp Thiên Nhiên sẽ trở lại thành phố này, chờ đến lúc Quỹ ngân sách chính thức đi vào hoạt động sẽ đến quân khu báo cáo, cô lập tức tính ngày chờ anh quay về.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Chương 103:

Ngày lễ cắt băng khánh thành Quỹ ngân sách vô cùng náo nhiệt, có rất nhiều nhân vật lớn đến tham dự. Nhưng mà Mạnh Yên cũng không hề lộ diện, mọi việc đều do chủ nhiệm Nghiêm và Diệp Thiên Nhiên chủ trì đại cục.

Đến lúc kết thúc buổi lễ, Mạnh Yên mới xuất hiện cùng mọi người ăn một bữa cơm, coi như là làm quen với mọi người.

Sau khi tiễn Diệp Thiên Nhiên đến quán khu, Mạnh Yên quay về trường tiếp tục đi học.

Thái độ của Mộc Bình Bình và Đàm Tuyết đối với cô vẫn như cũ, không hề có sự thay đổi gì.

Nhưng mà về Diệp Minh Nhi lại có sự thay đổi rất lớn, không hề một mình đi đi về về nữa, mà thường xuyên bám theo Mạnh Yên quanh co vòng vèo hỏi thăm tin tức về Diệp Thiên Nhiên.

Cho dù Mạnh Yên đã nói rất rõ, hiện giờ Diệp Thiên Nhiên không có mặt ở thành phố, đã chuyển đi nơi khác, nhưng cô ta thỉnh thoảng vẫn cứ thăm dò xem cô và Diệp Thiên Nhiên liên lạc với nhau như thế nào. Điều này làm cho Mạnh Yên dở khóc dở cười, thật sự không hiểu trong đầu cô ta đang nghĩ cái gì.

Mạnh Yên mới vừa từ nhà vệ sinh đi ra ngoài thì Đàm Tuyết đã chạy đến kéo cô qua một bên nhỏ giọng nhắc nhở: “Mạnh Yên, cậu phải đề phòng cẩn thận một chút, Diệp Minh Nhi đối xử với cậu quá mức nhiệt tình, tuyệt đối không phải là chuyện tốt, mới vừa lúc này cô ta lấy điện thoại của cậu nghịch gì đó.”

Mạnh Yên để điện thoại ở trên giường, cô đang nhắn tin nói chuyện với Phương Phương bỗng dưng cảm thấy đau bụng chạy vội vào nhà vệ sinh, cho nên không kịp khóa bàn phím, cảm thấy không yên tâm cô cầm điện thoại lên kiểm tra thấy không có gì khác thường, chắc cô ta sẽ không dám động tay động chân gì đâu.

“Mạnh Yên, điện thoại của cậu là kiểu dáng mới nhất.” Giọng nói Diệp Minh Nhi vẫn tỏ ra kiêu ngạo tự cho mình là đúng: “Là ai cho cậu? Đúng là rất chịu chi nha.”

“Tự mình mua.” Mạnh Yên liếc mắt nhìn, đồng thời cũng thờ phào nhẹ nhõm, thì ra cô ta nhìn thấy điện thoại của cô là kiểu dáng mới nhất, nên trong lòng cảm thấy khó chịu cố ý kiểm tra.

Điện thoại mới này là cô tự mua trong dịp nghỉ hè, có thể chụp hình, quan trọng nhất là thời gian sử dụng pin của điện thoại tương đối bền, rất thích hợp với cô và Diệp Thiên Nhiên khi gọi điện thoại đường dài cho nhau, không còn cách nào khác, vì mỗi lần Diệp Thiên Nhiên gọi điện về nói chuyện với cô là quên hết thời gian, thoáng cái đã nói chuyện mấy tiếng đồng hồ làm cho điện thoại rất nhanh hết pin, không đổi không được.

Nhưng mà Diệp Minh Nhi vẫn không tin những gì cô nói: “Cậu lấy đâu ra tiền? Cha mẹ cậu đồng ý bỏ tiền ra mua chiếc điện thoại di động tốt như vậy hay sao?” Cô ta nhìn quần áo Mạnh Yên mặc trên người thì suy đoán cô không phải là người có tiền, vậy thì sao có thể là tự mua?

Mạnh Yên cũng không giải thích nhiều với cô ta làm gì, dù sao cô cũng không thêm để ý đến việc cô ta nghĩ như thế nào.

Ngược lại cô ta đi đến gần Mạnh Yên tiếp tục tra hỏi: “Hay chiếc điện thoại này là do bạn trai cậu đưa cho? Anh ấy cũng khá hào phóng, điều kiện gia đình chắc chắn rất tốt. Đúng rồi, hoàn cảnh gia đình anh ấy như thế nào?” Câu hỏi này không biết cô ta đã hỏi bao nhiêu lần, mỗi lần như vậy Mạnh Yên đều tránh không trả lời, nhưng cô ta cũng không biết mệt mỏi, cứ có cơ hội là lại hỏi.

“Loại đồ dùng cá nhân này mình vẫn có thể tự mua được, không cần người khác phải đưa cho.” Mạnh Yên buồn bực phản kích lại: “Chẳng lẽ điện thoại di động của cậu là được người khác cho?” Thực sự không hiểu nổi, chẳng lẽ cô không thể tự mình mua đồ đắt tiền được hay sao? Chẳng lẽ cô ta nghĩ nhà cô rất nghèo?

“Đương nhiên rồi, trước đây là do bạn trai mình mua cho.” Diệp Minh Nhi nhìn chiếc di động của cô ta, càng nhìn càng không vừa mắt: “Có điều chiếc điện thoại này đã lỗi thời muốn bỏ đi, cũng nên thay điện thoại mới rồi.”

Mặc dù hàng tháng Diệp Minh Nhi đều có tiền tiêu vặt nhưng không hiểu sao lúc nào cũng trong tình trạng thiếu thốn không đủ tiêu. Mỗi lần muốn thay đổi cái gì để chạy theo xu hướng mới, cô ta sẽ yêu cầu người khác mua đồ cho. Dù sao đối tượng cô ta thường xuyên qua lại đều là con nhà giàu đâu có thiếu tiền, nên bọn họ cũng chẳng để ý nhiều làm gì.

Chẳng trách được, bỗng nhiên Mạnh Yên tỉnh ngộ, thì ra cô ta nhận đồ của người khác mua cho. Bởi vậy, cô ta cho rằng mọi người trên đời này cũng đều giống như cô ta.

Diệp Thiên Nhiên đã từng tặng cô không ít quà tặng, có điều những món quà đó cũng rất bình thường không phải là đồ có giá trị lớn. Hơn nữa, cô cũng là người có tiền, chẳng lẽ cần phải dựa dẫm vào người khác hay sao? Nhưng mà cũng thật kỳ lạ, điều kiện gia đình của Diệp Minh Nhi cũng rất tốt, tại sao lại cần người khác mua đồ cho kia chứ? Chẳng lẽ cô ta không hiểu được rằng, trên đời này không có bữa ăn nào được miễn phí hay sao?

Mộc Bình Bình đứng bên cạnh nói chen vào: “Diệp Minh Nhi, điện thoại của cậu là kiểu dáng mới nhất của năm ngoái, không cần phải thay đổi cái khác.” Quá lãng phí tiền, để mua được chiếc điện thoại giống như của Diệp Minh Nhi đang cầm trên tay, có lẽ cô phải bỏ ra số tiền tương đương một năm đi làm thêm mới có thể mua được.

Hoàn cảnh gia đình Diệp Bình Bình cũng không khá giả gì cho nên cô thường xuyên phải ra ngoài tìm việc làm thêm kiếm tiền trang trải cuộc sống và tiền đóng học phí. Mặc dù cực khổ nhưng chỉ cần nghĩ đến sau khi tốt nghiệp đại học là có thể tìm được một công việc tốt kiếm được nhiều tiền là cô đã cảm thấy tất cả đều đáng giá.

“Cậu thì biết cái gì? Kiểu dáng mới năm nay đã được tung ra, biển quảng cáo treo đầy ngoài đường, ai cũng biết.” Diệp Minh Nhi khinh bỉ liếc Bình Bình một cái: “Có điều số tiền bỏ ra để mua được một chiếc điện thoại như thế không phải ai cũng có khả năng chấp nhận.”

Mộc Bình Bình cảm thấy ngạc nhiên, điện thoại di động có nhiều loại như vậy, nhưng cái mà Diệp Minh Nhi muốn lại là điện thoại có kiểu dáng mới nhất, điều mà cô ta muốn chính là làm cho tất cả mọi người phải hâm mộ, phải ghen tỵ với cô ta.

Đàm Tuyết nghe thấy vậy, trong lòng cảm thấy khó chịu: “Thôi đi, đắt hơn nữa cũng chỉ khoảng sáu đến bảy nghìn đồng chứ mấy, có gì đặc biệt hơn người khác.” Cho dù thế nào đi nữa, mỗi lần nhìn Diệp Minh Nhi cô đều cảm thấy không thuận mắt, nhìn cách cô ta nói chuyện với Mộc Bình Bình, trong lòng cô càng thêm ghét cay ghét đắng.

Trong mắt của Diệp Minh Nhi tất cả đều là khinh thường: “Hừ, vậy cậu có mua được không?”

Về mặt Đàm Tuyết ngẩn ra, lúc cô mới thi đỗ đại học đã được cha mẹ mua cho một chiếc điện thoại, mới được hơn một năm nên không cần phải đổi cái mới, nhưng con tức này cô nuốt không trôi: “Mua chứ, mua một lần.” Không thể tranh cãi nổi với cái giọng điệu này, thật là quá tức giận.

“Minh không cần phải mua, tự nhiên sẽ có người mang đến tận nơi.” Diệp Minh Nhi vẫn như cũ, nói chuyện với giọng điệu muốn ăn đòn.

“Minh...” Đàm Tuyết cứng họng, nếu như hai người cùng đến trung tâm mua đồ, bất luận thế nào cô ta cũng sẽ dùng cái giọng điệu này để cùng cô tranh luận. Nhưng cô ta là dựa vào việc được người khác mua cho, chẳng lẽ cô còn muốn cùng cô ta nữa hay sao? Thật là không công bằng. Nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, nhất thời không biết làm thế nào có thể rút lui được.

Cha mẹ Đàm Tuyết đều là giáo viên trung học, cô lại là con gái duy nhất của bọn họ, tuy ăn uống không phải lo lắng nhưng muốn mua đồ dùng xa xỉ hay đồ dùng đắt tiền thì cũng có chút do dự.

Mạnh Yên đứng lên nở nụ cười nói: “Bỗng dưng muốn ăn mì cay, các cậu cùng mình đi ăn nhé.” Coi như giải vây giúp Đàm Tuyết.

Đàm Tuyết âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, lập tức vội vàng gật đầu: “Đi chứ, cậu sẽ chiêu đãi?”

“Không thành vấn đề.” Mạnh Yên đồng ý.

“Thôi đi, thật nhỏ mọn, vậy mà chỉ mời mọi người đi ăn mì cay. Lần trước mình mời các cậu đi ăn tốn mấy vạn đồng...” Diệp Minh Nhi đứng bên cạnh giễu cợt.

Là do cô ta muốn khoe mẽ sự giàu sang, giờ có thể trách người khác được sao? Trong lòng Mạnh Yên oán thâm, không thèm để ý đến cô ta: “Đàm Tuyết, Bình Bình, chúng ta đi thôi.”

“Không mời mình cùng đi sao?” Diệp Minh Nhi nghe thấy Mạnh Yên nói vậy lập tức hỏi ngay, cô ta không có thói quen ăn các hàng quán ven đường vì thấy bẩn và cô ta cũng sợ ăn xong sẽ bị đau bụng, chỉ có người nghèo mới thích đi ăn tại các cửa hàng rẻ tiền đó. Nhưng cô ta không thích ăn là một chuyện, cô ta đang đứng trước mặt Mạnh Yên mà lại không được mời đi ăn cùng lại là một chuyện hoàn toàn khác, cô ta cũng đã từng phải bỏ ra một số tiền lớn để mời các cô ăn bữa cơm mà.

Mạnh Yên khẽ nhún mày: “Mình thấy có vẻ cậu không thích những món ăn vặt kiểu này, cho nên cũng không mời cậu đi cùng.”

“Coi như cậu biết điều.” Diệp Minh Nhi hài lòng, coi như lòng tự ái được thỏa mãn.

Mạnh Yên bắt đầu đi liếc mắt, cô ta là hạng người gì không hiểu nữa.

Mọi người cùng đi trên đường, đúng lúc này gặp La Vi cùng hai người bạn học, nghe nói bọn họ muốn đi ăn mì cay nên tinh thần tỉnh táo hơn hẳn muốn cùng đi chung.

Mạnh Yên thấy cũng không có vấn đề gì, mà hai người còn lại cũng không có ý kiến gì khác, sáu người sánh bước cùng nhau đi đến tiệm mì gọi rất nhiều đồ ăn.

Sau khi ăn xong, La Vi chủ động đứng dậy thanh toán, Mạnh Yên muốn gửi cậu ta tiền nhưng cậu ta nhất định không nhận.

Nhìn hai người bọn họ đẩy qua đẩy lại, trong lòng Đàm Tuyết cảm thấy có chút không thoải mái.

Mộc Bình Bình nhìn thấy được nên nói khẽ bên tai khuyên nhủ: “Cậu chưa hiểu rõ sao? Người trong lòng La Vi chính là Mạnh Yên.”

Từ sớm cô đã nhìn thấu được sự tình, mấy ngày gần đây La Vi luôn tìm cách để tiếp cận Mạnh Yên, tâm tư của cậu ta biểu hiện rất rõ ràng. Chỉ có điều, người trong cuộc là Mạnh Yên lại không biết những điều này, mà cũng chẳng có cách nào khác, tâm tư của Mạnh Yên đều bị Diệp Thiên Nhiên chiếm hết rồi.

“Mình biết chứ, nhưng vẫn cảm thấy có chút mất mát.” Đàm Tuyết không đổ kị nhưng trong lòng vẫn thấy có chút ghen tuông: “Mạnh yên so với mình thì

xuất sắc hơn nhiều, hơn nữa hai người bọn họ là bạn học nhiều năm, chuyện cậu ấy có tình cảm với Mạnh Yên cũng là bình thường.”

Chỉ cần người La Vĩ thích không phải là Diệp Minh Nhi thì Đàm Tuyết vẫn có thể chấp nhận. Huống chi trong mắt Đàm Tuyết, Mạnh Yên là một cô gái vô cùng xuất sắc, tính tình rất tốt, đối xử với mọi người cũng rất ôn hòa, tấm lòng lương thiện hay âm thầm giúp đỡ người khác.

“Vậy tại sao cậu còn có thái độ như vậy?” Mộc Bình Bình thấy khó hiểu đành hỏi lại.

“Mình chỉ đau lòng vì cậu ấy nhất định là bia đỡ đạn.” Đàm Tuyết là người đứng ngoài, nhìn nhận sự việc càng thêm thông suốt.

Cô biết La Vĩ đang đợi Mạnh Yên và Diệp Thiên Nhiên chia tay, sau đó sẽ đường đường chính chính theo đuổi Mạnh Yên. Dù sao trong ý thức của tất cả mọi người, hai người yêu nhau mà ở cách xa nhau sớm muộn gì cũng sẽ phải chia tay.

Nhưng ánh mắt Diệp Thiên Nhiên dành cho Mạnh Yên toàn bộ đều là cung chiêu và tình cảm nồng nàn vô cùng sâu đậm. Người như thế sẽ buông tay Mạnh Yên hay sao? Huống hồ, hai người bọn họ mỗi lần gặp nhau, tính cách vô cùng ăn ý cho dù bất luận kẻ nào muốn chen vào cũng sẽ không có cơ hội. Biết nói thế nào cho đúng bây giờ? Nó giống như một vòng hoàn chỉnh ngăn cách tất cả mọi người ở bên ngoài.

Chỉ sợ La Vĩ sẽ phải thất vọng vì hai người kia rất khó có thể sẽ chia tay, chờ đợi trong vô vọng đúng là một chuyện vô cùng thống khổ. Mặc dù Đàm Tuyết đối với La Vĩ không còn hi vọng gì nhưng không thể không đau lòng thay cho La Vĩ.

Mộc Bình Bình chưa từng yêu qua một ai nhưng đối với chuyện tình cảm không phải là không biết gì, đặc biệt giải thích: “Đối với chuyện tình cảm không ai có thể không chế được, cậu ấy cũng đã từng gặp qua bạn trai của Mạnh Yên nhưng vẫn nhất định không chịu từ bỏ ý định, còn có thể làm gì được nữa đây?”

Đàm Tuyết vừa tức vừa đau lòng: “Thật là khờ, tâm tư của cậu ấy, căn bản Mạnh Yên không hiểu được.”

Mộc Bình Bình khuyên như: “Chuyện như vậy ảm lạnh tự biết, có lẽ cậu ấy cho rằng cứ lặng lẽ bên cạnh không cần phải nhận được báo đáp, cũng coi như có ý nghĩa.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Mạnh Yên đã cắt tiền đi và đi về phía các cô: “Các cậu đang nói chuyện gì thế?”

Đàm Tuyết chần chờ một lúc, trong đầu xoay chuyển cười nói: “Bọn mình đang đánh cuộc ai sẽ là người không phải trả tiền?”

Mạnh Yên không hề suy nghĩ nhiều, mở miệng nói đùa: “Nếu đánh cuộc thì mình là người thắng, bạn học La Vĩ kiên quyết không chịu để mình trả tiền.”

“Ăn không phải trả tiền một bữa không tốt hay sao?” Mộc Bình Bình vờn hai cánh tay trái một người phải một người kéo tay của bọn họ: “Quay về ký túc xá làm bài tập thôi, bài tập luật pháp tuần này còn chưa hoàn thành đâu đấy.”

“A, mình cũng chưa làm xong bài tập, ngày mai là phải nộp rồi.” Mạnh Yên hét lên, cô quên mất vụ này rồi: “Chết rồi, đi nhanh lên.”

La Vĩ nhìn theo bóng lưng các cô gái rời đi, trong đôi mắt để lộ ra một chút phiền muộn.

Dịch SARS đúng hẹn mà đến, căn bệnh đáng sợ vẫn nằm sâu trong ký ức của Mạnh Yên, mỗi ngày không biết bao nhiêu người phải chết làm cho trong lòng người nào cũng phải thấy run sợ.

Tại trường học đã có biện pháp phong tỏa, Mạnh Yên chờ đợi ở trong ký túc xá không có chuyện gì làm, trừ những lúc thỉnh thoảng có người nhà hoặc bạn bè gọi điện thoại thông báo tin tức thì cả ngày cô đều ngịch mảy vì tính.

Những lúc gọi điện thoại, Diệp Thiên Nhiên luôn dặn dò cô phải giữ gìn sức khỏe, nghỉ ngơi nhiều, không nên đi ra ngoài, giám sát việc tiếp xúc với những người khác, phải liên tục rửa tay để trừ độc. Tình hình hiện giờ căng thẳng như thế nào từ giọng nói của anh cũng có thể nhận ra.

Trái lại cô cũng không cảm thấy quá lo lắng cho anh, hiện nay anh đang ở trong quân đoàn không thể dễ dàng bị lây bệnh. Cô chỉ lo lắng cho cha mẹ, đặc biệt là Mạnh Ngọc Cương, cha cô đang làm nghề này rất dễ bị xảy ra sự cố, cho nên mỗi ngày cô phải gọi điện cho cha cô phải đến ba lần thì mới thấy yên tâm.

Trên ti vi nói, nguyên nhân gây dịch SARS là từ gia cầm lây sang người, tin tức vừa phát ra sẽ không có ai dám mua bán thực phẩm đã qua chế biến, Mạnh Ngọc Cương cũng chỉ vừa mới buôn bán nên cũng không thể tiếp tục công việc này được nữa, ông dứt khoát ở nhà nghỉ ngơi.

Diệp Minh Nhi không ở lại ký túc xá, mà ba người còn lại thì không đi đâu. Mỗi ngày Đàm Tuyết đều hoảng hốt lo lắng, nhà của cô ở gần khu vực dịch bệnh lây lan, nên tâm tình lúc nào cũng như treo trên cành cây, đúng lúc này có tiếng chuông điện thoại vang lên, lập tức về mặt trắng bệch không còn chút máu, không dám cầm điện thoại nghe, cô chỉ sợ nghe được tin tức nào đó đáng sợ.

Tiếng nhạc vui vẻ trong phòng vang lên, nhưng về mặt ba người ai cũng lộ ra sự căng thẳng, nhất là sắc mặt Đàm Tuyết tái nhợt hẳn đi, ngón tay thì run rẩy.

Mạnh Yên cúi đầu nhìn màn hình điện thoại di động miễn cưỡng nở nụ cười: “Là điện thoại của mình.”

Cô vừa nhấn phím nghe điện thoại, lập tức nghe được tiếng khóc thảm thương của Phương Phương phía bên kia gọi đến: “Tiểu Yên.”

Ngay lập tức, trái tim Mạnh Yên căng lên: “Phương Phương, cậu làm sao thế?” Đúng thời điểm này mà lại khóc thảm thương như thế khiến cô rất lo lắng.

Giọng nói Phương Phương vô cùng bất lực: “Tiểu Vũ xuất hiện triệu chứng bị sốt ban, trường học vừa mới thông báo về cho gia đình, muốn đưa cậu ấy đi cách ly. Trong nhà đang náo loạn hết cả lên rồi.”

Trong đầu Mạnh Yên ong ong, thân thể của tiểu Vũ vẫn luôn rất tốt, tại sao trong thời điểm này lại xảy ra chuyện ... lẽ nào thật sự ... Cô không dám tiếp tục nghĩ đến nữa: “Cậu bình tĩnh lại một chút, sẽ không có vấn đề gì.”

“Tiểu Yên, mình muốn đi chăm sóc tiểu Vũ, còn mẹ mình thì đành nhờ cậu vậy.” Giọng nói Phương Phương dứt khoát và kiên quyết.

Nghe lời nói của Phương Phương khiến cho Mạnh Yên có cảm giác giống như đang dấn dò hậu sự, làm cho phía sau lưng cô lạnh toát cả người, Mạnh Yên vội vàng kêu lên: “Phương Phương, cậu ...”

Lời nói còn chưa dứt, điện thoại đã bị cắt đứt. Cô phát điên mất, Phương Phương ngăn cản cậu đừng có hành động bừa bãi.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Chương 104:

Mạnh Yên không quan tâm đến nhưng lời khuyên can của bạn bè trong phòng, tìm cách trốn ra khỏi trường học leo lên xe buýt đi về nhà. Trên xe vắng vẻ chỉ có vài người ngồi, trên đường cũng không có nhiều người đi lại khiến cho Mạnh Yên cảm thấy lạnh lẽo.

Cô trực tiếp chạy đến nhà họ Giang, ông ngoại Giang và bà ngoại Giang đều đang ngồi trên ghế salon, trên mặt hai người toàn là nước mắt, Ngân Hoa và Lý Thiển không ngừng khuyên giải an ủi hai người, còn sắc mặt Giang Hải Thiên âm trầm liên tục hút thuốc lá, Mạnh Ngọc Cương thì yên lặng đứng bên cạnh an ủi.

Lý Thiển thấy Mạnh Yên về nhà, ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Yên, sao con lại về nhà? Sao con không ở lại trong trường học đợi?” Chẳng lẽ con bé này không biết bên ngoài nguy hiểm đến thế nào hay sao?

Mạnh Yên khẩn trương không kịp trả lời câu hỏi của mẹ cô, nhìn về phía dì Ngân Hoa vội hỏi: “Dì ơi, Phương Phương đâu rồi?”

Lúc này Ngân Hoa mới phát hiện ra con gái bà không có mặt ở phòng khách, bà cũng không để ý con gái bà đi đâu? Suy nghĩ một lúc chỉ lên trên tầng hai: “Phương Phương? Vừa này con bé còn đứng ở đây mà, chắc con bé lên phòng thôi.”

Mạnh Yên như một con gió chạy về phía cầu thang, cô tìm từng phòng một ở mỗi tầng cũng không thấy người đâu, trong lòng như lửa đốt lao xuống tầng một nói: “Phương Phương không có ở đây ...”

“Chắc con bé đi dạo quanh khu chung cư rồi.” Ngân Hoa hoàn toàn không hiểu đang xảy ra chuyện gì, không hiểu vì sao Mạnh Yên lại khẩn trương đến mức độ phải khóc như vậy?

Mạnh Yên sốt ruột, chân tay lóng ngóng nói ra: “Dì Ngân Hoa, có thể Phương Phương đi tìm tiểu Vũ rồi ...”

Ngân Hoa ghen ngào hỏi lại: “Cháu nói cái gì?” Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Mạnh Yên nóng nảy kể lại chuyện của Phương Phương một lần nữa cho mọi người, nghe đến mấy câu cuối cùng đôi chân Ngân Hoa mềm nhũn ngã ngồi xuống đất.

Lý Thiển đứng bên cạnh vội vàng khom lưng đỡ: “Ngân Hoa, chị cứ bình tĩnh, Phương Phương mới chỉ nói mà thôi, sẽ không sao đâu.” Nhưng trong lòng bà lại không dám khẳng định, tính cách của Phương Phương từ trước đến giờ vẫn là nói một không nói hai.

“Phương Phương là đứa thẳng tính, con bé chưa bao giờ nói sẽ ra ngoài một chút.” Ngân Hoa đẩy tay của Lý Thiển ra, lão đảo muốn chạy ra ngoài. Trời ạ, đây là con gái duy nhất của bà, nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra, bà biết sống thế nào đây.

Lập tức Giang Hải Thiên đứng lên cùng đi ra ngoài, Mạnh Ngọc Cương không yên tâm đi lấy xe, với tình huống này ông cũng không dám để Giang Hải Thiên trực tiếp lái xe.

Mạnh Yên cũng vội vàng đuổi theo: “Mẹ ở lại đây chăm sóc ông bà ngoại Giang, con và bố cùng nhau đi xem tình hình thế nào.”

Mặc dù, Lý Thiển cũng muốn đi cùng nhưng nhìn vẻ mặt đầy bi thương của ông bà ngoại Giang, chỉ có thể không yên lòng dấn dò: “Vậy mọi người phải cẩn thận một chút.”

Mạnh Ngọc Cương lái xe, Giang Hải Thiên ngồi trên xe liên tục gọi điện hỏi thăm địa chỉ bệnh viện cách ly bệnh dịch nằm ở đâu, rốt cuộc cũng hỏi thăm

được, là một bệnh viện ở vùng ngoại ô các xa thành phố sầm uất.

Bốn người đi đến nơi thì bị nhân viên an ninh ngăn ở cổng bệnh viện không cho đi vào.

Ngân Hoa nóng nảy la hét làm náo loạn nhưng cũng không có tác dụng gì. Bên trong là khu cách ly, người bình thường không thể ra vào tự do.

Sự việc này làm kinh động đến người quản lý của bệnh viện, sau khi nghe trình bày sự việc, người quản lý đồng ý giúp mọi người tìm hiểu tình hình bên trong.

Mọi người căng thẳng chờ đợi, thấy bệnh viện đề phòng nghiêm ngặt khiến trong lòng mọi người thấp thỏm không yên.

Mười mấy phút sau người quản lý đi ra, xác nhận đúng là Giang Vũ và Lâm Phuong Phuong đang ở trong phòng bệnh. Sáng nay, Giang Vũ được trường học đưa đến trong tình trạng bị phát sốt, cho đến bây giờ vẫn chưa xác định được là sốt bình thường hay là sốt do vi rút, cần phải quan sát thêm.

Về phần Lâm Phuong Phuong thì nửa tiếng sau chủ động đến bệnh viện, cô nói thân thể không được thoải mái, có cảm giác bị sốt nhẹ, nhưng các bác sĩ lại không phát hiện được các triệu chứng liên quan nào. Sau đó, phuong Phuong nhất định không chịu đi về, cô chủ động yêu cầu được ở lại để chăm sóc bệnh nhân Giang Vũ.

Ngân Hoa tức giận, hung hăng muốn bệnh viện phải để Phuong Phuong đi ra, nhưng một khi đã đi vào phòng bệnh dịch thì không thể được ra ngoài. Ngân Hoa làm loạn một trận, phía bệnh viện không còn cách nào khác là để Phuong Phuong gọi điện trấn an người nhà.

Về đến nhà, tất cả mọi người như quả bóng xì hơi, sắc mặt ai cũng rất khó coi, ông ngoại Giang muốn hỏi chuyện nhưng lại thôi, chỉ cau mày.

Dường như không khí trở nên đóng băng lại khiến cho mọi người cảm thấy không thở nổi.

Lý Thiên vừa nhìn thoáng qua cũng đoán được kết quả sự việc, không dám hỏi nhiều, sau khi an ủi mấy câu thì cùng chồng bà và con gái đi về nhà.

Lúc còn ở nhà họ Giang, Mạnh Ngọc Cương không dám nói gì nhiều, sau khi về đến nhà mới thờ dãi nói: “Sao Phuong Phuong lại có thể đại khờ đến vậy? Ở lại nơi đó cực kỳ nguy hiểm, có thể sẽ mất mạng bất cứ lúc nào.”

Có một đứa bị đưa đến bệnh viện cách ly, cũng chưa biết sống chết thế nào? Bây giờ lại có thêm một đứa nữa cùng vào chung một chỗ, chuyện này là như thế nào đây?

“Đúng vậy, nếu thật sự cả hai đứa trẻ đều xảy ra chuyện, về sau nhà họ Giang phải biết làm thế nào?” Lý Thiên nặng nề thờ dãi.

Thật ra thì đối với chuyện tình cảm của hai đứa trẻ nhà họ Giang, bà cũng biết đôi chút, nhưng mà bà cũng không tán thành chuyện này cho lắm. Cứ nghĩ đến hậu quả hậu quả sau này, tâm tình của Lý Thiên cũng chẳng thấy thoải mái gì.

Bà vẫn cho rằng, chuyện tình cảm này chỉ là tình yêu đơn phương của Giang Vũ, nhưng không nghĩ đến ngoài miệng Phuong Phuong thì nói không thích, thực tế lại lo lắng cho tiểu Vũ đến mức không sợ chết. Nếu như biết từ sớm, có lẽ bà sẽ nói giúp chuyện tình cảm của hai đứa trẻ. Chỉ cần hai đứa trẻ bình an trở về, bà sẽ thuyết phục Ngân Hoa đồng ý chuyện tình cảm này.

Mạnh Yên càng nghĩ càng thấy hoảng sợ: “Sẽ không, Phuong Phuong và tiểu Vũ sẽ không bị xảy ra chuyện gì đâu.”

Hai người đều là bạn tốt của cô, cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nếu thật sự bị mất đi bọn họ, cô biết phải làm thế nào bây giờ? Nỗi đau này cô chịu không nổi.

Lý Thiên thờ dãi một tiếng: “Mẹ cũng hy vọng sẽ không xảy ra việc gì, nếu không đã kích này cũng quá lớn.” Đối với nhà họ Giang đây đúng là sự đa kích trí mạng.

“Tiểu Yên, nếu con đã về nhà thì không cần phải quay về trường học nữa.” Người mà Mạnh Ngọc Cương lo lắng nhất chính là con gái bảo bối của ông: “Dù sao cũng đang trong giai đoạn nghỉ học, tốt nhất con nên ở nhà đợi, không nên đi lung tung bất cứ nơi nào.”

Ông nhìn thấy vẻ mặt xám xịt như tro tàn của Giang Hải Thiên là ông có thể hiểu được tâm tình của ông ta. Nếu như đổi thành Mạnh Yên bị xảy ra chuyện như vậy, ông chỉ sợ sẽ không bình tĩnh được mà sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, mà có khi bị sụp đổ tinh thần từ sớm rồi.

Mạnh Yên lắc đầu một cái: “Con sẽ chỉ đi đến nhà họ Giang để an ủi ông bà ngoại Giang.” Vào thời điểm như thế này, điều mọi người cần nhất chính là được người khác khích lệ và an ủi.

Nhưng Mạnh Ngọc Cương lại khẳng khái không muốn để Mạnh Yên bước ra khỏi cửa: “Mọi chuyện đã có cha và mẹ con lo rồi, con vẫn nên ở nhà trông là được.”

Làm sao Mạnh Yên có thể yên tâm ngồi ở nhà đây? Mỗi sáng sớm cô muốn đến nhà họ Giang để xem xét tình hình, cho dù chỉ nói được mấy câu an ủi cũng được.

Trước đây, bà ngoại Giang là người rất kiên cường, vậy mà mấy ngày nay giống như lấy nước mắt rửa mặt, còn nói đến Ngân Hoa thì giống như chim sợ cành cong, chỉ cần có ngọn gió thổi lay động lập tức sợ hết hồn hết vía.

Cũng còn may là hàng ngày Phuong Phuong đều gọi điện thoại về nhà báo tin bình an, lại còn có thể thông báo tình hình bệnh tình của Giang Vũ. Điều

này đã khiến cho tâm tình của mọi người dễ chịu hơn một chút.

Mấy ngày sau thì nhận được tin, con sốt của Giang Vũ cuối cùng cũng giảm bớt chỉ thỉnh thoảng bị sốt nhẹ, tin tức này làm cho mọi người nhà họ Giang thở phào nhẹ nhõm, có thể ngủ yên giấc được rồi. Chỉ chờ sau mười năm ngày nữa là có thể đón hai người từ bệnh viện về nhà.

Rốt cuộc Mạnh Yên cũng có tâm tư xử lý chuyện bán hàng trên mạng của cô, có vẻ mọi người đều ở trong nhà không dám đi ra ngoài đường nhiều, cho nên tình hình buôn bán tại cửa hàng trên mạng cũng không tăng thêm được bao nhiêu.

Hai vợ chồng Mạnh Ngọc Cương ở nhà cũng không có việc gì để làm, ông cũng đã từng giúp con gái đi lấy hàng. Thường xuyên chạy đi chạy lại nên đối với việc buôn bán trên mạng cũng có vài phần cảm thấy hứng thú.

“Tiểu Yên, hình thức buôn bán này có vẻ kiếm được rất nhiều tiền.” Từ trước đến giờ Mạnh Ngọc Cương vẫn không hiểu thế giới hư ảo trên mạng, lại càng không hiểu làm sao lại có thể kiếm được tiền trên đó: “Cái gì cũng có thể bán hay sao?”

Mười ngón tay của Mạnh Yên lướt trên bàn phím nhanh như bay, vừa nói chuyện với bạn bè trên mạng vừa trả lời cha cô: “Đúng vậy, chi có thể không nghĩ ra được chứ cái gì cũng có thể bán.”

Lý Thiển hiếu kỳ nhìn hình ảnh đầy màu sắc rực rỡ trên màn hình máy tính: “Vậy nhãn hiệu thời trang của mẹ có thể bán trên này không?”

Đôi mắt Mạnh Yên sáng lên, liên tục gật đầu không ngừng, thế mà cô lại quên mất không nghĩ ra. Mẹ cô có thể trực tiếp mở cửa hàng trên mạng, chuyện làm ăn có thể phát triển khắp nơi trên thế giới.

Nghe ý tưởng con gái đang thao thao bất tuyệt nói làm cho tinh thần Lý Thiển càng phấn chấn hơn, thỉnh thoảng có chỗ nào chưa hiểu lập tức hỏi lại ngay.

Lý Thiển nghe xong mà đầu óc vẫn thấy mơ hồ với các thao tác trình tự trên máy tính: “Mẹ không hiểu những thể loại phức tạp này, tiểu Yên, tất cả đều giao lại cho xử lý.”

Mặc dù bà vẫn thỉnh thoảng làm việc với máy tính, nhưng đối với hình thức yêu cầu kỹ thuật chuyên nghiệp đến thế này thì bà cũng cảm thấy có chút khó khăn.

Có gì phức tạp? Cũng rất đơn giản mà, nghĩ thì vậy nhưng Mạnh Yên vẫn ngoan ngoãn gật đầu: “Được, cứ giao cho con.”

Dù sao cô cũng đã lập được một cửa hàng trên mạng, nên đối với trình tự nắm rõ như lòng bàn tay.

Nhìn dáng vẻ bận rộn của con gái khi làm việc, hai vợ chồng Mạnh Ngọc Cương cảm thấy rất hạnh phúc, lần đầu tiên cảm giác được trong nhà có con gái lớn.

Mạnh Yên bận rộn một tuần mới có thể giải quyết được tất cả mọi việc cần làm, không những vậy còn điều khiển cả cha mẹ cô phải làm việc, nhưng mà trong lòng của hai người đều cảm thấy rất vui vẻ, con gái nhà bọn họ có triển vọng, có thể không vui mừng được hay sao?

Cuối cùng Giang Vũ và Phuong Phuong cũng đã xuất viện, được Giang Hải Thiên đón về nhà, nhìn hai người tay trong tay đi vào, trong lòng Mạnh Yên cảm thấy rất vui, xem ra đúng là gặp họa lại được phúc. Tình cảm của hai người bọn họ đã có đột phá, thật là đáng mừng.

Những người lớn trong nhà họ Giang vui vẻ vây quanh hai người bọn họ ân cần hỏi han. Có điều thật sự không nhìn thấy sự mờ ám của hai đứa trẻ? Hay là cố ý giả vờ không nhìn thấy?

“Tiểu Vũ, Phuong Phuong, hoan nghênh đã về nhà.” Mạnh Yên chen vào: “Mọi người đã chuẩn bị thật nhiều thức ăn để chào đón hai người đó nha.”

Từ sáng sớm, mọi người đã chuẩn bị đầy đủ các loại nguyên liệu nấu ăn, bà ngoại Giang cùng Ngân Hoa và Lý Thiển bận rộn nửa ngày, ngay cả Mạnh Yên không biết làm việc nhà cũng phụ giúp nhặt rau.

“Được rồi, xem kìa, chúng ta cứ mãi nói chuyện, nhanh đưa bọn trẻ vào ăn cơm thôi.” Bị nhắc nhở bà ngoại Giang nhanh chóng kéo tay hai đứa trẻ đi vào phòng ăn: “Ồ trong bệnh viện chắc chắn ăn ngủ sẽ không được thoải mái, thức ăn này toàn bộ đều là các món mà hai đứa thích ăn, dì Lý còn nấu một nồi canh bổ dưỡng nữa kìa.”

Về mặt bà ngoại Giang đầy yêu thương, gấp thức ăn vào bát cho hai đứa trẻ: “Phuong Phuong, đây là món thịt bò luộc cháu thích ăn nhất, ở trong viện chắc rất vất vả, gương mặt gầy đi nhiều.”

“Thơm quá.” Phuong Phuong cười híp mắt gật đầu: “Thật sự là bà nội luộc? Cháu nằm mơ cũng muốn ăn.”

“Vậy thì ăn nhiều một chút.”

“Tiểu Vũ, đây là món xào mà con thích.” Ngân Hoa cũng vội vàng gấp thức ăn, giống như hận không thể mang toàn bộ thức ăn trên bàn nhét vào bụng bọn họ.

Mạnh Yên nhìn một màn hài hước này, trong lòng cũng thấy vui mừng.

Cơm nước xong xuôi, bà ngoại Giang thức giấc hai người bọn họ đi nghỉ ngơi.

Mạnh Yên đi cùng Phương Phương vào phòng ngủ, sau khi Phương Phương tắm rửa sạch sẽ, thư thả nằm nghỉ trên giường mới khẽ nói một câu: “Cuối cùng cũng đã trở lại nhân gian.”

Ở trong bệnh viện mười năm ngày, cả ngày lẫn đêm chính là khoảng thời gian cô sẽ khắc cốt ghi tâm, sẽ vĩnh viễn ở lại trong lòng cô. Loại cảm giác đau khổ trong thời khắc bị bóng đen của cái chết ám ảnh vây quanh, cũng như cảm giác gãy dựa dưới địa ngục, mỗi một ngày trôi qua đều rất dài giống như một năm vậy, loại cảm giác này cô không bao giờ muốn thưởng thức một lần nào nữa.

“Câu hỏi hận không?” Mạnh Yên ngồi bên mép giường nhẹ giọng hỏi.

Cô không thể nào ngờ được một Phương Phương luôn ôn hòa lại có hành động quyết liệt mà nguy hiểm đến thế, dọa cho mọi người sợ hết hồn.

Phương Phương lắc đầu: “Mình không hận, có thể được ở bên cạnh tiểu Vũ, mình rất yên tâm.” Nếu như cô không đi thì mới cảm thấy hối hận.

“Con bé ích kỷ.” Mạnh Yên giả vờ giận dữ, lừa Phương Phương: “Câu không nghĩ đến mẹ cậu hay sao? Còn mình nữa? Nếu như cả hai người xảy ra chuyện gì, mọi người sẽ đau lòng đến đâu? Nửa tháng qua, mình ở bên ngoài nom nớp lo sợ cho hai người, buổi tối cũng không dám ngủ, chỉ sợ gặp ác mộng.” Trong giấc mơ, tất cả mọi việc đều diễn ra lung tung, lộn xộn, lần nào cũng khiến cô bị thức giấc lúc nửa đêm.

Nhưng trong lòng của Mạnh Yên đối với Phương Phương lại cảm thấy vô cùng khâm phục, lần đầu tiên trong đời gặp được người có hành động dũng cảm đến thế, cũng không phải tất cả mọi người đều có dũng khí làm được giống như Phương Phương. Biết rõ sống chết trước mắt, cũng chưa biết liệu có nguy hiểm đến tính mạng hay không, vậy mà lại có thể kiên định như vậy chạy đến bên cạnh tiểu Vũ.

“Thật xin lỗi, tiểu Yên, là mình quá ích kỷ.” Phương Phương cúi đầu nói xin lỗi: “Nhưng vào thời điểm nghe được tin tức, đầu óc mình trống rỗng, chỉ có một suy nghĩ chính là phải đi đến bên cạnh cậu ấy.” Đối với mọi người trong nhà cô cũng cảm thấy có rất nhiều áy náy, nhưng có nhiều chuyện không có cách nào có thể toàn vẹn được cả hai bên. Vào đúng thời khắc đó, cô chỉ biết lựa chọn tuân theo ý tưởng trong lòng là chân thật nhất.

Cô cho rằng tình cảm đối với Giang Vũ chỉ là nhân nhạ yêu thích, tình thân nhiều hơn tình yêu, chỉ cần không nhìn vào nội tâm của cô, chỉ cần kiên trì thêm một chút thì có thể sẽ xóa bỏ được. Nhưng khi nghe được loại tin tức như vậy, giống như thiên lôi dội sấm sét xuống đầu ngay tại chỗ, không cần suy nghĩ gì nhiều mà chỉ muốn được gặp Giang Vũ, mặc kệ nguy hiểm đến đâu, khó khăn đến cỡ nào, cô nhất định phải ở bên cạnh để cùng nhảy vọt qua cửa ải sống chết này.

Từ trước đến giờ Phương Phương không hay động não, nhưng vì Giang Vũ, lần đầu tiên phải sử dụng nhiều chiêu trò đến vậy mới có thể xâm nhập được vào bệnh viện. Khi nhìn thấy ánh mắt đầy khiếp sợ và giận dữ của Giang Vũ, bỗng dưng cô cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Mạnh Yên cũng chỉ dọa Phương Phương một chút mà thôi, cũng không có làm thật: “Quên đi, vậy chuyện của các cậu bây giờ là như thế nào? Có phải đã quyết định sẽ cùng ở bên nhau rồi không?”

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Chương 105:

“Trải qua chuyện này mình mới phát hiện được một điều, đối với mình mà nói tiểu Vũ vô cùng quan trọng.” Về mặt Phương Phương tuy vẫn ngượng ngùng nhưng lại rất kiên quyết: “Mình muốn ở bên cạnh anh ấy, chấp nhận đối mặt với những sóng gió sẽ đến trong tương lai.”

Chỉ có trải qua thử thách giữa sự sống và cái chết mới có thể nhận thức được rất nhiều triết lý sống. Cuộc sống ngắn ngủi, cần gì phải che giấu thành tâm của bản thân? Cứ coi như đến cuối cùng kết thúc không được theo đúng ý muốn, nhưng cô cũng đã từng được nếm trải qua thế nào là tình yêu, cuộc đời này cũng coi như sống không uổng phí.

Mạnh Yên nghiêng đầu quan sát tỉ mỉ sắc mặt của Phương Phương: “Sẽ không lùi bước? Cho dù người nhà vẫn không đồng ý?”

Mạnh Yên biết nhược điểm lớn nhất của Phương Phương chính là tình thân, chỉ cần mẹ cô ấy đứng ra ngăn cản thì Phương Phương sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn và rất đau khổ.

“Mình không biết nữa.” Ánh mắt Phương Phương vẫn tỏ ra rất kiên quyết, vẫn sáng rõ không hề thay đổi: “Nếu như người lớn trong nhà vẫn không đồng ý, bọn mình vẫn sẽ tiếp tục cầu xin, đến một ngày nào đó mọi người sẽ mềm lòng mà đồng ý.”

Với tính cách của cô và Giang Vũ nhất định sẽ không dùng đến phương pháp tranh cãi gây hấn với cha mẹ bọn họ, nhưng hai người sẽ đeo bám dai dẳng, cho dù thời gian dài đến đâu đi chăng nữa, hai người cũng không sợ.

“Cậu đã thay đổi rồi, trở nên dũng cảm hơn nhiều.” Mạnh Yên vui vẻ nhìn Phương Phương, cuối cùng cô ấy cũng đã trưởng thành có can đảm để đối mặt với khó khăn.

“Chẳng qua bỗng dưng mình cảm thấy khoảng cách giữa sự sống và cái chết gần nhau như vậy, bất cứ lúc nào sinh mạng cũng có thể bị mất đi, cũng không ai có thể đoán trước được lúc nào sẽ rời khỏi cuộc sống này.” Trong khoảng thời gian ở bệnh viện, cô đã suy nghĩ rất nhiều: “Nếu vẫn hèn yếu không dám đối diện với thực tế, điều đó cũng thật đáng buồn.”

Khỏe miệng Mạnh Yên nhếch lên gian xảo: “Chẳng trách người ta vẫn hay nói ‘trong họa có phúc’ có những lúc chuyện xấu sẽ biến thành chuyện tốt.” Cô cũng vậy thôi, ban đầu những tưởng phải khoanh tay chấp nhận, vậy mà lại có thể xoay chuyển thành được chuyện tốt.

Coi như lần này Giang Vũ gặp chuyện không may, nhưng ngược lại chuyện tình cảm của hai người lại thu được kết quả tốt đẹp. Tình cảm kìm nén bao lâu nay, trong hoàn cảnh bất buộc không thể không đối mặt, trói buộc tình cảm của hai người vào cùng một chỗ.

Phuong Phuong do dự nhìn Mạnh Yên, không xác định được thái độ của Mạnh Yên là gì: “Cậu sẽ đứng về phía bọn mình chứ?”

Ở trong mắt cô, Mạnh Yên là một cô gái thông minh không giống những cô gái đồng trang lứa khác, mới có từng này tuổi mà nắm trong tay khối tài sản đáng kể, đồng thời có rất nhiều quyền tự chủ. Bất kể là hai vợ chồng Mạnh Ngọc Cương hay mọi người trong nhà họ Giang đều rất yêu quý và tôn trọng Mạnh Yên. Nếu có sự trợ giúp của Mạnh Yên, có lẽ đường tình của bọn họ sẽ thuận lợi hơn một chút.

“Tất nhiên rồi, mình sẽ luôn đứng về phía cậu, nếu như chú Giang đuổi hai người ra khỏi nhà, mình sẽ giúp các cậu chỗ ở.” Mạnh Yên vỗ ngực đảm nhận trong trách: “Mình muốn tiền có tiền, muốn nhà có nhà, không cần phải sợ.”

Mạnh Yên diễn tả hành động của một người giàu có nhiều tiền chọc cười Phuong Phuong, khiến cho tâm tình cô thả lỏng hơn một chút, mí mắt trở nên nặng nề: “Là cậu nói đấy nhé, không cho thu lại.”

“Người nào nói mà không làm chính là cún con.”

Hai người cũng nhau nói thêm mấy câu, Phuong Phuong dần dần chìm vào mộng đẹp, hơi thở đều đặn.

Mạnh Yên nhìn Phuong Phuong ngủ yên bình thật lâu mới xoay người rời đi.

Khi vừa mới đi xuống tầng một, cô nghe thấy giọng nói của bà ngoại Giang đang nói chuyện: “Hai đứa trẻ này cũng không dễ dàng gì, Phuong Phuong là một đứa trẻ ngoan, mẹ cũng không sợ bị người khác chê cười nữa, mẹ đồng ý chuyện tình cảm của hai đứa.”

Kể từ lúc Giang Vũ và Phuong Phuong về nhà, người lớn trong nhà đều nhận ra sự thay đổi trong mắt bọn họ, chẳng qua là coi như không nhìn thấy mà thôi.

Giang Hải Thiên cau mày: “Mẹ, điều này không được tốt cho lắm, bị người khác nói bóng nói gió con cảm thấy rất khó nghe ...” Về chuyện tình cảm của hai đứa trẻ, ông vẫn là người phản đối.

“Cũng không thể vì những lời nói ác ý của người khác mà lại đi chia rẽ hai đứa trẻ.” Vì bà ngoại Giang đã trải qua chuyện của con gái bà, cho nên từ trước đến giờ đối với chuyện hôn sự của bọn trẻ cũng không hề tham dự nhiều.

Ban đầu bà ngoại Giang không tán thành, cũng không phản đối, chỉ giữ yên lặng. Nhưng trải qua sự việc lần này, suy nghĩ của bà ngoại Giang đã có nhiều thay đổi. Con cháu tự có phúc của con cháu, để cho bọn chúng được sống hạnh phúc bên người đã chọn.

Ông ngoại Giang lên tiếng khuyên nhủ: “Bạn già, chúng ta suy nghĩ kỹ lại một chút, nếu như người khác nói nhà chúng ta có dụng ý khác, nói Phuong Phuong là con dâu nuôi từ nhỏ, chuyện này ...” Người ngoài không biết nội tình sẽ đặt điều nói xấu, như vậy đúng là rất khó nghe.

Hai vợ chồng Mạnh Ngọc Cương lẳng lặng ngồi im một chỗ, cũng không phát biểu ý kiến. Dù sao đây cũng là chuyện nhà họ Giang, gia đình họ có gần gũi đến mấy đi nữa cũng phải kiêng dè một chút.

Bà ngoại Giang thoáng rung động, khí thế hùng hồn mở miệng nói: “Cuộc sống này là của chúng ta, còn quan tâm đến lời nói của người khác. Chúng ta quản nhiều như vậy làm gì?” Bà đã sống đến từng tuổi này, cũng đã được chứng kiến nhiều sự việc rồi.

Bà ngoại Giang nhìn Phuong Phuong lớn lên từ nhỏ, nhân cách của con bé vô cùng tốt, bà cũng rất thích con bé này. Nếu Phuong Phuong làm cháu dâu bà có thể tiếp nhận được. Huống chi, tình cảm của Phuong Phuong dành cho tiểu Vũ chính là không màng đến sống chết, mà tiểu Vũ cũng yêu thích con bé như vậy, nên cứ tác thành cho bọn trẻ thôi.

Giang Hải Thiên vẫn nhất định không chịu đồng ý: “Mẹ, cũng không thể nói như vậy, nếu lời đồn bị lan truyền có thể lấy mạng người mất.

Ngân Hoa rơi vào tình thế khó xử chỉ biết ngồi nhìn mọi người trong nhà tranh luận, cảm thấy nhức đầu. Nội tâm của bà cũng dần dần nghiêng về phía bọn trẻ.

Mạnh Yên nghe đến đây không nhịn được nữa, bước xuống cầu thang vừa cười vừa nói: “Chú Giang, lời đồn chỉ dừng lại với những người thông minh, còn với những người ngu ngốc thì tính toán làm gì?”

“Tiểu Yên, cháu còn trẻ làm sao hiểu được những chuyện này.” Thực ra Giang Hải Thiên đối với Phuong Phuong cũng không có phát sinh khúc mắc gì, dù sao những năm qua hai người cũng đã bồi dưỡng được tình cảm cha con thân thiết hơn. Nhưng có một số việc vẫn không thể đồng ý: “Năm đó, Nguyễn Ngọc Linh được mọi người ca tụng đến như vậy, chỉ vì tin đồn thất thiệt mà tự sát, không những thế còn để lại cho mọi người bốn chữ đáng sợ.”

“Đó là do bà ta không đủ kiên cường, người khác muốn nói gì thì cứ để cho bọn họ nói, mình chỉ cần coi tất cả những tin đồn đó là lời nói láo. Tin đồn làm hại người, chỉ có đề tâm mới bị tổn thương, nhưng nếu như mình hoàn toàn không thêm đề ý thì sẽ không bị tổn thương gì.” Mạnh Yên thẳng thắn nhìn chằm chằm mọi người: “Chú Giang, dì Ngân Hoa, hai người quan tâm đến người khác nói như thế nào hay sao?”

Ngân Hoa nghe Mạnh Yên hỏi như vậy, giữ vững suy nghĩ ban đầu: “Dì không thêm quan tâm, dì đã nghĩ thông suốt rồi, chỉ cần hai đứa sống thật khỏe mạnh, thật vui vẻ, dì không cần phải quan tâm đến điều gì khác.”

Phuong Phuong vì Giang Vũ ngay cả cái chết cũng không sợ, điều đó chứng tỏ con bé vô cùng yêu thích Giang Vũ, bà là một người mẹ cũng nên vì hạnh phúc của con gái mà đứng ra nói một câu. Hơn nữa, Giang Vũ là người trung thực hiền lành, giao con gái cho thằng bé, trong lòng bà cảm thấy rất yên tâm.

“Ngân Hoa nói rất đúng, ông già, tất cả đều là giả dối.” Bà ngoại Giang nói phụ họa theo: “Chỉ cần con cháu bên cạnh chúng ta có được cuộc sống hạnh phúc, là chúng ta đã cảm thấy mãn nguyện rồi, còn chuyện liên quan đến những người khác, chúng ta không quản được.”

Ông ngoại Giang nhấp máy đôi môi nhưng không phát ra tiếng, có vẻ như đã bị thuyết phục.

Giang Hải Thiên thấy vợ và mẹ ông đã đồng ý chuyện kia, trong lòng bắt đầu cũng thấy dao động.

Mạnh Yên thấy vậy vội vàng nói thêm vào: “Đúng vậy, chẳng lẽ người khác bảo chúng ta đi tìm cái chết, chúng ta thật sự sẽ đi tìm cái chết sao?” Cô có hành động giống như oan ức lắm, khiến cho mọi người đứng đây ai cũng phải nhếch miệng.

Giang Hải Thiên cúi đầu trầm mặc một hồi lâu không nói lời nào.

“Ông ngoại Giang, chú Giang, mọi người thử suy nghĩ sâu thêm một chút, nếu sau này tiểu Vũ cưới phải một cô vợ có tính khí nóng nảy, không hiểu thuận, tâm địa xấu xa, mọi người sẽ làm thế nào?” Mạnh Yên không tin cô không thể làm mọi người thay đổi suy nghĩ: “Ít nhất là tính cách của Phuong Phuong như thế nào mọi người biết rất rõ, cô ấy rất hiểu thuận, hàng ngày mỗi lúc làm việc gì đều nghĩ đến mọi người trước tiên, lại thường hỏi han quan tâm đến mọi người, tất cả ngày sinh nhật của các thành viên trong gia đình cô ấy đều ghi nhớ ở trong lòng, cứ đến ngày là sẽ chuẩn bị quà tặng thích hợp. Tính cách lại ôn hòa không hay cáu kỉnh lung tung, vậy mà mọi người có gì không hài lòng nữa?”

Giang Hải Thiên nghe xong cảm thấy rất xúc động: “Tiểu Yên, xem ra cháu nhất định muốn giúp hai đứa kia.”

“Đúng vậy, nếu như mọi người vẫn tiếp tục phản đối, hắc hắc, thì cháu sẽ cổ vũ bọn họ bỏ trốn.” Mạnh Yên cười đùa hí hửng đùa giỡn: “Nơi ăn chốn ở cháu sẽ chuẩn bị cho bọn họ thật chu đáo, mọi người không cần phải hao tâm tổn trí.”

Từ trước đến giờ ở nhà họ Giang, Mạnh Yên vô cùng được cưng chiều, ông ngoại Giang bà ngoại Giang đều rất yêu thương cô, Giang Hải Thiên lại càng yêu quý coi cô như con gái. Cho nên nhiều lúc cô nói những câu hài hước để điều hòa bầu không khí bí bách trong nhà.

“Con bé này, thật là ...” Giang Hải Thiên xoa đầu Mạnh Yên, thật là không thể nào tức giận được với con bé này.

Mạnh Yên tiếp tục thuyết phục từng người một: “Ông ngoại Giang, nhất định là ông không muốn bọn họ phải bỏ đi, đúng không?”

Thái độ của ông ngoại Giang đã sớm dao động: “Chuyện của hai đứa trẻ này không đến phiên ông làm chủ, chỉ có ba của bọn chúng mới có thể quyết định.” Ông ngoại Giang ném toàn bộ sự việc sang cho Giang Hải Thiên xử lý.

Nghe xong câu nói này, đôi mắt Mạnh Yên híp lại: “Vây là ông ngầm đồng ý rồi, ông ngoại Giang đúng là người sáng suốt nhất trong nhà.”

Giang Hải Thiên giả vờ tức giận nói: “Nói vậy, chú là người không sáng suốt hả?”

Người mà Mạnh Yên không sợ nhất chính là Giang Hải Thiên, còn không biết lớn nhỏ đùa giỡn với ông: “Chỉ cần chú đồng ý chuyện của bọn họ, vậy thì mọi người trong nhà mình đều là người sáng suốt.”

Giang Hải Thiên bắt đầu dĩ vờ cười vừa nói: “Con bé này, cháu còn có ý định giúp hai người bỏ trốn, chú còn biết nói gì bây giờ?” Ông biết Mạnh Yên là một cô gái có chủ ý, trò gian lại nhiều, lại còn cố ý giúp tiểu Vũ và Phuong Phuong có chỗ dựa, hiểu được ông đau đầu vấn đề gì.

“Chú Giang, chú đồng ý?” Mạnh Yên cười lớn: “Ha ha, thật tốt quá.”

Thật là khiến cô mệt muốn chết, đâu có phải dễ dàng? Cô phải để Phuong Phuong và tiểu Vũ làm trâu làm ngựa để trả lại ân tình lần này cô đã giúp mới được.

Gương mặt Giang Hải Thiên đầy hăm dọa: “Ngọc Cương, ông có một cô con gái này bằng mười đứa khác.” Con bé nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy sao lại không phải là con gái của ông kia chứ? Mặc dù Phuong Phuong và tiểu Vũ cũng rất xuất sắc, có điều miệng lại không ngọt, không biết dỗ dành người khác.

Khỏi cần phải nói, Mạnh Ngọc Cương vô cùng hả hê, cảm thấy rất kiêu ngạo: “Tất nhiên, Mạnh Yên nhà chúng tôi vừa thông minh, vừa đáng yêu, vừa hiểu thuận, lại biết kiếm tiền ...” Từ trong miệng của Mạnh Ngọc Cương nói ra đã tăng bốc con gái lên tận mây xanh, thiên hạ vô địch, trên đời chỉ có duy nhất.

Khiến cho Giang Hải Thiên kích động quá trời: “Đừng ở trước mặt tôi hã hê như thế, tương lai con bé là cháu dâu của tôi đấy, sẽ đều là người một nhà.”
Đã như vậy thì không cần phải ghen tị với anh em làm gì.

Mạnh Ngọc Cương bối rối: “Chuyện tương lai không ai có thể nói chắc được.” Hừ, Diệp Thiên Nhiên luôn phải ở trong quân doanh, ở trường đại học con gái ông lại có không ít người theo đuổi, nói không chừng đến một ngày nào đó bị người khác theo đuổi thành công thì sao? Nếu được như vậy cũng rất tốt.

Giang Hải Thiên cuống lên: “không phải ông muốn thay đổi đấy chứ? Vậy cũng không được, đừng hòng mơ tưởng.”

Sau một ngày nghỉ ngơi, Phương Phương và Giang Vũ bị Mạnh Yên kéo sang nhà giúp cô xử lý chuyện buôn bán của cửa hàng trên mạng.

Lý Thiên cũng phải trông nom cửa hàng trên mạng bởi vì ngày khai trương đã tung chương trình khuyến mãi giảm giá thật lớn, ngày thứ nhất buôn bán rất thuận lợi làm cho bà bận bịu tới ngày. Riêng việc đối phó trả lời các khách hàng trên mạng hỏi thăm cũng đã đủ nhức đầu. Thật may có hai người này đến đây giúp đỡ nên trọng trách đặt trên vai cô giảm đi không ít.

Lý Thiên và Mạnh Ngọc Cương tắt bật đóng gói từng đơn hàng, sau đó gọi chuyển phát nhanh đến gửi hàng đi. Quá bận rộn nên dứt khoát gọi cả hai vợ chồng Giang Hải Thiên sang giúp một tay, cuối cùng cũng giảm bớt đi tình hình căng thẳng.

Thật vất vả mới có thể ngồi xuống nghỉ ngơi để uống ly trà, Giang Hải Thiên thở dài nói: “Không ngờ mở cửa hàng trên mạng cũng có thể kiếm tiền, tốc độ của chúng ta đúng là không theo kịp thời đại.”

Trong lòng Mạnh Ngọc Cương cũng thấy xúc động: “Đúng vậy, nếu chúng ta không học hỏi thêm về cách sử dụng máy tính, sớm muộn gì cũng sẽ bị đào thải.”

Mạnh Yên nghe đoạn đối thoại của hai người, cô tủm tỉm cười nói: “Không có liên quan gì đến máy tính, chỉ cần biết kiếm tiền là được, đến lúc đó tìm mấy sinh viên mới tốt nghiệp sẽ làm thuê giúp mọi người.”

“Nói rất đúng.” Giang Hải Thiên nghe xong hoạt bát hẳn lên, ngay sau đó lại cảm thấy nhụt chí: “Có điều nếu là chúng ta đứng ra bán hàng, sợ rằng sẽ bị đóng cửa.”

Ài, thật vất vả và mới có thể làm ăn ổn định được, nhưng bất thành linh xảy ra tai họa làm xáo trộn tất cả, vụ làm ăn này coi như đổ bể. Bây giờ chỉ cần nhắc đến gà thì căn bản không có người mua.

Mà ở nhà chờ đợi lại quá nhàm chán, cũng không thể làm gì được. Ông cụ trong nhà đã không buôn bán kinh doanh chỉ an hưởng tuổi già, nếu ông không kiếm được tiền, một nhà bao nhiêu người biết trông mong vào đâu? Bón trẻ đều đã lớn rồi, sau này muốn thành gia lập thất cũng phải cần có tiền, trong nhà ông là người đứng đầu nhất định phải nghĩ ra được biện pháp nào đó.

“Vậy đành đổi nghề chứ sao.” Mạnh Yên hồ hững uống một ngụm nước trà, mệt rũ rời chân tay, cửa hàng chỉ là vừa mới bắt đầu mà đã bận rộn như vậy, nếu như sau này gặp vận khí tốt có nhiều khách hàng, vậy lại càng cực khổ hơn. Nhưng mà đến lúc đó có thể thuê thêm nhân viên, hiện giờ mới chỉ đang ở giai đoạn khởi đầu, tất cả đều phải tự thân vận động mà làm.

Mạnh Ngọc Cương thở dài: “Nói thì dễ, làm mới khó.” Tình hình buôn bán của vợ con ngày càng chuyển biến tốt, còn ông thì sao? Từng này tuổi rồi mà còn phải làm lại từ đầu, đây cũng chính là chuyện vô cùng nan giải. Tất cả đều do bệnh dịch SARS, phá hỏng tất cả những gì ông đã cố gắng gây dựng.

“Hay là cha và chú Giang kết hợp mở công ty chuyển phát nhanh, hàng ngày ở đây tốn khá nhiều tiền để trả phí chuyển hàng, không bằng để cho mọi người làm.” Mạnh Yên cầm trong tay một xấp hóa đơn chuyển phát nhanh nghĩ kè: “Cái này gọi là nước phù sa không chảy ruộng ngoài.”

Mạnh Yên đơn giản chỉ thuận miệng nói, cũng không coi là thật. Có điều Giang Hải Thiên nghe lại rất thuận tai, tâm tư bay bổng đi nơi khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Chương 106:

Rốt cuộc ám ảnh do dịch bệnh SARS cũng lui dần, Giang Vũ và Phương Phương cũng được cha mẹ lần lượt ngầm đồng ý cho phép qua lại, hai người này thường xuyên thể hiện tình cảm ngọt ngào kích thích đôi mắt Mạnh Yên. Cô chỉ có thể tức giận dậm chân dậm tay, còn nói muốn khấu trừ tiền lương của Phương Phương.

Phương Phương đã chính thức tiếp nhận cửa hàng kinh doanh trên mạng này của Lý Thiên, cô vốn đã có kinh nghiệm làm việc cùng Mạnh Yên nên công việc cũng rất thuận lợi. Do vậy, trong công ty đương nhiên Phương Phương có văn phòng làm việc độc lập riêng biệt, không những vậy còn có thêm mấy nhân viên phía dưới hỗ trợ cô hoàn thành công việc.

Mạnh Yên cũng chuyển cửa hàng kinh doanh trên mạng của cô cho Phương Phương quản lý, dù sao cô cũng còn bận việc học ở trường, không thể nào

ngồi cả ngày trước máy tính được.

Mặt hàng kinh doanh của Lý Thiển là hàng hiệu chuyên phục vụ cho đối tượng khách hàng thượng lưu, còn cửa hàng trên mạng của Mạnh Yên là mặt hàng quần áo thể thao, loại mặt hàng này tương đối kén chọn khách hàng, hai cửa hàng kinh doanh loại quần áo thời trang khác nhau, cho nên lúc nào Phuong Phuong cũng ở trong tình trạng bận bịu tới mất tới mũi, nhưng hiệu quả thu được cũng rất tốt, doanh thu tăng lên theo cấp số nhân. Đương nhiên, tiền lương của cô cũng được lĩnh từ nguồn doanh thu của hai cửa hàng này, tiền tài rủng rinh.

Giang Vũ liếc nhìn Mạnh Yên một cái: “Tiểu Yên, cậu cần gì phải tức giận như thế? Mấy ngày trước, không phải anh họ nói sẽ thu xếp về thăm cậu hay sao?” Giang Vũ bất bình thay cho bạn gái, Phuong Phuong phải làm việc bận rộn cả ngày, làm hại cô ấy không có nhiều thời gian cùng cậu hẹn hò.

Mạnh Yên nhìn Giang Vũ đầy uất ức rồi giơ ba ngón tay lên: “Chỉ được có ba ngày.” Đến cũng vội mà đi cũng vội, thật đáng ghét. Vậy mà hai người bọn họ còn thể hiện tình cảm ân ái trước mặt cô, chẳng lẽ không biết đây là hành động không có lương tâm hay sao?

Giang Vũ ngược mắt hướng lên bầu trời nói: “Cậu cũng biết tính chất công việc của anh họ là không thể nào thường xuyên ở bên cạnh cậu được mà.”

“Minh rất hiểu, nên cũng chỉ tùy tiện nói chuyện một chút thôi.” Mạnh Yên quay sang nhìn hai người đang đứng kề vai sát cánh trước mặt cô, hình ảnh thật sự rất đẹp: “Có điều, các cậu đừng ở trước mặt mình mà tỏ ra thân thiết như thế này, nhìn thật chướng mắt.” Kích thích cô, một người đang rất cô đơn.

“Nhìn thêm mấy lần sẽ thành thói quen.” Rõ ràng Giang Vũ đã trở nên vui vẻ hơn rất nhiều, vẻ u sầu giữa hai hàng lông mày trước kia sớm đã biến mất.

Đôi mắt Mạnh Yên trở nên tình nghich: “Phuong Phuong, hôm nay cậu không cần phải ngồi trực trước máy tính nữa hay sao?”

Công việc này không có ngày nghỉ cố định, bản thân chỉ cần điều chỉnh sao cho phù hợp để không làm ảnh hưởng đến việc chính là được.

Phuong Phuong cúi đầu cười trộm: “Đã có nhân viên trực thay, cậu cứ yên tâm.”

“Nhân viên trực thay làm việc sao có thể vững chắc bằng cậu được, không bằng...” Giọng nói Mạnh Yên kéo dài như muốn làm chuyện xấu, hai người này thật là không có nhân tính, cô phải tìm cách ngược đãi một chút mới được. Để cho hai người bọn họ không có thời gian hẹn hò, xem bọn họ làm sao có thể thân mật? Hừ!

“Tiểu Yên, bọn mình mời cậu đi ăn món kiểu Hồ Nam nhé.” Giang Vũ biết không có cách nào chống đỡ được vội vã đầu hàng: “Nghe nói gần đây có một tiệm cơm kiểu Hồ Nam mới mở, mùi vị rất chuẩn địa phương.”

Thật vất vả cậu mới có được ngày nghỉ này, đến tìm bạn gái để hẹn hò, không thể nào để Tiểu Yên phá mất.

Mạnh Yên bĩu môi không đồng ý: “Thật là không có thành ý, biết rõ mình không thích ăn cay, đi đi, cậu mời một mình Phuong Phuong là được rồi.” Giang Vũ này thật đúng là, mời khách mà chỉ nghĩ đến khẩu vị của Phuong Phuong, thật là bức mình. Có phải ý định của cậu ấy là không muốn mời cô bữa ăn này hay sao?

Phuong Phuong cười lấy lòng nói: “Vậy chúng mình cùng đi ăn tiệc đứng đi, cậu thích nhất mà.” Trong lòng Phuong Phuong cực kỳ cảm kích Mạnh Yên, nghe nói chính Mạnh Yên đã đứng ra thuyết phục nên người lớn trong nhà mới đồng ý để cho bọn họ được ở bên nhau.

Mạnh Yên cười híp mắt nhìn hai người một lúc lâu mới nói: “Được rồi.” Cô thật nhàm chán, vừa hay cho bọn họ thêm chút phiền phức, không cho bọn họ cơ hội bên nhau một mình.

Thời gian trôi qua thật nhanh, trong chớp mắt Mạnh Yên đã học năm thứ ba đại học. Những bạn học khác thì bận rộn tìm kiếm đơn vị thực tập, lúc nào cũng trong tình trạng vội vàng hấp tấp. Trong ký túc xá, các cô thường xuyên vắng bóng ít khi quay về.

Mạnh Yên dứt khoát ở lại nhà, dù sao nhà cô cũng rất gần trường. Chỉ cần đi một tuyến xe bus là có thể đến trường, có điều cô phải đi bộ mất năm phút mới có thể đến trạm xe.

Buổi sáng thứ hai cô dậy muộn, do tối hôm qua cô quên không đặt đồng hồ báo thức. Cô sợ hãi đến mức vội vã chạy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, sau đó cầm lấy sách vở chạy xuống tầng một.

Sáng nay cô có một giờ học quan trọng của Khóa giáo sư, là một người cực kỳ cố chấp, giáo sư ghét nhất sinh viên nào trốn tiết hoặc đến muộn, hơn nữa trong học kỳ không hề kiểm tra vì vậy lấy điểm danh làm chuẩn mực.

Mạnh Yên nhìn đồng hồ thấy không còn nhiều thời gian, không còn cách nào khác ngay cả điểm tâm cũng không kịp ăn, vội vàng chạy xuống nhà xe lấy chiếc xe Audi trong nhà mới mua chạy đến trường cho kịp giờ học. trong dịp nghỉ hè này, cô đặc biệt đi học lái xe, bằng lái cũng đã cầm trong tay.

Bây giờ trong nhà Mạnh Yên có ba chiếc xe, ngoài chiếc xe du lịch nhãn hiệu Jinbei của Mạnh Ngọc Cương, còn có một chiếc xe màu bạc nhãn hiệu Accord chuyên dùng của Lý Thiển. Chiếc xe này mới được mua để chuẩn bị dùng trong những trường hợp quan trọng cần sử dụng đến. Có điều vào lúc này cô cũng không để ý nhiều, cứ lấy ra đi trước, mọi chuyện để nói sau.

Sau khi lái xe vào bãi đậu của sân trường, mới vừa bước xuống xe thì nghe thấy giọng của Diệp Minh Nhi vang lên: “Mạnh Yên, xe này không tệ, ai mua cho cậu thế?” Cô ta chạy vội đến bên cạnh ghế phụ của chiếc xe, trên người mặc bộ trang phục sắc sảo giống như con bướm hồ điệp.

Mẹ nói, lại gặp cô ta. Mạnh Yên lạnh nhạt nói: “Xe của nhà.”

“Thật sao?” Diệp Minh Nhi liếc mắt nhìn tỏ vẻ không tin.

Thấy cô ta còn định tiếp tục nói, Mạnh Yên vội vàng ngắt lời cô ta: “Thời gian không còn nhiều, mình đi trước.” Cô không thèm nói thêm câu nào nữa.

“Chờ mình đi cùng với.” Cô ta cũng chọn học môn này cùng lớp.

Mạnh Yên vừa chạy vừa thỉnh thoảng nhìn đồng hồ đeo tay, cô chỉ sợ đến muộn sẽ bị giáo sư tóm gọn.

“Cậu nói thật đi, xe kia là ai đưa cho cậu?” Diệp Minh Nhi vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn tìm hiểu rõ ngọn ngành.

“Nhà mình không có nghèo như vậy, không cần người khác phải tặng xe cho.” Mạnh Yên lạnh lùng liếc cô ta một cái, cô ta đúng là không có ý tốt, thật sự không chịu nổi.

“Đừng có ra vẻ ta đây giàu có, mình sẽ không chể nhạo gì cậu đâu.” Diệp Minh Nhi còn lâu mới tin, xe này giá trị cũng phải mấy chục vạn, gia đình bình thường có thể mua được hay sao? Chỉ có gia đình giàu có như nhà cô ta mới có khả năng mua được chiếc xe kiểu này, còn gia đình nhà Mạnh Yên? Đừng có nói đùa chứ!

“Thật là nhàm chán.” Mạnh Yên lười không thèm để ý đến cô ta, cho dù bây giờ cô có nói như thế nào, trong lòng Diệp Minh Nhi đã nhận định chiếc xe này lại lịch bất chính.

“Này, mình không có ác ý gì.” Diệp Minh Nhi tức giận chạy về phía trước gọi to: “Sao cậu có thể cứ mở miệng ra là muốn làm tổn thương người khác như vậy?”

Mạnh Yên làm như không nghe thấy, chạy vào trong phòng học, may mắn giáo sư còn chưa đến.

“Ồ đây.” Mộc Bình Bình vỗ tay gọi Mạnh Yên, ý bảo đã giúp cô giành được chỗ ngồi tốt.

Mạnh Yên nhân tiện thoát khỏi cái đuôi đáng ghét, chạy đến ngồi bên cạnh các bạn, sau đó le lưỡi nói: “Thật may mình không đến muộn, nếu không cô sẽ phải làm bài tập cuối khóa mất.” Nhưng mà, cô cảm thấy đói, trong bụng kêu ùng ục thật là khó chịu.

“Giáo sư Mạc cũng thật là quá nghiêm khắc đi.” Đàm Tuyết cong miệng lên tỏ ra bất mãn: “Thỉnh thoảng nghỉ một ngày có làm sao đâu?”

Buổi sáng không ai muốn phải rời giường quá sớm, nhưng giáo sư lại nghiêm khắc như vậy khiến cho sinh viên phải chịu áp lực rất lớn.

Mạnh Yên đang muốn nói chuyện thì nhân vật chính giáo sư Mạc đi vào phòng học, tất cả mọi người đều im lặng bắt đầu điểm danh.

Mạnh Yên chịu bụng bị đói đến hai giờ học liên tiếp, đói đến hoa cả mắt, trong lòng cảm thấy rất hối hận, sớm biết sẽ có lần gặp phải trường hợp này, cô sẽ chuẩn bị một chút đồ ăn vặt để trong túi. Nhưng cô không thích dự trữ thức ăn trong túi xách, cảm giác không thoải mái.

Sau khi tan học, Mộc Bình Bình đến cửa hàng ăn nhanh làm thêm ngoài giờ, Đàm Tuyết có chuyện phải đến Hội học sinh một chuyến, hai người đều chào tạm biệt rồi đi.

Hai người bạn rời đi được một lúc thì Mạnh Yên có cảm giác bị chóng mặt, buổi sáng mà không ăn gì cô rất hay bị chóng mặt. Cô chỉ có cách nằm gục xuống bàn chờ đến lúc bình thường trở lại.

La Vĩ ngồi ngay phía sau vẫn đang nhìn chăm chăm vào từng nhất cử nhất động của cô, thấy Mạnh Yên gục đầu một lúc rồi mà vẫn không đứng dậy, cảm thấy không yên tâm đi đến hỏi thăm: “Cậu có chỗ nào không khỏe à? Mình đưa cậu đến phòng y tế.”

Mạnh Yên miễn cưỡng ngẩng đầu trả lời câu hỏi của La Vĩ: “Không có việc gì, mình chỉ cảm thấy hơi chóng mặt một chút.”

Thấy sắc mặt Mạnh Yên trắng bệch, La Vĩ thấy bối rối: “Cậu chóng mặt như thế nào? Cậu chờ một chút, mình lập tức quay lại.”

Mạnh Yên không phản ứng gì vẫn tiếp tục nằm gục xuống mặt bàn, đến khi cảm thấy dễ chịu hơn một chút thì run rẩy đứng dậy. mới đi được vài bước trước mắt tối sầm lại, cô hét hoảng tìm một điểm tựa để có thể chống đỡ tạm thời.

Cả người Mạnh Yên ngã vào một lồng ngực ấm áp, Mạnh Yên ngẩng đầu lên nhìn thì ra là La Vĩ: “Thật xin lỗi, mình...” Cô vội đẩy cậu ta ra lập tức đứng thẳng dậy.

La Vĩ đưa thức ăn trong tay cho cô: “Mạnh Yên, ăn một chút đi.”

“Cảm ơn cậu.” Mạnh Yên cầm đầu hủ nóng hổi và quả trứng luộc nước trà ngồi xuống ăn.

La Vĩ đau lòng nhìn Mạnh Yên: “Sau này bất kể như thế nào cậu cũng phải ăn sáng trước khi bước ra khỏi cửa.” Cơ thể của cô cũng yếu đuối, cần phải có người bên cạnh chăm sóc.

Mạnh Yên cảm thấy lúng túng, xấu hổ nói: “Trước đây cũng không nghiêm trọng như thế, hôm nay bị thể này chắc do đêm qua ngủ không được ngon.”

Thật thảm hại, chẳng mấy khi gặp phải trường hợp xấu hổ như thế này, lại bị cậu ấy bắt gặp được.

Tối hôm qua, cô bận giải quyết thêm mấy đơn hàng nên đi ngủ muộn hơn so với ngày thường. Buổi sáng lại phải dậy sớm, lúc đó cơ thể đã cảm thấy khó chịu rồi, mà ngay cả ăn sáng cũng không kịp ăn vội vàng đi học, nên cơ thể không chịu đựng được.

La Vi vẫn không yên tâm nên dặn dò: ‘Hàng ngày cậu nên để một chút đồ ăn vặt trong túi xách, chẳng may đến lúc không có nhiều thời gian cũng có cái gì ăn tạm lót dạ chứ.’

Mạnh Yên gật đầu một cái, vùi đầu gặm nhắm thức ăn, hình như cũng nhận ra nên làm như thế từ lâu rồi.

Sau khi ăn xong, trong bụng đã hết cảm giác đói khiến cho cả người thoải mái hơn rất nhiều. Ngồi nán lại một lúc, Mạnh Yên cảm thấy không còn vấn đề gì: ‘Mình muốn về nhà, cảm ơn cậu.’

La Vi kìm nén mãi hồi lâu mới có dũng khí hỏi: ‘Mạnh Yên, bạn trai cậu có khỏe không?’

‘Anh ấy vẫn rất tốt.’ Mạnh Yên nhanh chóng liếc mắt nhìn La Vi một cái.

La Vi ngạc nhiên thốt lên: ‘Thật sự cậu và anh ta vẫn tiếp tục yêu nhau hay sao? Anh ta không thể thường xuyên ở bên cạnh chăm sóc cậu ...’ Nếu đã lựa chọn mở miệng hỏi, vậy thì cứ nói ra cho rõ ràng, miễn làm cho trong lòng cậu ta lúc nào cũng thương nhớ, cảm giác đấy rất là khó chịu.

Mạnh Yên cau mày, cô không thích có người nào đó chỉ trích Diệp Thiên Nhiên: ‘La Vi, đây là chuyện riêng của mình, không cần người khác phải quan tâm làm gì.’

‘Mình chỉ là ... Mạnh Yên, mình ... Mình thích cậu ... cậu có thể cho mình một cơ hội hay không?’ Cuối cùng cậu ta cũng nói ra tình cảm giấu kín trong lòng bao nhiêu năm qua, ngoài mặt thì sợ hãi nhìn cô nhưng trong lòng vừa cảm thấy căng thẳng bất an vừa tràn đầy mong đợi.

Mạnh Yên cũng đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nghe nói những lời này cũng không quá kinh ngạc: ‘Mình rất yêu bạn trai hiện tại của mình, mình cũng chưa từng có ý nghĩ sẽ chia tay anh ấy, lại càng không có ý nghĩ sẽ tiếp nhận một ai khác.’

Sắc mặt của La Vi trắng nhợt, cuống cuống nói: ‘Cậu đừng vội vả trả lời mình sớm như vậy, cậu có thể từ từ suy nghĩ.’ Ít nhất cũng nên dành một chút thời gian suy nghĩ, để cho cậu ta có thêm hy vọng.

‘Không cần, tâm ý của mình vẫn luôn luôn đơn giản và cũng rất rõ ràng. La Vi, mình vẫn coi cậu là bạn học, thậm chí là đối thủ cạnh tranh.’ Từ trước đến giờ, cô vẫn luôn coi cậu ta là người bạn tốt, nhưng vào thời điểm này mà nói thì không quá thích hợp, miễn cho xảy ra những hiểu lầm không cần thiết.

Sắc mặt La Vi vẫn trắng bệch như cũ khiến cho ai cũng phải ngoái nhìn, nhưng cậu ta cố gắng lấy hết dũng khí còn lại nói: ‘Đó là chuyện trước kia, thật ra từ lúc còn học ở cao trung mình đã rất thích cậu, nhưng sợ làm ảnh hưởng đến việc học tập nên vẫn chịu đựng không nói. Đành để đến lúc học đại học sẽ thổ lộ với cậu, nhưng ...’

‘La Vi, cậu là người rất tốt, nhưng chúng ta không thích hợp.’ Mạnh Yên cắt đứt lời nói của cậu ta: ‘Mình và Thiên Nhiên cùng nhau lớn lên từ nhỏ, đã trải qua rất nhiều chuyện sóng gió, chứng minh không thể nào tách rời nhau được.’ Cô không hối hận khi từ chối tình cảm của La Vi, mặc dù như thế là tàn nhẫn nhưng điều này cũng là vì muốn tốt cho cậu ta.

La Vi không cam lòng hỏi: ‘Nếu như lúc còn ở cao trung mình thổ lộ, thì mọi chuyện có khác bây giờ không?’ Làm sao cậu ta có thể cam tâm buông tay? Thầm悶 đã nhiều năm làm sao trong một ngày có thể mất đi được, ngay cả một tia hy vọng cũng không cho cậu ta.

‘Ngay từ lúc bắt đầu lên cao trung mình và anh ấy đã yêu nhau.’ Mạnh Yên nhắm mắt lại không đành lòng tiếp tục nhìn La Vi nữa.

‘Hóa ra là như vậy.’ Cậu ta im lặng một lúc lâu, cố gắng khôi phục lại giọng điệu bình tĩnh: ‘Thật xin lỗi, những lời vừa rồi hãy coi như mình chưa nói, nếu như làm cho cậu khó chịu, thực sự mình rất xin lỗi.’

Mạnh Yên mở mắt, vẻ mặt đầy phức tạp hỏi: ‘Chúng ta vẫn là bạn bè chứ?’ Thực sự cô rất thích người bạn này, nhưng nếu như không được thì cô cũng không miễn cưỡng.

‘Tất nhiên rồi.’ La Vi âm thầm hít sâu một hơi thật dài: ‘Đi thôi, mình đưa cậu ra ngoài.’

Dọc theo đường đi, hai người sóng vai bước đi, thân thể dựa vào nhau rất gần. Cảnh tượng này đã xuất hiện không biết bao nhiêu lần trong giấc mơ của cậu ta, nhưng lại cảm thấy rất thê lương, cảm giác như gần trong gang tấc lại cách xa tận phía chân trời, vĩnh viễn không thể gần thêm bước nữa.

Trong lòng Mạnh Yên cũng cảm thấy rất khó chịu, những năm qua cô lại không nhận ra tình cảm của cậu ta dành cho cô. Nếu như sớm biết, có lẽ cô đã âm thầm cự tuyệt thì hôm nay cũng sẽ không để cho cậu ta rơi vào tình huống khó xử như vậy. Nhưng mà cô không có cách nào mở miệng nói được, bất kể là an ủi hay giải thích, đều không phải là điều cậu ta muốn.

Đi đến bên cạnh xe, Mạnh Yên ngắm nghía chùm chìa khóa xe ô tô: ‘Làm phiền cậu phải đưa mình ra đến tận xe, cảm ơn.’

La Vi chăm chú nhìn kỹ Mạnh Yên, nhiều lúc quá mức lễ phép cũng là một loại hình xa cách. Cho đến tận lúc này cậu ta mới hiểu được đạo lý này: ‘Cậu không cần phải cảm thấy quá nặng nề, có thể nói ra được mình thấy thoải mái hơn rất nhiều, qua một hai tuần nữa mình khẳng định sẽ quên hết những lời

đã nói ra với cậu.” Coi như cậu ta bị cự tuyệt cũng không muốn để Mạnh Yên phải cảm thấy khó xử.

Mạnh Yên gật đầu một cái, thật lòng chúc phúc cho cậu ta: “Vậy thì tốt, chúc cậu đến một nào đó sẽ tìm được một nửa kia thích hợp với cậu.” Thực sự cậu ta là một người đàn ông tốt, luôn giữ đúng bốn phân lại biết quan tâm chăm sóc người khác, trong suy nghĩ trước kia của cô thì cậu ta là ứng cử viên thích hợp nhất. Nếu như không có Diệp Thiên Nhiên có lẽ cô sẽ chấp nhận cậu ta.

Trong tình huống này, có lẽ cô nên nói những lời hoa mỹ một chút nhưng hiện giờ đầu óc cô trống rỗng, vắt óc suy nghĩ cũng chỉ có thể nói được câu này. Cô cảm thấy ân hận vì đọc sách nhiều mà vận dụng thì chẳng được bao nhiêu, giải quyết vấn đề tình cảm không phải là sở trường của cô. Thật sự cô cũng hy vọng dù cho có phải uốn ba tấc lưỡi mà có thể nói được những lời hay như hoa, để cậu ta hoàn toàn buông bỏ những nhớ nhung này, có như vậy cậu ta không cần phải chịu đau khổ.

La Vi cười cười từ chối cho ý kiến: “Cậu lên xe đi.”

Mạnh Yên lái xe rời khỏi sân trường, nhìn vào kính chiếu hậu thấy bóng dáng La Vi dần dần nhỏ lại, cuối cùng chỉ là một điểm đen, trong lòng cô cảm thấy ngọt ngào. Trong cuộc sống, có rất nhiều chuyện dù làm như thế nào cũng không thể thay đổi được, nhưng chết chìm dưới ba nghìn mét thì cô chỉ lấy một gáo nước, đây chính là quan điểm tình yêu mà cô nhận định, một chân đạp hai thuyền cũng chỉ là cái cớ của người ta, chỉ cần tâm không thay đổi, niềm tin đủ vững vàng thì sẽ không xảy ra tình huống như vậy. Có lẽ cô quá mức đơn giản nhưng cũng đủ thản nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Chương 107:

Đúng lúc tan học, cổng trường đại học mọi người vẫn tấp nập đi lại, có rất nhiều cô gái cố ý lượn qua lượn lại, ánh mắt không chớp liên tục nhìn về phía chàng trai lẳng lẽ đứng chờ ở cổng trường. Một thân quân trang đẹp trai ngời ngời, dáng người cao lớn rắn rỏi, chàng trai có làn da màu đồng khỏe mạnh, tinh thần phấn chấn đứng dưới ánh mặt trời giống như một vật phát sáng hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Mạnh Yên đeo ba lô lên vai, bàn tay cầm quyển sách đi chậm chậm từ trong sân trường ra đến cổng, mới đi được mấy bước đã cảm giác thấy bầu không khí có gì đó khác thường, không khỏi hiếu kỳ ngẩng đầu lên, xuất hiện trong tầm mắt một bóng người giống như chú hạc đứng giữa bầy gà, cố gắng kìm nén kinh ngạc vừa mừng vừa sợ: “Thiên Nhiên.”

Diệp Thiên Nhiên nhìn thấy khuôn mặt Mạnh Yên hiện lên sự vui mừng đang cố gắng kìm nén, nên gương mặt đang vốn nặng nề cũng thấy nguôi ngoai hơn. Anh đi nhanh đến bên cạnh Mạnh Yên ôm cô thật chặt vào trong lồng ngực, làm cho không ít người phải ngạc nhiên và ca thán.

“Không phải anh đã nói với em khoảng thời gian này anh rất bận hay sao? Sao anh lại chạy đến đây?” Mạnh Yên được anh ôm trong lồng ngực, cô nhạy cảm phát hiện ra tâm tình của anh hình như không được ổn, chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ trong quân đội đã xảy ra chuyện gì?

Thật sự lần này anh rất kỳ lạ, những lần trước mỗi lúc anh về cũng sẽ thông báo trước với cô, hơn nữa còn hẹn gặp nhau ở bên ngoài chứ không đến tận cổng trường đại học chờ đợi cô như thế này, lại càng không ở trước mặt mọi người có hành động thân thiết như thế, những điều này không giống với tác phong thường ngày của anh!

Đôi tay Diệp Thiên Nhiên ôm chặt lấy Mạnh Yên, nhất định không muốn buông ra: “Em không thích anh đến đây thăm em hay sao?” Giọng nói tỏ ra buồn bã.

“Anh nói linh tinh gì đấy?” Mạnh Yên phát hiện ra anh có điều gì đó rất khác, anh ôm cô chặt đến mức khiến cô không thở nổi, từ trên người anh mơ hồ truyền đến cảm giác lo sợ mất đi điều gì: “Anh mau buông em ra, mọi người đang nhìn kia.”

Mọi người qua lại đều đang nhìn chằm chằm hành động này của hai người xem là như thế nào, trong mắt tất cả mọi người đều tỏa ra ánh sáng lấp lánh và đáng vẻ nôn nóng về chuyện bất quá lần này, có lẽ trong đầu mọi người còn đang suy đoán xem cô là người nào? Cho dù cô khiêm tốn đến đâu đi chăng nữa cũng không chịu nổi ánh mắt tò mò của mọi người.

“Quan hệ của chúng ta là người yêu của nhau, mọi người nhìn thì đã có làm sao?” Diệp Thiên Nhiên nhất định không chịu buông tay, lại còn càng tỏ ra thân mật hơn.

“Em sẽ trở thành tiêu điểm bàn luận ở trường mất.” Mạnh Yên cảm thấy nhức đầu với vấn đề này, không phải cô quá để ý đến chuyện công khai quan hệ của hai người, cô chỉ sợ người khác nhìn chằm chằm vào hành động quá mức thân thiết này, cảm giác đó không hề dễ chịu chút nào. Mạnh Yên cảm thấy bất an, ánh mắt hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, xung quanh đều là những ánh mắt tò mò của các bạn học, bất chợt nhìn ở phía ngoài cổng trường học bóng dáng một người, vội vàng nói: “Ài nha, giáo sư chủ nhiệm lớp em đang đi ra, giáo sư mà nhìn thấy hai chúng ta là em tiêu đời.” Thật may là cô vẫn còn nhớ rõ đang đứng ở đâu nên chỉ dám thấp giọng nói.

Trước đây, thói quen của giáo sư đối với các sinh viên nói chuyện yêu đương trong lúc còn đi học luôn có thái độ bài xích, nên có nhiều sinh viên cũng không dám công khai rầm rộ. Mặc dù đã lên đại học, nhưng trong lòng vẫn đề ý đến thái độ của giáo sư. Tựa như cô biết rõ mình không phạm phải sai lầm gì quá nghiêm trọng, nhưng cũng giống như khi cô gặp phải cảnh sát, kiểu gì thì kiểu vẫn sẽ cảm thấy căng thẳng bất an, đây là loại phản ứng theo

bản năng.

Diệp Thiên Nhiên hít nhẹ một hơi, trên mái tóc cô tỏa ra một mùi thơm man mát, anh lại càng ôm chặt Mạnh Yên vào trong lòng, tâm tình này của anh vẫn chưa thể lấy lại được bình tĩnh: “Sợ cái gì? Giáo sư trong trường đại học đâu có quan tâm đến chuyện yêu đương của sinh viên.”

Mạnh Yên bắt đầu đi liếc mắt, chẳng lẽ nghĩ cô không có cách để anh buông ra, cũng không thể đứng đây mãi khiến cho mọi người xung quanh phải tò mò. Đôi mắt Mạnh Yên xoay nhanh: “Vậy anh còn muốn ôm đến bao giờ? Em thấy đói bụng rồi.” từ trước đến giờ mỗi lần cô dùng đến chiêu này đều có tác dụng, lúc nào anh cũng không muốn cô bị đói bụng.

Nghe nói như thế, Diệp Thiên Nhiên mới buông Mạnh Yên đang được ôm trong lồng ngực ra, vẻ mặt đầy phức tạp cúi đầu nhìn cô thật lâu, sau đó đặt lên trán cô một nụ hôn. Điều bộ tràn đầy ý nghĩa muốn thông báo: “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm trước đã.”

Mạnh Yên âm thầm hít một hơi thật sâu, anh biết rõ giáo sư và các bạn học đều đang nhìn bọn họ, vậy mà còn cố ý có hành động thân mật đến thế, sau sự việc lần này bảo cô làm thế nào gặp mặt mọi người đây?

Nhưng cô lại không nổi mắng anh, tại sao nhìn tinh thần của anh lại sa sút và khổ sở đến thế này? Nhưng theo hình hình này đây không phải là thời cơ tốt để hỏi chuyện.

Hai người tùy tiện tìm một quán cơm nhỏ ăn cơm, nhưng mà trong suốt bữa ăn, anh vẫn thể hiện một bộ mặt rầu rĩ, bộ dạng đầy tâm sự nặng nề, ngay cả gấp thức ăn cũng mất tập trung đến mức nhiều lần làm rơi thức ăn trên bàn.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Thật sự Mạnh Yên không nhìn được nữa.

“Không có việc gì.” Anh không nói nhiều lời, chỉ yên lặng lấy thêm cơm vào bát cúi đầu ăn.

Còn nói không có việc gì, trên mặt anh tràn ngập tâm sự, thật là quái lạ, từ xưa đến giờ anh chưa bao giờ giấu diếm điều gì với cô cả.

Sau khi ăn bữa cơm xong xuôi, hai người về căn phòng tại chung cư Cửu Giang, Mạnh Yên bước vào trong phòng vui vẻ nói: “Anh nhìn xem, trong phòng rất sạch sẽ, mỗi tuần em đều đến đây ...”

Lời còn chưa kịp nói hết, bỗng dưng Mạnh Yên thấy cơ thể cô bị anh ôm lấy, hơi thở ấm áp của anh phả vào gương mặt, dường như anh cũng không thể chờ đợi hơn được nữa đôi môi nóng rực của anh đặt xuống, anh dồn dập hôn lên trán, đuôi lông mày, cánh mũi, đến cuối cùng là lên đôi môi đỏ mọng, trần trọc mút vào, đầy hàm răng ra điên cuồng cắn lấy.

Mạnh Yên sửng sốt một giây, sau đó cũng đưa bàn tay lên bả vai anh, để mặc anh muốn làm gì thì làm, thái độ nhu thuận của Mạnh Yên khiến trong lòng anh cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Diệp Thiên Nhiên thở gấp dùng một tay ôm lấy cô đi về phía phòng ngủ, đặt cô lên chiếc giường êm ái, sau đó cả người đè lên. Đôi tay thì bận rộn cởi bỏ quần áo của cô, nụ hôn vẫn không ngừng lại mà chuyển dần xuống phía dưới.

Vào tình hình này, Mạnh Yên cảm thấy không ổn, vội vàng chống cự: “Thiên Nhiên, anh đừng làm loạn, đây là quần áo mới, bị xé rách rất đáng tiếc.” Chưa lần nào cô thấy anh gấp gáp như vậy, còn cởi quần áo của cô?

“Nếu rách anh sẽ mua cho em bộ khác.” Diệp Thiên Nhiên thở hổn hển, hai gò má đỏ rực.

“Này, anh muốn làm gì?” Mạnh Yên bị anh đặt dưới thân không thể động đậy được, quần áo từng cái từng cái một được cởi ra, cho đến lúc chỉ còn lại bộ quần áo nhỏ trên người, điều này khiến trong lòng Mạnh Yên cảm thấy bối rối: “Rốt cuộc là anh bị làm sao?” Anh quá khác thường làm cho cô cảm thấy có chút sợ hãi.

“Anh muốn em hoàn toàn phải thuộc về anh, từ trái tim cho đến cơ thể sẽ đều là của anh.” Trong lúc nói chuyện, bàn tay anh cũng không ngừng lại mà tháo bỏ nốt chỗ quần áo còn lại trên cơ thể cô, anh không thể để cô và người nào khác cùng chung một chỗ, tuyệt đối không thể.

“Nhưng anh đã nói phải đợi ...”

Đôi mắt anh trở nên u ám, cúi đầu chặn miệng của cô, bàn tay thì chạy loạn trên cơ thể trắng nõn, hô hấp càng ngày càng gấp rút, thân thể cũng trở nên nóng bỏng ...

Càng về sau bàn tay anh dường như đã không phân biệt được nặng nhẹ nữa, Mạnh Yên bị anh làm đau hít sâu một hơi: “Buông em ra.” Qua những hành động này của anh, cô không cảm nhận được bất kỳ một chút tình yêu thương nào, mà chỉ có một loại cảm xúc muốn chiếm giữ giống như cảm giác sợ hãi bị người khác sẽ cướp đi mất.

Nhưng dù Mạnh Yên có cự tuyệt thế nào đi chăng nữa, anh đều ngoảnh mặt làm ngơ, một mảng màu đen của mái tóc anh đặt phía trước ngực cô mà găm cần, còn bàn tay đã sờ đến giữa đùi.

“Oa.” Mạnh Yên không nhìn được nữa, trong lòng hoảng sợ cực độ lớn tiếng khóc, cô không muốn lần đầu tiên của cô sẽ như thế này, không phải là tâm ý của hai người sẽ hòa hợp với nhau hay sao? Cô không cần. Đơn thuần chỉ là thân thể phát tiết thì có ý nghĩa gì?

Nước mắt lạnh lẽo, tiếng khóc chói tai khiến cho lý trí của Diệp Thiên Nhiên thức tỉnh, anh từ từ dừng lại động tác, ngẩng đầu nhìn gương mặt đầy nước mắt của cô, bộ dạng giống như bị sét đánh, vẻ mặt đầy hối hận, cố nén đau lòng vươn tay sờ lên hai má của Mạnh Yên: “Dừng khóc, anh không làm gì nữa.”

Bộ đầu óc anh có vấn đề hay sao thế này? Vậy mà lại làm tổn thương đến người anh yêu nhất? Lại còn khiến cho cô khóc thê thảm như vậy? Số lần cô khóc thảm trước mặt anh có thể đếm được trên đầu ngón tay, lần nào cũng là do cô không thể nhẫn nhịn nổi nữa mới phát tác. Từ trước đến nay nước mắt của cô chính là vết thương trí mạng của anh.

Lúc này, nhìn dấu vết hiện ra trên người Mạnh Yên giống như đang tổ cáo anh đã thô bạo như thế nào, khiến cho trái tim anh cảm thấy đau đớn.

Mạnh Yên không muốn cho anh chạm vào hai gò má của cô: “Ô ô ô, buông em ra.” Tư thế phòng bị gấp mười lần bình thường.

Bàn tay anh cứng ngắc lại, một lúc sau mới từ từ buông ra, nắm chặt thành nắm đấm, xoay người về phía khác.

Mạnh Yên được thả tự do, ngay lập tức lấy chăn cuộn tròn cơ thể của cô lại, cả gương mặt vui trong chăn khóc thút thít.

Tiếng khóc kìm nén đầy yếu ớt làm cho trái tim anh càng đau đớn hơn, nhìn tấm chăn cuộn chặt người khiến cho anh không thể nào hô hấp được. Hốc mắt dần đỏ lên, cánh tay phải cứ giơ trên không trung mãi một lúc sau mới dám cảm nhẹ góc chăn lôi kéo: “Tiểu Yên, thò đầu ra khỏi chăn rồi lại tiếp tục khóc.” Anh cũng biết nín thở sẽ rất khó chịu.

Không ra đấy, cứ không nghe lời của anh đấy, vậy mà anh lại dám đối xử với cô như vậy, không thể tha thứ được. Mạnh Yên tiếp tục chui vào trong chăn khóc.

Diệp Thiên Nhiên ngây ngốc nhìn Mạnh Yên thật lâu, cảm xúc hỗn loạn đến cực điểm, cắn răng nói: “Ngày hôm qua, anh nhận được mấy tấm hình, là em và La Vi...”

Mạnh Yên nghe đến đó, vén một góc chăn để lộ chòm đầu nhỏ nhỏ: “Tấm hình gì?” Đôi mắt vẫn ngập nước, gương mặt ướt át, lông mi run run, đáng vẻ vô cùng đáng thương.

Anh cảm thấy đau lòng muốn chạm vào gương mặt cô nhưng nhìn về mặt đầy phòng bị làm anh thấy thất vọng phải thu bàn tay về, sau đó lấy ra chiếc điện thoại di động ra mở mấy tấm ảnh cho Mạnh Yên xem, các tấm ảnh xuất hiện liên tục khiến cho đôi mắt của cô càng mở lớn hơn, nét mặt không thể nào tin nổi.

Có tấm ảnh cô ngã vào lòng La Vi, bọn họ nói chuyện với nhau rất thân mật, nhìn thẳng vào mắt nhau trao đổi tình ý, cậu ta còn quay lại đưa đồ ăn sáng cho cô, hai người sóng vai bước đi trong sân trường, còn cả việc cậu ta đứng nhìn chăm chăm vào chiếc xe ô tô rồi đi với vẻ mặt si mê, ... Đây không phải là ngày mà La Vi thổ lộ tình cảm với cô hay sao? Hơn nữa bởi vì đứng trên góc độ quan hệ còn đặc biệt có mấy tấm ảnh rất mập mờ, nếu không phải cô chính là nhân vật trong tấm ảnh thì cô cũng cho rằng hai người trong các tấm hình này có tình yêu rất cuồng nhiệt.

“Không muốn giải thích một chút sao?” Nhìn thấy thái độ của Mạnh Yên từ lúc mới bắt đầu khiếp sợ đến bỗng nhiên bình tĩnh, đến cuối cùng lại thờ ơ lạnh nhạt khiến anh không chịu nổi nữa.

Khi anh nhận được mấy tấm ảnh này thiếu chút nữa bất tỉnh. Lửa giận xông thẳng lên đỉnh đầu, không có cách nào có thể bình tĩnh suy nghĩ, cũng không thèm quan tâm đến việc gì khác mà chạy thẳng ra nhà ga đi tàu hỏa đến đây luôn, anh chỉ muốn xác nhận sự thật như thế nào.

“Không giải thích, anh cho rằng đó là cái gì thì chính là cái đó.” Mạnh Yên tức giận không chịu nhìn anh, cũng bởi vì những tấm ảnh này mà anh lại xác định là cô thay đổi? Mà vừa nãy anh còn đối xử với cô như vậy? Đản độn!

Diệp Thiên Nhiên thở dài một hơi, thật may là vẻ mặt của Mạnh Yên không phải là thẹn quá hóa giận, nếu không chắc anh chết mất: “Anh cũng không hề nghi ngờ gì em...”

“Anh nói dối.” Mạnh Yên trách mắng anh lời nói và hành động không giống nhau. Anh đã nhiều lần đối xử như thế này với cô rồi, còn nói tin tưởng cô? Muốn lừa ai chứ.

“Chúng ta đã quen biết nhau nhiều năm, chẳng lẽ anh không hiểu em hay sao?” Trong lòng anh cảm thấy yên tâm hơn một chút, trí óc cũng bắt đầu minh mẫn trở lại: “Nếu em thật sự động lòng trước cậu ta, thì trước đó nhất định sẽ nói rõ ràng với anh rồi, em ghét nhất loại người chân đạp hai thuyền mà.”

“Vậy tại sao anh lại đối xử như vậy với em?” Mạnh Yên giận dữ nhìn anh chằm chằm, lại còn hung dữ nữa chứ.

“Chính là anh ghen tỵ, ghen tỵ đến phát điên.” Diệp Thiên Nhiên đỏ mặt, thẳng thắn nói tâm tư của anh cho Mạnh Yên nghe: “Anh biết rõ em đối với cậu ta không có ý gì, nhưng mà khi nhìn mấy tấm ảnh này thì anh không chịu được, chỉ hận không bóp chết được cậu ta. Anh ghen tỵ vì cậu ta có thể đến gần em, ghen tỵ vì bất cứ lúc nào cậu ta cũng có thể đi mua đồ ăn cho em, ghen tỵ cậu ta lúc nào cũng có thể được gặp em.”

“Không thể nào hiểu nổi.” Thật sự Mạnh Yên không hiểu nổi cách suy nghĩ của anh: “Nói như anh thì chắc số người anh ghen tỵ nhiều đến mức đếm không xuể.”

Diệp Thiên Nhiên đỏ mặt giải thích: “Những người khác lại không có ý định kiểu này với em.” Anh chính là kiêng dè tình cảm của La Vi, cậu ta là một ứng cử viên chồng tốt nhất trong suy nghĩ của Mạnh Yên, anh có thể không lo ngại được hay sao?

Mạnh Yên tức giận quay lưng lại: “Hừ, không mượn anh xen vào.” Lmao cho anh tức chết là hay nhất, vậy thì không có ai có thể bắt nạt được cô nữa.

Lúc bình thường Diệp Thiên Nhiên rất khéo ăn nói, nhưng lúc này chỉ biết ngậm miệng cúi đầu ủ rũ, vẻ mặt thất bại chán nản. Liệu sau này Mạnh Yên sẽ

không còn quan tâm đến anh nữa hay không? Chỉ vì anh quá kích động nên mới có hành động như thế làm hỏng tất cả.

Nghe ngóng một lúc thấy không có động tĩnh gì, Mạnh Yên len lén xoay người nhìn anh một cái, nhìn anh ngồi im như người mất hồn khiến trong lòng cô lại mềm xuống không nổi, nhưng nếu cứ như vậy dễ dàng bỏ qua cho anh, cô lại không cam tâm. Cấn môi dưới suy nghĩ một lúc mà cô cũng không biết nên làm cái gì? Mà cơ thể cô hiện giờ trống trơn chui trong chăn không thể đi ra ngoài: “Anh đi ra ngoài.”

Trong lòng Diệp Thiên Nhiên hoảng sợ: “Tiểu Yên, thật xin lỗi, em hãy tha thứ cho anh một lần này, lần sau anh sẽ không bao giờ tái phạm nữa.

“Anh mau đi ra ngoài.” Mạnh Yên lặp lại một lần nữa, nếu mà cô mặc được quần áo đã sớm đạp cho anh một cước bay ra ngoài.

Trong lòng Diệp Thiên Nhiên đè nén cảm xúc phức tạp xuống, cười đùa hí hửng giả vờ bình thường: “Vậy là em đã tha thứ cho anh?”

“Ai nói?” Cô đâu có ngu như vậy.

Anh thì vẫn đùa giỡn như tên vô lại: “Vậy thì anh cứ ở lại đây, chờ đến khi em bớt giận rồi mới đi.” Thẻ diện của đàn ông không quan trọng, quan trọng nhất chính là phải dỗ dành cô hồi tâm chuyển ý.

“Khốn kiếp, em muốn trả lại hàng.” Mạnh Yên cực kỳ tức giận nhìn anh chăm chăm, cô không cần anh nữa.

“Đồ đã nhận, không thể nào trả lại.” Anh trả lời rất nhanh, muốn thay đổi người khác, nghĩ cũng đừng có nghĩ đến. Trừ phi anh chết, nếu không cô nhất định sẽ là vợ của anh.

Thật đúng là, miệng lưỡi của anh cũng đủ trơn, phản ứng cũng khá nhanh, lời nói cũng rất buồn cười. Làm cho con tức giận ban đầu của cô cũng vui đi phân nửa, nhưng mà cô vẫn phải nghiêm mặt không dễ tha cho anh nhanh như vậy: “Em muốn mặc quần áo.”

Diệp Thiên Nhiên giỏi nhất là nhìn mặt để đoán ý, dù cho Mạnh Yên che dấu kỹ đến mấy cũng bị anh nhìn ra. Diệp Thiên Nhiên cười híp mắt nhặt bộ quần áo của cô lên: “Anh giúp em mặc.”

“Cút.” Một cái gối bay vèo đến.

Tâm trạng nặng nề của anh cuối cùng cũng buông xuống, thờ phào nhẹ nhõm, vẫn còn may là cô đã bớt tức giận, còn có thể ném gối. Như vậy, chắc chắn cô sẽ không bỏ rơi anh, chỉ cần Mạnh Yên không có ý nghĩ này trong đầu thì tất cả đều sẽ giải quyết được. Tâm tư của cô rất dễ mềm lòng, chỉ cần mặt dày dỗ dành, nhất định cô sẽ thương tình bỏ qua.

Mạnh Yên mặc quần áo từ từ đi ra ngoài, cô đang muốn tìm túi xách.

Từ trong phòng bếp Diệp Thiên Nhiên thò đầu ra ngoài: “Tiểu Yên, anh đang nấu canh nấm tuyết cho em uống.” Dáng vẻ rất hồn nhiên, nét mặt thì bình thản, nhưng trong lòng lại không dám chắc.

Đây là món ăn Mạnh Yên thích nhất, hơn nữa mùi vị món canh này do anh nấu rất ngon, so với nhà hàng năm sao còn tốt hơn nhiều. Mỗi lần anh về thăm cô đều đích thân làm cho cô ăn, để cho cô ăn đỡ thèm.

Mạnh Yên lên tiếng từ chối: “Không cần, em muốn về nhà.” Ăn cái đầu anh ý, ăn có gì ngon, cứ nhìn anh là lại thấy tức giận. Nhìn liếc qua thấy túi xách đang đặt trên ghế sofa, Mạnh Yên đi đến cầm nó lên.

Anh lẳng lặng nhìn cô, trong mắt dâng lên nỗi chua xót khó tả: “Ngày mai anh phải quay về quân doanh rồi, lần này là do anh tìm cách trốn ra ngoài.”

Mạnh Yên ngăn người mất mấy giây, đôi mắt tròn to: “Anh điên hay sao? Sẽ bị phạt đấy.” Đó là quân đội, kỷ luật quân đội. Như vậy không được, chẳng phải những cô gái trước kia danh tiết được sẽ trở thành công cốc. Lại có thể vì chuyện này mà anh lại có hành động không suy tính gì hết, đúng là ...

“Muốn phạt thì cứ phạt, anh chấp nhận.” Diệp Thiên Nhiên cúi đầu rất thấp, nhìn thoáng qua cảm giác mất mát: “Chỉ cần em ở bên anh nhiều hơn một chút, trong lòng anh còn cảm thấy dễ chịu hơn.”

“Ai muốn ở cùng anh?” Miệng thì nói vậy nhưng đôi chân thì đã bước chậm lại.

Diệp Thiên Nhiên rất hiểu tính tình của Mạnh Yên, biết cô rất dễ mềm lòng, nở nụ cười lấy lòng: “Anh lấy nước tắm cho em nhé.” Từ trước đến giờ chuyện trong nhà đều do anh quán xuyến hết mọi việc, còn Mạnh Yên chỉ phụ trách chỉ huy.

Mạnh Yên quệt miệng: “Ồ đây không có tắm.”

Trong lòng Diệp Thiên Nhiên mừng rỡ, nhưng cũng không dám thể hiện quá lộ liễu sắc mặt đang vui, chỉ sợ cô thấy tiến thoái lưỡng nan bỏ chạy đi mất: “Anh đã gọi điện cho cửa hàng rau quả bảo họ mang táo đến đây.”

Kể từ sau khi chính thức yêu nhau, anh đã có thói quen thu thập các số điện thoại liên hệ. Khách sạn, siêu thị, cửa hàng gội đầu, cửa hàng hoa quả, các quán ăn nhanh, chỉ cần có liên quan đến cuộc sống thì đều xin số điện thoại lưu lại hết. Để nếu như lúc không có anh bên cạnh, cô có thể tự gọi điện thoại báo người ta mang đến tận nơi. Ngay cả số điện thoại ở bệnh viện, bưu điện ... anh cũng đều ghi lại thành một quyển, lúc nào cần dùng là có ngay.

Mũi bàn chân của Mạnh Yên di chuyển vòng tròn dưới mặt đất, gương mặt vẫn tỏ ra do dự không quyết định chắc chắn. Thấy vậy, Diệp Thiên Nhiên

vòng tay ra ôm cô vào trong lồng ngực, lúc đầu cơ thể cô trở nên cứng ngắc, mãi một lúc sau mới thả lỏng cơ thể ra. Anh len lén thở dài, đưa tay lên lau lớp mồ hôi lạnh trên trán.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Chương 108:

Anh ôm lấy cô ngồi ở trên ghế salông, thưởng thức tóc dài của cô. Hai người đều không nói lời nào, lặng lẽ ngồi im.

“Những bức ảnh kia là ai đưa cho anh?” Đột nhiên cô nghĩ đến vấn đề này, người nọ thực sự có ý đồ riêng, cố ý chụp những bức ảnh mập mờ như vậy, còn chỉnh sửa giống nhau. Cố ý gửi đến điện thoại di động của anh, người này mưu đồ quá nham hiểm.

“Là Diệp Minh.” Anh trực tiếp nói thẳng, không có ý định giấu giếm.

Chẳng qua may là Diệp Minh không chỉ gửi những hình này, còn gửi kèm một tin nhắn cho hắn, ám chỉ Mạnh Yên không chỉ có chân đạp hai thuyền, hơn còn bị người bao nuôi, có bức ảnh xe Audi làm chứng. Những thứ này anh toàn bộ không tin, anh tuy rằng không rõ ràng lắm về tài sản của Mạnh Yên, nhưng đại khái vẫn biết một, hai. Hai năm qua chính là phát triển văn phòng bất động sản, công ty thiết kế và trung tâm thương mại dịch vụ hàng hóa, số tiền trong quỹ kế hoạch có bảy chữ số. Những thứ này không chỉ mang danh nghĩa của cô, càng miễn bàn đến các bất động sản khác. Gia tài thế này thì còn có ai muốn nói gì, người nào có thể bao nuôi nổi cô? Không phải chế cười sao?

“Cái gì?” Cô không khỏi kinh ngạc, lại là cô ta, thật là không có nghĩ đến. “Cô làm sao biết số của anh?” Vừa dứt lời, lập tức cô nhớ tới lúc trước Diệp Minh đã từng mượn điện thoại di động của cô. Dựa vào lúc đó liền nhớ kỹ số điện thoại của anh, cũng dễ tâm quá nhiều.

Nghe Mạnh Yên nói tới nguyên do, Diệp Thiên Nhiên đối với người phụ nữ kia chán ghét đến cực điểm. “Cô ta liền không ưa nổi chúng ta hạnh phúc sao? Thực là biến thái.” Không chỉ gây xích mích ly gián, còn bịa đặt hoàn toàn, thủ đoạn này quá nham hiểm.

“Cô ta còn gọi đến anh không?” Mạnh Yên càng nghĩ càng tức giận, cô cũng không làm chuyện gì có lỗi với cô ta? Sao lại đến chính cô?

“Gọi qua một lần, lúc đó anh cũng không biết là cô ta.” Diệp Thiên Nhiên thân nhiên giải thích: “Nghe xong liền cự tuyệt, cô ta lại gửi qua mấy cái tin nhắn cho anh, anh đều không xem, cũng chỉ là một người không quan trọng mà thôi.”

Bởi vì không quan tâm đến, nên không có nhắc qua với cô. Không nghĩ tới lại gây một đợt phong ba, suýt chút nữa làm hai người tan vỡ.

“Cô ta có ý gì? Lẽ nào thật sự yêu anh rồi hả?” Mạnh Yên một mặt hoài nghi.

Diệp Minh không phải người tình cảm, theo cô biết, hai năm qua Diệp Minh đã thay sáu người bạn trai. Mỗi người đều là dạng công tử có tiền lái xe thể thao, thích thể hiện mình là người có tiền ra tay hào phóng. Cô ta cũng từng ở trước mặt các cô khoe khoang mấy lần. Nếu như nói cô ta có tình cảm đối với Diệp Thiên Nhiên có tình cảm, đánh chết cô cũng không tin.

Diệp Thiên Nhiên xám mặt lại: “Cát, làm sao có khả năng? Chúng ta chỉ gặp mặt một lần.” Bị người như thế nhớ trên, là anh xui xẻo.

Vừa gặp đã yêu có lẽ có, nhưng anh không phải người như thế, như Diệp Minh kia vừa nhìn chính là player (Kẻ ăn chơi), ở đâu ra thật lòng?

Mạnh Yên không hiểu nổi: “Cô ta có ý định gì?” Thường là hề làm việc gì đều phải có mục đích.

“Cái gì đều không cần, cô ta chỉ mong sao chúng ta không được vui vẻ, tốt nhất là chia tay luôn.” Trong lòng Diệp Thiên Nhiên đều là phần nộ: “Người như cô ta không muốn thấy người khác sống tốt.” Con ả chết bầm, chờ coi! Vốn xem cô ta là người qua đường Giáp, bây giờ cô ta thành công chọc giận anh, cũng là có bản lĩnh, chờ anh phản kích đi.

Cô không còn gì để nói, trên đời này cái gì cũng có thể xảy ra: “Bệnh thần kinh, chuyện hại người thất đức mà cô ta cũng làm? Thực sự là không chịu được.”

Anh cũng từng gặp được người như thế: “Những kẻ giàu có chỉ nghĩ đến hạnh phúc của bản thân mà không quan tâm đến người khác.” Cũng không phải tất cả người giàu có đều như vậy, nhưng một phần trong đó thường như vậy.

“Khốn kiếp, người như thế rất muốn ăn đòn.” Mạnh Yên không nhịn được nói thô tục, cô thực sự không thể nào hiểu được suy nghĩ của loại người như vậy.

Anh sờ đầu của cô, giọng nói âm trầm: “Em cách xa cô ta một chút, việc này anh sẽ xử lý.”

Mạnh Yên dù sao cũng là học sinh, hơn nữa lại còn ở chung một ký túc xá. Có một số việc khó lòng phòng bị, vẫn là đừng trách các cô không nể mặt. Chính anh âm thầm ra tay giải quyết là được rồi.

Cô liếc mắt nhìn anh, ngẫm đồng ý gật đầu một cái. Chuyện Ccình người như vậy là sở trường của anh. “Thời gian không còn sớm, ta phải về nhà rồi.”

Anh không dám vi phạm ý nguyện của cô, chỉ lo lại làm cô tức giận: “Được rồi, anh đưa em. Vừa vặn gặp mặt chú Mạnh và di Lý.”

“Đừng, anh vẫn nên nghỉ sớm một chút đi.” Mạnh Yên cự tuyệt một tiếng: “Anh lên chạy ra ngoài, cẩn thận ba mẹ em sau khi biết được sẽ mắng anh.”

“Tốt lắm, liền nghe lời em.” Trong lòng anh như uống mật ngọt, cô vẫn luôn quan tâm anh. “Nghỉ hè đến thành phố N chơi đi, đến lúc đó anh nhìn chút thời gian cùng em đi dạo chung quanh.”

“Đến lúc đó nói sau đi.” Cô cúi đầu do dự một chút: “Em chuẩn bị khảo sát nghiên cứu, cần phải tập trung suy nghĩ.”

Anh sửng sốt, nhìn chằm chằm tóc của cô: “Nghiên cứu? Em quyết định lúc nào?” Không phải nó chờ cô tốt nghiệp đại học liền sắp xếp đến thành phố sinh sống hay sao? Làm sao thay đổi rồi hả ?

“Những ngày qua em vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này, bản thân phải có kế hoạch đầy đủ cho tương lai, em thật quá mức thoải mái rồi.” Âm thanh Mạnh Yên rất bình thản.

Nhưng vừa nảy ra quyết định này, cô cần chút thời gian xem kỹ quan hệ của hai người một lần nữa.

“Nghiên cứu cũng được, sau đó vào đại học dạy học càng có thể thuận lý thành chương.” Diệp Thiên Nhiên trầm mặc hồi lâu mới mở miệng đáp ứng, nhưng đưa ra một điều: “Nhưng em hãy thi vào trường đại học ở thành phố N đi.”

Cô muốn tiếp tục học cao hơn anh không ý kiến, cô không cần nuôi sống gia đình, lại càng không vì cuộc sống mà phát sầu. Nhưng anh muốn cùng cô ở trong một thành phố, nhìn cùng một bầu trời. Quan trọng nhất chính là đôi khi anh có thể không nhìn thấy cô.

Cho tới khi cô đi làm càng không cần lo lắng, bên trên đã lên tiếng, cô nàng coi trọng đại học nào đều được. Đến lúc đó vì cô bật đèn xanh, xem như là hàng năm cô bỏ ra một số tiền lớn.

“Em muốn thi vào trường mình thích, vốn đã là trường đứng đầu, hà tất phải bỏ gần chọn xa?” Cô đang muốn tạo khoảng cách, mới sẽ không tự chui đầu vào lưới. Hơn nữa đã quen ở thành phố này, trừ phi quá mức cần thiết còn lại cũng không muốn thay đổi.

Anh liên tục nhìn chằm chằm vào cô, thực sự hiểu rất rõ cô, ? Trò nhỏ này của cô làm sao có thể qua mắt anh? Gương mặt hiện âm ỉm: “Em còn giận anh?”

Cô không trả lời, ngược lại giải thích vài câu: “Thành phố này là nơi mà em quen thuộc nhất, lại có người thân gia đình và bạn bè, hoàn cảnh trường học cũng rất tốt, thầy giáo cũng rất giỏi.”

“Đã quyết định kỹ càng rồi sao?” Âm thanh Diệp Thiên Nhiên nặng nề, không nhịn được kì cục.

Mạnh Yên gật đầu, chờ anh tức giận.

“Vây cũng tốt, anh chờ em.” Diệp Thiên Nhiên sờ đầu của cô, đồng thời trong lòng cũng quyết định một chuyện quan trọng.

Mạnh Yên giật mình ngẩng đầu lên, vốn cho là anh sẽ rất tức giận, sẽ cực lực thuyết phục cô. Không nghĩ tới sẽ thuận lợi như vậy, anh không nói hai lời đồng ý rồi.

“Nếu là quyết định của em, anh sẽ tôn trọng.” Bởi vì quyết định này, trái tim của anh cực kỳ bình tĩnh: “Nhưng mà làm mọi việc phải cẩn thận một chút, đối với người ở bên cạnh phải để tâm.” Bên cạnh có người như thế, anh chính là không yên lòng.

“Biết rồi.” Cô tuy rằng không hiểu sự tình tại sao lại chuyển biến như thế, nhưng có thể không cãi vả là tốt nhất.

Ngày thứ hai đến trường, quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, ánh mắt mọi người hiếu kỳ nhìn theo cô, cô tận lực ngoảnh mặt làm ngơ, bình tĩnh đi con đường của chính mình.

Cô nghĩ tới không sai, nhưng có người không muốn buông tha cô.

Cô mới vừa vào chỗ ngồi xuống, Diệp Minh từ phía trước quay xuống chỗ cô, trong thanh âm có chút cười trên sự đau khổ của người khác: “Mạnh Yên, nghe nói hôm qua bạn trai cậu tới trường học tìm cậu? Có chuyện gì sao?”

Mạnh Yên nhàn nhạt nhìn cô ta một cái: “Không có chuyện gì, chúng tôi rất tốt.”

Thủ đoạn quá dễ tiện, thực sự xem thường cô ta. Nếu không phải là ngày hôm qua Diệp Thiên Nhiên dặn cô đừng trở mặt với ả, cô đã sớm trở mặt rồi.

Diệp Minh mới không tin lời của cô, trong lòng thầm nghĩ, làm sao có khả năng không có chuyện gì? Lẽ nào anh ta không ngại chuyện như vậy? Không giống? Đàn ông dù trưởng thành đến mức nào, cũng không chịu được chuyện vô cùng nhục nhã này. Cô ta (Mạnh Yên) sẽ không là nhắm mắt nói mò chứ? “Anh ấy ở đâu? Làm sao không đưa cậu tới?”

Mạnh Yên thu tầm mắt lại, lấy sách giáo khoa ra: “Anh ấy rất bận.”

“Bạn bị thế nào cũng phải nhin chút thời gian cho bạn gái chứ.” Diệp Minh làm bộ dạng bất bình vì cô: “Đúng rồi, tôi mời các người ăn cơm.” Còn đang thăm dò liên tục, cô muốn từ trong miệng Mạnh Yên nghe tin hay người đã chia tay.

Hừ, Mạnh Yên cũng chỉ có như thế, dựa vào cái gì có nhiều nam sinh yêu thích cô ta như vậy? Đừng nói cái tính giả bộ thanh cao, ngay cả bạn trai đang quen mình cũng cảm thấy hứng thú với cô ta (Mạnh Yên), còn bảo cô tạo cơ hội cho tên đó. Hừ, kia ánh mắt những nam sinh có phải là đều có vấn đề? So với tướng mạo so với bối cảnh, Yạnh Yên cũng không bằng cô.

Lại nói loại người giả vờ như Mạnh Yên chính là loại con gái đáng ghét nhất, rõ ràng bị người bao dưỡng, lái xe nổi tiếng. Còn giả vờ ngây thơ vô tội, còn không thấy ngại nói với cô, là nhà là xe của mình (Mạnh Yên). (Mèo: Ủa, của người ta thì nói của người ta chứ biết nói cái rì mô gì? -_-) Thực sự là không biết xấu hổ! Làm sao còn muốn lập đền thờ trình tiết, cô xem thường nhất loại người như thế! Cô muốn làm cho tất cả mọi người đều nhận rõ bộ mặt thật của Mạnh Yên, đừng để bị lừa.

Mạnh Yên đối với ý nghĩ của cô ả là không biết gì cả: “Không thấy ngon miệng.” Nhìn cái bản mặt dối trá của cô ta, son trên hải vị đều ăn không vô.

Diệp Minh trong lòng mừng thầm, nhận định bọn họ đã trở mặt. Không có ý tốt chuyển động con người: “Không bằng tôi gọi điện thoại cho anh ta, giúp các người khuyên nhủ.”

Mạnh Yên bắt đầu đi lờ mờ một cái, không tâm tình ứng phó cô ta, im lặng không để ý tới. Người như thế càng để ý đến cô ta càng làm quá hơn.

Diệp Minh vẫn ra vẻ có chuyện lạ, gọi điện thoại. Nhưng mà gọi hồi lâu, đều không ai bắt máy. “Mạnh Yên, anh ta làm sao không nghe điện thoại?”

Mạnh Yên bĩu môi, giả bộ không nghe thấy.

“Thầy vào, lên lớp thôi.” Đàm Tuyết xen mồm, cô không biết hai người này đang nói cái gì, nhưng chính là không ưa Diệp Minh kiêu có tiếp cận bạn trai của người khác, người như thế quá cận kề.

Diệp Minh không thể làm gì khác hơn là ngừng tâm tư, gục xuống bàn nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khi tan lớp, Mạnh Yên thu sách vở chuẩn bị rời đi.

Lại bị Diệp Minh gọi lại: “Mạnh Yên, chúng ta lời còn chưa nói hết đây.”

“Tôi cùng cô không có gì để nói.” Mạnh Yên thiếu kiên nhẫn nhàu mày, còn xong chưa nữa ả?

Diệp Minh tức giận kêu to: “Này, tôi là quan tâm cô, làm sao cô không nhìn được lòng tốt của tôi?” Thanh âm này lớn đến mức làm người đi xung quanh dừng bước, xem ra náo nhiệt.

Mạnh Yên liếc cô ta một cái: “Lòng tốt của cô nên dùng cho người khác đi, tôi không cần.” Ai muốn cô ta quan tâm? Vặn rui tám đời.

Lại nói cô còn chưa từng thấy người nào như thế, rõ ràng lên lút làm ra chuyện bỉ ổi như vậy, ở ngay trước mặt cô nói lời như Chúa cứu thế, còn tỏ vẻ ‘cùng học chung nên quan tâm’. Thật không biết cô ta làm thế nào? Bản lĩnh hai mặt thật là lợi hại. Nếu không phải cô đã sớm biết chân tướng, nói không chắc liền bị Diệp Minh lừa, một lòng cho rằng cái người miệng nói đầy lời buồn nôn này là người tốt!

Diệp Minh một mặt tức giận bất bình: “Coi như tâm tình cậu không tốt, cũng không thể trút giận sang người khác.” Cô ta nhận định hai người đã chia tay, trong lòng còn có chút đắc ý, cô (Diệp Minh) xem như là làm việc tốt, để cái anh chàng đẹp trai kia thoát khỏi loại đàn bà giả vờ đứng đắn này.

“Không ai để nói nên cô mới nói chuyện cùng với tôi ả.” Mạnh Yên vốn định theo dặn dò của Diệp Thiên Nhiên không xung đột với cô ta, có thể cô thật không nhận được rồi.

“Cô...” Diệp Minh duỗi ngón tay run rẩy không ngừng.

Mạnh Yên không không chờ cô ta nói xong, vẩy vẩy tóc, nghênh ngang rời đi. Nếu tiếp tục nói, sẽ nhận không được đánh cho cô ta một trận. Không được không được, cuộc sống tốt đẹp như thế, vì loại cận kề này mà thô bạo như vậy, không đáng!

Mộc Bình Bình và Đàm Tuyết cũng đi theo.

Thấy các cô đều không để ý tới mình, Diệp Minh bất mãn nãy: “Có gì đặc biệt? Chẳng qua là kẻ đáng thương bị vứt bỏ mà thôi.”

Lời này không khỏi hấp dẫn một đám học sinh tụ tập nhiều chuyện, tâm tình Diệp Minh không khỏi tốt lên, bắt đầu nói đến nước miếng văng đầy trời.

Chẳng qua đám người Mạnh Yên đã đi xa, không nghe được câu này. Bằng không thật muốn ầm ĩ lên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Chương 109

Đàm Tuyết có chút lo lắng hỏi: “Mạnh yên, cô ta thế nào? Có ý khi dễ cậu sao?” Chuyện mới vừa rồi cô không hiểu rõ. Nhưng Diệp Minh là người sai.

“Không có sao, tớ không để tâm.” Mạnh Yên cười cười: “Không phải hôm nay cậu vội sao?”

Đàm Tuyết gia nhập Hội học sinh lúc đang học năm hai đại học, đảm nhiệm vị trí Tổ trưởng văn nghệ. Bình thường rất bận rộn, hơn nữa còn nghe nói hình như cô (Đàm Tuyết) đang lui tới cùng Hội trưởng Hội học sinh Hoàng Duệ. Nhưng cô không nói, Mạnh Yên cũng làm như không biết.

Thấy sắc mặt Mạnh Yên có chút mệt mỏi, cô nàng quan tâm không thôi: “Không vội, cậu phải về nhà sao?”

“Ừ, có chút mệt muốn về nhà nghỉ.” Tối hôm qua Mạnh Yên không ngủ ngon, xảy ra chuyện như vậy cô còn có thể ngủ được mới là lạ, thuận miệng hỏi: “Nghe nói cậu muốn thi lấy bằng Luật sư sao?”

“Đúng vậy.” Đàm Tuyết đã sớm suy nghĩ xong, người theo học khoa Luật hoặc là làm Luật sư hoặc là tham gia vào Luật hành chính hay viện kiểm sát, nhưng này ba ngành này cũng không phải là người bình thường nào cũng có thể vào, chỉ có con đường Luật sư này là có thể chọn: “Nhưng nhất định phải đến Sở Hành chính thực tập một năm, một năm này là quan trọng nhất.” Mỗi một con đường cũng khó khăn nặng nề, nhưng các cô không thể lùi bước. Mới Đại học năm 3, phải suy tính vấn đề nghề nghiệp sau khi tốt nghiệp.

Mạnh Yên gật đầu một cái: “Sẽ rất khổ cực, nhưng cố gắng lên.” Tất cả cũng là vì tương lai tốt đẹp của chính mình, cố gắng lên.

“Ừ.” Đàm Tuyết ngược lại trầm mặc nhìn người còn lại: “Còn cậu Bình Bình? Có tính toán gì chưa?”

Hai tay Mộc Bình Bình ôm sách, gương mặt mờ mịt: “Tớ muốn ở lại thành phố này, bất kể làm nghề nào đều được.”

Cô không thể so với hai người bạn họ, cũng không là người địa phương, điều kiện gia đình lại kém. Hãy nhìn thành phố phồn hoa như vậy, không ai muốn trở lại cái xóm nghèo khổ ấy. Người trong nhà cũng cố hết sức để cô ở lại chỗ này, sau này còn có thể phụ giúp gia đình. Tối thiểu ở nơi này tiền lương rất cao, đương nhiên là so với quê mình mà nói.

Mạnh Yên nghe thấy đề nghị: “Cậu cũng đi thi bằng Luật sư đi, như vậy cơ hội lựa chọn cũng tương đối lớn.”

Mộc Bình Bình nhú mày, tình thế khó xử. “Nhưng cứ cho là như vậy, tớ cũng chưa có thời gian đi làm.” Như vậy nói cách khác nếu không có phí sinh hoạt, khó mà làm được.

Mặc dù cô là học sinh nghèo, nhưng vẫn muốn phí sinh hoạt dựa vào chính mình kiếm, còn phải gửi một ít tiền về nhà, em trai của cô năm nay học lớp mười hai, tuổi đang lớn nên muốn ăn ngon một chút.

Cô cũng biết thi bằng Luật sư rất quan trọng, nhưng cô không có cách nào.

Đàm Tuyết là người rất nhiệt tình: “Tớ cho cậu mượn nha, chờ cậu có tiền lại trả cho tớ.”

“Không không, tớ còn không biết lúc nào thì có tiền. . .” Mộc Bình Bình cự tuyệt, mặc dù cô nghèo, nhưng vẫn phải có cốt khí. Cũng không vay tiền người khác, coi như chị em trong ký túc xá cũng rắn muốn cho cô mượn, cô cũng không cần. Đối với cô mà nói, vay tiền sẽ phải thiếu nợ nhân tình. Nợ nhân tình rất khó trả.

Đàm Tuyết có chút tức giận, lần nào cậu ấy cũng cự tuyệt như vậy, cần gì phải làm thế? “Đừng vì hạt vừng, mà bỏ quên hạt dưa hấu. (Mèo: Chém:?)” Chờ cậu làm được luật sư, còn sợ không kiếm được tiền sao?”

Mộc Bình Bình lắc đầu một cái: “Luật sư cũng không phải ai cũng có thể kiếm được nhiều tiền, hơn nữa này bằng Luật sư rất khó thi.” Cô không chắc có thể còn kiếm được tiền, còn không bằng không mượn.

“Phải tin vào bản thân chứ.” Đàm Tuyết không biết nói gì tốt, thật không rõ tại sao cậu ấy lại cố chấp như vậy? Chuyển tầm mắt về phía Mạnh Yên nhờ giúp đỡ.

Mạnh Yên sớm biết sẽ như vậy, cho nên sau hai lần thử khuyên bảo, không bao giờ nhắc tới chuyện này nữa. Mỗi người đều có ý định của mình, hãy để cho cậu ấy giữ vững đi.

“Vay tiền thì thôi đi, nhưng các cậu giúp tớ tìm việc làm nha.” Mộc Bình Bình là một cô gái thẳng thắn, cũng không ngại để cho người khác biết tình huống nhà mình. “Nghỉ hè nhận thêm vài công việc, mới có thể duy trì được một đoạn thời gian.”

Cô tính toán trong lòng một chút, nếu em trai của cô cũng thi lên đại học. Cô còn phải tiếp viện một chút tiền cho nó, tránh cho nó quá cực khổ.

Nghe cô vừa nói như thế, Mạnh Yên ngược lại nghĩ biện pháp giúp cô. “Đi làm tớ có thể giúp cậu, nhưng phải chịu được cực khổ.”

Kể từ khi khai trương cửa hàng, việc buôn bán bận rộn như lửa cháy xém, ba đầu sáu tay của Phương Phương cũng không đủ, nhiều lúc phải tang ca cũng là bình thường.

“Chuyện này không thành vấn đề, tớ có cái gì khổ chưa từng ăn? Yên tâm đi.” Mộc Bình Bình vô cùng vui sướng: “Rốt cuộc làm cái gì?”

Lúc trước cô có xin nhận dạy kèm tại nhà nhưng bị từ chối, muốn tìm thêm một công việc nữa. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn không tìm được thích hợp.

“Bán quần áo.” Mạnh Yên suy nghĩ một chút: “Buổi chiều không có khóa nào, tớ sẽ dẫn hai cậu đi xem một chút.”

“Được.” Mộc Bình Bình sống tới chừng này, biết cũng không thoải mái. “Nhưng mà bán quần áo gì? Cửa hàng quần áo độc quyền sao?” Cậu ấy kiểm ở đâu ra?

“Đi rồi biết.” Mạnh Yên úp mở nửa chừng.

Hai người mặc dù cảm thấy rất kỳ quái, nhưng nói gì đều vô ích, liền đi theo.

Thuê xe đến công ty Lý Thiên, đi vào liền gặp cô nhân viên tiếp tân dịu dàng nói: “Tiểu Yên, Giám đốc Lý đi ra ngoài nói chuyện làm ăn rồi.”

Vốn Mạnh Yên cũng không phải tìm mẹ cô: “Không sao, Phương Phương có ở đây không?”

“Có.”

Mạnh Yên gật đầu một cái, dẫn các cô đi vào. Bàn làm việc ngăn nắp, khu làm việc rộng rãi, hoàn cảnh sạch sẽ sáng ngời hấp dẫn hai cô bé không nhận được quan sát.

Dọc theo đường đi những nhân viên khác cũng nhiệt tình chào hỏi Mạnh Yên, mức độ quen thuộc của cô với công ty cũng làm cho người ta cảm thấy không hiểu.

Mộc Bình Bình len lén hỏi: “Mạnh Yên, đây là đâu vậy?”

“Cậu muốn làm việc ở công ty mà.” Cô tiện tay đẩy cánh cửa của bộ phận bán hàng qua mạng, bên trong bốn nhân viên đang bận rộn cũng dừng lại động tác cùng cô chào hỏi.

Cái ngành này không thể so với những ngành khác, tương đối độc lập. Phòng làm việc gần như rất lớn, bên trong xếp hàng hóa chồng chất, còn có vài bộ quần áo mới được trưng bày ra. Ở mỗi góc bàn có một máy vi tính.

Phương Phương xoay người mừng rỡ không thôi: “Tiểu Yên, sao cậu lại tới đây? Các cậu ấy là...?” Từ trước đến nay, vào lúc này cô thường không tới công ty.

Mạnh Yên giới thiệu cho các cô gái: “Bạn học của tớ, Đàm Tuyết và Mộc Bình Bình, còn đây là Phương Phương.”

Mấy người khách khí chào hỏi nhau một cái, Mạnh Yên chỉ vào Mộc Bình Bình: “Phương Phương, cậu sắp xếp cho cậu ấy một vị trí, thời gian của cậu ấy không cố định, rảnh rồi mới có thể tới đây.” Dù sao Lâm Phương Phương là người giàu kinh nghiệm trong ngành này, để cô an bài là tốt nhất.

Loại công việc này thích hợp với Mộc Bình Bình nhất, tùy thời tùy chỗ cũng có thể làm, cũng sẽ không bị trì hoãn việc học.

“Được, mấy ngày nay buôn bán rất tốt, đang cần nhân thủ đây.” Phương Phương đáp ứng một tiếng: “Nhưng mà tiền lương tính thế nào?” Công ty không có tiền lệ này nha!

“Theo giờ đi.” Mạnh Yên suy nghĩ một chút: “Một giờ mười đồng.” Cái giá này không tính là cao nhất, nhưng được trung bình.

“Được.” Phương Phương gật đầu một cái: “Chuyện này có muốn nói với thím không?”

Đột nhiên cho một người vào công ty, vô luận thế nào đều phải nói một tiếng, nhưng mà hai người dù sao cũng là mẹ con, nói thế nào thì cũng là hỏi ý kiến của cô.

“Tớ sẽ nói chuyện với mẹ, cậu dạy cậu ấy nhiều một chút.” Mạnh Yên dặn dò.

“Không thành vấn đề.” Phương Phương ngoắc tay gọi Mộc Bình Bình, cùng cô giới thiệu chuyện cần làm.

Đàm Tuyết ở một bên nghe những lời này, trong lòng đã hiểu: “Mạnh Yên, đây là công ty nhà cậu?” Dù sao chỉ có ông chủ mới có thể ra lệnh công nhân viên phía dưới, cũng chỉ có ông chủ mới có thể tùy ý tiến cử người vào làm việc.

Bình thường Mạnh Yên không ở trước mặt người khác nói chuyện trong nhà, cho nên người khác cũng không biết tình huống nhà cô. Cô ăn mặc cũng không sành điệu, cũng không dùng mỹ phẩm xa xỉ, coi như khá thỏa đáng. Chỉ có một chút tương đối nổi bật, chính là mau thay đổi kiểu dáng, bình thường chỉ mặc một lần. Điều này làm cho các nữ sinh không ngừng hâm mộ.

“Ừ, mẹ tớ mờ.” Mạnh Yên trực tiếp thừa nhận, cô luôn luôn chú trọng lý lịch, nhưng dẫn hai người bọn họ tới, nên không muốn lừa gạt các cô.

Gương mặt Đàm Tuyết đầy hâm mộ: “Oa, mẹ cậu thật là một phụ nữ mạnh mẽ.” Không trách được quần áo của Mạnh Yên không hề trùng lặp, đều là do mẹ cô ấy làm ra.

Mạnh Yên cười tươi: “Ngần vịn lần đừng để cho bà ấy nghe thấy, mẹ tớ không thích cái danh nữ cường nhân đâu.” Đây là lời nói thật, Lý Thiển sợ nhất người khác hình dung bà như vậy, bà thích người khác gọi mình là ‘vợ của Mạnh Ngọc Cường’ hay ‘mẹ Tiểu Yên’.

Đàm Tuyết bùng tình đại ngộ: “Không trách được ít ngày trước có người nói cậu đi xe Audi, là bị người. . . Những người này thật nhàm chán.”

Lấy quy mô của công ty này, một năm có thể kiếm được rất nhiều tiền. Mạnh Yên dĩ nhiên không bị bao nuôi, lúc ấy cô nghe được lúc có chút bán tín bán nghi, nhưng đối với Mạnh Yên cũng khá hiểu con người cậu ấy, cuối cùng vẫn không tin tưởng. Nhưng mà lời đồn đãi ở trong trường học lưu truyền ra, làm rất nhiều người cũng biết. Người nào thất đức loan truyền như vậy chứ?

Mạnh Yên trong lòng mắng to Diệp Minh, trừ cô ta còn có ai? Ngoài miệng lại nhàn nhạt nói: “Một chiếc xe Audi nhà tớ còn mua được.”

Thiệt, đừng nói một chiếc xe Audi, coi như mua trên trăm chiếc cũng không thành vấn đề. Cô chẳng qua không muốn khoa trương thôi, chộc giận cô đem danh hạ tài sản cho những tên kia nhìn một chút. Đúng là mắt chó nhìn người!

Đàm Tuyết khuyên như: “Đừng nóng giận, những người đó rảnh rồi sinh nông nổi.”

“Quên đi, vì loại người như vậy tức giận không đáng giá.” Mạnh Yên nhún vai, dù sao sẽ có người dọn dẹp Diệp Minh, cô chỉ cần chờ kết quả. Vừa nghĩ như thế, tâm tình bình thường trở lại.

“Đúng vậy.” Ánh mắt Đàm Tuyết dính vào mẫu quần áo trưng bày bên trên: “Mạnh Yên, những y phục này thật là xinh đẹp, tớ có thể thử một chút không?”

“Có thể.” Cô biết trên đời này phụ nữ đều yêu sự xinh đẹp, thấy quần áo xinh đẹp tâm cũng sẽ ngứa ngáy.

Đàm Tuyết hoan hô một tiếng, cầm một bộ quần áo mới vào phòng thay quần áo mặc thử.

Cô nhìn về hai người khác, Phuong Phuong đang kiên nhẫn dạy Bình Bình, cho cậu ấy một chút tài liệu trong công ty để cho cậu ấy ghi nhớ sản phẩm của công ty, sau này có thể trao đổi cùng người mua. Đem tất cả nói lại một lần. Xem ra là để cho cậu ấy trực tiếp bán hàng.

“Đẹp mắt không?” Đàm Tuyết nhìn về tấm gương dựng thẳng.

“Nhìn rất tốt.” Mạnh Yên thấy bộ màu ngà voi kia mặc ở trên người cô, không thể nghi ngờ hiện rõ thân hình phát triển tốt của cô, lộ ra làn da rất trắng.

Đàm Tuyết hưng phấn lú lú, hai tay yêu thích không buông tay vuốt bộ quần áo, thật mịn.”Mạnh Yên, tớ thế mới biết trước kia những quần áo xinh đẹp kia của cậu đều là hàng mẫu của công ty, thật hâm mộ.”

Mạnh Yên cười híp mắt trêu ghẹo nói: “Chuyện này có cái gì tốt mà hâm mộ, sau này cũng mở cửa hàng thời trang đi, bảo đảm không ngừng đổi quần áo mới.”

“Nghe cậu nói, tớ cũng có chút động tâm.” Đàm Tuyết nói đùa.

Mạnh Yên nói chuyện với các cô, Lý Thiển trở lại. Thấy hai bạn cùng phòng của con gái, thái độ rất nhiệt tình, không ngừng bảo thư ký đưa đi ăn uống. Nghe nói Bình Bình muốn đến đây làm, bà tươi cười hoan nghênh. Điều này làm cho hai cô gái đối có ấn tượng đặc biệt tốt với Lý Thiển.

Lúc gần đi Lý Thiển còn tặng cho các cô hai bộ quần áo yêu thích tự chọn, đưa cho các cô coi như lễ vật.

Các cô gái ngượng ngùng nhận, Mạnh Yên cười nói: “Công ty của mình, không đáng giá bao nhiêu tiền đâu.”

Lời này bắt quá là khách khí, có ai không hiểu? Xem giá một chút đều phải bốn năm trăm đồng tiền một món, đối với các cô mà nói đã coi như là đắt tiền.

Nhưng mà Lý Thiển nói chuyện rất khéo léo, làm cho các cô không cách nào cự tuyệt.

Mạnh Yên dẫn các cô đến nhà kho chọn quần áo, Đàm Tuyết chọn bộ kia mới vừa mặc và một cái váy màu tím nhạt, ngực có đính khuyên tai lóe sáng, vô cùng tinh tế.

Mộc Bình Bình chọn nửa ngày cũng không biết chọn cái gì tốt, Mạnh Yên giúp cô chọn một bộ khá nhạt màu xám tro, kiểu dáng đơn giản nhưng không lạc hậu, kiểu Tây trang ôm eo rất tốt, mặc ở trên người cô nàng rất vừa người cũng rất đoan trang. Lại chọn một cái áo sơ mi màu trắng, áo lót đan màu phấn, một cái quần dài hàng len. Rất thực nữ cũng có chút hoạt bát, rất thích hợp mặc trong phòng làm việc.

Ánh mắt Mộc Bình Bình có chút ướt át, hai bộ quần áo này đều là Mạnh Yên tỉ mỉ chọn lựa, khi Đại Tứ tốt nghiệp tìm việc làm cũng có thể mặc được.

Hàng năm cô cũng chỉ có hai ba bộ quần áo tắm rửa, hơn nữa cũng giặt trắng bạch, áo lông đều rụng tróc hết. Cô tiết kiệm dè sẻn để khi nào cần thiết

nhất mới dùng, quần áo chỉ cần có thể mặc là được, không cần đẹp. Nhưng phải đi ra ngoài gặp người, luôn chỉ có vài bộ mặc qua mặc lại. Mà Mạnh Yên cũng vì cô suy tính.

Sau này Mộc Bình Bình có thời gian rảnh thì tới đây đi làm, cô vô cùng chăm chỉ làm việc. Đàm Tuyết nếu như có rảnh cũng sẽ cùng tới đây phụ giúp một tay.

Mạnh Yên vẫn thông dong như cũ, trừ đến trường đi học, phải đến công ty báo cáo.

Diệp Thiên Nhiên mỗi ngày nhắn tin không ngừng, gặp phải chuyện gì cũng sẽ gọi điện thoại cho cô. Có lúc một ngày sẽ nhận được mười mấy tin nhắn, điều này làm cho Mạnh Yên không khỏi hoài nghi người này ở bộ đội có nghiêm túc làm việc hay không? Ở không như vậy cũng không sợ bị Trường quan mắng té tát sao?

Sắp đến thời điểm nghỉ hè, trong trường tuôn ra một việc gièm pha.

Lúc đầu Mạnh Yên cũng không biết chuyện gì, nhưng mà ai bảo Đàm Tuyết ở trong Hội học sinh, tin tức vô cùng linh thông. Có cậu ấy ở bên người, có thể không cần ra cửa cũng biết tất cả mọi chuyện trong trường.

Gương mặt Đàm Tuyết hưng phấn: “Mạnh Yên, Diệp Minh xảy ra chuyện rồi.” Chảy mồ hôi, nghe được người khác gặp chuyện không may, tự nhiên lại vui vẻ như vậy, chỉ có thể chứng minh nhân duyên của Diệp Minh quá kém.

“Cái gì?” Cô mở to mắt, chẳng lẽ Diệp Thiên Nhiên ra tay? Chuyện kia cách hai tháng rồi cực cũng có thể chuẩn bị tốt?

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Chương 110:

Gương mặt Đàm Tuyết hết sức vui vẻ: “Diệp Minh làm chuyện bê bối bị người ta chụp được, đăng lên trang web của trường, hiện tại ai cũng biết hết rồi.” Thật là hả lòng hả dạ, ác hữu ác báo.

“Chuyện bê bối?” Mạnh Yên không hiểu hỏi ngược lại.

“Chính là. . .” Đàm Tuyết tiến tới bên tai cô nói tỉ mỉ nguyên do, Diệp Minh không biết kiểm soát cuộc sống riêng tư của mình, cô ta vừa vui vẻ với tên đàn ông do cô ta ra tay giành được. Lần này cũng không biết đắc tội với ai, lại có thể chụp lại cảnh giường chiếu của cô ta, công bố trên trang web. Rất nhiều thầy cô bạn bè đều nhìn thấy, hiển nhiên là . . .

Mạnh Yên nghe xong tròn mắt hốc mồm, đây không phải là ảnh khiêu dâm sao? “Biết là ai làm không?” Cũng chỉ có cô mới không quan tâm đến loại chuyện mà ai cũng biết này.

“Ai biết được? Đoán chừng là tên bạn trai bị cô ta bỏ rơi kia. Đi đêm có ngày gặp ma mà.” Đàm Tuyết càng nói càng hưng phấn: “Cậu không biết đâu, ảnh chụp rất rõ nét, thật là khó coi. Nhà trường nhất định sẽ xử lý chuyện này, cô ta thảm rồi.”

Đàm Tuyết cùng Diệp Minh đúng là không hợp nhau, dù ở chung một chỗ cũng sẽ cãi vã. Gặp phải chuyện này thì khỏi nhắc đến làm gì. Không thể trách cô không có trái tim đồng cảm, thật sự là Diệp Minh tác quái tác quái làm người khác thương không nổi.

“Cậu thấy rồi? Vẫn còn lưu trên web?” Bỏ qua sự kiện hình khiêu dâm, trong lòng cô thật tò mò. Không biết rốt cuộc hình dáng ra sao? Cô rất muốn mở máy tính xem mấy cái.

“Tớ chỉ nhìn mấy lần, liền bị Hoàng Duệ lôi đi.” Gương mặt Đàm Tuyết thất vọng: “Lúc này sớm đã bị xóa, không thấy được cái gì.” Cô vốn thừa dịp người khác không chú ý, nhìn thêm một chút, nhưng đều thất bại.

Trong lòng Mạnh Yên đầy tiếc hận, lại ngượng ngùng ra mặt, cô thừa nhận mình rất hẹp hòi: “Tớ cũng không có ý định muốn xem, không biết trường học sẽ xử lý cô ta như thế nào?” Cô quan tâm nhất là cái này.

Đàm Tuyết mặt mày hớn hớn: “Dù sao sẽ không bỏ qua dễ dàng cho cô ta, Hoàng Duệ nói có thể sẽ bị nghi học.” Trong lòng thầm nghĩ, nếu tha ai biết cô ta sẽ phát điên, ai biết được cô ta sẽ lại hoành hành, ai biết được cô ta sẽ lại khoe khoang, ai biết được cô ta sẽ lại ngăm hại người khác, hừ, báo ứng đến rồi đó.

“Không phải nhà cô ta có bối cảnh sao?” Mạnh Yên có chút hoài nghi, mặc dù không biết gia đình Diệp Minh thế nào? Nhưng mà nghe giọng điệu của cô ta rất ghê gớm, chắc là không kém đâu.

“Có bối cảnh cũng chả giúp được gì, chuyện lần này ảnh hưởng thật xấu, không xử lý nghiêm thì không dẹp được tranh chấp lần này, cảnh cáo không có tác dụng.” Đàm Tuyết đã sớm nghe được một ít tin tức từ bạn trai, biết chuyện lần này sẽ không êm đẹp.

“Bất kể cô ta ra sao, dù sao cũng không liên quan đến chúng ta.” Mạnh Yên bĩu môi, cô không biết chuyện này là ai làm, nhưng nếu như là Diệp Thiên Nhiên ra tay, vậy khẳng định anh ấy chuẩn bị ra chiều tiếp theo, sẽ không dễ dàng để cho cô ta thoát khỏi trừng phạt.

“Đoạn thời gian trước không phải nói cậu bị bao nuôi, chân đứng hai thuyền sao? Đều do cô ta bịa đặt cả.” Đàm Tuyết vì cô mà bất bình: “Cô ta rất quá đáng, thật là ác hữu ác báo.”

Những lời đồn khó nghe lúc trước, ở đâu cũng có người nói xấu sau lưng Mạnh Yên.

“Không phải cậu cùng Bình Bình đã giải thích giúp tớ rồi sao? Sau cũng không có ai nói lung tung nữa.” Mạnh Yên mới không quan tâm những chuyện này, người khác nhiều chuyện, cô không khống chế được. Điều duy nhất cô có thể làm chính là để cho người khác ra mặt vì cô giải thích, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà cô dẫn Bình Bình bọn họ đến công ty của Lý Thiên. Sự thật thẳng hùng biện mà.”Đúng rồi, cậu bây giờ ba câu không rời Hoàng Duệ, cậu với cậu ta như thế nào?”

Vốn là cô cũng không muốn hỏi nhiều, nhưng nghe Đàm Tuyết lúc nào cũng thì thầm bên tai, cô muốn không nghe cũng không được.

“Cứ như vậy thôi.” Nghe được vấn đề này, Đàm Tuyết lập tức thờ dãi.

“Có ý gì?” Mạnh Yên không hiểu nét mặt của cậu ấy đại biểu cái gì.

Về mặt Đàm tuyết hơi tối: “Hai người bọn tớ ở hai thành phố cách xa nhau, tương lai sợ rằng không đi tới cùng nhau.” Đối với tương lai cô cũng không coi trọng.

Đây chính là nguyên nhân Đàm Tuyết không công khai chuyện hai người lui tới với nhau, cô là con một, Hoàng Duệ lại là con trai lớn trong nhà, trong nhà còn có một đứa em gái. Hai người cũng không thể rời khỏi nơi mình sống đến một thành phố xa lạ.

“Cậu ấy có tính toán gì?” Mạnh Yên biết đây là một vấn đề khó khăn không nhỏ, rất nhiều cặp đôi yêu nhau trong đại học đều phải đối mặt thực tế như vậy.

“Cậu ấy nói phải về quê nhà, quan hệ giao thiệp trong nhà có thể giúp cậu ấy tìm được công việc tốt.” Đàm Tuyết dừng một chút, hồi lâu mới nói: “Mà tớ không thể nào vứt bỏ tất cả để đi theo cậu ấy.” Tối thiểu cô cũng không bỏ được ba mẹ đã sinh ra cô.

Mạnh Yên than nhẹ một tiếng, trong lòng không biết làm gì.”Không có biện pháp nào sao?”

Đàm tuyết ngược lại rất coi mờ: “Đi từng bước một thôi, coi như sang năm chia tay, chúng tớ còn có thời gian một năm chung đụng.” Còn sống nói phải làm liền, một năm dùng như mười năm.

Mạnh Yên gọi điện thoại tới Diệp Thiên Nhiên hỏi thăm chuyện này, anh thẳng thắn thừa nhận chuyện này là do anh làm. Vô cùng đơn giản, chẳng qua là đem cuộc sống chân thật của Diệp Minh chụp được mà thôi.

Cô không nói thêm cái gì, chuyện như vậy cứ để cho anh xử lý đi.

Chẳng qua Mạnh Yên cũng không nghĩ tới Diệp Minh sẽ tìm tới mình.

Buổi sáng, cô mới vừa xuống xe buýt bước vào sân trường.

Đột nhiên Diệp Minh lác mình xuất hiện ở trước mặt cô, khí thế hung hăng chất vấn: “Mạnh Yên, có phải mày làm hay không?”

“Cái gì?” Mạnh Yên bất ngờ không kịp đề phòng giật mình, lui về sau từng bước.

Nhưng vào mắt Diệp Minh, hung thủ chính là cô: “Phát tán những hình kia trên web, có phải là mày làm hay không?”

“Cô quá đề cao tôi rồi đó, tôi có năng lực làm chuyện này sao?” Mạnh Yên hai tay ôm ngực, vẻ mặt rất bình tĩnh.

“Trừ mày ra, còn có ai muốn đối phó với tao?” Diệp Minh suy nghĩ thật lâu, cũng không nghĩ tới là ai muốn hại cô ta. Đột nhiên nhớ tới chuyện tình hai tháng trước, tất cả nghi ngờ đều chỉ hướng Mạnh Yên, lúc này mới chờ ở chỗ xuống xe buýt.

“Tôi làm sao biết? Cô đắc tội cũng không ít người đi?” Mạnh Yên quan sát cô ta từ trên xuống dưới, khí sắc rất kém, ăn mặc cũng không giống như trước, cả người tiêu tụy rất nhiều. Xem ra chuyện này đã kích cô ta rất lớn.”Hơn nữa tôi với cô không cừu không oán, có lý do gì?” Cô ta có làm cái gì cô không biết, xem cô ta ứng phó thế nào.

“Tôi. . . Tôi. . .” Diệp Minh quanh co, ánh mắt lóe lên không ngừng. Cô ta không xác định Mạnh Yên có biết mình vụng trộm làm chuyện này hay không. Nếu như không biết, Mạnh Yên đúng là không có lý do đối phó với mình. Và lại nhìn nó giống như không có năng lực lớn làm ra chuyện như vậy. Nhà nó chẳng qua có một chút tiền thôi, không thể sai khiến người khác.

“Tôi có việc đi trước.” Mạnh Yên mới không muốn để ý cô ta. Người này chính là trái bom hẹn giờ, đi đường vòng thì tốt hơn.

“Đứng lại, chuyện còn chưa nói rõ ràng mà mày muốn đi đâu?” Diệp Minh mới không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy.

“Cô không vội, nhưng tôi gấp.” Mạnh Yên liếc mắt: “Sắp đến giờ học rồi.”

“Trốn một tiết cũng có sao đâu.” Diệp Minh nói chuyện đương nhiên. Cô ta thường cúp cua, riết rồi quen.

Thật không giải thích được, tại sao cúp học vì chuyện này? Cô xoay người rồi đi.

“Chờ một chút.” Diệp Minh nhanh chóng đi vài bước ngăn ở trước mặt cô: “Mạnh yên, cô giúp tôi một chút đi.”

Mạnh Yên chỉ cảm thấy đầu đau nhói: “Cô quá đề cao tôi, nhưng tôi không có năng lực gì.”

Diệp Minh kéo cánh tay Mạnh Yên, lần đầu tiên ăn nói khép nép khẩn cầu: “Không không, chỉ có cô mới có thể giúp tôi, chỉ cần cô nói rõ cùng nhà trường những hình này là do cô chỉnh sửa. . .”

“Tại sao muốn tôi giúp cô? Tại sao tôi phải giúp cô?” Mạnh Yên tức giận sắc mặt đỏ lên, trên đời này tại sao có thể có thứ người như thế? Vì tư lợi mà làm đến thế này: “Hừ, nói với nhà trường là tôi chỉnh sửa ảnh, cô thì thoát thân, còn tôi lại bị nhà trường xử lý. Cô thấy tôi ngu như vậy sao?”

Hoặc nói cô có ngu như vậy sao? Vì người khác mà hy sinh mình? Hơn nữa còn là vì loại người chuyên ngáng chân người khác? Cô cũng không phải là Thánh Mẫu! Tự dưng lại bị rớt đầu à!

Diệp Minh lời kéo cô không thả, mềm giọng muốn nhờ vả: “Cô chỉ cần nói mình đùa giỡn, nhà trường sẽ không bắt cô đâu.”

Mạnh Yên cười mỉa một tiếng: “Cô dùng lời này lừa gạt người khác còn tạm được, còn tính lừa gạt tôi.” Thứ người như thế vì thoát thân, mà dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

“Tôi làm sao lại gạt cô chứ?” Gương mặt Diệp Minh chân thành: “Cô hãy nể mặt chúng ta cùng là bạn học, bình thường tôi quan tâm cô như vậy, cô cũng nên giúp tôi một lần chứ.”

“Quan tâm?” Mạnh Yên đầu đầy vạch đen, thật muốn chẻ cái đầu của cô ta ra xem một chút cấu tạo bên trong như thế nào, chẻ cười nói: “Cô đi khắp nơi nói xấu tôi với người khác, không có nói một tiếng tốt đẹp nào, đây chính là kiểu ‘quan tâm’ mà cô nói? Thật cảm ơn cô đã ‘nhọc lòng’ rồi.”

Đầu óc Diệp Minh chuyển vòng vo, trong lòng thầm nghĩ cô khó dây dưa, nhưng biểu hiện trên mặt càng thêm khẩn thiết cùng vô tội: “Mạnh Yên, cô chớ tin người ngoài khích bác ly gián, chúng ta sớm chiều chung đụng làm bạn cùng phòng với nhau, bao nhiêu là duyên phận, cô phải tin tưởng tôi.”

“Có tin hay không cũng không quan trọng, mời cô sau này cách tôi xa một chút.” Mạnh Yên không có cách nào nói rõ với loại người này, vẫy tay muốn đi, nhưng bị cô ta nắm chặt, không cách nào thoát thân.

Diệp Minh dùng một kẻ không được lại dùng kẻ khác: “Mạnh Yên, cô giúp tôi lần này thôi, tôi cho cô tiền, rất nhiều rất nhiều tiền.” Nhà cô ta có tiền, có tiền có thể sai khiến ma quỷ, một con nhóc kiến thức hạn hẹp, nhất định có thể đã động.

Đáng tiếc làm cho cô ta thất vọng, Mạnh Yên một tiếng cự tuyệt, không có nửa điểm thương lượng đường sống: “Tôi không thiếu tiền.”

Diệp Minh then quá thành giận: “Mày có ý gì hả? Tao ăn nói khép nép cầu xin mày như vậy, mày còn không chịu giúp một tay?” Mẹ nó, cái mặt không biết xấu hổ.

Mạnh Yên cười nhạt nói: “Nếu cô đã làm chuyện như vậy còn sợ ánh mắt của người khác sao?”

Bị đâm trúng xương sườn mềm, Diệp Minh phát điên hét chói tai: “Tao là bị người khác hãm hại, tao vô tội.”

Mạnh Yên dùng sức muốn thoát khỏi khống chế của cô ta: “Ai mà biết cô có vô tội hay không, tôi tuyệt đối không giúp cho cô, cô dẹp ý định đó đi.”

“Mày không có một chút tình cảm bạn bè sao?” Diệp Minh hận không được bóp chết cô, không có nhân tính mà. Nhìn cô ta roi loại này kết cục này, nên đưa tay giúp cô ta mới đúng.

Mạnh Yên vừa tức vừa giận, lại không thể bỏ tay cô ta ra: “Đối với loại người như cô thì không cần.” Không trách được có người nói sức lực của kẻ điên rất lớn, quả nhiên là có lý do.

“Mày thật là quá đáng, không giúp mày cũng phải giúp cho tao.” Diệp Minh cứng rắn lời kéo cô, chuẩn bị đến phòng Hiệu trưởng nói rõ tình huống, là Mạnh Yên làm chuyện đôi bại, không phải là lỗi của cô ta.

Ai, cô ta muốn cũng không được, coi như cô ta lời được Mạnh Yên đến phòng Hiệu trưởng, Mạnh Yên sẽ cam tâm tình nguyện giúp cô ta sao? Chẳng qua lúc này cô ta mất bình tĩnh, giống như nắm được cọng cỏ cứu mạng vậy, dù có chết cũng muốn thử một lần.

Nhà cô đã vận dụng quan hệ, nhưng đều bị cản lại. Nói là phải nghiêm túc xử lý chuyện này, quyết không phóng túng. Cô ta có thể không vội sao? Ngay cả là ai đang âm thầm cản trở cô ta cũng không tra được, những ngày qua cô ta sắp điên rồi. Ảnh mất giữu cột của thầy cô bạn bè trong trường, thái độ người trong nhà tức giận nhưng lại không mắng nhiếc, cũng làm cho cô bị áp lực. Cô đã bị ép đến giới hạn cuối rồi.

Mạnh Yên tức giận muốn học máu, thứ người như thế thật cho rằng cô là cái bồn rửa tay à? Lại dám cưỡng bách cô làm chuyện cô không thích? Coi cô

là con mèo bệnh hả? (Mèo: Meow meow =v=) Đáng tiếc bình thường cô hận nhất là bị người khác ép buộc.

“Cứu mạng cứu mạng, giết người.” Cô kéo căng cổ họng hét chói tai, trước mặt mọi người cô ta sẽ không dám làm loạn.

Nghe được tiếng Mạnh Yên cầu cứu, không ít người đi đường cũng nhìn lại, có mấy người nhiệt tình đi tới chỗ cái cô.

Trần Diệp Minh chạy mồ hôi: “Mày nhằm cái gì vậy hả?” Mẹ, quá khó đối phó.

“Cứu mạng với.” Mạnh Yên không để ý tới cô ta, liều mạng kêu to. Cô cũng không quá sợ hãi, bởi vì Diệp Thiên Nhiên từng nói qua, có người âm thầm bảo vệ cô, lúc cô gặp phải nguy hiểm mới ra mặt. Mặc dù cho tới bây giờ cô chưa từng thấy qua, nhưng cô tin tưởng anh.

Một người không biết từ nơi nào chui ra chạy đến, nhanh chóng hất tay Diệp Minh ra, làm cô ta mất đi trọng tâm cả người té xuống đất, mắt mũi sưng bầm.

Người nọ đỡ lấy cô: “Không sao chứ?”

“Không có sao, cảm ơn.” Lần đầu tiên Mạnh Yên thấy bảo vệ âm thầm trong truyền thuyết của mình, là cực kì bình thường, đi trong đám người lập tức bị bao phủ.

Hỏi anh ta: “Người này xử lý như thế nào? Đưa cô ta đến bệnh viện?”

Diệp Minh té cả người đau đớn, thật vất vả ngẩng đầu lên, trong mắt ánh lửa văng khắp nơi: “Anh là thằng nào? Lại dám làm như vậy với tôi? Anh có biết tôi là người như thế nào không? Nhà tôi. . .”

Anh ta mặt không đổi sắc, chẳng qua là nhẹ giọng dặn dò: “Mạnh tiểu thư, cô đi trước đi, nơi này tôi tới xử lý.”

Chẳng biết tại sao, Mạnh Yên rất tin tưởng người này. Gật đầu một cái hướng anh ta cười nói: “Làm phiền anh.”

Thấy anh ta hơi gật đầu, cô xoay người vào trường, đối với Diệp Minh trên đất nhìn cũng không nhìn một cái.

Ở sau lưng cô, Diệp Minh tức giận không nhịn được kêu gào: “Mạnh Yên, anh ta là ai? Nè đừng đi. . .”

Diệp Minh bị nhà trường buộc thôi học, sau lại nghe nói bị gia đình cô ta đưa đi du học, đi Canada. Chẳng qua cuộc sống bên ngoài hình như trôi qua rất thoải mái, sống cứ mơ mơ màng màng, cả người cũng vô dụng, còn có người nói cô ta bị bệnh lây qua đường sinh dục linh tinh, dĩ nhiên đây là nói sau.

Nghỉ hè Mộc Bình Bình cùng Đàm Tuyết cũng không về với ông bà, đi làm ở công ty Lý Thiên.

Mà Mạnh Yên không thể không đồng ý đề nghị tha thiết của Diệp Thiên Nhiên, đến thành phố N du ngoạn mấy ngày. Diệp Thiên Nhiên mang cô đi dạo khắp các loại danh lam thắng cảnh, hai người cũng thừa dịp cơ hội lần này rốt cục hòa hảo như lúc ban đầu, tình cảm càng hơn trước kia.

Mạnh Yên khi trở về rạng rỡ, làm Phương Phương không nhịn được hỏi thăm.

Giang Hải Thiên cùng Mạnh Ngọc Cương nhanh chóng giúp công ty buôn bán phát triển không ngừng, không chỉ có tốc độ phát triển của hai cửa hàng túi xách, còn nhận không ít buôn bán bên ngoài. Tốt đẹp nhất chính là danh tiếng lan xa cực nhanh, giúp cho bọn họ ngày càng nổi tiếng.

Chuyện thực tập của Mạnh Yên bị trường học an bài vào tòa án, điều này làm cho cô suy nghĩ hồi lâu cũng không suy nghĩ ra. Nữa nói thế nào cũng không tới phiên cô. Gọi điện thoại hỏi Diệp Thiên Nhiên, anh nói chẳng qua là để cho cô không cần suy nghĩ nhiều, trường học an bài thế nào, cô liền làm như thế đó.

Nghe lời này, rốt cuộc cô cũng hiểu, đoán chừng là bút tích của cấp trên. Nhưng cụ thể là người nào, cô cũng không cần phải biết. Vấn đề là làm sao cô đến tòa án thực tập đây? Mục tiêu tương lai của cô cũng không phải là tòa án. Quên đi, không nghĩ ra liền không nghĩ thêm nữa, tránh cho nhức đầu. Dù sao tới chỗ nào thực tập cũng như nhau.

Cô ở tòa án trước sau luôn giữ vững thái độ khiêm tốn, nghe nhiều nói ít, tuyệt không chủ động ôm chuyện. Trải qua mấy tháng thực tập, cô học được không ít thứ hữu dụng, không chỉ đối với luật pháp càng thêm quen thuộc, cô phát hiện vận dụng như thế nào cũng là một môn rất khó. Đồng thời đối với xã hội phân tích ra muôn hình vạn trạng, đối với người sống lâu lại càng thêm thấu hiểu.

Sau khi thích ứng cuộc sống thực tập sinh, cô bắt đầu chuẩn bị thi nghiên cứu.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Chương 111:

Bốn năm đại học gào thét đi qua, ăn bữa cơm gia đình trước khi chia tay, trong lòng vừa thương cảm, vừa hướng tới tương lai tràn đầy ước mơ.

Bình thường đi học cũng không thân thiết gần gũi, lúc này cũng mời rượu lẫn nhau, lưu luyến không rời nói lời chúc phúc. Trước kia tất cả nhìn không vừa mắt giờ đây dường như cũng bị xóa đi, lại thấy đối phương trở nên đáng yêu.

Mạnh Yên ngồi bên cạnh Mộc Bình Bình và Đàm Tuyết, cái miệng nhỏ lo ăn. Cô cùng các bạn học không có giúp đỡ nhau nhiều, cũng không thân thiết lắm. Vì vậy cũng không ai đến mời rượu cô, ngược lại cô thờ phào nhẹ nhõm, từ lượng cô không tốt nên uống rất ít.

Cá tính Đàm Tuyết hoạt bát, dễ dàng giao thiệp, lại không gây sự với người khác.

Mà trong đại học, Mộc Bình Bình cũng thường đi làm, không có thân thiết cùng các bạn học, cùng Mạnh Yên hai người cười nói.

Tất cả mọi người uống có chút say, một nam sinh mang mắt kiếng lão đảo lắc lư đi tới: “Mạnh Yên, tớ mời cậu một ly, thật ra thì tớ đã từng thăm men cậu lâu rồi.” Thừa dịp say rượu để thổ lộ, sau này cũng chưa chắc có cơ hội như thế.

Mạnh Yên kinh ngạc nhìn cậu ta, trong ấn tượng cậu ta là nam sinh rất hay xấu hổ, tiếp xúc với cô cũng không nhiều. Không kịp suy nghĩ nhiều, cụng ly với cậu ta, nhấp một miếng: “Cảm ơn.”

Có người thấy không khỏi ồn ào lên: “Mạnh Yên, như vậy không được, cậu phải uống hết.”

Mạnh Yên bị làm khó nhìn ly rượu kia: “Từ lượng tớ không tốt, để khi khác đi.”

Ngày thường bắt kẻ là ba mẹ hay là Diệp Thiên Nhiên, đều không cho phép cô uống rượu, cho nên căn bản cô không có từ lượng gì. Lúc này chẳng qua là làm dáng một chút.

Bạn học Giáp không thuận theo: “Không được không được, ở trường hợp này tại sao có thể nhấp một hớp liền vượt qua kiểm tra?” Khó được có cơ hội như thế, nhất định phải ồn ào một chút.

“Đừng miễn cưỡng cậu ấy, từ lượng của cậu ấy đúng là không được. Trước kia trong các hoạt động của lớp, cậu ấy đều không đụng rượu. Như vậy tớ cũng đã rất thỏa mãn.” Nam sinh kia ngửa cổ một hơi uống sạch, lại lão đảo lắc lư ngồi trở lại vị trí của mình.

Mạnh Yên sừng sốt nửa ngày, không ngờ ngay cả chi tiết nhỏ kia người này cũng chú ý tới.

Nhưng mà hình như ly đầu bị từ chối khéo, bắt kẻ nam sinh hay nữ sinh cũng tới đây mời rượu: “Mạnh Yên, tớ cũng mời cậu một ly.”

Mạnh Yên coi như mỗi lần cũng uống một hớp, lấy từ lượng của cô đã sớm uống đến khi gương mặt đỏ bừng một mảnh.

Đàm Tuyết thấy thế vội vàng từ chối khéo giúp, khuyên can hết lời mới lui được bọn họ.

“Mạnh Yên, cậu không sao chứ?” Mộc Bình Bình đỡ cô lo lắng không thôi. Đàm Tuyết đưa ly trà nóng cho cô.

Mạnh Yên uống vài hớp tỉnh rượu: “Không có sao, nhưng mà đoàn người thế nào lại đột nhiên nhiệt tình như vậy?”

Bạn học Át thỉnh tai nghe được: “Ai bảo đáng về cậu bình thường là một dạng cách xa ngàn dặm? Khó có được cơ hội như thế, dĩ nhiên muốn. . .”

“Tớ lúc nào thì từ chối người ngoài ngàn dặm?” Mạnh Yên thật rất oan uổng, cô chẳng qua là bận rộn việc công ty và cửa hàng, không có thời gian dư thừa cùng chung sống với các bạn học.

Bạn học Bính chen miệng nói: “Mạnh Yên, trước kia tớ với cậu ở trên đường chào hỏi, cậu cũng biểu hiện rất lạnh nhạt.” Chỉ biết nhàn nhạt cười, ngay cả tên của cô cũng không nhớ nổi.

“Làm sao có thể? Tớ. . .” Mạnh Yên đột nhiên nghĩ tới một chuyện, chảy mồ hôi: “Tớ mắc chứng mù màu nhẹ, đối với mặt người khác thì không nhớ.” Cũng bởi vì như vậy, cô sợ gặp phải tình huống lúng túng, cho nên đi bộ đều là cúi đầu.

Tất cả mọi người ngây người, qua thật lâu mới bừng tỉnh đại ngộ. Mạnh Yên trong trẻo lạnh lùng ở trong mắt bọn họ lại là như vậy, thật là hắc tuyến. Không trách được người khác chào hỏi cùng cô ấy, cô ấy cũng là một bộ dạng không biết, làm cho người ta cảm thấy cô ấy rất kiêu ngạo. Thực tế luôn tàn khốc, thần tượng bị tan vỡ. Cho nên nói, giải thích rất quan trọng, lời này tới chỗ nào cũng có đạo lý.

Buổi lễ tốt nghiệp này, Mạnh Yên không ngừng nhìn tới nhìn lui, trong lòng sốt ruột. Đáng giận, tên kia rõ ràng nói xong sẽ đến, bây giờ cũng đến buổi trưa luôn rồi, người đâu? Coi như không tới được, cũng nên nói trước đó cho cô biết! Gọi điện thoại anh lại không nhận, làm cái gì sao?

Đàm Tuyết và Hoàng Duệ không chụp hình lưu niệm, đây là lần cuối cùng hai người gặp mặt, đã chia tay trong hòa bình.

Mộc Bình Bình lo lắng nhìn Mạnh Yên: “Bạn trai cậu có phải không tới hay không?”

Cô ấy đã tìm được một công việc ở cái thành phố này, quyết định ở chỗ này mọc rễ định cư, ngược lại về u sầu không có bao nhiêu, chỉ là có chút không bỏ được Đàm Tuyết.

Mạnh Yên đối với Diệp Thiên Nhiên vẫn rất có lòng tin: “Sẽ không, anh ấy đáp ứng chuyện gì nhất định sẽ làm được. Chắc chắn là trên đường bị trì hoãn.”

“Đừng nóng vội, chờ một chút.” Đàm Tuyết tới đây lôi kéo các cô: “Ba người chúng ta chụp một tấm hình đi.” Trước lúc chia tay, lưu lại làm kỷ niệm. Nói lời tạm biệt thật khó khăn.

“Ừ, đi thôi.” Mộc Bình Bình đi tới đẩy Mạnh Yên.

Mấy người mở ra lại một đường, La Vi đi tới: “Mạnh Yên, có thể chụp cùng tớ một tấm không?”

Mạnh Yên do dự một chút, gật đầu cười nói: “Được.”

Nói thế nào đi nữa, hai người đều là bạn học hơn mười năm, chụp hình cũng không quá phận.

Hai người đứng ở trước mặt pho tượng trong sân trường, Đàm Tuyết cầm máy chụp hình chỉ huy bọn họ tạo tư thế.

Mạnh Yên nghe theo mệnh lệnh đến gần cậu, trên mặt bày ra nụ cười.

Đầu La Vi hướng theo cô, tay phải cẩn thận đặt ở bả vai của cô, đem vây chặt trong lòng.

“Đổi liên cái tư thế này, cười một cái, tớ muốn chụp nhiều hơn.” Thanh âm chưa dứt, một người nhanh chóng bước vào phạm vi ống kính, Đàm Tuyết nóng nảy: “Ài, cậu mau tránh ra, chúng tớ đang chụp hình mà. . .” Di, sao người này nhìn rất quen mắt?

Diệp Thiên Nhiên tiến lên đi tới trước mặt bọn họ, chủ động đưa tay phải ra: “La Vi, chúc mừng cậu tốt nghiệp.”

Hôm nay anh mặc một thân quần áo chỉnh tề, còn đánh cả vạt, có vẻ rất chừng mực lại anh khí cao ngất.

“Cảm ơn.” La Vi buông tay ra thoải mái cùng anh bắt tay. Hai người bắt động thanh sắc nhìn đối phương, tay cũng dùng sức cầm một cái, ngay sau đó thật nhanh buông ra.

Diệp Thiên Nhiên không lộ dấu vết đem Mạnh Yên nhét vào trong ngực của mình: “Tiểu Yên, thật xin lỗi, anh tới trễ.”

“Anh có chuyện gì xảy ra?” Mạnh Yên có chút tức giận trợn mắt nhìn anh một cái. Cũng không biết cô chờ anh biết bao lâu.

Diệp Thiên Nhiên dịu dàng dụ dỗ nói: “Anh chuẩn bị quà mừng em tốt nghiệp, nên mất một chút thời gian.”

Anh bận rộn nửa ngày rốt cục chạy tới nơi này, tự nhiên lại thấy một màn ngoài ý muốn như vậy. Thật muốn nổi nóng, nhưng mà. . .

Lòng Mạnh Yên mềm nhũn: “Quà cáp gì cũng không quan trọng, cần gì phải gấp gáp chứ.”

“Ừ, lần sau anh sẽ chú ý.” Diệp Thiên Nhiên ôm chặt cô.

Mạnh Yên liếc mắt, còn có lần sau? Trong cuộc đời chỉ có một buổi lễ tốt nghiệp đại học. Vươn tay đòi quà: “Quà đâu?”

“Đợi lát nữa cho em, chúng ta chụp hình trước đã.”

Kể từ khi Diệp Thiên Nhiên vừa xuất hiện, lực chú ý của Mạnh Yên cũng bị hấp dẫn theo, quảng La Vi ở một bên.

Đàm Tuyết đồng tình liếc mắt nhìn La Vi lẻ loi, trong lòng thở dài, đuổi theo. Trên đời hết tám chín phần mười chuyện không như ý, có một số việc không cách nào có thể cưỡng cầu.

Mấy người đang trong sân trường tạo dáng để lưu lại kỷ niệm của tuổi thanh xuân, thẳng vô tới cả đám đối bụng không chịu nổi mới dừng tay.

Diệp Thiên nhiên nhìn đồng hồ, rõ ràng hơn một giờ: “Tôi xin mời mọi người cùng nhau ăn cơm nhé.”

“Vậy thì cảm ơn anh.” Đàm Tuyết không có khách khí với anh.

Trước kia anh đến tìm Mạnh Yên, nhất định sẽ mời các cô cùng nhau ăn cơm, ở trên bàn cơm sẽ lại một lần nữa nhờ các cô giúp một tay chiều cổ Mạnh Yên.

Mọi người không đến nhà hàng cao cấp gì, chỉ đến tiệm cơm trước cổng trường gọi vài món ăn.

Sau khi ăn uống no đủ, Diệp Thiên Nhiên thanh toán tiền cơm: “Muốn nhờ mọi người giúp một chuyện, không ngại chứ?”

Hoàng Duệ cười nói: “Ăn thịt người miệng ngắn, bắt người nương tay. Nếu ăn cơm của anh rồi, giúp một tay đương nhiên là chỉ một câu nói.” Không hổ là Hội trưởng Hội học sinh, miệng lưỡi rất lưu loát.

“Cảm ơn đã cùng dùng cơm với chúng tôi.” Diệp Thiên Nhiên dắt tay Mạnh Yên ra khỏi cửa tiệm, hướng đến chiếc Mercedes bên đường đi tới.

“Xe này ở đâu ra?” Mạnh Yên tò mò hỏi.

“Mượn.” Anh cái gì cũng không nói nhiều.

Mạnh Yên nhìn anh mấy lần, càng thấy kỳ quái. Anh không ở thành phố này, cho nên không có mua xe. Mỗi lần anh tới đây đều là thuê xe, nên chưa bao giờ lái xe. Lần này giống như có chút khác thường.

Chờ một đám ngồi xuống xe, anh mới vững vàng khởi động xe.

“Anh muốn đưa chúng ta đến nơi nào?” Mạnh Yên chẳng hiểu ra làm sao, anh làm sao lại thần bí như vậy?

Anh úp mở không chịu nói thẳng: “Đến rồi sẽ biết, anh cũng sẽ không bán em đâu.”

Nhưng cô thầm nghĩ, có phải nhìn lầm rồi hay không? Anh giống như có chút khẩn trương nha, vẻ mặt hơi cứng nhắc. Nếu là người không quen thuộc sẽ không nhìn ra, nhưng cô đã chung sống nhiều năm quá biết con người của anh rồi, liếc mắt một cái liền nhìn ra. Anh đến tốt cùng đang khẩn trương cái gì?

Lái đến một chỗ dừng xe, Mạnh Yên đưa đầu ra nhìn quanh, đây là nơi nào?

“Xuống đây đi.” Diệp Thiên Nhiên mở cửa xe, dắt cô xuống.

Ba người kia cũng xuống xe, đánh giá chung quanh.

“Mạnh Yên, này. . . Nơi này là. . .” Mộc Bình Bình kích động mặt đỏ rần, nói không ra lời, vờn tay chỉ vào một phương hướng.

Mạnh Yên không hiểu nhìn cô ấy, theo tầm mắt nhìn, lại là Cục dân chính. Chợt lóe tia sáng, cô đột nhiên hiểu được, bỗng nhiên tim đập cuồng loạn không dứt. “Anh. . .” Không phải là điều cô đang nghĩ đến chứ?

Diệp Thiên Nhiên từ cốp sau trong lấy ra bó hoa hồng đỏ, đi tới bên người cô quỳ một chân xuống, thâm tình nhìn cô, thanh âm rõ ràng truyền tới trong lỗ tai cô: “Tiểu Yên, hãy gả cho anh đi.”

Đây là lời hứa ban đầu chính miệng anh ưng thuận, muốn trịnh trọng cầu xin cưới cô. Anh bận rộn nửa ngày chính là bận rộn những thứ này, anh muốn lưu lại cho cô kỉ niệm tốt đẹp nhất khi nhớ lại, không muốn để cho cô lưu lại bất cứ tiếc nuối nào.

Nhịp tim Mạnh Yên giống như đang chạy tám trăm thước, sắp nhảy ra lồng ngực, tay cô che ngực, mờ to hai mắt nói không ra lời.

Trán Diệp Thiên Nhiên toát ra mồ hôi hạt lớn chừng hạt đậu, ánh mắt thật chắc nhìn chăm chú nhất cử nhất động của cô.

Hai người lẳng lặng nhìn thẳng vào mắt, Đàm Tuyết bên cạnh lo lắng kêu lên: “Mạnh Yên, đồng ý đi.” Thật hâm mộ Mạnh Yên có một người đàn ông yêu cô sâu đậm như vậy.

“Đúng vậy, Mạnh Yên, cậu mau đồng ý đi.” Mộc Bình Bình cảm động nước mắt lưng tròng. Quá lãng mạn! Cô cũng thật hy vọng có người có thể như vậy đối cô.

Nhưng chuyện này quá đột nhiên, trong lòng Mạnh Yên một chút cũng không có chuẩn bị.”Anh không phải nói chờ em học xong hãy nói sao?”

Nhìn anh chăm chú, mang cô đến Cục dân chính, cũng là hôm nay liền muốn lĩnh chứng. Này. . . Này quá nhanh. Cầu hôn cô còn có thể tiếp nhận, nhưng nếu như hôm nay sẽ phải kết hôn, này. . .

“Em đã tốt nghiệp đại học rồi.” Diệp Thiên Nhiên nói xạo, trộm đổi khái niệm.

“Nhưng em còn muốn học nghiên cứu sinh.” Đầu Mạnh Yên một mảnh hỗn loạn, không biết nên làm cái gì bây giờ?

Lần đó hiểu lầm cô, anh đã quyết định chuyện này. Sẽ chờ cô tốt nghiệp đại học liền mang tới lĩnh chứng.”Có thể, đi học cùng kết hôn không xung đột, không có một điều quy định nghiên cứu sinh không thể kết hôn.”

Vì ngày này, anh đã nói trước nửa năm để làm bản báo cáo kết hôn thật tốt, hoàn thành việc chuẩn bị, đợi đóng con dấu là xong.

“Nhưng mà. . . Người lớn bên kia. . .” Mạnh Yên thật không có nghĩ tới sớm như vậy liền kết hôn, hướng chi vấn đề nặng nề trước mặt. Chuyện chung thân đại sự cũng phải được cha mẹ hai bên đồng ý. Đầu của cô bị nhiễu loạn hết rồi, không rõ đang suy nghĩ cái gì.

“Em đừng để ý nhiều như vậy, những thứ này anh sẽ xử lý.” Diệp Thiên Nhiên biết rõ tính cách của cô, không thể để cho cô lo lắng nhiều, càng suy tính bần khoản càng nhiều.”Em chỉ cần suy tính hôm nay có muốn gả cho ta hay không?”

“Này. . . Anh phải cho em thời gian suy nghĩ đã.” Mạnh Yên lau trán, cô thể nào gặp phải người này? Thật là oan gia! Hôm nay liền kết hôn, thật sự là quá đột ngột.

“Anh cũng đã chờ em mười mấy năm, không muốn lãng phí thời gian nữa.” Diệp Thiên Nhiên giờ bó hoa lên cao, bộ mặt nghiêm túc cùng chân thành: “Anh đáp ứng em, đời này chỉ có một mình em, vô luận bệnh tật hay là khỏe mạnh, vô luận phát sinh chuyện gì, anh cũng sẽ ở bên cạnh em, không xa không rời, vĩnh viễn không chia cách.”

Hốc mắt Mạnh Yên nóng lên, nước mắt tràn mi. Đoạn lời thề này đã từng thấy ở trong phim N lần, cũng không nghĩ một lần sẽ làm cô cảm động đến rơi lệ như vậy.

“Chấp nhận anh, được không?” Ánh mắt của anh tràn đầy mong đợi cùng khẩn trương.

Mèo Diên Cuồng: Mèo xin lỗi vì cuối năm lu bu quá không post chương mới cho cả nhà nha ☐ Sau khi ăn Tết xong mọi người có vui không ạ? Nhân đây xin kính chúc tất cả mọi người có một năm mới – năm con gà nhiều sức khỏe để mình có thể thực hiện được những dự định trong năm nay nha ^^~
Meow

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Chương 112: [H]

Mạnh Yên nhìn anh thật sâu, tất cả mọi người nín thở chờ đợi.

Diệp Thiên Nhiên khẩn trương đến mức áo sơ mi cũng ướt đầm, mái tóc đen trước trán đầm mồ hôi ướt nhẹp.

Cô chậm rãi gạt đầu, tìm anh đông cứng rớt cục rơi xuống đất. Nhảy dựng lên một cái ôm cô, tình cảm vui sướng không lời nào có thể miêu tả được. “Em đừng hối hận quyết định của hôm nay.”

“Hi vọng anh cũng sẽ không hối hận.” Cô lộ ra nụ cười vui vẻ ngọt ngào. Kết hôn thì kết đi, nếu nhất định phải gả cho người đàn ông trước mắt này, sớm một chút cũng được.

Anh cầm chiếc nhẫn tự tay đeo vào ngón áp út của cô, thật vừa vặn. “Tuyệt đối sẽ không.” Thanh âm như chém đinh chặt sắt.

Từ lúc cô còn rất nhỏ, anh đã mơ ước một ngày kia có thể lấy cô làm vợ. Một mực chờ hơn mười năm, rốt cục ngày hôm nay đã biến giấc mộng đẹp của anh trở thành sự thật.

Hai người dắt tay đi vào đại sảnh, điền bản khai, nộp một đồng tài liệu.

Khi Mạnh Yên không chút do dự ký tên của mình, trên mặt Diệp Thiên Nhiên nở ra nụ cười thật to, cảm giác hạnh phúc tràn ngập toàn thân, tin tưởng giờ khắc này sẽ vĩnh viễn lưu lại trong trí nhớ, khắc thật sâu vào trong lòng bọn họ.

Khi nhận được giấy đăng ký kết hôn, anh không nhận được ôm cô thật chặt, cảm giác như có toàn bộ thế giới. Từ đó về sau, hai người nắm tay làm bạn, cùng già cùng chết, họa phúc cùng hưởng, đồng hội đồng thuyền.

Đàm Tuyết nhìn một màn này, gương mặt cảm động đến mức nước mắt chảy dài, đôi mắt đầm lệ nhìn về người con trai bên cạnh: “Quyết định của chúng ta có phải đã quá vội vàng rồi hay không?” Cô cũng rất muốn có một ngày như thế, cùng mình người yêu cùng ký giấy hôn thú, ký hiệp ước hứa hẹn cả đời.

Hoàng Duệ cầm tay của cô, trong mắt cũng có giọt lệ. Hoặc nếu như hai người cố gắng một chút nữa, vì tương lai hai người mà cố gắng.

Diệp Thiên Nhiên tràn đầy vui mừng cầm giấy hôn thú, nhìn qua nhìn lại, giống như có thể nhìn ra một đóa hoa. Bọn họ đã trở lại căn phòng ở đường Cửu Giang, tân phòng liền bố trí ở chỗ này.

“Đừng coi nữa, anh cũng nhìn hơn một tiếng đồng hồ rồi.” Bây giờ Mạnh Yên không nhìn nổi, đưa tách trà cho anh. Cái người này kể từ nhận được giấy hôn thú, ánh mắt không rời khỏi nó. Nhìn lại vẫn là như vậy, có cái gì tốt mà nhìn?

“Em không muốn xem sao?” Diệp Thiên Nhiên nhận lấy trà, thuận tay ôm cô vào trong ngực. Thật tốt, có tờ hôn thú này, bọn họ chính là vợ chồng danh chính ngôn thuận. Có thể chung sống cùng nhau dưới mái hiên.

“Nhìn vài lần là được rồi.” Mạnh Yên buồn cười lắc đầu một cái, chỉ vào bốn phía: “Nè, nơi này cũng trang trí xong, nếu em không đáp ứng anh, anh phải làm sao bây giờ?” Nếu cô không suy nghĩ kỹ càng, cũng sẽ uống phí tâm tư này của anh.

Trong căn phòng này tất cả đều được tân trang lại một lần nữa, khắp nơi đều là màu sắc đỏ thắm. Cửa lớn, trên cửa sổ còn dán chữ song hỷ màu đỏ thắm. Trong phòng trưng bày vài bó bách hợp và mận côi, mùi hoa bốn phía càng lộ vẻ hân hoan.

Anh cúi đầu hôn đôi môi đỏ mọng của cô: “Cùng lắm thì lần sau chuẩn bị thật tốt rồi tiếp tục.” Thật ra thì lần này anh cũng không có nắm chặt mười phần,

nhưng vẫn chuẩn bị thật tốt.

“Anh liền đây đưa với em?” Giữa hai lòng mày cô lộ ra mấy phần vui vẻ. Cô rất thích anh dừng cảm tiến tới như vậy. Nhớ tới lần đầu tiên thấy bộ dạng của anh, thật không nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay. Cứ nghĩ là đang nằm mơ.

“Đĩ nhiên rồi, ai nha, quên một chuyện.” Diệp Thiên Nhiên nghĩ tới một chuyện, cầm lên điện thoại di động gọi cho ba mẹ anh báo tin mừng. Anh hoàn toàn không có nói trước một tiếng gì.

Biểu hiện của Diệp Trung Hoa rất bình tĩnh, chẳng qua là dặn dò anh chăm sóc thật tốt Mạnh Yên, về phần hôn lễ ông sẽ nói chuyện cùng ba mẹ Mạnh, đoán chừng sau lễ mừng năm mới cũng là lúc tổ chức nghi thức. Nghi thức lễ cưới của người trưởng thành phải đúng quy định.

Về phần Giang Duyệt giặt mình ở trong điện thoại kêu to, hung hờ mắng con trai lớn đàn độn, lại có thể tự chủ trương, đem ba mẹ đặt ở chỗ nào? Tâm tình Diệp Thiên Nhiên rất tốt nghe bà dạy dỗ một hồi, lúc này mới cúp điện thoại.

“Mẹ anh còn không thích em!” Mạnh Yên lờ bên cạnh thu hết đoạn đối thoại vừa rồi vào tai. Mấy năm này Giang Duyệt nhờ có chồng bên cạnh kiên trì khuyên can, không mở miệng phản đối với bọn họ lui tới. Nhưng không ngừng làm chuyện lên lút sau lưng, giống như nghe nói ở đơn vị Diệp Thiên Nhiên, an bài công việc cho mấy cô gái, đều là loại trong nhà có bối cảnh. Hy vọng có thể ‘gần quan được lộc’, nhưng mà lần này sợ rằng bà ta phải thất vọng tới cực điểm, quân nhân một khi kết hôn thì không thể dễ dàng ly hôn, đối với tiền đồ tương lai càng thêm bất lợi.

Bởi vậy, bà ta có không thích Mạnh Yên đi nữa, cũng chỉ có thể tiếp nhận sự thật.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân anh dứt khoát giải quyết xong chuyện kết hôn với Mạnh Yên.

Diệp Thiên Nhiên không đem lời mẹ mình nói để trong lòng: “Quản chuyện đó làm gì, dù sao người cùng chung sống cả đời với anh là em mà.” Khoan hãy nói có ba anh chống lưng đằng sau!

Lại nói, không thể ở cùng một chỗ. Nhiều lắm là lễ mừng năm mới gặp mặt được một lần, ảnh hưởng không lớn. Mẹ anh không thích, cũng không làm tổn thương được cô. Dù sao cô cũng không thể nào thích mẹ anh được. Nếu không phải vì Diệp Thiên Nhiên, cô ngay cả điện thoại cũng không muốn gọi cho bà ta.

Mấy năm này Mạnh Yên cùng Diệp Trung Hoa thỉnh thoảng gọi điện nói chuyện với nhau, nhưng cùng Giang Duyệt thì thỉnh thoảng, hơn nữa còn là có chuyện gì mới nói. Ba năm nay hai người chẳng qua ra mắt vài ba lượt chẳng qua nhờ điện thoại mà thôi. Liên lạc ít đến đáng thương.

Nghĩ như vậy, Mạnh Yên ổn định lại tâm định không ít: “Ba của anh có phải quá bình tĩnh rồi hay không? Tôi thiếu phải mắng anh mấy câu chứ.” Hầu hết các bậc cha mẹ sau khi nghe tin này, cũng sẽ không bình tĩnh.

Anh cười to mấy tiếng: “Em cho rằng ba anh không biết tính toán của anh sao? Anh làm báo cáo kết hôn ba anh khẳng định đã xem qua.” Ba anh không lên tiếng đại biểu ngầm cho phép, điểm này trong lòng anh biết rõ ràng.

Đây cũng là phiên toái khi quân nhân kết hôn, cần làm báo cáo, còn phải thẩm tra chính trị, từng tầng một thẩm xuống. Diệp Trung Hoa không biết mới là lạ.

Mạnh Yên liền yên tâm, nghĩ đến một đầu khác liền hoảng hốt, bĩu môi nói: “Em không dám gọi điện thoại cho ba mẹ em.”

Anh tự nhiên không muốn nhường ai: “Để anh gọi, cùng lắm là bị ba mẹ mắng một lần.” Ai bảo anh tiền trăm hậu tấu? Coi như bị chửi mấy câu, cũng là phải.

Ba mẹ? Anh theo sát tình hình thật lạ. Mạnh Yên bĩu môi, chỉ chỉ điện thoại di động để cho anh gọi. Vợ có chuyện gì thì nhờ chồng, gả cho ông chồng biết che mưa che nắng, thiếu điều sai khiến. Diệp Thiên Nhiên ngoài miệng trấn định, nhưng trong lòng vô cùng gấp. Thật ra thì anh sợ nhất là Mạnh Ngọc Cương, trước kia chỉ cần ba Mạnh trừng mắt, trong lòng anh liền sợ hãi.

Nhận nghe điện thoại, quả nhiên Mạnh Ngọc Cương vừa nghe tin tức như thế, nhất thời nổi trận lôi đình, hung hăng mắng anh một trận.

Diệp Thiên Nhiên im lặng không lên tiếng nghe dạy dỗ hồi lâu: “Tiểu Yên, ba bảo em nghe điện thoại.” Anh đối xưng hô tự nhiên vô cùng, giống như trời sanh cứ như vậy kêu.

Mạnh Yên trong lòng run lên, nhận lấy điện thoại di động, yếu ớt kêu: “Ba.”

Mạnh Ngọc Cương tức giận chưa tiêu, đối với con gái từ trước đến nay thương yêu càng thêm giận dữ: “Thiên Nhiên nói là sự thật sao? Tại sao hai đứa có thể như vậy? Hai đứa có thể tự định đoạt chuyện như vậy sao?”

Thật là quá mức, tôi thiếu trước phải cùng cha mẹ thương lượng, rồi người lớn hai bên mới thỏa thuận, sau đó sẽ quyết định. Bọn chúng khen ngược, ném luôn cha mẹ. Tự mình giải quyết hung thần đại sự. Có loại con gái sao này?

“Ba, con đã là người lớn rồi.” Mạnh Yên thật ra thì chột dạ không nói được.

“Lớn thế nào cũng là con gái của ba.” Mạnh Ngọc Cương ở trong điện thoại rống to. Ranh con, cánh cứng rồi cũng không nghe lời người lớn hả?

Nhất thời ông quên con gái bảo bối này từ nhỏ liền độc lập, gặp phải chuyện gì cũng tự mình quyết định.

“Ba, thật xin lỗi.” Mạnh Yên lúng ta lúng túng nói, nghe ba cô vẫn còn nổi giận, dứt khoát ăn vạ: “Dù sao cũng kết hôn rồi mà, cũng không thể bắt tội con ly hôn chứ.”

Lời vừa nói ra, Mạnh Yên cảm thấy thân thể căng thẳng, đau quá. Cô trấn an vỗ tay của anh, ý bảo anh mau buông lỏng. Cô chỉ nói là nói mà thôi, ba cô cũng sẽ không làm như vậy.

Vừa nghe lời này, Mạnh Ngọc Cương càng thêm buồn bực, hai đứa bé này cũng quá độc lập, làm chuyện gì cũng như trò đùa. Nhưng việc đã đến nước này, còn có thể làm sao? Cũng không thể để bọn chúng ly hôn? Chuyện như vậy chó hòng mơ tưởng: “Hai đứa lập tức về nhà cho ba.” Dù sao cũng phải thương lượng nghĩ cách kế tiếp. Không biết người lớn hai bên sẽ nghĩ thế nào?

Trở về vào lúc này, không phải là muốn bị mắng sao? Chẳng thà chờ bọn họ hết giận hãy nói. Mạnh Yên đảo mắt vòng vập: “Chúng con muốn đi chung quanh thị trấn chơi, ba ngày sau trở về, đừng lo lắng cho chúng con.” Đoán chừng ba ngày đủ làm bọn họ tỉnh táo lại, đến lúc đó trở về nữa vừa đúng.

Mạnh Ngọc Cương vội gọi: “Tiểu Yên. . .” Còn đi chơi nữa hả? Hai đứa trẻ hư hỏng!

“Ai nha, nơi này tín hiệu thật không tốt, không nghe được nữa rồi.” Mạnh Yên cầm điện thoại di động bên tai, vụng về nhấn mấy tiếng, tháo pin liền bỏ xuống. Cầm điện thoại của mình cũng tháo luôn.

Làm xong hết thấy, cô ngẩng đầu lên, liền chạm phải nụ cười tỏa nắng của anh.

Mặt cô đỏ lên: “Vui lắm sao mà cười?” Cô cũng không có biện pháp khác.

“Vợ à, em thật là lợi hại.” Tay của anh sờ lên nàng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, làn da nhẵn nhụi làm cho tâm tình anh khó nhịn. Càng ngắm vợ mới cưới, càng không cách nào khắc chế tâm tình kích động.

Mặt Mạnh Yên như bị đốt nóng lên, cô đối với xưng hô này còn chưa phải thích ứng. Mà đối với chuyện bọn họ đã kết hôn càng không có cảm giác chân thực.

Thấy cô càng lúc không được tự nhiên, trong mắt của anh càng vui vẻ hơn, ôm lấy cô đi tới phòng ngủ.

“Này, làm gì vậy?” Cô kinh hãi, hai tay ôm lấy hông của anh.

Anh cười từ từ nói: “Làm chuyện vợ chồng nên làm.”

Oanh một tiếng, cả người cô đều màu hồng: “Ban ngày. . .” Tại sao da mặt của anh dày như vậy? Nói lời xấu hổ như vậy mà mặt vẫn không đỏ tím không loạn? Mặc dù trong phòng có rèm cửa sổ, nhưng vẫn là ban ngày. Ai lại động phòng vào lúc này?

“Không ai quy định ban ngày không thể làm.” Lực đạo ôm chặt cô giống như quyết tâm của anh, anh ghen đã đủ lâu, trước kia anh bận khoản quá nhiều, vẫn không chạm vào cô. Nhưng hôm nay bọn họ đã là vợ chồng hợp pháp, làm chuyện như vậy hoàn toàn hợp lý hợp tình.

Đặt cô ở trên giường lớn mềm mại, khăn trải giường mà đồ thẩm cùng với làn da trắng như tuyết của cô, gương mặt đỏ bừng kiều diễm ướt át.

“Nhưng mà. . .” Cô thẹn thùng đến mức đầu ngón chân cũng đỏ. Lúc này thật không tốt, còn nhiều chuyện rắc rối đây. Không thể chờ thêm nữa hay sao?

Người ta đã chờ quá lâu, đoán chừng là cũng chờ không nổi nữa.

Lời còn chưa dứt, anh đã hôn xuống, như cuồng phong mưa sa, như hồng thủy bộc phát, vỡ òa ra.

Cô nhất thời quên muốn nói cái gì, tay không tự chủ được ôm lấy cổ anh, từ từ buộc chặt. Đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại người đàn ông trước mắt này.

Anh cuồng loạn hôn cô, cô không cự tuyệt, dịu dàng hôn trả lại anh.

Triền miên quần quít, hô hấp rối loạn.

Tay anh nóng bỏng mở nút áo của cô, da thịt trắng như tuyết lộ ra, kích thích ánh mắt anh đỏ lên, tay vòng qua phía sau thân thể cô, cõ khóa áo lót. Dọc theo đường cong phụng phụng mềm mại vuốt ve, lửa nóng hôn vào trên da thịt. . .

Cô cảm giác cả người nóng bỏng, trong đầu một mảnh hỗn loạn, thân thể càng ngày càng mềm đi. . .

Chẳng biết lúc nào, cô sờ tới một mảng da thịt bóng loáng co dãn mười phần, quần áo của anh cũng rơi trên mặt đất.

Cả người anh đè ở trên người cô, mồ hôi trên trán chảy xuống: “Tiểu Yên.”

Âm thanh thống khổ làm cô không tự chủ được mở mắt, nhìn anh dừng lại động tác cắn chặt hàm răng, cả người đều là mồ hôi, cặp mắt sưng mù nhìn chằm chằm cô, không tiếng động khẩn cầu.

Cô chậm rãi nhắm mắt lại, ưỡn người lên.

...

“Thật đau, anh đừng động nữa.” Tiếng thét chói tai hốt hoảng vang lên.

“Anh cũng đau. . .” Cả hai đều luống cuống giống nhau.

“Nhẹ một chút. . .” Vì sao ngoài miệng kêu đau mà khi biết động lại vui mừng như vậy?

“Ngoan, nhịn một chút. . .” Giọng anh run rẩy trấn an bên tai cô.

Nhịn? Nhưng phải nhịn bao lâu? Anh mạnh mẽ như vậy làm cô đau muốn nứt ra.

Cô cắn môi dưới đau đến trắng bệch cứng rắn chống đỡ, dần dần có tê tê dại dại.

Anh thở gấp, rên lên một tiếng, khẽ run. . .

=====

Mèo Diên Cuồng: Tới chương này cái con chuột nó phát liệt đi -.- làm ta chẳng thể nào dễ dàng gì cả ..

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Chương 113

Trời tờ mờ sáng, Mạnh Yên nặng nề mở mí mắt ra, trừ lực đạo thật chặt bên hông làm cho đôi mắt mông lung của cô nhìn về phía người bên cạnh, chân mày anh nhíu, đôi môi góc cạnh, thậm chí trong mơ còn mỉm cười vui vẻ.

Không khỏi si ngốc nhìn anh, anh đã bất tri bất giác lột xác từ thiếu niên ngây ngô biến thành người đàn ông thành thục, cuộc sống quân lữ mấy năm này đã làm cho anh tăng thêm không ít về anh tuấn.

“Tỉnh rồi?” Âm thanh mới vừa tỉnh ngủ khàn khàn êm ái, có một tia hấp dẫn khó tả. (sexy)

Mặt cô đỏ lên, đầu tựa vào ngực anh.

Ba ngày ba đêm này, cô bị vây ở trên giường, hai chân không có cơ hội chạm xuống đất. Ở trong ngực anh lần lượt hóa thành xuân thủy, theo anh nảy lên. Cho đến khi mặt cô không mở ra được, hữu khí vô lực cầu xin tha thứ, anh mới bằng lòng dừng tay. Ngay cả ăn uống cũng là anh một mình ôm lấy mọi việc.

Cuối cùng cô cũng biết có vài chuyện không thể ghen quá lâu, một khi bộc phát, sẽ chết người.

Anh nhìn dáng vẻ xấu hổ, trên mặt lộ ra nụ cười sung sướng. Nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng bóng loáng của cô, cảm giác tê dại đầy hương thụ kia. Theo nhiệt độ da tay từ từ nóng lên. . .

Cô thàn kêu không ổn, một đề lại tay của anh: “Đừng làm rộn, mau rời giường.”

“Ngủ nhiều hơn một chút đi.” Anh ôm cô chặt hơn, hôn lên hàng long mi như bướm bướm của cô.

Cô nở nụ cười không có ý tốt: “Anh quên chuyện gặp ba mẹ em rồi sao?” Người này sợ nhất là ba cô, cô mới không tin anh không dám đi.

Anh chợt dừng lại động tác, hồi lâu phát ra tiếng kêu thất bại. Thế gian này cái gì cũng có thể đắc tội, duy chỉ có vị nhạc phụ nhạc mẫu này không thể đắc tội, nếu không sẽ rất thảm.

Hung hăng hôn lên cô vợ nhỏ, lúc này mới không tình nguyện bỏ dậy.

Sau khi anh xuống bếp làm một chút điểm tâm cho cô ăn, đứng trước tủ treo quần áo lật tung một hồi.

Mạnh Yên cười tìm tìm nhìn anh, thì ra là anh cũng có thời điểm khần trương như vậy. Bình thường ăn mặc đều do cô giúp anh chuẩn bị, tất cả quần áo trong tủ đều do cô mua, anh cũng không cần chọn, cho anh cái gì liền mặc cái đó.

Diệp Thiên Nhiên chọn hồi lâu cũng không chọn được cái nào hợp ý: “Vợ à, mau tới đây giúp anh chọn quần áo đi.” Thật là kỳ quái, bình thường nhìn những bộ quần áo này cũng rất tốt, thương thức của Tiểu Yên rất cao, quần áo mua cho anh toàn là đồ hiệu, kiểu dáng hào phóng. Sao bây giờ nhìn cái nào cũng không được vậy?

Dĩ nhiên là cô hiểu tâm lý của anh, nhưng là quá khắt khe. “Tùy ý chọn một bộ đi, dù sao những bộ quần áo này cũng không tệ mà.”

“Anh muốn chọn một bộ để cho ba em hài lòng.” Anh đã chọn ba Mạnh khó chịu trong lòng, nhất định phải cố gắng lấy lòng. Ôm mấy bộ quần áo vừa ý ra ngoài: “Nhìn cái này, có phải quá người lớn hay không? Còn cái này có phải quá tùy tiện hay không? Chọn cái nào đây?”

Cô lắc đầu một cái, tiện tay chọn áo sơ mi trắng cùng quần jeans cho anh. Mặc dù đơn giản, nhưng đều là của nhãn hiệu nổi tiếng, nổi tiếng cùng với chất lượng.

Anh thấp thòm bất an nhận lấy nhìn mấy lần: “Cái này có hay quá tùy tiện không phải? Giống như không đủ trọng trọng?”

“Sợ cái gì?” Mạnh Yên dựa vào một bên tủ, nhướn mày: “Ai bảo anh lừa gạt con gái nhà người ta, người ta không được đánh anh hay sao?” Cùng lắm là ba cô mắng mấy câu rồi thôi. Thật là!

“Đánh anh mấy cái cũng không sao, ai bảo anh cướp con gái bảo bối của ông ấy làm chi.” Anh từ trước đến nay da dày, đánh mấy cái không đau. “Nhưng anh sợ ba sẽ làm khó dễ em.” Nếu ba Mạnh không phát tiết cơn giận lên anh mà nổi giận với Mạnh Yên, anh sẽ càng thêm đau lòng.

Trong lòng Mạnh Yên mềm nhũn: “Sẽ không, yên tâm đi.”

Lấy tính khí của ba cô, ngay cả cô dù phạm sai lầm, cũng sẽ đổ nguyên nhân lên người khác. Con gái mình vĩnh viễn là tốt nhất, không có sai.

Ba mẹ Mạnh từ ba hôm nay, lúc đầu còn tức giận, dần dần thì tiếp nhận sự thật.

Lý Thiên là người đầu tiên tán thành, lại quay đầu khuyên nhủ chồng: “Đưa bé Thiên Nhiên kia cũng là chúng ta nhìn lớn lên từ nhỏ, nhân phẩm không tệ, quan trọng nhất là nó đối với Mạnh Yên rất tốt.”

Bà đã từng lo lắng tương lai con gái ngày sau sẽ rất khổ cực, nhưng những năm này nhìn qua, biết này hai đứa bé không thể tách rời, căn bản không cho người khác có cơ hội xen vào. Nghĩ tới đây, lòng của bà liền bình tĩnh lại. Con cái lớn rồi, có chủ kiến của mình. Chỉ cần yêu nhau vậy hãy để cho bọn chúng đến với nhau đi. Những thứ khác không quan trọng.

Diệp Thiên Nhiên là dạng tính tình gì, bà đều thấy rõ. Nói thật, bà còn là rất thích đứa nhỏ này. Chuyện này con rể cũng không lỗi, ít nhất nó đối với người lớn hai người bọn họ rất tôn kính, có hiếu tâm. Chỉ cần nhìn thái độ nôm nớp lo sợ của nó với Ngọc Cương, cũng đủ hiểu nó để ý đến Mạnh Yên như thế nào.

Lý Thiên nghĩ thông suốt, nhưng Mạnh Ngọc Cương trong lòng vẫn nóng như một cây đuốc: “Nhưng bọn chúng cũng không nên như vậy chứ!” Những năm này, thái độ của ông đối với hôn sự con gái đã mềm hoá không ít, nhưng...

“Bọn chúng làm như vậy là không đúng.” Lý Thiên mỉm cười khuyên nhủ: “Nhưng nếu đã thành sự thật, liền tiếp nhận nó đi.”

Mạnh Ngọc Cương càng nghĩ càng không cam lòng: “Mới đó mà bà đã nhanh chóng đồng ý, con gái nhỏ đáng yêu của tôi liền bị lừa đi.”

“Ông nha, vô luận là người nào cưới Tiểu Yên, ông cũng nhìn không vừa mắt.” Lý Thiên không khỏi bật cười, không trách được nghe người ta nói cha vợ lúc nào cũng thích châm chọc con rể. “Tôi đây có thể hiểu được, nhưng vì Tiểu Yên, phải mau sớm điều chỉnh tâm tình đi.”

Cũng không thể để ông già bày vẻ mặt nghiêm trọng, lời nói thì châm chọc đối với Diệp Thiên Nhiên, nếu ông ấy cứ buộc cái gai vào tim mình, đối với tương lai vợ chồng tụi nhỏ càng thêm ảnh hưởng.

Làm sao Mạnh Ngọc Cương không biết cái này? Chẳng qua là trong lòng như bị nghẹn lại, thật khó chịu. Từ chối một hồi, hung hăng trợn mắt nhìn bà vợ một cái: “Mẹ càng hiền thì càng dễ bại mà.”

“Cái gì mà bại?” Lý Thiên nghe thấy không vui, lông mày dựng lên: “Có ai mà không khen Tiểu Yên nhà ta thông minh? Ông không biết có bao nhiêu người hâm mộ vợ chồng chúng ta đây sao? Tiểu Yên kinh doanh cái cửa hàng đó đến hôm nay lợi nhuận cũng được một phần ba so với tôi, ông biết bao nhiêu tiền không?”

“Tôi quản nó là bao nhiêu? Người nào quan tâm chút tiền này?” Mạnh Ngọc Cương ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại càng đắc ý. Con gái của mình đúng là không chịu thua, không chỉ đậu đại học danh tiếng còn thi đậu nghiên cứu sinh, hơn nữa tùy tiện là có thể tìm ra được biện pháp, là kiếm được rất rất nhiều tiền...

Thấy ông nghĩ một đằng nói một nẻo, Lý Thiên không khỏi mỉm cười. “Đúng rồi, ông có biết căn nhà kia của Phương Phương không? Là Tiểu Yên cho nó đó.”

Lần đầu tiên Mạnh Ngọc Cương nghe được tin tức này, khó nén kinh ngạc: “Tiểu Yên đưa? Nó có tiền ở đâu ra?” Chẳng lẽ cửa hàng buôn bán tốt như vậy?

Lý Thiên đắc ý lộ vẻ khác thường đứng lên: “Năm đó nó dựa vào việc kinh doanh chứng khoán, tiền kiếm được đều để dành mua nhà hết. Sau đó căn

nhà kia bị quy hoạch phải dời đi, đã đổi mười mấy căn rồi.” Thế nhưng bà đã giấu kín chuyện này nhiều năm rồi.

Mạnh Ngọc Cương há to mồm sững sốt nửa ngày: “Tôi thế nào lại không biết những thứ này? Hai mẹ con các người lại gạt tôi.”

Mười mấy căn? Trời ạ, ông kiểm cả đời cũng chỉ đủ mua được căn nhà này thôi. Con gái của ông lại có thể kiếm nhiều tiền như vậy? Thật không thể tưởng tượng nổi.

“Ai bảo tính tình của ông khó tính bảo thủ? Mẹ con tôi sợ ông lại tức giận.” Lý Thiên tràn đầy vui vẻ, gương mặt tươi thắm. “Con gái của ông kiếm tiền rất giỏi đó.”

Mạnh Ngọc Cương nói lầm bầm: “Giỏi hơn nữa thì có ích lợi gì? Cũng không nghe lời.” Nhưng khóe miệng lại kéo cực lớn, lộ ra tám cái răng.

Lý Thiên biết lúc này tâm tình ông cực tốt, trêu ghẹo nói: “Đừng lên cười nữa.”

“Người nào lên cười?” Mạnh Ngọc Cương đứng lý hợp tình liếc mắt: “Tôi là quang minh chánh đại cười.”

Rốt cục đợi đến khi Mạnh Yên bọn họ về nhà, hai người ôm một đồng lớn điểm tâm cùng nước trái cây vào cửa.

Lý Thiên để cho bọn họ ngồi ở trên ghế sa lon, vào phòng bếp dọn dẹp mang đến cái gì đó.

Mạnh Ngọc Cương hung hăng nhìn chăm chăm bọn họ: “Hai đứa còn biết trở lại?”

Nhìn sắc mặt này hai đứa mệt mỏi, đáng về khăn khít vô cùng ngọt ngào, trong lòng lại không khống chế được tức giận.

Diệp Thiên Nhiên ngồi thẳng, vẻ mặt có vài tia khản trương: “Thưa ba, con...”

“Đừng gọi thuận miệng như vậy.” Mạnh Ngọc Cương giống như bị kim châm mấy cái, không được tự nhiên nghe anh đổi xưng hô như vậy: “Chuyện của các người tôi còn chưa đồng ý đâu.”

Diệp Thiên Nhiên khó có được quỳ xuống: “Dạ thưa ba, con biết sai rồi, không nên tự mình đi lĩnh chứng gấp như vậy.”

Anh có thể thể hiểu tâm tình của ba Mạnh, nếu là con gái mình không hỏi không rằng tự tiện kết hôn cùng một thằng nhóc thú, anh cũng khẳng định nổi trận lôi đình. Nhưng anh chính là sợ ngoài ý muốn, muốn tiên hạ thủ vi cường. Chờ hết thấy đều thành kết cục đã định, liền quay đầu cầu xin người lớn tha thứ.

Lý Thiên ở trong phòng bếp nghe được thanh âm, đi ra khuyên nhủ: “Ngọc Cương, quên đi. Ván đã đóng thuyền, tức giận cũng không được. Thiên Nhiên, tiếp theo con chuẩn bị làm sao?”

Tuy nói đã như vậy, nhưng có một số việc phải theo quy định, không cho giám sát thủ tục. Bọn họ chỉ có một đứa con gái này, chung thân đại sự của cô dĩ nhiên phải làm lớn, cho nở mày nở mặt với bà con chòm xóm.

“Thưa ba mẹ, mấy ngày nữa ba mẹ của con sẽ đến thương lượng chi tiết hôn lễ với hai người.” Diệp Thiên Nhiên hiểu ý tứ của Lý Thiên, ngoan ngoãn gạt đầu: “Bọn họ hy vọng có thể sang năm làm xong nghi thức.”

Mặc dù anh không thích làm nghi thức quá long trọng, Mạnh Yên cũng ngại phiền toái, nhưng hai người muốn vì cha mẹ mà suy tính. Đứng ở lập trường của cha mẹ, tự nhiên muốn làm. Bọn họ đã tự chủ trương một lần, những phương diện khác liền nghe theo đi. Cha mẹ cũng là vì tốt cho bọn họ.

“Những chuyện này cứ để người lớn lo.” Lý Thiên lấy được đáp án hài lòng, biết được cha mẹ đối phương đã có phản ứng, bà cũng yên tâm. Mẹ hi vọng các con sau này phải cùng nhau chung sống hạnh phúc, Thiên Nhiên, Tiểu Yên có chút tùy hứng, con nhớ phải bao dung thật nhiều hơn nữa.” Lời khách sáo này luôn luôn nói.

“Dạ, con đã biết.” Gương mặt Diệp Thiên Nhiên nghiêm túc: “Thưa ba mẹ, con đáp ứng hai người, con sẽ chăm sóc thật tốt cho Tiểu Yên, không để cho cô ấy chịu một chút ủy khuất.”

Ba mẹ Mạnh không khỏi thâm thờ phào nhẹ nhõm, khóe miệng Mạnh Yên vênh vênh lên.

Đang nói chuyện, vài người nhà họ Giang nghe thấy tin chạy tới, muốn tới cầu xin tha thứ, nhưng mà vào nhà mới phát hiện không khí coi như bình thường, trong lòng đều hiểu Diệp Thiên Nhiên coi như là vượt ải thành công.

Trong lòng người lớn cũng thờ phào nhẹ nhõm, vui vẻ ra mặt. Không thể chờ đợi đôi vợ chồng trẻ, bà ngoại Giang còn lấy ra một chiếc vòng ngọc, nói là vật gia truyền, cứng rắn muốn tặng cho Mạnh Yên.

Mạnh Yên thấy vòng tay ngọc bích này màu xanh biếc, ảm nhuận sáng bóng, biết không phải là vật phẩm. Vội vàng lần nữa từ chối, cuối cùng dưới cái gạt đầu của Diệp Thiên Nhiên mới nhận lấy món lễ vật này.

Hai nhà vốn vô cùng gần, hôm nay càng thêm thân thiết, cũng coi là thân thích.

Giang Hải cầm mấy bình rượu ngon tới đây, nói muốn cùng uống một ly, coi như là ăn mừng.

Trên mặt Mạnh Ngọc Cương mặc dù còn có chút không vui vẻ, nhưng dần dần cũng dịu xuống. Phân phó Lý Thiên xuống bếp làm bàn rượu và thức ăn mang ra ngoài.

Mấy món ăn trong chốc lát được bày biện đẹp mắt trên bàn, Diệp Thiên Nhiên tự mình rót rượu cho ba vợ, hết sức lo sợ lại thành kính hai tay dâng lên.

Mạnh Ngọc Cương nhìn anh hồi lâu, nhận lấy ly rượu, cũng không vội uống. “Sau này nếu anh dám đối với Tiểu Yên không tốt, đừng trách tôi đối với anh không khách khí.” Đến thời điểm này, còn không quên cảnh cáo mấy câu. Càng chứng tỏ tấm lòng yêu thương con gái đến bậc nào.

“Tiểu Yên đối với con mà nói, là quan trọng nhất.” Diệp Thiên Nhiên trịnh trọng cam kết: “Nếu quả thật có một ngày như vậy, không cần người tự mình động thủ, con tự mình tới.”

“Nhớ kĩ lời anh nói hôm nay.” Nói xong câu này, Mạnh Ngọc Cương đem rượu uống một hơi cạn sạch, coi như là đón nhận cọc hôn sự này. Cũng tha thứ hai người này tự tiện chủ trương.

Đáng thương cho lòng cha mẹ trong thiên hạ, luôn vì con của mình lo lắng hãi hùng, sợ bọn chúng bị tổn thương.

Diệp Thiên Nhiên kính cẩn gập đầu.

Trong mắt Mạnh Yên có chút ướt át, cô biết ba mẹ thương yêu cô, cũng chắc chắn bọn họ không nỡ nằng cô, cho nên mới dám tùy hứng làm vậy như vậy. Suy nghĩ một chút thật sự quá mức.

Nhưng cô chỉ đau lòng một chút, trong nháy mắt biến mất không thấy. Lúc này trong lòng tất cả đều là tràn đầy hạnh phúc. Có người thân cùng người yêu ở bên người, như vậy là tốt rồi.

Nhìn cánh đàn ông vẫn đang ăn nhậu trên bàn, Phương Phương liền nháy mắt với Mạnh Yên.

Mạnh Yên hiểu ý kéo cô chạy lên phòng ở lầu ba, hai người không ngồi mà cùng nằm ở trên ghế sa lon.

Ánh mắt Phương Phương sáng long lanh, thâm phục không dứt: “Tiểu Yên, tớ thật không nghĩ tới cậu cùng anh họ sẽ dùng chiêu này.” Giống y chang như trên phim, lại có thể tự định chung thân. Khi cô mới vừa nghe được tin tức này, kinh ngạc hồi lâu nói không ra lời. Thật hoài nghi chuyện này có phải thật như vậy hay không?

“Thế nào? Hâm mộ?” Mạnh Yên nửa thật nửa giả khuyến khích: “Cậu và Tiểu Vũ có thể học chúng tớ mà.”

“Xi.” gương mặt Phương Phương xin miễn thứ cho kẻ bất tài: “Chúng tớ đã bị người nhà nghiêm túc cảnh cáo, không cho chúng tớ làm ra chuyện như vậy. Ai, thật là hai loại đãi ngộ khác nhau! Các người vô luận làm cái gì, người lớn cũng sẽ không nói gì, nhưng chúng tớ thì không được.”

Thật là kỳ quái, giống như hai người này làm cái gì cũng hung hãn ra mặt, một chút đều không chột dạ. Người lớn cũng chấp nhận chuyện bọn họ gây nên. Cái này chẳng lẽ chính là khác nhau giữa người với người?

Mạnh Yên chống tay ngồi dậy nhìn về phía cô: “Không phải là người lớn trong nhà đã ngầm cho phép các người lui tới sao?”

Có lúc Phương Phương thật không hiểu nổi cô, một lát thành thực muốn chết, một lát lại đơn thuần không chịu được. “Lui tới là một chuyện, kết hôn lại là một chuyện.”

“Ách?” Nghe cậu ấy nói như vậy, Mạnh Yên thật không rõ: “Hai người còn không có ý định này sao? Tiểu Vũ cũng đã tốt nghiệp, muốn câu đồng ý của người lớn cũng có thể mà.”

Giang Vũ đã tốt nghiệp, Phương Phương lại đi làm được mấy năm, bọn họ kết hôn so với cô cùng Thiên Nhiên càng thêm hợp tình. Ít nhất không cần lo lắng khoảng cách cùng tương lai không ổn định.

Mặc dù tính tình Phương Phương hào phóng, nhưng nói đến chuyện như vậy khó tránh khỏi có chút đỏ mặt: “Ý là người lớn để cho chúng tớ trước chung sống mấy năm hãy nói, tối thiểu phải đợi công việc của Tiểu Vũ ổn định lại.”

Mạnh Yên nháy mắt: “Nếu quả cậu thật sự muốn kết hôn, những thứ này cũng không là vấn đề.” Được rồi, chính cô cũng cảm thấy mùi vị kết hôn cũng không tệ lắm, muốn người bên cạnh cũng đi vào lễ đường luôn.

Mặt Phương Phương càng đỏ hơn: “Tớ nào có muốn kết hôn sớm như vậy, chúng ta mới hai mươi ba tuổi, vẫn còn trẻ mà.” Cho dù trong lòng cô rất muốn kết hôn, nhưng chuyện này cũng không có thể để cô chủ động nói ra.

“Hai người thế này lại không mâu thuẫn.” Mạnh Yên tốt bụng nói không ngừng: “Chỉ nhìn một cách đơn thuần là cậu nghĩ như thế nào? Tiểu Vũ nghĩ ra sao? Các người có thống nhất hay không?” Nói xong cô nàng mới phát hiện mình càng ngày càng nhiều chuyện, chẳng lẽ là bệnh chung của phụ nữ đã kết hôn? Nghĩ tới đây, nàng không khỏi đỏ mặt hời. Vội vàng thoát khỏi ý tưởng ngẩn ngơ.

Hai bên lỡ tai Phương Phương cũng đỏ, nhưng cô từ trước đến nay đối với lời nói của Mạnh Yên không để tâm. “Chúng ta đừng thảo luận chuyện này nữa, chẳng qua cậu ấy cũng muốn ở trong đơn vị hai năm, suy nghĩ thêm chuyện kết hôn.”

“Điều này cũng không tệ, cậu còn có thể tiếp tục kiếp sống làm quý tộc độc thân, tởn liến thảm” Mạnh Yên chỉ cần vừa nghĩ tới mình từ đó về sau là đã phụ nữ kết hôn liền buồn bực không chịu được, nổi da gà vọt về phía trước. Cảm giác giống như mình đã già, cô rõ ràng còn là một đóa hoa tươi mà.

Phương Phương không nhìn được liếc cô một cái: “Thảm cái gì? Cậu cứ sống như cũ, chẳng có gì thay đổi cả.”

Mạnh Yên không muốn nghe liên tục năm chữ ‘phụ nữ đã kết hôn’ mãi: “Đừng nhắc tới cái này, buồn bán như thế nào rồi?”

“Càng ngày càng tốt, đối với cậu cũng càng ngày càng bận rộn.” Phương Phương đối với sự nghiệp cũng không để tâm quá nhiều, cô nàng nghiêng về cuộc sống gia đình hơn. Nhưng công việc trước mắt này, có thể làm cô tự tin hơn, tràn đầy cảm giác thành tựu hơn.

“Bận rộn bất quá thì nhận thêm người đi, cậu chỉ cần quản lý tốt là được.” Hôm nay cô cũng giao quyền cho Phương Phương, trừ mỗi tháng xem xét chuyện bên ngoài, những thứ khác đều không cần trông nom.

Phương Phương gật đầu một cái, vẫn nghĩ đến vấn đề kết hôn của bọn họ: “Tiểu Yên, kết hôn có cảm giác gì? Có cảm giác không giống nhau hay không?”

Không có biện pháp, ai bảo bên người cô có người bạn như vậy chứ? Còn chưa làm ra chuyện phản bội nhau, ừm, không nên hình dung như vậy, là chuyện đặc biệt. Làm cho tâm tình của cô nàng kích động thì không được.

“Dĩ nhiên không giống nhau, rất không giống nhau.” Mạnh Yên gật gù đắc ý mở miệng, trong đầu lại hiện lên mấy đêm triền miên, mặt len lén đỏ.

Nhìn gương mặt cô đỏ ửng, Phương Phương càng tò mò: “Nơi nào không giống nhau?”

Ho khan một cái, Mạnh Yên khinh bỉ chính mình, tự nhiên vào lúc này nhớ tới hình ảnh không trong sáng như vậy, cô biến thành người xấu rồi! Ho khan vài tiếng cho nhuận cổ họng, bày ra sắc mặt nghiêm túc: “Tối thiểu là trên người có tầng trách nhiệm vô hình trói buộc, làm bất kỳ quyết định nào đều phải suy nghĩ kỹ một chút. Nhưng cũng rất hạnh phúc.”

Lời này làm trong mắt Phương Phương đọng đầy hâm mộ: “Yêu nhau có thể ở gần nhau, đây chính là một chuyện hạnh phúc nhất.”

Mạnh Yên cười ngọt ngào. Đúng vậy!

Đúng thời điểm gặp sai người, một tiếng thờ dài.

Sai thời điểm gặp đúng người, vô cùng phiền muộn.

Đúng thời điểm gặp đúng người, chính là duyên phận.

Trong bể người mịt mờ này, gặp được đúng người, cũng có thể quan tâm yêu nhau, cũng có thể gần nhau, là cơ duyên vô cùng khó được.

Yêu đậm sâu sẽ biến thành tình thân, tình càng sâu sẽ biến thành thói quen, mà thói quen thì khắc vào cốt tủy, vĩnh viễn cũng sẽ không tách ra.

Bọn họ cùng nhau đi qua thời niên thiếu, đã sớm huyết mạch tương liên, không thể ngăn. Tin tưởng tương lai còn sẽ tiếp tục đi qua thời trung niên, già nua, cho đến ngày hai người nhắm mắt.

Tình yêu làm rung động lòng người không phải là thề non hẹn biển, mà là cùng người mình yêu nắm tay nhau đến già.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Chương 114

Mạnh Yên mất hồn ngồi trên ghế sa lon ngân người, cau mày.

Diệp Thiên Nhiên đẩy cửa chính ra một cái, mắt tinh lượng xông lên. “Tiểu Yên, em nói trong điện thoại là thật sao?” Anh vừa nhận được tin tức, lập tức xin nghỉ chạy như bay trở về thành phố S.

Mạnh Yên quệt mồm, đem báo cáo kiểm tra sức khoẻ trên bàn nhỏ uống trà đưa cho anh.

Anh nhận lấy đọc nhanh như gió, mặt mày hớn hờ: “Thật tốt quá, ha ha ha.” Đôi tay ôm cô hôn rồi lại hôn.

Cô đẩy anh ra, liếc anh một cái: “Ghét, có phải anh cố ý hay không?” Làm sao trùng hợp như vậy? Lần trước anh đề cập tới muốn một đứa bé, qua mấy tháng, quả nhiên cô có.

Bên miệng anh cười thế nào cũng không ngừng được, đôi tay chưa từ bỏ ý định đặt lên, ôm cô vào lòng: “Anh không có, đơn thuần là ngoài ý muốn thôi.”

Thật sự là một bất ngờ lớn, mặc dù anh rất muốn kết tinh tình yêu của hai người, nhưng vẫn chú ý đến cô đang đi học, không phải thời điểm thích hợp nhất. Nguyên chuẩn bị qua một hai năm nữa.

Cô tựa như không tin nâng mặt của anh, theo dõi vẻ mặt anh: “Có thật không? Em có chút hoài nghi.”

Anh luôn miệng gật đầu: “Vợ à, thật đó, đã bao lâu rồi?”

“Phía trên không phải có viết sao? Mười tuần.” Cô có chút buồn buồn không vui. Nếu không phải là mấy ngày trước cùng các bạn học liên hoan, ăn hải sản cảm thấy có chút buồn nôn, cho là mình bị bệnh, đến bệnh viện tra một chút. Cô còn không biết mình mang thai!

Diệp Thiên Nhiên híp mắt, nhớ tới lần đó về thăm nhà nếu như nhất thời mất khống chế, quá mức kịch liệt thì không còn cứu vãn kịp nữa. Sau đó lại quên chuyện này, không muốn. Nụ cười nơi khoe miệng càng phát ra rục rờ: “Để anh chào hỏi cùng cục cưng nào.” Tay cẩn thận vuốt bụng của cô: “Bé cưng, ta là ba của con nè.”

Mạnh Yên lại rầu rĩ không thôi: “Em còn nửa năm học đấy.”

“Em. . . . Em đừng làm loạn.” Diệp Thiên Nhiên lúc này mới phát hiện vẻ mặt cô khó chịu, sắc mặt không khỏi đại biến, đôi tay để lại bả vai của cô: “Nếu đứa bé đã tới, chính là chúng ta cùng nó có duyên với nhau, em đừng làm chuyện điên rồ.” Anh quá không cẩn thận, chỉ lo hưng phấn.

Mạnh Yên thấy âm thanh anh cũng thay đổi, không khỏi trừng mắt liếc anh một cái: “Khẩn trương cái gì? Em có nói muốn bỏ đâu?” Cô là người ác độc như vậy sao? Máu mủ ruột thịt của mình, làm sao có thể chịu nổi?

“Làm anh sợ muốn chết, vẻ mặt của em như vậy, anh còn tưởng là. . . .” Diệp Thiên Nhiên thở phào nhẹ nhõm, gương mặt lấy lòng, điên cuồng nịnh bợ: “Anh thật là đàn mà, Tiểu Yên thích con nít như vậy, làm sao có thể không thích cục cưng nhà mình đây? Dù sao chỉ có một học kỳ, trôi qua rất nhanh. Nếu quả như không được, vậy thì tạm nghỉ học thôi.” Đứa bé mới là quan trọng nhất.

“Không cần đâu.” Mạnh Yên tựa vào trong ngực anh, đem sức nặng đều giao cho anh: “Em chỉ là có chút lúng túng, không có cách nào đối mặt với ánh mắt tò mò của các bạn học.”

Ban đầu những người bạn nghiên cứu sinh kia biết cô đã kết hôn thì đều ngẩn ra, sau đó cũng không dám tin một lần nữa tìm cách chứng thực. Cô là nữ sinh duy nhất có gia đình. Sách vở còn chưa đọc xong, lại mang thai, thật không biết những bạn học kia sẽ cười cô như thế nào đây?

“Đó là người ta hâm mộ em.” Cuối cùng Diệp Thiên Nhiên cũng biết cô rối rắm những thứ gì. Cúi đầu hôn trán cô trấn an, cô còn trẻ như vậy, còn chưa có chuẩn bị tâm lý làm mẹ. Chuyện này đích thực tới quá đột ngột, làm cho người ta nhất thời không kịp ứng phó.

Hơi thở quen thuộc làm cho cả người cô nhẹ nhõm không ít, trong lòng cũng thoải mái, bấu môi làm nũng: “Có thể là cảm giác là lạ, em còn không có chuẩn bị.”

Mặt anh tràn đầy yêu thương, sờ sờ gương mặt mềm mại của cô: “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Cô thở dài: “Anh lại không thể mỗi ngày đều làm bạn với em.” Theo thời gian trôi qua, cô đối với anh càng ngày càng không muốn xa rời. Có anh ở bên cạnh, những bất an lúc này đều biến mất.

Anh suy nghĩ một lúc, đề nghị: “Nếu không đi với anh đến thành phố N đi, dù sao bài tập còn dư lại không nhiều lắm, chỉ cần viết xong luận văn là OK rồi.”

Kể từ sau khi cưới, vợ chồng bọn họ bị ngăn cách ở hai nơi, anh mỗi tháng cũng sẽ nghỉ được mấy ngày chạy về đoàn tụ cùng cô vợ nhỏ. Chẳng qua lúc nào trong lòng cũng nhớ đến vợ mình, cảm giác nhớ thương một người vừa chưa lại vừa ngọt.

Mạnh Yên cười nhạo một tiếng: “Anh sẽ chăm sóc phụ nữ có thai sao?” Hai người cũng là tay mơ không có kinh nghiệm, không có người lớn ở bên người chỉ bảo, sợ rằng không giải quyết được.

Diệp Thiên Nhiên nản lòng một hồi: “Vậy làm sao bây giờ?” Những chuyện khác anh đều có lòng tin tràn đầy, duy chỉ có chuyện như vậy anh căn bản không dám cam đoan, đây là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời anh, không thể có chút sơ xuất nào.

“Không sao đâu.” Mạnh Yên khẽ vuốt mặt của anh: “Em chỉ là thuận miệng giải phóng tức giận trong người, em sẽ về nhà mẹ, mẹ sẽ chăm sóc cho em.” Bình thường cô cũng ở trong mái ấm nhỏ của bọn họ, đến chủ nhật thì về nhà thăm ba mẹ.

“Mẹ bận rộn như thế làm sao tới đây? Lại mời thím Nguyệt kinh nghiệm phong phú đến chăm sóc em đi.” Diệp Thiên Nhiên biết Lý Thiển hai năm này buồn bán cang thịnh vượng, cả ngày vội vàng chân không chạm đất.

“Còn sớm mà, không vội.” Cô suy tư chút xíu, ba mẹ nhà cô có một bảo mẫu, không cần phải mời thêm thím Nguyệt. Chờ sinh ra đứa bé lại mời tới cũng được.

Diệp Thiên Nhiên gật đầu một cái: “Người lớn trong nhà đều biết hết chưa?”

“Còn chưa có nói, em muốn nói cho anh biết trước.” Rốt cuộc Mạnh Yên lộ ra nụ cười: “Vui về không? Chồng ời.”

“Vợ à, anh thật sự vô cùng vui về, chỉ cần nghĩ đến mấy tháng nữa sẽ có một thiên sứ nhỏ bay xuống nhân gian, anh liền kích động muốn hét to.” Tâm tình của anh vui đến mức không nói được, mừng muốn bay lên: “Thiên sứ nhỏ sẽ gọi chúng ta là ‘ba mẹ’.”

Thấy anh hưng phấn như thế, dù cô có khó chịu nhiều hơn nữa cũng tan thành mây khói. Thôi, mặc dù của đứa nhỏ này đến không có nằm trong kế hoạch của bọn họ, nhưng sớm muộn vẫn là muốn. Trước sau gì cũng phải sinh, còn không bằng sớm sinh một chút. Nghe nói sinh ra sớm tương đối dễ dàng khôi phục vóc người. “Anh muốn con trai hay con gái?” Bọn họ chỉ có cơ hội một lần.

Diệp Thiên Nhiên không chút do dự nói: “Con gái, em thì sao?” Trước kia bọn họ không có thảo luận qua cái đề tài này, nhưng mà chỉ cần là đứa bé của bọn họ, anh đều thích. Chỉ cần so sánh có một bé cùng là con gái đáng yêu biết làm nũng thì càng hoàn mỹ hơn.

“Là nam hay nữ em đều không sao cả.” Mạnh Yên chỉ là lo lắng một chuyện: “Nhưng nếu như là con gái, ba mẹ anh có thể mất hứng hay không?”

Một năm kia, tổ chức hôn lễ long trọng ở hai nơi. Bọn họ thành một nhà, nhưng mà xa cách đôi nơi. Hai năm qua, cảm tình với người lớn nhà họ Diệp chỉ dựa vào những cuộc điện thoại, cũng không hiểu rõ đối phương. Chẳng qua là trong ấn tượng của cô, Diệp Trung Hoa đối với hai đứa con trai đều vô cùng nghiêm khắc. Nhưng mà đối với cô rất tốt. Mỗi lần nhận điện thoại của cô, cũng sẽ thật vui mừng.

“Làm sao lại như vậy? Nhà chúng ta chỉ có hai đứa con trai, ba mẹ anh thấy con gái nhà người ta xinh đẹp thì đã thèm khát thật lâu rồi.” Nếu không cũng sẽ không nhận Sở Khả Nhi làm con gái nuôi, thương cô ta gần chết. Anh em bọn họ đều phải đứng phía sau.

Mạnh Yên nặng nề thờ phào nhẹ nhõm, mặc dù cô không để ý giới tính đứa bé, nhưng vẫn là sẽ lo lắng suy nghĩ của người lớn. Sinh nam sinh nữ không phải cô có thể khống chế, nhưng có thể làm cho tất cả mọi người đều vui về là tốt nhất. Nếu như không thể, cùng lắm thì tách ra. Cô tuyệt đối không cho con của mình bị một chút uất ức nào, cô không thể để cho mình khi còn bé chịu khổ lại để cho đứa con mình theo chịu khổ.

Hai năm nay, bọn họ tiền trạm hậu tẩu chuyện kết hôn khiến Giang Duyệt mất hứng thật lâu, nếu không phải là ông bà ngoại Giang nói tốt giúp cô, chi sợ sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô như vậy. Thật là kỳ quái, rõ ràng con trai của bà ta mới là thủ phạm chính, lại nổi cáu với mình. Thật là thiên vị!

Nhưng mà cơ hội họ chung sống với nhau cũng không nhiều, bình thường thỉnh thoảng gọi điện thoại thăm hỏi một tiếng. Lễ mừng năm mới trở về một lần, nhưng ba Diệp vẫn rất thương yêu cô, mỗi lần cũng sẽ cho cô một phong bao lì xì đỏ thật to, đồ trong nhà trước đó cũng sẽ chuẩn bị vô cùng chu toàn. Diệp Thiên Minh cũng bình tĩnh đón nhận cô chị dâu này.

Về phần Sở Khả Nhi cô đã gặp một lần ở nhà họ Diệp. Cả ngày hôm nay cô ta ăn nói khép nép đi theo phía sau Lục Phong, sớm mất vẻ kiêu ngạo năm đó. Năm đó đã xảy ra không ít chuyện, Lục Phong kiên trì muốn giải trừ hôn ước, chỉ là có một số việc thân bất do dĩ, người lớn hai nhà nói gì cũng không cho phép. Hai người y theo nguyên kế hoạch vừa tốt nghiệp liền kết hôn. Chẳng qua Lục Phong đối cô ta thâm tình như trước giống như đã biến mất, có lúc sẽ toát ra vẻ mặt không nhìn được. Sở Khả Nhi ngược lại kẻ cận không tha, một bộ dạng tình sâu như biển. Mạnh Yên âm thầm thờ phào một cái đồng thời cũng không giải thích được.

Có đôi khi, lúc yêu không biết quý trọng, khi mất lại luyến tiếc, con người chính là động vật mâu thuẫn.

Cuộc sống thật thú vị, năm tháng trôi qua sẽ làm con người ta bất giác thay đổi.

Nhưng chuyện của bọn họ không liên quan đến Mạnh Yên, cô chỉ cần làm con dâu tốt của nhà họ Diệp và duy trì mối quan hệ tốt đẹp giữa hai nhà là được. Chẳng qua là người lớn đều vô cùng thích cô, đoán chừng là nhờ quỹ ngân sách làm nên hạnh phúc.

Diệp Thiên Nhiên mang theo Mạnh Yên đến tiệm sách mua vài quyển dành cho phụ nữ có thai, cùng nhau ăn chung bữa cơm trưa phong phú, lúc này mới trở về nhà mẹ, mặt tươi cười đem tin tức tốt này chia sẻ cùng mọi người.

Vợ chồng Mạnh Ngọc Cương cực kỳ hưng phấn, một trái một phải vây quanh con gái để hỏi không ngừng, đá Diệp Thiên Nhiên qua một bên.

Lý Thiên khẽ vuốt ve cái bụng bình thường của cô: “Tiểu Yên, về sau con đừng về nhà nhỏ của tụi con nữa, ở lại đây, có mẹ chăm sóc cho con.” Bà dù bận rộn nữa cũng muốn nhin chút thời gian, Tiểu Yên còn trẻ, vừa có thai đầu, cái gì cũng không hiểu.

Mạnh Ngọc Cương vuốt đầu con gái: “Thích ăn cái gì không? Ba mua cho con.”

“Đừng đừng, muốn ăn cái gì cứ mở miệng.” Lý Thiên hớn hờ ra mặt: “Trên trời dưới đất, chỉ cần con muốn ăn, chúng ta cũng có thể đi tìm.” Điều kiện gia đình bây giờ rất tốt, không thiếu tiền, tuyệt không thể bạc đãi con gái của mình.

Mạnh Yên trong lòng ngọt ngào, có ba mẹ thương yêu thật tốt: “Ba mẹ, hai người không cần khổ trương, con mới hơn hai tháng, còn chưa có cảm giác gì.”

Lý Thiên dù sao cũng có kinh nghiệm phong phú: “Ba tháng trước nhất phải cẩn thận, nửa điểm không thể lơ là.”

“Mẹ, vậy phải chú ý những thứ gì?” Diệp Thiên Nhiên dò xét thân thể, bộ mặt ân cần. “Tiểu Yên luôn luôn yếu ớt, con rất lo lắng cho thân thể của cô ấy.”

Lý Thiên cười, nói chuyện rất nhiều việc cần chú ý, còn có thức ăn cấm kỵ. Diệp Thiên Nhiên chỉ sợ quên, cầm bút ghi tỉ mỉ để nhớ kỹ, đáng vẻ nghiêm

túc như học sinh mới học viết chữ .

Thấy thế, Lý Thiên trong lòng thoải mái không ôi, đứa nhỏ này là thật tâm thương yêu Tiểu Yên .

Ba mẹ Diệp sau khi biết, mừng rỡ như điên. Giang Duyệt còn đặc biệt bay tới, cũng mang theo rất nhiều thuốc bổ.

Mạnh Yên dời về nhà mình ở, Lý Thiên đặc biệt an bài một chiếc xe đưa cô đi học. Theo thời gian bụng Mạnh Yên càng lúc càng lớn, bà phải giảm bớt thời gian làm việc, chăm sóc con gái.

Ban đầu Mạnh Yên thích ứng với khóa học, đã có thể mặc kệ ánh mắt là lạ của các bạn học. Người khác thích nói cái gì thì cho bọn họ nói đi. Cô vừa không có phạm pháp, lại không làm chuyện xấu. Không phải cô chưa kết hôn mà có con, có gì xấu hổ?

Trước kia mỗi ngày Diệp Thiên Nhiên gọi một cuộc điện thoại, hôm nay càng gọi nhiều cuộc điện thoại. Ước gì gắn một cái máy theo dõi ở trên người cô. Còn đọc không ít chuyện cười, đặc biệt lấy ra dụ dỗ vợ yêu. Nhưng mà đáng về anh đột nhiên cả kinh, khiến không ít đồng đội trong quân cho là anh có chuyện lớn xảy ra. Sau khi biết được sự tình, hâm mộ ghen tỵ đến mức muốn chúc cho anh say chết.

Ngày sinh cang tới gần, trừ ngoài mặt Mạnh Yên đang trong tình trạng bất an, những người khác đứng ngồi không yên, giống như lên dây cót, cảm xúc bị thất chặt.

Ngay giữa mùa xuân, Diệp Thiên Nhiên dứt khoát xin nghỉ mấy ngày, cách ngày đó khoảng chừng một tháng. Cả ngày hầu như ở bên cạnh vợ, thấp thỏm lo âu nhìn chăm chăm cái bụng Mạnh Yên. Buổi tối cũng không dám nhắm mắt lại ngủ.

“Chồng à, đừng lo lắng, sanh con mà, ai cũng biết.” Mạnh Yên cuối cùng cũng lưu ý đến tâm tình của anh, hết cách rồi, kể từ có con, phản ứng của cô chậm chạp rất nhiều. Bụng càng lớn, thân thể càng phát lười, cả ngày cũng không muốn làm gì. Nếu không phải anh cứng rắn lôi kéo cô đi lại trong sân thuận tiện phơi nắng, cô chỉ muốn nằm ở trên giường nghỉ ngơi thôi.

Diệp Thiên Nhiên gật đầu một cái: “Vẫn nên coi chừng thì tốt hơn.”

“Không phải anh đi cùng ba mẹ anh sao?” Mạnh Yên kéo cánh tay của anh, chậm rãi đi.

Vợ chồng Diệp Trung Hoa đã sớm bay tới, mua rất nhiều đồ dùng cho đứa bé, đều chờ đợi cháu trai bảo bối ra đời. Dĩ nhiên còn mang theo một cây sâm núi trên trăm năm, cho con dâu dùng để bồi bổ thân thể.

Lúc này đang ngồi ngay ngắn ở nhà họ Mạnh, cùng ba mẹ Mạnh trò chuyện với nhau thật vui.

“Bọn họ cũng là ba mẹ của em.” Diệp Thiên Nhiên thận trọng che chở cô. Lần này tình cảm bên ngược lại thân thiết không ít.

“Em quen rồi chứ sao.”

Diệp Thiên Nhiên cũng không phải trách cô thật, chỉ là thuận miệng nói một chút. Thấy cô bụng lớn, gương mặt lại giống bé gái thích là nũng. Trong lòng yêu thương vô cùng, vỗ tay nhỏ bé của cô: “Nhưng ba mẹ thương em lắm rồi, nghe nói em mang thai thích ăn tổ yến, liền tìm khắp nơi bảo người ta đưa tới.”

“Không phải là em thích ăn, là bé cưng thích ăn.” Mạnh Yên quệt mồm, nói như cô rất tham ăn vậy. Cô nghe nói ăn tổ yến đối với da đứa bé rất tốt, lúc này mới muốn ăn. Sau lại ăn như thói quen, không ăn lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì.

“Phải phải phải, là bá cưng thích ăn.” Diệp Thiên Nhiên yêu thương bóp cái mũi nhỏ của cô.

“Chao ôi.” Cô phát ra một tiếng sợ hãi.

“Anh lại không dùng sức.” Diệp Thiên Nhiên tưởng cô lại đang giả bộ.

“Bụng.”

Lúc này Diệp Thiên Nhiên mới phát hiện sắc mặt cô tái nhợt tay phải ôm bụng, trong lòng lộ bộ phận kêu không tốt: “Đau bụng sao? Đừng sợ đừng sợ.” Mặc dù nói như vậy, thân thể lại không nhịn được phát run, sắc mặt trắng bệch, chân tay thể nào cũng không nhúc nhích được. “Có ai không?”

Người trong phòng nghe tiếng ra ngoài, thấy một màn như vậy, cũng luống cuống tay chân. Không phải nói còn bảy tám ngày nữa mới đến ngày sinh sao? Thế nào lại sinh trước?

Diệp Trung Hoa là người trấn tĩnh nhất, vung tay lên, phân phó lính cần vụ lái xe tới đây, bảo Diệp Thiên Nhiên ôm cô đưa lên xe.

Diệp Thiên Nhiên nắm tay của cô, nhìn cô đau đớn sắc môi trắng bệch, lần đầu tiên cảm thấy chặng đường khá dài này đáng sợ. “Tiểu Yên, chịu đựng một chút, lập tức tới bệnh viện ngay. Phòng giải phẫu bác sĩ cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, em không cần sợ.”

Anh không thấy sắc mặt của mình cũng đáng sợ, về mặt anh tuần cũng vụn vụn, mồ hôi lạnh theo cái trán chảy xuống, lần đến chỗ hai người nắm tay nhau.

Mạnh Yên nhìn được từng giọt đau đớn, khó khăn mở mắt, nhìn anh như vậy, trong lòng đột nhiên dâng lên từng giọt dừng khi. Nghĩ rằng cảm giác này thật tốt, cô đau, anh cũng sẽ đau. Có người cùng đau với cô, giống như chia sẻ đi một nửa đau đớn.

Anh cũng vì đứa bé trong bụng, cô không có việc gì. Cả nhà bọn họ ba người sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ. Cô đã đồng ý với anh, phải ở bên anh đến già, đồng cùng trải qua gian khổ hay hạnh phúc đều không cách xa.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Chương 114

Mạnh Yên mất hồn ngồi trên ghế sa lon ngắn người, cau mày.

Diệp Thiên Nhiên đẩy cửa chính ra một cái, mắt tinh lượng xông lên. "Tiểu Yên, em nói trong điện thoại là thật sao?" Anh vừa nhận được tin tức, lập tức xin nghỉ chạy như bay trở về thành phố S.

Mạnh Yên quệt mồ hôi, đem báo cáo kiểm tra sức khỏe trên bàn nhỏ uống trà đưa cho anh.

Anh nhận lấy đọc nhanh như gió, mặt mày hớn hờ: "Thật tốt quá, ha ha ha." Đôi tay ôm cô hôn rồi lại hôn.

Cô đẩy anh ra, liếc anh một cái: "Ghét, có phải anh cố ý hay không?" Làm sao trùng hợp như vậy? Lần trước anh đề cập tới muốn một đứa bé, qua mấy tháng, quả nhiên cô có.

Bên miệng anh cười thế nào cũng không ngừng được, đôi tay chưa từ bỏ ý định đặt lên, ôm cô vào lòng: "Anh không có, đơn thuần là ngoài ý muốn thôi."

Thật sự là một bất ngờ lớn, mặc dù anh rất muốn kết tinh tình yêu của hai người, nhưng vẫn chú ý đến cô đang đi học, không phải thời điểm thích hợp nhất. Nguyên chuẩn bị qua một hai năm nữa.

Cô tựa như không tin nâng mặt của anh, theo dõi vẻ mặt anh: "Có thật không? Em có chút hoài nghi."

Anh luôn miệng gật đầu: "Vợ à, thật đó, đã bao lâu rồi?"

"Phía trên không phải có viết sao? Mười tuần." Cô có chút buồn buồn không vui. Nếu không phải là mấy ngày trước cùng các bạn học liên hoan, ăn hải sản cảm thấy có chút buồn nôn, cho là mình bị bệnh, đến bệnh viện tra một chút. Cô còn không biết mình mang thai!

Diệp Thiên Nhiên hí mắt, nhớ tới lần đó về thăm nhà nếu như nhất thời mất khống chế, quá mức kịch liệt thì không còn cứu vãn kịp nữa. Sau đó lại quên chuyện này, không muốn. Nụ cười nơi khóe miệng càng phát ra rực rỡ: "Đề anh chào hỏi cùng cục cưng nào." Tay cẩn thận vuốt bụng của cô: "Bé cưng, ta là ba của con nè."

Mạnh Yên lại rầu rĩ không thôi: "Em còn nửa năm học đấy."

"Em. . . . Em đừng làm loạn." Diệp Thiên Nhiên lúc này mới phát hiện vẻ mặt cô khó chịu, sắc mặt không khỏi đại biến, đôi tay để lại bả vai của cô: "Nếu đứa bé đã tới, chính là chúng ta cùng nó có duyên với nhau, em đừng làm chuyện điên rồ." Anh quá không cẩn thận, chỉ lo hưng phấn.

Mạnh Yên thấy âm thanh anh cũng thay đổi, không khỏi trừng mắt liếc anh một cái: "Khẩn trương cái gì? Em có nói muốn bỏ đâu?" Cô là người ác độc như vậy sao? Máu mủ ruột thịt của mình, làm sao có thể chịu nổi?

"Làm anh sợ muốn chết, vẻ mặt của em như vậy, anh còn tưởng là." Diệp Thiên Nhiên thở phào nhẹ nhõm, gương mặt lấy lòng, điên cuồng nịnh bợ: "Anh thật là đàn mà, Tiểu Yên thích con nít như vậy, làm sao có thể không thích cục cưng nhà mình đây? Dù sao chỉ có một học kỳ, trôi qua rất nhanh. Nếu quả như không được, vậy thì tạm nghỉ học thôi." Đứa bé mới là quan trọng nhất.

"Không cần đâu." Mạnh Yên tựa vào trong ngực anh, đem sức nặng đều giao cho anh: "Em chỉ là có chút lúng túng, không có cách nào đối mặt với ánh mắt tò mò của các bạn học."

Ban đầu những người bạn nghiên cứu sinh kia biết cô đã kết hôn thì đều ngăn ra, sau đó cũng không dám tin một lần nữa tìm cách chứng thực. Cô là nữ sinh duy nhất có gia đình. Sách vở còn chưa đọc xong, lại mang thai, thật không biết những bạn học kia sẽ cười cô như thế nào đây?

"Đó là người ta hâm mộ em." Cuối cùng Diệp Thiên Nhiên cũng biết cô rối rắm những thứ gì. Cúi đầu hôn trán cô trấn an, cô còn trẻ như vậy, còn chưa có chuẩn bị tâm lý làm mẹ. Chuyện này đích thực tới quá đột ngột, làm cho người ta nhất thời không kịp ứng phó.

Hơi thở quen thuộc làm cho cả người cô nhẹ nhõm không ít, trong lòng cũng thoải mái, bĩu môi làm nũng: "Có thể là cảm giác là lạ, em còn không có

chuẩn bị.”

Mặt anh tràn đầy yêu thương, sờ sờ gương mặt mềm mại của cô: “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Cô thở dài: “Anh lại không thể mỗi ngày đều làm bạn với em.” Theo thời gian trôi qua, cô đối với anh càng ngày càng không muốn xa rời. Có anh ở bên cạnh, những bất an lúc này đều biến mất.

Anh suy nghĩ một lúc, đề nghị: “Nếu không đi với anh đến thành phố N đi, dù sao bài tập còn dư lại không nhiều lắm, chỉ cần viết xong luận văn là OK rồi.”

Kể từ sau khi cưới, vợ chồng bọn họ bị ngăn cách ở hai nơi, anh mỗi tháng cũng sẽ nghỉ được mấy ngày chạy về đoàn tụ cùng cô vợ nhỏ. Chẳng qua lúc nào trong lòng cũng nhớ đến vợ mình, cảm giác nhớ thương một người vừa chua lại vừa ngọt.

Mạnh Yên cười nhạo một tiếng: “Anh sẽ chăm sóc phụ nữ có thai sao?” Hai người cũng là tay mơ không có kinh nghiệm, không có người lớn ở bên người chỉ bảo, sợ rằng không giải quyết được.

Diệp Thiên Nhiên nản lòng một hồi: “Vậy làm sao bây giờ?” Những chuyện khác anh đều có lòng tin tràn đầy, duy chỉ có chuyện như vậy anh căn bản không dám cam đoan, đây là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời anh, không thể có chút sơ xuất nào.

“Không sao đâu.” Mạnh Yên khẽ vuốt mặt của anh: “Em chỉ là thuận miệng giải phóng tức giận trong người, em sẽ về nhà mẹ, mẹ sẽ chăm sóc cho em.” Bình thường cô cũng ở trong mái ấm nhỏ của bọn họ, đến chủ nhật thì về nhà thăm ba mẹ.

“Mẹ bận rộn như thế làm sao tới đây? Lại mời thím Nguyệt kinh nghiệm phong phú đến chăm sóc em đi.” Diệp Thiên Nhiên biết Lý Thiên hai năm này buôn bán càng thịnh vượng, cả ngày với vàng châu không chạm đất.

“Còn sớm mà, không vội.” Cô suy tư chút xíu, ba mẹ nhà cô có một bảo mẫu, không cần phải mời thêm thím Nguyệt. Chờ sinh ra đứa bé lại mời tới cũng được.

Diệp Thiên Nhiên gật đầu một cái: “Người lớn trong nhà đều biết hết chưa?”

“Còn chưa có nói, em muốn nói cho anh biết trước.” Rốt cuộc Mạnh Yên lộ ra nụ cười: “Vui vẻ không? Chồng ời.”

“Vợ à, anh thật sự vô cùng vui vẻ, chỉ cần nghĩ đến mấy tháng nữa sẽ có một thiên sứ nhỏ bay xuống nhân gian, anh liền kích động muốn hét to.” Tâm tình của anh vui đến mức không nói được, mừng muốn bay lên: “Thiên sứ nhỏ sẽ gọi chúng ta là ‘ba mẹ’.”

Thấy anh hưng phấn như thế, dù cô có khó chịu nhiều hơn nữa cũng tan thành mây khói. Thôi, mặc dù của đứa nhỏ này đến không có nằm trong kế hoạch của bọn họ, nhưng sớm muộn vẫn là muộn. Trước sau gì cũng phải sinh, còn không bằng sớm sinh một chút. Nghe nói sinh ra sớm tương đối dễ dàng khôi phục vóc người. “Anh muốn con trai hay con gái?” Bọn họ chỉ có cơ hội một lần.

Diệp Thiên Nhiên không chút do dự nói: “Con gái, em thì sao?” Trước kia bọn họ không có thảo luận qua cái đề tài này, nhưng mà chỉ cần là đứa bé của bọn họ, anh đều thích. Chỉ cần so sánh có một bé cưng là con gái đáng yêu biết làm nũng thì càng hoàn mỹ hơn.

“Là nam hay nữ em đều không sao cả.” Mạnh Yên chỉ là lo lắng một chuyện: “Nhưng nếu như là con gái, ba mẹ anh có thể mất hứng hay không?”

Một năm kia, tổ chức hôn lễ long trọng ở hai nơi. Bọn họ thành một nhà, nhưng mà xa cách đôi nơi. Hai năm qua, cảm tình với người lớn nhà họ Diệp chỉ dựa vào những cuộc điện thoại, cũng không hiểu rõ đối phương. Chẳng qua là trong ấn tượng của cô, Diệp Trung Hoa đối với hai đứa con trai đều vô cùng nghiêm khắc. Nhưng mà đối với cô rất tốt. Mỗi lần nhận điện thoại của cô, cũng sẽ thật vui mừng.

“Làm sao lại như vậy? Nhà chúng ta chỉ có hai đứa con trai, ba mẹ anh thấy con gái nhà người ta xinh đẹp thì đã thèm khát thật lâu rồi.” Nếu không cũng sẽ không nhận Sở Khả Nhi làm con gái nuôi, thương cô ta gần chết. Anh em bọn họ đều phải đứng phía sau.

Mạnh Yên nặng nề thở phào nhẹ nhõm, mặc dù cô không để ý giới tính đứa bé, nhưng vẫn là sẽ lo lắng suy nghĩ của người lớn. Sinh nam sinh nữ không phải cô có thể khống chế, nhưng có thể làm cho tất cả mọi người đều vui vẻ là tốt nhất. Nếu như không thể, cùng lắm thì tách ra. Cô tuyệt đối không cho con của mình bị một chút uất ức nào, cô không thể để cho mình khi còn bé chịu khổ lại để cho đứa con mình theo chịu khổ.

Hai năm nay, bọn họ tiền trạm hậu tẩu chuyện kết hôn khiến Giang Duyệt mất hứng thật lâu, nếu không phải là ông bà ngoại Giang nói tốt giúp cô, chỉ sợ sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô như vậy. Thật là kỳ quái, rõ ràng con trai của bà ta mới là thủ phạm chính, lại nổi cáu với mình. Thật là thiên vị!

Nhưng mà cơ hội họ chung sống với nhau cũng không nhiều, bình thường thỉnh thoảng gọi điện thoại thăm hỏi một tiếng. Lễ mừng năm mới trở về một lần, nhưng ba Diệp vẫn rất thương yêu cô, mỗi lần cũng sẽ cho cô một phong bao lì xì đỏ thật to, đồ trong nhà trước đó cũng sẽ chuẩn bị vô cùng chu toàn. Diệp Thiên Minh cũng bình tĩnh đón nhận cô chị dâu này.

Về phần Sở Khả Nhi cô đã gặp một lần ở nhà họ Diệp. Cả ngày hôm nay cô ta ăn nói khép nép đi theo phía sau Lục Phong, sớm mất vẻ kiêu ngạo năm đó. Năm đó đã xảy ra không ít chuyện, Lục Phong kiên trì muốn giải trừ hôn ước, chỉ là có một số việc thân bất do dĩ, người lớn hai nhà nói gì cũng không cho phép. Hai người y theo nguyên kế hoạch vừa tốt nghiệp liền kết hôn. Chẳng qua Lục Phong đối với cô ta thâm tình như trước giống như đã biến mất, có lúc sẽ toát ra vẻ mặt không nhìn được. Sở Khả Nhi ngược lại kể cặn không tha, một bộ dạng tình sâu như biển. Mạnh Yên âm thầm thở phào một cái đồng thời cũng không giải thích được.

Có đôi khi, lúc yêu không biết quý trọng, khi mất lại luyến tiếc, con người chính là động vật mâu thuẫn.

Cuộc sống thật thú vị, năm tháng trôi qua sẽ làm con người ta bất giác thay đổi.

Nhưng chuyện của bọn họ không liên quan đến Mạnh Yên, cô chỉ cần làm con dâu tốt của nhà họ Diệp và duy trì mối quan hệ tốt đẹp giữa hai nhà là được. Chẳng qua là người lớn đều vô cùng thích cô, đoán chừng là nhờ quỹ ngân sách làm nên hạnh phúc.

Diệp Thiên Nhiên mang theo Mạnh Yên đến tiệm sách mua vài quyển dành cho phụ nữ có thai, cùng nhau ăn chung bữa cơm trưa phong phú, lúc này mới trở về nhà mẹ, mặt tươi cười đem tin tức tốt này chia sẻ cùng mọi người.

Vợ chồng Mạnh Ngọc Cương cực kỳ hưng phấn, một trái một phải vây quanh con gái để hỏi không ngừng, đã Diệp Thiên Nhiên qua một bên.

Lý Thiên khẽ vuốt ve cái bụng bình thường của cô: “Tiểu Yên, về sau con đừng về nhà nhỏ của tụi con nữa, ở lại đây, có mẹ chăm sóc cho con.” Bà dù bận rộn nữa cũng muốn nhìn chút thời gian, Tiểu Yên còn trẻ, vừa có thai đầu, cái gì cũng không hiểu.

Mạnh Ngọc Cương vuốt đầu con gái: “Thích ăn cái gì không? Ba mua cho con.”

“Đứng đứng, muốn ăn cái gì cứ mở miệng.” Lý Thiên hớn hờ ra mặt: “Trên trời dưới đất, chỉ cần con muốn ăn, chúng ta cũng có thể đi tìm.” Điều kiện gia đình bây giờ rất tốt, không thiếu tiền, tuyệt không thể bạc đãi con gái của mình.

Mạnh Yên trong lòng ngọt ngào, có ba mẹ thương yêu thật tốt: “Ba mẹ, hai người không cần kẩn trương, con mới hơn hai tháng, còn chưa có cảm giác gì.”

Lý Thiên dù sao cũng có kinh nghiệm phong phú: “Ba tháng trước mắt phải cẩn thận, nửa điểm không thể lơ là.”

“Mẹ, vậy phải chú ý những thứ gì?” Diệp Thiên Nhiên dò xét thân thể, bộ mặt ân cần. “Tiểu Yên luôn luôn yếu ớt, con rất lo lắng cho thân thể của cô ấy.”

Lý Thiên cười, nói chuyện rất nhiều việc cần chú ý, còn có thức ăn cấm kỵ. Diệp Thiên Nhiên chỉ sợ quên, cầm bút ghi tỉ mỉ để nhớ kỹ, đáng vẻ nghiêm túc như học sinh mới học viết chữ.

Thấy thế, Lý Thiên trong lòng thoải mái không ôi, đứa nhỏ này là thật tâm thương yêu Tiểu Yên.

Ba mẹ Diệp sau khi biết, mừng rỡ như điên. Giang Duyệt còn đặc biệt bay tới, cũng mang theo rất nhiều thuốc bổ.

Mạnh Yên dời về nhà mình ở, Lý Thiên đặc biệt an bài một chiếc xe đưa cô đi học. Theo thời gian bụng Mạnh Yên càng lúc càng lớn, bà phải giảm bớt thời gian làm việc, chăm sóc con gái.

Ban đầu Mạnh Yên thích ứng với khóa học, đã có thể mặc kệ ánh mắt là lạ của các bạn học. Người khác thích nói cái gì thì cho bọn họ nói đi. Cô vừa không có phạm pháp, lại không làm chuyện xấu. Không phải cô chưa kết hôn mà có con, có gì xấu hổ?

Trước kia mỗi ngày Diệp Thiên Nhiên gọi một cuộc điện thoại, hôm nay càng gọi nhiều cuộc điện thoại. Ước gì gắn một cái máy theo dõi ở trên người cô. Còn đọc không ít chuyện cười, đặc biệt lấy ra dụ dỗ vợ yêu. Nhưng mà đáng vẻ anh đột nhiên cả kinh, khiến không ít đồng đội trong quân cho là anh có chuyện lớn xảy ra. Sau khi biết được sự tình, hâm mộ ghen tỵ đến mức muốn chúc cho anh say chết.

Ngày sinh càng tới gần, trừ ngoài mặt Mạnh Yên đang trong tình trạng bất an, những người khác đứng ngồi không yên, giống như lên dây cót, cảm xúc bị thất chặt.

Ngay giữa mùa xuân, Diệp Thiên Nhiên dứt khoát xin nghỉ mấy ngày, cách ngày đó khoảng chừng một tháng. Cả ngày hầu như ở bên cạnh vợ, thấp thóm lo âu nhìn chằm chằm cái bụng Mạnh Yên. Buổi tối cũng không dám nhắm mắt lại ngủ.

“Chồng à, đừng lo lắng, sanh con mà, ai cũng biết.” Mạnh Yên cuối cùng cũng lưu ý đến tâm tình của anh, hết cách rồi, kể từ có con, phản ứng của cô chậm chạp rất nhiều. Bụng càng lớn, thân thể càng phát lười, cả ngày cũng không muốn làm gì. Nếu không phải anh cứng rắn lôi kéo cô đi lại trong sân thuận tiện phơi nắng, cô chỉ muốn nằm ở trên giường nghỉ ngơi thôi.

Diệp Thiên Nhiên gạt đầu một cái: “Vẫn nên coi chừng thì tốt hơn.”

“Không phải anh đi cùng ba mẹ anh sao?” Mạnh Yên kéo cánh tay của anh, chậm rãi đi.

Vợ chồng Diệp Trung Hoa đã sớm bay tới, mua rất nhiều đồ dùng cho đứa bé, đều chờ đợi cháu trai bảo bối ra đời. Dĩ nhiên còn mang theo một cây sâm núi trên trăm năm, cho con dâu dùng để bồi bổ thân thể.

Lúc này đang ngồi ngay ngắn ở nhà họ Mạnh, cùng ba mẹ Mạnh trò chuyện với nhau thật vui.

“Bọn họ cũng là ba mẹ của em.” Diệp Thiên Nhiên thận trọng che chở cô. Lần này tình cảm bên ngược lại thân thiết không ít.

“Em quen rồi chứ sao.”

Diệp Thiên Nhiên cũng không phải trách cô thật, chỉ là thuận miệng nói một chút. Thấy cô bụng lớn, gương mặt lại giống bé gái thích là nũng. Trong lòng yêu thương vô cùng, vỗ tay nhỏ bé của cô: “Nhưng ba mẹ thương em lắm rồi, nghe nói em mang thai thích ăn tổ yến, liền tìm khắp nơi bảo người ta đưa tới.”

“Không phải là em thích ăn, là bé cưng thích ăn.” Mạnh Yên quệt mồm, nói như cô rất tham ăn vậy. Cô nghe nói ăn tổ yến đối với da dẻ của bé rất tốt, lúc này mới muốn ăn. Sau lại ăn như thói quen, không ăn lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì.

“Phải phải phải, là ba cưng thích ăn.” Diệp Thiên Nhiên yêu thương bóp cái mũi nhỏ của cô.

“Chao ôi.” Cô phát ra một tiếng sợ hãi.

“Anh lại không dùng sức.” Diệp Thiên Nhiên tưởng cô lại đang giả bộ.

“Bụng.”

Lúc này Diệp Thiên Nhiên mới phát hiện sắc mặt cô tái nhợt tay phải ôm bụng, trong lòng lộp bộp thầm kêu không tốt: “Đau bụng sao? Đừng sợ đừng sợ.” Mặc dù nói như vậy, thân thể lại không nhịn được phát run, sắc mặt trắng bệch, chân tay thể nào cũng không nhúc nhích được. “Có ai không?”

Người trong phòng nghe tiếng ra ngoài, thấy một màn như vậy, cũng luống cuống tay chân. Không phải nói còn bảy tám ngày nữa mới đến ngày sinh sao? Thế nào lại sinh trước?

Diệp Trung Hoa là người trấn tĩnh nhất, vung tay lên, phân phó lính cần vụ lái xe tới đây, bảo Diệp Thiên Nhiên ôm cô đưa lên xe.

Diệp Thiên Nhiên nắm tay của cô, nhìn cô đau đớn sắc môi trắng bệch, lần đầu tiên cảm thấy chặng đường khá dài này đáng sợ. “Tiểu Yên, chịu đựng một chút, lập tức tới bệnh viện ngay. Phòng giải phẫu bác sĩ cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, em không cần sợ.”

Anh không thấy sắc mặt của mình cũng đáng sợ, vẻ mặt anh tuần cũng vắn vẹo, mồ hôi lạnh theo cái trán chảy xuống, lần đến chỗ hai người nắm tay nhau.

Mạnh Yên nhịn được từng đợt đau đớn, khó khăn mở mắt, nhìn anh như vậy, trong lòng đột nhiên dâng lên từng đợt dũng khí. Nghĩ rằng cảm giác này thật tốt, cô đau, anh cũng sẽ đau. Có người cùng đau với cô, giống như chia sẻ đi một nửa đau đớn.

Anh cũng vì đứa bé trong bụng, cô không có việc gì. Cả nhà bọn họ ba người sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ. Cô đã đồng ý với anh, phải ở bên anh đến già, đồng cùng trải qua gian khổ hay hạnh phúc đều không cách xa.

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Ngoại truyện: Cục cưng.

Diệp Duệ năm nay năm tuổi, đáng dấp mi thanh mục tú môi hồng răng trắng, vô cùng đáng yêu. Lại biết ăn nói, hàng xóm chung quanh cũng vô cùng thích đứa bé này. Mỗi lần Mạnh Yên tản bộ trong chung cư đều dẫn bé theo, làm cho rất nhiều người vây xem.

Nhưng mà bé phải đi nhà trẻ rồi, nhưng chính bé rất không muốn đi. Vì chuyện này, vợ chồng Diệp Trung Hoa đặc biệt bay tới tìm hiểu tình hình.

Ông ngoại bà ngoại thay nhau khuyên nhủ, bé đều lắc cái đầu nhỏ không chịu nghe lời. Coi như cứng rắn đưa bé đi, bé cũng sẽ chạy ra bên ngoài phòng học chơi. Cô giáo gọi điện thoại N lần về nhà, cả nhà trở nên khôn khổ. Một đám người lớn lại không giải quyết được một thằng bé?!!

Diệp Trung Hoa chỉ huy thiên quân vạn mã, bất luận kẻ nào ở trước mặt ông cũng không dám nói chữ “Không”. Nhưng với bé Đậu Xanh một chút cũng không cảm kích kia, còn đầu lắc như trống bỏi.

Giang Duyệt nhiều lần dụ dỗ, thậm chí ký không ít điều ước không bình đẳng cùng cắt đất bồi thường, cũng không đổi lại cái gật đầu của cháu trai bảo bối.

Lý Thiên nói đến môi khô lưỡi nóng, ở bên cạnh điên cuồng uống nước. Đứa nhỏ này giống ai thế? Có chấp muốn chết.

Mạnh Ngọc Cương đã hết sức, té ở trên ghế sa lon nghỉ ngơi.

“Ba mẹ, mọi người cũng về phòng nghỉ ngơi trước đi.” Diệp Thiên Nhiên thấy tình trạng này cũng không tốt: “Đề con tới khuyên.”

“Kiên nhẫn một chút, không được mắng nó.” Diệp Trung Hoa nghiêm mặt nói. Ông nghiêm túc cả đời, về già mới được ban cho đứa cháu trai khá ái ái vui vẻ, vừa mới thành hôn liền có. Vừa nhìn thấy thằng cháu trai này liền không tự giác nở nụ cười.

“Đúng vậy, con nít đều như vậy, không thể mắng càng không cho phép con đánh nó.” Giang Duyệt ôm cháu trai không buông tay, đứa bé này tàn ra mùi sữa thơm ngào ngạt, như là tim là thịt của bà.

“Biết, biết.” Diệp Thiên Nhiên nhúc nhủ đầu đồng ý.

Thật vất vả mới khuyên mọi người về nhà nghỉ ngơi.

Lý Thiên trước khi đi còn lưu luyến không rời hôn một cái trên mặt Duệ Duệ: “Đừng sợ, nếu như ba mẹ con mắng con, con phải nói cho ông bà biết liền.”

Mạnh Yên đen mặt lại, này. Đây cũng quá thiên vị đi. Mặc kệ, cô cũng rút lui, đi thư phòng chuẩn bị sách. Vì giúp đỡ “quan trên”, cô đều không đề ý tới những chuyện khác.

Diệp Thiên Nhiên ôm con trai đặt trên đầu gối, kiên nhẫn hỏi: “Tại sao không muốn đi nhà trẻ?” Đứa nhỏ này từ lúc vừa ra đời, liền nhận hết yêu thương, thật may là tính tình cũng không bị nuông chiều, cũng rất cố chấp. Gặp phải chuyện bé không muốn làm, ai ép buộc bé cũng không được.

“Ba, bạn nhỏ trong nhà trẻ không có tí sức lực nào, nếu không thì khóc suốt suốt, còn không thì cãi nhau ồn ào, rất đáng ghét.” Diệp Duệ một bộ dáng ông cụ non, nói có bài có bản.

Đây là kết luận mà bé rút ra từ trong nhà trẻ, nhưng mà nghĩ thử đi, mới vừa nhập học người bạn nhỏ phải rời xa mái nhà ấm áp, nhất thời không thích ứng được, những hành động này đều rất là bình thường. Nhưng người bạn nhỏ Diệp Duệ này lại không chịu đi học.

“Không phải trẻ em đều như vậy sao? Tất cả mọi người đều phải đến trường học tập kiến thức.” Diệp Thiên Nhiên thương yêu vuốt cái đầu nhỏ của bé, đây là đứa con trai duy nhất của anh và Tiểu Yên, anh tại tới không nổi đánh hay mắng bé, mà cư xử với bé như người trưởng thành độc lập, gặp phải vấn đề liền ngồi lại nói chuyện rồi cùng bé khai thông.

Diệp Duệ kiêu ngạo ngóc đầu: “Học cái gì chứ? Con biết tiếng Anh biết làm Toán, người khác cũng khen con là tiểu thần đồng.” Bộ dạng rảnh thái vô cùng đáng yêu.

Lúc Mạnh Yên mang thai bé thì dựa theo lời trên sách dưỡng thai. Sau khi sinh lại bắt đầu mở mang trí lực tiến hành giáo dục mầm non, trí lực của đứa nhỏ này so với những người khác cao hơn.

Bây giờ Diệp Thiên Nhiên mới thầm than đứa bé cũng phiền phức muốn chết, đáng vẻ này cứ như già giống bọn họ vậy? “Người khác cũng chỉ là chọc vui con thôi, con còn tưởng là thật? Trong trường học không chỉ có thể học được kiến thức, mà còn có thể học được cách làm người.”

“Những thứ này ba mẹ cũng có thể dạy con mà, ba.” Thăng nhỏ chớp mắt to, nói lên thỉnh cầu: “Không bằng ba mời thầy giáo có bản lĩnh về dạy con đi.”

“Cái này không thể được.” Diệp Thiên Nhiên đầu đầu không dứt: “Con phải hòa nhập vào bên trong tập thể, cùng các bạn nhỏ khác chơi đùa cùng nhau học tập cùng nhau lớn lên.” Xong rồi, đây chính là cái vấn đề lớn. Không giải quyết tốt, sẽ rất phiền toái. Làm thế nào đây?

“Con không thích cùng chơi đùa với con sên, mặt với tay đều bẩn.” Đứa bé bĩu môi, vẻ mặt kia giống như đúc từ một cái khuôn ra với Mạnh Yên.

Đứa nhỏ này di truyền ưu điểm của ba mẹ, dung mạo xuất sắc lại thông minh lanh lợi. Người lớn đều cưng muốn chết, thật là nâng ở lòng bàn tay sợ té, ngâm trong miệng sợ tan. Nếu như bé làm gì sai chuyện gì, nói nặng cũng không dám.

Diệp Thiên Nhiên không khỏi nản lòng, con trai nhà mình học được cái này ở đâu? Ở tuổi này trưởng thành sớm quá không được, có thể thấy anh làm ba mà một chút cảm giác thành tựu cũng không có. Cho nên anh mới nói muốn con gái, con gái có nhiều cảm giác thân thiết lại nghe lời, còn đáng vẻ đứa trẻ cố chấp trước mắt này? Đáng tiếc không giống như anh mong muốn.

Mặc dù Mạnh Yên đang trong thư phòng soạn bài, nhưng lỗ tai vẫn dựng thật cao, nghe hai cha con trao đổi. Lúc này đi ra tựa bên tường: “Duệ Duệ, không muốn đi nhà trẻ cũng được.”

“Có thật không?” Đứa bé nhảy lên hoan hô, khuôn mặt nhỏ nhắn vui sướng: “Mẹ là tốt nhất.”

Mạnh Yên mỉm môi cười nói: “Nhưng mà về sau mẹ không mang theo người đi khu vui chơi, cũng không được ăn món dành cho trẻ em” Đây chính là thứ mà con trai nhà cô thích nhất. Cô không tin không trị được thằng nhóc này.

“Tại sao vậy?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của bé xụ xuống. Mẹ hư!

“Những thứ kia đều là thứ của trẻ con.” Mạnh Yên ở bên cạnh ngồi xuống: “Con lại không muốn làm trẻ con, thì miễn.”

Thằng bé đưa cánh tay bụ bẫm đánh về phía Mạnh Yên, yếu ớt làm nũng: “Mẹ, đừng á, con là trẻ con mà.” Bình thường bé ở trước mặt người khác giả trang bộ dáng của ông cụ nhỏ, nhưng chỉ cần dính Mạnh Yên, ở trước mặt cô vĩnh viễn là đứa nhỏ thích làm nũng.

Mạnh Yên buồn cười ngất khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của bé con: “Trẻ con cũng phải đi nhà trẻ, mà con lại không muốn đi.”

“Nhà trẻ chơi không vui.” Diệp Duệ giầy dựa thân thể nhỏ bé, cầm lấy tay cô đang đưa.

“Không phải con muốn tìm bạn tốt sao?” Từ lúc Mạnh Yên sinh bé, vẫn mang theo bé bên cạnh. Tình cảm mẹ con là tốt nhất, hiểu con không ai bằng mẹ, đối phó với con trai có nhiều vấn đề rắc rối là sở trường của cô.

“Con có bạn tốt mà.” Diệp Duệ xòe bàn tay ra, đếm từng cái một: “Tình Tình nè, Tiểu Dương nè, A Quả nè.” Đây đều là những bạn nhỏ cùng khu, bình thường hay chơi chung.

“Nhưng những người bạn tốt này vẫn chưa đủ.” Mạnh Yên ôm thân thể mềm nhũn của con trai, dịu dàng dụ dỗ nói: “Cuộc đời của con phải quan hệ thật nhiều bạn tốt, vào nhà trẻ là bước đầu tiên.” Thắng bé này thích mềm không thích cứng, giống như cô.

“Nhưng con không thích.” Diệp Duệ chu cái miệng nhỏ nhắn cực kỳ không vui.

“Như vậy đi.” Mạnh Yên hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé: “Con trước đi một tuần lễ, nếu quả thật không thích, ba mẹ lại nghĩ biện pháp khác, được không?”

Trước kia bọn họ đưa đứa nhỏ này đi nhà trẻ, người lớn chân trước mới vừa đi, chân sau bé con bước ra cửa phòng học, căn bản không chịu quan sát hoàn cảnh, chỉ thấy về ngoài. Hôm nay đã qua hơn một tuần lễ, những đứa bé kia cũng có thể đã thích ứng được hoàn cảnh, không hề khóc suốt suốt nữa rồi.

Diệp Duệ đảo tròn mắt, suy nghĩ hồi lâu: “Đến lúc đó có thể không đi được không?”

Diệp Thiên Nhiên ở bên cạnh nghe không khỏi vui vẻ, hắc, thằng nhóc này còn cò kè mặc cả.

“Được, không đi.” Mạnh Yên khẳng định gật đầu một cái, cùng lắm thì mời một giáo sư dạy kèm ở nhà, chờ bé lớn hơn một chút lại đưa đi trường học.

“Vậy cũng tốt.” Diệp Duệ uất ức đồng ý. Cứ như vậy, thằng nhóc nhỏ run rẩy bị đưa vào nhà trẻ.

Ngày thứ nhất lúc bé về nhà vĩnh viễn, ngày hôm sau hình như không có chuyện gì xảy ra, ngày thứ ba trên mặt có nụ cười, ngày thứ tư mặt mày hớn hở chia sẻ cùng ba mẹ ở trong trường học có chuyện gì mới mẻ, cũng say mê cuồng nhiệt giới thiệu người bạn nhỏ mà mình quen được.

Thấy thế, tất cả người lớn đều thở phào nhẹ nhõm. Vợ chồng Diệp Trung Hoa yên tâm đi làm việc của mình.

Sau khi đem đứa bé dỗ ngủ, Diệp Thiên Nhiên ôm vợ về phòng của mình. Đây là thiết kế phòng trong, có một thư phòng, phòng nghỉ ngơi cùng phòng ngủ và phòng vệ sinh.

Hai người nhàn rỗi đang nghỉ ngơi trong phòng, đột nhiên Diệp Thiên Nhiên nhớ tới chuyện mấy ngày trước, không khỏi khen: “Vợ à, vẫn là em có biện pháp.”

“Em chẳng qua so với mọi người quyết đoán hơn thôi.” Mạnh Yên nhún vai một cái, đứa bé quậy một phát cũng đủ những người này giờ tay đầu hàng, mà cô lại có thể kiên trì: “Thật là kỳ quái, ba mẹ em thương em, cũng không giống như thương Duệ Duệ cứ để mặc như vậy.”

“Ba mẹ anh còn không phải như vậy?” Diệp Thiên Nhiên cầm một quả táo gọt vỏ: “Ba anh cả đời cứng rắn, mà yêu cầu từ nghiêm khắc đến cơ hồ hà khắc đối với hai anh em tụi anh, chỉ có Duệ Duệ là cưng chiều đến độ không yên lòng, chớ nói chi là mẹ anh.”

“Lần trước em vô tình mắng thằng bé có mấy câu trước mặt bọn họ, bọn họ lại trừng mắt nhìn em.” Mạnh Yên không ngừng oán trách: “Thiệt là, đứa nhỏ làm sai chuyện cũng không cho người ta dạy, đây là chuyện gì chứ.” Tư tưởng hai bên khác biệt, thái độ giáo dục trẻ con càng thêm một trời một vực. Cho nên đó là lý do cô tận lực không dạy dỗ bé trước mặt bọn họ.

Diệp Thiên Nhiên đem trái táo đã được gọt xong đưa cô: “Đừng tức giận, bọn họ chỉ là thỉnh thoảng mới tới đây.” Tối đa một năm là ba bốn lần, không nhiều. Nhịn một chút là ổn rồi.

Mạnh Yên nhận lấy cắn một cái, thật ngọt. Ngẩng đầu lên cười híp mắt: “Em hiện tại đã có kinh nghiệm, một khi thằng bé làm sai chuyện gì đều ghi nhớ lại, chờ bọn họ đi khỏi mới tính toán một lần.” Trong giọng nói tràn đầy giảo hoạt.

Anh không khỏi bật cười, bật ngón cái khen: “Vợ. Em thật là anh minh.” Làm mẹ rồi, có lúc tính tình vẫn trẻ con như thế. Nhưng mà cũng chỉ có cô mới trị được tiểu ma vương trong nhà.

Mặc dù đã là mẹ của đứa bé năm tuổi, nhưng dáng người cô vẫn lộ vẻ duyên dáng như cũ, dung mạo xinh đẹp, không chút nào nhìn ra cô đã làm mẹ. Trải qua năm tháng thử thách, cô thoát khỏi dáng vẻ trẻ trung của thiếu nữ, bộ dạng càng thêm thành thực, giống như đoá hoa tươi đẹp. Làm không ít đàn ông bị thu hút khó lòng dời mắt.

Có một số người không hiểu nội tình nên triển khai kế hoạch theo đuổi mãnh liệt, ngay cả những nam sinh kia cũng gửi thư tình nồng nhiệt, làm Mạnh Yên không biết nên khóc hay cười.

Mỗi khi lúc này, cô sẽ dùng nhãn cười bên tay trái chặn lại những người này, có người biết khó mà lui, nhưng mà có một chút là căn bản không tin, tiếp tục theo đuổi tận cùng không buông, vì vậy phải để Diệp Thiên Nhiên ra tay.

Anh vừa xuất mã cũng không biết anh giải thích thế nào với họ, những người đó về sau không hề tìm đến cô nữa. Điều này làm cho cô thờ phào nhẹ nhõm, cũng không hỏi anh dùng biện pháp gì.

Cô giả vờ oán giận nói: “Chuyện trong nhà đều là do chính em trông nom, anh đều không để ý tới những thứ này.” Gần đây anh lại có nhiệm vụ, nhiều tuần lễ cũng không về nhà.

“Vợ yêu à, thật xin lỗi.” Anh áy náy một hồi, anh hết sức muốn làm một người chồng tốt, một người cha tốt. Nhưng có lúc quân lệnh như núi, anh cũng không thể tránh được.

“Em gả cho anh thì cũng biết sẽ gánh chịu những thứ gì.” Mạnh Yên cầm tay của anh, có cảm giác ấm áp như xuân, làm cho cô có cảm giác rất an toàn: “Lại nói tình huống hôm nay so với trong tưởng tượng của chúng ta tốt hơn rất nhiều.”

Sinh đứa bé ra, sau đó hoàn thành việc học. Cô liền mang theo đứa bé đi tới thành phố. Hai vợ chồng mua một căn nhà nhỏ gần quân đội, cách quân khu hơn một tiếng đồng hồ đi đường, lại mời hai người đi, một làm việc nhà, một giúp đỡ chăm sóc đứa bé. Khi bé cứng đầy một tuổi, cô mới bắt đầu công việc. Ở dạy khoa Pháp luật ở đại học N, chỉ đảm nhiệm một môn luật Hôn nhân, cho nên rất nhẹ nhàng.

Mà vợ chồng Lý Thiên không yên lòng con gái, dời trụ sở chính đến thành phố N, Mạnh Ngọc Cương cũng ở đây thiết lập chuyển giao công ty, cùng con gái cháu ngoại ở cùng một chỗ. Đem tất cả ở thành phố S giao cho vợ chồng Giang Hải Thiên.

Về phần ba mẹ Diệp ua năm mới bay tới đoàn tụ với bọn họ, theo thời gian trôi qua, tình cảm dần dần thấm thiết, hai nhà cũng càng ngày càng thân mật.

Ban đầu lúc mua nhà đã cân nhắc đến những thứ này, cho nên mua là nhà ba tầng, diện tích khá lớn, còn tặng kèm một tầng hầm vô cùng lớn ngập ánh mặt trời. Năm người cộng thêm hai bảo mẫu ở cũng đủ rồi, còn thừa lại hai phòng khách cho bạn bè thân thích ở.

Diệp Thiên Nhiên ôm vợ vào trong ngực, trong lòng nhu hòa: “Vợ à, có em và con ở bên cạnh, anh cảm giác rất hạnh phúc.” Mỗi khi cả người mệt mỏi về nhà, thấy nụ cười ấm áp của cô, liền tràn đầy tinh thần và năng lượng.

“Em cũng thế.” Mạnh Yên nhắm mắt lại, hồi tưởng lại con đường đi đến bây giờ, từ bàng hoàng sợ sệt đến khi có được một chút xú tự tin dũng cảm, lại một lần nữa cảm kích ông trời có thể để cho cô trùng sinh lại một lần nữa, cho cô có cơ hội lựa chọn lại cuộc sống của mình. Mới có cuộc sống tràn đầy hạnh phúc như hôm nay.

--- -----HOÀN-----

Bạn đang đọc truyện *Đời Người Bình Thản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.